

Duncan Shelley

A TÉBOLY KATONÁI

A Kunoichi-trilógia második része

Media Nox Kiadó

Budapest, 2001.

© 2001 Media Nox Kft. Minden jog fenntartva!

ISBN 963 86171 44

Borítógrafikát tervezte: Jantner János

Felelős kiadó: Micsinyei Károly, a Media Nox Kft. ügyvezetője

Nyomtatta és kötötte:

KAPOSVÁRI NYOMDA Kft. 211149

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Aki egy hazugságban hisz, el fogja utasítani az igazságot.

Az igaz hamisnak tűnik a hazugságok sötétségében.

Az egész emberiség hazugságok fogja.

Történelmünk hazugságok folyamata.

A hozzáférhető információk túlnyomó többsége hazugság,

bármiről legyen is szó.

Ez hihetetlen és éppen a hihetatlenség az,

aminél nem létezik jobb álca.

Egy egész történelmen keresztül tartó hazudozásnak

meg is van az eredménye.

Ma már ott tartunk, hogy saját magunkkal,

a civilizációval vagy a természettel kapcsolatban

egyetlen igazságot sem lennének képesek elhinni.

Elmondhatjuk, hogy eljutottunk abba a korba,
melyben minden jelentősebb igazságot megvetően bélyegeznénk
fantasztikus hazugságnak.

Aki egy hazugságban hisz, el fogja utasítani az igazságot.

Az igaz hamisnak tűnik a hazugságok sötétségében.

Az egész emberiség hazugságok fogja.

JULIUS ANDAN

Az előző rész tartalmából:

Az emberi történelem nem a véletlen műve. A történelem hajnala óta létezik egy titkostársaság, amely ura az egész bolygónak, az egész emberi fajnak. Soha senki nem tudott meg semmit sem erről a szupertitkos, és roppant hatalmú kasztról, még azt sem, hogy létezik.

Julius Andan tagja a legfelsőbb kasztnak. Felesége halála után más embert lett belőle, megváltozott, és többé már nem tudta folytatni, amit addig. Elhatározta, hogy leleplezi a legfelsőbb kasztot a világ előtt.

Julius Andan egy nap nyomtalanul eltűnik. A legfelsőbb kaszt azt hiszi, baja esett, és keresni kezdi. A kutatásban bevetik az FBI-t és a CIA-t. Végül kiderül, hogy Andan elszökött, mert készül valamire. A legfelsőbb kaszt halálosan megrémül, és a föld minden rendőri, katonai és hírszerző szervezetét, valamint minden maffiáját Julius AndanŰra uszítja. Páratlan embervadászat veszi kezdetét.

Ahogy múlik az idő, a legfelsőbb kaszton úgy hatalmasodik el a rémület, hogy Andan leleplezi őket. Egyre durvább eszközökhöz nyúlnak. A médián keresztül üzennek Andannak, hogy adja fel: minden haláleset, amiről a tévéhíradókban beszámolnak, Andan ismerőseinek a halála. Kiirtják a családját, megölik a barátait, az ismerőseit, szisztematikusan kivégeznek mindenkit, akit valaha is ismert, gyerekkorától kezdve.

Hetek telnek el, a legfelsőbb kaszt megőrül a rettegéstől. Elkezdenek felkészülni egy korlátozott, tömegpusztító fegyverekkel vívott világháborúra, amelynek egyetlen célja az emberek figyelmének elterelése attól, amivel Andan esetleg előállhatna.

A középkori japán elit harcosok, a ninják ma is léteznek, de nem középkori felszerelést használnak, hiszen a ninják mindig is megelőzték korukat. A ninják minden korban csúcstechnológiát alkalmaztak.

Julius Andanra egy ninjaklán vigyáz, a Kunoichi klán. A kunoichi szó női ninját jelent. A klán mestere a láthatatlan hadviselésnek, annak a módszernek, melyet a legfelsőbb kaszt is használ.

Amikor hírek érkeznek arról, hogy Andan Alaszkában rejtőzik, biológiai fegyvert vetnek be, hogy az államot karantén alá vonhassák, és ezzel lezárhassák a határait.

És Andant mégsem kapják el.

Mindeközben a klán néhány tagja, saját rendkívül különleges tudásukat használva, megtalálja azt az embert, aki az erőszak mögött áll, és végez vele. Így a legfelsőbb kaszt képtelen kirobbantani a harmadik világháborút.

Ezért úgy dönt: összeomlasztja a világgazdaságot.

Itt ér véget az első rész, Az elme gyilkosai.

Kedves Olvasó!

Az ismeretlen szavak jelentését lábjegyzetben közöljük. A meghatározásokat a könyv végén szómagyarázatban is megtalálhatja. Ez utóbbiban nemcsak a lábjegyzetekben található szavakat adjuk meg, hanem azokat is, amelyeket az író szöveggörnyezetben magyaráz meg.

A szöszedet előtt található a szerző megjegyzése a New York-i eseményekkel kapcsolatban.

PROLÓGUS

EGY JACHTON

GALÁPAGOS-SZIGETEK, CSENDES-ÓCEÁN

Október 27. péntek, zónaidő: 07 óra 00 perc

Hegemónia, monopólium, konszern, titok minden elnyomó hatalom kulcsszava.

A hegemonia hatalmi fölényt, egyeduralkodást jelent; a monopólium kizárólagos birtoklást; a konszern több, formálisan önálló vállalat közös vezetését; a titok pedig falat jelent, bármit, ami megállíthatja a kutató értelmet: tagadást, hazugságot, erőszakot.

Minden országnak megvannak a maga vezető pénzintézetei, melyek uralják annak az országnak a gazdaságát. Ezeknek a pénzintézeteknek bankoknak, tőzsdéknek, biztosítótársaságoknak, pénzügyi tanácsadó cégeknek a felső vezetői összejárnak: ugyanannak a klubnak a tagjai, ugyanabban az étteremben vacsoráznak, ugyanoda járnak nyaralni, vagy bármi más módon, de rendszeresen találkoznak, és megvitatják a közös stratégiát. Ez nem törvénytelen. Semmilyen törvény nem tiltja, hogy két nagy bank vezérigazgatója ugyanabban az étteremben szeresse elkölteni a vacsoráját. Ugyanannak a klubnak is lehetnek a tagjai. Ezek a klubok valójában műhelyek alkotóműhelyek. Ezekben a klubokban találják ki, határozzák meg és dolgozzák ki a közös stratégiát, a követendő célokat, és az irányelveket. Ezeknek a műhelyeknek, mint minden csoportosulásnak, van egy vezetője. Lehet, hogy soha nem mondták ezt így ki, lehet, hogy egyiküket sem nevezik, tartják vezetőnek a többiek, de egy mértékadó tekintély mégiscsak van közöttük.

Minden országban megtalálható az a klub, alkotóműhely, amely minden pénzügyi, gazdasági döntés forrása. Sok-sok ország van a világon, és mindegyiknek megvan a maga gazdasági alkotóműhelye. Ezeknek a műhelyeknek a vezetői egy még magasabb, még titkosabb klubnak, alkotóműhelynek a tagjai. Rendszeresen összejárnak, és ugyanazt teszik, amit az alacsonyabb szinten található, országokat vezető klubok, csak nagyobb léptékben kitalálják, meghatározzák és kidolgozzák az adott térség közös gazdasági stratégiáját, a követendő célokat és irányelveket.

Ezeknek a térségeket irányító kluboknak a vezetői egy újabb, még magasabban lévő, még befolyásosabb, még titkosabb klubnak a tagjai. Ők már egész kontinenseket irányítanak.

A kontinenseket irányító klubok vezetői egy minden eddiginél magasabb szintű, minden eddiginél befolyásosabb és titkosabb klubnak a tagjai. Ez a klub a világgazdaság stratégiáját, követendő céljait, irányelveit találja ki, határozza meg, dolgozza ki.

Ennek a legfelső klubnak van egy vezetőtestülete. Ez a vezetőtestület három emberből áll. Ez a három ember azonban ellentétben minden klubbal, és azok minden vezetőjével nem földrajzi területek gazdaságáért felel, hanem olyan alapvető intézményekért, melyek zsinórok a világgazdaság marionettbábjának végtagjain. Egyikük a világ pénzkibocsátásáért felel, a másikuk a pénzügyintézetekért, a harmadikuk az alapítványokért. A pénzkibocsátás jogával létrehozzák és kibocsátják a pénzt, a pénzügyintézetekkel mozgatják, a világot behálózó magánalapítványok tízezreiben pedig elrejtik azt, ha szükséges.

Az ősi időkben cserekereskedelem folyt. Ennyi libát adtak egy tehenért, ennyi tehenet egy házért. Ez lassú, nehézkes, körülményes módja volt a kereskedelemnek, az áruk cseréjének. Ezért létrehozták a pénzt, amely univerzális csereeszköz lett. A kereskedelem rendkívüli mértékben felgyorsult, leegyszerűsödött. A pénz arany és ezüst volt; az érmék annyit értek, amennyit a súlyuk nyomott nemesfémbe, és nem többet. Ebben az időben a pénzügyi manipuláció elsősorban az emberek becsapása volt azáltal, hogy csökkentették a pénzérmék arany-, illetve ezüsttartalmát, de az értékét nem. Ez volt az arany- és ezüstpénz kora.

De a kereskedelem még mindig nehézkes volt, mert a nemesfém tekintélyes súlyt nyomott, és nagyobb vásárlás esetén szekerekre, hajókra volt szükség, melyek a pénzt szállították. Ezért kitalálták a nem nemesfém érmét és a papírpénzt, melyek nem tartalmaztak semennyi nemesfémot, csupán képviselték azt. Ez volt az arany- és ezüstoffedezett pénz kora. Ebben az időben a pénzügyi manipuláció a fedezetlen pénz kibocsátása volt. Amikor egy állam eladósodott, például háború vagy járvány idején, több pénzre volt szüksége, mint amennyi aranya és ezüstje volt ezért fedezet nélküli pénzt bocsátott ki, amely egyszerű pénzérme és papírpénz volt, ami mögött nem állt semmi, ám aminek az értéke ugyanannyi volt, mintha állt volna. Később, amikor az állam talpra állt, a fedezetlen pénznek fedezetet biztosított, vagyis ily módon az uralkodó hitelt vett fel a lakosságtól az ország talpra állítása céljából, majd visszafizette ezt a hitelt.

Az államok azonban annyit háborúztak, annyi pénzügyi manipulációt hajtottak végre, annyi csapás érte őket, hogy már nem létezett a földön annyi arany és ezüst, amennyi pénzre szükségük lett volna ahhoz, hogy talpra álljanak. Ezért létrehozták a fedezett nélküli pénzt, ami mögött nem áll, és nem is fog állni semmilyen fedezett. Ettől kezdve minden állam annyi pénzt bocsátott ki, amennyit csak kedve volt. Nyomni egy egydolláros és egy százdolláros bankjegyet, ugyanannyiba kerül, viszont az értéke

százszoros. A gazdaság urai nem keresik a pénzt, hanem csinálják azt. Az emberek éveket fordítanak arra, hogy megtanuljanak mesterségeket, és éveket, évtizedeket arra, hogy azt gyakorolva előre jussanak, és minőségi termékeket állítsanak elő. Például egy repülőgépet. A gazdaság urai csak papírt fűznek a nyomdagépbe, festéket öntenek a nyomóhengerre, lenyomják az indítógombot, és fél perc alatt legyártanak egy rakás színes papírt, amiken szám jelzi a vásárlóértéket, és az egész együttesen kiadja egy repülőgép árát. És vesznek egy repülőgépet. Adtak érte néhány kiló színes papírt. Azután a nemzetközi pénzintézetek számítógépesítve lettek. Most már még könnyebb vásárlóértéket létrehozni a semmiből.

Ha a gazdaság urai akarnak egy házat, egy régi kastélyt, akkor csak leülnek a számítógéphez, beírnak egy számot, majd lenyomják az enter billentyűt, vagy ráklikkelnek az egérrel az egyik ábrára a képernyőn, és a számot átutalták egy másik bankba, egy másik számlára és így megvették a kastélyt. Akik a kastélyt építették, rengeteget tanultak és rengeteget dolgoztak, hogy képesek legyenek felépíteni azt. A gazdaság urai azonban mert birtokolják a pénzkibocsátás monopóliumát nem tanulnak és nem dolgoznak, csak beütnek egy számot a számítógépbe. És a kettő látszólag ugyanannyit ér. Természetesen, amikor a gazdaság urai egymással üzletelnek, továbbra is aranyfedezetű pénzt használnak. Ezt a célt szolgálja az országok aranyfedezete, melyet gigantikus páncéltermekben tárolnak, minden országét egy-egy helyiségben. Például ha Németország fizet valamilyen áruért vagy szolgáltatásért Franciaországnak, akkor egy ember felül egy targoncára, bemegy a Németország aranytartáléka feliratú terembe, és átszállít a Franciaország aranytartáléka feliratú terembe annyi aranyat, amennyit a vásárlás ért. Ezzel a tranzakció megtörtént.

A személyi jövedelemadót egyes egyedül azért vezették be, hogy az államok fizetni tudják a fedezetlen pénz kamatait. A semmi kamatait, ami szintén semmi, ahogyan a semminek még a kamatos kamata is semmi.

A gazdaságot uraló klubok sajátossága, hogy tagságuk azt hiszi, hogy nincs felettük senki; csak a klubok vezetői tudják, hogy van még egy csoport, akik irányítják őket. Persze több csoport is van, egyre feljebb és feljebb, és tagságuk mindig azt hiszi, hogy ők az utolsó csoport. A világgazdaság valamennyi régiója felett uralkodó klub is azt hitte, hogy nincs felettük senki más. Csupán háromtagú vezetősége tudta, hogy van még valaki felettük. Ezt a valakit Bruno Weinbergernek hívták. Kívülálló volt, nem tartozott a világgazdaság egyetlen intézményéhez sem. Ő volt a világgazdaság igazi ura egy személyben. Három kapcsolata, a legfelső klub háromtagú vezetősége: Arlino Kvester, aki a világ pénzkibocsátásáért felelt, Guy Botha, aki a világ pénzintézeteit irányította, Johann Kebir, aki a magánalapítványoknak egy sajátságos hálózatát tartotta a kezében; azt hitték, hogy Weinberger a csúcs. De Weinberger is csak egy alkalmazott volt, egy báb egy csoportosulás kezében, amely nem csak a világgazdaságot, de a világpolitikát, a médiát, az összes létező ideológiát, és az erőszakipart is a kezében tartotta, és amely gyakorlatilag teljes körűen és minden tekintetben uralta a földi civilizációt.

A 95 méteres luxusjacht méltóságteljesen szelte a lágy hullámokat a páratlan élővilágáról híres szigetcsoporthoz közelében. A mesés hajó oldalára a Niké nevet festették, aki a győzelem istennője a görög mitológiában. A hófehér jacht harminctagú legénysége két ember óhajait leste, akik a felső tatfedélzet elefántcsont étkezőasztalánál foglaltak helyet öblös, fonott fotelokban, a napernyő alatt. Egy pincér száraz Martinit szolgált fel, a kék kristálypoharakba jég- és citromdarabkákat pottyantott,

majd diszkréten távozott.

Bruno Weinberger, a világgazdaság ura, belekortyolt az italába. A korttyal egy citrom- és egy jégdarabka is a szájába csúszott, élvezettel szétrágta és lenyelte őket. Könnyű sarut viselt, virágmintás, színes rövidnadrágot és bő selyeminget. A fejébe nyomott szalmakalap karimájába belebelekapt az enyhét adó nyugati szél. Az asztal másik oldalán ülő férfihez fordult, aki szintén száraz Martinit iszogatót.

Nem vagyok egy kimondott vízi ember, de itt és most tetszik jelentette ki Weinberger.

Guy Botha elmosolyodott. Neki is tetszett itt és most. Hófehér nyári öltönyt viselt, aranykeretes napszemüveget és kapitányi sapkát. Francia volt, ínyenc, kifinomult, és nagyon művelt. Akárcsak Weinberger, ő is szerette a nagy életet, bár ez neki egészen mást jelentett, mint Weinbergernek. Bothának a nagy élet nem nőket és büntetlen kivégzésüket jelentette, hanem azt hogy nyolcezer kilométerről hozathatott magának ebédet, és mint az egyiptomi és római kultúra szerelmese, sok ezer kilométerről elhozathatta magához a téma legnagyobb szakértőit, hogy előadást tartsanak neki és csak neki a régmúlt korokról. Weinberger nőket raboltatott a háremébe, és ha már rájuk unt, agyonlőtte őket. Botha sohasem tenne ilyet. Ő a tömegpusztítást szerette. Egyetlen intésére sok-sok milliárd dollárnyi tőke vándorolt innen oda, elszegényítve milliókat, és meggazdagítva néhány tucatot.

Ha óhajtasz egy ilyen hajót Botha az órájára nézett, fél kettőre leszállítom neked.

Egyelőre nem vonz mondta Weinberger. Meg aztán a névvel is bajban lennék. A keresztény mitológia alakjai érdekelnek, de ha abból merítenék ötletet, az egy kicsit felidegesítené a Vatikánt, azt hiszem. Na, nem mintha az meghatna, csak úgy mondom.

Jézus? kérdezte Botha. Elképzelt egy Jézus nevű hajót. Mintha már látott volna ilyet Mexikó partjainál.

Jézus? Weinberger megcsóválta a fejét. Dehogy. Ő csak egy beosztott. Nem fogok egy hajót elnevezni egy csicskásról! mindketten nevettek. Nekem a főnök kell. Bal kezével a levegőbe rajzolta a szót, mintha egy hajótest oldalán lenne Isten.

Botha felnevetett. Jézus csak egy csicskás

A pápa agyvérzést kapna, ha elbeszélgetne veled, abban biztos vagyok mondta.

Abban én is.

Weinberger mosolygott egy sort, aztán kiitta a poharát. Ropogtatni kezdte a jégdarabkákat. Szerette ropogtatni a jeget. Amikor a jég elfogyott, rátért a lényegre.

Összeomlasztjuk a világgazdaságot, Guy barátom jelentette ki olyan hangon, mintha csak annyit jegyzett volna meg, hogy kellemes az idő.

Botha egy pillanatra megdermedt. De nem a félelemtől vagy az aggodalomtól, hogy ez majd mivel fog járni, mivel a saját klubján kívül mással nem törődött. Olyan dermedés volt ez, mint amikor valaki

rég áhított álma megvalósulásának küszöbére érkezik, és szüksége van egy csendes percre, hogy felfogja: most végre megtörténik.

Széles, elragadtatott mosoly terült szét Botha simára borotvált arcán.

A Nagy Mutatvány mondta elcsukló hangon. Mint a 29-es összeomlás, amit elődeink hoztak össze, hogy újra felosszák a világvagyont. Most is ez a cél?

Kipukkasztjuk ezt a 400 000 milliárd dolláros pénzbuborékot, ezt a hatalmas, mindent átítató virtuális vagyont. Újraosztjuk a világvagyont, új alapokat teszünk le, és újrakezdjük a buborék felfújását.

Megtiszteltetés a számomra, hogy részese lehetek a világ átformálásának. Mindig is reméltem, hogy tanúja lehetek egy összeomlásnak.

Csak keveseknek adatik meg. Csak a legkiválóbbaknak.

Botha bólintott. Nem volt számára kérdéses, hogy a legkiválóbbak közé tartozik.

Határidő? kérdezte.

Két-három-négy nap. Maximum négy nap alatt le kell vezényelnünk az akciót. Nem tarthat tovább, mert sürgős. Minden pénzbuboréknak ki kell pukkannia egyszer. Ez a mostani már hetven éve húzik. Itt az idő visszatérni a cserekereskedelemre és az aranyfedezetű pénzre, és azután újra elkezdni fújni a buborékot, amit majd az utódaink pukkasztanak ki. Mindent olyan gyorsan csinálunk meg, amilyen gyorsan csak lehetséges. És amikor minden készen áll, akkor fogjuk a tűt Weinberger úgy tett, mintha egy tűt tartana az ujjai között, majd döfött vele a levegőbe és pukk.

Botha bólintott.

Mik a teendők, és milyen sorrendben?

Nincs sorrend, mindent egy időben kell futtatni mondta Weinberger. Adjatok el minden részvényt, költsétek el minden pénzt. Szabaduljatok meg a buboréktól, adjátok át másnak. Fektessétek be az egészet a reálgazdaságba, vásároljatok fel minden lehetséges földet, bányát, gyárat, nyersanyagot, élelmiszert, járműveket, mindent.

Világos. Ez néhány nap alatt valóban megvan. Mire hivatkozunk, amikor bejelentjük a csődöt?

Kell egy botrány, valami olyan botrány, ami megrázza a világ tőzsdéit. Csinálj egy műbalhét a Wall Streeten, valami nagy fejes ugorjon ki az ablakon vagy valami ilyesmi, a maffia pénzelte, sikkasztott Weinberger megrántotta a vállát, vagy valami efféle, rád bízom, tudom, hogy te az ilyesmit könnyedén meg tudod oldani. Ez a botrány a kegyelemdöfés. Előtte még lesz valami.

Andan? kérdezte Botha. Fogalma sem volt, hogy kicsoda valójában Andan, csak annyit tudott róla, amennyit a médiában látott. Az a biológiai fegyver, amit bevetett Alaszkában, lenyomott egy csomó részvényt. A félelem nem tesz jót a piacnak. Egy rakás pénzt át kellett mozgatnom Európába.

Jó a tipp: az egészet rákenjük Andanra. A botrányt persze nem, de ami megelőzi a botrányt, azt igen. Azt szeretném, ha megszerveznél egy bombát. Robbanjon fel valahol a közép-nyugaton, vagy ahol jó neked, valami jó helyen. De előtte persze vond ki az érdekeltségeinket onnan.

Egy bombát? Botha összeráncolta magas homlokát. Úgy érted nem gondolhatott másra, csak erre az egyre, egy nukleáris bombát?

Weinberger bólintott.

Megoldható? kérdezte Weinberger, bár a választ tudta előre. Guy Botha bármit képes volt megszervezni.

Hogyne. Kerítek valakit. Mekkora legyen? Egy hidrogénbomba?

Nem, azt azért nem! nevetett Weinberger. Azt nem akarom, hogy baj legyen. Elég lesz egy atombomba. Valami kicsi. Robbanjon fel, legyen tűzgömb, legyen gombafelhő, és haljon meg néhány ezer ember, de ne több. Egy-két kilótonna. Beszélj egy szakértővel, ez nem az én asztalom.

Hogyne. Tehát, az utasítást végigküldöm a parancscsatornán, megszabadulunk a pénzbuboréktól, felvásároljuk a reálgazdaság jó részét, felrobbantunk egy bombát, hogy Andanra kenjük, végül egy botrány következik. És másnap bejelentjük a csődöt a tévében.

Ha minden felállt, hívj, és majd én megadom az összeomlás időpontját.

Természetesen. Botha nagyot sóhajtott. Úgy ragyogott, mint egy gyerek, aki kibontotta a karácsonyi csomagját, és a legjobban vágyott ajándékot találja a dobozban. A Nagy Mutatvány! Mióta várok erre a pillanatra! Botha elővette az egyik telefonját, különös, henger alakú, hosszúkás készülék volt. Beütötte a kódot, a hívás azonnal elment. Felnézett Weinbergerre. Az egyetemen a 29-es összeomlásról írtam a disszertációm.

A hívott fél bejelentkezett. Komoly, mély hangja volt.

Donald Crowley.

Itt Guy. Üdvözetem, Don. Azonnal találkozunk kell!

Rendben. Tudod, hol találsz.

Persze. Már indulok is.

Itt leszek.

Botha elrakta a telefonját. Elnézett a távolba.

A Nagy Mutatvány mondta elragadtatottan. Weinberger elmosolyodott. Tetszett neki itt és most. Határozottan tetszett.

Nagyon szeretett Bruno Weinberger lenni.

ELSŐ FEJEZET

1.

EGY LEARJET 55B REPÜLŐGÉP FEDÉLZETÉN

NAGY-MEDVE-TÓ LÉGTERÉBEN, KANADA

Október 27. péntek, zónaidő: 06 óra 34 perc

Tegnap este, valamivel 21 óra előtt, Gorkie besétált New Yorkban az egyik rendőrőrsre, és feladta magát. Mielőtt ezt megtette, arra utasította a klánt, hogy tűnjenek el a világból. Ez annyit jelentett, hogy minden nyomot takarítsanak el. Gorkie arra számított, hogy gyógyszeres kihallgatásnak vetik majd alá, és bár a ninjutsu* nagymestere volt, tisztában volt vele, hogy ha jól kérdeznak, mindent kiszednek belőle, beleértve a Mount Logan-i rejtékhely koordinátáit is. Ezért az utolsó utasítása a klánnak az volt, hogy tűnjenek el: tüntessék el a nyomaikat, és kerüljenek el mindent, amiről ő is tud. Nadya, Mörjike és Nicole hajnalban, öt órakor érkeztek a Mount Logan-i rejtékhelyre, és míg összehapokoltak és nyomaikat eltüntetve elhagyták a rejtékhelyet Zoe és Andan társaságában, Damien és Shana bent a városban elcserélték Gulfstream V. repülőgépet egy jóval kevésbé értékes, de a célnak teljesen megfelelő, nyolcszemélyes Learjet 55B repülőgépre. Amikor a levegőbe emelkedtek, még nem volt úti céljuk. Hogy eltávolodjanak Mount Logantól és Alaszkától, keletre repültek, Kanada belseje, a hatalmas kiterjedésű Nagy-Medve-tó felé.

- ninjutsu: a sokoldalúságra és a kreativitásra épülő, középkori eredetű, japán harcművészet. Az első komplex kiképzési rendszer, amely magában foglalta az írni-olvasni tudást, a gyógynövények ismeretét, a térképészetet, a ruhakészítést, a fegyverforgatást, a sziklamászást, és még számtalan egyéb ismeretet. A ninjutsu az őse az összes modernkori speciális alakulatnak. A ninjutsu a túlélésre tanít. Ma is léteznek aktív ninják, akiket fel lehet bérelni, és akik az ostoba ninjafilmekekkel ellentétben soha nem használnának négyszáz éve idejétmúlt felszerelést. A ninják mindig is a kor csúcstechnológiáját használták, így ma is.

Nicole nem volt egy kimondott társasági ember, ha valamiben nem kellett részt vennie, akkor nem vett részt. Ha fontos volt, bevetette magát, de ha nem tartotta annak, és Gorkie nem kérte vagy utasította rá, távol maradt, és leginkább csendben olvasott, vagy tanulta a mesterségeit. A közös érzelmektől is távol tartotta magát. Ritkán nevetett, amikor a többiek; és nem szomorkodott, amikor mások azt tették. Ez nem azt jelentette, hogy bárkivel a klánban valami baja lett volna, egyszerűen csak sajtóságon módon használta fel az idejét. Orvos volt, halottkém, méregszakértő és hidegfegyver-specialista. A klán számára jelenleg a legfőbb probléma egy új rejtékhely helyszínének kiválasztása volt, és Nicole ebben nem segíthetett. Ezért ő volt a pilóta. Zoét leszámítva a klánban mindenki képzett pilóta volt, mivel többnyire repülőgéppel és helikopterrel közlekedtek.

Zoe Nicole mellett ült a másodpilóta ülésében. Kisírt szemekkel, üres tekintettel bámult ki az ablakon. Gorkie járt az eszében. Biztos volt benne, hogy most kínozzák Gorkie-t, és ez a gondolat elmondhatatlanul fájt. Tisztában volt azzal is, hogy Gorkie, mint nagymester, nem fog megtörni

semmilyen fájdalom hatására, inkább meghal, de nem beszél. Pedig jobb lenne, ha inkább beszélne, gondolta Zoe, az sokkal jobb lenne. Nem értett a gyógyszeres kihallgatáshoz, de látta már, amikor a klán vallatott, és annyi ismeretre már sikerült szert tennie, hogy tudja, az efféle vallatásnak nem lehet ellenállni, mert a drogok hatására az ember elveszíti az öntudatát, és olyasmit tesz, amit egyébként nem akarna megtenni. A drogtól kiszolgáltatottá válik még Gorkie is. Kivallatják, és azután a gyógyszeres kihallgatás során különös dolgok történhetnek, néha az ember megzavarodik, megőrül, vagy furcsa betegségei lesznek, és az is előfordulhat, hogy meghal. Végülis drogokról van szó, és senki nem képes rá, hogy teljesen megjósolja a hatását.

Zoe a zsebkendőjét gyűrögette, és nézte a felhőket. Elveszettnek érezte magát. Gorkie nélkül soha semmi nem lesz olyan jó, mint volt. Ha nem jön vissza Ha nem jön vissza, akkor akkor Zoe megfogadta, hogy megöl mindenkit, aki bántani meri Gorkie-t. Mindenkit. Nem érdekli, hogy ki az, hogy mivel foglalkozik, miért tette, amit tett. Nem érdekli, hogy családja van, hogy beteg az anyja vagy a gyereke, hogy dugig van a lakása gyerekekkel, hogy terhes, hogy beteg, hogy csak egy megtévesztett, ostoba fajankó, aki parancsot követett. Nem érdekli. Szarik rá. Ha valaki csak hozzá ér Gorkie-hoz, az meghal. Az érintése a neve a halálos ítélet. Ő, Zoe, megkeresi és megöli. Kegyetlenül. Könnyörtelenül. Érzéketlenül. A család és a tudatlanság nem a legerősebb páncél a világegyetemben. Nem érdekli, hogy aki bántja Gorkie-t, mit nem tudott, és kije várja otthon, akkor is meghal.

Zoe megremegett a testén végigfutó indulattól. Remegő kézzel emelte a könnytől nedves zsebkendőjét a szeméhez. A sós könny vörös csíkokat mart a bőrébe a szeme alatt, le egészen az orra vonaláig. Gyönyörű, kedves arca változott, egyre nagyobb mértékben, egyre gyorsabban, mintha egy lány szörnyé alakulna át egy horrorfilmben.

Nicole-nak nem kellett odanéznie Zoéra, hogy tudja, min megy keresztül. Képzett ninja* volt, a kiadott hangokból, az ízületek mozgásának neszéből, a légzésből, a mozdulatok sebességéből és gyakoriságából pontosan meg tudta állapítani, hogy egy ember mit érez, ébren van-e vagy alszik, nyugodt-e vagy zaklatott, vannak-e fájdalmai, és készül-e felkelni, megmozdulni, támadni. Amikor aludt, és felébredt a nyíló ajtóra, már ennyiből tudta, hogy ki lép a szobájába. Érezte a melegséget, amikor Zoe jött be. Ha együtt volt Zoéval egy szobában, és Zoe elmosolyodott, azt hallotta, érezte. Ha háttal volt is neki, és Zoe mosolyogni kezdett, megváltozott a levegő, melegséget érzett áramlani Zoe felől.

- ninja: a ninjutsu szakértője.

Zoe megint megremegett. Nicole megérintette az arcát. Zoe hálásan megfogta a kezét. Nem kellett szavak, Nicole csak bólintott. Alig lehetett észrevenni, de sokat jelentett. Ha Gorkie-nak baja esik, megyek veled bosszút állni. Létezik akkora veszteség, amit semmilyen érv nem enyhíthet.

A Learjet 55B sokoldalú, sugárhajtású szolgálati repülőgép, amely jellegzetes téglalap alakú ablakairól, és felfelé hajló szárnyvégeiről ismerhető fel. Közel 900 km/órás végsebességre képes, hatótávolsága meghaladja a 4 000 km-t. A gép utasterében hat ülés volt elhelyezve, három-három mindkét oldalon. Az üléseket egy kis kar segítségével el lehetett forgatni, így azok akár egymás felé is nézhetek, megkönnyítendő az utasok egymással való kommunikációját. Az utasok kényelméről telefon, számítógép, és könnyen felszerelhető, stabil asztal gondoskodott. A klán természetesen sem a

telefont, sem a számítógépet nem használta. Mörjike mindkettőt szétszerelte a biztonság kedvéért. Még mielőtt egy szót is szóltak volna, Nadya elindult átvizsgálni a gép utas és rakterét kémtechnika azaz mikrofonok és kamerák után kutatva.

Az ősi háború, melyet a támadók és a védők vívnak, mindmáig eldöntetlen, hol egyik nyer csatát, hol a másik. A páncél és a páncéltörő fegyverek harca évezredes. A hallgatózok és az utánuk kutatók harca csupán néhány évtizedre tekint vissza, de semmivel sem kevésbé ádáz; bár kevesebb az áldozat. Az első poloskadetektorok a mikrofonok tranzisztorait mutatták ki, ha azok áram alatt voltak. Ezért a hallgatózok kitalálták a távirányítóval ki- és bekapcsolható rejtett mikrofont, és ha úgy érezték, hogy poloskairtas várható, egy időre egyszerűen kikapcsolták a mikrofont, így azt nem találták meg. A poloskairtók ezután kitalálták azt a detektort, ami akkor is megtalálja a tranzisztort, ha az nincs áram alatt. A hallgatózok erre a száloptikával reagáltak, azaz elhagyták a tranzisztort. A száloptikás berendezések felfedezése jelenleg is rendkívül komoly feladat. Persze nem lehetetlen. Egy XVI. századi ninjakrónika beszámol egy esetről, amikor Kogában két sereg csatára készült, és az egyik sereg előreküldött néhány kémeket (azaz ninját), hogy lessék ki, hol van az ellenséges csapat, mit csinál, és mire készül. Füstjelekkel akartak jelenteni, akár az indiánok. A kémek kifigyelték az ellenséges sereget, aztán kerestek egy megfelelő helyet, tüzet gyújtottak, és És feltámadt a szél, és mire a füst elérte a fák tetejét, a szél szétoszlatta a füstfelhőket. Nem fordítottak kellő figyelmet a természetre, így a tervük meghiúsult. Ezért a ninják azt mondják: Figyelj a természetre! A szél japánul fu, innen kapta a Hattori klán kémtechnika detektora a Fu nevet, utalva egy olyan szerkezetre, ami ha nem is mindenre, de nagyon sok mindenre figyelt. A Fu képes volt érzékelni a száloptikát is, akár áram alatt volt, akár nem.

Nadya befejezte a kutatást, a repülőgép tiszta volt. Az első, a második, a harmadik és a negyedik ülés egymás felé volt fordítva, a bal oldali első és második ülés közé állították fel az asztalt. Nadya leült a bal oldali második ülésbe. Mörjike ült vele szemben, Mörjike mellett, a másik sorban Damien, Nadya mellett Shana. Andan Shana mögött foglalt helyett, és éppen a könyvét, A Rendszer Hiteles Krónikáját olvasta az elejétől, hogy kijavítsa az esetleges hibákat. Mörjike odatolta Nadya elé a laptopját. A laptop képernyőjén a világtérkép volt látható.

El kell döntenünk, hogy hol építsük fel az új rejtekhelyünket mondta Nadya. Egyetlen régi, kiépített rejtekhelyet sem vehetünk igénybe, a raktárainkhoz most nem férhetünk hozzá, a járműveinket nem használhatjuk, a bankszámláinkhoz nem nyúlhatunk. Olyan helyet kell keresnünk, ami megfelel minden szempontból, és ugyanakkor nincs a közelében sem raktárunk, sem rejtekhelyünk, és nem is nagyon logikus választás, vagyis nem lehet valami olyan, amit a gondolkodásunk ismeretében ki lehet következtetni.

Nadya kijelölte a világtérképen az amerikai kontinenst, és felnagyította, hogy az töltsse ki az egész képernyőt. Mivel Julius könyve rövidesen napvilágra kerül, és mivel Gorkie hívhat minket, ha elhagyjuk az Egyesült Államokat, túl messzire nem mehetünk.

Ha csak el kéne tűnnünk egy jó időre, egyszerűen megethetnénk szólalt meg Mörjike. Csak átmennénk Oroszországba, Szibériába, és valahol Verhojanszk környékén beásnánk magunkat. Soha nem találának meg.

Egyetértek bólintott Nadya. De most az túl messze van, és túlságosan problémás lenne ki-be

járkálnunk Oroszországba. A nyugati partot kerüljük el, Seattle, Salem, Sacramento, Los Angeles, San Diego, most nem lenne ajánlatos arrafelé mozognunk. A keleti part is kiesik, New York, Washington D.C., Boston, Miami, ezek túlságosan kézenfekvőek. Ha az Államokban maradunk, szóba jöhetnek a déli területek, illetve a középső rész, de persze nem a kanadai határ közelében. Colorado, Új-Mexikó jó lehet a hegyek miatt. Esetleg Texas vagy Louisiana, egészen lent, a Mexikói-öbölnél.

Mit szólnál egy szigethez? kérdezte Mörjike. A szoftver, ami a gépen fut, egy professzionális, összevont térképészeti program. Lekérheted a törésvonalakat, a földrengésveszélyes területeket, lekérheted a barlangokat, feltárt és feltáratlan szakaszokat, lekérheted a lehető legrészletesebb vízrajzot. Ha kiválasztasz egy területet, és csak nagyítod, nagyítod és nagyítod, akkor még a legkisebb patakokat is jelezni fogja. És még ezernyi megközelítésben vizsgálódhatsz. Azért mondtam a szigetet, mert ha kijelölsz egy területet, mondjuk, a Csendes-óceánon Kalifornia vagy a Kaliforniai-félsziget mellett, akkor ahogy nagyítod, egy rakás kis sziget fog feltűnni. Rengeteg lakatlan sziget van közöttük, néhánynak még neve sincs. Ugyanez a helyzet az Atlanti-óceánon, a keleti partvidék mentén. Iszonyúan sok sziget van az óceánokon és a tengereken. Nem hinnétek el, mennyi.

Nadya bólintott. Jegyzetfüzetet és tollat kerített, és felírta az első lapra: apró szigetek.

Oké. Menjünk tovább. Van elképzeléseitek az Államok területén? kérdezte Nadya, és Damienre, majd Shanára nézett, aztán MörjikéZhez fordult.

Nekem nincs szólalt meg Damien. Az Ebola-járvány, a hajsza, a propaganda-hadjárat, ezek mind igen erősen destabilizálták ezt a területet, és ki tudja mi lesz még ezek után, úgyhogy én kimozdulnék innen, és elmennék, illetve maradnék itt, Kanadában. Természetesen a keletibb, északibb területeket választanám. A Hudson-öböl környéke csodálatos hely. Alkalmas bűvőhelynek. Vagy ott vannak Kanada irdatlan kiterjedésű, országméretű fenyves erdői, Manitoba, Ontario, vagy Québec fenyvesei. Kimondottan alkalmas területek rejtekhelynek.

Az tény, hogy előbb-utóbb bevezetik a szükségállapotot, ha ez így megy tovább vette vissza a szót Nadya. Még azt is el tudom képzelni, hogy képesek kiterjeszteni a szükségállapotot az egész országra. Ami persze maga volna az elmebaj, de mint tudjuk, akik a háttérben mozgatják a szálakat, nem az ép elméjükről ismerhetők fel. Szóval egyetértek. Ugyanakkor ellenvetésem is van. Háborús körülmények között is jól meglelnénk, kaptunk erre kiképzést.

Igen, kaptunk bólintott Damien. De miért tennénk ki magunkat és Juliust olyan veszélynek, amit el is kerülhetnénk?

Figyelembe vesszük ezt a szempontot is, ám most nem ez a fő. Felírom, amiket mondtál. Nadya lejegyezte: Manitoba, Ontario, Québec. Más?

Egyelőre hagyjuk az Államokat, menjünk tovább szólalt meg Shana. Ha elhagyjuk, hol van a határ, amin túl nem megyünk?

Nadya Bolívia és Brazília határánál húzott egy egyenes vonalat, kijelölte Dél-Amerika vonal alá eső részét, aztán egy kattintással eltűntette a térképről, a kontinens megmaradt részét pedig felnagyította akkorára, hogy kitöltse a képernyőt.

Bolíviától lefelé már nem mondta. Az már túl messze lenne. Így kiesik Peru és Brazília délibb területei, valamint minden ez alatt: Paraguay, Chile, Uruguay és Argentína.

Akkor belefér az Andok északibb része, az Amazonas sorolta Shana. Kolumbia déli területei az Egyenlítő környékén, hatalmas erdők, hegyek. Peruban, az Andokban hatezer méteres hegyek vannak.

Nadya leírta Shana ötleteit.

Mexikó mondta Nadya, és azt is leírta. Sierra Madre, Sierra Nevada kijelölte Mexikóvárost és a környékét, majd felnagyította a képet, és átváltott domborzati térképre. Mirador, 4150 méter, Apasco, 3193 méter, Ajusco, 3940 méter. Ez mind Mexikóváros környéke.

Grönland? kérdezte Damien.

Esetleg mondta Nadya, és felírta ezt is.

Egy nagyobb, úszó jégtábla? kérdezte Mörjike.

Nadya Mörjike szemébe nézett. Mörjike nem mosolygott, komolyan gondolta.

Frappáns, nem?

Az felelte Nadya. De nagyon veszélyes. A jéghegy hatalmas tömeg, de instabil. Átmenetileg, sürgősségi helyzet esetén még beleférne, de most nem.

Csak egy ötlet volt mondta Mörjike. Egy pillanatra mosoly futott át az arcán.

Nadya bólintott.

Ha nincs több ötlet, akkor lássuk ezeket olvasni kezdett a jegyzetfüzetéből. Colorado, Új-Mexikó, Texas, Louisiana, szigetek, Kanada északi és keleti területei, Andok, Amazonas, Kolumbia egyenlítői területei, Mexikó és Grönland. Valóban tegyük félre egyelőre az Államokat, mert az NSA* és a CIA figyelme ott különösen erőteljes, főleg most. Biztos vagyok benne, hogy egész műhold-rendszereket állítottak a térségre. Darla sosem félt, és most mégis, még hozzá halálosan, amitől egészen megőrült, tehát számíthatunk nagyjából bármilyen szélsőséges tetre a részéről. Valóban jobb lehet, ha egy kicsit odébb tesszük a főhadiszállásunkat. Ez az utazásnál visszaüthet: ha gyorsan kell mozogni, ez komoly problémává válhat. Ha Gorkie kihozza Joshit, nagyon nehéz lesz felvennünk egymással a kapcsolatot. Ez persze akkor is nehéz lenne, ha maradunk az Államokban. Oké bólintott Nadya, jelezvén, hogy döntött. Kimozdulunk, hogy felépítsünk egy kiemelten biztonságos és nyugodt, védett rejtekhelyet, egy biztos menedéket. És azután néhányan visszajövünk, és elkezdjük keresni Gorkie-t.

- NSA (National Security Agency): Nemzetvédelmi Hivatal.

Ez jó. Igen, tetszik helyeselt Mörjike.

Klassz mondta Shana.

Egyetértek bólogatott Damien.

Rendben, akkor Egyesült Államok kihúzza. Marad: kisebb szigetek, Kanada, Andok, Amazonas, Kolumbia, Mexikó és Grönland. Grönland közel van az Egyesült Államokhoz, de egy másik ország, és ha délre kell mennünk, Floridába, Texasba s a többi, akkor viszont a távolság hatalmas. Kihúzom Grönlandot Nadya besatírozta a szót a papíron. Vegyük sorra őket. Mörjike, elemzést kérek: szigetek.

Mörjike volt a klán komputer-, titkosírás-, behatolás- és szökésszakértője.

Ha van víz alatti járművünk, például olyan két- vagy négyszemélyes motor, amelyet a Navy SEAL használ, amikor víz alatt közelítenek meg valamit, és a szigetnek van öble, vagy egy barlang, ahonnan ki lehet jutni a nyílt vízre; akkor támadás, bekerítés esetén is jók az esélyeink a szökésre. Ha, mondjuk, száz kilométernél közelebb van a parthoz, akkor nagyon közel van, mert akár látható is onnan, vagy a partról gyakran látogatott; viszont ekkora távolságot megtenni egy víz alatti motorral nem lehetséges. Kevés a száz kilométer. Négy-öt száz kilométer lenne jó, de talán még több kellene. Öt száz kilométer már túl messze van ahhoz, hogy gyakran látogassák, a partról nem látható semmilyen magaslatról, még távcsővel sem, az óceán görbülete miatt. Öt száz kilométert meg lehet tenni hajóval, úgy tíz óra alatt, vagy helikopterrel, két óra alatt. Ha öt száz kilométernél messzebb van, száz kilométerenként csökken azoknak a helikoptereknek a száma, amik szóba jöhetnek. Öt száz kilométernél nagyobb hatótávolsággal csak a komolyabb katonai helikopterek rendelkeznek. A legkritikusabb az utazás a szigetre vagy a partra. Mert van egy pont, ahonnan már túl messze vagyunk ahhoz, hogy elkerüljünk egy ellenőrzést, egy osztagot, amit a keresésünkre küldtek, vagy ami csupán arra cirkál. Ha elindultunk, és eltávolodtunk néhány kilométerre a parttól, már nincs lehetőségünk rá, hogy visszatűzzünk és elrejtőzzünk. Ha elindultunk, nem tudunk többé elrejtőzni, ez a legfőbb baja a szigetnek, de egyébként nagyon nyugodt hely lehet, ami kellőképpen elkülönül a világ örületétől. Egy távolságon túl már csak a repülőgép jöhet szóba, ahhoz pedig kifutópálya kell; és egy szigeten, ami elég kicsi ahhoz, hogy ne szállják meg a bányászok vagy az üzletemberek, nem valószínű, hogy van alkalmas természetes terület egy kifutópályához. Homokos vagy füves tengerparton nem lehet repülőgéppel landolni, vagy onnan felszállni. A hidroplánoknak pedig kicsi a hatótávolságuk. Hát ennyi Mörjike elfintorodott, ő ajánlotta a szigetet, de rájött, hogy nem válna be. Nem javaslom a szigetet.

Oké. Damien, elemzést kérek mondta Nadya, miközben főbb pontokban feljegyezte, amit Mörjike mondott.

Nem javaslom a szigetet kezdte Damien. Ő volt a klánban a fegyverszakértő és a mesterlövész. Katonailag egy félreeső kis szigetben az az egyik legfontosabb tényező, hogy elszeparált hely, ami azt jelenti, hogy ha támadást intéznek ellene, pokolian felbátorodhatnak. Egy városban, vagy egy olyan helyen, aminek a relatíve közelében vannak lakott települések, a civilizáció részei, a civilizációhoz tartoznak; és ott bizony egy katonai csapásnak komoly szabályai vannak. De egy nem lakott sziget esetében nem kell attól tartani, hogy a csapás hatása kiterjed, és megöl más embereket is, jelentős anyagi kárt okoz, és magyarázkodni kell miatta. Egy sziget az ott van a távolban, és lebombázzák, rakétát lőnek ki rá, végszükség esetén tömegpusztító fegyvert is bevethetnek. Ha oda ledobnak egy néhány kilótonnás kis atombombát, vagy egy atomtöltettel ellátott rakétát küldenek ránk, akkor nekünk annyi. Ellenzem a szigetet. Mindenképpen.

Nadya kihúzta a szigetet a listáról.

Hogyan kutatnának utánunk jégmezőn, hegyen, erdőben? kérdezte Nadya Damient.

Jégmezőn hődetektorral felelte Damien. Repülőgépről, helikopterről, vagy akár műholdról. Nagyon nehéz olyan rejtekhelyet építeni, amit nem lehet észrevenni hődetektorral. Egy hőcsapdát kell csinálni hozzá, amihez több méter vastag hó- és jégréteg szükséges. Egy szuperérzékeny keresőműszerrel két méter vastag havon is átlátnak, és kiszúrják az alvó testeink keltette hőt. Kaptunk kiképzést sarkvidéki túlélésre, de ennyire komoly felszerelésünk nincs. Itt és most nincs, be kellene szereznünk. Kanadában, Grönlandon be tudjuk szerezni. Az Északi-sark katonailag kritikus térség, mivel mindig is onnan várták a szovjet, illetve orosz támadást, ezért több műholdat helyeztek oda, amelyek geostacionárius* pályán keringenek, és egyfolytában küldik a képeket számtalan érzékelési tartományban. Ha ránk állnak, ha feltételezik, hogy ott vagyunk, akkor elég csak kimozdulnunk a bázisunkról, és meg vagyunk találva. Én mondtam Grönlandot, de most mégsem tanácsolom. A hegy hasonló, mint a jégmező, bár ott a hődetektor nem annyira hatásos, mert a környezet is melegebb. A hegynél az a sajátságos helyzet áll elő, hogy még ha meg is találunk minket, műhoddal, repülőgéppel vagy helikopterrel, aminek az esélye határozottan kisebb, mint sarkvidéken, akkor sem tudnak rövid időn belül odajutni, mert négy-öt-hatezer méterre feljutni az egy egészen különleges kategória. Ritka a levegő, a testben számtalan változás áll be, gyengül, lassul, csökken a koncentrációs készség s a többi. Nekünk feljutnunk nehéz oda de az üldözőinknek is az lenne. Ötezer méteren nem nagyon vívnak harcot. A helikopterrel is lehetnek bajok a ritka levegő miatt. És bombázni sem olyan egyszerű, mint egy jégmező vagy sziget esetében, mert hiányzik a tiszta célpont. Hegyen, magas hegyen nagyon jól el lehet tűnni. Barlangokban, hasadékokban kitűnő rejtekhely építhető. Egy barlang, aminek számtalan kijárata, számtalan nagyméretű terme van, szinte tökéletes. Nem fedeznek fel minket, és ha a barlang feltáratlan, és mi térképezzük fel, több kijáratral, az páratlan taktikai lehetőségeket nyújt. A barlang pokoli nehéz terep lehet egy harchoz vagy kutatáshoz. Megpróbálhatnak minket kifüstölni, vagy beküldeni némi gázt, de még ez is kivédhető, ha olyan a barlang, és el van látva szellőzőkkel, kürtőkkel, kijáratokkal. A hegy az nagyon jó. Mexikóban vagy az Andokban. Szuper. A nehézség az a közlekedésünk. Lassú. Nagyon lassú. Minden alkalommal meg kell másznunk a hegyet, minden alkalommal le kell ereszkednünk. Kemény ügy. A kritikus pont a leereszkedés és a mászás. A dzsungel esetében a hődetektor használhatatlan. Annyi a hófolt, hogy a miénk beleolvad a többibe. A dzsungel az egy nagy hőmassza. Ha csak valaki nem teljesen hülye vagy nagyon szerencsétlen, műholdról, repülőről, helikopterről képtelenség megtalálni egy dzsungelben. Tehát minket semmiképpen nem fognak megtalálni a levegőből. Damien elmosolyodott. Ha arra gondolok, hogy csapatokat küldenek a felkutatásunkra az Amazonas 1,6 millió négyzetkilométeres területére Ez több, mint vicces. Mörjike és Shana is mosolyogni kezdtek, ám Nadya komoly maradt. Aztán a többiek is elkomolyodtak. Damien folytatta. Az igazi, buja dzsungelben semmiféle jármű nem használható. A nagyon sűrű részeken még egy terepmotor sem alkalmas, és az ráadásul még hangos is. A folyókon csónakkal lehet közlekedni, más lehetőség nincs. És mi biztosan nem egy folyó közelében ütnénk tábort. A dzsungelben el tudunk rejtőzni, és közlekedni is tudunk, és senki nem akad ránk.

- geostacionárius műhold: olyan műhold, melynek keringési ideje egy nap, ezért a föld felszínének egy adott pontja felett maradva álló helyzetűnek látszik.

Tehát a dzsungelt javasolod foglalta össze Nadya.

Az egyetlen, amit mérlegelnünk kell a dzsungellel kapcsolatban, az az élet mondta Damien. A dzsungelben nagyon nehéz megmaradni. Sokkal nehezebb, mint a hegyen vagy a jégmezőn. Sokkal, sokkal nehezebb. Fojtogató pára, rettentő hőség, és brutálisan agresszív élővilág.

Kaptunk kiképzést trópusi túlélésre emlékeztette Nadya. Damien bólintott, Nadya pedig Shanához fordult. Shana, mi a helyzet a tűzzel a dzsungelben?

Shana a klán taijutsu* szakértője, pirotechnikusa és tűzszerésze volt.

- taijutsu: a ninják fegyvertelen harci művészete.

Kell egy jó mikrofon és egy lebutított szeizmográf kezdte Shana. Tűz esetén az állatok megindulnak, és ez nagy hangzavarral és erőteljes rezgésekkel jár. A szeizmográfot azért kell lebutítani, hogy csak a komolyabb rezgéseket vegye. A tüzet messziről lehet látni, mert a füst eltakarja a napot, vörösre színezi a látóhatárt, érzed a szagát. Baj csak akkor van, ha a tűz bekerít, és nem tudsz kitörni a körből. Persze nekünk ez nem gond, mivel túl tudjuk élni az erdőtüzet.

Igen, kaptunk rá kiképzést bólintott Nadya.

Andan csak fél füllel hallgatta a klán beszélgetését, mivel a könyve olvasásával volt elfoglalva, de figyelte arra, amit Nadya mondott. Nem voltak kétségei. A klánnak nem gond túlélni egy pusztító erdőtüzet. Persze, hogy nem. Már ezerszer és ezerszer elmondta magában, hogy ha nem azt a döntést hozza meg, hogy Joshi Masadától kér védelmet, akkor már rég nem élne. A legfelsőbb kaszt igazán kitett magáért: ráuszították az egész médiát, és röpké két hét alatt első számú közellenséget csináltak belőle az egész bolygón; utána kutatott a világ valamennyi rendőri szervezete, titkosszolgálat, hadserege és maffiája. Őt keresték a műholdak, a repülőgépek, a helikopterek, a lehallgató készülékek. És mégsem találták meg, nyomát sem lették. Mert a klán eltüntette.

És ma hajnalban, alig másfél órával ezelőtt, Nadya közölte vele, hogy megtalálták, kivallatták és likvidálták azt az embert, aki a legfelsőbb kaszt követte volt, aki ott állt a fegyvergyártás, a fegyverfejlesztés, a fegyverkezés, a háborúk és a bűnözés mögött: Godard Lanskyt. Egy régi mondás szerint az igazi hatalom a trón mögött áll. Tévedés. Az igazi hatalom ennél sokkal rejtélyesebb, sokkal megfoghatatlanabb. Andan nem is számított rá, hogy bárkit is elkapnak majd, és a klán mégis képes volt megtalálni Lanskyt, alig harmincnyolc óra alatt. Elképesztő.

Amikor a klán elindult, hogy felkutassák Darla kapcsolatait, és ezáltal elvágják a legfelsőbb kaszt kommunikációs vonalait, ő egyedül maradt Zoéval, ezzel a fiatal, tizenéves, aprócska lánnyal. A maffia pedig véletlenül rájuk talált. Zoe elbújtatta; megkínózták, de nem beszélt, odabilincseltek az asztalhoz az egyik konyhában, és három nagydarab, kegyetlen pszichopata dolgozta meg, és ő mégis kitört onnan, megölte őket, azután beindította a ház védelmi rendszerét, és a mérges gáz végzett az összes maffiózóval. Eddigre a legfelsőbb kaszt biofegyvert, Ebolát vetett be Alaszkában, hogy karanténba vonhassa az országot. Bevonult a hadsereg, lezárták a határokat. És Zoe összeverve, törött ujjakkal átvitte a határon, át Kanadába a Mount Logan-i rejtékhelyre. Fantasztikus. Andan most már tökéletesen bízott a klánban. Fogalma sem volt, hogy hová vitték Gorkie-t és Masadát, csak azt tudta biztosan, hogy mit tesznek velük éppen: felhasználják a pszichiátia legbarbárabb, legbrutálisabb, legembertelenebb módszereit és eszközeit, hogy megtörjék őket, hogy kiszedjenek belőlük mindent,

hogy elpusztítsák őket, mint embert. Andan tudta, hogyan megy ez. Hozzászíjazzák őket egy ágyhoz, elektrosokkokat kapnak, rengeteget; drogokat, és egy magnetofon végtelenített szalagon parancsokat harsog a fülükbe. Ezt nevezik agymosásnak. Nem lehet ellene tenni semmit, nem lehet átvészelni, kivédeni, abban az állapotban ellenállni, onnan megszökni. De Zoe, a legkisebb, a legfiatalabb, ez a bájos kicsi lány olyasmire volt képes, amit nem hitt volna el és Gorkie a nagymestere. Andannak nem volt még ötlete sem, mégis hitte, hogy ha valaki, akkor Gorkie képes onnan kijönni, és kimentí Masada urat is, akinek mindannyian sokat köszönhetnek. Nadya felállt, kikászálódott az asztal mögül.

Megkérdezem Nicole-t, hogy orvosilag fel van-e készülve az Amazonasra mondta, és elindult a pilótafülke felé.

Julius szólt oda Damien Andannak. Hogyan viseli a dzsungel klímáját?

Andan felnézett.

A hideget jobb szeretem a melegnél mondta. Könnyebb védekezni ellene. De ha azt mondják, az Amazonas a legjobb választás, akkor nem lesz gond.

Úgy tűnik, hogy a legjobb.

Akkor rendben van. Ki fogom bírni ígérte Andan, bár abban teljesen biztos volt, hogy sokat fog szenvedni.

Van már úti cél? érdeklődött Nicole, amikor Nadya belépett a pilótafülkébe.

Fel vagy készülve orvosilag az Amazonas dzsungelére? kérdezte Nadya.

Hosszabb időre nem.

Akkor bevásárolunk.

Rendben. Valahol Dél-Amerikában, egy nagyvárosban, például Bogotában. Vagy Manausban. Ott mindent meg lehet kapni.

Oké. Nicole, az úti cél Denver. Ott feltankolunk, majd átrepülünk Miamiba. Eladjuk a gépet, és egy másikkal átrepülünk Bogotába. Eladjuk az új gépünket is, és szerzünk egy hidróplánt. Addig te megveszed, ami kell.

Nicole bólintott.

Rendben mondta Nadya. Megnézte Zoét. Még mindig nagyon rosszul volt. Odahajolt hozzá. Ha berendezkedtünk, és biztonságba helyeztük Juliust, néhányan visszatérünk, hogy megkeressük Gorkie-t.

Zoe bólintott, de nem szólalt meg. Egy aprócska reménysugár

Nadya végigsimított Zoe haján, puszit adott a fejére.

Ha légifolyosóra álltam, valaki vegye át a gépet egy fél órára, mert mindenkit be kell oltanom a várható fertőzések ellen mondta Nicole. Most kell megtennem, nem érünk rá addig, amíg leszállunk valahol, mert tizenhat oltásról van szó, és a sebeknek be kell gyógyulniuk, mire Brazíliába érünk.

Oké mondta Nadya. Szólj hátra, ha beálltál Denver felé.

Nicole bólintott, Nadya kiment a fülkéből. Nicole hívta az irányítótornyot.

Távolkörzet, itt az NWS-7783-Learjet. Légifolyosót kérek DenverZig!

2.

LEON GARDNER PSZICHIÁTRIAI INTÉZET

STATEN ISLAND, NEW YORK

Október 27. péntek, 09 óra 18 perc

Előző nap, kora délután Joshi Masada és néhány embere besétált a Leon Gardner Pszichiátriai Intézetbe, hogy az intézet vezetőjével, a közismert pszichiáterrel, Phil Darbyval megcsináljanak egy tesztet, ami bizonyítja a bíróságon, hogy egy másik híres pszichiáter, Marc Monus vádjai igaztalanok: Joshi Masada épeszű ember. Marc Monus a CIA megbízásából rászállt Masadára, és minden lehetséges fórumon arról beszélt, hogy Masada elmebeteg. Phil Darby a nyilvánosság előtt kiállt Masada mellett. És Masada besétált a csapdába. Phil Darbyt is a CIA bízta meg, és amikor elkezdődött a teszt zárt ajtók mögött, tanúk jelenlétében, Masada egy mérgezés hatására eszméletét veszítette, majd a szoba hátsó ajtaján keresztül eltávolították. Az egész körülbelül tíz perc alatt zajlott le. Kint a folyosón, a szoba ajtaja előtt, Horoshi úr, a Masada Konzern jogi osztályának vezetője, Masada hat testőre, két nyomozó és öt egyenruhás rendőr várakozott. A japánok türelmes emberek, udvariasak, de három óra elteltével Horoshi úr már sejtette, hogy valami baj van. Kérdezősködni kezdett, de leintették, mondván, hogy az ilyesmi nagyon elhúzódhat. Telt-múlt az idő, a rendőrök és a nyomozók lassan elszállingóztak, Horoshi és a testőrök pedig fegyelmezetten vártak. Öt óra telt el, és Horoshit szörnyű balsejtelem gyötörte. Felkereste az intézet helyettes igazgatóját és megkérdezte, hogy mi történhetett. A pszichiáter leintette, mondván, hogy az efféle vizsgálatok, melyek során azt kell a bíróság számára minden szempontból megfelelő módon bizonyítani, hogy egy ember épelméjű-e vagy elmebeteg, néha nagyon elhúzódhatnak. Hét és fél órával azt követően, hogy Masada mögött bezárult az iroda ajtaja, Horoshi úr végleg elvesztette a türelmét. Intett az egyik testőrnek, hogy rúgja be az ajtót. A zár erős volt a rúgás még erősebb. Horoshi berontott a szobába. Phil Darbynak, az öt tanúnak, a rendőrnek, aki felajánlotta, hogy filmre veszi a vizsgálatot, és Masada úrnak nyoma sem volt.

Egy japán ember számára az udvariasság nagyon fontos, de sohasem annyira, mint a kötelesség. Innentől kezdve az udvariasságnak nem volt többé jelentősége. A testőrök betörték az iroda hátsó ajtaját, és kimentek egy folyosóra, aminek létéről nem volt tudomásuk. Elrohantak mindkét irányba, behatoltak több helyiségbe, kinéztek az ablakokon az udvarra, kirohantak a hátsó kapun az utcára, lementek a garázsba, de Masadának nem lelték nyomát. Horoshi úr felszaladt a helyettes igazgatóhoz, akivel már beszélt, de az irodája zárva volt. Betörte az ajtót. A titkárnő és a helyettes igazgató irodái

üresek voltak. Amikor Horoshi távozott, kint a folyosón két megtermett ápoló rontott rá, mert azt hitték, betörő. Horoshi úr higgadt, kiegyensúlyozott, udvarias ember, de annyian hazudtak neki, annyian és annyi órán keresztül járatták vele a bolondját, hogy bizony meglehetősen mérges volt, és a toleranciaszintje erősen a nulla körüli értékre süllyedt. A két harminc év körüli, nagydarab, agresszív, túlsúlyos ápoló és a hatvanéves, kistermetű, ám ötvenéves karatés múlttal rendelkező Horoshi úr összecsapása mintegy két másodpercig tartott. Horoshi úr továbbment, az ápolók nem. Ötven év edzés a makiwarán* elég sajátságossá teszi az ember kezét. Kicsivel keményebbé, mint egy baseballütő. A két ápoló azóta is kórházban fekszik, eszméletlenül. Horoshi úr és a testőrök nem találták meg Masadát. Horoshi telefonált a Netsuke* Towerba, hogy Joshi Masadát elrabolták.

- makiwara (japán) a harcművészetekben használt támadófelületek például az ököl, a könyök, a sarok stb. felkeményítésére szolgáló ütőfa.
- netsuke (japán) a gyógyszeres dobozka övre való felfüggesztésére szolgáló, fából vagy elefántcsontból kifaragott kis figura. A netsuke-faragás önálló művészeti formává alakult a középkori Japánban. Képletes értelemben a netsuke szépen és aprólékosan kidolgozott, művészi tárgyat jelent. Netsuke Tower = Szép Torony

A Masada Konzern kétszáz emberét állították az ügyre. Bejelentést tettek a rendőrkapitánynál, az FBI igazgatójánál, a japán nagykövetnél, a külügyminiszternél, az egészségügyi miniszternél, és magánál az Egyesült Államok elnökénél. Száz ember rohángált fel-alá a városban, embereket kérdeztek ki a Leon Gardner Pszichiátriai Intézet környékén, hogy nem láttak-e valamit, de senki nem tudott mondani semmi biztatót. Rendőrökkel tértek vissza az intézetbe, de senkit nem találtak bent, aki bármiről is tudott volna. Benéztek egy-két helyiségbe, de nem találtak semmit. Meglátogatták Marc Monust és Phil Darbyt, néhány ember elment a házukba, de egyikük sem volt otthon, és senki sem tudta, hogy merre járnak. A vidéki házukba is elmentek, de ott sem voltak. Elköltöttek 270 000 dollárt megvesztegetésre, minden eredmény nélkül.

Tegnap egész este, éjjel, ma hajnalban és reggel egyfolytában Joshi Masada után kutattak. Senki le sem hunyta a szemét. Eredmény még nem volt. Még azt sem tudták, hogy Masada az intézetben van-e vagy már elvitték onnan. Még azt sem tudták, hogy él-e egyáltalán. Negyed tíz után néhány perccel harmincfős csapat érkezett a Leon Gardner Pszichiátriai Intézetbe: nyolc testőr, kilenc biztonsági ember (utóbbiaknál fegyver is volt), tizenkét jogász és Horoshi úr. A legmagasabb rangú ember, akit az intézetben találtak, egy osztályvezető pszichiáter volt, aki nem tudott semmit Masadáról vagy a feletteseiről, és aki azt hajtogatta, hogy nem szabad itt tartózkodniuk, mert hívja a rendőrséget. Ekkor kapott százezer dollárt. Ezután vállalkozott rá, hogy idegenvezetőként végigkálauzolja a csapatot az épületkomplexumban, kinyitva minden egyes ajtót.

3.

EGY FAHÁZBAN

MEXIKÓVÁROS, MEXIKÓ

Október 27. péntek, zónaidő: 09 óra 06 perc

Sandra Murphyt mindenki csak Rickie-nek ismerte. Magas, vékony, hosszú combú nő volt, telt ajkakkal, nagy, zöld szemekkel, rövid, szőke hajjal. Modell volt, igazi híresség, a bemutatókon hordta már minden nagyobb tervező ruháit. A testéből élt, de nemcsak a látványából. Rickie a hatalmasságokra bukkott, a hatalom volt neki a leghatásosabb izgatószer. Szeretői közt akadt néhány befolyásos politikus, befutott üzletember, neves rendező, sztár, producer. Ha valakinek nem volt hatalma, óriási vagyona, az nem érdekelte, mindegy volt neki, hogy mennyire szép vagy férfias. Rickie sohasem állt ki az utcasarokra, nem dolgozott bárókban, szállodákban, szalonokban, nyilvánosházakban. Bedolgozta magát a hatalomba, ismerték, tudták a telefonszámát, és igénybe vették a szolgálatait. Tizenhét évesen már ott volt a politikusok partijain, mint hamvas, szexi kis csaj, aki alig várta, hogy valamelyik vén kujon szenátor felfigyeljen rá. Elképesztően erotikusan tudott kinézni, járni, gesztikulálni és mindezt ízlésesen csinálta. Bármiről tudott beszélni, és odaadóan hallgatni. A hatalmasságok kedvelték, mert bárhol meg lehetett vele jelenni, feltűnő volt, ha az kellett, és diszkrét, ha azt várták tőle. Azt mondták, fergeteges az ágyban, és olyan csábtáncot tud járni, hogy attól a halott is feltámad. Ő volt a legértékesebb ékszer a nagy emberek oldalán.

A nyolcszáz négyzetméteres, földszintes faház, amely Mexikóváros előkelő lakónegyedében, San Angelben állt árnyat adó fáktól övezve, valóságos műalkotás volt. A házhoz kagyló formájú úszómedence és tenispálya is tartozott. A házat bérelni lehetett, bárki kivehette, aki ki tudta fizetni az igen borsos bérleti díjat. A tulajdonosoknak csak a pénz kellett, nem kérdeztek semmit, nem számítottak a nevek, a pénz eredete, a bérlő mestersége. Jártak már itt hollywoodi sztárok és angol bankárok éppúgy, mint kábítószer-kereskedők és profi bérgyilkosok. A bérlők egyetértettek abban, hogy a ház belsőépítésze és lakberendezője bármilyen díjat megérdemelt volna, sőt díjak egész özönét.

Rickie és a nagy ember a hálósobában tartózkodtak. A légkondicionáló kellemes hőmérsékletet varázsolt a tágas szobába. A hatalmas ágy mellett aranyozott, ébenfa zsúrkocsin kaviáros szendvicsek sorakoztak kínai porcelán tálon, mellette jegesvödörben francia pezsgő, és két pohár, félig az édes nedűvel. Az egyik pohár száján élénkpiros rúzsfoltt. Az ágy mellett körömcipő, harisnyakötő, bugyi és egy férfi alsónadrág hevert szanaszét dobálva. Rickie és a nagy ember az ágyban hemperegtek, a nagy ember mély hangon nyögött, a nő magas hangon sikoltozott.

A nagy ember egyre szaggatottabban zihált, majd vicsorogni kezdett, és úgy mozgatta a csípőjét, mintha kés lenne a teste elején, amivel meg kellene ölnie a nőt. Elmondhatatlanul férfiasnak érezte magát, és biztos volt benne, hogy a nőnek még senkivel nem volt ilyen jó. Aztán a férfinak kiguvadt a szeme, összeszorította a fogát, az erek kidagadtak a homlokán és a halántékán.

Nesze Nesze Nesze nyögte a nagy ember. Már jön Ahh Ahh és jött. Mind a tiéd, baby! és a spermát belelövellte az óvszerbe. Arrhhhh! Ahh Ahh

A nagy ember elernyedtt. A nő felkacagott. Csilingelő nőies kacagás volt, elégedett mosollyal az arcán. A mosolyt tükör előtt csiszolgatta ilyen hihetőre, a kacajt magnóra vette. Rickie igazán profi volt a saját szakterületén, akárcsak a nagy ember, aki rajta feküdt.

Most most kihúzom hadarta a nagy ember, megemelte a fenekét, és legurult Rickie-ről.

Huhh! Ez igazán jó volt! Isteni voltál, szivi! Nem is gondoltam, hogy ilyen vad leszel! Rickie megint

csilingelő kacajt hallatott.

A nagy ember röhögött.

A siker teszi jelentette ki. Imádom a sikert, mint az a fehér ruhás szentfazék az istent.

Fehér ruhás szentfazék? kérdezte a nő, aztán görcsösen röhögni kezdett. Csak nem a pápára gondolsz?

Ki másra?

Felnyerítettek. A nagy ember úgy nevetett, hogy vörös lett a feje tőle. Élvezte, hogy így megnevettette a nőt.

Hogy van az a buzi szó? Tudod, amikor a pápához megy valaki dumálni mondta a nagy ember.

Audiencia vágta rá a nő, és büszke volt magára, amiért ilyen művelt.

Na, azaz! Képzeld el az elnököt, amint bejelenti, hogy audienciát kért attól a fehér ruhás szentfazéktól a Vatikánban! Áháháháháü!

A nő vonaglott a nevetéstől. Aztán feltápáskodott, felült a sarkára, és odacsúszott a zsúrkocsihoz.

A dákódtól és a humorodtól kiszáradt a torkom jegyezte meg. Felhörpintette a pezsgőt a rúzsos poharából, majd a válla felett hátranézett. Kéred a pezsgődet?

A nagy ember felkönyökölt.

Jöhet.

Rickie odanyújtotta neki a másik poharat. A nagy ember inni kezdett. Rickie kivette a vastag, zöld színű pezsgősüveget a vödörből, és majdnem csurig töltötte a poharát. Előrehajolt, leivott egy kicsit a tetejéből, aztán kiitta a pezsgőt. Letette a poharát a zsúrkocsira, az üveget visszadugta a jég közé. Felkapott egy kaviáros szendvicset, és beleharapott.

Húúú! Uhm uhm Hú, ez ez nagyon kurva kibaszott jó! Gyere kóstold meg! hadarta teli szájjal.

A nagy ember aranyosnak találta, ahogyan Rickie tömi magát. Rickie pedig tudta ezt, ezért is csinálta. A nagy ember feltápáskodott, odamászott a nőhöz, és törökülésben leült mellé.

Gyere, igyál még! Rickie kikapta a pezsgőt a vödörből, és teletöltötte a nagy ember poharát. Húzd fel, az egészset! Na, gyerünk! Egy jó, kemény, fárasztó kefélés, utána húzol egy pohár pezsgőt, majd ráeszel kaviárt! Rickie-nek fennakadt a szeme, mint aki mámort él át. Annak nincs párja, meglátod!

A nagy ember felhörpintette a pezsgőt, aztán megette a szájába nyomott kaviáros szendvicset.

Na? kérdezte Rickie, miközben a kezét törülgette egy szalvétával. Fincsi, ugye?

Válóban nem rossz ismerte el a nagy ember. Tudta, hogy az oroszok ikrának nevezik a kaviárt?

Tényleg? húzta fel a szemöldökét Rickie. Természetesen tudta de azt is, hogy ha műveltnek és okosnak érezteti a szeretőit, az csak kifizetődő lehet.

A nagy ember bólintott. Rickie körbenyalta a száját, hogy leszedje a morzsákat. Kiugrott az ágyból a süppedős szőnyegre.

Na, jól megizzasztottál, megyek, letusolok mondta, és kiment a fürdőszobába, ami a hálóból nyílt. Becsukta maga mögött az ajtót.

A nagy ember lenyelte az utolsó falatot is, lesöpörte a morzsákat meztelen mellkasáról, majd az ágy közepére mászott, hanyatt feküdt, feje alá tette a kezét, és behunyta a szemét. Elégedett volt. Nagyon-nagyon elégedett.

Széles mosoly terült szét az arcán. Nagyon jónak ítélte magát a szexben, Rickie igazán boldog lehet, hogy annyi haldokló, érelmeszesedett agyú vénember után megkapta őt. Igaz, ő sem egy mai gyerek, de jó kondiban van. És okos is, de még milyen okos!

Ő volt az, aki megmondta a CIA-nak, hogyan kell elkapni Masadát. Ő volt a csapda értelmi szerzője, nem más, nem a CIA egyik embere, hanem ő! És Masada, ez a hatalmas ember, ez a kőkemény, többszörös milliárdos üzletember, besétált az ő csapdájába. Esélye sem volt. Esélye sem volt, hogy elkerülje, és hogy elszökjön, ha már belesétált.

Mennyit nevetett!

Kinevette őket.

Csak egy vékony ajtó választotta el őt és Masada embereit, akik ott váraoztak a folyosón, mint az idióták.

És mégsem tehettek semmit.

Azért nem, mert egy zsenivel akadtak össze.

Az eredmény természetes volt: ők veszítettek.

És most égre-földre kereshetik azt a hülye japánt!

A nagy ember felnevetett, jóízűen, elégedetten.

Hogy átverte őket! Tanítani kéne!

Elképzelte, ahogyan lázasan keresik a japánt, rohangálnak fel-alá, mint a kis hangyák, fejvesztve, elkeseredve. Ezen nevetnie kellett. Biztosan őt is keresik, és senki nem tudja, hová lett, senki, senki, senki!

Mert zseni.

Soha nem találják meg, az biztos!

Ekkor valami furcsa dolog landolt a mellkasán.

Különös volt, mint valami slag, vagy vagy

Vagy egy hatalmas műpénisz!

Felnevetett, és kinyitotta a szemét.

Úgy érezte, megőszült minden hajszála.

Úgy érezte, testének minden szőrszála az égnek meredt.

Úgy érezte, megfagyott a vér az ereiben.

Egy kígyó feküdt Dr. Phil Darby meztelen mellkasán.

Egy csörgőkígyó, bár ezt Darby nem tudta megállapítani.

A kígyó olyan gyorsan mozdult, hogy Darby reagálni sem tudott rá: megmarta az arcán, azután a vállán. Darby felsikoltott. A kígyó lesiklott róla, és az ágy jobb oldalán eltűnt. Darby falfehér lett, remegett és sikoltott. Annyira pánikba esett, hogy két egész perc telt el, mire felfogta, hogy két ember áll az ágy előtt.

Ha volt olyan két ember, akik tökéletesen nem illettek ide ebbe a házba, éppen ebbe a helyzetbe akkor ez a két ember volt az. Az egyikük egy öregasszony volt, hajlott hátú, apró, vézna, ősz hajú, hetven- vagy nyolcvanéves, de talán még annál is több, a másik egy gyerek, fiú, hétévesforma, mindketten japánok. Csak álltak ott az ágy előtt, és egykedvűen nézték Darby leírhatatlan iszonyatát.

A gyerek lehajolt, és amikor felegyenesedett, ott volt a kezében a kígyó. Darby az ágy végébe kuporodott, és eszelős hangon sikoltott. Azt hitte, a gyerek rá akarja dobni a kígyót.

A fiú azonban bedugta egy fekete zsákba, hurkot kötött a zsák szájára, majd a csomagot letette a földre. Mindezt olyan könnyedséggel, mintha mi sem lenne ennél természetesebb. Az idős nő a zsebéből üvegcsét és steril, egyszer használatos tűt és fecskendőt vett elő, majd felmutatta, hogy a pszichiáter tisztán lássa.

Az ellenszer mondta kitűnő angolsággal.

Darby kiugrott az ágyból, felkapott egy párnát, és a nemi szervére szorította. Valahogy nem volt férfias hangulatában. Odapislantott a fürdőszoba ajtajára, hogy hol van már Rickie, de a nőnek híre-hamva sem volt. Nem tudta, mit tettek vele, de nem is nagyon érdekelte. Csak saját maga. Lassan elindult az öregasszony és a fiú felé.

Adja ide az ellenszert! kiabált a nőre. Adja ide az ellenszert!

Megkaphatja, de csak ha válaszol néhány kérdésemre mondta a nő. Élénk hangja volt, nem igazán illett maszkszerű, kifejezéstelen arcához.

Adja ide! üvöltötte Darby, és a kezét nyújtotta. Adja már ide, a picsába! A KURVA ÉLETBE!!!
ADD IDE, MERT MEGÖLLEK!!!

Darby lenézett a zsúrkocsira, de nem látott rajta kést. Kivette a súlyos pezsgősüveget a vödörből, és a feje fölé emelte.

A fiú ekkor felvette a földről a kígyó zsákját.

Darby rögtön jobb belátásra tért. Letette a zsúrkocsira az üveget, és zokogni kezdett.

Kérem, adják ide az ellenszert! rimánkodott, még le is térdelt. Kérem, könyörüljenek rajtam! Nem akarok meghalni! Nem tettem semmi rosszat! Kérem Vigyenek, amit csak akarnak, a maguké Kérem

Hol van Joshi Masada? kérdezte az öregasszony.

Darby megértette. Más körülmények között úgy gondolta volna, hogy a nő és a gyerek egy cseppet sem veszélyes, és gond nélkül elbánik velük, de most valahogy úgy érezte, simán kicsinálják, ha okoskodik. Elfogadta a játékszabályokat. Bármit elfogadott volna, csak kapja meg az ellenszert.

Nem tudom. Tényleg nem tudom. Elvitték. Nekem csak annyi volt a dolgom, hogy szállítható állapotba hozzam. Értsék meg, nem tudom, hová vitték! könyörgött Darby vékony hangon. Azt hiszik azt hiszik, dacolnék a kígyómarással, hogy megőrizzek egy ilyen ostoba titkot? Dehogy tenném! Eszembe nem jutna! Higgyék el! El kell hinniük!

Hol van Joshi Masada? ismételte meg a kérdést a nő.

Darby ezerszer is elátkozta magát, amiért elutasította a CIA védelmét. Ha elfogadja, most nem lenne semmi baj. Szenvedő arcot vágott. Reszketve nézett le, hogy mi az a meleg folyadék a lábán. Bevizelt.

Látják? Azt hiszik, vállalnám a halált? Nem vagyok olyan ember, én nem vagyok hős! zokogta. Higgyenek nekem! Engem egyszerűen csak felkért a CIA, hogy segítsek elfogni Masadát, ennyi az egész! Darby nagyvonalúan eltekintett attól a tényről, hogy ő találta ki, hogyan csinálják. Ha tudni akarják, Marc Monus volt az értelmi szerző! Ha valaki, hát ő biztosan tudja, hová vitték Masadát Masada urat.

Hol van Marc Monus?

Nem tudom! Tényleg nem! Komolyan mondom, hogy nem tudom, esküszöm az életemre, hogy fogalmam sincs!

Ki adta a megbízatást?

Egy CIA-ügynök! A neve: Martin Ackermann! Ő keresett meg engem! Egymillió dollárt ajánlott fel, ha megcsinállok neki egy munkát!

A gyerek elkezdte kibontani a zsákot.

Ez minden! Ez minden! Ez minden! üvöltözte Darby.

Az öregasszony az ágyra dobta az üvegcsét, a tűt és a fecskendőt. Darby rávetette magát. Mire megkaparintotta, a két japán épp kilépett a hálószoa ajtaján.

Darby reszkető kézzel bontotta ki a steril tűt a műanyag csomagolásból, a fogával tépte le a fecskendőt tartalmazó fóliát. Gyors mozdulatokkal összerakta a tűt és a fecskendőt, majd letépte a sötétbarna színű, vastag falú orvosságosüveg kupakját. Az üvegce nyakát parafa dugó zárta el; Darby beledöfte a tűt, és felszívta a sárgás folyadékot. Ökölbe szorította a bal kezét, megfeszítette az izmait, hogy előjőjenek a vénák. Erőlködve, zihálva küzdött, hogy találjon egy vénát, de nem talált. Szétnézett a szobában, felkapta a földről Rickie harisnyáját, hurkot kötött rá, ráhúzta a bal karjára, majd a jobb kezével és a fogával erősen megszorította a csomót a felkarján.

Végre feltűnt egy véna. Darby kispriccelt néhány cseppnyi ellenszert a fecskendőből, majd kétszer megpöckölte, nehogy légbuborékok kerüljenek a vénájába, aztán beadta magának az ellenszert. Valamelyest megnyugodva indult a fürdőszoba felé, hogy megnézzé Rickie-t.

Benyitott a fürdőbe. Rickie a földön feküdt. Darby azt hitte, megölték. Megnézte közelebbről, megérintette az ütőeret a nyakán. Csak aludt.

Ekkor tört Darbyra az első görcs.

Ijesztő volt.

Újabb görcs.

Pánikba esett. Talán nem is ellenszer volt. Talán csak valamilyen semleges anyag, és a kígyóméreg meg fogja ölni!

Berohant a hálóba. Az ajtó felé félúton összerogyott. A fájdalom lavinaként zúdult rá. A földön fetrengve halt meg, rettenetes kínok közepette.

Phil Darby öngyilkos lett. Tudtán kívül ugyan, de mégiscsak önkezeléssel vetett véget az életének. A csörgőkígyónak nem voltak méregmirigyei, így marása a kellemetlenségen kívül mást nem okozhatott. A kígyómérget maga Darby adta be saját magának.

4.

BIRDY-MK-12

(A CIA PSZICHIÁTRIAI KUTATÓINTÉZETE)

Október 27. péntek, 11 óra 45 perc

Az uralkodókat és a hadvezéreket mindig is érdekelték az olyan módszerek, amelyek révén kezessé tehetik alattvalóikat, katonáikat. Az uralkodók vágya az olyan ismeretek és eszközök iránt, melyekkel elnyomhatják a népet, olyan régi, mint maga a bűn, melyet népeik ellen elkövetnek. Hogy az uralkodónak ne kelljen a lelepleződés és a büntetés miatt aggódnia, a népet különféle módszerekkel kordában kellett tartania. Létszükséglet volt ez a tudás, az élete múltott rajta. Ha a bilincs meglazult, rabszolgái végeztek vele. Hogyan tudnák elérni, hogy mindenki azt tegye, amit mondanak? Az évszázadok alatt számtalan válasz született erre a kérdésre, némelyik nagyon jellemző a korra, amelyben megjelent, de minden elképzelés egyetértett két dologban: abban, hogy a népet félelemben és tudatlanságban kell tartani.

Később, a pszichiátria és a pszichológia elterjedésével speciálisabb igények is felmerültek, elsősorban a titkosszolgálatok részéről. Hogyan lehet eltörölni egy ember személyiségét? Hogyan lehet új személyiséget létrehozni? Hogyan lehet kiszedni egy emberből a titkait?

A második világháború kitörése előtt ezen kérdések tanulmányozásának már önálló pszichiátriai programjai voltak több országban is, köztük az Egyesült Államokban és Németországban. Az Egyesült Államokban a pszichiátria és a pszichológia ezen területeken való alkalmazásának több befolyásos személyiség vált elkötelezett hívévé. A program egyik ilyen támogatója az az Allen Dulles, aki a CIA alapító tagjainak egyike, valamint 1953-tól 1961-ig a CIA igazgatója volt. Dulles a második világháború idején az OSS* európai részlegét igazgatta. Ebbéli minőségében kitűnően ismerte a német hírszerzés vezetőit, és miközben folyt a háború, Dulles szövetséget kötött a náci kémfőnökkel, Reinhard Gehlennel, hogy osszák meg ismereteiket ebben a témában. Később Dulles azzal hálálta meg Gehlen segítségét, hogy az 1947-ben megalakuló CIA-ban helyet biztosított neki és bizalmasainak. Őket nevezték Gehlen-csoportnak. A háború vége felé, amikor már a nácik is biztosak voltak benne, hogy veszítettek, az OSS titkos programba kezdett: náci hírszerzőket, pszichiátereket, pszichológusokat, tudósokat és kutatókat mentettek át az Egyesült Államokba.

- OSS (Office of Strategic Service): Stratégiai Szolgálatok Hivatala. Az Egyesült Államok 1942-ben megalakult, világháborús hírszerző szervezete. 1947. szeptember 18-án a CIA az OSS legénységéből alakult meg.

A pszichiátria titkosszolgálati alkalmazásának másik nagy támogatója Richard Helms volt, aki a háború idején szintén az OSS-nél szolgált (Dulles alatt), és aki szintén a CIA igazgatója lett. Helms 1953. április 3-án találkozott Allen Dullesszel, és meggyőzte egy minden eddiginél nagyobb szabású program beindításának fontosságáról. A program ötletadója Sidney Gottlieb volt, akit az MK-Ultra fedőnéven létrejövő kutatási program vezetőjének neveztek ki. Mikor Dulles 1961-ben távozott a CIA éléről, az MK-Ultra háttérbe szorult, de Richard Helms 1966-os igazgatói kinevezésével ismét nagyon fontossá vált.

A személyiség, illetve egyes emlékek törlésére az úgynevezett agymosást fejlesztették ki. Az agymosás lényegében egy ember megtörése, mentális összeomlasztása. Éheztetést, fenyegetést, verést, a szem állandó éles fénnel való megvilágítását, alvásmegvonást, elektrosokkot, drogokat és hipnózist

használnak. Az agymosás legfejlettebb technikáját PDH-nek nevezik. Pain (fájdalom), Drug (drog), Hypnosis (hipnózis). A média által annyit emlegetett agymosás nem lehetséges e három összetevő: fájdalom, drog és hipnózis nélkül. Semmilyen beszélgetés, még a legelfajultabb vita sem lehet agymosás, mert az agymosás mentális összeomlasztás. Új személyiség kialakításához először mentális összeomlást idéznek elő, majd hamis emlékeket ültetnek be elektrosokk, drog és hipnózis által. Az elme tartalmának megismeréséhez pedig úgynevezett igazságszérumokat alkalmaznak, amelyek könnyeddé, felelőtlené teszik az alanyokat.

Abban az időben, amikor a CIA pszichiátriai kutatóprogramja MK-Ultra fedőnév alatt működött, a program nyolcvan intézménnyel állt munkaszerződéses kapcsolatban, elsősorban főiskolákkal és egyetemekkel, továbbá magánvállalatokkal, kórházakkal, rehabilitációs központokkal és pszichiátriai intézetekkel. A drogokat elsősorban olyan embereken tesztelték, akik a tesztelésbe nem voltak beavatva. Sidney Gottlieb felfogadott egy híres bűvészt, hogy fejlesszen ki eljárásokat a CIA számára, hogy titokban drogot juttathassanak gyanútlan emberek szervezetébe. Allen Dulles egyetértett Richard Helmszel abban, hogy a drogtörvények csak abban az esetben tekinthetők valósak, ha azt olyan embereken tesztelik, akik nincsenek a dologba beavatva, hiszen a valóságban is olyan emberek ellen vetik majd be a kikísérletezett drogokat, akik semmit sem sejtjenek. A CIA előszeretettel végzett drogtesztet börtönökben és pszichiátriai intézetekben. Az elítélteket alkalomadtán tájékoztatták, hogy új drogokat akarnak kipróbálni rajtuk, ilyen esetekben az önként jelentkező és rendszeren felretájékoztató rabok cserébe heroint, kokaint és más drogokat kaptak, annyit, amennyit csak akartak. A kiválasztott rabok szinte kizárólag afroamerikaiak voltak. Tíz év alatt a CIA mintegy 800 különféle drogot kísérletezett ki, amelyeket javarészt börtönökben teszteltek.

A pszichiátriai kutatóprogram mindig is kiemelten titkos tevékenység volt. Az MK-Ultra idejében a CIA-n belül csak kevesen tudták, hogy létezik, és még kevesebben voltak tisztában azzal is, hogy mivel foglalkozik. Az évek múltával egyik leleplezés jött a másik után, cikkek jelentek meg magas példányszámú lapokban, említést tettek róla könyvekben, rádióban, tévében, a Kongresszus előtt. Ezért a fedőnév egyre csak változott, és a művelet egyre titkosabb lett, de meg nem szűnt. Az eddig kikísérletezett eljárások viszonylag hosszadalmasak, nem működnek minden esetben, néha csak átmeneti változást hoznak, és előfordul, hogy egyszerűen halált okoznak. Ezért a kutatás folyik tovább, a mai napon is, ezekben a percekben is.

A CIA elmekontroll programjában több tucat intézmény vett részt. A központ Dél-Carolinában, Charlestonban volt, egy három emelet magas, és három emelet mélyen a föld alá nyúló jellegtelen épületben. A háromméteres drótkerítésen sehol sem függött tábla, a kapun sem, és egy oszlopon sem a közelben. A környékeliek számára teljes rejtély övezte a falakon belül folyó eseményeket. Ha valaki vette volna a fáradságot de soha, senki nem vette, bezörget a kapun, és ha elég kitartó, valaki kidugta volna az orrát, és megkérdezte volna, hogy mit akar. Arra a kérdésre, hogy mivel foglalkoznak, azt a homályos választ adta volna, hogy ez egy kormányépület, de ennél bővebb információt nem adhat, érdeklődjön a Fehér Házban. Ha az illető ott is érdeklődik, és nagyon kitartó, azt a választ kapta volna, hogy az ilyen meg olyan törvények értelmében nem adható ki, hogy abban az épületben mivel foglalkoznak. Ha az illető kitartása egészen kiemelkedő, és minden elutasításon és megvárataison áttör, míg nem kap választ, nagy nehezen kinyögik neki, hogy az ott egy raktár, de ennél többet már tényleg nem tudhat. És tényleg nem. A kormány bürokratikus gépezete örökre elrejtette az információt, az érdeklődőt egyik helyről küldte volna a másikra, és jól hangzó, ám minden információt nélkülöző

magyarázatokat adott volna, de az igazságot az épület rendeltetéséről tízéves huzavona alatt sem lehetett volna kideríteni semmit. Még az elnök sem tudta, hogy mi folyik az épületben, mert William Donovan, a CIA igazgatója megkímélte az információtól. Annak idején Richard Helms, aki a titokzatosság megszállottja volt, arra okította beosztottjait, hogy minél inkább titokban akarnak tartani valamit, annál kevesebbszer és annál kevésbé részletesen szabad csak írni róla, és ha valamit tényleg el akarnak titkolni, arról nem születhet írás. A BIRDY-MK-12-ről, a CIA elmekontroll kutatási központjáról pedig nem nagyon írtak le semmit, attól tartva, hogy az írás esetleg megmarad a szóval ellentétben, ami elszáll, és ha megmarad, azt egyszer, valaki, valahol megtalálhatja. Annak pedig végzetes következményei lehetnek.

Valaki, aki túlélte a náci pszichiáter, Joseph Mengele kísérleteit, fogalmat alkothatott volna arról a borzalomról, a pokolnak arról a bugaráról, ami az épület vastag, többszörösen hangszigetelt falai mögött rejtőzött, kivált a felszín alatti szinteken. Néhány szélsőségesen megőrült emberi lénynek az álma öltött itt testet, a kevésbé örülteknek és az épelméjűeknek pedig a rémálma. Az épületben minden folyosót, minden ajtót, minden ablakot ebből nagyon kevés volt, és ami volt, azok vastag, golyóálló üvegből készült, nyithatatlan ablakok és minden helyiséget kamera figyelt. A legkülönbefélebb érzékelők hálózta be az épületet kívül és belül. A ház lapos tetején állandóan két helikopter állt, az egyik az igazgatót szállította, a másik az alanyokat. Többnyire olyanokkal kísérleteztek, akikre senki sem figyelt: csavargókkal, életfogytiglanra vagy halálra ítéltekkel, elfelejtett, magányos öregekkel, árva gyerekekkel, és elmebeteggé nyilvánított emberekkel. A földszinti garázsban három zárt furgonnak és négy személyautónak volt hely. A furgonokat alanyok szállítására használták. Két személyautó mindkettő hatalmas, sötét üvegű Mercedes a központ két vezető szakemberének szolgálati gépkocsija volt. A másik kettőt egyik BMW, a másik Audi, mindkettő fekete, sötétített üvegekkel igazgatói engedéllyel az alkalmazottak használhatták, de többnyire senki sem használta, mivel bentlakásos intézmény volt, és nemcsak az alanyok számára.

Az igazgató, Dr. Raymond Bocksteal professzor, irodája a harmadik emeleten kapott helyett, az épület jobb oldali, hátsó sarkában. Rendelkezett azzal a luxussal, hogy két ablaka is volt, bár egyik se akkora, hogy azon egy felnőtt ember kiférjen. A vezetőségi testület tanácsterme szintén a harmadik emeleten helyezkedett el, rögtön Bocksteal professzor irodája mellett. A vezetőségi testület az igazgatóból, a részlegek igazgatóiból, és a többi intézmény képviselőiből állt össze; célokat, döntéseket, eredményeket vitattak meg, valamint a programot érintő kérdéseket, mint például a költségvetést. A tanácsadó bizottság második emeleti irodája a terület legkiválóbb szakembereinek könnyed beszélgetéseikhez és parázs vitáikhoz biztosított helyiséget. Ugyancsak a második emeleten helyezkedett el az adminisztrációs iroda, amely a szervezet, illetve az egész program működéséért felelt. Az első emeleti összekötő iroda kommunikációs bázis volt, ide érkeztek be a program intézményeitől az adatok, az utasítások, és a jelentések is innen indultak. A kontrollosztály az első emeleten kapott helyet. Feladata volt a vizsgálati eredmények összevetése. A nyilvántartás hatalmas irodája, mint kiemelt titkosítású dokumentumok gyűjtőhelye, a felszín alatti legalsó emeleten volt. A földszinti analízisosztály az összegyűlt adatokat értékelte ki. A felvételi osztály ugyancsak a földszinten foglalt helyet. Az alanyokat először mindig ide hozták, ahol lajstromba vették őket. A biztonsági központ a második emelet végében terült el, innen szemmel lehetett tartani az épület környezetét és belsejét. Ezeken kívül volt még három ebédlő az épületben: egy az igazgatónak, egy a pszichiátereknek, egy pedig az ápolóknak és biztonsági őröknek. Volt hullaház, hullaégető, boncterem, tornaterem, raktárak, fürdőszobák, személyzeti szállás, és huszonegy, számmal jelzett laboratórium.

Az alanyokat itt tárolták, a kísérletek is ezeken a helyeken folytak. A laboratóriumok mindegyike több helyiségből állt; voltak termek, melyekben ágyakon vagy műanyag kapszulákban sorakoztak az alanyok, és voltak szobák, ahol egyszerre mindig csak egy alannal foglalkoztak. Az alany mentális összeomlasztásával, hamis emlékképek beültetésével a felszín alatti szinteken foglalkoztak; vallatással a második felszín feletti emeleten.

A Joshi Masadát szállító helikopter október 26-án, csütörtökön, 17 óra 11 perckor ereszkedett a tetőre. A felvételi procedúra alig fél óráig tartott. Utána alapos vizsgálat következett, kartont nyitottak az alanyról, ahová minden adatát bejegyezték a vizsgálat eredményével együtt, majd elszállásolták a felszín alatti harmadik emeleten, a 20-as laborban, amely a kiemelt fontosságú esetekkel foglalkozott. Masada a 07-es számú betegszobát kapta. Először infúzióra kötötték, és egy Anka nevű anyagot csepegtettek a vénájába, amely az LSD-vel állt távoli rokonságban. Masadát a kiváló szakember, Dr. Ken Andrews irányítása alá helyezték, aki azonnal elkeresztelte Masadát a szerinte szellemes Sárga Törpére.

Gorkie, azaz Lauren Gilmore október 27-én, pénteken hajnalban, fél kettőkor érkezett. Őt is helikopterrel hozták. Szintén a 20-as laborba került, a 18-as betegszobába. Először is infúzióra kötötték. Gorkie a zseniként ismert Dr. Anton Smith kezei alá került.

Reggel hétkor levették Masadát az infúzióról. Eddigre beállt a hormonháztartása, a szívműködése és az agyhullámai a szükséges szintre. Feltölték a második emeletre, ahol beadták neki a legfejlettebb igazságszérumot. Masada beszélni kezdett. Nem kérdezték, csupán néha bátorították, hogy beszéljen tovább. Mondhatott, amit akart, egyelőre nem irányították a társalgást. Amit Masada mondott, azt magnóra vették.

Gorkie tizenegy órakor kapta meg az igazságszérumot. A kiváló Smith doktor az ágyhoz szíjazott Gorkie-val szemben foglalt helyet kényelmes foteljában, kerek kis asztalkája mellett, amin frissen főzött kávé, tej, cukor és tejszín volt, kézzel festett csésze és ezüstkanál társaságában.

A szer három perccel ezelőtt kezdett hatni. Dr. Smith halkán krákogott, majd megszólalt lágy hangon.

Lauren, kedves, kérem, beszéljen.

És Gorkie beszélni kezdett.

5.

GRÖNLANDI-TENGER

1000 KM-REL AZ ÉSZAKI SARKKÖRÖN TÚL

Október 27. péntek, zónaidő: 17 óra 00 perc

Adam Weishaupt 1748-ban született. Afféle csodagyerek volt, már egész fiatalon az egyházi jog professzora lett az ingolstadti jezsuita egyetemen. Megismerkedett a titkostársaságokkal és misztikus tanaikkal, és ez a tárgykör olyannyira felkeltette kíváncsiságát, hogy 1771-ben, 23 éves korában

lemondott professzori állásáról, és minden idejét ezeknek szentelte. Tudta, hogy minden nagyobb érdekeltséget titkos csoportosulások irányítanak. Az ő álma egy olyan titkostársaság volt, amely a többi hasonló vezetőségéből áll, így tevékenységüket össze tudják hangolni, és ezáltal uralmukat óriási mértékben kiterjeszteni. 1776. május 1-én Weishaupt megalakította szervezetét, amely összefogta az akkori világ legnagyobb titkostársaságainak többségét. Ez lett a beavatottak társasága, amely olasz nevén vált ismertté az évszázadok során: az Illuminátusok Rendje.

Weishaupt célja egy titkos világkormány felállítása volt. Az Illuminátusok Rendjének terveit tekintélyes vagyon támogatta, melyet arisztokraták, bankárok és üzletemberek adtak össze. Kidolgoztak egy államrendet, amelyben az általuk uralt kormány az állam egyetlen monopóliuma. Ez egy rabszolgaállam, amit latinul úgy neveznek: kommunizmus. Karl Marx a Kommunista kiáltványt régi könyvek alapján írta, melyek Adam Weishaupt tollából származtak, és amelyeket az Illuminátusok adtak át Marxnak.

Az évszázadok során az Illuminátusokat több komoly balszerencse is érte. 1785-ben egyik futárukat, akinek poggyásza tele volt a legtitkosabb dokumentumokkal, agyoncsapta a villám, és a dokumentumok a rendőrség kezébe kerültek. Más alkalommal egyik magas fokon beavatott tagjuk a rábízott titkos iratokat kormányokhoz juttatta el, sőt kiadta könyv alakban, hogy ily módon hívja fel a figyelmet a rend jelentette veszélyekre. Az Illuminátus Rendet számtalan országban üldözték, ám komoly veszteségeket sohasem szenvedtek, lévén, hogy a kormányokban több olyan személyiség is jelen volt, akik a Rendhez tartoztak. Az elmúlt több mint kétszáz év során a Rend sokszor helyezte át főhadiszállását, több alkalommal még a nevét is megváltoztatta, ám a célok ugyanazok maradtak: összefogni a világot irányító titkostársaságokat.

Az Illuminátusok Rendjében a világgazdaságot irányító titkos tömörülések vezetői kaptak helyet. A Rend vezetését a Nagymesterek Tanácsa végezte. A Tanács elnöke kapcsolatban állt az Ismeretlennel, akinek kilétéről kizárólag ő tudott. A Nagymesterek Tanácsának elnöke úgy tudta, hogy az Ismeretlen a legfőbb úr. Persze nem így volt. Az Ismeretlen, Donald Crowley, Guy Bothától kapta az utasításokat, Botha pedig Bruno Weinbergertől, a világgazdaság tényleges urától.

Donald Crowley különös ember volt amint az el is várható egy Ismeretlentől, szerette a kemény fizikai munkát, és igazán csak a sarkvidéken érezte jól magát.

Ameddig csak szem ellátott, jéghegyek és jégfoltok tarkították a Grönlandi-tenger sötét, dermesztően hideg vizét. Grönland keleti partjai mentén testes, roppant tömegű jégtörőhajó haladt észak felé, a pólus, a Földrajzi Északi-sark irányába. A part 98 kilométerre volt tőle, a legközelebbi vízi jármű norvég halászhajó hét kilométerre. Utána, befelé a Grönlandi-tengeren, sokáig semmi, sem hajó, sem ember.

Magányos kajak siklott a vízen. A sötétbarna, törékeny kis csónak egyetlen utasát vastag overall, fülvédős szőrmesapka, és vastag sál óvta a fagyhaláltól. Vastag kesztyűjében biztos kézzel fogta az evezőt, száját és orrát a sál takarta, szemét gleccserszemüveg, amely a szélről, a jégdaraboktól és a hóvakságtól védett. Külső szemlélő örülnék vélhette, hogy egymaga kimerészkedett egy vékony kis csónakon a nyílt tengerre, 110 kilométerre a legközelebbi embertől, menthetetlenül magára hagyatva minden leselkedő veszéllyel.

A tenger nyugodt volt, a víz még csak nem is fodrozódott. A mindent átható csendet csak a jég távoli morajlása és a kajak haladása törte meg. Az evezőlapát minden csapásakor megnyikordult a csónak, egész hosszában, az elejétől indulva a legvégéig. Donald Crowley még hetven métert evezett, azután az evezőt keresztben felfektette a csónakra, maga elé. Már nagyon fáradt volt, az erőfeszítéstől égtek az izmai. Körbenézett, feltekintett az égboltra. A kajakban ülve fogalmat alkothatott a végtelen jelentéséről. Háromszáz méterre északkeletre jéghegy lebegett a tengeren, harminc méterrel magasodva a víz színe fölé. Crowley néhány nagy levegőt vett, marokra fogta az evezőt, és megindult a jéghegy felé. Tempósan evezett, mintha nem is lenne fáradt, pedig a karjait már alig érezte.

Crowley a vízbe merítette a csónak jobb oldalán az evezőlapátot, így fékezve azt. A kajak orra lágyan érintkezett a jéghegy oldalával. A férfi előrenyúlt és megérintette. Szerette megérinteni ezeket a jéghegyeket.

Aztán dörgedelmes reccsenést hallott a magasból. Tudta, mit jelent. Az evezőt beledöfte a jéghegy oldalába, és amennyire csak bírta, ellökte magát.

Hátrasiklott néhány métert. Közel ahhoz a helyhez, ahol az imént volt, jégdarabok hullottak a vízbe. Bármelyik elég lett volna ahhoz, hogy szétörje a kajakot, vagy öntudatlanságba taszítsa a férfit.

Jégpermet terítette be a csónakot, néhány éles jégszilánk a gleccserszemüvegről pattant le. Hullám csapott át a kajak orrán.

A férfi belevágta az evezőlapátot a vízbe, és teljes erejéből megtolta hátrafelé a csónakot. Nagyobb jégdarabok is jöhetnek még, akár ház nagyságúak is, amik menthetetlenül felborítják vagy elsüllyesztenek.

Amitől tartott, bekövetkezett. Néhány méterre előtte jó háromtonnás jégdarab érkezett a vízbe, akkora hullámot keltve, ami felborította a kajakot.

A csónak alja az ég felé meredt, Donald Crowley, az Illuminátusok Rendjének Ismeretlenje a víz alatt volt. Semmit sem látott. Szilárdan ült a kajakban, a lábai beakasztva és kitámasztva a csónak orrában, törzsét vízhatlan ponyva ölelte körbe, szorosan rögzítve a csónakhoz, megakadályozva ezzel, hogy víz kerüljön a csónaktestbe. Hallotta, ahogy hatalmas tömegek zuhannak a vízbe. Vakon, a víz alatt evezni kezdett, hogy eltávolodjon a jéghegytől.

Elfogyott a levegője, nem várhatott tovább. Beállította az evezőt, aztán egy határozott mozdulattal fellökte magát a víz felszínére. A kajak visszafordult, most az alja volt a vízben. A férfi letépte arcáról a vizes sálát, hogy levegőt kapjon. Megnézte a hegyet. A víz még hullámozott, de már elmúlt a veszély.

Odébb evezett néhány métert a biztonság kedvéért, majd megállt. Feltette az evezőt a csónak oldalára, majd levette a fejéről a szőrmesapkát. A vastag szőrme rendesen megszívta magát vízzel, ezt már nem volt tanácsos a fején tartania. Ledobta az evező mellé. A levegő tiszta volt, és fájdalmasan hideg. Crowley szétnyitotta overallja felső részét, és benyúlt a belső zsebébe. Egy földimogyorós csokoládét vett elő. Az expedíciók részére készített édességet kesztyűben és foggal is könnyedén ki lehetett bontani. A férfi megette a csokoládét, közben kipihente magát az út folytatásához. A Földrajzi

Északi-sark felé tartott, oda, ahol zajlik a jég, és ahol csak jégtörőhajók közlekedhetnek.

A férfi elindult a sark felé. Néhány méter után helikopter kelepelésére lett figyelmes. Megállt, felnézett az égboltra. Egy Westland Sea King helikopter tűnt fel az égen. Az 1 230 kilométeres, nagy hatótávolsággal rendelkező, huszonnégy személy szállítására alkalmas, minden időjárásban, nappal és éjszaka is használható helikopter a szokásos sárga helyett élénkpiros színt kapott, hogy jobban elüssön a környezetétől. A Sea King egyenesen a kajak felé tartott. Crowley felismerte: az ő helikoptere, a jégtörőhajóról jött érte. Ez csak egyet jelenthetett: Guy Botha megérkezett, a hajón várja.

A helikopter huszonöt méterrel a kajak fölött lebegésre váltott. Rácsos mentőkosarat engedtek le. A férfi belekapaszkodott a kosárról lelógó hevederekbe, majd felnézett, és amikor tekintete találkozott a csörlő kezelőjével, bólintott. A csörlőkezelő megnyomott egy gombot a kezében tartott távirányítón, és Crowley a kajakkal együtt elindult felfelé. Nem kellett különösebben erőlködnie, a csónakja nem érte el a tíz kilót. Húsz másodperccel később a helikopterben volt. Az ajtó bezárult.

Uram! szólalt meg a csörlő kezelője katonás hangon. A vendég megérkezett.

Crowley bólintott. A helikopter teljes sebességgel indult meg a jégtörőhajó felé. A férfi kiszabadította magát a kajakból, leült az egyik ülésre az ablak mellett, és lenézett a tengerre.

Milyen volt az útja, uram?

Eseménytelen mondta a férfi.

A sarkvidéki kajakozás az extrém sportok királya, uram! Nem hiszem, hogy bármi ennél veszélyesebb lehet! Ha baj van, nincs segítség!

Crowley most először fordult felé. Meghatározhatatlan korú, magas, kisportolt, markáns arcú, a jég hideg szélétől és a sós víztől cserzett bőrű, hűvös, kék szemű férfi. Rekedtes, nyugodt hangon beszélt. A nyugalma soha nem hagyta el. A jéghegynél történt dolog a számára még csak kaland sem volt. A vérnyomása egyetlen ponttal sem ment feljebb.

Egy férfi próbálja ki magát mondta Crowley röviden.

Igaza van, uram! Milyen felszerelést használ?

Csokoládé, víz, bicska.

Rádió?

Crowley nemet intett a fejével.

Nem túl kockázatos ez? Igaz, hogy van helyzetjelző a kajakban, de azzal nem lehet segítséget hívni, uram!

Egy férfi ne hívjon segítséget.

A csörlőkezelő kinézett az ablakon. Jégtáblák, jéghegyek fölött suhantak.

Kemény világ ez, uram jegyezte meg. Nem embernek való, az biztos.

A férfi nem reagált, nem tartotta fontosnak. Elfordult, nézte a tengert.

Negyven perc múlva a helikopter leereszkedett a Viking-7-es jégtörőhajó helikopterrámpájára. A csörlőkezelő félrehúzta az ajtót, Crowley könnyedén kiugrott a földre, felkapta a csónakját, és ruganyos léptekkel indult a tatfedélzet lépcsője felé.

Guy Botha a hajó kapitányi ebédlőjében ült, és orosz teát ivott kézzel festett porceláncsészéből. Türelmesen várakozott, nem olvasott, nem nézelődött, csak itta a teát, és a Nagy Mutatványon elmélkedett.

Donald Crowley betette a kajakját a hajójavító-műhelybe, azután a kabinjába ment, és az overallt bakancsra, farmerre, kockás ingre és bőrdzsekire kedvenc ruhadarabjaira cserélte. Átment a kapitányi ebédlőbe. Amikor belépett, Guy Botha letette a csészét az asztalra, és felállt. Kezet fogtak, majd mindketten leültek.

Jó volt evezni? kérdezte Botha. Nem szerette, hogy Crowley kockára teszi az életét, mert ha meghal, nagyon nehéz lenne pótolni, de megértette, hogy az evezés létszükséglet Crowley számára, és ha nem hagy neki elegendő szabadságot, abból csak baj lesz.

Crowley bólintott. Nem volt a szavak embere.

Felragyogott Botha arca.

Don! Omlaszd össze a világgazdaságot! mondta. Nem sokat kertelt, de Crowley ezt szerette.

Crowley látszólag egykedvűen nézte. Azért hallgatott Bothára, mert páratlanul értett az időzéshez. Ha azt mondta: most erre van szükség, ezt kell csinálni, ez hozza be a legnagyobb hasznot, az mindig úgy is volt. Crowley nem tudta, min alapszik Botha tévedhetetlensége, de úgy gondolta, tanácsadók hadseregével vette körül magát, akik mindenről tudnak, minden politikai döntésről, társadalmi változásról, találmányokról és egyebekről. Időnként úgy tűnt, Botha még a természeti katasztrófákat is előrelátja. Botha megrázó tévedhetetlensége egy ízben már felállította a szőrt Crowley hátán. Crowley úgy sejtette, ha nyomozni kezdene, hogy min is alapszik Botha hatalma, abba belehalna. Crowley távol tartotta magát Botha háttérétől, az Illuminátusok Rendje Nagymesterek Tanácsának elnökét pedig a saját háttérétől.

Mikor? kérdezte Crowley.

Néhány nap. Minden menjen olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet.

Hová tegyem a pénzt?

Költsd el! vágta rá Botha. Vásárolj be mindent, amit csak lehet.

Crowley bólintott.

Részleteket mondta.

Botha belekezdt.

MÁSODIK FEJEZET

1.

JÁRVÁNYÜGYI KÖZPONT

JUNEAU, ALASZKA

Október 27. péntek, zónaidő: 11 óra 30 perc

Juneau utcái elnéptelenedtek. Néhányan még rejtőzködtek, pincék mélyén, csatornáknál, padlásokon, romok alatt, de a keresőcsapatok eredményesen végezték munkájukat. A rejtőzködők közül néhányan rátámadtak a katonákra, fegyverrel vagy anélkül. Őket agyonlőtték. Magas drótkerítéssel elkerített övezeteket hoztak létre, melyeket fémelemekből és homokzsákokból emelt géppuskaállásokkal védtek. A fontosabb körzeteket páncélos járművekkel őrizték. Harckocsik és harci helikopterek végezték szüntelenül őrzéseiket. Az öböl felől két Apache támadó harci helikopter közeledett, melyek a tengerészgyalogság Sikorsky CH-53-as helikopterét fogták közre. A Sikorsky helikopter leszállt a Járványügyi központ belső udvarán. A két Apache megvárta, míg földet ér, majd távoztak északi irányban. Dr. Michael Haddock tábornok, a USAMRIID* kirendelt karanténfőnöke, hatodik emeleti irodája ablakából tekintetével követte a helikoptereket, amíg el nem tűntek a látómezejéből. Lenézett az utcára. Egy biogázárlarcos osztag éppen betörni készült egy házba, M-16-os gépkarabélyákat fenyegetően maguk előtt tartva. Dr. Haddock nagyot sóhajtott. Nem értette az embereket. A vírusokkal sokkal jobban megvolt. Elfordult az ablaktól, visszament az íróasztalához, és helyet foglalt magas támlájú, párnázott karszékében.

- USAMRIID (US Army Medical Research Institute [on] Infectious Diseases) Egyesült Államok Hadseregének Fertőzős Betegségek Kutatóintézete.

Dr. Haddock október 8-án töltötte be hatvanhatodik életévét, az ünnepségen hahotázva szeletelte fel egy szikével a két és fél méter hosszú, egyik végén összehurkolódott fonálra emlékeztető szülinapi tortát. A torta az Ebola kórokozóját szimbolizálta, melyet filovírusnak, azaz fonálvírusnak neveznek. Haddock egyike volt azoknak a szakértőknek, akiket a hadsereg 1979-ben, az észak-zairei Ebola-járvány helyszínére küldött. Összefogdosták a fertőzötteket, végigjárták a kunyhókat, és akin felfedezték a tüneteket, azokat elvitték, és beoltották valamilyen vakcinával, amiről hamarosan kiderült, hogy teljesen hatástalan. Mély gödrökbe dobálva égették el a halottakat. Nem nézték, férfi, nő vagy gyerek, csak dobálták be a tetemeiket a krematóriumként szolgáló gödörbe. Azután benzint locsoltak rájuk, Haddock fogott egy fáklyát, meggyújtotta, és meglendítette a karját. De nem dobta el. Akkor döbbsen rá, hogy a halottkupac tetejére csupa gyerektetem került. Csak nézte, nézte a gyerekeket, és könnybe lábadt a szeme. Ekkor valaki ráüvöltött, és ő bedobta a fáklyát. Az emberhús sercegve, gomolygó füsttel égett, rettenetes bűzt árasztva. Haddock ezt követően tíz évig másféle

fertőzésekkel foglalkozott, majd egyszerre kinevezték a USAMRIID Ebola Főosztályának élére. És egy nap megint ott találta magát Észak-Zairében, egy holttestekkel megtöltött gödör mellett, fáklyával a kezében.

Megszólalt az íróasztal jobb sarkában elhelyezett telefon, amely a házon belüli kommunikációra szolgált. Haddock felkapta.

Dr. Haddock szólt bele. Ritkán használta a tábornokot bemutatkozáskor, mivel inkább virológusnak érezte magát, mint katonának.

Tábornok úr, a küldöttség most szállt be a liftbe tájékoztatta a porta.

Köszönöm mondta Haddock, és letette a kagylót. Lenyomta az asztali kommunikátor gombját. Lydia, kérem, főzzön le egy kanna kávé!

Azonnal, tábornok úr! jött a titkárnő szolgálatkész hangja. A kávéval meg kellett várnia a tábornok utasítását, hogy a lehető legfrissebb legyen.

Köszönöm mondta Haddock, és felengedte a gombot. Azután ismét lenyomta. A jobbik kávé használja!

Természetesen, tábornok úr! Vigyek be egy kis teasüteményt?

Haddock gondolkodott néhány másodpercet.

Igen, legyen szíves. Köszönöm.

Haddock felállt, és kihúzta magát. Végigsimított a fején. Elöl és a feje búbján kopaszodott, de egy cseppet sem izgatta. Ősz haját félcentisre nyíratta, és hetente leugrott a borbélyhoz egy kis igazításra, már jó tíz éve. Kihúzta a középső íróasztalfiókot, és kivette a szemüvegét. Csak olvasáshoz használta, de sokkal orvosibb volt a megjelenése szemüvegben, ezért feltette. Öles léptekkel az iroda másik végében álló fogashoz sétált, leakasztotta fehér orvosi köpenyét, és belebújt. Nem gombolta össze, az már végképp elütött volna a személyiségétől. Fekete, gumitalpú katonai bakancsot és terepszínű egyenruhát viselt, mint mindig, de a látszat kedvéért most még a köpenyét is felöltötte.

Kintről, a titkárnő, Lydia tizedes irodája felől hirtelen hangzavar támadt. Haddock ebből tudta, hogy a vendég megérkezett. Washingtoni nagykutya. Mennyire utálta az ilyet.

Az íróasztal előtt két jókora fotel állt, közöttük egy kis asztal hamutartóval ez volt az iroda szokványos felszerelése, kiegészítve egy irattartószekrénnel és egy fogassal, de most a léhűtők kedvéért betettek még hat széket.

Haddock megvárta, míg a titkárnő bekopog, csak akkor rántotta mosolyra a száját.

Kinyílt az ajtó. Az irodát zivaj töltötte meg. Haddock sosem értette, hogy a szenátorok miért zajonganak annyit. Tapasztalata szerint, ha valahol megjelenik egy szenátor, ott hirtelen hangoskodni kezdenek, az emberek erőltetett kacajt hallatnak az ócska vicceken, és erőltetett lelkesedéssel

beszélnek. Haddocknak felfordult ettől a gyomra.

Webster szenátor úr! köszönt Haddock, és a kezét nyújtotta.

A szenátor két kézzel ragadta meg a felé nyújtott kezét. Egész, hatalmas, kerek feje egyetlen mosoly volt.

Üdvözlöm, Haddock tábornok! mondta szívélyesen. Sokat hallottam önről!

Mindent tagadok! mondta Haddock tettetett rémülettel, mire a szobába beáramló nyolc ember és Lydia felnevettek.

Egy harminc év körüli öltönyös, izgága fickó sorban mindenkit bemutatott a tábornoknak. Ő maga valamilyen James volt, aki a szenátor jobbkezeként mutatta be magát, a többiek ilyen meg olyan tanácsadók voltak. Haddock sem a nevüket, sem a beosztásukat nem jegyezte meg. Végre leültek. Haddock az íróasztala mögé, Webster szenátor és az izgága a fotelokba; a többiek a székeken helyezkedtek el. Láthatóan zavarta őket, hogy nekik már nem jutott fotel.

Kérem, bocsássonak meg, hogy ilyen szűkösen vagyunk kért elnézést a tábornok.

Ó, ugyan már! legyintett a szenátor. Alacsony, betegesen kövér ember volt, apró, fekete, mélyen ülő szemekkel. Alaszkában volt, de úgy izzadt, mint a ló, zakóját karjára fektette, inge egy merő verejték volt, seszínű haja csapzottan lógott a homlokába.

Máris hozom a kávé! jelentette be Lydia.

Ó, kisasszony! emelte fel a kezét Webster. Én inkább valami frissítőt kérnék, ha van itt maguknál.

Persze, hogy van, szenátor úr! Van ö Coca-Cola, Pepsi, Canada Dry, ananászlé, narancslé

Egy jó hideg Coca-Colát kérek. Tudják nézett körül a szenátor, amióta a Coca-Cola egy szerény összeggel támogatta a kampányomat, becsületből csak Coca-Colát iszom.

Mindenki dőlt a nevetéstől, mintha ez lett volna az évszázad poénja.

Haddock úgy találta, hogy Webster szenátor a legundorítóbb emberi lény, akit valaha is a saját szemével látott.

Lydia már az ajtónál járt, amikor a szenátor utána szólt.

Kisasszony! Kérem, kaphatnék a Coca-Colám mellé egy kis teát rummal?

Teát rummal Lydia felhúzta a szemöldökét. Ilyesmit errefelé nem szoktak kérni.

Kérem, hozzon a szenátor úrnak egy rumos teát mondta a tábornok.

Ó értettem! bólintott Lydia.

Elnézést kérek szólalt meg a szenátor , de én egy kis teát kértem rummal, és nem egy kis rumot teával! mindenki nevetett. Ha kérhetem, kisasszony, készítsen nekem egy kis teát, és azt tegye bele egy nagy pohár rumba, egy kis citromkarikával.

Lydia bólintott.

Jó, rendben, máris hozom a Coca-Colát, a rumos teás rumot és a kávé. Lydia kiment az irodából, becsukta maga után az ajtót.

Tanulékony munkaerő jegyezte meg Webster, amin ismét nevettek. A szenátor megtörülgette az arcát a zsebkendőjével, aztán Haddock szemébe nézett. Térjünk rá jövetelem céljára mondta komoly, szinte komor hangon, mire a mosolyok eltűntek. Az elnök személyesen kért meg, hogy jöjjenek ide és nézzek szét, hogy mi is folyik itt, jól végzik-e a munkájukat, szükségük van-e valamire, szóval, érti, tábornok. Az elnök bízta magában.

Köszönöm szépen mondta Haddock. Magában megállapította, hogy ez volt a legszebben hangzó fenyegetés, amit valaha is hallott. Legszívesebben hozzátette volna, hogy nem az elnök miatt akar győzni a járvány felett, hanem az emberek miatt, de inkább nem tette, nem akart politikai vihart, amikor itt állnak a katasztrófa szélén.

Úgy hallottam, hogy az Ebola trópusi betegség jegyezte meg a szenátor, és összevont szemöldökkel nézte a tábornokot.

Haddock teljes szívéből utálta az ilyet. Jön egy politikus, aki tulajdonképpen nem ért semmihez, és olvas vagy hall valamit, amiből megragad benne egy-két szó vagy mondatfoszlány, és ezek után megpróbál egyenrangúként tárgyalni szakértőkkel.

Valóban az bólintott Haddock, és lenyelte a dühét. Számtalan kórokozó specializálta magát adott környezeti viszonyok közé. Léteznek hőmérsékleti határok, magassági határok, csapadékhatárok és más effélék, amelyek normális esetben falként viselkednek, és megakadályozzák egy-egy kórokozó kijutását más területekre. Hangsúlyozom, hogy mindez normális esetben van csak így. Az Ebolának is megvan a maga gazdaállata, vagy gazdaállatai, melyekben tenyészik, de amint a fertőzés átkerült emberre, vagy az állatot befogják, az imént említett falak bizonytalanná válnak, hiszen vonatra, hajóra és repülőgépre szállhatnak, és ettől kezdve a természetes védőgátak többé nem érvényesek. Itt és most pedig biológiai fegyverrel van dolgunk, ami számtalan jellemzőt megváltoztat.

Tudják már, hogy ki a nulladik beteg? érdeklődött a szenátor.

Haddock hajszaal híján elnevette magát, annyira szánalmasnak találta, ahogyan a szenátor szakkifejezéseket használ egy olyan tárgyban, amiről azt sem tudja, eszik-e vagy isszák.

Egy nulladik beteget találtunk már, de a többi nem sikerült előkerítenünk.

A szenátornak ráncba szaladt a homloka.

Hogyhogy több nulladik beteg van? kérdezte meglepetten.

Haddock egyenesen lenyűgözőnek találta a politikusok semmihez sem értését.

Biológiai fegyver bevetése esetén gyakorta előfordul, hogy nem egy embert fertőznek meg, amikor beviszik a kórokozót egy adott területre, hanem többet, néha egész tömegeket, például amikor a vizet fertőzik meg. Így sokkal gyorsabban terjed. És természetesen olyan is van, hogy megfertőznek egy embert, aki széthordja a kórt tájékoztatta Webstert.

Aha. És miért épp Ebolát vetett be ez az Andan? Végeztek pszichológiai vizsgálatot?

Haddock elmosolyodott. Úgy érezte, kissé gúnyosra sikeredett a mosoly, ezért valamivel meg kellett mentenie a helyzetet.

Szenátor úr, minden tiszteletem az öné, de mi itt megszakadunk a munkától, nincs időnk, sem emberünk arra, hogy Andannal foglalkozzunk. A mi egyetlen dolgunk, hogy megmentjük a világot az Ebolától. Semmi mással nem foglalkozunk. Még így is komoly gond, hogy mikor aludhatnak két-három óracsát az embereim.

Tehát nem végeztek ilyen irányú vizsgálatokat. Jó, majd elvégeztetem mással. Ott van az FBI, akiknek kiváló szakembereik vannak vetette oda a szenátor, némi sértődöttséggel a hangjában, amiért Haddock ki merte oktatni. De azért van valamilyen véleménye, gondolom.

Nem szívesen bocsátkozom találgatásba, szenátor úr. Az Ebola az Ebola óriási publicitást kapott, mert borzalmas betegség, a lefolyása iszonyú, és nagyon magas a mortalitása.

A szenátornak ráncba szaladt a homloka.

A halálozási arány az Ebola esetében roppant magas magyarázta Haddock. Így szinte kínálja magát biofegyverként való felhasználásra. De egyébként az Ebola nem egy gyakori betegség. Hozzáteszem: hála istennek, hogy nem az. Viszonylag ritkán vannak járványok, és amikor kitör, azok szinte mindig egy adott térségbe koncentrálódnak. Aprócska szerencsének tudható be, hogy a járvány éppen Alaszkában robbant ki, ami egy viszonylag ritkán lakott állam, igen erős természeti gáttakkal, mint amilyen például a hideg. Bele sem merek gondolni, mi történt volna, ha Andan New Yorkot vagy Bostont választotta volna.

Ebbe szemmel láthatóan a szenátor sem mert belegondolni.

Az elnököt az érdekli, hogy lehet-e tartani egy világjárványtól?

Haddock lenézett a földre, majd felsóhajtott.

Igen mondta halkan.

Értem mondta Webster. Most úgy tűnt, tényleg megértette, hogy mekkora a baj. Haddock a szemébe nézett. A mélyen ülő kis gombszemekben leplezett rettegés bujkált. Teljhatalmat kap, tábornok. Mostantól maga ennek az államnak az egyedüli kormányzója.

Megérkezett Lydia. Érezte a feszültséget a levegőben. Nem szólalt meg, és amíg bent volt, senki sem.

A zsúrkocsit odatolta a szenátorhoz, aki szó nélkül maga mellé, az asztalra tette a két Coca-Colát, a rumot meg a teát, és vett néhányat a teasüteményből is. A többiek kávékaptak, illata megtöltötte az irodát. Lydia kitolta a zsúrkocsit a folyosóra, és betette maga után az ajtót.

A szenátor azonnal folytatta.

Kap pénzt. Egyelőre ötmilliárd dollárt. Ha kell még, szól, és megkapja. A Fehér Házban alakult egy válságstáb, ami kizárólag azzal foglalkozik, hogy mindent biztosítson önnek, amire szüksége van. Csak ír egy listát, és órákon belül szállítják, amit kért. Akarja, hogy idehozzunk magának valakit?

Igen, az jó lenne. Louis Bergier, a párizsi Trópusi Betegségek Intézetéből. Jó volna, ha ő eljönne ide a stábjával. Egészen kiváló szakember, az Ebola a szakterülete. És jó lenne, ha szereznének valakit az oroszoktól, egy biofegyver-szakértőt, aki részt vett az Ebola-programban, melynek keretében biofegyvert állítottak elő. Nagyon fontos egy ilyen emberrel beszélnem, mert az Ebola rendszeren 4-7 nap után okoz vérzéseket, de ez az itteni, amivel dolgunk van, nem így viselkedik, 15-22 órával a fertőzést követően már jelentkeznek a vérzések. Pokoli gyors a lefolyása.

Webster bólintott.

Rendben, megkapja őket. Holnap itt lesznek, megígérem. Jut eszembe, hallott valamit Andanról?

Semmi konkrétat felelte Haddock. Van, aki szerint még itt van Alaszkában, mások szerint már továbbállt egy másik országba. A kanadai határon több incidens is történt, esetleg arrafelé átszökhetett. Úgy tudom, nyomoznak az ügyben, bár ez nem hozzám tartozik.

Jól van bólintott a szenátor. Az egész világ magukra figyel. Állítsák meg. Nem kerülhet túl az állam határain. Értette?

Haddock bólintott. Hogyne értette volna. Egyetlen porcikája sem akart ott állni fáklyával a kezében egy gödörre való, benzinnel leöntött tetem felett, New Yorkban, a Central Parkban.

2.

Egy üres házban

Daytona Beach, Florida

Október 27. péntek, 16 óra 30 perc

Elmer T. Johnson nagyon gazdag ember volt. Elég gazdag ahhoz, hogy mindenből a legjobbat kaphassa, de mivel a legjobb nagyon feltűnő is egyben, hát megelégedett az elég jóval. Az olajiparban ért el jelentős sikereket. Vietnam óta gyűlölte az ázsiaiakat, amire még külön rátett lapáttal egy kudarc, melyet élete legsúlyosabb kudarcaként szokott emlegetni: Texasban egy hatalmas földdarabot, amely alatt a vizsgálatok szerint nagy mennyiségű olaj hevert, képtelen volt megszerezni tulajdonosától, egy japán vállalatától, amely golfpályát és lovardát épített a területen. Johnsont azóta ette a fene, és bár magánvagyonra mintegy 1,2 milliárd dollárra rúgott, úgy vélte, hogy ha az a földdarab az övé volna, legalább kétszer ennyi pénze lenne.

Johnson, a meleg ellenére elegáns öltönyt viselt, aligátorbőr csizmával és széles karimájú kalappal, melyet a térdére fektetett, amikor leült az egyik ízléstelen, bordó színű fotelba. Két megtermett, rövid hajú, öltönyös testőre mögötte állt, kezükben fekete aktatáskát tartottak, és a világ minden kincséért sem tették volna le őket. Ezek az aktatáskák nem szokványos aktatáskák voltak: fogantyújuk alsó részén billentyűt helyeztek el, melyet egy egyszerű és feltűnésmentes ujймоzduलattal lehetett működtetni. A billentyű lenyomásával a táska két darabra esett szét, ily módon láthatóvá téve a fogantyú többi részét, egy Colt Commando gépkarabélyt, amely a szabvány M-16-os kisebb változata. A kisméretű gépkarabély lőszertárában harminc darab 5,56 milliméteres, acélköpenyes töltény kapott helyet, melyek a ravasz meghúzásakor 820 m/s-os sebességgel repülnek ki a csőből. A fegyvert háborús körülmények között négyszáz méterig alkalmazzák, így szobában használva messze több, mint elégséges tüzerőt biztosít.

A férfi, aki Johnsonnal szemben ült a másik ízléstelen bordó színű fotelben, leginkább szörfoktatónak látszott, sárga szandáljában, khaki rövidnadrágjában, begombolatlan, színes ingjében és homlokára tolt kék napszemüvegében. A férfit Dicknek hívták, legalábbis Johnsonnak nem volt tudomása semmiféle családnévről, ráadásul azt is sejtette, hogy a Dick nem az igazi neve. Dick nagyjából negyvenévesnek nézett ki, dús, gesztenyebarna haját kiszívta a nap, teste kisportolt és napbarnított volt. Úgy nézett ki, mint akárki a közeli strandon. Senki ki nem nézte volna belőle, hogy ezt a bőrszínt Dél-Afrika és Dél-Amerika számtalan titkos és kevésbé titkos háborújában szerezte, miközben huszonkét évet harcolt bárki oldalán, aki rendesen megfizette. Dicknek is volt testőre, egy alacsony, vékony fickó személyében, aki hasonlóképpen öltözködött, mint ő, és aki a szoba két ablaka között foglalt helyet egy széken. Sem Dick, sem névtelen barátja nem tűnt veszélyesnek Johnson testőrei mellett, pedig elég veszélyesek voltak ahhoz, hogy simán agyonlőjék őket a nadrágjukba dugott 9 milliméteres Glock 17-essel, még azelőtt, hogy bármelyikük megnyomhatta volna a billentyűt aktatáskája fogantyúján.

Johnsonnak is volt fegyvere. Direkt úgy viselte, hogy Dick jól láthassa, és azt hitte, ez némi tekintélyt kölcsönöz neki a zsoldos szemében. Nagyobbat aligha tévedhetett volna. A hatalmas, súlyos, agyonkrómozott, gyöngyház berakásos markolatú, aranyozott ravaszú .45-ös Colt Combat Elite nem a megfelelő helyen volt ahhoz, hogy Johnson gyorsan a kezébe vehesse, és túlságosan csicsás volt, semhogy Dick fegyverszámba vette volna. A fegyverre szerszámként tekintett, és ha arra gondolt, hogy egy favágó gyöngyház berakásos baltával megdolgozni, nevetetnékje támadt. A kidíszített pisztolyokat buziknak való stukkernek nevezte, és amikor meglátta Johnsonnal, meg is volt róla a véleménye.

Az első emeleti lakás ablakai a strandra néztek. A lakást Dick hét embere biztosította, akikről sem Johnson, sem megtermett testőreinek nem volt tudomásuk. A szoba, ahol a beszélgetés folyt, a lakás nagyobbik szobája volt, melyet nappalinak lehetett használni. Mindkét ablakát kitárták, a függönyt félrehúzták, a rolókat leeresztették. A szobában félhomály uralkodott, a hőmérséklet egész kellemes volt, legalábbis a lengén öltözött Dicknek és barátjának.

Magát aztán nem könnyű megtalálni, Dick jelentette ki Johnson fáradtan.

Az én szakmában nem jó szem előtt lenni mondta Dick színtelen hangon.

A referenciái kitűnőek. Keresve se találni jobbat. Áttanulmányoztam nem egy anyagot a szoba jöhető

úriemberek életéről, és meg kell, hogy mondjam, a magáé volt magasan a legjobb.

Ez igazán hízelgő jegyezte meg Dick közömbösen.

No, igen Johnson megköszörülte a torkát. Azt mondják, maga nagyon diszkréten működik.

Nem hagyok magam után nyomot. Ez alapvető. Nem szándékozom börtönben végezni, az érveimet pedig aligha értenék meg a bíróságon. Ha netalán mégis elkapnának, magához, Mr. Johnson, nem jutnak el, ezért kezeskedem. Nem kell aggódnia. Több mint két évtizedes pályafutásom során senkit sem árultam el. Maga a megbízóm, magától kapom a pénzt. Jó munkát végzek jó pénzért. Ha elárulnám, többé senki nem fogadna fel. És én nem kívánok másfajta életet élni. Megbízhat bennem. Ha ismeri az anyagomat, tudhatja, hogy minden akciómat siker koronázta, azt az egyet leszámítva. A megbízóm meggondolta magát, és feladott minket. A börtönben semmit sem szedtek ki belőlünk. Megszöktünk, megkerestük a megbízónkat, és megsütöttük, mint az ünnepi sertéssültet. Ha nem ad fel bennünket, igazán nincs mitől tartania.

Johnson elmosolyodott.

A céljaink közösek mondta. Legfeljebb a motivációink térnek el. Nem tesz semmit. A bizalmatlanság halálos méreg, üzletember vagyok, tudom, hogy az.

Ezt örömmel hallom bólintott Dick. Miről lenne szó?

Szabotázsakció mondta Johnson drámai hangon. A drámaiság nem ragadt át Dickre és barátjára. Ők sokszor csinálták már ilyesmit, nem volt benne semmi újdonság.

Mi a célja a szabotázsakciónak? kérdezte Dick.

Egy vállalat megbénítása. A vállalat épülete körül tüntetés folyik ezekben a pillanatokban is. Ez a tüntetés még majd fel lesz tüzelve. Sokkal jobban fel lesz tüzelve. A maguk feladata, hogy a tömeg álcájában betörjenek az épületbe, és Érti.

Dick értette. Öljenek meg mindenkit, akit csak tudnak. Lehetőleg mindenkit. Csináltak már ilyet, nem is egyszer, nem volt benne semmi új.

Bemegyünk, végrehajtjuk a feladatot, és távozunk. Biztonságiak?

Vannak. Sokan, fegyveresek. Géppisztoly, pisztoly. Több tucat biztonsági ember van bent. A veszély számottevő.

Dick bólintott.

Merre van ez az épület? kérdezte.

New Yorkban felelte Johnson. Manhattan.

Pontosabban?

Könnyű megismerni. Hetvenhét emelet magas torony, a japán tőke szimbóluma mondta Johnson utálkozva. Úgy hívják: Netsuke Tower.

Dick bólintott. Nézte a tévét, tudta, mi zajlik ott.

A Netsuke Towerban több cég is van emlékeztette Johnsont.

A Masada Konzern a célpont, illetőleg mindenki, akit elérnek. Bénítsák meg a lifteket, az áramellátást, a kommunikációs berendezést, mindent.

Vannak dokumentációi, vagy nekünk kell beszereznünk?

Van minden Johnson lassan benyúlt a zakója alá, és egy lapos, négyzet alakú bőrtokot vett elő, és felmutatta Dicknek. Itt van minden, öt CD-n. Alaprajz, fotók, minden, ami kell. A munka nagyon sürgős. Kiemelten sürgős.

Ebben az esetben felárat kell kérnem mondta Dick. Négy száz előre, négy száz utána.

Az nyolcszáz ezer amerikai dollár adta össze Johnson.

Jó munkát végzek jó áron mondta Dick.

Johnson rábólintott.

Még ma átutalom a pénzt a kajmán-szigeteki bankszámlájára, Dick. Kezdjék el a munkát.

Áttanulmányozom az információkat, ellenőrzöm őket, elkészítem a tervet, és azután lecsapunk. Ez beletelik néhány napba. A támadás ideje előreláthatóan jövő hét szerda, november elseje.

Rendben van Johnson felállt, Dick is, kezet fogtak. Lássanak hozzá, Dick. Tökéletes munkát várunk magától.

Azt kapják, amit várnak mondta Dick.

Dick elrakta a CD-ket, majd szótlan barátjával eltávoztak. Johnson és testőrei tizenöt percet vártak, hogy senki ne lássa őket együtt, azután mentek ők is. Johnson boldog volt, hogy megfizethet azért a földért. Limuzinjából hívta Edmond Hinklert, a Japánellenes Liga elnökét. A telefonba csak ennyit mondott:

Minden rendben.

És letette.

Mindketten mosolyogtak.

3.

Október 27. péntek, 18 óra 25 perc

A japán Mitsubishi cég 1978. augusztus 29-én kezdte meg business jet* repülőgépének tesztelését. A tesztelés végeztével az Egyesült Államokban indították meg a sorozatgyártást, Japánból importált alkatrészekből. A gép a Mitsubishi Diamond nevet kapta. A gépet folyamatosan fejlesztették. 1985-ben a Beech Aircraft megvásárolta a gép gyártási jogát, és a repülőgépet Beechjet néven kezdte forgalmazni. A Beechjet 400 típusú gép hétszemélyes, 854 km/órás végsebességre képes, hatótávolsága 3 523 km. Éppen megfelelt a klán céljainak.

- business jet: kisméretű, vagy átalakított utasszállító repülőgép, magánember vagy vállalat önálló repülőútjaihoz.

James Dylan repülőgépes vállalkozást tartott fenn, elsősorban körutakat szervezett turistáknak Florida, a Mexikói-öböl és az Atlanti-óceán felett, a Bermuda-szigetekig. Nagy néha bérbe adott repülőgépet, de nagyon megnézte, hogy kinek, mert a repülőbérlés felettébb bonyolult üzlet. Viszonylag kevés ember vezet repülőgépet, de mindenképpen sokkal több, mint ahányan több százezer vagy millió dollár letétet tudnának otthagyni. Ezért Dylan csak olyanoknak adott ki repülőt bérbe, akik rendelkeztek a gép árának megfelelő tőkével, illetve lehetőségekkel, hogy azt előkerítsék. James Dylan üzlete jól ment, csak éppen nagyon stresszes foglalkozás volt.

A klán meglehetősen alapos tudással bírt azt illetően, hogy mit, merre, mennyiért és hogyan lehet beszerezni. Kitűnően ismerték a feketepiacot szerte az egész Egyesült Államokban. Gorkie tananyagga tette a feketepiacot, hogy ne okozzon nekik gondot a felszerelésük utánpótlása. Azt is tudták, hogy James Dylan időről időre leselejtezi egy-egy repülőgépét, és azokat elég jó áron kínálja. Sajnálatos módon, amikor a klán felkereste, a leselejtezett gépet már egy hete elvitte valaki. Nadyának és Damiennek jó fél órájába telt meggyőzni Dylant, hogy cserélje el a Beechjetet a Learjetre. Dylan csak három év múlva akarta lecserélni a gépét, és bár elcserélni egy műszakilag ugyan jó állapotban lévő Beechjetet egy luxus berendezésű Learjetre, mindössze 100 000 dollár ráfizetéssel, több, mint kitűnő üzlet, de mivel Dylan sohasem repült Learjettel, egy kissé tartott az üzlet megkötésétől. Mindenesetre, bár jó és tapasztalt üzletkötő volt, két képzett ninjára nem volt felkészülve, így másfél órával azt követően, hogy a klán leszállt James Dylan repülőterére, engedélyt kapott a felszállásra, de már egy másik repülőgéppel.

Jó utat! És vigyázzanak az ufókkal! búcsúzott Dylan, aki úgy hitte, hogy a klán a Bermuda-szigetek felé tart.

Nicole arra is indult el. A terv az volt, hogy 300 km-re Floridától irányt változtat, és kér egy légifolyosót Puerto Ricóba.

London

Október 28. szombat, zónaidő: 00:00

London óvárosának egyik legcsendesebb utcájában, ahol kockakövek vannak az úton, és amerre konflis jár, mintha a múlt század közepe táján megállították volna az idő kerekét. Errefelé nincsenek színes plakátok a falakra ragasztva, nincs grafiti, nincsenek fényreklámok, és ebből az utcából még az autókat és motorokat is kitiltották. Csendes kis utca, lakóházak állnak benne, egy pék, egy cipésmester, egy apró patika és egy klub. A klub létéről még az itt lakók se nagyon tudnak. Drága errefelé a lakás, csak a felsőbb középosztálybeliek és a gazdagabbak engedhetik meg maguknak. Kívülről minden szerény és visszafogott, a kődíszek is azok a házak falán és a kovácsoltvas díszek a kapuk tetején. A klub beleolvad a környezetébe. Tábla nem hirdeti, nincs kiírva, hogy mettől-meddig van nyitva, sem az, hogy nyitva van-e a klub éppen, vagy zárva. Kapuja acélpántokkal megerősített tölgyfa kapu. A kapu befelé nyílik, hangtalanul, mintha a legkisebb hang is tiltva lenne.

Este kilenc óra után már nincs mozgás, a klub kapuját bezárják, a kopogásra senki nem megy ki, de betörni nem ajánlatos. A klubban úriemberek találkoznak. Múlt századi divat szerint öltözködnek, keménykalapot, cilindert, frakkot hordanak. A klub szobáiban mély fotelokban ülve vagy a kandalló mellett állva beszélgetnek visszafogott hangon. Ezek az úriemberek csak látszanak hétköznapiak. Ha bomba robbanna itt, megállna a világ.

A klubnak van egy ruhatára, egy hallja, egy könyvtárszobája és tizenkét különszobája. Csak férfiak járnak ide, ötven évnél egyikük se fiatalabb. A különszobák mindegyike törzshely, évek-évtizedek óta ugyanaz a társaság használja. Ebben a klubban garantáltan nincsenek lehallgató készülékek vagy rejtett kamerák.

A különszobák egy folyosó két oldalán helyezkednek el. Jobb oldalon a leghátsó szobában találkozott a két legnagyobb hatalmú ember, aki a klubba járt: Donald Crowley és Thomas D. Heinsfeld.

Thomas D. Heinsfeld nagyon magas, betegesen sovány, de kicsattanóan egészséges férfi volt, aki már közel járt a hetvenhez. Egy rég letűnt kor szülötte. Olyan fokú természetes eleganciával rendelkezett, ami bámulatra méltó volt. Ahogyan a kezét tartotta, ahogyan állt, járt, ült, a főtartása, kezének mozdulatai, mind a veleszületett eleganciáról tanúskodott. Harmadik generációs arisztokrata volt, ősei, dúsgazdag bányatulajdonosok, aranyért vették a nemesi címet. Donald Crowley családfája nem hemzsegett az arisztokrátáktól. Az ő lényében nem volt annyi elegancia, de erő és akarat sokkal több. Donald Crowley leghíresebb őse Aleister nevű édesapja volt, akivel érthető okokból nem szokott büszkélkedni. Aleister Crowley-t a modern okkultizmus egyik legnagyobb alakjának tartják, kiváltképp a fekete mágia területén. Zajos életet élt, kábítószeres, erősen ivott és dohányzott, kiélte legsötétebb szexuális vágyait, gúnyolódott, közismert embereket alázott meg, éltette Adolf Hitlert, és végrehajtott minden okkult praktikát, amelyektől szellemi fejlődést remélt. 1947-ben bekövetkezett haláláig számtalan botrány hőse volt, és bár családja a sörfőzésből tekintélyes vagyona tett szert, Aleister Crowley majdhogynem szegényen halt meg, hátrahagyva zavaros örökségét, és számtalan gyermekét. Donald Crowley, apjával ellentétben, nem volt önpusztító, sem magamutogató, ám rendelkezett ugyanazokkal a kvalitásokkal, amelyekkel édesapja, csak még felfokozottabb mértékben.

A klubszoba két embernek volt berendezve. Kandalló volt benne, két Viktória korabeli karszék,

elefántcsont asztalka a gyarmati időkől, egy nagy, kovácsoltvas állványon álló hamutartó, pipa- és dohánytartó, aranytálcán két pohár és konyak. A kandalló fölött remek olajfestmény függött, Leonardo da Vincitől. Az eredeti Mona Lisa. Crowley és Heinsfeld szerették ezt a képet. A két karszék a kandallóval szemben állt, kiterített, hófehér tigrisszőrmén. A valamilyen okból fehér bundájú tigrist Heinsfeld dédapja ejtette el Indiában, 1850-ben, egy elviselhetetlenül forró augusztusi napon, miután tizenhét órát gubbasztott rejtekhelyén, egy magas fa egyik ágán.

Donald Crowley frakkot viselt csatos cipővel, még sétapálcája is volt, bár nem szívelte a külsőségeket. Heinsfeld szemmel láthatóan elégedett volt, mintha egyenesen főúri öltözékben született volna. Olyan tökéletes összhangban volt a lénye és a ruhája, hogy még azt is nehéz volt elképzelni, hogy a ruhadarabokat egyáltalán le tudja magáról venni. Crowley konyakot szürcsölt, Heinsfeld a pipáját készült megtömni. A kandalló peremének támaszkodott, és egy elefántcsont pipaszurkálójával igyekezett szabaddá tenni az ugyancsak elefántcsontból készült és nem kevés színarannyal és néhány áttetsző gyémánttal díszített pipa légútját. Elégedetten félretette a pipa-szurkálót a kandalló peremére, majd elővette dohányzacskóját, és komótosan megtömte a pipát. Ismét a pipaszurkálót vette kézbe, és segítségével elrendezte a dohányt a pipában.

Crowley a kandallóban ropogó tüzet figyelte. Tekintete Heinsfeldre tévedt, aki éppen meggyújtotta a pipáját. Szippantott néhányat, hogy ellenőrizze, rendben van-e a pipa, nem tömte-e el valami a levegő útját, de minden rendben volt. Crowley nem várt tovább.

Lord Heinsfeld. Kérem, hívja össze a Nagymesterek Tanácsát.

A manóba, Lord Crowley! szólalt meg Heinsfeld. Bárki más szájából viccesen hangzott volna, ő azonban olyan elegánsan tudta kiejteni, hogy a manóba, hogy az egyenesen megindító volt.

Az Old Owl Clubban mindenki mindenkit lordnak szólított, a szó abbéli értelmében, mint kifogástalan úriember.

Lord Heinsfeld, kérem, mihamarább hívja össze a Nagymesterek Tanácsát mondta Crowley. Roppant fontos tervet hajtanak végre. Megszüntetik a fedezetlen pénzt a világban.

Heinsfeld megszívta a pipáját. Aromás dohány illata töltötte be a helyiséget. Crowley nem dohányzott, de nem volt kifogása Heinsfeld pőfékelése ellen. Ha egyszer lett volna, Heinsfeld többé nem gyújt rá a jelenlétében.

A manóba! mondta Heinsfeld finoman. Már nagyon itt volt az ideje, kedves uram, itt volt az ideje! Ha jól számolom, mintegy hetven esztendeje egyre csak növekszik a fedezetlen pénzösszeg. Nem késlekedem, munkához látok, mihelyst elszívtam ezt a pipát!

Az átállás az aranyfedezetre legyen teljes körű, terjedjen ki minden kontinensre. Amikor megtörténik, egyetlen penny fedezetlen pénz se maradjon ezen a bolygón.

Heinsfeld néhányat szippantott a pipából.

Ahogy óhajtja, Lord Crowley, ahogy óhajtja! Ha ön, jó uram, végzett azzal a kitűnő konyakkal,

magam pedig eme fenséges pipával, megmozgatjuk egy kicsit a világ elgémberedett tagjait, meglátja!

Crowley nem szólalt meg, csak bólintott, és ivott egy korty konyakot.

5.

BIRDY-MK-12

(a CIA pszichiátriai kutatóintézete)

Charleston, Dél-Carolina

Október 27. péntek, 22 óra 15 perc

A jelzés nélküli fekete helikopter puhán landolt a tetőn. Négy ember szállt ki, sietős léptekkel indultak a tetőajtó felé. A pilóta leállította a motort, és képes újságokat keresett elő. Várakozásra rendezkedett be, táskájából egy nagy zacskó sajtos pattogatott kukoricát, és egy kissé már felmelegedett Coca-Colát vett elő. A rotor még forgott, de már egyre lassabban.

A tetőajtó mögött, védve a rotor keltette szélörvénytől, Dr. Raymond Bocksteal professzor várta az igen magas beosztású vendéget. Bocksteal nem ment fel a tetőre, mert félt, hogy meghül, ezért megvárta, amíg a tetőajtó becsukódik, és a négy férfi belép a fénybe. Bocksteal arcán szívélyes mosoly terült szét, és kezét nyújtva indult előre.

Doktor! biccentett a magas rangú vendég.

Igazgató úr! köszönt Bocksteal nyájasan.

Kezet fogtak.

A középmagasnál kicsivel magasabb, ruhában még kisportoltnak tetsző, de elkényelmesedett; rövid, fekete hajú, markánsan jóképű, szinte mindig kifejezéstelen arcú és tekintetű férfi a CIA igazgatója volt, William Donovan. Az igazgató a jobb oldalán álló, kissé elhízott, kopaszodó, bajuszos férfira bökött, akinek a tekintete rendkívüli intelligenciát árult el.

Az úr Martin Ackermann mutatta be. Ackermann és a pszichiáter kezet ráztak. Ackermann az Andan-projekt vezetője. Donovan a háta mögé bökött. Ez a két úr pedig nincs itt.

Értettem bólintott Bocksteal. Testőrök. Kérem, kövessenek.

Bocksteal elindult az irodája felé, de Donovan nem mozdult.

Doktor, nem kívánom megnézni az irodáját. Már láttam. Masada és Gilmore miatt vagyok itt.

Természetesen, igazgató úr. Kövessenek. Bocksteal a lift felé vette az irányt.

Donovan kivárt, amíg a lift elindult velük lefelé.

Mondja a jó híreket, doktor. Hol van Andan?

Nézze, igazgató úr, ez nem megy ilyen gyorsan, érti? Idő kell hozzá.

Idő?! csattant fel Donovan. Mikor járt kint utoljára? Kint, a kinti világban, tudja, utcák, emberek, megymás?! Mikor járt kint? Tudja, mi folyik ott kint? Háború! Egy istenverte, rohadt háború! És sajnos nem tudjuk, hogy hol van az ellenség, érti már, mi a nagy bűdös helyzet?!

Bocksteal nagyot nyelt.

Természetesen értem, igazgató úr mondta, hangjában némi alázattal. Egyáltalán nem tisztelte Donovant, a CIA igazgatóját, mivel senkit sem tisztelt, csupán tartott tőle, mert egy tollvonással bezárathatta volna az intézetét, és azt nem bírta volna elviselni. Mi itt mindent megteszünk a siker érdekében. Efelől biztosíthatom önt, igazgató úr. Vannak könnyebb, és vannak nehezebb alanyok, de olyan alany nincs, soha nem volt és nem lesz, akit ne törtünk volna fel.

A lift megérkezett a felszín alatti harmadik emeletre. Az ajtó besiklott a falba. Donovan lépett ki elsőként a liftből, utána Bocksteal, Ackermann, majd leghátul a testőrök.

Bocsásson meg, doktor. Egy kicsit ideges vagyok. Ez az Andan minden szabályt felrúgott. Ebola Donovan legyintett. Még atombombája is van, képzelje.

Hallottam róla mondta Bocksteal. A széles, fémfalú, erősen megvilágított folyosó végéhez tartottak, a 20-as laborba. Kérhetek valamit, igazgató úr? Ha netalán sikerülne Andant élve elfogni, hadd vizsgáljam meg az agyát. Az nagyon sokat jelentene a tudomány számára.

Nem valószínű, hogy Andant élve elfogjuk csóválta a fejét Donovan. De ha mégis, díszcsomagolásban kapja meg.

Köszönöm, igazgató úr!

De ha meghal, és a feje még egyben van, azt is megkaphatja.

Ön nagyon kedves, igazgató úr!

Megérkeztek a 20-as labor vastag, hangszigetelt ajtajához. Bocksteal belenézett az ajtó melletti kamerába.

Nyissa ki!

Ackermann felnézett a mennyezetre. A mennyezeten, középen neoncső futott végig a folyosó egész hosszán. Ötméterenként pedig vörös és fehér lámpák voltak, hogy füst esetén is el lehessen találni a liftig és a lépcsőházig. Ackermann három kamerát látott: egy azokat figyelte, akik be akartak jutni a laborba, kettő a folyosót pásztázta. Ezeken kívül néhány infravörös érzékelőt figyelt meg az ajtó mellett.

Kinyílt az ajtó. Az ajtó mögötti folyosón három jól megtermett, szigorú tekintetű ápoló vette

szemügyre a kis társaságot.

Az urak Langley-ből jöttek tájékoztatta az ápolókat Bocksteal, aztán besétált a labor folyosójára.

Donovan nem törődött a három ápolóval, követte a professzort, Ackermann és a két testőr pedig őt követte. Az egyik ápoló becsukta mögöttük az ajtót, ráfordította a zárat, és behajtott a rácsos ajtót is.

Bocksteal a 07-es szobához vezette a vendégeit.

Ez itt Joshi Masada betegszobája mutatott az ajtóra.

Donovan mutatta, hogy menjenek be. Bocksteal hátraszólt az egyik ápolónak.

Nyissa ki ezt az ajtót utasította.

A nagydarab férfi kulcsokat vett elő, és elindult feléjük.

Nem túl kockázatos mechanikus zárat felszerelni? szólalt meg Ackermann.

Innen még soha senki nem tudott megszökni dicsekedett Bocksteal. Ráadásul még csak meg sem próbálta senki. A zár pedig nem mechanikus. Mutassa! szólt az ápolónak, az megállt a 07-es szoba előtt, és úgy tartotta a kulcsot, hogy Donovan és Ackermann megnézhessek. Látják? A kulcsnak nincs nyelve. Csak látszik kulcsnak. A végén egy kis chip található, amit ellenőriz egy detektor, bent a kulcslyukban, és ha a megfelelő kulcs van a zárban, kinyitja a zárat, ha nem, akkor riadót rendel el.

Donovan bólintott, Ackermann halvány mosolyt engedélyezett magának. Nem rossz.

Az ápoló a kulccsal kinyitotta a szoba ajtaját, egy kicsit belökte, aztán félreállt.

Bocksteal belépett, nyomában Donovan és Ackermann. A két testőr kint maradt a folyosón, mert velük együtt már túl sokan lettek volna a szobában.

A szobában, egészen a falnál, egy különleges, futurisztikus ágy állt, melyet nem pihenésre és alvásra terveztek. Az ágy mellett műszerek őrködtek, figyelték a vérnyomást, a szív működését, az agyhullámokat, a testhőmérsékletet, és a vér összetételét. Joshi Masada az ágyban feküdt. Haját leborotválták, fejét elektródák és érzékelők borították, mellkasához, felkarjához, csuklójához, tenyeréhez, ágyékához, térdéhez, lábfejéhez és talpához érzékelőket erősítettek, állványokon infúziós tasakok lógtak, vékony, áttetsző csöveken különféle folyadékok szivárogtak a bal és a jobb karja vénájába. Két füléből tölcserhez hasonló, műanyag idomok lógtak ki. A műszerek az ágy mellett szabályos időközönként megugró értékeket mutattak. Az ágy előtt asztal, az előtt kényelmes fotel, a fotel mellett alacsony hűtőszekrény, a hűtőszekrényen cserepes virág. Az asztal tele volt sűrűn teleírt papírokkal, a bal felső sarokban papírtányéron másfél szelet szardíniás pizza, a papírok fölé görnyedve pedig magas homlokú, nyúlánk, negyven év körüli férfi tanulmányozta elmélyülten az iratokat. Álmosan pislogott fel az ajtó felé. Annyira elmerült az olvasásban, hogy nem is vette észre, amikor kinyílt az ajtó.

I igen? kérdezte.

Az úr Dr. Ken Andrews mutatta be Bocksteal a pszichiátert, aki azonnal felpattant. Egészen kiváló szakember. Fiatal kora ne tévessze meg, igazgató úr, nagyon érti a dolgát, ebben biztos lehet. Fiam! fordult Andrews felé. Az úr itt mellettem William Donovan, a CIA igazgatója! jelentette ki ünnepélyesen.

Andrews ösztönösen megigazgatta ingét és orvosi köpenyét.

Hagyja csak! legyintett Donovan. Örülök, hogy megismerhetem odanyújtotta a kezét a pszichiáternek, aki elkapta, és megszorította.

Igazgató úr! Kitüntetés a számomra, hogy önnel találkozhatom! mondta lelkesen. Igyekezett minden lehetőséget megragadni az előmenetelre.

Donovan elengedte a férfi kezét, és lenézett a tányérra.

Remélem, nem a Pizza Huttól hozatták jegyezte meg. Andrews, Bocksteal és Ackermann nevettek, Donovan csak mosolygott. Jó poén volt. A szupertitkos kutatóintézet egyik alkalmazottja hozat magának egy pizzát

Elnézést, igazgató úr Andrews gyorsan felkapta a tányért, és körülnézett, hogy hová tehetné, de Donovan felemelt keze megállította.

Hagyja csak, doktor! Teljesen természetes, hogy itt eszik, ne is mentegetőzzön. Bár, én a maga helyében kagylós pizzát ennék, de mindegy újabb nevetés. Honnan van a pizza?

A szakács csinálja, igazgató úr felelte Andrews.

Donovan bólintott.

Áldás a jó szakács mondta.

Bizony, hogy az! bólogatott Bocksteal.

De még mennyire! helyeselt Andrews.

Ne is mondja! mondta Ackermann, és emlékezetébe idézte a néhány nappal ezelőtti éjszakai evészetet a főhadiszállás kitűnő konyhájában. Az volt ám az igazi!

Andrews visszatette a pizzás tányért az asztalra.

Mi ez a sok papír? kérdezte Donovan.

A Sárga Törp Andrews megköszöri a torkát. Joshi Masada tudatalattijának szemete. A tudatalatti szemét egy rakás zagyvaság, ami ott kering, örvénylik az emberek tudatalattijában. Az a szokás, hogy miután előkészítettük az alanyt, igazságszérumot adunk neki, és hagyjuk, hadd fecsegye ki magát. És az

egészet magnóra vesszük. Ez az mutatott végig a papírhalmon. Egy gép leírja a teljes szöveget. Előfordul, hogy minden benne van, amit kerestünk, de néha semmi sem használható.

Donovan felkapott egy lapot, és beleolvasott.

Ez meg mi? húzta fel a szemöldökét Donovan. Japánul van?

Igen. Japán az anyanyelve, így többnyire japánul beszél.

Maga tud japánul?

Igen. Sok ostobaságot hordott össze, az anyjáról, aki mindig sírt az apja után, meg valami kulcsról, amit gyerekkorában elásott a kertben, és soha többé nem találta meg. Ilyesmi. A keresett információk szempontjából semmi értelmük, de az alaposabb kutatás során hasznát veszem majd.

Helyes mondta Donovan, és ledobta a lapot az asztalra. Az ágy felé fordult. Hogy is mondta az előbb? Sárga Törpe?

Andrews zavartan elmosolyodott. Bólintott.

Én Sárga Terűnek neveztem volna mondta Donovan. Ezen nevettek. Odament az ágy mellé. Elmagyarázná?

Természetesen, igazgató úr! szökelte Andrews Donovan mellé.

Aztán értsem is!

Természetesen! Most Masada mély kómában van. Ezek a csövek mutatott az infúziós csövekre, melyek a karjába csatlakoztak vegyi anyagokat juttatnak a szervezetébe. Ezek az anyagok váltják ki a kómát, és stabilizálják ezt az állapotot egy nagyon mély alvási szinten. Ez az állapot körülbelül hatszor mélyebb a normál alvásnál. Andrews a műszerekre mutatott. Szabályos időközönként az értékek jelentős mértékben megváltoznak. Ezekben a pillanatokban és ebben a pillanatban hirtelen megugrottak az értékek, az EKG és az EEG görbéi magas csúcsokat és mély völgyeket rajzoltak a képernyőre, a vérnyomásmérő a vérnyomás hirtelen felszökkenését mutatta. Most! Látják? És a test Masadára mutatott megfeszül.

Elektrosokk? kérdezte Donovan.

Igen, az. Rengeteg kisebb elektrosokkot kap. Nagyon pontosan van beállítva a feszültség. Az áram következtében szétrepedhetnek az erei, vagy eltörhet a csontja, ezért mindig a kritikus érték alatt tartjuk a feszültséget.

Ez itt? mutatott Donovan a Masada füléből kiálló tölcsérekre.

Ez ő hangszóró magyarázta Andrews. Mélyen bele van dugva a hallójáratba, jóval mélyebbre, mint a normál fülhallgatók, így a hallójáratái teljesen lezárulnak, és a külvilágból semmilyen hang nem jut el az agyáig. Egy végtelenített szalagot játszó magnóról utasításokat küldünk az agyközpontba:

Teljesen őszinte vagyok. Teljesen őszinte vagyok.

Donovan bólintott.

Remélem, engem nem tesznek rá jegyezte meg halkan.

Hangosan nevettek.

Mit tud ígérni, doktor? kérdezte Donovan.

Andrews elfintorodott.

Igazgató úr, ez nem ennyire egyszerű. Az agy rendkívül komplex. A tudatalattinak számtalan rétege van, amelyek egymással

Donovan felemelte a kezét.

Ez nem érdekel. Időpontot kérek. Minimum és maximum.

Minimum? Holnap hajnal. Maximum? Andrews megvonta a vállát. Napok, hetek lehetnek.

Donovan felsóhajtott.

Annyi időnk nincs mondta visszafogott hangon. A dühtől remegett a hangja, pedig uralkodott magán.

Három hétnél még sohasem volt több mondta Andrews.

Donovan összeszorította a szemét. Három hét Elege volt Andrewsból, szó nélkül otthagya, és kísértelt a folyosóra.

Hát de hebegett Andrews, de Bocksteal leintette, hogy most maradjon. A pszichiáter elhallgatott.

Ackermann és Bocksteal kisiettek a folyosóra Donovan után. Andrews becsukta a szoba ajtaját. Ideges volt félt, hogy elrontotta az ügyét Donovannál, és nem fogja előléptetni.

A 18-as szoba mutatott Bocksteal az egyik ajtóra. Lauren Gilmore.

Donovan, Ackermann és a testőrök megálltak. Az egyik ápoló kulccsal kinyitotta az ajtót, majd félreállt. Donovan belépett, nyomában Bocksteal és Ackermann. Az ápoló becsukta mögöttük az ajtót. A szoba kicsivel nagyobb volt, mint az előbbi, ahol Masadát tartották, de a berendezése majdnem teljesen ugyanolyan volt. Egy két méter magas, ősz hajú, fehér köpenyes férfi állt a különös ágynál. Valamit állított éppen, amikor Donovanék beléptek. A férfi befejezte a műveletet. Donovan látta, hogy a műszerek értékei hirtelen a magasba szöknek, magasabbra, mint Masadánál. A férfi megfordult. Hosszúkás arca, vékony orra, melyen vastagkeretes szemüveget viselt, keskeny, nagyon széles szája és gondosan nyírt kecskeszakállal fennköltté tette a megjelenését. Szigorú tekintete és két bozontos szemöldöke közt a mély barázdák úgy hatottak, mintha valami vérszomjas, bosszúálló istenség nézne az emberre. A férfi sötétbarna bőrcipőt hordott, elegáns, szürke tweedöltönyt és kék-bíbor színű,

harántcsíkos selyem nyakkendőt arany nyakkendőűvel.

A pszichiáter nem szokott hozzá, hogy állják a tekintetét, de Donovan minden további nélkül a szemébe nézett. Nem rémítette meg a nagydarab, ijesztő külsejű és fellépésű férfi közelsége. Vietnamban nem egy hasonló alkatú orosz tanácsadót trancsírozott fel vagy lőtt agyon, egyet pedig igen alaposan meg is kínozott.

Az úr Dr. Anton Smith! mutatta be Bocksteal a férfit, hangjában érezhető büszkeséggel. A legkiválóbb szakemberünk!

Smith felismerte Donovant, bár személyesen még nem találkoztak.

Jó estét, Mr. Donovan köszönt oda lassú, vontatott, éles hangon, és biccentett. Semmi kézfogás.

Jó estét magának is, doktor biccentett vissza Donovan, és nem nyújtott kezét. Miért épp maga foglalkozik Gilmore-ral? Ha maga a legjobb, nem Masadával kellene törődnie?

A feltevés szerint Gilmore Andan embere mondta Smith fölényesen.

Donovan bólintott. Nem tette szóvá a kioktató hangnemet. Odanézett az ágyra. Gorkie feküdt ott, leborotvált fejjel, fején és testén számtalan elektróda és érzékelő, mindkét karjába infúzió csöve vezetett.

Kómában van jegyezte meg Donovan. Rendszeresen elektrosokkokat kap. A fülébe dugott hangszórókból szuggesztiók hangzanak el. A csöveken pedig drog folyik az ereibe.

Smith nem volt megilletődve Donovan hozzáértésétől. Úgy sejtette, mielőtt idejöttek, már voltak Masada szobájában, ahol Andrews már mindent elmagyarázott. Meglehetősen gyermeteg dolognak tartotta Donovan részéről, hogy az imént hallottakkal próbál felvágni.

Az előbb, amikor beléptünk, épp állított valamit. Mi volt az? kérdezte Donovan.

Növeltem az áramerősséget tájékoztatta Smith. Sokkal fiatalabb, mint Masada, és jobb állapotban is van, ezért többet elvisel.

Mikorra kapok válaszokat? De nehogy azt mondja, hogy néhány hét, mert néhány napom sincs!

Alapos munkához idő kell mondta Smith. Lehetne gyorsabban is csinálni, több anyaggal, több árammal, több parancsal, de abba könnyen belehalhat. Megvan annak a rendje, ahogyan ki lehet kutatni az agy tartalmát, de ha sietünk vele, és levágjuk a kanyarokat, abba az alany könnyen belepusztulhat.

Donovan elfintorodott. Nem tetszett neki.

Ha mindent megnövelne annyira, hogy azonnali válaszokat kapjon, akkor ez mekkora kockázattal járna? kérdezte.

Össze tudnám zúzni a pszichéjét néhány óra alatt, de ezzel az erővel akár főbe is lőhetnem. Nem mintha a legkevésbé is érdekelne, hogy mikor hal meg, engem csak az érdekel, hogy megadja a kért válaszokat.

De mégis Donovan kezdett dühös lenni. Ha elviszi egészen a kritikus határig Engem egy cseppet sem érdekel Gilmore vagy Masada egészsége, felőlem mind a ketten meg is dögölhetnek, szarok rá! Engem csak a válaszok érdekelnek, semmi más!

Ha megelégszik néhány válasszal, két-három, esetleg négy válasszal, akkor feltöröm az elméjét pár óra alatt, és holnap megkapja a válaszokat.

Rendben van! élénkült fel Donovan. Hol van most Julius Andan? Kik védik? Hányan? És kik segítik? Más nem érdekel, csak ezek. Mikorra kapom meg a válaszokat?

Jól gondolja át, mert ha megnyitom az elméjét azonnal, akkor elhasználódik az agya és a teste is. Vagy belehal, vagy nem lesz többre képes, csak egy növényi vegetációra.

Rendben! vágta rá Donovan. Mindent átgondoltam! Mikor?

Holnap megkapja jelentette ki Smith teljes bizonyossággal.

Donovan elmosolyodott.

Köszönöm, doktor! Lászon hozzá!

Smith bólintott. Donovan, Ackermann és Bocksteal elhagyták a szobát. Smith a műszerekhez fordult, és jelentősen megnövelte a drog mennyiségét, hogy növelje a kóma mélységét, aztán feltekerte az áramerősséget.

Gorkie ernyedte teste hirtelen megfeszült a hatalmas áramütéstől, és ívben meghajlott.

HARMADIK FEJEZET

1.

DON MAZZONE VILLÁJA

KEY WEST, FLORIDA

Október 28. szombat, 00 óra 20 perc

Angelót és Candyt bekísérték Mosolygós Don Mazzone emeleti szobájába. A Don fürdőköpenyben üldögélt az egyik bőrkanapén, és újságot olvasott. Egy fiatal, lenge öltözetű, nagy mellű nő a Don lábujjkörmeit reszelgette. Öt nagy mellű nő és hat maffiózó volt a szobában. A nők vihogtak, mert Mosolygós Don szerette, ha nők vihognak körülötte. Az egyik maffiózó a tőzsdei híreket böngészte, ketten az ajtóban álltak, bent a szobában egy férfi a Don cipőit pucolta a szoba bal oldali hátsó sarkában a földön ülve, éppen az alatt az ablak alatt, amiből látni lehetett Hemingway házát, két

nagynövésű szicíliai pedig fotelokban ült, a kanapé közelében.

Angelo arra számított, hogy a Don lehordja a sárga földig, amiért nem találta meg Andant, de a vártnál sokkal jobb volt a hangulat. Bár Mosolygós Don nem mosolygott, ami sohasem jelentett jót.

A Don felnézett az újságból.

Üljetek le mondta. Te ide, mellém intett Angelónak.

Angelo a Don mellé ült, Candy a kanapéval szemközti fotelok egyikébe. Mosolygós Don csettintett egyik emberének.

Gianni, hozz nekik bort.

Gianni felpattant a foteljából.

Máris, főnök! mondta, és elszaladt a pincébe borért.

Én kérek bele jeget is! szólt utána Candy.

Milyen volt az út, Candy? kérdezte a Don.

Candy, szokásához híven, hatalmas vehemenciával rágózott. Fújt egy nagy lufit a rágóból, majd a nyelvével kipukkasztotta, csak utána válaszolt. Ez a fajta viselkedés a Donnal szemben nem az elmebaj jele volt, mivel a Don ezt várta el a nőktől. Ki nem állhatta az okos nőket. Még azt se szerette, ha egy nőnek volt valami munkája, ha pedig egyetemre járt, attól végkép undor fogta el.

Érdekes mondta Candy.

Láttátok valahol Andant?

Sajnos nem felelte Candy, és megint fújt egy lufit. Don, ne haragudj! Angelo tényleg mindent megpróbált, de tutira! Mindent, az égadta világon! Tutira mondom, hát így volt! És meg is találtuk azt a csávót! Csak aztán elmenekült.

Hát ez az bólogatott Don Mazzone. Angelóhoz fordult. Hogy a faszba lehet ez, Angelo? Hogy a faszba történhetett ez meg?

Angelo bocsánatkérő tekintettel nézett a Donra.

Don Mazzone egyszerűen nem tudom. Nem tudom Angelo felhúzta a vállát. Már ott volt a markunkban! Elkaptuk! A kezünkben volt! A legjobb embereim mentek fel arra a hegyre érte! hadarta Angelo szenvedélyesen, aztán tanácstalan képet vágott. Annyian voltak ott fenn, annyi fegyverrel széttárta a karját. Nem értem, egyszerűen nem értem! a fejét ingatta. Kik védhetik Andant? Nagyon szupernek kell lenniük, ha kivitték abból a pokolból!

A legjobb embereink haltak meg emlékeztette a Don.

Igen, tudom Angelo nagyot sóhajtott, feszengett a Don mellett, majd a kezeit a szívére helyezte. Don Mazzone, a szívem a tiéd, örökre, hűséget fogadtam neked, amit, míg élek, megtartok. Nincs mentségem. Hibáztam. Ha adsz még egy esélyt, megpróbálom jóvátenni. Nem, nem próbálom, hanem jóváteszem! Az életemre esküszöm! Megtalálom neked Andant, akárhol is van!

Gianni futva érkezett. A Don kedvenc vörösborra volt a kezében. Két poharat vett el az egyik asztalról. A dugót a fogával húzta ki, mindkét pohárba töltött a borból, aztán visszadugta a parafa dugót. Az egyik poharat Angelónak adta, a másikat Candynek.

Hé! Én nem kaptam jeget! méltatlankodott Candy.

Adj neki jeget csettintett Don Mazzone.

Gianni a folyosón álló jégtartóból hozott egy marékka, és beletette Candy poharába.

Köszike vigyorgott Candy. Ivott a borból. Hát ez csuda jó!

Igyatok mondta Mosolygós Don.

Mindketten ittak.

Candy, nemrég hallottam, hogy anyád tüdőgyulladást kapott.

Candy elvette a poharat a szájától.

Fú, tényleg? kérdezte csodálkozva. A mama beteg lett? Szegény!

Talán egy időre most el kéne menned hozzá.

Azt mondod?

Igen, azt.

Akkor megyek.

A Don bólintott. Candy tovább rágózott, és szürcsölte a bort. Mosolygós Don ismét belemélyedt az újságjába.

Angelo rosszul érezte magát. Bűntudat gyötörte.

Don Mazzone, kérlek bocsáss meg.

A Don intett a pedikűrös lánynak, hogy most már elég volt. A lány felállt, felvette a kis sámliját, a reszelőit, ollóit meg vattáit, és kiment a szobából. A Don összehajtotta az újságját, és letette maga mellé, a kanapé karfájára.

Bocsáss meg mondta Angelo alázatosan.

Mit akarsz? Még több embert, és még több dohányt? kérdezte a Don. A hangja még mindig nyugodt volt. Van arról fogalmad, hogy mennyi dohányomban van nekem ez a balhé?

Nincs, Don Mazzone csóválta a fejét Angelo. Bűnbánóan csak a cipőjét nézte. Ne haragudj. Kérlek. Millióim úsztak el.

Teljes szívemből sajnálom. Visszaszerzem minden elvesztett pénzedet, Don Mazzone, megígérem! Esküszöm, az életemre esküszöm, hogy jóvá teszem!

Ne haragudj rá, Don! kérlelte Candy. Angelo nagyon keményen dolgozott! Tutira! Alig aludt egy-két órát egy nap! Tényleg így volt! Don, ne haragudj rá, de ő sem tökéletes.

Candy, persze, hogy nem tökéletes! emelte fel a hangját Don Mazzone. Ahogyan te sem vagy az, és én sem, és ez az Andan sem az! De kurva sok pénz szállt el!

Don, visszaszerezzük a pénzedet, tutira mondom!

Nem a pénzem izgat folytatta a Don lecsendesedve. Abból rohadt sok van nekem. Kurva sok pénzem van, hát nem? Elvesztettem pár milliót, ez még nem vág földhöz, elhihetitek. Nagyon sok pénzem van a Don szünetet tartott, majd olyan halkán folytatta, hogy alig lehetett érteni. De csak egy becsületem.

Angelo felsóhajtott. Összeszorította a szemét. A büntudat belemart a szívébe. Ezt tényleg nem akarta. Nem tudta, mit mondjon.

A Don hallgatott néhány másodpercet, aztán a jobb kezével atyaian átkarolta Angelót.

Angelo, én téged fiamként szerettelek.

Angelo zokogni kezdett.

Don Mazzone, ne haragudj! Ne haragudj!

Angelo, mi lesz így belőled?

Angelót rázta a zokogás. Már beszélni sem tudott. Azt várta, hogy a Don felpofozza, üvölt vele, megüti, de a Don helyett egészen más volt. És ez nagyon fájt.

Rád bízom a becsületemet, Angelo mondta a Don, aztán felállt. Csettintett. Gianni, adj neki zsebkendőt vagy valami rongyot. Nem bírom, ha valaki sír.

Gianni egy kendőt szerzett a folyosóról, azt adta Angelónak. Angelo törölgetni kezdte a szemét.

Most már nyugodj meg mondta Don Mazzone. Angol selyemköntös volt rajta, amit nagyon szeretett. Szerette a színét, a tapintását, a szabását, és szerette zsebre dugni a kezét. Megnyugtató volt, és nagyon elegánsnak érezte magát, egy igazi úrnak. Nem hallod, Angelo? Most már legyen elég a könnyekből, mert még azt fogom hinni, hogy nincs tököd.

Angelo kezdett megnyugodni. Felitatta a könnyeket az arcáról.

Jól van a Don elsétált az ablakig, ahol egyik embere a cipőit pucolta. Elnézett Hemingway házára. Hemingway. Ott lakott, abban a házban bökött a fejével a ház felé. Egyik nap fogta a vadászpuskáját, a szájába vette a csövét, és meghúzta a ravaszt. Szétlőtte a saját fejét. Hogy miért tette? a Don felhúzta a vállát. Jó kérdés. Talán senki sem tudja. De nagy író volt. Nagyon nagy.

A Don soha nem olvasott semmit Hemingwaytól, de az emberei azt hitték, hogy nagyon művelt. Pedig még magában is csak szótagolva tudott olvasni.

A Don eljött az ablaktól. Elindult a kanapé felé.

Angelo, kapsz még egy esélyt. Ez az utolsó. Érted? Az utolsó. Nincs több. Ha elszúrod, neked annyi.

Értettem, Don Mazzone! mondta Angelo. Nagyon szépen köszönöm neked!

Na jól van, most már mindenki nyugodjon meg a Don tovább sétálgatott, zsebre dugott kézzel, és közben azt képzelte, hogy előkelő a megjelenése. Nem kell a pénzem. Nekem Andan kell. Amíg ő nincs meg, a családok rajtam röhögnek, és ez nekem nagyon kellemetlen.

Elkapom, Don Mazzone, esküszöm! fogadkozott Angelo. Élve vagy halva, ahogy neked tetszik!

Kell a faszomnak ez a tetű Andan! Nyírd ki a rohadékot, és el van simítva. Elfogni sokkal nehezebb valakit, mint kinyírni. Nem akarok többet kockáztatni. Ha egy esély adódik, azt akarom, hogy nyírd ki.

Kinyírom Andant! jelentette ki Angelo határozottan. Akárhol is van! Megtalálom és kinyírom! Felhajtom a szemetet, és kinyírom!

A Don bólogatott. Tovább sétálgatott. Elsétált az egyik embere mellett, aki az ajtóban állt.

Hozz szivart. Havannát mondta a Don.

A fickó elrohant a földszinti konyhába, ahol egy szekrényben tartották a szivarokat.

A Don tovább sétált, elment Candy mögött. Megállt. Előrelépett, mindkét kezét kivette a zsebéből. Baljával belemarkolt Candy hajába, és hátrarántotta a fejét. Jobb kezében rugós bicskát tartott, kipattintotta a pengét, és fültől fülig elmetszette Candy nyakát.

Angelo rémulten felugrott. Candy kezéből kihullott a pohár, halálra rémulve kapott a nyakához, amiből ömlött a vér. Hátravetette magát, majd lecsúszott a fotelból a földre. Angelo dermedten nézte a haláltusáját. Képtelen volt megmozdulni.

A Don embere visszaért a szivarral. Láta a remegő Angelót, látta a földön haldokló Candyt, és a Dont a rugós késsel a kezében. Mosolygós Don kinyírta a kurvát! Nagyon sajnálta, hogy nem látta az egészet. Megállt a szivarral a kezében, az ajtó mellett, hogy szemmel tartsa Angelót, hátha elveszti a fejét, és a Donra támad. Mert akkor ő elkapja a fiúkát, és akkor a fiúkának vége.

A Don a még mindig vonagló Candyhez lépett, és lehajolt. Végignézett a lányon, talált egy darabot a ruháján, ami nem volt véres. Odatörölte a kést. Becsukta a pengét, és a bicskát a zsebébe süllyesztette. Aztán a kezét is, és nyugodt, kimért léptekkel elindult az embere felé, aki a szivart hozta, és átvette tőle a dobozt. Odasétált Angelóhoz.

Angelo hátrált, nem tudta, mi lesz. A Don orrba vágta a fából készült szivaros doboz sarkával. Angelónak eleredt az orra vére. A Don a homlokára vágott a dobozzal, aztán a fülére. Angelo elterült a földön. Gianni elmosolyodott. Imádta, amikor a Don bepöccen.

Kurvát akarsz?! Kurvát akarsz?! üvöltötte a Don vörös képpel, teli torokból. Dolgozzál meg érte, baszd meg! Dolgozzál meg érte! A kurva anyádat, ha két napon belül nincs meg az a tetű Andan, jobb, ha kinyírod magad, mert különben én teszem meg, megértetted?!

A Don belerúgott Angelóba. Az ajtó felé fordult, csettintett. Két embere odasietett.

Állítsátok fel.

Felkapták Angelót. A Don kinyitotta a szivaros dobozt, odatartotta Angelo elé.

Vegyél egyet mondta barátságos hangon.

Angelo a hányingerrel és az ájulással küszködött, de remegő kézzel kivett egy szivart. A Don is kivett egyet. Leharapta a végét, aztán kiköpte a földre. Az egyik embere azonnal felkapta.

Tudsz szivarozni, Angelo? Nem? Nem tudod, mit veszítettél a Don elindult az ablakok felé. Gyere csak intett Angelónak, aki lassú, rogyadozó léptekkel követte. Na gyere, megtanítalak. Megtanítalak szivarozni, aztán elszívunk egyet. Utána pedig fogod magad, és elmész, hogy kinyírd Andant, megértetted? De most a szivar. Ez Havanna mutatta fel a hosszú, vastag szivart. Kubában csinálják, kézzel sodorják, minden szálat külön-külön. Nem géppel, dehogy. A gépet felejtse el! Ha egy szivar kerül a kezébe, akkor először mindig meg kell ropogtatnod, így ni! a füléhez tartotta a szivart, és az ujjai közt ide-oda görgetve, hallgatta a ropogását. Így tudod ellenőrizni, hogy a szivarkészítő vajon jó munkát végzett-e, és elegendő dohányt rakott-e a levelekbe, vagy spórolt a szarházi mocskos főreg. Na gyere, Angelo, csináld te is. így, emeld a füledhez, és ropogtasd.

Angelo a füléhez emelte a szivart, és megropogtatta. Közben folytak a könnyei, a hányingerével küszködött, és attól tartott, hogy mindjárt elájul.

2.

EGY KASTÉLYBAN

SKÓT FELFÖLD

Október 28. szombat, zónaidő: 06 óra 00 perc

A domb tetején álló kastély erőt sugallt. Nem katonai erőt, vagy gazdaságit, ezeknél sokkal misztikusabb erőt olyan erőt, amely évszázadok csatáival és viharaival dacol. Az épületet zöld fű

vette körül, és a fűben elszórtan heverő kisebb-nagyobb sziklák. Nem volt díszes, csak roppant méretű.

A kastélyban, melybe ellenség sohasem tette lábát, titkos gyűlés folyt. Kívülálló talán megmosolyogta volna, ahogyan a fényűzően ékesített teremben kerek aranyasztalt ült körbe hét ember, a trónszerű, barbár pompával díszített székekben, fekete csuhában. Előttük az asztallapra fektetve hosszú, éles, hegyes kard. A hét ember közül a legifjabb ötvenhat éves volt, a legidősebb kilencven. Kívülálló nevetségesnek találhatta volna, ha bekukkanthatott volna az ülésre, azt hihette volna, hogy felnőttek játszanak, és ha még azt is kihallgathatta volna, amiről beszélgetnek, meg lett volna győződve, hogy akik az asztal körül ülnek, nem komplettek. A kívülálló csak másnap döbbent volna meg, de akkor nagyon: amikor tapasztalta volna, hogy amiről ez a hét férfi beszélt, valósággá vált.

Az Illuminátus Rend Nagymesterek Tanácsa a kastély Szent termében ült össze. Súlyos döntést készültek meghozni. Thomas D. Heinsfeld volt az elnök, csuhája szegélyét vörös bársonycsík díszítette, jelezvén magas rangját. A másik hat férfi a világ legnagyobb titkostársaságai¹nek volt a vezetője; ezeknek a tagsága közt megtalálható volt valamennyi nagyobb bank vezetője, tőzsdék, biztosítótársaságok igazgatói.

Jó urak, hallgassák meg a célt kezdte Thomas D. Heinsfeld. A világgazdaságot le kell építeni. Erre az elegáns műveletre csupán néhány napunk van, de önöket ismerve ez a néhány nap is elegendő lesz. Most pedig, jó urak, lássunk hozzá a terv kidolgozásához!

Az előírásoknak megfelelően kell eljárunk jegyezte meg a Heinsfeld bal keze felől ülő csuhás férfi, a francia szabadkőműves nagypáholy nagymestere.

Ó, hogyne, jó uram! bólintott Heinsfeld. Nincs miért improvizálnunk, hiszen a világgazdaság leépítésének pontos menete le van írva. Nincs más dolgunk, mint követni, és megegyezni a részletekben.

Ezzel valamennyi nagymester egyetértett. Nem most kellett kitalálniuk, hogy miként is kell összeomlasztani a világgazdaságot, annak módja le volt írva, a lépések pontos sorozata, hogy mi mi után következik, és mennyi idővel. A világgazdaság összeomlasztása egzakt tudomány.

3.

JOHN F. KENNEDY NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR

QUEENS, NEW YORK

Október 28. szombat, 04 óra 12 perc

Amikor elkezdtek a dolgok nagyon rosszra fordulni, Torinaga úr, a Masada Konzern kivizsgálási főosztályának igazgatója, megkérte Masadát, hogy egy időre térjen vissza Japánba. Masada erre nem volt hajlandó, mert megfutamodásnak érezte, amit nem engedhetett meg magának. Torinaga végül rávette Masadát, hogy írjon egy felhatalmazást egy általa kiválasztott ember részére, aki átveszi a Masada Konzern irányítását, amennyiben ő valamely okból akadályoztatva lenne ebben. Horoshi úr,

miután rájött, hogy Masadát elrabolták a Leon Gardner Pszichiátriai Intézetből, elsőként Torinaga urat hívta, aki azonnal a felhatalmazást tartalmazó borítékért ment, felbontotta, és a benne foglaltak szerint járt el. Azon nyomban táviratozott Japánba, és a kiválasztott, ideiglenes utódot tájékoztatta a fejleményekről. Arra kérte Joshi Masada kívánsága szerint, hogy jöjjön az Egyesült Államokba, és vegye át a Masada Konzern vezetését. Torinaga elküldte a választottért a Masada Konzern repülőgépét. A gép éppen ezekben a másodpercekben érkezett vissza Japánból, fedélzetén a Masada Konzern új igazgatójával.

Torinaga, Horoshi úr, a tíz legjobban képzett testőr és biztonsági ember, valamint hét jogász ment ki a reptérre. A parancs úgy szólt, hogy ha valaki megpróbálná elrabolni Masada utódját, akkor ebben minden áron, akár az életük árán is meg kell akadályozniuk.

A hajnali órában meglehetősen kihalt repülőtéren csak néhány alak álldogált vagy sétálgatott, legtöbbjük a repülőtér alkalmazottja volt. A Japánellenes Liga hat magándetektívet fogadott fel, hogy fényképezzék le, és kövessék Masada utódját, de kint voltak a CIA és az FBI emberei is.

A Masada Konzern kék-fehér-piros repülőgépe olyan simán szállt le, ahogyan az a nagykönyvben meg van írva. Az eredetileg kétszázötven személyes McDonnell Douglas DC10-30-as utasszállító repülőgépet a Masada Konzern elvárásainak megfelelően alakították át. Kívülről semmit sem változtattak az ötvenöt méter hosszú, tizennyolc méter magas, és ötven méter szárnyfeszítávolságú repülőgépen, belül azonban átalakították egy hatvanöt személyes konferencia-repülőgéppé, felszerelve minden kommunikációs és kényelmi berendezéssel és eszközzel, amire csak szükség lehet egy félnapos út során. Masada azért választotta ezt a géptípust, mert tízezer méteren repült, közel 1 000 km/órás sebességgel, és képes volt megtenni 11 000 kilométert egyetlen teli tankkal, ami ideálissá tette a New York-Tokió vonalon.

A Masada Konzern repülőgépe megállt a kifutópályán. Egy lépcsőhordó jármű indult a gép felé. Ekkor Torinaga, négy testőr és két biztonsági ember a Masada Konzern helikopterével már a levegőben járt. A lépcsőhordó után három személykocsi is megindult, mindegyikben a Masada Konzern emberei voltak. A Japánellenes Liga, a CIA és az FBI emberei biztos rejtékhelyről vették célba a repülőgépet nagy teljesítményű fényképezőgépeikkel.

A lépcsőhordó beállt a repülőgép pilótafülke mögötti, első ajtajához. Az ajtó kinyílt. Ezekben a pillanatokban több mint száz ember figyelt lélegzet-visszafojtva. Először a gép személyzetének néhány tagja jelent meg az ajtóban, majd lesétáltak a lépcsőn a földre. Feltűnt egy kislány, kezében óriási virágcsokorral. Utána egy aggastyán lépett elő, akit egy gyönyörű szép, fiatal japán nő támogatott. Az aggastyán ősz, torzonborz haja úgy állt szanaszét a fején, mint Albert Einsteinnek. Huszadik század eleji, japán paraszti öltözetet viselt. Nyakában fagolyókból készült, hosszú, a hasa közepéig leérő lánc lógott. Kék vászonból csomózott batyu volt a kezében. Lassú, fáradt léptekkel vánszorgott le a lépcsőn. Beültették az egyik kocsiba, és a főépülethez vitték. Útlevel-ellenőrzésen kellett átesnie. Az útlevelvizsgálónál annyi reptéri biztonsági ember tartózkodott, mintha valamiféle gonosztevő érkezett volna.

Az öregot a fiatal nő és a Masada Konzern két biztonsági embere támogatta. A fiatal nő átnyújtotta az öreg útlevelét az ellenőrnek. Egy tiszt kibontatta az öreg batyuját. Csak japán rizssütemény volt benne. A tiszt a biztonság kedvéért mindet elkobozta, hogy megvizsgálta egy laboratóriumban, hátha

kábítószer van benne.

Az öreg csillogó szemekkel, bárgyú vigyorral a képén bámulta az embereket, a világítótesteket, az üléseket, a számítógépeket, a falakat, és az ablakon túli világot. Még soha nem járt az Egyesült Államokban, sőt egy kis japán falun és Tokión kívül sehol sem. Az útlevele olyan szűz volt, hogy tegnap reggel még nem is létezett. A Masada Konzern nem csekély nyomást gyakorolt a japán kormányra, hogy azonnal állítsák ki az öreg útlevelét, soron kívül. Tegnap reggel az öregnek még vízuma sem volt, de mire délelőtt felszállt a repülőgépre, már lett. A foghíjas öreg rázkódott a nevetéstől, miközben állandóan rábökött az útlevelében lévő fényképre, és közben valamit japánul karattyolt. Az ellenőr úgy vélte, ez az ember még soha nem látta magát fényképen. Mintha egy másik korból csöppent volna ide. Az öregnek aligha volt pénze, mégis igazolták, hogy egymillió dollárja van az egyik New York-i bankban. Az útlevel-ellenőrző biztos volt benne, hogy az öregnek fogalma sincs a pénzről, de mert minden rendben volt, beütötte a friss igazolványba az első belépési pecsétet, és megadta az ott tartózkodási engedélyt fél évre.

Miközben az öreg átvette az útlevelét, és sokadszorra mutatta meg az embereknek, hogy ott van benne a fényképe, negyven fényképezőgép kattogott és készített róla sok száz képet.

A kislány a rengeteg virággal, ugyanolyan tágra nyílt szemekkel bámult, mint az öreg. A vámtisztek szerint az öreg unokája lehetett. Dédunokája, vagy ükunokája. Ő is most jár először külföldön, most lát először modern várost. Falusiak, jegyezte meg magában lenézően az egyik tiszt.

Az öreg, a fiatal nő, a kislány és két biztonsági ember kocsiba szállt, aztán nagy sebességgel száguldott az egyik használaton kívüli kifutópályához, ahol már várta a helikopter. A testőrök és a biztonságiak egy szempillantás alatt átpakolták az öreget, a fiatal nőt és a kislányt a helikopterbe. A gép a levegőbe emelkedett. Az öreg vigyorgott, és csillogó szemekkel bámult kifelé az ablakon, aztán megmutatta Torinagának az útlevelében a fényképét.

4.

EGY HIDROPLÁN FEDÉLZETÉN

AZ AMAZONAS LÉGTERÉBEN

Október 28. szombat, zónaidő: 08 óra 15 perc

Háromszáz kilométerre Florida partjaitól Nicole meggondolta magát, és ahelyett, hogy tovább repült volna a Bermuda-szigetek felé, légifolyosót kért Puerto Ricóba. Puerto Rico légterében azonban ismét meggondolta magát, és kért egy légifolyosót Bogotába. Bogotában már nem gondolta meg magát, hiszen a repülőgép üzemanyagtartalya is már ugyancsak kiürült.

Bogotában Nicole és Shana bevásárló körútra indultak, addig a többiek megpróbálták vevőt találni a gépre. Damien és Nadya bementek egy rossz hírű bárba, és kijelentették, hogy azonnal megválnának repülőgépüktől. Az azonnalt úgy értelmezték, hogy a gép lopott. Egy rendkívül gyanús fickó vásárolta meg a Beechjetet, potom 300 000 dollárért, ami több mint alkalmi vételnek számított. Damien és Nadya 250 000 dollárt akart, 500 000-t mondtak és 300 000-rel távoztak. Mindenki elégedett volt.

Mivel az Amazonas őserdejében repülőgéppel biztonsággal leszállni többnyire csak vízen lehet, a klánnak hidroplánra volt szüksége. Bogotá közelében folyik el Kolumbia egyik legnagyobb folyója, a Meta. Damien és Nadya a folyó Bogotához közeli szakaszán végigjárták a hidroplánkikötőket. Egy elég nagy, elég jó állapotban lévő, elég régi és megviselt gépet kerestek, amely egy kellőképpen lepusztult bódé mellett állt. Találtak egy második világháborús német hidroplánt, egy Dornier Do-24T-1 típusú gépet, amelyet eredetileg tengeri felderítésre és szállításra használtak. A magas szárnyszerkezetű, a szárny középső harmadán, a pilótafülke fölött, egymás mellett elhelyezett három hatalmas propeller igen jellegzetessé tette a gép megjelenését. A 27 méteres szárnyfesztávolságú, 22 méter hosszú monstrum használhatónak tűnt. Ugyanakkor a festés az egész törzsön és a szárnyakon is hatalmas foltokban pattogzott le; a fülke két hátsó ablaka megrepedt; az orron elhelyezett egykori gépágyútorony pedig, amelyet kilátónak használtak, ragasztószalaggal volt a törzshöz rögzítve. A kunyhót is, amiben a tulajdonos szundított, már csak a szentlélek tartotta össze.

Nadya és Damien akcióba léptek. Felverték a tulajt, egy forradásos képű, borostás, középkorú, Carlos névre hallgató fickót, aki mezítláb, szakadt farmernadrágban és mocskos atlétában nyitott ajtót. A kunyhóból olyan bűz áradt ki, mintha döglött állatokat tartottak volna benne. Nadya, kitűnő spanyolsággal elmondta a fickónak, hogy meg akarják venni a gépét. A fickó erre elkezdett hazudozni, hogy menynyire szuper egy gép az övé, és egyik túlzásból a másikba esett. Nadya ismerte a gépet a Hidroplán-kézikönyvből, tudta, hogy még újonnan is csak 340 km/órát repül (a tulaj 500-at mondott), és a hatótávolsága 4 700 kilométer (ellentétben Carlos 8 500 kilométerről szóló állításával). A Dornier végül, rövid alkudozás után Nadya hagyta Carlost győzni, és az ő utolsó ajánlatát fogadta el 33 500 dollárért kelt el, ami messze a legtöbb pénz volt, amit Carlos életében valaha is látott.

A Dornier mellett fülkéjének nagysága és hatótávolsága szólt, bár a klánnak jobban megfelelt volna egy kisebb repülőgép, amivel könnyebb leszállni az Amazonas esőerdejének valamelyik folyóján vagy taván. A gép olyan hatalmas monstrum volt, hogy Carlos, az üzlethez alapfokon sem értve, képtelen volt fenntartani áruszállítással és turisták reptetésével.

A repülőgép már az Amazonas esőerdeje felett járt. Nicole vezette, mellette Nadya távcsővel kémlelte a tájat. Damien Nicole mögött ült, kezében rádiót tartott, és egy egyesült államokbeli adót keresett. Zoe mellette ült, és egykedvűen, szótlánul nézett ki az ablakon. Mögöttük Andan olvasta a könyvét a térdére fektetett lapon. Mörjike szintén laptopot tartott az ölében, és az Amazonas térképét nézte. Mögöttük Shana könyvet olvasott a környék állatvilágáról.

Haddock tábornok, az Alaszka-karantén főparancsnoka kijelentette: Komolyan tart attól, hogy a halálos vírus kijut az államból hallatszott a rádió hangszórójából. Arra kér mindenkit, hogy hagyják el az Alaszkával határos területeket, legalább kétszáz kilométeres sávban, továbbá, hogy mielőtt bárki is utazásra adná a fejét, vizsgálta meg magát, nehogy áthurcolja a halálos, gyógyíthatatlan kórt egy másik városba, és ezáltal elősegítse egy világjárvány kialakulását. Egyes szakértők becslése szerint egy világjárványban mintegy negyedmilliárd ember vesztene életét. Haddock tábornok nem érti, hogy miért akarnak egyesek elmenekülni Alaszkából, mivel az Ebola gyógyíthatatlan, máshol sem tudják gyógyítani, és ha kiviszik az államból, az beláthatatlan következményekkel járhat. A tábornok nyomatékosan kijelentette, hogy továbbra sem engednek ki senkit az államból, és aki megpróbálkozik, az számíton a legvégső következményekre. Hírforrásunk szerint, ez idáig mintegy háromszáz személy vesztette életét a kanadai, illetőleg a washingtoni határon.

Damien lehalkította a rádiót.

És mindez egy mesterségesen előidézett járvány mondta gúnyos mosollyal az arcán. Darla ennyire félne a leleplezéstől? Képes lenne egy ilyen katasztrófába sodorni a világot, csak hogy a neve és a rendszere ne váljon ismertté? Meggyilkolna negyedmilliárd embert? Damien megcsóválta a fejét. Képtelen vagyok felfogni, hogy létezik olyan ember, aki az elmebajnak ennyire szélsőséges fokára jutott el.

Andan egy pillanatra feltekintett a képernyőről.

Azt is számba kell vennünk, hogy Darla kezéből többé-kevésbé kicsúsztak a dolgok mondta. A legfelsőbb kaszt négy területre osztotta fel a hatalmat: ideológia, erőszak, gazdaság, politika. Mindnek van egy saját, a legnagyobb titok övezte hálózata. Ezeknek a hálózatoknak az irányítói nem tudnak a többi hálózatról, kivéve az ideológiai hálózat vezetőjét, vagyis engem, mert az én feladatom volt összehangolni az összes hálózat működéséhez elengedhetetlen ideológiát. Az ideológia, az erőszak, a gazdaság és a politika egymást számtalan területen fedik át. Azért lett a hatalom ennyi részre osztva, hogy Darla alkalmasint kontroll alá vonhassa egyik-másik hálózatot a többi segítségével. Ellenem bevetette az erőszak és a politika hálózatát, és valahogyan, bár még nem tudom hogyan, de bizonyára a gazdaságét is. Csakhogy az erőszak feletti kontrollt Lansky halálával elveszítette. Az ideológiai hálózat felett sincs többé kontrollja. Ez azt jelenti, hogy a fegyvergyártást, a fegyverkereskedelmet, a háborút, a bűnözést, a médiát, a tudományt és a művészetet képtelen közvetlen módon irányítani. A közvetett mód persze a rendelkezésére áll, de az lassabb, nehezkesebb, és semmiképpen nem tesz lehetővé olyan fokú ellenőrzést a világ felett, mint amilyen eddig volt. A média politika- és gazdaságfüggő, tehát Darla politikai és gazdasági nyomással a médiát beindította ellenem, de képtelen a médiát rugalmasan irányítani. Olyan ez, mint a nehézségi erő. Darla megindított egy követ lefelé a lejtőn, és az csak megy és megy lefelé, de nem tudja már korrigálni.

Tehát minden automatikusan működik foglalta össze Damien.

Igen helyeselt Andan. Darla képtelen lenne elég gyorsan változtatni a média irányultságán. Ami azt is jelenti, hogy ha néhány riporter és újságíró elkezdene jól írni rólam, Darla égy ideig nem tudná ebben megakadályozni őket.

Nadya hátrafordult.

Ezzel még majd kezddhetünk valamit jegyezte meg.

Darla a saját csapdájába esik szólalt meg Mörjike. Minél jobban erősíti a kontrollt az egyik oldalon, annál inkább elveszíti a másikon.

Ezen is érdemes lesz majd még gondolkodunk, ha berendezkedtünk mondta Nadya, azzal visszafordult a pilótafülke ablakához, és távcsővel az alant elterülő tájat pásztázta.

Igyekezzünk, hogy visszamehessünk Gorkie-ért mondta DamiZen.

Nem húzzuk az időt szólt hátra Nadya, tovább figyelve az itt-ott megszakadó, irdatlan kiterjedésű

erdőséget.

Damien felhangosította a rádiót, hogy hallja, mik a legújabb hírek.

örült Andan által Alaszkában bevetett biológiai, tömegpusztító fegyver igen erősen érezteti hatását a tőzsdén. A példátlan brutalitású, gátlástalan terrorcselekmény keltette bizonytalanság a részvényárak erőteljes csökkenéséhez vezettek. Egyes szakértők szerint a tőzsde rég nem látott mélypont felé közelít. Az alaszkai székhelyű vállalatok részvényei estek a legnagyobb százalékot, valamint a New York-i illetőségű Masada Konzern értékpapírjai, melyek, miután bizonytságot nyert, hogy a cég tulajdonosa, Joshi Masada, rendkívül súlyos mentális problémákkal küszködik, 91,66 százalékot estek egyetlen nap alatt.

Ténynek hiszik a közleményeket jegyezte meg Shana olvasás közben.

Damien bólintott. Elképesztő volt a média kiváltotta hipnotikus hatás ereje a lakosságra.

Most kaptuk a hírt folytatta a hírolvasó, egyenesen az FBI sajtóosztályától. Örült Andan cinkosa, Lauren Gilmore, akiről kiderült, hogy súlyosan elmebeteg, keleti parti idő szerint ma hajnalban 5 óra 27 perckor elhunyt.

Döbbenet telepedett a hidroplán utasfülkéjére. Zoe elájult, ernyedten csúszott le az ülésről a földre, Damien lábaihoz. Nem bírta elviselni a fájdalmat. Nicole azt hitte, rosszul hallotta. Damien úgy érezte, mintha megállt volna az idő, mintha semmi sem mozdulna többé. Shana a könyvébe temette az arcát. A fájdalom örült erővel vágott a szívébe. Mörjike öléből a földre esett a számítógép. Mörjike döbbenten fordult a többiekhez, hol egyikükre, hol másikukra nézett. Nadya leeresztette a távcsövet, és hátradőlt az ülésen. Testét és lelkét éles fájdalom mardosta.

Úristen hagyta el Andan száját a döbbenet szava, olyan halkán, mint egy suttogás. Homlokát a tenyerébe hajtotta, könnybe lábadt a szeme. Remegett.

Damien felhúzta Zoét az ülésre, és átölelte. Tudta, hogy uralkodnia kellene magán, mégis eleredtek a könnyei.

Ez nem lehet igaz! Halljátok Ez meg mi? nézett Mörjike a többiekre sírva.

Nicole közel állt ahhoz, hogy elérzékenyüljön, de nem tehetette, nem engedhette meg magának. Vezetnie kellett a gépet, hogy rejtekhelyet találjanak, és biztonságba helyezhessék Andant. Dühöt érzett, tehetetlen dühöt. Mint amikor a saját anyja feküdt előtte a boncasztalon. Ha akkor meg tudta volna találni azt az ember, aki az anyját a halálba kergette, nem létezett volna semmi, amit ne tett volna meg vele. Most ugyanezt érezte.

Mielőtt Gorkie feladta magát a rendőrségen, hogy megmentse Masadát, a klán vezetését Nadyára bízta. Nadya egész idő alatt azt remélte, hogy csak időlegesen lett ő a klán vezére, és gondolni sem akart arra, hogy az ideiglenes megbízása véglegessé válik. Most mégis azzá vált. Soha, semmilyen kinevezésre nem vágyott ennél kevésbé. Csak most érezte át igazán, milyen megnyugtató volt Gorkie közelsége, a tudása, a lénye. Hiányát senki nem pótolhatja, senki. Soha. De most ő volt a főnök, és

úgy is kellett viselkednie: össze kellett tartania a klánt. Hátrafordult, csupa könnyes arcot látott, és már az övé is az volt, de beszélnie kellett.

Emlékeztek, mit tanított nekünk Gorkie a dominóeffektusról? kérdezte elcsukló hangon. Azt mondta, hogy ha egyikünk komolyan megsérülne, vagy meghalna, attól mi nem omolhatunk össze. Hét emberből állunk, nem egyből, és ha egyikünket elkapják, azzal nem kaphatnak el mindegyikünket. Gorkie azt mondta, hogy nem viselkedhetünk egy emberként a fájdalomban, mert azzal mindannyiunkat legyőznek, és ezt senkinek nem engedhetjük meg.

Csend telepedett rájuk, mély, fájdalmas csend, csak Mörjike sírását lehetett hallani, és Andan keserű sóhajait.

Gorkie nélkül soha többé nem lesz olyan az életünk, mint amilyen volt – szólalt meg Nicole.

Senki nem helyeselt, de mindannyian tudták, hogy így van. Shana elvette az arcáról a könyvet, letörölte a könnyeit. Amikor megszólal, fájdalmas, de metszően kemény volt a hangja.

Felépítjük a rejtekhelyet, ahol soha nem találhatnak meg. Azután nagyot nyelt, mert a torkát elszorította a szomorúság. Azután felkutatunk mindenkit, bárhol legyen is a világon, mindenkit, minden egyes embert, Darlát, Weinbergert, Bolotovot, mindenkit, minden kapcsolatukat, minden egyes embert, aki ezen a világon részt vesz ebben a szemét, embertelen játszmában, és megöljük őket. Nem mintha ez egy cseppet is enyhíthetné a fájdalmunkat. Nem mintha ők együttesen érnének annyit, mint Gorkie egy sóhaja. Hanem csak azért, hogy kifejezzük a legfelsőbb kaszt felé a nemtetszésünket.

Ezt fogjuk tenni, Shana – mondta Nadya eltökélten. Végignézett a többiekén, aztán megtörölte a szemét. Most pedig tegyük félre ezt a fájdalmat. Működnünk kell. Emlékezzetek rá, hogy Gorkie hányszor mondta: Minden körülmények között a klán folyamatos működése a legfontosabb. Fontosságban semmi és senki nem mérhető ehhez. Azzal elfordult, és tovább nézte a távcsővel az esőerdőt, hogy megtalálja azt a mindentől távoli kis folyót vagy tavat, ahol letehetnék a gépet, és ahol eltűnhetnek a világ szeme elől.

5.

IGAZGATÓI EBÉDLŐ, CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

Október 28. szombat, 09 óra 00 perc

Donovan jókedvűen látott hozzá bőséges reggelijéhez. Három oka is volt a boldogságra. Az egyik, hogy nemrég beszélt telefonon barátjával, Warren Rockwell tábornokkal, a szárazföldi haderők vezérkari főnökével.

Három nappal ezelőtt, október 25-én, szerdán, a klán elkapta Warren Rockwell tábornokot az Armitage golfklubban, és kivallatták. Amikor távoztak, a tábornokot életben hagyták, mert hirtelen halálát túl sok ember foghatta volna fel figyelmeztetésként, ezért Rockwell egy olyan mérget kapott,

ami csak öt nap múlva öli meg szívrohamban. Még két nap volt hátra az életéből. A golfklubbeli incidensről mindössze annyit tudott, hogy egy gyönyörű, egzotikus nő (Mörjike) ellopta az óráját. Volt neki másik órája, így nem nagyon törődött az esettel. Barátja, Nigel Chilton meghalt, és ez nagyon lesújtotta, mert nélküle a hatalma apróra zsugorodott. Teljes erőből az Andan utáni hajszába vetette magát, és ma elhatározta, hogy lobbizni fog a szükségállapot bevezetéséért, amely a hadsereg bevonulásával jár, és ami az ő személyes hatalmát a sokszorosára növelné. Tervét közölte telefonon Donovannal, akinek nagyon tetszett az ötlet, mivel a CIA igazgatója az Egyesült Államok hírszerző közösségének is a vezetője, így pedig a hadsereg titkosszolgálatai felett áll. Donovan már látta magát, amint hatalma az egekbe szökik. És ez jó érzéssel töltötte el, ezért feltétlen támogatásáról biztosította barátját, Warren Rockwell tábornokot.

Boldogságának másik oka Dr. Anton Smith jelentése, aki ígéretéhez híven felnyitotta Lauren Gilmore elméjét, és mindent kiszedett belőle Andanról és azokról az emberekről, akik védik. A jelentés ugyan egy kissé felidegesítette Donovant, és rendesen meg is döbbsentette, mivel álmában sem gondolta, hogy ilyen játékosok is részt vesznek ebben a játszmában, amit annyira szeretett. A Gorkie-tól szerzett információk keresztül-kasul bejárták az Államok hírszerző szervezeteit, és még Don Mazzone fülébe is eljutottak. Ettől az Andan utáni kutatás sokkal koncentráltabb és alaposabb lett. A jelentés kivonatos tartalma bejárta a külföldi titkosszolgálatokat is, akik felkészültek arra az esetre, ha Andan betenné lábát az országukba.

Donovan jókedvének harmadik oka pedig egyik kedves barátjának látogatása volt, akivel minden héten együtt reggeliztek valamelyik nap, ami mindkettőjüknek megfelelt. Ez a kedves barát John Chaney volt, azon kevesek egyike, akiknek Donovan odafigyelt a szavára. Chaney átlagos magasságú, átlagos testalkatú ember volt, szőkésbarna haját mindig precízen választotta el, arcát hatalmas, szarukeretes szemüveg uralta, amely mély, vörös foltot hagyott orrnyerge két oldalán. Bal füle egy kicsit jobban elállt, mint a jobb, ezért ha tévében volt vagy fényképezték, mindig ügyelt rá, nehogy szemből kapják le, nem mintha olyan nagy lett volna az eltérés, hogy szemet szúrt volna, de Chaney határozottan utálta aszimmetrikus füleit. Mivel azt terjesztette magáról, hogy nem hiú, plasztikai sebészhez sem mehetett el, így nem maradt más, mint fejének állandó tekergetése, ha kamera vagy fényképezőgép tűnt fel. Chaney a sportos eleganciát kedvelte, vászoncipőt, vászonadrágot vagy farmert, inget, egyszínű nyakkendőt és világosbarna, kötött mellényt hordott szívesen, esetleg bézs színű zakót, melynek könyökére drapp színű foltot varrtak.

Chaney életének elmúlt hatvan éve kalandfilmbe kínálkozó téma volt, fontolgatta is egy önéletrajz megírását, de ez idáig még nem kezdett bele. Újságíró volt, külpolitikai szakíró és külpolitikai szakkomentátor. Óriási neve volt a szakmában, igazi kultikus figura. Többfelé hívták tanítani, de az elálló bal füle miatt nem ment, pedig a tanítást élvezte volna. Amikor hidegre fordult az idő, télen, vagy késő ősszel, lehajló karimájú vászonkalapot hordott, mint az amerikai katonák Vietnamban. Amikor hideg volt, elment előadásokat tartani, és mindig arra hivatkozott, hogy könnyen megfázik, és a kalapját ezért nem veheti le. Előadókörútjai néha külföldre is elvezettek: Londonba, Párizsba, Berlinbe; egyszer még Moszkvában is tartott néhány előadást. A hideg idő beköszöntével elindult, és amíg a meleg be nem állt, tartott ötven-száz előadást, darabonként 10 000 dollárért. Annyi helyre hívták, hogy a legtöbbet mindig le kellett mondania. A Washington Post külpolitikai rovatvezetője volt, afféle sztárújságíró, írásainak akkora jelentőséget tulajdonítottak, hogy a Fehér Házban és a CIA főhadiszállásán egy ember minden cikkét kiollózta, és gondosan beragasztotta egy albumba. Donovan

éppúgy olvasta őket, mint az elnök.

Chaney kétségtelenül nagyon értette a dolgát. Éles eszé, sokat látott, roppant műveltségű ember volt, olvasottsága nem hagyott maga után kivetnivalót, mégsem volt könyvmoly. Megvolt a maga sajátos stílusa, amiért néhányan szerették, néhányan nem. Következetes volt mindenben, amit csinált, illetve, amit képviselt. Donovan azért kedvelte, mert Chaney csupa jót írt róla. Még amikor egy ballépése miatt le is hordta a cikkében, ilyeneket írt róla, mint megszállott munkamániás, túlságosan okos, némiképp paranoiás, és hasonlók. Donovan szerette, ha paranoiásnak nevezik, mert az ő világában az üldözési mániát erénynek tartották, olyan adottságnak, ami segíti a fennmaradást.

A CIA igazgatói sokféleképpen viszonyultak a médiához, némelyikük utálta, némelyikük imádta, megint mások felhasználták céljaikra. Richard Helms és William Colby voltak a leginkább médiabarát igazgatók, és ők mindketten Donovan példaképei voltak; pályafutása alatt szolgált mindkettőjük alatt. Richard Helms, aki minden erejével támogatta a CIA pszichiátriai kutatási programját, és akit Nixon azért rúgott ki, mert túlságosan mélyre süllyedt a Watergate-botrányba; annak idején az egyetem után maga is újságírónak állt, és rövid, ámde annál fényesebb karriert futott be. Tudósított az 1936-os olimpiai játékokról, és ő volt az egyetlen, aki exkluzív interjút tudott készíteni Adolf Hitlerrel. Helms ekkor 23 éves volt, és mindenki azt mondta, hogy nagy dolgokra hivatott. Donovan is szerette azt érezni, hogy kiválasztott, nagy dolgokra hivatott ember.

Donovan és Chaney a hetedik emeleti igazgatói ebédlőben ültek, az ablak mellett. Kellemes hely volt; három négyzetméteres asztal állt ott kényelmes székekkel, a földön és az ablakpárkányokon cserepes virágok. Az asztalon, ahol Donovan szokott reggelizni, ebédelni és vacsorázni is, ha úgy jött ki a lépés, még abrosz is volt. Donovan kukoricapelyhet reggelizett, frissen csavart narancslével, Chaney sült szalonnát sült hagymakarikákkal és péksüteménnyel, hozzá egy bögre tejet. Chaney táplálkozási szokásain meglátszott, hogy éveket töltött Európa és Ázsia különböző országaiban.

Tényleg olyan rossz a helyzet Alaszkában, mint mondják? kérdezte Chaney.

Donovan megrázta a fejét.

Rosszabb mondta, miután lenyelte a falatot. Andan a Denali Nemzeti Parkban rejtőzött, a Mount McKinley-n, egy házban. Egy csapat rajtaütött, de valahogyan kivitték onnan. Biológiai fegyvert vetett be. Donovan mindent azért nem mondott el Chaney-nek, például azt sem, hogy a biofegyvert a CIA vetette be az ő személyes utasítására, ami egyébként Warren Rockwell tábornok ötlete volt, hogy karanténba vonhassák az államot, amelyikben Andan feltűnik, és így ne menekülhessen el. Egy vírus, amelyet biofegyverhez használnak, nem teljesen olyan, mint az eredeti vírus, ami a természetben előfordul. Andan eleresztette ezt a borzalmat, ellenszere meg valószínűleg neki sincs, hát még nekünk.

Nem gondoltatok még arra nincs olyan terv, hogy katonai erőt vettek be Alaszkában a járvány megfékezéséért? Ezúttal nem mint újságíró kérdezek, Bill, amit most mondasz, azt nem fogod viszontlátni a Postban, vagy bárhol máshol.

Donovan gondolkodott magában, közben ropogtatta a kukoricapelyhet. Chaney türelmesen várt. Már megtanult várni. Fiatalabb korában volt, hogy napokat várt egy közismert személyiségre, annyit, amennyit senki más nem bírt. Így kezdődött a nagysága.

Donovan végre rászánta magát.

Nem egyszer fékeztünk már meg járványt bombával kezdte.

Olaj-levegő bomba mondta Chaney.

Donovan rábólintott.

Pontosan. A legerősebb bomba a nukleáris bomba után. Afrikában, főként ott használtuk, egyszer-kétszer Dél-Amerikában. De nem csak mi, megtették az angolok, az oroszok, a németek, a franciák. Fene tudja, még kik. De ugye, az messze van. Alaszka meg nem. Ha most nem interjút készítesz, hanem csupán két barát együtt reggelizik, akkor elmondhatom, hogy vannak bizonyos tervek. Az a baj, hogy Alaszka baromi nagy. Hermetikusan lezárni a határt pedig tulajdonképpen lehetetlen.

És Andan? Tudtok már róla valami konkrétat?

Donovan elmosolyodott.

Szigorúan csak neked, mint barátnak szól, és nem mint újságírónak! Egyelőre! Donovan bólintott. Igen. Gilmore és a japán beszéltek. Sokat megtudtunk Andanról.

Tényleg, hová vittétek Gilmore-t és Masadát? érdeklődött Chaney.

Ezt nem mondhatom meg. Sajnálom, de szigorúan titkos.

Még mint barátnak sem?

Nem, még úgy sem.

Hallottam nemrég a rádióban, hogy Gilmore meghalt. És a japán?

Gilmore valamikor hajnalban halt meg mondta Donovan. Masada sincs jó bőrben, azt mondják, nem éli meg az estét. De hogy mi történt velük, azt ne kérdezd.

Kínvallatásra gondolok. Gyógyszeres kihallgatásra és effélékre találgatott Chaney.

Donovan kezébe vette a poharat, és a szájához emelte. Mielőtt beleivott, egy egész kicsit rábólintott.

És beszéltek. Attól vagy így feldobva, ugye? Chaney mosolyogni kezdett. Tudtok mindent?

Donovan letette az asztalra a poharat.

Nem mindent mondta. De a fő kérdésekre tudjuk a választ. Ismerjük Masada szerepét, tudjuk, kik vitték el Andant, és kik védik jelenleg is. El se hinnéd, ha elmondanám. Persze nem fogom. Szigorúan titkos.

Még mint barátnak sem mondhatod el? kérdezte Chaney.

Sajnos nem Donovan nemet intett a fejével, aztán tovább ropogtatta a kukoricapelyhet.

Chaney befalta az egyik szalonnát, kortyolt rá egy kis tejet, majd folytatta a faggatózást.

Mi van akkor, ha Andan, vagy Andan emberei ismét bevetik az Ebolát, de ezúttal mondjuk itt, Washington D.C.-ben, vagy New Yorkban?

Akkor? Akkor érkezett a világvége. Az egész Egyesült Államokat képtelenség karantén alá venni. Ha Andan megteszi, akkor végünk van Donovan lenyelte a pelyhet, megkevergette a tálkában a maradékot, aztán felnézett Chaney-re. Te ismerted Andant, szerinted megteszi?

Chaney elképedve magára mutatott.

Hogy én ismertem? kérdezte csodálkozva. Jó emberismerő vagyok, öregem, az évtizedek során kialakult valamiféle hatodik érzékem, amivel felismerem az embereket, hogy kik is valójában, takargatnak-e valamit, hogy veszélyesek-e vagy sem. Georgetownban jobbra a második szomszédja voltam Andannak. Összejártunk. Ebédeltem a házában, ő is az enyémben. Egyszer még interjút is csináltam vele. Még fel is hívtam rá a figyelmedet, mondtam neked, hogy ő egy nagy ember. Igazi pallérozott elme, briliáns szónok Chaney széttárta a karját. Azt hiszed, tudtam én bármit is az ő igazi lényéről? Amikor megtudtam, hogy egy náci terrorista, az piszkosul földhöz vágott, öregem. Ekkorát tévedni! Még életemben nem ismertem félre senkit ennyire! Fogalmam sincs, mit fog tenni. Bár tudnám!

Csendben elfogyasztották a reggelijüket. Chaney megtörülte a száját a tálcája szélére helyezett szalvétával.

De térjünk vissza az olaj-levegő bombára mondta. Ha nagyon eldurvulnak a dolgok, pusztítási övezeteket hoztok létre Alaszkában?

Donovan felsóhajtott. Bólintott egyet.

Ha nagyon muszáj mondta kelletlenül, aztán különös mosoly jelent meg az arcán. De még az is előfordulhat, hogy valami zseniális tudós megtalálja az ellenszert!

NEGYPEDIK FEJEZET

1.

ROYAL CLUB

CITY OF LONDON

Október 28. szombat, zónaidő: 15 óra 22 perc

A City of London Európa gazdasági ütőere; nappal zsúfolt városnegyed, éjszakára azonban elnéptelenedik. A City gazdasági hatalmára jellemző, hogy önálló, szuverén államként működik Londonon belül. Nem tartozik Angliához; olyannyira nem, hogy a brit parlament hatásköre és

illetékessége nem terjed ki a Cityre. Amióta csak létezik, Anglia és a világ nagy részének igazi urai ezen a területen dolgoznak, a klubjaiban járnak össze, és nem a parlamentben vagy a Buckingham-palotában. Amikor a királynő idelátogat, a hagyomány szerint, mielőtt a városnegyed egy négyzetmérföldnyi területére lépne, engedélyt kell kérnie a Lord Mayortól, a City szuverén államfőjétől.

A Royal Club még a pénzügyi negyedhez viszonyítva is egy kiemelkedően exkluzív klub. Kizárólag a legnagyobb nemzetközi bankok vezetőségi tagjai járnak itt össze. Itt hozzák meg legnagyobb horderejű döntéseiket. Bár a Wall Streetnek közel azonos hatalma van, mint a Citynek, történelmileg mégis a City rendelkezik elsőbbséggel, ezért a Wall Street urai ugrottak át Londonba, ha rendes havi vagy évi tanácskozásra ültek össze, vagy ha valamilyen speciális körülmény miatt hasznosnak látták a bankok együttműködését.

A legnagyobbak a Korona teremben ülészetek. Jelképük, a tizenkét ágú korona nem a király vagy a királynő fejdíszére utalt, hanem a legnagyobbakra, akik tizenketten voltak. Nevezték őket Korona Szövetségnek, Korona Körnek, és a Legnagyobbaknak is. Nem ők voltak a legnagyobbak, de ezt csak kevesen tudták közülük. A Korona terem falait és a földet állati prémek borították, a mennyezeten freskó, állványokon ősi fegyverek. A szoba bútorzata középkori: királyi bútorok, hatalmas asztal, körülötte tizenkét súlyos, szépen faragott, arannyal, ezüsttel és drágakövekkel gazdagon díszített szék. Benne elegáns szmokingot viselő férfiak ültek, néhányukon ékszer is volt. Mindegyikük előtt hamutartó, hatalmas szivar és pohár, benne kétujjnyi konyak.

Uraim! szólalt meg az elnök, akit mindenki csak ifjabb Johnnak szólított, pedig már nyolcvanhárom éves volt. Még néhányszor körbejár az óra, és a világgazdaság a mai formájában nem létezik többé.

Mi az oka ennek a hirtelen változásnak, ifjabb John? kérdezte egy nagyon idős férfi, aki az asztal túloldalán foglalt helyett.

A jelenlegi rend néhány röpké éven belül így is, úgy is befejezné földi pályafutását magától magyarázta ifjabb John.

Feltétlenül egyetértek! szólalt fel egy szakállas férfi, aki ifjabb John jobbán ült.

Harminc éve gyűjtjük az aranyat, nálunk van minden ország aranytartaléka folytatta ifjabb John. Az üres pénzösszeget befektetjük reálgazdasági termékekbe, azután csődöt jelentünk, a rend kileheli a lelkét, bejön a cserekereskedelem, felvásároljuk, ami érdekel minket, majd előjövünk az aranyfedezettel.

A nagyon idős férfi az asztal túloldalán katonásan biccentett.

Szavazzunk javasolta ifjabb John.

Mindannyian egyszerre emelték fel a kezüket. Ifjabb John a szokás kedvéért fennhangon számolta, hogy hány kar lendült a magasba.

Tizenkettő. A betérjesztés elfogadva. Erre iszunk! ifjabb John felállt, és felemelte a poharát.

A többi bankár követte példáját.

2.

AMAZONAS

BRAZÍLIA

Október 28. szombat, zónaidő: 12 óra 04 perc

Nicole több alkalommal is végigrepült egy-egy terület felett, hogy Nadya alaposan megnézhesse. Talált egy területet, ami azért tetszett meg neki, mert egy körülbelül hat négyzetkilométeres területen annyira sűrű volt a lombkorona, hogy a levegőből egyetlenegyszer sem sikerült meglátnia a talajt. A terület határától három kilométerre, északkeletre kanyargós folyót látott, amelynek a közelben volt egy kellőképpen kiszélesedő kanyarulata, ahol jó eséllyel le lehetett tenni a gépet. A legközelebbi lakott település a térkép szerint mintegy 32 kilométerre volt, ami a helyszínt ideálissá tette egy rejtekhely felépítésére.

Nicole rárepült a kiszélesedő folyókanyarulatra, és könnyedén letette a gépet a vízre. A folyó, ezen a legszélesebb pontján, alig hat méterrel volt szélesebb a hidroplán szárnyfesztségénél. Nicole úgy kormányozta a gépet, hogy nagyjából a folyó közepén álljon meg. Amikor kellőképpen lelassult, a propellerek segítségével kiegyenlítette a gép mozgását, aztán kikapcsolta a motort.

Nadya, Damien, Mörjike és Shana távcsövekkel a két partot nézték az ablakokon keresztül. Andan összecsuksa, és hátizsákjába dugta a laptopját. Nicole készen állt rá, hogy Nadya utasítására azonnal beindítsa a gépet, ha valami veszély közelegne, és eltűnniük hasznosabb megoldás lenne, mint harcolni. Zoe Damien mellett ült az ülésen, és aludni látszott.

Az Amazonason nem a kígyók és a piránhák a legveszélyesebb állatok, hanem a rovarok, melyeknek a csípése mérgező lehet vagy betegséget okozhat; a csípés helye elgennyesedhet, ami más rovarok számára teszi vonzóvá a sebet; vagy petéket rakhatnak le, és a kikelő lárvák felzabálják az izmokat és a testszövetet, ily módon ölte meg a testet, melyet keltetőgépként és élelmiszerraktárként használtak. A klán és Andan ezért olyan ruházatot viselt, amely nem hagyott szabad testfelületet, valamint magas szárú, vastag, gumitalpú bakancsot, melyet a tövisek nem tudtak átszúrni, a kígyók pedig átharapni.

Nadya leeresztette a távcsövet.

Nálam semmi mondta Nálatok?

Semmi mondta Damien.

Nálam sincs jelentette Mörjike.

Semmi mondta Shana.

Jó. Akkor kiszállunk. Damien, nézz körül intett Nadya.

Damien tízlövetű, 7,62 milliméteres Dragunov mesterlövészpuskával a kezében, a raktéren átvágva, az egykori középső géppuskatoronyhoz ment, amit jó harminc éve kilátónak használtak. Elfordított egy rozsdás kallantyút, majd felnyitotta a fedelet. Kimászott a gép törzsére, körülbelül másfél méterrel a szárnyak mögött.

Nicole és Shana M-16-os gépkarabéllyal voltak felszerelve. Ez az 5,56 milliméteres, harminc löszeres tárral ellátott, nagy pontosságú, rendkívül megbízható, és meglehetősen erős fegyver a világ számos speciális egységében került rendszeresítésre, többek között az SAS* is ezt használja, amikor dzsungelben vetik be őket. A klán is kiváló osztályzatot adott a fegyvernek. Nicole a gép orrán elhelyezett egykori gépágyútoronyhoz ment, Shana a farokrész egykori géppuskatornyához, hogy onnan fedezzék Damient.

- SAS (Special Air Service) Különleges Légi Szolgálat. A brit hadsereg speciális kommandója a Különleges Erők Csoportjának része. Szárazföldön, vízen, víz alatt, illetve légi úton, minden terepen, minden éghajlaton, mindenféle körülmények között bevethető kommandó. Egyike a világ legkiválóbb elitegységének.

Damien a szárny alatt lemászott a gép bal oldali stabilizáló szárnyára, amely sokkal kisebb volt a felső szárnynál, és aminek az volt a funkciója, hogy egyenesben tartsa a gépet, amikor az vízen áll. Damien vállához emelte a puskát, és végigpásztázta a part sűrű növényzetét. Embert nem látott. Intett Nadyának, aki felnyitotta a Damienhez legközelebbi ablakot, és azon keresztül kiadta az egyik gumicsónakot. A háromszemélyes csónak összecsomagolva egy 30×30×17 centiméteres táska volt, melynek egyik oldalán biztosítógyűrű lógott ki. Damien megrántotta a gyűrűt, és a csónakot bedobta a vízbe. A csónak sisseregő hanggal, három másodperc alatt felfújódott. Nadya evezőt nyújtott Damiennek, aki elvette, és beszállt a csónakba. Ellökte magát a géptől, és elindult a part felé.

Shana és Nicole a part növényzetét pásztázták csőre töltött fegyvereikkel. Semmi gyanús mozgás.

Damien kiért a partra, a gumicsónakot kihúzta a vízből, hogy a folyó sodrása ne vigye el. Egy fa takarásában megbújva gondosan körülnézett, megnézte a talajt, felnézett a fák tetejére, elnézett a legközelebbi fákra, bokrokra, majd a mesterlövészpuska távcsövével a legtávolabbi helyekre is, ahová csak pozíciójából ellátott. Elindult befelé az erdőbe. Ügyelt rá, hogy az aljnövényzetet ne törje meg a mozgásával.

Nicole az egykori gépágyútorony peremére fektette a gépkarabély csövét, és lassan végigpásztázta a partot, jobbról-balra és balról-jobbra, mindig egy kicsivel magasabban. Shana a hátsó toronyból tartotta szemmel a bal partot, folyamatosan mozgatva a fegyver csövét.

Mörjike és Nadya távcsővel kémlelték a jobb oldali partszakaszt, nehogy valaki hátba támadja őket. Damien huszonöt perccel később jelentkezett be Nadya rádióján.

Rendben van jött Damien hangja.

Megyünk szolt bele Nadya a fülétől a szája elé lógó apró mikrofonba.

Oké.

Kiszállunk jelentette be Nadya a többieknek.

Mörjike és Andan szedelőzködni kezdtek. Nadya is hátrament a raktérbe segíteni. A felszerelésüket három gumicsónakba pakolták. Nicole maradt a toronyban fedezni a partraszállást; Shana, Mörjike és Andan a csónakokba szálltak, és a part felé indultak. Nadya odament Zoéhoz, megfogta a vállát, és keményen megrázta.

Zoe feje ide-oda hajlott, mintha nem lenne magánál. Nadya tudta, hogy ébren van, látta rajta, hallotta a légzését, tudta, hogy fenn van. Csak elhagyta magát, apátiába süllyedt, semmi sem érdekli.

Zoe, elég legyen ebből, térj magadhoz! szólt rá Nadya parancsoló hangon. Megint megrázta Zoét, aztán két pofont is adott neki.

Zoe lassan kinyitotta a szemét. Alig volt benne élet. Nadya még egyszer pofon vágta, és megint megrázta.

Zoe, térj magadhoz! Erre nincs időnk!

Zoe lassan, nagyon lassan Nadya szemébe nézett.

Zoe, kicsim, ne hidd, hogy nekem nem fáj mondta Nadya lágy hangon. Annyira fáj, hogy úgy érzem, a szomorúságtól elkorhad a testem. Mindannyiunknak nagyon fáj. De működnünk kell. Értsd meg, nem győzhetnek le minket! Ha elhagyod magad, nem vesszük semmi hasznodat! Szeretünk téged, ezért nem fogunk a sorsodra hagyni, cipelnünk kell, figyelni rád, és ez veszélybe sodorja az egész klánt. Tudom, hogy mennyire szereted Gorkie-t, de azt is tudom, hogy minket is szeretsz. Mi mindannyian sokat veszítettünk, de mindent azért nem. Itt van Mörjike, Nicole, Shana, Damien! Itt vagyunk mi ketten! És itt van Julius, akivel megválthatjuk a világot! Térj magadhoz, Zoe! Tedd a dolgod! Csak tedd a dolgod! Majd meglátjuk, mi lesz. Most működnünk kell! Használd fel a fájdalmadat, dacolj velük, mond azt, hogy nincs olyan isten, hogy legyőzzenek minket. Mondd ezt, Zoe! Ha elhagyod magad, azzal csak örömet szerzel Darlának meg a többi rohadéknak. Ne szerezz neki örömet!

Zoe feje lekonyult. Megrázkódott, aztán elhagyta minden ereje, hátradőlt az ülésen, és keservesen sírni kezdett. Nadya felültette, magához ölelte, megsimogatta. Zoe üvöltözve sírt, dobálta magát, mint aki elvesztette az eszét. Mint akinek éppen most szakadt meg a szíve. Nadya magához szorította, simogatta.

Nadya zokogott Zoe. Ez nem lehet Ez nem lehet Gorkie soha többé nem jön vissza Soha többé nem látom az arcát nem látom ahogy nevet ahogy alszik ahogy eszik Soha többé Soha többé nem hallom a hangját soha többé nem szól hozzám soha többé nem hallom, ahogy nevet ahogy ahogy azt mondja Zoe

Nadyát is magával ragadta a fájdalom, de kitepte magát belőle, mert veszélyes környezetben voltak, és odébb kellett állniuk.

Zoe, kicsim, az én szívem is megszakadt súgta Zoe fülébe. Csak az vigasztal, hogy ti vagytok nekem.

Zoe lassan lecsillapodott. Még sírt, de már nem remegett, nem üvöltözött. Mindkét kezével magához

szorította Nadyát.

Mit fogunk most csinálni, Nadya? kérdezte elcsukló hangon.

Felépítünk egy új rejtekhelyet itt a dzsungelben. Azután mindenkit elkapunk.

Zoe bólintott.

Mindenkit mondta.

Szétváltak.

Így lesz, kicsim mondta Nadya.

Nadya felállt, és segített felállni Zoénak. Összeszedték a maradék csomagokat, és az utasajtóhoz vitték. Kimásztak a stabilizátor-szárnyra. Nadya kidobott egy gumicsónakot a vízre, ami magától felfújódott. Bepakolta a táskákat a csónakba. Zoe beszállt egy evezővel a kezében. Nadya visszalépett a repülőgép utasterébe, és odaszólt Nicole-nak.

Nicole! Takarítsd ki a gépet, aztán süllyeszd el.

Meglesz mondta Nicole.

Nadya beszállt Zoe után a csónakba, és az evezőjével ellökte a csónakot a géptől. Kieveztek a partra. Nicole csak akkor hagyta el az őrhelyét, amikor Nadya és Zoe összezsugorították a gumicsónakot, és eltűntek a fák takarásában.

3.

EGY BÁRBAN

WASHINGTON D.C.

Október 28. szombat, 13 óra 12 perc

Sam Marshall négy éve dolgozott a CIA-nál. Magas, jó megjelenésű, harminchat éves fickó volt, aki James Bond miatt lépett a hírszerzői pályára. Elég gyorsan rájött, hogy a valóságban a kém élete egészen másról szól, mint a James Bond-filmek, de minden erejével azon volt, hogy ezen változtasson. Legalábbis, ami az életvitelt illeti. A CIA titokzatos világa éppen kapóra jött, amikor a feleségének keresett kifogásokat, hogy miért nem tölti otthon az éjszakákat. Azt mondta, szolgálati titok. Néha valóban az volt, legtöbbször azonban a James Bond-filmek ihlette promiszkuitás vonzotta. Úgy vélte, a promiszkuitás vagyis a hűtlenség, és a partnerek mind gyakoribb cseréje a kémhivatás lényege. Semmilyen jelét nem látta annak, hogy ez tényleg így lenne, de már gyerekek is olyan ember volt, aki ha fejébe vesz valamit, onnan senki semmivel nem képes kivenni. Marshall a CIA-nál dolgozott, ami jól hangzott, és büszkén feszített, amikor a főhadiszálláson volt dolga, de egyébként meglehetősen elkeserítette a munka unalmas volta. Még pisztolya sem volt, és pláne nem ölt meg senkit, és nem vett részt egyetlen autós üldözésben sem. Mindenesetre abból nem engedett egy

tapodtat sem, hogy egy kémnek züllöttnek kell lennie, így hát védte a gínt, marihuánát szívott, és kurvázott. Komolyabb kábítószerre is rákapott volna, de attól tartott, hogy lebukna. Így is vigyáznia kellett magára, mert négyhavonta drogtesztre küldték, és jaj volt annak, akinek a vérében drogot találtak.

Marshall tegnap este tudomást szerzett róla kedvenc bárjának egyik csaposától, hogy valami japán főszerek egy bizonyos Marc Monus nevű pofát keresnek, és szép pénzt fizetnének annak, aki használható információval tud szolgálni. Marshall pontosan tudta, hogy hol van Monus, a szép pénz pedig zene volt füleinek, mivel ha nagyon berúgott, örvongött, amiért kénytelen a fizetéséből élni, és nincs saját vagyona. Fél évvel ezelőtt, egy pénteki este, amikor épp rettenetesen be volt rúgva, azt mondta egy kurvának, hogy tervezi az apja és anyja likvidálását (így mondta: likvidálását), amiért nem szereztek vagyont, mielőtt őt megszülték.

Marshall ma szabadnapos volt. Amint felkelt, azonnal kocsiba ült, és elkocsikázott kedvenc washingtoni bárjába, mert a csapos tegnap este azt mondta, hogy akik Monus után kérdezősködtek, benéznek szombat délután, valamikor egy és kettő között. A bár ebben az időben még hivatalosan nem volt nyitva. Ki volt akasztva a ZÁRVA feliratú tábla, és az ajtó is be volt csukva, de nem volt bezárva. A törzsvendégek tudták, hogy ilyenkor is beugorhatnak egy kis csevelyre, biliárdra, némi italra, sőt kora délután még fásírtos szendvicset is lehetett kapni, ami istentelenül fűszeres volt, de Marshall éppen ezért szerette annyira. A bár nagyon felkapott volt a nem éppen törvénytisztelő, de igényes szórakozást kedvelők körében, és már ebben a korai órában is vagy harmincan tartózkodtak az üzlethelyiségben; iszogattak, ették a csípős szendvicset, vagy lökdöstek a golyókat a biliárdasztalon.

Amikor a két öltönyös, aktatáskás japán belépett a bárba, Marshall kedvenc asztalánál ült, őt üres és egy teli gines pohár volt előtte, meg egy tányér, rajta egy megkezdetlen, és egy félig elfogyasztott szendvics. Marshall asztala az emelvény előtt állt, ahol éjszaka sztriptíz szokott lenni. Az ajtó hangjára hátrakapta a fejét. Amikor látta, hogy két japán lépett a bárba, megörült.

A két, negyven körüli, fegyelmezett, kifejezéstelen arcú férfi egyenesen a pult mögött álldogáló csaposhoz ment. A csapos széttárta a karját, mutatván, hogy nem tud róla, hogy jár-e a bárba valaki, akinek tudomása volna Monus hollétéről. És egyébként is: ki az a Monus?

Marshall elfordult, úgy tett, mint akit nem érdekel a dolog. Még soha nem adott el információt, izgalmasnak találta a dolgot, és egy kicsit ijesztőnek is. Nem tudta, mi fog történni, ha lebukik. Gyorsan felhajtotta a gínt, és lecsapta a poharat az asztalra, hogy felhívja magára a figyelmet. Felvette a tányérről a félig megevett szendvicset, és egy nagyot beleharapott.

A két japán néhány perc múlva odalépett Marshallhoz. Ő volt az ötödik ember, akit megkérdeztek a bárban. Egyikük egy 18×24 centiméteres, színes fényképet dugott Marshall orra alá.

Uram! szólalt meg a másik japán hibátlan angol kiejtéssel. Tud valamit erről az úrról? Dr. Marc Monusnak hívják, pszichiáter. Eltűnt. A megbízóm szép pénzt ad annak, aki tudja, merre van. Ön tud valamit, uram?

Marshall komótosan megrágta, majd lenyelte a falatot. Egyikükre sem nézett fel. Az emelvényt bámulta, mintha most is műsor lenne.

Üljenek le dűnnyögte az orra alatt.

A két japán szó nélkül kihúzott egy-egy széket az asztal két oldalán, és leült. Aki megszólította Marshallt, aktatáskáját az asztalra rakta, a másik a széke mellé.

Uram! Kérem kezdte a japán, aki az asztalra tette a táskáját, de Marshall közbeszólt.

Én Syrus vagyok. És maga?

Joe felelte a japán.

Marshall odafordult a japánhoz, és végigmérte.

Nem látszik Joe-nak mondta. A japán nem reagált. Marshall folytatta. Én tudom, hol van Monus.

Honnan van az információ? kérdezte a japán Joe.

Semmi köze nincs hozzá Marshall úgy vélte, ez a két fickó amatőr, és ő most rendesen átveri őket. Egy Corvette-et akart venni, egy gyönyörű, tűzpiros, nyitható tetejű utcai cirkálót. Nagyon fájt a szíve egy lenyitható tetejű Corvette után. ZR-1-es, Corvette ZR-1, álmai autója. Elhatározta, hogy most annyi pénzt szed ki ebből a két palimadárból, hogy holnap megy és megveszi.

Nézze, Syrus kezdte Joe. Pénzt kínálunk fel egy információért, nem is csekély összeget. Képzelteri, hányan állnak elő mindenféle hazugsággal, hogy megszerezzék a pénzt. Már egy ideje nyomozunk Monus után, van némi információnk arról, hogy merrefelé kell keresnünk. Magának csak annyit kell mondania, hogy miként jutott hozzá az információhoz, és ha az megfelelő forrásnak látszik, megköthetjük az üzletet.

Hát jó adta be a derekát Marshall. Logikus volt, amit a japán mondott. Monust egy házban őrzik.

Kik őrzik?

A CIA. Csinált nekik egy munkát, és most vigyáznak rá. Ez része volt az egyezségnek.

Maga hogyan jutott az információ birtokába?

Részt vettem a ház előkészítésében. Egy kicsit rendbe raktuk a házat, mielőtt Monus és a felesége beköltöztek.

Joe bólintott.

Tehát maga CIA-ügynök. Értem. Ebben az esetben, ha sikerül megegyeznünk, megköthetjük az üzletet. Mennyit kér az információért?

Egymilliót vágta rá Marshall, és a szeme sem rebbent. Negyvenhatezret keresett egy évben, neki semmiség volt milliókkal dobálózni. Ettől lelkesült be. És már az ital is dolgozott benne.

Ha a két japán eddig még nem jött volna rá, most fel kellett fogniuk a tényt: Marshall amatőr. Még egész ügynöklistákért se nagyon adnak egymillió dollárt, még hadititkokért se igen. Monus holléte ezekhez képest pitiáner információ volt.

Joe felsóhajtott. Úgy tűnt, gondolkodik. Aztán bizonytalan hangon szólalt meg.

Nem akar alkudni? kérdezte.

Marshall röhögött magában. Ez amatőr! Ilyet kérdezni!

Nem jelentette ki határozottan. Ennyi az ára. Na, kell vagy nem?

Joe gondterhelten felsóhajtott. A fejét ingatta. Kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy hosszúkás, igen rendesen megtömött borítékot. Kibontotta és szétnyitotta, úgy tartva, hogy Marshall is jól láthassa. Átpörgette a ropogós bankjegyeket az ujjaival. Aztán visszadobta a borítékot a táskába, és lecsukta a tetejét. Megint felsóhajtott.

A főnököm adott nekem 50 000 dollárt, hogy fizessenek az információért. Azt mondta, ennyibe fog kerülni. Nézze, Syrus, én csak megbízott vagyok, az a dolgom, hogy elvégezzek egy munkát, nekem nincs pénzem. Ennyi meg pláne nincs. Most visszamegyek a főnökömhöz, aki hát, nem fog repesni az örömtől. Megmondom neki, hogy van egy ember, aki tudja, hol van Monus, de egymilliót akar érte. Benyújtom az igényt, megírom a jelentést miegymás. Hosszú ám ennek az átfutása. Na, mindegy Joe megint kinyitotta a táskáját, de nem a pénzes borítékot vette elő, hanem egy határidőnaplót. Felpörgette az oldalait, közben egy tollat is előszedett. Maradjunk annyiban, hogy én felhívom magát december 28-án. Előbb nem fog menni, sok idő kell ennyi pénzhez. Nem. Nem-nem, mégsem, nem jó a december 28. Van már egy munkám 27-én, és nem biztos, hogy visszaérek másnapra. Legyen inkább tovább pörgette a lapokat. Január 9. Jó az magának? írni kezdett. Syrus. Monus. Felhívni kettő felé Marshallhoz fordult. Ha itt felhívom a bárban, az jó magának?

Marshall holnap meg akarta venni a Corvette-et, erre ezek csak jövő évben akarnak vele beszélni legközelebb. Ez nagyon nem nyerte meg a tetszését. Kellott neki a pénz, és az előbb látta is. Sok-sok pénz, ami mind az övé lehet. Fenébe az egymillióval!

Na, jól van, nem akarom, hogy húzzuk az időt mondta Marshall. Meg aztán addigra talán elviszik máshová Monust, és arról meg nem fogok tudni. Legyen ötven, elmondom.

Uram! Nagyon hálás vagyok! Higgye el, rengeteg gondtól kímélt meg Joe előkapta a táskából a borítékot, és letette Marshall elé az asztalra.

Marshall rácsapott a pénzre, és az asztal alá dugta. Két kézzel megtapogatta a borítékot. Soha még csak nem is látott egyben ennyi pénzt. Egy egész év alatt nem keres ennyit!

Monust a feleségével a CIA őrzi, Virginiában, Richmondban. A ház a CIA egyik biztonsági háza. Az Albert Finney Történelmi Múzeumtól körülbelül nyolcszáz méterre van a ház. Ha ad egy térképet, megmutatom.

Szerencsére Joe-nál éppen volt egy Richmond-térkép. Marshall megmutatta, hol találják a házat. A két japán meghajolt és távozott, nem volt miért tovább időzniük. Marshall a borítékot markolászta az asztal alatt. Hátrafordult, az ajtó felé, és amikor látta, hogy a két japán már az utcán van, elővette az asztal alól a borítékot, szétnyitotta és beleszagolt.

Isteni illat!

A két japán egy sarokkal lejjebb beszállt egy Ford Mondeóba, ami azonnal indult és besorolt az utcán hömpölygő kocsisorba. Joe elővette a mobilját, és beütött egy számot. A füléhez tartotta a telefont.

Én vagyok szólt bele. Marshall beszélt.

4.

NETSUKE TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

Október 28. szombat, 13 óra 56 perc

Az Albert Einstein-frizurájú öreg körülbelül huszadszorra mutatta meg Masada úr személyi titkárnökjének, hogy az útlevelében ott van a fényképe. A hölgy rendkívüli önuralommal rendelkezett: még mindig mosolyogva köszönte meg, hogy az öreg tájékoztatta. A szótlan kislány, akinél nagy csokor virág volt, és a kedves, gyönyörű fiatal nő Japánból kísérték az öreget élete első repülőútjára. A nő, akit Marikónak hívtak, egyfolytában bocsánatkérően mosolygott. Szemmel láthatóan egy kicsit már kezdett zavarba jönni az öreg különös viselkedése miatt.

Hajnalban, amikor az öreget meghozták a Netsuke Towerba, egyenesen Masada irodájába vitték, ahol megmutatták neki Masada levelét és meghatalmazását, melyben őt teszi meg a Masada Konzern elnök-vezérigazgatójává, valamint a cég részvényeinek tulajdonosává, azaz a Masada Konzern tulajdonosává. Az öreg vigyorgott, nem nagyon látszott, hogy bármit is felfogott volna abból, amit mondtak neki, vagy ami a levélben állt, és szemmel láthatóan nem reagált arra a tényre sem, hogy egy csapásra ő lett a világ egyik leggazdagabb embere. Ehelyett húsz darab vastag, üres papírt kért, amiket néhány perccel később meg is kapott. Előhalászott a zsebéből egy darab szemetet, és az egyik papírra máris elkezdett rajzolni egy nádat. Öt perc alatt megrajzolta, aztán lerázta a lapot, hogy a szénszemcsék lehulljanak, majd összetekerte, és Torinaga úrnak ajándékozta. Ezután teát kért, és tovább alkotott. Magára hagyták, csak a kislány és Mariko maradt vele. Az öreg felfedezte a bonszájokat, és alaposan megvizsgálta őket. Az egyik bonszáj alatt talált egy levelet, amit Masada neki hagyott az irodájában, mert tudta, hogy mindegyik bonszájt tüzetesen meg fogja vizsgálni, amibe természetesen az is beletartozik, hogy felemeli őket. A levélben az állt, hogy adja át a cég vezetését az igazgatói tanácsnak. Az öreg azonnal hívatta Torinagát, és megmutatta neki a levelet. Torinaga sokkal jobban örült, mint mutatta. Elintézték a formáságokat, a cégvezetés átkerült az igazgatók kezébe, ami nagy megkönnyebbülést okozott mindenkinek. Az öreg ezután órákon át alkotott, majd osztogatni kezdte a képeket, amivel komoly fennakadást okozott a cég munkájában.

Jelenleg éppen Masada személyi titkárnökjét tartotta fel. Mariko úgy érezte, muszáj közbelépnie.

Kedvesen az öregbe karolt.

Nem álmos? kérdezte. Már régen aludt, ugye? hangosan beszélt, mert az öregnek baj volt a hallásával.

Ó, álmos! rikkantotta az öreg. Ó, igen, álmos! Álmos vagyok! Megyek aludni!

Jöjjön. Vigyázzon, lépcső! Mariko segített felmenni a lépcső tetejére, ami a Netsuke Tower legfelső emeletére, Joshi Masada irodájába vezetett.

Masada úr titkárnője is ment velük, mert az öreg nála felejtette az útlevelét, amiben benne volt a fényképe. A szótlan kislány, akinek még a nevét se tudta senki, csendben ment utánuk.

Mariko és Masada titkárnője leültették az öreget a gyékényre, ahol Masada szokott meditálni. Az öreg vigyorgott, aztán hanyatt feküdt, és néhány másodperc múlva már aludt is. A titkárnő mély meghajlások kíséretében távozott. Mariko, ugyancsak mély meghajlásokkal, az ajtóig kísérte, majd behúzta utána az iroda ajtaját.

Az öreg rájött, hogy nem is álmos. Felkelt, és elindult a bonszajok felé. Talált egy tengerészeti távcsövet, Masada ezzel szokott átnézni a klán Fifth Avenue-i lakásának ablakaira, hogy van-e valami üzenet a számára. Az öreg az egyik ablakhoz ment, a távcsövet a szeméhez emelte, és elnézte a házakat.

Mariko leült a teázóasztalka mellé. A vizeskancsóban a víz még kellőképpen forró volt.

Jonin!* Kérsz teát? kérdezte az öreget.

- Jonin (japán): egy ninja klán vezetője, a ninjutsu nagymestere.

Köszönöm, nem kérek felelte az öreg. A hangja teljesen normális volt, nem dünnyögött, mint korábban, és nem is vigyorgott.

És te, Ashiko? kérdezte Mariko a kislányt.

Igen, kérek mondta a gyerek, és odaszaladt a teázóasztalkához. Leült a sarkára.

Mariko agyagbögrét tett maga elé. Kivett a kosárból három szárított tealevelet, két tenyere közé fogta, majd a bögre fölött tenyerei előre-hátra mozzgatásával összemorzsolta. Ezután forró vizet öntött rá. A bögrét két kézzel fogta meg, az asztal fölött átnyújtva letette a kislány elé.

Ashiko meghajlással köszönte meg. Viszonzásképpen most ő készített Marikónak teát, ugyanúgy, ahogyan ő neki.

Az öreg eljött az ablaktól, a távcsövet visszatette a helyére.

Joshit a CIA tartja fogva mondta. Az imént egy fél kilométerre lévő ház tizenhetedik emeletének balról a második ablakát nézte meg. Az ablakban egy rajz volt kitéve, ami gyerekrajznak látszott. A

rajz titkosírás volt, a ninják titkosírása, olyasféle, mint az alkímia titkosírása: a szavakat képek helyettesítik. A Hattori Klán ninjai már napok óta Masada után kutattak az Egyesült Államok területén. Legutóbb Sam Marshallt keresték fel, hogy Marc Monus holléte felől érdeklődjenek, előtte Phil Darbyt látogatták meg egy csörgőkígyóval.

Mit teszünk? kérdezte a kislány

Tovább keressük Joshit, ahogyan eddig. Darby és Monus megvannak. Darby semmit sem tudott Joshi hollétéről, tehát valószínűleg Monus sem tud semmit. Nem avatták be őket a részletekbe

A Kunoichi klán*?

- Kunoichi klán a kunoichi a női ninják neve. A történetbeli Kunoichi klánban van egy férfi is, aki tiszteletbeli kunoichi.

Őket nem kell féltetni az öreg leült az asztalka mellé a földre.

Teát, jonin? kérdezte Mankó

Nem, köszönöm háritotta el az öreg. Szénaboglya frizurája ellenére ebben a pillanatban nagyon is értelmesnek látszott, nyoma sem volt benne a szerencsétlen, csetlő-botló öregnek, az elvont nádfestő művésznek, aki képtelen betelni a saját fényképével.

Jonin szólalt meg a kislány. Mi lesz a dolgom?

Csak láss és hallj! Ha van áruló Joshi emberei között, tudnom kell.

A kislány, aki a Hattori Klánban született, és gyerek ninja volt, bólintott.

Értettem mondta.

És az én dolgom? kérdezte Mankó, aki kunoichi volt, női ninja.

Szerezd meg a Netsuke Tower minden tervrajzát mutatott az öreg Masada laptopjára, ami az egyik fal mellett állt. Senki ne vegye észre, hogy lekérted. Áttanulmányozzuk a rajzokat, aztán megtervezzük a védelmet és a menekülést. Ashiko és te bejárájátok majd a tornyot, a liftaknákat, a szellőzőjáratokat, mindent. Ismernünk kell ezt az épületet, mert ez a várunk. Az öreg, aki Joshi Masada bátyja volt, Momochi Masada, egykor Gorkie mestere, jelenleg a Hatton Klán joninja, felállt, és az ablakhoz sétált. Nekidőlt az ablaknak, így nézett le az utcára. Valami azt súgja, hogy az a tömeg ott lent álcául szolgál majd egy csapat gyilkosnak, akik betörnek ide, hogy mindenkivel végezzenek. Logikus lépés lenne.

És mi lesz a mi logikus lépésünk? érdeklődött Ashiko.

A szokásos mondta az öreg. Keresztülhúzzuk a számításait.

Elegen leszünk hozzá hárman?

Igen felelte Momochi. Három vezér elég egy várba.

ÖTÖDIK FEJEZET

1.

EGY IRODÁBAN

WALL STREET, NEW YORK

Október 28. szombat, 14 óra 33 perc

Stanley Miller fenegyerek hírében állt, a legalján kezdte egyenesen a postázóban, akárcsak egy hollywoodi filmben, ahonnet üstökösként emelkedett nagyon magasra. Karmester volt a beceneve. Ült tágas irodájának gigászi íróasztala mögött, és onnan vezényelte sok milliárd dolláros birodalmát, akár egy díjnyertes karmester a legszebb szimfóniát. Irodája valóban hatalmas volt: négyszáz négyzetméteres helyiség, ahol egyes egyedül dolgozott. Az egész irodára szüksége volt, látni akarta a tíz méter magas, jól megvilágított, márvánnyal és krómozott fémmel szegélyezett teret, melynek közepén a márvány szökőkút kecses nőalakjának vállán tartott korsóból sugárban ömlött a kristálytisza víz. Az irodában csupán két bútordarab volt: Miller szögletes C betűt formázó, hatalmas íróasztala, és a mögötte álló, forgótalpas gurulószéke. Amikor irodájába rendelte a beosztottait, nem akarta, hogy leüljenek, mert úgy vélte, attól csak elkényelmesednének. Miller nyakkendő nélkül, ingujjra vetkőzve dirigálta embereit, minden nap milliárd dollárokat megmozgatva.

Miller nemrég tudta meg, hogy a világgazdaság napjai meg vannak számlálva, ezért örült eladásba kezdett, hogy megszabaduljon részvényeitől. Miller szerte a világon, mintegy tízezer strómant* alkalmazott, mögöttük meghúzódva rengeteg adótól kímélte meg magát. Több ezer befektető hétezer milliárd dollárnyi részvénye Miller utasításait követve mozgott, vándorolt egyiküktől a másikukhoz, vásároltak vagy eladtak kívülállóknak. A sok ezer részvényt jól megszervezett hálózat fogta össze, melynek csúcán Miller állt. Az adóhatóság és a tőzsdefelügyelet még csak nem is sejtette, hogy ő létezik.

- stróman: olyan személy, aki csak a nevét adja valamihez, de aki valójában csupán parancsokat teljesít.

Miller irodájában nyolcan álltak az íróasztala előtt, amelyen három telefon is csörgött egyszerre, Miller pedig egy negyediken társalgott.

Dollár, igen, dollárt kérünk, amerikai dollárt! harsogta a telefonba. Nem volt egy kedves ember, de iszonytató bevételeiből csurrant-cseppent beosztottjainak is, akiket ily módon sokszoros milliómossá tett. De elfogadunk angol fontot is! Majom! Francia frankkal most nem foglalkozom, mert nem tetszik a politikai helyzet abban az országban! Kapok egy ládányi kellemetlen hírt, hogy mennyien hőzöngenek! Na ja. Jen is jöhet, de csak félmilliárd dollárig, nem tovább. Majom! Nem érdekel, hogy ez meg az hogy erősödik a dollárhoz képest! Majom! A dollár az a dollár! A jó öreg dollár volt és marad a középérték az egész világon! lecsapta a kagylót. Ellökte magát, átgurult a másik telefonhoz. Felkapta a kagylót és beleharsogott. Miller! Ja! Dollár! Huszonötmilliárd? Gyatra! Ma estig

százmilliárdra nyomd fel! Arany? Még szép, hogy veszünk aranyat! Majom! A dollárnál csak az arany a jobb! Eladni, venni! lecsapta a kagylót, felkapta a harmadik telefon kagylóját. Miller! Oké! Jó! Följebb-följebb-följebb! Még följebb! Gyerünk! Miller lecsapta a kagylót. Ezzel az emberével elégedett volt, ezért neki nem mondta, hogy majom. Felkapta a negyedik telefont. Miller! Hogy beteg? Kit érdekel! Használd a záradékot, nem dísznek van az ott! Vedd el tőle a csomagot, és add át a listán szereplő befektetőknek! Gyerünk! Nyomás! Majom! Nem érünk rá szarakodni!

Miller levágta a kagylót, felnézett az embereire, akik kihúzták magukat.

Mennyi? kérdezte Miller egy jól öltözött, molett nőre nézve.

Százhétmilliárd kiment, huszonötmilliárd bejött válaszolta a nő, kissé ijedten.

Majom! üvöltötte Miller torkaszakadtából. Majom! Majom! Majom! Rácsapott az íróasztalára. Hétezer milliárdot kell eladnom néhány nap alatt, különben végem van! És ha nekem végem van, minden majomnak vége van! Százhétmilliárd, az lepillantott az egyik laptop képernyőjére összesen 831 milliárd! 831 milliárd, és mindjárt vége a napnak! És miféle huszonötmilliárd bejövő tőke?! Ki az a majom, aki a parancsom ellenére tovább vásárol? Ki az a majom??? Lecserélni, kirúgni, eltüntetni! Azonnal! Nem érünk rá szarakodni! Éjfélre háromezer milliárdot kell kinyomni, megértettétek?! Háromezer milliárdot! Amíg ez nem megy ki, senki nem megy haza! Miller ránézett egy fehér öltönyös, kopasz férfira. Fogj háromezer milliárdot, és csinálj belőlük százmilliárdos csomagokat. Használd a részvényt pénzként, és vásárolj fel az arany- és gyémántbányákat! A picsába! Nem érünk rá szarozni! Még arra sincs időnk, hogy pénzzé tegyük a részvényeket, mielőtt bekövetkezik a Nagy Bang! Gyerünk, mindenki munkára!

Miller emberei sebesen elhagyták az irodát. Egyszerre két telefon bűgött fel. Miller odalökte magát az egyikhez, és felkapta a kagylót.

Miller! Nem érdekel, hogy mélyrepülésben van az iparág! Ha egyszer én azt mondom, hogy kidobni mindent, akkor az azt jelenti, hogy kidobni mindent! Majom! Ha veszteséges, hát veszteséges! Gyerünk, kidobni mindent! Szabadulj meg minden egyes vacak részvénytől! Gyerünk! Nyomás! Majom!

2.

AMAZONAS

BRAZÍLIA

Október 28. szombat, zónaidő: 17 óra 50 perc

A klán lassan haladt a dzsungelben. Ez a terület úgynevezett másodlagos dzsungel volt, amelyre a rendkívül sűrű aljnövényzet a jellemző. A fák ezen a területen 8-12 méter magasra nőttek, az aljnövényzet, a bokrok, a bambusz, az indák, majdhogynem áthatolhatatlan falat képeztek, melyen átvágni csak bozótvágó késsel lehetett, és még azzal is igen kemény fizikai munka, ami megkövetel nem csekély szakértelmet. Aki még nem járt dzsungelben, aligha képes elképzelni, hogy a dzsungel

milyen fokon lehet áthatolhatatlan. Vannak részek, ahol bozótvágó kés nélkül képtelenség átvágni. A machete* a legalapvetőbb felszerelése a dzsungeltúrának. A gyakorlatlan utazó azt hiheti, hogy elegendő a fizikai erő és az állóképesség ahhoz, hogy egy jó bozótvágóval előretörjön, de a dzsungel ennél sokkal veszélyesebb terep. Amikor már úgy tűnik, hogy minden inda és félrehajthatatlan vagy átléphetetlen ág át van vágva, még mindig van nyolc gyökér, félszáz egymásba fonódó levél, és harminchárom néhány milliméter vastag inda, melybe beleakadhat a láb, a kar, a törzs vagy a fej. Az ember léphet vagy nyúlhat rossz helyre, megcsúszhat, ráléphet vagy hozzáérhet egy skorpióhoz, kígyóhoz, mérges pókhoz, nyúlhat vagy léphet hangyabolyba, és ha elveszíti az egyensúlyát, ráeshet ezekre, törött bambuszba vagy ágba zuhanhat, amely átszúrhatja a testét, vagy borotvaéles levelek vághatnak rajta iszonyúan fájdalmas és veszélyes vagy halálos sebet. Aki nem született ilyen helyre vagy nem kapott nagyon alapos kiképzést dzsungelben való túlélés tárgyában, annak nincs sok esélye az életben maradásra. A másodlagos dzsungel előnye, hogy csendben nem lehet rajta áthatolni, és nézőponttól függően előnye vagy hátránya, hogy ezen a helyen meglehetősen világos van, amikor fenn van a nap. Éjjel a hold elegendő fényt ad ahhoz, hogy az ember néhány méter távolsáig ellásson. A klán által kiválasztott területet északról meredek, mintegy hatvan méter mély szakadék szegélyezte, keletről völgy, délről és nyugatról pedig sűrű másodlagos dzsungel. A rejtek helyszínéül kiszemelt földdarab elsődleges dzsungel volt. A fák ezen a helyen 40-60 méter magasra nőttek, és rendkívül sűrű lombkoronájuk összeért, egymásba nőtt, aminek következtében a legnagyobb napsütésben is csak félhomály uralkodott a lombok alatt, alig harminc méteres látótávolsággal, éjjel pedig vaksötét. Ezen a területen tulajdonképpen semmilyen aljnövényzet nem maradt meg.

- machete (spanyol): bozótvágó kés.

A klán kutatóalakzatban haladt előre. Legelől ment Damien, gondosan ügyelve mindenre, a legkisebb nyomra is, alaposan szemügyre véve a földet, az aljnövényzetet, a fatörzseket és a fák tetejét, minden irányban. Amikor elégedett volt a távcsővel és a puskamikrofonnal végzett felderítéssel, óvatosan felállt, és vágva a növényzetet, megtett előre száz métert, majd ismét leguggolt, és újra kezdte az egészet. Körülnézett a távcsővel, különös figyelmet fordítva a fák tetejére, majd hallgatózott egy kicsit, ágak roppanására, tűzfegyver csőre töltésekor keletkező fémes zajra, helikopter vagy repülőgép hangjára figyelve. Amikor Damien a távcsövet használta, elsősorban a mértanilag szabályos formákra figyelt, mert ez csak az emberre jellemző. A dzsungelben az álcázás egyik legfontosabb momentum, hogy gallyakkal, levelekkel, ágakkal, bokrokkal meg kell változtatni a körvonalakat, ezért tűznek a katonák leveleket a vállukra és a sisakjukra, ezért borítják ágakkal és levelekkel egész ruhájukat a mesterlövészek, és tekerik vászonszalaggal körbe a fegyverüket. Száz métert megtenni előre, vágva az aljnövényzetet, harminc-negyvenöt percbe telt, a körbenézés pedig tíz percbe. Kritikus terepen, ahol támadás várható, száz méter megtétele néha egy egész órába beletelik, néha kettőbe is, a körbenézés pedig fél vagy egy óra is lehet.

Damien elégedett volt. Felemelkedett, és elindult előre. Figyelte, hová lép, és a machetével csak annyi indát, ágat és levelet csapott le, amennyit feltétlenül muszáj volt. Mindent elkerült, ami veszélyt jelenthetett, kígyókat, hegyesre tört ágakat. Míg ment előre, a többiek rejtőzködtek, és lövésre készen tartott fegyverrel figyeltek minden irányba. Andannak is volt fegyvere, egy .38-as revolvere, de azt nem vehette elő. Nadya megtiltotta neki, mert nem akarta, hogy ijedtségből elsüsse a fegyvert, és ezzel felhívja magukra a figyelmet. Mindannyian rovarhálós sapkát viseltek, mint a méhészek, a kezüket kesztyűbe bújtatták, a ruhájukra, a sapkájukra, a hátizsákjukra és a fegyvereikre ágakat, leveleket

ragasztottak, hogy megváltoztassák vele árulkodó körvonalait. A 38 fokos hőségben nagyon nehéz volt elviselni a sok ruhát, de szükséges volt, hogy megóvják magukat a nap kíméletlen sugaraitól, a tövises okozta sebektől és a rovarok csípéseitől. Ezek létfontosságú dolgok a dzsungelben.

Damien száz métert ment előre. Megállt, leguggolt. Újra szétnézett, aztán hátrafordult, és intett Nadyának, hogy jöhetnek.

A dzsungelben libasorban kell haladni, ez a legbiztonságosabb, és a legkevésbé feltűnő alakzat. A klán és Andan ugyanabban a nyomvonalban mozgott, így kizárólag a legelöl menő Damien használta a bozótvágót. Nadya jelzett Nicole-nak, aki közvetlenül mögötte guggolt egy bokor takarásában, hogy induljanak. Előre mentek harminc métert, aztán Nicole intett Mörjikének, hogy ők jönnek. Damien mögött száz méterre, vele egyvonalban guggolt a földön Mörjike, Zoe és Andan. Most felemelkedtek, és halkán, görnyedt testtartásban, előre mentek húsz métert, majd ott megálltak. Damien nyomvonalát használták, így ők nem vágták a növényzetet. Zoe Andan mögött guggolt, egykor kedves, bájos arca olyan halott volt, mintha elvesztette volna a mosoly és a nevetés képességét, mintha az ehhez szükséges mimikaizmai elhaltak volna. Tette a dolgát, de nem volt már öröme benne, nem volt benne több szelídség, amelyek olyan jellemzők voltak rá. Csak fogta a fegyvert a vállához emelve, és két törött ujjával egy pillanatra sem törődve, körbepásztázta a területet. Semmi sem kerülhette el a figyelmét. Egy életre megtört, kiégett tizenhét évesen. Készen állt, hogy megöljön bárkit gondolkodás nélkül, aki veszélyezteti a klánt vagy Andant, vagy akinek volt valami köze Gorkie meggyilkolásához.

Zoe intett Shanának, az utóvédnek, hogy jöhet.

Shana száz méterre mögöttük rejtőzött egy fa mellett. Alaposan szétnézett, majd lassan előrement harminc métert Zoe nyomvonalában, elkerülve, hogy elő kelljen vennie a machetét.

Amikor Shana megérkezett, Zoe jelzett Mörjikének, aki tovább adta Nadyának, és a kis csapat ismét megindult előre.

Andan pokolian szenvedett a hőségtől, a párától, és a harmincöt kilós hátizsáktól. Fuldokolt, a tüdeje fájt minden lélegzetnél, alig volt ereje, és ömlött róla a veríték. És nagyon szomorú volt Gorkie és Masada miatt. Darla már pontosan tudja, hogy ninják vigyázzák, és mostantól nemcsak neki üzenget a médián keresztül, hanem a klánnak is. Andan tele volt büntudattal, úgy érezte, ha megengedhetné magának, hogy ne csinálja végig, amit elkezdett, a pusztá büntudatba belehalna. Megfogadta, hogy ha vége van, ha az emberiség szabad, ő befejezi földi pályafutását.

3.

A CIA EGYIK BIZTONSÁGI HÁZA

RICHMOND, VIRGINIA

Október 28. szombat, 22 óra 16 perc

Dr. Marc Monus kezdett szenvedni a bezártságtól. Edith, a felesége valamivel elrontotta a gyomrát, reggel óta egyfolytában a vécén ül, ami meglehetősen lecsökkentette Monus iránta érzett nemi vágyait.

Ilyenkor rendszeren már egy másik nő ágyában hempergett volna, de ez a mostani közel sem volt egy rendes helyzet. A CIA vigyázott rá egyik titkos házában, ahol disszidensekre szoktak ügyelni. Nyolc ügynök tartózkodott a házban, és volt még egy zárt furgon is, ami a ház kapuja mellett parkolt, és amiben további négy ügynök őrködött. Nem gondolták, hogy Andan emberei rájönnek, hogy hol van Monus, de nem zárták ki a lehetőségét. Mind a tizenkét ügynök tapasztalt profi volt, fegyvert viseltek, és készen álltak arra, hogy habozás nélkül használják a fegyvert, ha szükséges.

Az ügynökök között csak egy nő volt, az se az a kimondott szépség, amilyenhez Monus hozzá volt szokva, de azért mégiscsak nő volt, és azért csúnyának sem lehetett mondani, így hát Monus úgy döntött, hogy ma éjjel lefekszik vele. Bevetette magát, hogy megszerezze a nőt.

Bezárkózott a kondiszobába, és egy jó órát izzasztotta magát a futógépen. Ezután a fürdőszobába ment, meztelenre vetkőzött, és egy törölközőt csavart a derekára. Kikiabált a nőnek, hogy inna egy kávé, a nő pedig kiment a konyhába kávé főzni. Monus meg utána az egy szál törölközőben, izzadt, szőrös testével.

Ó, bocsánat! kért elnézést Monus, amikor a konyhába lépve meglátta a nőt, aki éppen feltette a kávé a tűzhelyre. Tudja, erősítettem egy kicsit, és most kiugróm zuhanyozni. Szokott hideg vizes zuhanyt venni?

Eddig még nem próbáltam mondta a nő. Nem jött zavarba, mégiscsak CIA-ügynök volt, tapasztalt már egyet s mást, és mindössze annyit állapított meg magában, hogy Monus egész jó férfi.

Próbálja ki. Komolyan mondom! Egészen fel fog frissülni tőle! Monus kinyitotta a hűtőszekrényt, és a szamócalekvárt vette ki. Magának eléggé jó dolga van, tudja? Mármint a CIA-nál. A munkája olyan, hogy karbantartja a testét és az agyát is. Az én munkámhoz elég az agy. A jó élethez viszont agy is kell, meg test is, ezért kell erősítenem, és a hideg vizes zuhany felfrissít, amikor nagyon ki vagyok merülve.

Nagy bátorság kell ahhoz, hogy elmebetegekkel foglalkozzon? kérdezte a nő.

Ha fél tőlük, azt megérzik mondta Monus, és közben egy kézzel megpróbálta kinyitni a lekvárt; ami természetesen nem sikerült neki, a másik kezével pedig a törölközőjét tartotta, nehogy leessen. De hogy kell-e hozzá valami különös bátorság? Azt nem tudom. Erre soha nem gondoltam. Persze, az átlagember meglehetősen fél az elmebetegektől.

Monus elengedte a törölközőt, és két kézzel próbálkozott a lekvár kinyitásával. Nem ismerik őket, nem tudják, mit csináljanak, leginkább ezért ijednek meg.

Mi van akkor, ha megtámadja egy dühöngő örült? érdeklődött a nő.

Ha ilyesmi történik, abban mindig a pszichiáter a hibás magyarázta Monus, mintha kiselőadást tartana. Szakértő pszichiátert nem szoktak megtámadni. A feljegyzések szerint a legnagyobbakat soha nem

A törölköző ekkor véletlenül és váratlanul lecsúszott Monus derekáról.

Monus nem kapta fel. Úgy tett, mint aki megdermedt a döbbenettől és a zavartól. A nő pedig nézte. Próbálta nem tenni, de akaratlanul végignézett Monus testén.

Aztán Monus végre lehajolt, és felvette a törölközőt. A dereka köré csavarta és megkötötte, majd a jobb kezét rajta hagyta a csomón. Zavartan elmosolyodott.

Bocsánat mondta.

A nő elfordult, nézte a kávé.

Nem tesz semmit szólalt meg, majd elmosolyodott. Nem is tudta, miért mosolyog, de megtörtént, és zavarba jött a saját mosolyától.

Monus figyelte a nőt, és látta a mosolyt. Magában megveregette a saját vállát. Ezt jól csinálta. Elővett egy tányért, majd néhány szelet apró, édes kenyeret, és a tányérra pakolta, aztán fogott egy kiskanalat, meg a lekvárt. Most megint szüksége volt mind a két kezére. Elindult a nő felé. Mellette állt meg, kevesebb, mint fél méterre tőle.

Azt hiszem, jobb, ha őszinte vagyok, ügynöknő szólalt meg Monus, nagyon bizalmas hangon. Ez az egész szituáció, gondos tervezés eredménye. Az az igazság, hogy a feleségem meg én Nem is tudom, mi tart még minket össze. Felfigyeltem rád. Tetszel nekem. Igaz, hogy nem nagyon ismerjük egymást, de mindketten felnőtt emberek vagyunk, akik kellőképpen modernek és felvilágosultak. Megtehetjük, amit meg akarunk tenni a nő mögé lépett, olyan közel, hogy összeért a testük, érezte, ahogy a nő megfeszül a közelségtől, és tudta, hogy ez jó jel. Csókot lehelt a nyakára. A csóktól szétnyíltak a nő ajkai. Én nagyon szeretném súgta a fülébe. A fürdőszobában leszek. Ha nem akarjuk, senkinek nem kell megtudnia. Amiről nem tudnak, az nem fáj.

Monus távozott. Sietett a fürdőszobába. A lekvárt és a kenyeret letette a szennyeskosár tetejére. Megnyitotta a vízcsapot a fürdőkád felett. Beállította a víz hőmérsékletét. Azután levette a törölközőjét, és elkezdett fekvőtámaszokat nyomni a fürdőszoba közepén, hogy leizzadjon, és hogy bedurranjanak az izmai.

Nyílt az ajtó. Monus elmosolyodott, de tovább nyomta a fekvőtámaszokat. Hagyta, hadd gyönyörködjön a nő a testében. Biztos volt benne, hogy a nő az. Ha Edith, a felesége az, úgy is megkérdezi, hogy mit csinál, ha az egyik férfi ügynök, akkor meg bocsánatot kér, és kimegy. De aki bejött, nem szólalt meg, és csendben betette maga után az ajtót.

Az első rúgás Monus veséjét érte. A második a lapockáját.

Aztán Monust durván a hátára fordították, orrba vágták, hogy csak úgy káprázott a szeme, majd a bal szeme alá is kapott egy nagyot. Aztán valami belenyomult a nyakába, a kulcscsontja felett egy ujjnyival.

Monus döbbenten és iszonyodva jött rá, hogy az a valami, ami a nyakába nyomult, alighanem penge.

A benyomulás nem folytatódott tovább, két centi mélységben megállt, majd elmozdult balra, aztán

jobbra, és átvágott valamit, végül kihúzták a testből a kést.

Monus azt hitte, elvágták a torkát. Nem értette, ki és miért támad rá. Az volt az első gondolata, hogy a nő, akit megkörnyékezett, súlyos paranoid skizofrén.

Kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemét, és megnézze, ki térdel a mellkasán.

Egy fiatal nő volt.

Japán nő.

Monus üvölteni próbált. Ekkor jött rá, hogy a nő elvágta a hangszálait.

Bevizelt.

A nő szikét tartott az egyik kezében, jegyzetfüzetet és tollat a másikban. A tollat és a füzetet letette a földre. Előrehajolt, és angolul megkérdezte:

Hol van Joshi Masada?

Monus nem tudta, hol van.

Csak azt tudta, hogy neki befellegzett.

4.

BIRDY-MK-12

(A CIA PSZICHIÁTRIAI KUTATÓINTÉZETE)

CHARLESTON, DÉL-CAROLINA

Október 29. vasárnap, 02 óra 18 perc

Dr. Smith és két igen nagydarab ápoló a 20-as laborban a 07-es szoba előtt álltak.

Dr. Smith bekopogott az ajtón. Nemsokára Dr. Andrews nyitotta ki az ajtót.

Parancsoljon, Dr. Smith! mondta Andrews alázatosan.

Dr. Andrews, mit szólna hozzá, ha felnyitnánk az alany koponyáját? mutatott be az ágyban fekvő Masadára. Sokáig úgysem húzza már. Túl öreg. A kísérletemhez, a halál folyamatának tanulmányozásában venném nagy hasznát, ha elektródákat ültethetnék az agyába, és diagrammon figyelném a halál fázisait.

Ööö Érdekes mondta Andrews. Nagyjából mindent megtudott már Masadától, amit akart, különösebb oka nem volt rá, hogy életben tartsa. Azt hiszem, lehet róla szó.

Smith hűvösen biccentett.

Köszönöm, kolléga.

Smith indult tovább, de Andrews utána szólt.

Persze, örülnék neki, ha bevenne engem is a kísérletbe.

Smith megtorpant. Az ér dobogni kezdett a halántékán. Ez zsarolás.

Dr. Andrews! fordult meg Smith, és fenyegető testtartást vett fel. Ön kétségtelenül tanult és tehetséges fiatalember, aki előtt még nagy jövő áll! De, engedelmeivel, azért még ezt-azt meg kell tanulnia, fiatalember! Meg kell tanulnia, hogy mások élete szent, megértette? Már öt éve foglalkozom ezzel a projekttel, és nagyon alacsony költségvetéssel dolgozom! Mintha a halál folyamatának feltérképezése nem lenne fontos! Pedig nagyon is fontos! Sajnos a költségvetésem nem teszi lehetővé még azt sem, hogy külön irodám legyen ehhez a létfontosságú kutatáshoz! A saját irodámat kell használnom, amiben így is alig férek el! Sajnálom, nem tudok még egy embert felvenni! Smith sértődötten hátat fordított, és elviharzott.

Andrews már bánta, hogy megkérdezte. Tartott az idősebb kollégáktól, bár már ő is szerzett némi csekélyke hírnevet a titkosszolgálati pszichiátriai kutatások terén. Egy tanulmányát a hamis emlékekről hat nyelvre is lefordították, és fizetésemelést is kapott. Andrews nagyon szenvedett az önbizalomhiánytól, egy darabig még tablettát is szedett, de attól állandóan hányt, úgyhogy abbahagyta.

Bocsásson meg, Dr. Smith, nem úgy gondoltam szólalt meg Andrews, de túl halkán ahhoz, hogy Smith meghallja. Sajnálom tette még hozzá, aztán visszament a szobájába, és becsukta az ajtót.

Végignézett Masadán. Mérget kellene adnia neki. De talán jobb lenne átadni Dr. Smithnek. Fontosak azok a halállal kapcsolatos kutatások, és a szívességért cserébe egyszer majd ő is kérhet egy szívességet.

Andrews döntött. Odament Masada ágyához, és sorban egymás után lekapcsolta a gépeket és a műszereket.

Smith és a két ápoló megérkeztek a 18-as szobához. Smith kinyitotta az ajtót, és belökte. Félreállt, hogy az ápolók be tudjanak menni.

Hozzák az alanyt mondta, majd még hozzátette. Hozzák, ami megmaradt belőle.

A két megtermett ápoló, Greg (aki egykor profi bokszoló volt szupernehézsúlyban) és Adam (aki annak idején hivatásos futballista volt), bementek a helyiségbe. Gorkie az ágyban feküdt. A műszerek és a gépek már négy órája ki voltak kapcsolva. Csövecskék nem vezettek a testébe, a fülhallgató sem volt a fülében, egyetlen elektróda sem kapcsolódott rá. Greg könnyedén kiemelte a testet az ágyból, kivitte Gorkie-t a szobából, és beleültette a folyosón álló tolószékbe. Adam lekapcsolta a villanyokat, és hóna alá csapta Dr. Smith mappáját. Kiment ő is a folyosóra, a mappát átadta Smithnek, aztán bezárta az ajtót. Elindultak a lift felé.

Órákkal ezelőtt, amikor kikapcsolták a gépeket és a műszereket, ráadtak Gorkie-ra valami ruhát, hogy ne meztelenül adják át Ackermann-nak, aki háromra jön érte, hogy elvigye egy másik bázisra, más szakértőkhöz. A vallatás befejeződött, és sikeres volt. Donovan örömtáncot járt, amikor megkapta a jelentést. Persze először nagyon megdöbbsent, mert sok mindenre gondolt, csak arra nem, hogy Andant azok vigyázzák, akik vigyázzák. Soha nem jutott volna eszébe, soha, soha, soha. Még álmában sem. A döbbenet után következett az örömtánc. Végre valami! Végre egy igazi nyom!

Gorkie élt. Smith csodálkozott rajta, hogy túlélte a brutális erejű, elképesztően intenzív agymosást, de néha előfordul az ilyesmi. A szokványos agymosást a legtöbben túlélik, de az hetekig, hónapokig is eltarthat, viszont néhány órába sűríteni mindezt roppant pusztító hatású. Amikor Donovan megkapta a jelentést Smithtől, kitalálta, hogy Gorkie halálát kelti, hogy ezzel összezavarja az embereit. Azután elrendelte, hogy Gorkie-t vigyék át egy másik CIA-épületbe, ahol néhány szakértő tud vele foglalkozni, vele és az anyagával, ami AckerŹmannt is megdöbbsentette.

Gorkie ernyedten hevert a tolószékben, kezeit az ölébe ejtve, fejével nekidőlve a bal oldali fejtámasznak. Érzékelte csukott szemhéjain keresztül a fényt, és érzékelte azt is, hogy mozognak. Tompán hallotta a környezete hangjait. Nagyon rossz állapotban volt, úgy érezte, mintha egyfolytában forogna körbe-körbe, mintha az egész teste égne belül, iszonyúan szédült, mindene el volt zsibbadva, a feje borzalmasan fájt, az érzékei annyira el voltak tompulva, hogy azt sem tudta, mi történik körülötte, rettenetes hányinger gyötörte, halottnak érezte magát; olyannak, aki a szó legszorosabb értelmében egy senki. Mintha ő maga nem is létezne. Nem lenne élete, teste, emlékei, kapcsolatai, céljai, mintha nem lenne semmiféle tudása, mintha nem volna tudomása semmiről. Éppen úgy érezte magát, mint akárki más, aki túlélte azt, amit ő a CIA agymosását, a teljes és végleges mentális összeomlást, a múlt elfelejtését, a személyiség elvesztését.

Gorkie jonin volt. A ninjutsu nagymestere. A ninjatörténelem legnagyobb alakjának, a legendás Hattori Hanzonak a reinkarnációja. És bár ellentétben az ostoba ninjafilmekkel semmiféle varázserővel vagy emberfeletti hatalommal nem rendelkezett, és így képtelen lett volna felpattanni, és mindenkit agyonütni, vagy eltűnni egy füstfelhőben; azért annak a ténynek, hogy jonin, volt némi jelentősége.

A legkülönbélebb, egymással össze nem függő gondolatok kavargtak benne, és képtelen volt ezt az áttekinthetetlen, kaotikus gondolatörvényt leállítani, vagy csillapítani, mintha csak álmodna, és különös, bizarr módon, ennek tudatában lenne, de semmit sem tehetne ellene. Ezért keresztülnézett rajta. Mint egy fátyolon. Szüntelenül gondolkodott, de most már nem törődött egyetlen gondolattal sem, mostantól nem tulajdonított fontosságot, jelentőséget egyik gondolatának sem. Úgy érezte, hogy ő nem létezik, hogy nincs teste, sem emlékei, sem céljai, nincs benne szeretet, sem gyűlölet, semmi sem. Nem tudott változtatni ezeken az érzéseken, ezért keresztülnézett rajtuk. Nem törődött azzal, amit gondolt, nem törődött azzal, amit érzett, csak a fénnel törődött csukott szemhéján, a hanggal, ami a fülét érte, a levegővel, ami a bőréhez ért, és a székkal, amire teljes súlyával ránehezedett.

Gorkie figyelt.

És hirtelen felélénkült minden. A z sivaj szétvált több hangra, egy meg-megcsikorduló hangra, ahogyan haladt előre a kereken guruló szék, melyben ült, valaminek a tompa zúgására a háttérben, három ember lépteire, egy ember halk nevetésére, aki mögötte jött, és egy másik szavaira, aki neki jobb

oldalt haladt, a térdével egy vonalban. A fény a csukott szemhéján szétvált foltokra, egyik élesebb volt, a másik tompább, és voltak kisebb, sötétebb foltok.

A tolószék befordult, és megállt. Két ember kezdett beszélgetni.

Gorkie a testére figyelt. Nem gondolkodott, csak a figyelmét irányította. Először a lábujjaira, azután a lábfejére, majd a bokájára, utána a lábszárára, a térdére, a combjára, a csiklójára, a fenekére, az ágyékára, a hasára, a csípőjére, a derekára, a hátára, a melleire, majd az ujjaira, a kézfejére, a tenyerére, a csuklójára, az alkarjára, a könyökére, a felkarjára, a vállára, a nyakára, az ajkaira, az orrára, a szemeire, a füleire, a homlokára, a fejtetőre, a fej két oldalára, a tarkójára. Azután figyelmét a szerveire irányította, egymás után végigvéve őket fentről lefelé, majd áttért a csontokra, és az inakra. Utoljára az izmok maradtak.

Egy elektronikus zár bűgött fel a közelben, Gorkie lábai előtt, aztán kinyílt egy ajtó, és a tolószék, melyben ült, elindult.

Gorkie végigvette az izmait, és mindegyiket egy kicsit megfeszítette. Ha valaki egészen közel hajolt volna hozzá, és tudta volna, hogy mit nézzen, észrevehette volna az apró izomrándulásokat, de betudta volna önkéntelen rángásnak, és nem törődött volna vele. De senki nem vette észre.

Befejezte a teste átvizsgálását. Nem volt sérülése.

Gorkie nem lélegzett. Dobbant a szíve, egyszer, kétszer, háromszor, négyszer. Elkezdte az orrán lassan kiengedni a levegőt. Közben dobbant a szíve, egyszer, kétszer, háromszor, négyszer. Amikor teljesen kifújta a levegőt a tüdejéből, nem vett levegőt. Közben a szívét figyelte, amíg egymás után négyszer megdobban. Elkezdte beszívni a levegőt, ez is négy szívdobbanásnyi ideig tartott, majd benntartotta ugyanennyi ideig. Ezt csinálta, amíg be nem tolták egy liftbe. A lift elindult felfelé.

Gorkie résnyire nyitotta a szemét, és a szempilláin át körülnézett. Egy lámpa világított. Kicsit bántotta a szemét a fény, de két másodperc alatt megszokta.

A lift egy emelettel feljebb jutott, már a mínusz másodikon járt. A legfelső emeletre igyekezett.

Gorkie tolószéke a lift hátsó részében, nagyjából pont középen volt, szemben az ajtóval. Dr. Smith az ajtó előtt állt, hóna alatt mappával, háttal Gorkie-nak. Greg a tolószék jobb oldalán támasztotta a falat, Adam a szék bal oldalán tette ugyanezt.

A nők azt szeretik, ha durván bánnak velük magyarázta Greg. Nem a gyengédség kell nekik, nem a romantika, hanem egy bika, aki lehengerli őket, mint egy gőzmozdony. Próbáld ki legközelebb, amikor megérintesz egy nőt, ha jól megszorítod, hogy fájjon neki, ott maradjon a kezed nyoma; figyeld meg, hogy azonnal elgyengül a gyönyörűségtől.

Adam vigyorgott. Smith csak fél füllel hallgatta. Nem kifogásolta, úgy gondolta, hogy az olyan társadalmi osztályú és olyan iskolázott Zságú emberek esetében, mint Greg és Adam, ez a normális.

Ki fogom próbálni jelentette ki Adam.

Tedd azt, haver! Próbáld csak ki!

Ekkor Gorkie felállt a székből.

Ez olyan meglepő volt, hogy első pillanatban nem is vették észre, csak nevetgéltek tovább.

Második pillanat pedig ebben az életükben már nem adódott.

Gorkie mindig azt tanította a klánnak, hogy a körülmények és a cél determinálják a technikát. Ebből következően egy felkészült embernek nem kell gondolkodnia, hogy milyen technikát hajtson végre, mert az adott szituációra leginkább illő technika eleve kínálja magát.

Gorkie sokkal erősebb volt a saját testsúlyához viszonyítva, mint Greg vagy Adam, de egyébként fizikai erőben nem versenyezhetett velük. Mind Greg, mind pedig Adam közel egy mázsával nyomtak többet Gorkie-nál. Az erő oldaláról tehát Gorkie nem vehette fel a küzdelmet a két ápolóval, ráadásul az agymosás után még nem is volt képességei teljes birtokában. Viszont sokkal-sokkal gyorsabb volt náluk, még ebben az állapotában is, annyival gyorsabb, hogy Greg és Adam szeme képtelen lett volna követni a mozdulatait. Gorkie olyan mozgáskoordinációval rendelkezett, olyan fokú anatómiai ismerettel és olyan magas szintű taktikai tudással bírt a közelharc terén, melynek létét Greg és Adam még csak fel sem tételezték.

Még mielőtt a két ápoló felfogta volna, hogy az alany felállt, Gorkie mindkét keze ugyanabban a pillanatban kivágódott, kinyújtott, összezárt ujjakkal, egy időben bezúzva Greg és Adam gégejét.

Smith csak annyit érzékelt, hogy valami furcsa, talán reccsenő hang hallatszott a háta mögül, aztán a két ápoló nevetése egyszerre véget ér.

A válla felett hátranézett.

Olyan látvány tárult a szeme elé, hogy azt hitte, hallucinál.

Greg és Adam a lift két oldalfalának dőlve, lassan, mintha csak lassított felvételt látna, élettelen testtel csúsztak lefelé a lift padlója felé. Az alany pedig, akinek az agymosástól meg kellett volna halnia, közöttük állt. Ez már önmagában is igen meglepő lett volna a történetek után, csak hogy az alanynak a tekintete tisztább volt, mint amilyet Smith valaha is látott. És ez a hihetetlen, elpusztíthatatlan, teljességgel kiszámíthatatlan nő éppen őt nézte azokkal a rezzenéstelen, fekete szemeivel.

Smith a következő pillanatban hatalmas testéhez méltatlan sebességgel rogyott össze. Az ütésre a szeme sem tudott reagálni. Gorkie ökle a férfi gyomorszájába mélyedt, és Smith azt hitte, belepusztul a görcsbe.

Gorkie megnyomta a Stop gombot, és a lift megállt. Odalépett Smithhez, egyik karját befogta egy feszítésbe, hogy ellenőrzése alatt tarthassa a testét, majd pedig jobb hüvelykujját a pszichiáter bal szemébe nyomta, olyan erősen, hogy Smith érezte, elég csak egy egészen kis erő, és elveszti a szemét. A nála közel fél méterrel alacsonyabb nőtől úgy félt, mint a tűztől, vagy még annál is jobban.

Félelmében összevizezte magát, és igyekezett nagyon készséges lenni.

Együtt megyünk, ha tehát hazudsz, egészen biztosan belehalsz mondta Gorkie halk, látszólag nyugodt, de annál fenyegetőbb hangon. Hányadik emeleten van Joshi Masada?

mínusz harmadik emelet nyöszörögte Smith.

Hányas szoba?

Hetes

Hányadikon van a biztonsági központ?

másodikon.

Hányas szoba?

Kilencven kettes.

Merre van: balra vagy jobbra?

Jobbra jobbra

Ha hazudsz

Smith pánikba esett.

Nem hazudok! Nem hazudok! hajtogatta.

Gorkie-nak ennyi elég volt. Betörte Smith légcsovét. Gyorsan átkutatta a pszichiátert és a két ápolót. Dr. Smithtől elvett egy belépőkártyát, háromszáz dollár készpénzt és egy tollat, Gregtől a kulcsesomóját, Adamtól a nadrágszíját. A két ápolónál volt gumibot és gázspray, Gorkie magához vette az egyik botot, és az egyik sprayt.

Megnyomta a felszín feletti második emelet nyomógombját. Ötvenöt másodperccel azután, hogy a lift megállt, újra elindult.

Gorkie-nak nem volt cipője, egy fehér kórházi vászonnadrágban és pólóban volt, ilyenekbe öltöztették azokat a férfiakat és nőket, akiket már nem tartottak egyfolytában valamelyik gépen.

A lift megállt a másodikon. Gorkie megnyomta a mínusz harmadik szint gombját, aztán kilépett a liftből. Az emeleti ajtó bezárult, a lift a három holttesttel elindult lefelé.

Gorkie teljes erejéből rohanni kezdett jobb kéz felé. Közben figyelte a számokat az ajtókon, hogy tudja, igazat mondott-e Smith. Igazat mondott, a számok emelkedtek. A biztonsági központ a folyosó legvégén volt, a szobaszámon kívül ki is volt írva az ajtón: BIZTONSÁGI IRODA. Gorkie egyenesen nekirohant az ajtónak, két lépéssel előtte a levegőbe emelkedett, és előrenyújtott jobb lábával érkezett

neki az ajtónak, néhány centivel a kilincs felett.

A zár kiszakadt az ajtókeretből, az ajtó kivágódott.

A biztonsági központ 6×6 méteres helyiség volt. Az ajtóval szemben irányítópult, az ajtó mellett mennyezetig érő polcok, melyeken üres videokazettákat és a biztonsági kamerák felvételeit tárolták, a bal oldali falon az épület szintjeinek alaprajzai voltak kiragasztva a falra, alattuk egy kis asztalon kávéfőző- és turmixgép, poharak, műanyag táányérok, az asztalnál két szék, mellettük rezsó és hűtőszekrény, a jobb oldali falnál két öltözőszekrény, egy alacsony pánccélszekrény, fegyverállvány, tűzoltóbaltá és két tűzoltó készülék.

Két biztonsági ember ült a pultnál. Egyikük képregényt olvasott, a másik szendvicset evett, és az egyik monitoron a tévét nézte. Az egyetlen reakció, amire képesek voltak, az az összerezdülés az ajtó váratlan berobbanására.

A műveleti pult előtt nyolc monitor állt, egyiken egy film ment, haton biztonsági kamerák képe látszott, mindegyik képernyő több kis képernyőre volt felosztva, egy monitoron pedig meg volt nyitva a biztonsági rendszer kontrollprogramja. Gorkie-nak csak erre volt szüksége. A két holttestet a bal oldali falhoz dobta, aztán leült az irányítópanelhez, és átvette az irányítást a BIRDY-MK-12 központi intézete felett. Először is kikapcsolta a lifteket, mert ha leérkezik a legalsó emeletre a lift a három hullával, tudni fogják, hogy baj van, és akkor megtehetnek bizonyos előkészületeket. Gorkie a liftek után bezárt minden ajtót és kaput, amin át el lehetett hagyni az épületet. Azután kikapcsolta az összes telefont, majd a riasztókat beleértve a tűzriasztókat is, a biztonsági kamerákat, majd a villanyt is az egész házban, a biztonsági irodát kivéve.

Gorkie-nak nem volt már szüksége a gumibotra és a sprayre, ledobta hát őket a földre. Levette a falról a tűzoltóbaltát, azzal törte be a fegyverállvány üveges ajtaját, majd leverte a lakatot, amely a puskákat és gépkarabélyokat rögzítő láncon volt. Hat Benelli M1-es sörétes puska és négy M-16-os gépkarabély sorakozott egymás mellett, alattuk nyolc darab kilenc milliméteres Beretta M92-es pisztoly feküdt. Gorkie egy M-16-ost, három sörétest és négy pisztolyt vett el. Az összes fegyvert ledobta a földre. Az előírásnak megfelelően egyetlen fegyver sem volt betárazva. Az M-16-osokhoz egy-egy megtöltött tár volt mellékelve, a táruk egymás tetején álltak a bal szélső gépkarabély alatt, a pisztolyokhoz is csak egy-egy töltött tár volt, melyek a bal oldali legszélső Beretta mellett voltak egymás tetejére rakva. Gorkie négy pisztolytárat, három gépkarabélytárat, és egy doboz sörétet vett el. Leült a földre. Nagyon kellett sietnie, és már közel két percet töltött az irodában. Mindegyik pisztolyba bedugott egy tárat, az M-16-ost is betárazta. Letépte a sörétesdoboz tetejét, és kirázta a földre az ötven sörétes löszert. Betöltötte a puskákat, aztán derekára tette az egyik ápolótól elvett nadrágszíjat, majd leráncigálta az egyik biztonságiról a zubbonyát, összecsavarta, és a bal vállán és a jobb hónalján átvezetve, szoros csomót kötött rá. A zubbonyba dugta a három puskát és a baltát, a nadrágszíjba a négy pisztolyt, aztán az M-16-ossal a kezében kilépett az ajtón. A Benelli M1-es puskába kilenc darab löszer fér, a puska ismétlődő rendszerű, vagyis a ravasz meghúzásán kívül nincs szükség másra a löszer csőbe adagolásához, akárcsak az úgynevezett pumpás sörétes puskák esetében. Az M-16-os tárkapacitása harminc löszer, a Beretta M92-sé tizenöt löszer. Gorkie kellő tűzerővel volt felszerelve ahhoz, hogy elérje a célját. Elvett egy hosszú elemlámpát is, és a pisztolyok mellé dugta. Készen állt.

Lerohant a lépcsőházban a mínusz harmadik emeletre. Útközben nem találkozott senkivel, a kamerákkal pedig nem kellett törődnie, mert azok nem működtek. A legalsó emeleten három ápoló és két biztonsági ember beszélgettek, egyikük hasztalan próbált telefonálni, másikuk pedig rádióján igyekezett kapcsolatba lépni a biztonsági központtal, de ő sem járt szerencsével. Telefonon megpróbáltak leszólni a karbantartásnak, hogy elromlott a monitor, de a telefon süket volt.

Mi a szar van ezzel a kurva monitorral? tanakodott az egyik ápoló. Megrázta a monitort, aztán rácsapott a tetejére, de semmi változás nem állt be.

Biztosan valami érintkezési hiba vélekedett a másik, aki szintén nem értett hozzá.

Sürgősen fel kell hívni kezdte az egyik biztonsági ember, de feltűnt Gorkie, és agyonlőtte őket.

Az ajtószámokat figyelve rohant a folyosón. Megérkezett a 07-es ajtóhoz. Kulccsal ment be.

Dr. Andrews döbbsen nézett rá. Aztán rongybabaként repült az asztalára, ahogyan a két méterről rálőtt három acélmagvas golyó széttepte a tüdejét és a szívét.

Gorkie megnézte Masadát. Még élt. Egyetlen gép vagy műszer sem volt bekapcsolva. Gorkie kiment a szobából, és a kulccsal bezárta az ajtót.

Végigrohant az emeleteken. A kulcsot többször nem használta, az ajtókat a sörétes puskával lőtte be. Így ment fel a harmadik emeletre, egyfolytában löve mindenkire, aki pszichiáternek, ápolónak vagy biztonsági őrnek tűnt. Dr. Bocksteal fejét félig letépte a másfél méterről 358 m/s-os sebességgel rálőtt tizenkét darab 3,5 grammos ólomsörét. Gorkie biztonságossá tette az épületet. Feljutott a tetőre, ahol ott állt a professzor helikoptere.

Gorkie lefutott a lépcsőn a legalsó szintre. Ekkor már csak a balta és egy pisztoly volt nála. Vállára vette Masadát, és elindult felfelé a lépcsőn. Az alsó két szintet felgyújtotta, hogy amikor idelátogat valaki, ne jöjjön rá túl hamar, hogy kik tűntek el. Gorkie felrohant az eszméletlen Masadával a tetőre, beültette a helikopterbe, aztán beugrott ő is. Bekapcsolta a helikopter fedélzeti számítógépét, majd, miután az lefutott magán egy tesztet, beindította a motort. A rotor megmozdult, forogni kezdett, egyre gyorsabban és gyorsabban.

Gorkie vetett még egy pillantást a tetőfeljáróra, aztán maga felé húzta a botkormányt, és Masadával a fedélzeten felemelkedett a levegőbe.

HATODIK FEJEZET

1.

AZ ANDAN-PROJEKT IRODÁJA

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

Október 29. vasárnap, 03 óra 25 perc

A hatodik emeleti, ablaktalan helyzetelemző terem már tizenkét napja az Andan-ügy agyközpontja volt. Az Andan utáni hajsza és nyomozás minden információja ide érkezett be, ahol a projekt vezetője, Martin Ackermann, és két helyettese, Brandon Dunsmore és Steve Holbrook minden jelentést elolvasott, minden fotót és filmet megnézett, minden kazettát meghallgatott, és újabb és újabb elemzésekkel és következtetésekkel álltak elő. Ackermann volt az, aki október 17-én este elsőként jött rá, hogy Andant nem rabolták el, és nem esett semmi baja, hanem épp ellenkezőleg: magától tűnt el, mert készül valamire. Az információ Ackermanntól ment a Műveleti igazgatóság főnökéhez, Clive Mortonhoz, tőle Donovanhoz, Donovanról Warren Rockwell tábornokhoz, a tábornoktól Nigel Chiltonhoz, ő Godard Lanskynek adta tovább, aki tájékoztatta Darlát. Amikor Darla kiadta az utasítást Andan megsemmisítésére, a parancs ugyanezen az útvonalon ment végig, de most felülről lefelé.

Ackermann, Holbrook és Dunsmore nem munkaidő szerint dolgozott az Andan-ügyön, és még csak nem is a napszakok váltakozása szerint. Nem foglalkoztak azzal, hogy egy nap huszonnégy óra nem dolgoztak az ügyön, hanem az ügynek éltek. Egész lényükkal vetették magukat a munkába. A főhadiszálláson mindenki úgy mondta, hogy ez a legfontosabb munka a CIA történelmében.

Dunsmore a terem közepén elhelyezett hatalmas asztal mellett, a földön aludt, bebújva egy hálózásba. Holbrook lement a parkolóba sétálgatni, hogy kiszellőztesse a fejét. Ackermann egymaga tartotta a frontot. Ült az asztal végében, és szokásához híven tejszínhabos csokitortát evett. Évek óta hirdette, hogy a tejszínhabos csokitorta a legjobb orvosság minden bajra. Ha fáradt volt, vagy rosszkedvű, vagy egyenesen dühöngött, mert valaki keresztbe tett neki, csak leült csokitortát enni, és minden rendben volt.

Ackermann a Momochi Masadáról készített jelentést tanulmányozta. Már másodszor olvasta át az anyagot, és már másodszor csóválta a fejét, mert nem értett valamit.

Dunsmore felriadt. Mindig úgy ébredt, hogy felriadt. Azonnal éber volt, szétcipzárasta a hálózásokat, és felpattant. Megdörzsölte a szemét, a kezével megigazította a haját. Ackermann és ő is kényelmes tréningruhában voltak. Másfél-két-három napokat dolgoztak egyszerre, senki nem várta el tőlük a kifogástalanul elegáns megjelenést.

Mit olvasol? kérdezte Dunsmore. Ásított egyet, megrázta a fejét, aztán elkezdett helyben futni, hogy felélénkítse a vérkeringését.

A jelentést Momochi Masadáról mondta Ackermann. Ő most a Masada Konzern tulajdonosa és elnök-vezérigazgatója.

És?

Ackermann széttárta a karját.

Egyszerűen nem értem. Joshi Masada nem egy idióta, ez tény. Még ha nem szeretjük is, tény az, hogy Masadának van gógyija, és egyike a legjobb üzletembereknek. A semmiből épített fel egy világméretű céget. Biztos vagyok benne, hogy semmit sem csinál véletlenül. Ez az ember tudatos. Roppant tudatos,

hogy pontos legyen Ackermann elnevezte magát. Bár, ezekben a pillanatokban ez nem jellemző rá.

Dunsmore is nevetett.

Viszont, amikor felhatalmazást készített, hogy ha ő valamiben akadályoztatva lenne, akkor ki viszi tovább a céget, még teljesen jól volt. szögezte le Ackermann. Evett két falat sütit, a tejszínhabot lenyalogatta a kanálról, aztán folytatta. Momochi Masada Joshi Masada bátyja, egy év és ezer fényév van közöttük. Momochi egy festő, afféle elvont művészlélek, aki kizárólag nádat fest.

Csak nádat? csodálkozott Dunsmore.

Azt. Valamiért imádja a nádat.

Nem lehet egy lángész.

Hát az is biztos. De még folytatom! Ha csak ránézel, azonnal megmondod róla, hogy nem normális. Ackermann kiemelte a jelentéshez mellékelte egyik fotót, melyet a repülőtér útlevél-ellenőrzésén készítettek.

Jézusom! szörnyedt el Dunsmore, közelebb ment, elvette a képet Ez egy idióta jelentette ki. Japán hippi?

A fene tudja vont vállat Ackermann. Momochi egy tanyán él. Még Tokióban sem járt soha életében, nem is szereti a várost. Soha nem volt külföldön. Soha életében nem járt semmilyen iskolába. Csak festegetett, bámulta a nádat, és állítólag megszállta a nád szelleme, azért ilyen átkozottul jó festő Ackermann kiemelt három fotót, melyek Japánban készültek egy falun rendezett kiállításon, ahol Momochi képeit lehetett megvásárolni. A fekete tussal és szénrel rajzolt képek rendkívül egyszerűek voltak. A reneszánsz festők képeihez szokott szem számára egy teljesen tehetségtelen ember tökéletesen értéktelen firkálmányai.

Dunsmore összehúzta a szemöldökét, és elvette a két képet.

Ez borzalmas állapította meg. Ilyet egy értelmi fogyatékos gyerek is tud!

Egyikük sem vette észre, hogy a képeken a nád lényege volt megfestve, és nem a külseje.

De van még tovább is Ackermann folytatta. A fickó totálisan szenilis! Annyira hülye, hogy egyfolytában vigyorog, és a saját fényképét mutatja mindenkinek, ami az útlevelében van benne! A saját fényképét! Soha nem kötött semmilyen üzletet, tök hülye az ilyenhez. Fogalma nincs a csúcstechnológiáról, pénze sose volt, nem is ért hozzá. Egyedül él, az emberekhez sem ért, és teljességgel képtelen felfogni, hogy mi történik körülötte! De Masada őt hatalmazta fel, hogy ha úgy adódna, ő legyen az, aki átveszi a helyét! De miért? Ezt nem értem! Ez az ember teljesen alkalmatlan! Semmi köze az egészhez! Totálisan szenilis, olyan ostoba, hogy a cipőfűzőjét nem tudná bekötni! Mellesleg nincs is cipőfűzője, mert papucsban jár. Ezt nem értem! Masada annyi más embert választhatott volna, és mégis ezt az örültet választotta! Kell, hogy legyen valami oka!

A bátyja mondta Dunsmore, és a képeket ledobta az asztalra. De kell lennie még valami másnak is a

háttérben.

Ackermann elgondolkodott, közben megette a sütit.

Csak ennyi lenne? kérdezte magától hangosan. Végülis meglehet, hogy Masada mindössze ezért választotta ki a bátyját: mert családtag. És nem volt más oka.

És ez miért volt ilyen fontos?

Egyértelmű. Masada mindössze annyit akart, hogy megmaradjon a cég jogfolytonossága a Masada család birtokában. Ezért átadta a bátyjának.

Dunsmore a falnál álló magas hűtőszekrényhez ment, kinyitotta az ajtót, megnézte a választékot, aztán kivett egy narancsot. Vállal lökte be az ajtót.

Akkor ez csak egyet jelenthet mondta. A hüvelykujja körmét belevájta a narancsba. Illata belepte a termet. Hogy a Masada Konszernt jelenleg az igazgatói tanács vezeti.

Felbúgott a házitelefon.

Ez nem is kétséges mondta Ackermann. Felkapta a kagylót. Igen?

Három másodpercig hallgatott, aztán elkerekedett a szeme. Dunsmore felélénkült. Leült Ackermann mellé, és megpróbált a telefonkagylóra koncentrálni, hogy hallja ő is, amit a másik fél mond, de csak értelmetlen szófoszlányokat tudott kivenni.

Értem mondta Ackermann. A vér kiszaladt az arcából. Mit szól Morton vagy Donovan? Aha, értem. Köszönöm a tájékoztatást letette a kagylót.

Mi történt? kérdezte Dunsmore izgatottan.

Donovan és Morton otthon vannak mondta lassan Ackermann, közben a tekintete a semmibe révedt.

És? kérdezte Dunsmore idegesen.

Az elmekontrollközpont épülete kigyulladt. A felszín alatti emeleteket meg sem lehet közelíteni.

Jézus! És Masada? Gilmore? Mi van velük?

Nem tudom Ackermann széttárta a karját. Senki sem tudja.

2.

OWEN'S PÉNZÜGYI TANÁCSADÓ VÁLLALAT

CITY OF LONDON

Október 29. vasárnap, zónaidő: 09 óra 40 perc

Sir James Owen, az Owen's Pénzügyi Tanácsadó Vállalat tulajdonosa és vezérigazgatója, az igazgatósági emelet szaunájában ült, a felső padon, egy szál fehér törölközőben. Kifinomult, érdekes arcához egy különös, satnya test tartozott. Arca, kígyózó szemöldöke és ezüstös haja melyet mindig hátrafésülve hordott alkalmassá tették volna Drakula gróf megszemélyesítésére, míg teste, beesett mellkasa, vékony, inas végtagjai, és átmenet nélkül, hirtelen gömbölyödő pocakja egy átlagos hetvenhat éves öregember teste volt. Egyedül üldögélt a szaunában, amelyben akkora volt a forróság, hogy az igazgatóságból egyedül ő bírta elviselni. Telefonált.

Attól tartok, Sir Henry, eláll az üzlettől, ha erre őszintén válaszolok mondta Sir James.

Sir Henry White-tal beszélt, aki egy titkos, Afrikában működő konszern elnöke volt, amely a Dél-Afrikai Köztársaság, Botswana, Namíbia, Angola, Zimbabwe, Kongó, Közép-Afrikai Köztársaság, Ghána és Sierra Leone valamennyi arany-, ezüst-, platina- és drágakőbányáját birtokolta. Sir James körön belül volt, míg Sir Henry nem. A legfelsőbb kaszt nem kívánt mindenkit a kivételezettek körébe vonni, mivel szüksége volt olyan, viszonylag jelentős hatalommal bíró érdekcsoportokra, akik sok mindent birtokoltak. Mert ütközőpont krízis esetén szükség volt egy gazdag, körön kívüli rétegre, akiket a gazdaság összeomlásztásával el lehetett szegényíteni, hogy a pénz és a tényleges értékek mozgásban maradjanak.

Sir James a bányák becsült értékénél jóval nagyobb összeget kínált fel, amelyre Sir Henry magyarázatot várt.

Hajlok rá, hogy elfogadjam az ajánlatát, Sir James, csupáncsak tudni szeretném, mi vitte rá erre a rendkívül jelentős döntésnek a meghozatalára mondta Sir Henry.

Öreg ember vagyok, Sir Henry. És még annál is öregebbnek érzem magam. Nem hiszem, hogy túl sok időm van hátra, na, nem mintha gyötörne valami betegség. Tudom, hogy a nap már kijelöltetett, és hogy bármelyik lehet. A mai, a holnapi, a holnaputáni, bármelyik. És nincs semmim. Csak az a rengeteg pénz. Arra vágyom, hogy legyen valamim, valami kézzelfogható, valami, amit látni és érinteni lehet. Valami, amit örökül hagyhatok. És a pénzt, sajnos nagyon könnyű elherdálni.

Még akkora vagyont is, mint az öné, Sir James?

Még ekkorát is. Láttam én már olyan embert, aki két év alatt elherdált hatmilliárd dollárt. Államok száz és százmilliárd dollárokat hajítanak ki az ablakon. Fájna nekem, hogy ha már nem leszek, az, amit életem munkájával szereztem, nem szolgálna mást, mint élvhajhászást.

Mindketten hallgattak néhány percig, Sir James hagyta gondolkodni Sir Henryt. Az csak tíz perccel később szólalt meg.

Rendben van, Sir James, elfogadom az ajánlatát. Ma este nyolc órától ön az új tulajdonos, Sir James. Kérem, fogadja gratulációmat a kitűnő üzletért.

Köszönöm, Sir Henry. És kérem, fogadja elismerésemet, amiért annyi pénzre tett szert, amellyel megvásárolhatja a fél világot!

Köszönöm kedves szavait, Sir James! Máris munkához látok, hogy mihamarább elintézzük a formásokat.

Elbúcsúztak egymástól, Sir James kikapcsolta a telefont, és letette a padra maga mellé. Mosolygott. Már vásárolt tizenkét hajógyárat, tíz autógyárat, és hetven raktárt, melyekben kilencvenezer tonna tartósélelmiszer tároltak, és most birtokába került több tucat nagy jelentőségű bánya. Megkönnyebbült. Vagyona 99,89 százalékát megmentette.

3.

COLUMBIA, DÉL-CAROLINA

Október 29. vasárnap, zónaidő: 06 óra 20 perc

Gorkie azt tanította a klánnak, hogy ha nem tudnak saját titkos raktáraik és rejtékhelyeik takarásában közlekedni, akkor ereszkedjenek le az alvilágba, és haladjanak ott, az árnyak rejtekében. Neki is ezt kellett tennie.

Dr. Bocksteal helikopterével Gorkie Dél-Carolina fővárosába, Columbiába repült, változatos útvonalon és változatos magasságban. A klán éveken át tanulmányozta az alvilág kereskedelmét, hogy szükség esetén rejtetten mozoghassanak a saját eszköztáruk nélkül is. Columbiában éppúgy megtalálható az autólopásra szakosodott fekete iparág, mint más nagyvárosokban, és a lopott kocsikhoz mérten jóval kisebb, ám szépen jövedelmező járulékos iparágak, mint a jacht-, repülőgép- és helikopterlopás. Egy bizonyos méret fölött nem volt értelme ellopni egy repülőgépet (vagy egy hajót), mert egy állandó és alapos karbantartást igénylő utasszállító repülőgépet lehetetlen lenne elrejtteni. Előbb-utóbb a gépet valahol, valamelyik repülőtéren át kell majd vizsgálni, és akkor rájönnek, hogy a repülőgép lopott. Egy Boeing 747-es motorblokkjának sorozatszámát átütni nem megoldás, a repülőgép minden alkatrészének sorozatszámát átjavítani pedig nem lehetséges. Egy utasszállító repülőgépet nem tudnak fogadni vagy ellátni kisebb repterek, ahol az efféle bakik nem okoznának olyan nagy gondot. A nagyobb hajókkal ugyanez a gond. De a kisebb jachtoknak és repülőgépeknek, helikoptereknek van piacuk az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában, és Dél-Amerikában. A Sikorsky S-76 Mk II Spirit egyike a legnagyobb és legszebb polgári helikoptereknek. Több célra használható, szállíthat tizenkét utast, vagy két tonna terhet, és mindezt közel 300 km/órás sebességgel, több, mint 700 kilométeres hatótávolsággal, ami helikopter esetében igen jelentős. Ám, mivel képes leszállni egy nagyobb háztetőre, vagy onnan fel, elfér egy nagyobb garázsban, és két jól képzett szerelő megfelelően karbantarthatja, és ugyanakkor elég nagy és szép ahhoz, hogy szimbolizálja a gazdagságot, anyagilag hasznot hozó vállalkozás ellopni, és eladni.

Amikor Gorkie és Masada felemelkedtek a csendes elmekontrollközpont tetejéről, Gorkie tisztában volt vele, hogy sokáig nem repülhet a géppel, mert keresni fogják. A főváros, Columbia alig negyven perces út, ami még elfogadható kockázat. Columbiában Gorkie elrejtette a helikoptert, majd némiképp elmaszkírozva ugyanis az alvilágban elképesztő vérdíj volt a fejére tűzve elindult, hogy felhajtson egy bandát, akik foglalkoznak légi alkalmatosságok fekete kereskedelmével. Masada még elég rossz bőrben volt, ő maradt a helikopterben. Gorkie ellátogatott egy külvárosi bárba, ahol talált egy embert, akit érdekelt a helikopter. Elcserélni egy lopott járművet egy másik lopott járműre, adott esetben jóval könnyebb, mint eladni. Ez az ajánlat különösen tetszett a Jack nevű fickónak, aki arra jelentkezett,

hogy lebonyolítja az üzletet. Gorkie egy könnyű kis repülőgépet akart cserébe a helikopterért, aminek legalább 1 500 kilométer a hatótávolsága, plusz még 200 000 dollár készpénzt és hamis iratokat magának és Masadáznak. Jack végül lealkudta a ráfizetést 70 000 dollárra, amit Gorkie elfogadott, mivel 50 000 dollárra volt szüksége. Jacket elég könnyű volt manipulálni. Mindig övé volt az utolsó szó, de az utolsó szava mindig az volt, amit Gorkie akart hallani. Gorkie-nak nem voltak speciális igényei a hamis papírok tekintetében, mindössze jó minőségű, használható iratokat akart, így nem megrendelést adott, hanem abból választott, ami már volt. Az alvilág nagyon gyors tud lenni, ha pénzről van szó, nincs bürokrácia, és szabályok se nagyon, így Gorkie nem sokkal fél hét előtt már egy harmatos mezőn volt egy négyszemélyes, piros-fehér Beagle B.206 típusú könnyű kis repülőgéppel, és felszálláshoz készülődött.

Gorkie számtalan szakterülettel rendelkezett a klánban, sok minden más mellett járműspecialista is volt. Ez annyit jelentett, hogy értett valamennyi járműtípushoz, egy Jumbo Jettel éppúgy elboldogult, mint egy mozdonnyal vagy kisebb tengeralattjáróval. Komolyabb kémrepülőgéphez és ürrepülőgéphez ez idáig még nem volt szerencséje, de az összes többi repülőalkalmatosságot repülte már. A Hattori Klán elintézte, hogy repüljön néhány órát katonai repülőgépekkel és helikopterekkel is. Egy kis Beagle semmiféle problémát nem okozott Gorkie-nak.

Az eredetileg ötszemélyes Beagle aprócska repülőgép volt a Learjethez vagy a Gulfstream V típushoz képest, melyek az úgynevezett business jet kategória felsőbb régióiba tartoznak. Ellenben a Beagle-~~Z~~-l, amely könnyű repülőgépnek számít, jóval kisebb kabinnal (amiben nem lehet felállni, enni, vécére menni, tévét nézni, számítógépezni s a többi), alacsonyabb sebességgel, hatótávolsággal és repülési magassággal rendelkezik. Az a Beagle B.206, melyet Gorkie kapott, négyülésesre volt átalakítva, az ötödiket egyszerűen kivették, és a helyét a kisméretű csomagtérhez sorolták. Gorkie a pilótaülés melletti és mögötti ülésből fekhelyet készített Masadának, az elülső biztonsági övével rögzítette a lábát, a hátulsóéval a törzsét, így a Beagle előlépett sebesültszállítóvá.

Gorkie elérte a felszállási sebességet, megemelte a gép orrát, és a levegőbe emelkedett. Nyugat felé elhagyta a várost. A gépet felvitte 2 500 méterre, majd légifolyosót kért Nashville-be, ahol néhány órát szándékozott eltölteni, hogy egy kicsit rendbe hozza Masadát.

4.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

Október 29. vasárnap, zónaidő: 11 óra 38 perc

A klán egy fa tetején töltötte az éjszakát. Napfelkeltekor tovább indultak, hogy megfelelő helyszínt keressenek az új rejtekhelynek. A legalkalmasabb helyszínnek számtalan kritériumnak kellett megfelelnie. Legalább három fára kellett kiterjednie, hogy mindenre elegendő hely legyen. Ezeknek elég közel kellett állniuk egymáshoz ahhoz, hogy ne okozzon problémát a közlekedés egyikről a másikra. A rejtekhelynek legalább negyven méter magasan kellett kezdődnie, és legalább tíz méteren keresztül kellett folytatódnia felfelé. A lombkoronának el kellett rejtenie a tábornak letről, fentről, és minden oldalról. Kétszáz méteres körzetben nem lehetett semmilyen vízfelület, mert az nagyon sok

rovarral és rendszeresen odajáró állattal jár. Száz-százötven méteres környezetben nem lehetett ösvény. Nem lehet a közelben három-négyszáz méteres körzetben semmi, ami érdekes lehet, sem ritka növény, sem egyéb, ami felkeltheti valaki figyelmét, akár gyalog jár erre, akár repülőgéppel. És legalább három kilométerre sehol sem lehetett egyetlen aprócska kis tisztás sem, ahová leereszkeszhetett volna egy helikopter, és ugyanakkor legalább hat menekülési útvonalnak kellett lennie, melyek mindegyikén el lehet jutni néhány kilométer távolságra.

Fél tízre megtalálták, amit kerestek. A terület minden szempontból megfelelőnek látszott. Alaposan átvizsgálták a környéket, az arrafelé élő állatokat és növényeket, a fákat, a fatörzseket, van-e rajtuk bármilyen jel, mennyire erősek a törzsek és az ágak, van-e valamilyen bajuk, van-e bármiféle nyoma betegségnek a területen. Minden a legnagyobb rendben volt.

A klán és Andan kétszáz méteres körben vettek fel állást, szüntelen a környéket pásztázták. Damien leereszkesedett a földre, és csatlakozott a klánhoz, állást vett fel, és a területet figyelte. Fent járt a kiválasztott fák legtetetjén, hatvan méter magasban, és védőmaszkban rovar- és kígyóriasztóval fújta be a kiválasztott három fát, harminc métertől felfelé, valamint a már előre felvitt építőanyagot, bambuszt és különféle ágakat. A törzseket beoltotta egy olyan anyaggal, amely megmérgezi a fában élő rovarokat, de a fát nem.

Hamarosan néhány rovar és kígyó esett le a magasból.

Damien és Shana eltakarította a tetemeiket, hogy senkinek ne tűnjön fel, aki erre jár. Ezután Damien és Shana felmásztak a kiválasztott három fa egyikére. Kötelet engedtek le, amelyen keresztül felhúzták a klán és Andan felszerelését. Elsőként Mörjike mászott fel, utána Zoe, majd Andan derekára hurkolták a kötelet, és felhúzták. Andan ezt igen ijesztőnek találta. Damien, aki Nadya után a legjobban értett a nyomokhoz, leereszkesedett, és Nadyával és Nicole-lal eltüntették a nyomaikat, majd ők is felmásztak. Legvégül felhúzták a kötelet.

Fent a magasban, a lehető legnagyobb csendben, elkezdődött a hosszú távú tábor kiépítése. Először a keretet csinálták meg, amit lombokkal és terepszínű, vízhatlan ponyvával bélelnek majd ki, és amit lentről és más fákról, több szögből és több magasságból is ellenőriznek majd, hogy megfelelően beleolvad-e a környezetbe.

5.

EGY MŰHELYBEN

WASHINGTON D.C.

Október 29. vasárnap, 14 óra 00 perc

Albert P. Staffordnak rossz napja volt. Élete legeslegrosszabb napja, bár ahogyan kezdődött, az egyik legjobbnak nézett ki. Stafford Andan alatt az Amerikai Pszichiátriai Társaság alelnöke volt, ám Andan eltűnése óta elnökké lépett elő. E magas pozíciót úgy érte el, hogy egyszerűen kinevezte saját magát a társaság elnökévé és kész. Staffordért limuzin ment reggel nyolcra, hogy befuvarozza a K. Streeten található hivatalába. A limuzinban maga Charles Haley, New York város főpolgármestere

hívta fel, hogy megkérdezze, nem volna-e kedve egy közösen elköltött ebédhez egy elegáns washingtoni étteremben. Staffordnak nagyon is volt hozzá kedve. Fellapozta a naptárát, melyben nem volt mára hely, de nagyon el akart menni, így szabaddá tette a délutánját. A telefonba mindenesetre hümmögött, és megkérdezte, hogy fontos-e. A főpolgármester azt mondta, hogy nagyon is. Stafford megint hümmögött egy sort, majd azt mondta, hogy 13 órakor szabaddá tudja tenni magát, ha nagyon fontos, de akkor sajnos le kell mondani egy találkozót egy szenátorral. Haley biztosította, hogy nem fogja megbánni. Stafford imádta ezt hallani. Úgy izgult, mint egy gyerek, ahogyan közeledett a várva-várt ebéd időpontja. Fél egy előtt öt perccel hagyta el az irodáját. Kiszaladt a ház elé, és beszállt a limuzinjába.

Az étterembe azonban sohasem érkezett meg, és így sohasem tudta meg, hogy milyen meglepetéseket tartogatott számára a főpolgármester. Stafford arra ébredt, hogy egy dohos műhelyben van, egy halálosan rettegő, kegyetlen, tapasztalt pszichopata gyilkos kezei között.

Albert P. Stafford arra ébredt, hogy a feje, mint valami vasdarab, be van fogva egy satuba, kezeit hátrabilincselték, lábait összeragasztószalagozták. Egy műhelyasztal előtt állt, félig megrogyasztott térdekkel.

Valaki vesén vágta nagy erővel, amitől felszisszent, és a földre is esett volna, ha a feje nincs satuba fogva.

A kurva anyádat, te szarevő geci!!! üvöltötte az arcába egy fickó olasz akcentussal. Megmondod végre, hogy van Andan, vagy meg akarsz dögleni, he?

Nem tudhomm, hohl vahn! nyögte Stafford. A feje majd szétrepedt.

A kurva anyádért hazudsz! ordította Angelo, aztán baseballütővel combon vágta Staffordot, majd nekiesett a satunak, és elkezdte ráhúzni a satupofákat a pszichiáter fejére.

Argrhiirggrrr nyögte Stafford, aztán felüvöltött. -Rgrrrrhrr

Angelo tovább húzta a satut.

Hol van Andan, te mocsok szarevő féreg??!

Csak artikulátlan üvöltés volt a válasz.

Angelo meglendítette a baseballütőt, és rávágott vele Stafford összebilincselt kezeire. Stafford üvöltött.

A kurva anyádat, te mocskos szarevő mocsadék szenny tetű! A kurva anyádat! Azt hiszed, nem tudom, hogy csak rejtegeted azt a rohadt szarevő szenny geci Andant?! Azt hiszed?! Azt hiszed?! Nesze! Angelo elkezdte ráhúzni még jobban a satut Stafford fejére.

Stafford vonyított, és artikulátlan hangon kiabált. Úgy érezte, szétreped a feje. Vér folyt ki a szája sarkán.

Beszélj! Beszélj! Nem érted?! Beszélj, mert megöllek! Megöllek! Megöllek, te mocsadék tetű szarházi geci féreg!

Angelo rettenetesen félt Don Mazzone haragjától. Don Mazzone megölte Candyt, az élettársát, akivel jól megvoltak, de Angelo csak magát hibáztatta miatta. És most itt volt, és maximálisan el volt szánva, hogy mindent kiszed Stafforból.

Hová rejtettétek el Andant??? Beszélj! Beszélj! Beszélj! A kurva anyádat, megöllek, ha nem köpsz, megöllek, te rohadtszarevő tetű!!!

Staffordnak olyan fájdalmai voltak, hogy képtelen volt megszólalni. Angelo hatalmasat ütött a derekára.

Beszélj! Beszélj! A kurva anyádat! Ne merd Andant védeni! Ne merd Andant védeni! A kurva anyád, védeni merészeled azt a rohadék, tetves férget, mi?! A kurva anyád! A kurva anyád!

Angelo belerúgott Stafford bal combjába, aztán leköpte, majd nekiugrott a satunak, és még jobban ráhúzta a satupofákat Stafford fejére.

Stafford összevizezte magát. Magában segítségért kiáltott, és azt hajtogatta, hogy mennie kell, mert találkozója van a főpolgármesterrel, de csak vonyítani bírt. A vér vastag csíkban folyt a két füle mellett.

Beszélj! Beszélj! ordította Angelo, aztán ütött. Az ütéstől eltört Stafford bal combcsontja. Beszélj már végre, te rohadék féreg szarevő mocsadék! Beszélj! Beszélj! BESZÉLJ!!!!!!

De Stafford nem beszélt. Mert nem bírt. Angelo teljesen elvesztette a fejét, és akkorát vágott a baseballütővel Stafford oldalára, hogy eltört az ütő Stafford három bordája ment szét apró darabokra. Angelo a földhöz vágta az ütő kezében maradt darabját, és elkezdte ráhúzni a satut.

Stafford úgy érezte, szétég a feje az odatolult rengeteg vértől. A vér már az orrából és a szeméből is folyt. Aztán egyszerre több helyen is megrepedt a feje. Az egyik szeme kipattant a szemüregből, és kocsányon lógva himbálózott, ahogyan Stafford vonaglott.

Angelo leállt. Rájött, hogy Staffordnak már vége. Leköpte, ötször egymás után.

DÖGÖLJ MEG!!! DÖGÖLJ MEG!!! ordította torkaszakadtából. Mi a kurva anyáért nem beszéltél, mi?! Rohadt szarházi, mocskos szemét féreg!

A nadrágzsebéből huszonnégy karátos, színarany nyelű, hosszú pillangókést* vett elő, kifordította a borotvaéles acélpengét, és elvágta Stafford torkát. Beletörülte a pengét Stafford pulóverébe, összecsukta a kést, és a zsebébe dugta. Háromszor leköpte Staffordot, és bele is rúgott.

Dögölj meg! kiabálta, aztán elment.

- pillangókés: olyan zsebkés, amelynél a nyél csukott állapotban két oldalról a pengére hajlik. Több mint 1 200 éves polinéz-maláj harci fegyver. Az Egyesült Államokban elsőként a

Benchmade Knife Company vezette be a piacra a cég emblémája egy pillangó, innen ered az elnevezés.

HETEDIK FEJEZET

1.

NETSUKE TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

Október 29. vasárnap, 14 óra 44 perc

A Netsuke Tower tetején egy helikopter-leszállóhely volt, valamint hely három helikopternek. A tetőn elhelyeztek egy kommunikációs fülkét, amely a gépek leszállását segítette, és egy műhelyt a karbantartó munkákhoz. A kommunikációs fülkében békesség volt, alighanem ez a helyiség volt a legnyugodtabb az egész Netsuke Towerben. Ilyen magasságba már nem ért fel a lenti világ nyüzsgése, a tüntetők alaptalan gyűlölete, akik kordont vontak az épület köré, horogkereszteket festettek a falra, transzparenszen hirdették megvetésüket, valamint kavicsokkal, rohadt zöldséggel és gyümölccsel dobálták az ablakokat meg a falakat a földszinten és az első emeleten. A tetőn Oye, egy fiatal, szemüveges, vézna férfi volt szolgálatban, aki a rajzfilmcsatornát nézte a tévéjén, és nagyokat nevetett a kengyelfutó gyalogkakukkon és a farkason, aki üldözte, de aki mindig pórul járt. Annyira belemerült a rajzfilmbe, hogy csak akkor vette észre a helikoptert, amikor az már a felfestett leszállóhelyen landolt, alig húsz méterre a fülkétől.

Az ismeretlen, fekete helikopter leszállása megijesztette Oyét. Egy pillanatra azt sem tudta, mihez kezdjen. Számítógép volt az asztalán, amibe beüthette volna a gép törzsére festett számot, hogy utánanézzon, hátha ismerik a helikoptert, de a gép pontosan szembe állt a fülkével, így nem látta a számot az oldalán. Ekkor kinyílt a helikopter egyik ajtaja, és egy fekete overallos, kötött sapkát viselő alak bukkant fel, aki iszonyú sebességgel indult meg egyenesen felé. Oye felugrott, olyan vehemenciával, hogy a széke felborult. A rádiójáért nyúlt, hogy riassza a biztonságiakat, de addigra az alak berontott a helyiségbe, és kitepte a kezéből a rádiót. Ledobta a földre, és szétaposta. Oye nemrégiben szerezte meg az egy dant karatéból. Azonnal megindított egy gyors rúgást a fekete alakra, de az könnyedén földre vitte. A hátára fordította Oyét, majd a gallérjánál fogva felállította.

Ne használja a rádiót és a telefont. Lehallgatják szolt rá japánul.

Oye csak most döbbent rá, hogy az alak egy nő. Alacsonyabb volt nála, világos bőrű, amerikai. Oye sose látta.

Jöjjön. Nyissa ki a tetőajtót, és támassza ki mondta Gorkie, és maga után húzva Oyét, kiment a tetőre. Masada úr van a helikopterben.

Oye nem sokat tudott a Masada-ügyről, de azt igen, hogy Masadát már égre-földre keresték. Vigyázzba vágta magát.

Mondja meg, mit tegyek, és megteszem! jelentette ki határozottan.

Nyissa ki a tetőajtót, és támassza ki a lábával. Aztán majd mondom a többit.

Értettem.

Oye a tetőajtóhoz rohant, Gorkie a helikopterhez. Oye kinyitotta, és a lábával kitámasztotta az ajtót. Figyelte, ahogy a másfél méternél alig magasabb nő könnyedén kiemeli Masadát a helikopterből, és futni kezd vele a lépcsőház felé.

Jöjjön utánam! utasította Gorkie Oyét, amikor elment mellette, és elindult lefelé a lépcsőn.

Oye rohant utána. A tetőről nem vezetett sem lift, sem lépcső a 77. emeletre, csak a 76-ra. Az emeleti ajtó előtt Gorkie félreállt.

Menjen előre! Utasítsa az embereket, hogy ne használjanak telefont és rádiót, mert lehallgathatják!

Értettem!

Oye kinyitotta az ajtót, és beszaladt a folyosóra. Odarohant az első emberhez, aki a Masada-titkárság egyik biztonsági embere volt.

Uram! Ne használjon rádiót és telefont, mert lehallgatják! közölte vele Oye.

Mi történt? kérdezte a férfi.

Ekkor jelent meg Gorkie, ölében az elég rossz állapotban lévő Masadával.

Masada úr! ismerte fel az őrt, bár csodálkozott, hogy Masada kopasz.

Menjenek előre, és utasítsák az embereket, hogy senki ne használjon telefont és rádiót! szólt Gorkie.

Igenis! mondta a biztonsági őr katonásan, bár fogalma sem volt, hogy ki ez a nő.

Oye és a biztonsági őr megindultak előre, tíz lépéssel Gorkie előtt futottak, és mindenkit figyelmeztettek. Eljutottak Masada személyi titkárnőjének irodájába, ahonnan lépcső vezetett a 77. emeletre, Masada irodájába.

Masada úr ugrott fel a Yokót helyettesítő titkárnő, amikor a kis csapat berontott az irodájába.

Ne használjon telefont és rádiót! jelentette be Oye. Lehallgathatják!

A titkárnő odébb lépett a telefontól.

Azonnal hívja fel Isikawa, Torinaga és Horoshi urakat! mondta Gorkie Személyesen intézkedjen, ne telefonon! Mondja azt nekik, hogy Momochi hívhatja őket! Gorkie a rádióból értesült róla, hogy Momochi vette át a Masada Konzern irányítását.

Értettem! mondta a titkárnő, és elrohant.

Gorkie elindult felfelé a lépcsőn, leszólt a biztonsági őrnök és Oyénak.

Térjenek vissza a feladataikhoz! Köszönöm.

Igenis! vágta rá egyszerre Oye és az őrnök. Nem tudták, ki ez a nő, de szemmel láthatóan jól kiismerte magát magasabb körökben. Mindketten távoztak.

Mariko kinyitotta Gorkie előtt az ajtót. Masada irodájában monitorokon az egész épületet, és annak környékét is szemmel lehetett tartani. Gorkie bement Masadával az irodába, Mariko behúzta és bezárta utánuk az ajtót. Gorkie a fekhelyhez vitte Masadát, ahol Masada le szokott dőlni egy félóra-órára, ha nagyon sokáig maradt bent, és volt egy kis ideje aludni.

Hozzatok néhány ülőpárnát! szólt hátra Gorkie a válla felett.

Momochi odavitt nyolc párnát, és két sorban rátette őket a gyékényre. Gorkie lefektette Masadát.

Rengeteg drogot kapott, több tucat elektrosokkot, és órákon át folyamatosan hipnotizálták mondta Gorkie.,

Ashiko, szedd össze a szükséges gyógyfüveket, és készítsd elő a tűimet. rendelkezett Momochi.

Máris, jonin! mondta a kislány, és Masada gyógynövényes szekrényéhez ment, majd válogatni kezdett egy fonott kosárba.

Mariko vizet tett fel forrni. Momochi ellenőrizte Masada pulzusát.

Mariko, szükségem lesz a szaunára mondta. Ki kell hajtanunk a kábítószer a testéből.

Megyek, jonin mondta Mariko, és a hatalmas iroda legtávolabbi végébe rohant, hogy jól befűtse a szauna kályháit.

Gorkie felállt, Momochi is. Egymásra mosolyogtak, átölelték egymást.

Tudtam, hogy megoldod mondta Momochi.

Törtem magam miatta nevetett Gorkie. Szétváltak. Tíz éve nem láttalak, Jonin!

Egy homokszem az idő végtelen sivatagában jegyezte meg Momochi. Jó újra látni az arcodat, Gorkie!

Köszönöm, kedves vagy.

Gondolom, ugyanazon estél át, amin Joshi. Jól vagy? érdeklődött Momochi.

A körülményekhez képest igen. Gyógyítottam magam, és még fogom is.

Adok tűkészletet és gyógynövényeket.

Köszönöm mondta Gorkie.

Ashiko fogott egy fekete selyemzsákot, beledobott egy akupunktúrás tűkészletet, majd elkezdte beledugdosni a gyógynövényeket, melyeket majd Gorkie használ fel.

Jó volna beülnöd egy időre a szaunába javasolta Momochi.

Most nincs időm rá mondta Gorkie.

A tévé és a rádió óránként bemondja, hogy meghaltál.

Tudom, hallottam a gépen. Össze akarják zavarni a klánomat. Nem fog összejönni. Nem tudom, mit hisz most a klánom rólam, hogy élek-e vagy halott vagyok, de az biztos, hogy működik, és ez a lényeg.

Mondd, mi történik a világban?

Csak változik felelte Gorkie.

Momochi bólintott.

Mariko és Ashiko odamentek. Ők még nem találkoztak Gorkie-val.

Ő Gorkie mutatott Momochi a nőre. Sokat hallottak már róla, legendája volt a Hattori Klánban.

Jó ez az új tested, Hattori Jonin! nevetett Ashiko. Átnyújtotta Gorkie-nak a gyógynövényekkel megtömött selyemzsákot.

Gorkie megsimogatta a gyerek ninja arcát.

Köszönöm.

Helikopterrel jöttél? érdeklődött a lány.

Igen.

Hogy szerezted? Valami ninja trükk?

Bizony! kacintott Gorkie. A Masada Konzernnek van két tartalék helikoptere a JFK repülőtéren, én meg elloptam az egyiket.

Hű, micsoda ninja trükk! kacagott Ashiko.

Csak jót hallottam rólad, Hattori Jonin! hajolt meg tiszteletteljesen Mariko.

Gorkie viszonzta a meghajlást.

Sose cáfold a rólad szóló legendákat! idézett Gorkie egy régi ninja mondást.

Mariko nevetett. Gorkie Momochihoz fordult.

Momochi, mit tudsz a klánomról?

Eltűntek. Ahogy tanítottad őket.

Az jó. Ezt is vártam Gorkie meghajolt. Köszönöm. Most elmegyek, megkeresem a klánomat.

Rendben. Majd találkozunk. Sok a homok abban a sivatagban.

Ahogy mondod!

Gorkie elindult az ajtó felé. Mariko megszólalt.

Megérkeztek.

Gorkie széthúzta az ajtót, és leszólt Isikawa, Torinaga és Horoshi uraknak.

Jöjjenek fel!

A három igazgató elindult felfelé a lépcsőn.

Avasd be őket mondta Gorkie Momochinak. Egy s másba.

Momochi bólintott. Az igazgatók feljutottak a lépcső tetejére.

Fáradjanak be, uraim invitálta őket Gorkie.

Beléptek. Azonnal kiszúrták Masadát. Odaszaladtak, letérdeltek mellé, hogy lássák, hogy van. Masada nem volt öntudatánál.

Nemsokára jobban lesz mondta Momochi.

Torinaga felnézett rá, hogy megkérdezze, nem kéne-e orvost hívni, de hirtelen rádöbbent, hogy az öreg mennyire más lett, mint amilyennek megismerte.

Nem vagyok szenilis tájékoztatta Momochi mosolyogva. Csak álcáztam magam, mivel sokan figyeltek.

Torinaga felállt, és meghajolt, jelezve hogy érti. Horoshi is felállt. Megfordult, hogy megkérdezze Gorkie-től, kicsoda, és hogy ő hozta-e vissza Masadát a pokolból, de Gorkie-t sehol sem látta. Momochihoz fordult.

Hogy hogyan Hogyan? hebegte értetlenül.

Momochi odament hozzá, és megérintette a vállát.

Ne kérdezze mondta szelíden, de elég határozottan ahhoz, hogy Horoshi úr elfelejtse a kérdést.

Ebben a pillanatban Gorkie a helikopterrel felemelkedett a tetőről.

2.

TOM GHURI HÁZA

TAMPA, FLORIDA

Október 29. vasárnap, 16 óra 30 perc

Dick egy barátja házában jött össze az embereivel, hogy megtervezzék a Netsuke Tower elleni ostrom részleteit. A barát, Tom Ghauri, Vietnamban volt veterán, a robbanóanyagok mestere, a háború után C4-es* csempésztésével foglalatostkodott, amiből kisebb vagyonra tett szert, innen a hatalmas ház a belső udvarral, ahol lövöldözni is lehetett. Dick harminc embert hívott össze. Mindegyikükkel dolgozott már együtt az évek során, tudta, mikor mire számíthat tőlük. Miután alaposan áttanulmányozta, és leellenőrizte a Johnsontól kapott dokumentációt, arra a következtetésre jutott, hogy harminc megbízható, tapasztalt zsoldosra van szüksége, akikkel komoly csapást mérhet a Netsuke Towerre.

- C4: régi típusú plasztik robbanóanyag.

A csapat a ház alagsori dolgozószobájában jött össze, egy tágas, faburkolatú, ablaktalan helyiségben, ahol hatalmas asztal és egy iskolai tábla uralta a teret. A harminc zsoldos az asztalt ülte körbe, Dick a táblánál állt, teleszkópos mutatópálcával a kezében. A táblára a Netsuke Tower alaprajzát és fényképét ragasztották ki. Dick ezúttal nem szörföktatónak nézett ki. Szürke atléta volt rajta és terepszínű nadrág. Nyakában dögcedula. Mezítláb állt a parkettán. Néhány éve Nigériában lábgombát kapott, azóta hagyta levegőzni a lábát, amikor csak módja volt rá.

Infóim szerint kezdett bele Dick a mondókájába szerdára a Netsuke Tower körül tüntető csőcselék a mostani négyszeresére dagad. Ezt felhasználjuk a támadás fedezésére. Két csapat lesz, egy fentről támad, a tetőről, egy pedig lentről. Fentről tíz ember megy be, igen jelentős tüzerővel, és ledarálja a Masada Konszernt. Lentől húsz ember támad, megnyitják a kapukat, és beengedik a csőcseléket. A csőcselék jó fedezés lesz, a biztonságiak nem merik majd használni a fegyvereiket. Megbízónk kikötötte, hogy a cél a Masada Konzern, de ez nem lehet nyilvánvaló a hatóságok számára, ezt álcáznunk kell, és ezért van szükség egy csapatra, amelyik lentől támad.

Tisztogató akció? kérdezte egy alacsony, szakállas fickó, akinek nagyon izmos karjai voltak, melyeket woodoo szimbólumok tetoválásai borítottak.

Igen válaszolt Dick. A fenti csoport, melyet barátom és bajtársam, Tom Ghauri vezet, fentről megy lefelé, a másik csoport, melyet magam vezetek, lentől felfelé. Minden emeletet megszorunk, de csak szórványosan megyünk végig rajtuk. Ez alól kivétel a Masada Konzern emeletei, melyek a 62. emeletről a 77.-ig tartanak. Hogy ezt kellőképpen álcázzuk, még néhány cég emeleteit is átfésüljük, de csak azokat, akiké befér az időnkbe. Az akciót egy órára tervezzük, ami elég rövid idő, de elég

hosszú is. Ez egy roham lesz, emberek, egy nagyon gyors roham. Lecsapunk, átfésüljük a házat, és eltűzünk. Akik a tetőről mennek be, azok helikopterrel távoznak, a többiek a csőcselék takarásában.

Robbantunk? kérdezte Ghauri.

Annak nem volna értelme mondta Dick. Ebben a helyzetben nem. Minden tizedik emeletet felgyújtunk, a tűz pánikba ejti a csőcseléket és a Netsuke Tower dolgozóit, a pánik pedig ugyancsak nekünk kedvez, mert jobban el tudunk tűnni. A liftek többségét kikapcsoljuk, és megbénítjuk.

Fegyver?

A fenti csapat LMG-vel* lesz felszerelve, a lenti .45-ös Ingram M10-essel. Viszünk rengeteg füstgránátot, gázálcot és éjjellátót. Az ajtók kinyitására lesz nálunk néhány sörétes. A tetőre érkező csapat hangtompítós pisztolyokkal iktatja ki az esetleges őreket. Az antennákat tönkretesszük, majd behatolunk. A tetőről nem lehet lemenni a 77. emeletre, csak a 76.-ra. A lépcső oda vezet, a lift is. A legfelső emelet teljes egészében Joshi Masada irodája. Biztonsági okokból, vagy hogy ne zavarják, el van szeparálva. Egyetlen lépcső vezet oda fel, a személyi titkárnője irodájából. A tetőt is berobbanthatnánk, vagy a tetőről a 76.-ra vezető lépcsőház oldalfalát, de ennek semmi értelme nem lenne. Mindkettő nagyon vastag és erős, túlságosan nagy mennyiségű robbanóanyagra lenne szükségünk hozzá, annyit pedig nem ér. Mivel Joshi Masada egy pszichiátriai intézetben van, valószínűleg üres lesz az irodája, de ha mégis van ott valaki, úgy is csak egy kijárata van az irodának.

- LMG (Light Machine Gun): Könnyű géppuska. Egy fegyverkategória, olyan puskalőszerű tüzelő, nagyteljesítményű automata fegyver elnevezése, amelyet egy katona képes tűzkész állapotban hordozni, és akár kézben tartva használni.

A tető az rendben van, de hogyan megyünk be lent? kérdezte az állát simogatva Tom Ghauri. Mit lehet tudni a kapuról? Úgy gondolom, eleve kiindulhatunk abból, hogy zárva lesz.

Ez egészen biztos értett egyet Dick. És az is, hogy az előcsarnokban van néhány fegyveres biztonsági ember. A földszinten a fal jórészt üveg, viszont a létező legjobb minőségű páncélüveg, ami nem törik, és csak .50-es kaliberű puskával lehet átlőni, páncéltörő lőszerrel. Ezért két megoldás kínálkozik a bejutásra, még majd teszteljük őket, hogy kiválasszuk a jobbikat. Az egyik lehetőség, hogy egy nagyobb dzsippel nekimegyünk, és betörjük. Ehhez egy Chevrolett Blazer vagy egy Ford Bronco kell majd. És meglehetősen nagy sebesség, súlyos acélütközőkkel. A másik lehetőség, hogy valaki kinyitja a zárat.

Milyen a zár? kérdezte Tom Ghauri, akinek a zárnyitás a hobbija volt.

A zár egy nagyon fejlett elektronikus zár. Kívülről nem lehet kinyitni, csak belülről. Az ajtó alatt, lent az alagsorban akkumulátorok vannak elhelyezve, hogy a zárat működtetni lehessen áramszünet esetén is.

Akkor vágni kell, nincs más lehetőség mondta Ghauri.

Lángvágóval túl sokáig tartana, ezért körfűrész használunk hozzá. Az áramot 110 méterről kell oda

vinnünk, tehát be kell szereznünk egy 200-250 méteres hosszabbító kábelt.

Miért nem robbantunk? kérdezte Ghauri.

Azért nem, mert a robbantás túlságosan hangos és drasztikus, nagyon sokan felfigyelnének ránk, a zsaruk, a Netsuke Tower biztonsági emberei, és talán mások is, FBI, hadsereg, meg a többi.

Ghauri bólogatott, hogy érti. Dick folytatta.

Ötfős csoportokra oszlunk, rádióval tartjuk a kapcsolatot. Lent jó lenne legalább két, de inkább három bejáratot nyitni, hogy a csöcselék nagy sebességgel áramolhasson be az épületbe. Amint a lenti egységek elfoglalták az előteret, két ötfős csapat felsprintel a második emeletre, olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak tud, és ott liftbe szállnak. A liftek állandóan a földszinten várakoznak, ezért nem fog sokáig tartani, míg a liftek megérkeznek a második emeletre. Azért indulunk innen, és nem a földszintről, mert minden emeleten kijelzi a liftajtó fölötti képernyő, hogy a liftbe hányadikon szálltak be. Így még ha tudomást is szereznek arról, hogy valakik betörték az előtérbe, azt fogják hinni, hogy az alsóbb emeletekről a Netsuke Towerben dolgozók menekülnek felfelé. Ez logikus gondolat, mivel a csöcselék miatt más út nem kínálkozik. A lifttel az egyik csapat a 20.-ra megy, a másik a 40.-re. A többiek letről mennek felfelé a lépcsőn, és megtisztítják az emeleteket. A megbízóm nem akar többet, mint a Masada Konzern személyzetének és berendezéseinek elpusztítását, és a Netsuke Tower megbénítását, így semmi szükség hosszadalmasabb állóharcra.

Viszünk fűleket? kérdezte Ghauri. A zsoldosok, ha fejpénzt kapnak minden megölt ellenségért, sok esetben az ellenség levágott fülével bizonyítják a halálát, és a fűlekért kapják a prémiumot.

Nem. Arra nincs szükség. És időnk se lesz. A megbízóm csak azt akarja, hogy bénítsuk meg a Netsuke Towert, és irtsuk ki a Masada Konzern személyzetét. Ha ezt a célt elérjük, megkapjuk a másik négyszáz rongyot is. És el fogjuk érni. Tudomásunk szerint magunkhoz mérhető profikkal nem fogunk találkozni az épületben, de ez nem azt jelenti, hogy ennek lehetősége kizárt. Úgy készülünk fel, mint mindig. A legrosszabbat feltételezzük, és arra keressük a megoldást. Semmit sem veszünk lazán, senkit sem fitymálunk le. Lehet, hogy könnyű lesz, lehet, hogy nem. Lehet, hogy ez lesz életünk legnehezebb próbatétele. Sok mindent tudunk, és néhány dologról nincs tudomásunk. Lehet, hogy emiatt a néhány nem ismert információ miatt odaveszünk néhányan vagy mindannyian. Eddig még mindig győztünk, és kijöttünk mindenhonnan, de csak azért, mert halálosan komolyan vettük a dolgunkat, és nem becsültük le az ellenséget. Most sem tesszük. És így, most is, mint mindig ezelőtt, ez túlélésünk záloga.

3.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

Október 29. vasárnap, zónaidő: 22 óra 07 perc

A rejtekhely még nem volt teljesen kiépítve, de már határozottan kezdett körvonalazódni. Három fára

terjedt ki, ötven méterrel a talaj felett kezdődött, és ötvenhét méter magasságig ért fel. Alul hat méter sűrű lomb álcázta a fák tetejére épített tábort, felette pedig nyolcméternyi összefüggő lombtakaró tette lehetetlenné, hogy repülőgépről vagy helikopterről felfedezzék.

Bár a klán már nagymértékben megbízott Andanban, továbbra is voltak olyan területek, ahová Andan nem tehetette a lábát. Ilyen volt a klán mellékhelyisége, a hálóhelye, a fegyverraktár, a biztonsági és a műveleti szoba. Mindezek a jól hangzó nevekkel illetett szobák csupáncsak egymástól ágakkal, indákkal összekötözött lombokkal, rovarhálóval és vízhatlan ponyvával elválasztott, három-tíz négyzetméteres kis helyiségek voltak. A biztonsági szobának becézett ponyvafalú, öt négyzetméteres szobácskának minden berendezése egyetlen laptopból és egy elemlámpából állt. A laptop képernyője tizenhat kis képkockára volt felosztva, melyek mindegyikét tetszőlegesen fel lehetett nagyítani. A rejtékhely környezetében különféle érzékelők voltak elhelyezve. Két puskamikrofon, az egyik az ég felé irányítva, a másik a talaj irányába, két színspektrum-analizátor*, és négy apró kamera, melyek háromféle üzemmódban működhettek: normál, nappali és kétféle éjszakai üzemi módban, az egyikben az éjszaka, szem számára alig érzékelhető fényeit erősítette fel nyolcvanezerszeresre, a másikban pedig a hőmérsékletet mutatta ki eltérő színekkel. A detektorokat, a laptopokat és a többi, energiaigényes felszerelést három napelemes energiagyűjtővel tudták feltölteni, melyek napcellái csillogásmentes felületkezelést kaptak, hogy a napfény megcsillanása ne árulja el a tartózkodási helyüket. A műveleti szobának kinevezett rovarhálóval és vízhatlan ponyvával körbekerített helyiségben jegyzetfüzetek, tollak, ceruzák, vonalzők, szögmérők és körzők kaptak helyet, ez lesz az a szoba, ahol kielemezik a történeteket, és elkészítik a terveket. Andan saját hálóhelyet kapott, és saját vécét. A vécé mindig nagy probléma a dzsungelben, mivel az ürülék és a vizelet a legkellemetlenebb életformákat vonzza magához. Négy közös helyiség volt: nappali, konyha, éléskamra és betegszoba.

- színspektrum-analizátor: mozgásérzékelő. Képet alkot az általa megfigyelt területről; a képen található formákat színárnyalatokként értelmezi, a színárnyalatoknak megméri a kiterjedését minden irányban. Ha bármilyen mozgás történik, a színek kiterjedése is változik, és ezt a változást jelzi. Tizenhatmillió színárnyalatot képes megkülönböztetni, az érzékenysége állítható.

A felszerelés, amit magukkal hoztak, elsősorban vízhatlan ponyvák, rovarhálók, fegyverek, muníció, szerszámok, detektorok, tömlők és egészségügyi felszerelés állt. A legnagyobb helyet a ponyvák és a rovarhálók foglalták el, amikből bármennyi kevés lett volna. Szerencsére ezek nem képviseltek túlságosan nagy súlyt. A fegyver és a lőszer volt a legnehezebb. Semmi nem kaphatott helyet a felszerelésben, amire ne lett volna elengedhetetlenül szükségük. Bármilyen nem volt nagyon fontos, méretével és súlyával kizárt valamit, ami nagyon fontos lett volna. A felszerelés minden egyes darabját alaposan meg kellett fontolni. Nagyon részletesen átgondolni a fegyvert, mert minden egyes eltérő löszert tüzelő fegyverhez külön munícióról kellett gondoskodni. Mivel a dzsungelben a csúszómászók és a rovarok miatt a közvetlen a talajon nem lehet aludni, mindenkinek rovarhálós függőágyra volt szüksége. Bármilyen, amit a dzsungelben nem lehetett megtalálni vagy a rendelkezésre álló anyagokból előállítani, azt magukkal kellett vinniük. Átgondolni, hogy milyen ruhák kellhetnek, és miből mennyi, hogyan töltenek majd el hónapokat fák tetején, és esetenként mivel ütöki el az időt, amikor nincs mit csinálni, amikor nincs gyakorlatozás, nincs feladat, csak pihenés, hogyan, miben lehet elkészíteni az ételt és hasonlókat, száz és száz kritérium, melyek mindegyikének meg kellett felelni. Minden helyet foglalt, és ránehezedett a hátgerincre, az izmokra és az inakra. Amikor a klán leszállt Denverben, pontosan kellett tudnia, hogy felszerelésének mely

darabjaitól válik meg, és melyeket viszi tovább, és amikor Bogotában szálltak le, tudniuk kellett, hogy mit vegyenek, és miből mennyit. Elég volt egy kis hiba, és annak tragikus következményei lehettek. A klán persze nem követett el egyetlen hibát sem a felszerelés kiválasztásakor, mert igen alapos és körültekintő kiképzést kaptak trópusi túlélési módszertanból. A ninják így is fejenként ötvenkét-ötvennyolc kiló felszerelést cipeltek, Andan harmincöt kilót, Zoe huszonötöt. Amióta a hidroplánból partra szálltak, nem nagyon beszélgettek. Az úton nem volt szabad, a rejtékhelyet pedig egész nap építették. Most összeültek a nappali szobában vacsorázni. Nicole mellett laptop volt a földön, azon keresztül figyelte a kamerák és detektorok közvetítette képet. A föld ebben az esetben egymás mellé tett bambuszt jelentett, melyekre leveket szórtak, hogy ne legyen kemény, és leterítették rá egy ponyvát. A vacsora egy kis vízből és friss banánból állt. Itt nem voltak rovarok, sem tövisek, sem semmi veszélyes, ezért nem volt szükség minden testrészt befedő ruhára: a vékony rövidnadrág és a póló éppen megfelelt. Egy kempinglámpa adta a fényt, a ponyvával teljesen körbekerített helyiségben. Ezt ülték körbe.

Beszéljünk a szabályokról mondta Nadya Andannak. A dzsungel a legnehezebb terep mind közül, a hőség, a pára és az élővilág miatt. Van egy mondás a dzsungelről, ami úgy szól, hogy ha nem értesz a dzsungelhez, és a háborúhoz sem, de el kell menned vagy a dzsungelbe, vagy a háborúba, akkor válaszd a háborút. Ez egy megalapozott mondás, egyáltalán nem légből kapott. Mivel maga, Julius, nem ért a dzsungelhez, továbbra is érvényes mindaz, amit még a gépen mondtam, hogy ne nyúljon semmihez, ne kószoljon meg semmit, még a leghétköznapibbnak ismert gyümölcsöt se, ne játsszon semmilyen állattal, akármilyen barátságosnak látsszon is. Ha rosszul érzi magát, szédül, hányingere van, viszket valamije, úgy érzi, hogy lázas, vagy ha bármilyen sebet talál, vagy fáj valamije, azonnal szóljon. Ha észrevesz valamilyen foltot a bőrén, szóljon. Ha valamilyen bogarat lát, akárhol, ne üssön rá, ne lépjen rá. Ha a bőrén talál valamit, és nem tudja lesöpörni, ne akarja kiszedni, hanem szóljon, mert ha rosszul szedi ki, és benne marad a feje, akkor fel kell vágni, amit jobb elkerülni. Ha megmarná egy kígyó, akkor is azonnal szóljon. Ez itt most biztonságos és kígyómentes terület, de nem leszünk mindig itt, ezért megtörténhet. Ha a vizelete vagy a széklete bármilyen szempontból is nem tűnik teljesen normálisnak, ha egy kicsit hígabb, mint szokott, vagy sűrűbb, vagy másmilyen a színe, szóljon. Éjjel vagy nappal, az mindegy, ha ilyesmit észlel, szóljon azonnal.

Természetesen mondta Andan.

Helyes. A tábort még legalább két héten át fogjuk építeni. Amikor teljesen készen leszünk, nagyon kényelmes és biztonságos lesz. Rengeteg faanyagot kell majd idehoznunk a környékről, deszkákat kell készítenünk, meg gerendákat. Fontos, hogy kizárólag azokon a részeken közlekedjen és tartózkodjon, ahol megengedjük. Nadya, hogy tompítsa az utolsó szavát, halvány mosolyt engedélyezett magának, bár ebben a mosolyban nyoma sem volt vidámságnak. Ne érezze úgy, hogy uralkodunk maga felett, ezek a szabályok mindannyiunknak fontosak. Ha kimozdul az engedélyezett területekről, megsérülhet valamiben itt fent, vagy valaki megláthatja, például bennszülöttek, ami nem lenne jó, mert terjedni kezdene a pletyka, hogy van itt valaki. Ha valaki meglátná, azonnal szóljon, mert akkor el kell innen költöznünk. De akár le is zuhanhat. És ha ilyen magasságból leesik, abba minden valószínűség szerint belehal. Ne kockáztasson. Maga ennek az egésznek a középpontja, az emberiségnek szüksége van magára, Julius, ezt ne feledje.

Igen nehéz így gondolnom magamra annyi minden után mondta Andan keserűen.

Amit elkövetett, azt sokszorosán jóváteheti, de most ne beszéljünk erről, mert más dolgunk van. Hogy gyorsabban haladjunk, be kell fogunk egy kicsit dolgozni, remélem nem bánja.

Nem, persze, hogy nem. És minden szabályt nagyon szívesen betartok. Eddig is mindentől megvédték, tudom, hogy számíthatok magukra, és a végsőig megbízok a szakértelmükben. Mi lesz a feladatom?

Gallyazás, a deszkák lecsiszolása, ilyesmi.

Persze, nagyon szívesen.

Az is lehet, hogy időnként befogjuk szakácsnak mondta Damien.

Bonyolult ételeket nem tudok készíteni vallotta be Andan.

Damien megvonta a vállát. Itt és most ez semmit sem számított.

Hogyan tovább? kérdezte Andan. A könyv kész, bár még kell egy kis javítás, de most úgy gondolom, egy héten belül teljesen rendben lesz. Valahogyan el kellene terjeszteni.

Shana és Damien visszamennek New Yorkba, és körülnéznek, hogy mit lehetne tenni ez ügyben mondta Nadya. És mivel most már tudjuk a könyvből, hogy a tények és a közlemények nem ugyanazon dolgok, még az sem teljesen biztos, hogy Nadya elhallgatott egy pillanatra, mert nem akart fájdalmat okozni Zoe-nak és a többieknek, de a mondatot be kellett fejeznie hogy Gorkie tényleg meghalt.

Andan nem akart erre reagálni, mert nem akarta elvenni a reményüket. Nicole rápillantott a laptopra, aztán folytatta az evést. Mörjike komoly arccal nézegette a ponyva mintáit a lába körül. Damien a késével játszott. Shana kinyújtott lábbal ült, a háta mögött megtámasztotta magát a kezével, úgy hallgatta Nadyát. Zoe egyáltalán nem volt éhes, de ette a banánját, mert Nadya ráparancsolt, hogy egyen, mert ha legyengül, nem veszik hasznát. Az arca olyan volt, mint egy halotti maszk. Sohasem volt vérszomjas ember, de Gorkie elvesztése azzá tette. Érzéketlen lett más emberek iránt a klánt és Andant leszámítva, és csak tette a dolgát, mint egy gép. Látszott rajta, az arcán, a szemén, a testtartásán, hogy valami meghalt benne.

Talán Joshi is él valahol folytatta Nadya. Nem tudunk semmi biztosat, csak hallgattuk a rádiót, és amit mondtak benne, az szíven ütött minket. Azt hittük, hogy a közlemény, amit beolvastak, egy tény. A lényeg az, hogy nem tudunk semmi biztosat. Ne feledjük, hogy Gorkie a ninjutsu nagymestere. Ez nagyon sokat számít. Még annál is sokkal többet, mint amit Darla el tud képzelni.

Andan hallgatott, nem akart semmit sem mondani. A ninják sem mondtak semmit, és amikor a csend kezdett túlságosan fájdalmas lenni, Andan megszólalt.

Tehát holnap kora reggel indulnak? kérdezte Damienre és Shanára nézve.

Shana nemet intett a fejével.

Most mondta. Egy pár perc múlva.

Andan meglepődött.

Ebben a sötétben?

A sötétség olyan, mint egy takaró mondta Shana.

Kénytelenek vagyunk most elindulni, mert mire eljutunk a legközelebbi településig, azután onnan egy városba, majd onnan át az Államokba, majd a keleti parton végig, fel egészen New Yorkig, az körülbelül tizenhat óra folyamatos utazás közölte Damien.

Az elég sok jegyezte meg Andan.

Megint hallgattak, aztán Shana felállt, majd Damien is.

Mi készülünk mondta Damien.

Oké bólintott Nadya.

Damien és Shana kimentek.

A ma éjszaka már kényelmesebb lesz, mint a tegnapi mondta Nadya Andannak. Ha nem akar függőágyban aludni, akkor nem kell.

Jó lesz a függőágy. Egész kényelmes volt.

Mielőtt megy aludni, Nicole-nak megint át kell vizsgálnia az egész testét. Tudja, kullancsok, tetvek és egyéb látogatók után. Amíg itt vagyunk a dzsungelben, ez minden nap megtörténik. Ha feszélyezi, hogy Nicole végignézi a testét, ne törődjön vele. Ez egy szükséges lépés.

Néhány perccel később befejezték az evést. Andan nagyon fáradt és álmos volt, majd leragadt a szeme. A trópusi esőerdő nem volt neki való terep. Nicole arra a néhány percre, míg a betegszobában átvizsgálta Andan testét beleértve a haját is, átadta az őrséget Mörjikének, majd utána visszavette. Andan a hálósobájába ment, ami a rejtekhely közepén volt, a legbiztonságosabb helyiség. Bebújt a hálósákjába a rovarháló alá, és fél percre rá már aludt is.

Nicole a detektorokkal és a kamerákkal, Nadya, Zoe és Mörjike éjjellátó távcsövekkel, nagyon alaposan körülnéztek. A fél óráig tartó ellenőrzés után Shana és Damien leereszkedtek. Nadya megvárta, amíg a két ninja eltűnik a szeme elől, majd visszahúzta a kötelet, és bement a biztonsági szobába Nicole mellé.

Shana és Damien nekivágtak az éjszakai Amazonas félelmetes világának, hogy felkutassák Gorkie-t, ha még él.

4.

ROBERT WILSON LAKÁSA

Október 30. hétfő, zónaidő: 01 óra 17 perc

Robert Wilson úszott a boldogságban. Életében másodszor viselt öltönyt, de most sem önszántából. A vendégeket tisztelte meg vele, ő jobb szerette a kitaposott cipőt, a pólót és a kopott farmert. Egy év múlva érettségizik, azután munkába áll. Még nem tudta, hogy hol, de abban biztos volt, hogy kiharcol valami jó állást, ahol megfizetik, és előre is juthat. A szoba közepén álltak ő és Katie, két anyától és két apától körülvéve, és úgy fogták egymás kezét, mintha összenőttek volna. Katie és Robie négy év után eljegyezték egymást. Jövőre össze is házasodnak. Csak egyben voltak biztosak a jövőjüket illetően: abban, hogy azt együtt élik meg. Még nem tudták, mit fognak csinálni, mikor vállalnak gyerekeket, mit fognak dolgozni, miből lesz pénzük, de egyelőre nem is akartak efféle földhözragadt dolgokkal foglalkozni. Szerelmesek voltak egymásba, és most csak ez számított.

Katie szülei jóval fiatalabbak voltak Robie szüleinél. Robie késői gyerek volt, anyja, Helen gyerekorvos, apja, Ken pedig üzletember. A karrierjükkel többet törődtek, mint a családalapítás gondolatával, úgy vélték, az úgy is megvárja őket. Le akartak tenni valamit az asztalra, még mielőtt belevágnak egy gyerekbe. Amikor Robie született, Helen harmincnyolc éves volt, Ken pedig negyvenhárom. Nem terveztek több gyereket, épp elég volt ezt az egyet felnevelni a napi tizenkét óra munka mellett. És úgy tűnt, Robie most már tényleg felnőtt, és rövidesen kirepül a családi fészekből. Persze, bizonyos értelemben már kirepült, mert a tizenhetedik születésnapjára egy kis lakást kapott közel az iskolához, de még mindig hazajárt ebédelni, és a ruháit mosatni. Egy házas ember persze nem fog ilyet csinálni. Helen és Ken végre ismét minden idejükben a karrierjük építésével foglalkozhatnak, nagy célok elérésével, azzal, hogy nyomot hagyjanak maguk mögött a világban. Kicsit örültek, kicsit szorongtak.

Katie szülei sokkal inkább a családnak éltek, nekik mindig is a gyerek volt a legfontosabb. Hogy érezzék ezt a fontosságot, és hogy szünet nélkül küzdhessenek egy gyerek felnevelésével járó problémákkal, egyik gyerek után jött a másik, Katie volt az ötödik, és neki is volt három fiatalabb testvére. Katie apja, Joe, építésvezető volt, anyja, Jane süteményeket sütött boltoknak és rendezvényekre. Most is ott állt egy nagy doboz sütemény az asztalon. Megéltek valahogy, nem jól, csak épphogy.

Az eljegyzési parti szokatlan időpontban, vasárnap este tízkor vette kezdetét. Robie és Katie fél éve próbálták összehozni a szüleiket, de mind a négyen nagyon elfoglalt emberek voltak, ez a mostani találkozó is az utolsó pillanatig bizonytalan volt. De végül mégiscsak összejött. A szülők megismerkedtek egymással, elbeszélgettek, aztán eljött a ceremónia: Robie verset szavalt Katie-nek, aztán felhúzta az ujjára az eljegyzési gyűrűt. Katie sírt, megcsókolták egymást, a sütemény meg nem fogyott az asztalon. Megható jelenet volt. Jane-nek könnybe lábadt a szeme. Körbekínálta a süteményt, végre mindenki vett egyet, aztán Helen elkérte a receptet. Azóta egyfolytában beszélgettek.

Hölgyeim, és uraim szólalt meg Ken, a rá jellemző tagoltsággal, kérem, engedjék meg, hogy elraboljam egy kicsit Robie-t. A fiához fordult. Fiam, szeretnék veled beszélgetni egy kicsit, négyszemközt, mint férfi a férfival.

Hát, nem is tudom, apa mondta Robie mentegetőzve, és vigyorogva felmutatta a kezeiket, Katie-ét és

az övét, ahogyan az ujjaik egymásba csúsztak.

Mint férfi a férfival kacagott Katie. Kihúzta a kezét Robie kezéből, és a vállára csapott. Na menj, te férfi!

Hát ha gondolod Robie tett egy bizonytalan lépést az apja felé, aki elindult a hátsó szoba irányába. Robie hirtelen megállt, visszafordult, és Katie-hez ugrott. Átkarolta, és az arcát csókolgatta. Annyira szeretem ezt a nőt!

Katie nevetett.

Jól van, na, te hős lovag! Menj apáddal, és beszélj vele, mint férfi a férfival, te férfi! Biztos valami fontosat akar mondani!

Igazad lehet Robie elengedte Katie-t, és az apja után ment. Mielőtt eltűnt az ajtóban, még dobott egy csókot Katie-nek.

A hátsó szoba mindössze nyolc négyzetméter volt, nagy ablak alatt műbőr kanapé állt a falnál, előtte asztal, a szemközti falnál pedig tévé és videó. Ken a kanapén ült. A függöny félre volt húzva, hogy a hold és az utcai lámpák fénye valamelyest megvilágítsa a szobát.

Ne gyűjtsak lámpát, apa? kérdezte Robie.

Ne. Olyan jó most így mondta Ken. Olyan meghitt. Ritkán vagyunk így. Mindannyian sokat dolgozunk. Ken tenyerével megütögette maga mellett a kanapét. Gyere, ülj ide.

Robie lehuppant az apja mellé. Robie vékony volt, az apja nem volt sem kövér, sem vékony, sem izmos, csak olyan nagy tömegű ember. Robie-n úgy állt az öltöny és a nyakkendő, mint egy vállfán, az apján meg mintha a testére nőtt volna. Robie visszahúzódó volt az életben, az apja meg mint egy gőzmozdony. Robie ezért is lett ilyen megszokta, hogy az apja menetel helyette.

Fiam, nem akarok túlságosan beleszólni az életedbe kezdte Ken. Csak egy kicsit.

De apa! rémült meg Robie. Már azt hitte, az apjának valami kifogása van Katie ellen.

Ne aggódj, Robie! Nem akarok beleszólni az életedbe. Csak az apád akarok lenni, érted? És ez azzal jár, hogy ügyelnem kell rá, hogy a helyes úton járj.

A a helyes úton járok jelentette ki Robie bizonytalanul.

Elhiszem. De mint apádnak, az a dolgom, hogy visszatuszkoljalak a helyes útra, ha letérnél onnan.

Miről akarsz velem beszélni, apa? rémült meg Robie.

Jövőre leérettségizel. És utána?

Utána? Robie úgy tett, mintha már kész terve lenne, ezért azonnal folytatta. Hát ööö utána utána

szerzek egy jó állást. Családot alapítunk, Katie-vel!

És az egyetem?

Az nem fér bele. Pénzt kell keresnünk.

Mivel? Egy vacak érettségivel? Kinevetnek, ha egy érettségivel akarsz állást találni magadnak! Menj egyetemre, tanulj, legyen belőled valaki. Azt hiszed, akkora öröm gürcölni a pénzért? Egész életedben gürcölni fogsz, ha nincs valamilyen speciális és magas fokú szakismereted. Higgyél nekem, Robie, az apád vagyok, jót akarok, és megéltem már pár évet.

De az egyetem az az baromi sok pénz, apa! Sosem szedek össze annyit! Azt pedig nem akarom, hogy tizennyolc éves korom után is eltartsatok! Az borzalmas lenne!

Akkor fogd fel kölcsönnek mondta Ken. Anyuval fedezzük a

Hirtelen nappali világosság támadt.

Ez meg mi? kérdezte Robie, és már azon volt, hogy felálljon megnézni, mi adja ezt a hatalmas fényt kint az utcán, de az apja visszahúzta.

Villámlik. Vihar lesz mondta. Tanulj, Robie, ne szalaszd el a lehetőséget! Örökre bánni fogod.

Nem tudom, apa, sajnós nem tudom. Az iskola Robie abbahagyta. Még mindig ugyanolyan iszonyú világos volt, olyan, amilyen még nappal sem soha, a legerősebb napsütésben sem.

Robie felállt, és az ablak felé fordult.

Arhhh kapta hátra a fejét, megtántorodott, a szemét görcsösen összeszorította. Elzuhant, rá az asztalra, leesett a másik oldalon a tévé elé és üvöltött.

Fiam! kiáltott fel Ken rémulten.

A fény hirtelen megszűnt.

Sötétség telepedett a szobára.

Ken felállt, lenézett a földön nyögő fiára, de alig látott valamit ebben a félhomályban.

Az ablak felé fordult.

Kifutott a vér az arcából.

A szemei elkerekedtek a döbbent rémülettől.

Csak tátozott, alig jött hang a szájából.

Ne ezt ezt ne ezt ne hajtogatta, azután ömleni kezdett a könny a szeméből.

Három kilométerre az ablaktól egy atombomba gombafelhője rajzolódott az égre.

NYOLCADIK FEJEZET

1.

IONDS KÖZPONT, PENTAGON

ARLINGTON, MARYLAND

Október 30. hétfő, 03 óra 40 perc

Az IONDS betűszó, amely az Integrated Operational Nuclear Detection System elnevezést takarja (Összevont Hadműveleti Nukleáris Felderítő Rendszer). Olyan műholdrendszert, amely nukleáris robbanások felderítésére szolgál. A rendszer kontrollközpontja a Pentagon alagsorában kapott helyet, egy téglalap alakú, jelentőségéhez képest meglepően kis helyiségben.

Ted McEnzie ezredes, az IONDS Központ főparancsnoka, egy hét évvel ezelőtti autóbaleset következtében tolószékhez kötve élt. Az IONDS Központot menedéknek, és ugyanakkor temetőnek is látta. Mivel elsőrangú nukleárisfegyver-szakértő volt, a hadsereg nem akarta nyugdíjazni a balesete miatt, ezért rábízták a nukleáris robbanásokat felderítő rendszer irányítását, ami felelősségteljes, ám nem túl izgalmas munka volt.

Az ezredes a harminc méter hosszú, hat méter széles és két és fél méter magas, a folyosótól három páncélajtóval, légmentesen elzárt terem végében, az ebédlőnek elkülönített részben, az étkezőasztalnál sakkjátszmát vívott Marvin századossal, aki számítástechnikai szakértő volt.

Az ezredes nem várta el a hadseregben kötelező formaságokat a saját embereitől, ő maga sem viselt egyenruhát, holott egész szép kis gyűjteménye volt kitüntetésekéből. Tizenkét nyugis szakértő tartozott a keze alá, akiknek az átlagéletkora harminchét év volt. Az ezredes, a maga negyvenkilenc évével ugyancsak nem számított a veterán katonák körébe. A balesetét követő két évben szinte haldokolt a soktól, hogy mindkét lába teljesen megbénult, és székben kell leélnie az életét, azután kinevezték a Pentagonba, az IONDS Központ élére, és szép lassan magára talált. Állandóan olvasott, képezte magát, sakkozott, és az elmúlt években félelmetes műveltségre tett szert. Beosztottak hozzá egy huszonhat éves nőt, aki egészen csinos volt, és beleszeretett az ezredesbe, amit az ezredes kezdetben abnormálisnak tartott, de a fiatal őrmesternek volt annyi kitartása, hogy kedvességével leküzdötte felettese ellenérzéseit. Már másfél éve együtt éltek. A Központban többen is azt találgatták, hogy vajon képes-e a szexre az ezredes, és ha igen, akkor mit tud csinálni az ágyban, hogyan szeretkezik ő és Lisa Larson őrmester, de senki nem merte megkérdezni egyiküket sem.

A teremben nyolc nagy teljesítményű számítógép állt egymás mellett, a jobb oldali falnál, felettük két darab egy négyzetméteres almonizátor, és a közel négy négyzetméteres főképernyő. A terem bal oldalán két kommunikációs asztal, mindkettőn tíz telefon, melyek mindegyike forródrót volt a legkülönbözőbb hivatalokba, a CIA igazgatójától kezdve az elnökig. A kommunikációs asztalok mellett könyvespolc és három darab két méter magas, egyenként egy tonna súlyú háttértároló sok tízezer

gigabájt memóriával. A terem utolsó három métere étkezőnek volt elkülönítve, itt egy mikrohullámú sütő, étkezőasztal, négy szék, hűtőszekrény és konyhaszekrény állt, kávéfőzővel és fagylaltgéppel. Az IONDS Központban mindenki szerette a fagylaltot.

Az éjszakai műszakban az ezredessel együtt csak öten voltak a központban. Ott volt a százados, Lisa, Mike Roberts, aki a műhold-kommunikáció szakértője volt, és egy zöldfülű nukleárisfegyver-szakértő, Pete Weaver. Mike Roberts az orosz térség térképét kérte a főmonitorra. Koordinátákat pötyögött a számítógépébe, melyek azonnali változást hoztak a képernyőn: a térkép egyik része többszörösére nőtt, míg ki nem töltötte a képernyőt. Roberts Moszkvát hozta be. Átváltott élő műholdképre. Az egyik COSMO-ELITE kéműhold geostacionárius pályán mozgott Moszkva felett. Roberts beírta: Vörös tér. A műhold ráfókuszált a Vörös térre. Roberts látta, ahogy vagy húsz ember sétál a téren egy csoportban. Elmosolyodott. Már négy éve ezzel szórakozott, de még mindig élvezte. Lisa közben az újoncot igyekezett beavatni a számítógépes rendszerük rejtelseibe. Odapislantott a főmonitorra.

Ez már megint Ivánt kukkolja! szólt hátra az ezredesnek. McEnzie ezredes elmosolyodott.

Látsz miniszoknyás lányokat, Mike? kérdezte.

A Vörös téren egy sincs felelte Mike Roberts. Ami ebben a hidegben nem is meglepő.

Lehetnek örült miniszoknyás lányok is! figyelmeztette McEnzie.

Erre nem is gondoltam vallotta be Roberts.

Ekkor a fehér fény kékre változott, és sziréna kezdett vijjogni.

Ha valahol robbanás történt, a terem megvilágítására használt fehér fény kékre váltott. Ezt műveleti kéknek nevezték.

Valahol robbanás történt magyarázta Lisa az újoncnak.

Az ezredes a jobb hüvelykujjával megmozdította a széke karfáján található vezérlőkart, mire a szék elindult. Kigurult a főmonitor elé. Marvin százados is otthagya az asztalt, felállt és elindult a számítógépek felé.

Kína? kérdezte a százados.

Még nem tudjuk mondta Roberts. Eltüntette a főmonitorról a Vörös teret, és a világtérképet tette vissza. Mindjárt bejön a műholdkép magyarázta az újoncnak, aki lélegzetvisszafojtva figyelt.

Lehet bejelentett kísérleti robbantás, vagy titkos kísérleti robbantás, lehet reaktorkatasztrófa, vagy kommandós bomba sorolta Lisa.

Kommandós bomba? kérdezte Pete Weaver. Erről nem tanultam az akadémián.

Sejtettem mosolyodott el Lisa. Aktatáska méretű nukleáris bomba, általában plutónium hasadóanyaggal. Gyárok, erőművek felrobbantására használják.

Kína? kérdezte újra a százados.

Egyelőre nem tudom mondta Roberts.

A koordináták megvoltak, a robbanást észlelő műhold élő képe ott volt a főmonitoron. Egy sávban felette a színhely.

AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK. COLORADO. DENVER.

Mind az öten döbbsen meredtek a képernyőre.

Denver sóhajtott az ezredes.

Őrült Andan mondta a százados, aztán ordítani kezdett. Nyakamat rá, hogy az az állat volt!!!

Milyen erejű bomba? kérdezte az ezredes.

Roberts adatokat kért, de még folyt az elemzés.

Lehet, hogy az oroszok? találgatta Weaver.

Egy fenét az oroszok! torkolta le a százados. Ez Őrült Andan műve! Neki van bombája!

Egy kilótonna olvasta le a beérkező adatokat Roberts.

Kommandós bomba mondta Weaver kiszáradt szájjal.

Az lesz helyeselt Mike Roberts.

Denver melyik része? kérdezte McEnzie ezredes.

A külvárosban. Jézusom Roberts újabb adatokat kért le. Lakóházak között robbant Jézusom Megcsinálta ez az állat Istenem

Lisa! Elnök, védelmi miniszter, JCS*, JSTPS*! sorolta az ezredes, majd a századoshoz fordult. Százados! CIA, NSA, DIA*, FBI! Riadóztassátok, akit kell!

Lisa és a százados a kommunikációs asztalokhoz siettek, és felkapták a telefonokat.

- JCS (Joint Chiefs of Staff): Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottsága.
- JSTPS (Joint Strategic Target Planning Staff): Egyesített Hadászati Céltervező Törzs. Feladata az ellenséges hadászati célpontok listájának összeállítása, és folyamatos aktualizálása.
- DIA (Defence Intelligence Agency): Védelmi Hírszerző Ügynökség. A hadsereg hírszerző szervezete.

WILLIAM DONOVAN HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

Október 30. hétfő, 04 óra 12 perc

William Donovan az igazak álmát aludta. A felesége, Charlene, mellette szunyókált. Tudta, hogy a férje a CIA igazgatója, de ennél konkrétabban nem volt tudomása a dolgairól, és nem is érdekelte. Csak a gyönyörű, kétemeletes házuk és a ruhaáruüzlete, amit a belvárosban tartott fenn.

Felbúgott Donovan telefonja. Donovan csak a negyedik bugásra tért magához, kidugta a bal kezét a takaró alól, és kitapogatta az éjjeliszekrény tetején a mobiltelefonját. Nem volt bosszús, amiért ilyenkor keresik. Az elmúlt harminc év során rengetegszer hívták fel a leghetetlenebb időpontokban, már megszokta. A telefont a füléhez emelte, és lenyomta a hívásfogadás gombját.

Donovan mondta álmos hangon.

Jó estét, Martin Ackermann vagyok.

Mi történt?

Egy egy bomba robbant. Most kaptuk a hírt.

Hol? kérdezte Donovan még mindig álmos hangon.

Denverben.

Halottak?

Még nem tudjuk, de sokan lehetnek, nagyon sokan.

Mekkora bomba?

Ackermann nem válaszolt azonnal. Donovan valami olyasmire, számított, hogy tíz kiló C4-es vagy valami hasonló.

Egy kilótonna.

Értem mondta Donovan álmos hangon.

Egy kilótonna az ezer tonna TNT-nek felel meg, mondta magában gépiesen. Aztán felfogta.

Úgy ugrott ki az ágyból, mintha kirobbantották volna.

Hogy micsoda? kérdezte idegesen, visszafojtott hangon, hogy a felesége ne ébredjen fel. Elindult a hálószoa ajtaja felé.

Egy kilótonna. Most kaptuk a telefont, hogy az IONDS Központ nukleáris robbanást regisztrált

Denverben.

Atyaisten! Donovan kiment a folyosóra, és átszaladt a dolgozószobájába. Ellenőrizte? kérdezte most már normális hangerővel.

Igen. Felhívtam a denveri rendőr-főkapitányságot, de nem tudtak kapcsolni. Felhívtam az FBI irodáját, de ott sem tudtak kapcsolni. Egyedül a Katasztrófa elhárítás központját sikerült elérnem, ahol annyit tudtak mondani, hogy a szeizmográfok jelezték a lökéshullámokat, de többet ők sem tudtak. Erre felhívtam egy kisebb kórházat, remélve, hogy nem lesz foglalt minden vonal. Sikerült is beszélnem egy ápolónővel. Megkérdeztem, hogy hívták-e őket megvakulásokhoz, és azt mondta, hogy legalább száz telefon jött be. Mondta, hogy többen valamiféle fénygömbökről beszéltek, és néhányan gombafelhőről.

Donovan az íróasztala mögötti fotelbe ült be. Az arcát a tenyerébe temette. Majdnem sírt.

A nukleáris terrorizmus megszületett.

A helikopter jön értem? kérdezte.

Igen, már elküldtem felelte Ackermann.

Rendben. Akkor beszélünk, ha beértem.

Donovan bontotta a vonalat, aztán a telefonját letette az íróasztalra.

Keserűséget érzett.

Mostantól semmi sem lesz a régi Soha többé.

Az egész teste fájt, mindene: a csontjai, az izmai, az inai, a szervei. Rég érezte ezt a félelmet. Vietnamban, 1968-69-ben, mikor William Colby, a későbbi CIA-igazgató alatt szolgált, és a Főnix-program lelkes zsoldosaként vagdosta a vietkong füleket, akkor, néha, az erdő mélyén, ugyanilyen félelmet érzett. Azt hitte, többé már nem fogja érezni.

A tenyerébe temette az arcát. A félelemtől sírt.

3.

BRIDGE KÁVÉHÁZ

MANHATTAN, NEW YORK

Október 30. hétfő, 06 óra 00 perc

Gorkie Staten Island-en hagyta a helikoptert, aztán visszatért Manhattanbe. Kialakított magának egyfajta járást, gesztusokat, hanghordozást, egy egész személyiséget, amivel álcázni tudta magát, olyan ruhákat szerzett, amelyeket sohasem hordott, és egy maszkmesteri készlettel elváltoztatta az arcát.

Albőrből készült darabokat ragasztott az orrára, az állára és a szeme alá, majd sminkkel eltűntette az illesztéseket. Teljesen megváltozott az arckaraktere, még a tekintete is másmilyen lett.

Beült egy Bridge nevű kávéházba reggelizni a Netsuke Tower közelében. Gorkie teljesen bízott az álcájában, ezért nem a sarokban ült le a biztonsági előírásokat követve, ott, ahol védve van a háta, és menekülhet a konyha vagy a kijárat felé, és belátja az egész teret, hanem felült az egyik magas székre az utcára néző hatalmas ablaknál, és miközben kakaót ivott meg péksüteményt evett, bámult kifelé az ablakon. Időnként belehasított a fájdalom a fejébe, de nem törődött vele. Amikor enni kezdett, égett a gyomra az ételtől, de ez sem keltette fel különösebben az érdeklődését. Igen alapos képzést kapott a gyógyítás tárgyában, jól tudta, mit tettek vele, milyen károsodásokat szenvedett a teste, és hogy mi fog vele történni, ezért a rendszertelen időközönként jelentkező fájdalommal nem lett volna értelme foglalkoznia: csak jött és ment.

Gorkie csupán bámult kifelé az ablakon. Rosszul öltözködött, nem foglalkozott a ruhák anyagával, szabásukkal, színükkel, nem érdekelte, hogy azok harmóniában legyenek egymással, mert az a nő, akit alakított, nem értett az ilyesmihez. Kitaposott edzőcipőt, kopott farmert, pulóvert, széldzsekit, és a fején kendőt viselt, ami alól itt-ott kilógott néhány házilag festett vörös hajtincs. Játszotta egy hétköznapi, nem valami jó külsejű, a világban bizonytalanul lépkedő nő szerepét, de a homályos tekintet rejtekében egy önmaga biztonságában élő, semmi által meg nem zavart, kételyt nem ismerő, szinte már nem is emberi mértékben tiszta tudat lakozott, amely koncentrációjában a lézerhez volt hasonlatos. Amikor felszállt a Netsuke Tower tetejéről, beugrott egy kép: felvágja az ereit. És nem csak egy egyszerű kép volt: elementáris erejű vágy kísérte, hogy megtegye. Gorkie letette a gépet, és kiment a Central Parkba, ahol két órán át csak fogdosta és ölelgette a fákat, a bokrokat, a padokat és a lámpaoszlopokat. Így tudatosította magában a külvilág létét, hogy a figyelme kifelé forduljon, a jelen felé, és ne vegye komolyan a gondolatait és az érzéseit.

Az ölelgetés után elment hamis papírokért. Jelenleg Elizabeth Snydernek hívták. A papírok birtokában kivett egy szobát az egyik középkategóriájú motelben, utána pedig szerzett egy kocsit. Abban teljesen biztos volt, hogy a klán azt tette, amit mondott, azaz távol maradtak mindegyik rejtekhelyüktől és raktáruktól. Abban is biztos volt, hogy a klán, ha el is hagyja az Egyesült Államokat, nem mennek nagyon messzire, hogy ne okozzon túlságosan nagy gondot az utazás. Abban is biztos volt, hogy a műholdak miatt a trópusokat választják rejtekhelyül. A távolság miatt Dél-Amerika felső része az egyetlen terület, ami szóba jöhet. Itt pedig a legalkalmasabb hely a nyomtalan eltűnéshez az Amazonas. Hidroplánnal mélyen berepülni a dzsungelbe, és keresni valami félreeső kis vízdarabot, amit nem tüntettek fel a térképeken. Ennél jobban nem tudta leszűkíteni a kört, az Amazonas pedig akkora terület, amelyben konkrét támpontok nélkül, véges határidőn belül semmit sem lehet megtalálni, és pláne olyanokat nem, akik mesteri szinten értenek a rejtőzködés művészetéhez.

Az egyetlen lehetőség a klánnal való találkozásra az volt, ha a klánból néhányan felkerekednek, hogy utánajárjanak a róla szóló hírek valóságtartalmának. New York az egyetlen szóba jöhető város, mert ott van a Netsuke Tower, a JFK repülőtér, a Marc Monus Pszichiátriai Intézet és a Leon Gardner Pszichiátriai Intézet. Egyetlen más amerikai városban sincs semmi, ami odavonzaná a klánt, ha utána és Masada után kutat. És ha eljönnek New Yorkba, akkor egész biztosan elmennek a Netsuke Towerhez, hogy megnézzék, mi is folyik ott. Ha pedig a Netsuke Towert veszik szemügyre, akkor azt a csöcseléktől távol fogják megtenni, és ha ránéznek a toronyra, akkor a főbejáratot is akarják látni, és

mindezt nem feltűnően. És a Netsuke Tower környékén csak egy olyan hely létezik, ahonnan tisztán megfigyelhető az épület: a Bridge kávéház előtti útszakasz, az utcán vagy az úttesten, egy körülbelül tizenöt méteres területen. Ebből a távolságból pedig távcsövet kell használni, hogy az ember rendesen megnézhesse magának a tornyot, a távcső feltűnésmentes használatához pedig kocsira van szükség. Tehát a ninják egy nem túl szembeszökő autóban fognak ülni, távcsővel a kezükben.

Gorkie pedig itta a finom kakaóját, és figyelte a kocsikat az úttesten.

4.

JCS IRODA, PENTAGON

ARLINGTON, MARYLAND

Október 30. hétfő, 08 óra 33 perc

Warren Rockwell tábornok, a Szárazföldi haderő vezérkari főnöke elfogyasztotta könnyű reggelijét az irodájában, megtörülte a száját egy szalvétával, megitta a pohár narancslevet, majd bekapott egy mentolos rágógumit. Felállt, fogta a tálcát, és kiment vele a folyosóra, ahol odaadta az egyik fiatal hadnagynak, aki visszavitte az emeleti étterembe, ahonnan tizenöt perccel ezelőtt elhozta. Rockwell tábornok kiment a vécébe, hogy elvégezze a dolgát, mielőtt folytatják tovább az ülést az atombomba ügyében.

A vécében nem volt senki rajta kívül. Megállt az egyik vécécsészénél, és kigombolta a nadrágját, hogy megszabaduljon a narancslé és a kávék okozta nyomástól.

Amikor hajnalban riasztották, hogy nukleáris bomba robbant Denverben, szinte még örült is. Örült, mert amikor majd megy az elnökhöz, és ismételten rátér a szükségállapot bevezetésének szükségességére, ez a bomba kitűnő érv lesz.

Rockwellnek az volt a véleménye, hogy Andan teljesen megkergült.

Semmit a világon nem tudott róla, csak azt, hogy örült. Voltak pillanatok, amikor azt hitte, hogy tudja, ki ez a fickó, de olyankor mindig történt valami, ami szétrombolta az Andanról kialakított képet.

Rohadt Andan mondta ki Rockwell fennhangon. Ekkor fájdalom hasított a mellkasába. A bal oldalon, a szív magasságában.

Mély lélegzetet vett, és folytatta tovább, amit eddig csinált.

Újra fájdalom hasított a mellkasába, ezúttal jóval erősebb, mint az előző.

Hé! szólt rá erélyesen, rendetlenkedő szívére.

A következő görcs olyan erős volt, hogy térdre zuhant.

Hé! csattant fel a mellkasát markolászva. Nem most van a napja! Nem most van a napja!

A következő göcstől a földre vetette magát. Olyan hosszú és fájdalmas volt, hogy azt hitte, vége van. Aztán valahogyan négykézlábra támaszkodott, és elindult az ajtó felé.

Másfél méter választotta el az ajtótól, amikor a rátörő görcstől kómába esett. Egy percre rá halott volt.

5.

MANHATTAN, NEW YORK

Október 30. hétfő, 15 óra 03 perc

New Yorkba érkezvén Damien és Shana első dolga volt szerezni egy kocsit, ami kellőképpen beleolvadt Manhattan autóforgalmába. Ezután kerestek egy megfelelő helyet, ahonnét biztonsággal ráláttak egykori, Fifth Avenue-i rejtékhelyükre. Rengeteg rendőr volt az utcán, golyóálló mellényt viseltek, géppisztollyal voltak felszerelve. A rendőrök egyenletesen oszlottak el a területen, sehol sem csoportosultak. Nem a klán miatt, hanem a bomba miatt özönlöttek el az utcákat. Damien és Shana az úton hallottak az atombombáról, mindkettőjüket nagyon megrázta a hír. A bomba okozta fokozott rendőri jelenlétén kívül nem vettek észre semmilyen változást, még egy gyanús, zárt furgon sem parkolt a klán Fifth Avenue-i főhadiszállása közelében. Ahogyan elkocsikáztak a sugárúton, feltűnés nélkül bekukkantottak az üzletekbe. Csoportosulás egyikben sem volt.

Második útjuk a Netsuke Towerhez vezetett. Mivel az atombombát Andannak tulajdonították, Andant pedig Masadával hozták összefüggésbe, várható volt, hogy a Netsuke Tower körül őrző tömeg verődik össze. Ez így is volt. A Netsuke Tower mellett nem lehetett kocsival elmenni az úttesten, mert üvöltöző, köveket és rohadt zöldséget, gyümölcsöt hajigáló emberek állták el az utat. A Netsuke Tower falára hatalmas horogkereszteket festettek. Néhányan Pearl Harbor feliratú táblát emeltek a magasba.

Damiennek vissza kellett fordulnia. Ennek a mögöttük jövő autós nem nagyon örült. Ő még nem vette észre, hogy a Netsuke Tower előtt nem lehetséges a közlekedés. A fickó üvöltözött, kiszállt egy csavarkulccsal, és megindult a ninják autója felé. Damien is kiszállt, és elindult a fickó felé. Nem látszott rajta félelem. A fenyegetőző fickó és Damien félúton találkoztak. Damien fellépése kissé elgondolkodtatta a férfit, és leengedte a csavarkulcsot.

Most jut eszükbe, hogy le kellett volna fordulniuk? kérdezte a férfi, de már nem volt fenyegetés a hangjában.

Az elnézését kérem, uram szólalt meg Damien barátságos hangon. Vissza kell mennünk, ahogyan magának is. Damien a Netsuke Tower felé mutatott. Képtelenség elmenni mellette. Annyi az ember, hogy még gyalogosan se nagyon vágna ott át. Kissé ingerültek, én meg féltem a kocsit. Sajnos mindkettőnknek vissza kell tolatnunk.

A fickó teljesen le volt szerelve. Már nem dühöngött, inkább égett a képe, amiért ennyire kiborult, és ráadásul minden ok nélkül.

Sajnálom mondta. Ma valahogy mindenki olyan ideges. A bomba miatt, tudja? Hallotta, hogy atombomba robbant Denverben? Örült Andan csinálta. Ez az elmebeteg állat pusztulásba taszítja a világot!

Ne is mondja! legyintett Damien. Ez az Andan rosszabb, mint Hitler. Rosszabb, mint Sztálin.

Roszabb, mint Hitler és Sztálin együtt! tett rá a férfi még egy lapáttal.

Igaza van Damien elindult a kocsija felé. Tolasson vissza! Van egy mellékutca úgy tizenkét méterre maga mögött, arra elkerülhetjük ezt a tumultust.

Oké! Már tolatok is! mondta a fickó, és visszament az autójához. Mielőtt beszállt volna, egy teherautó fékezett le a kocsija mögött. Odarohant, és mutogatta a sofőrnek, hogy útlezárás. A sofőr megköszönte, és tolatni kezdett.

Egy perc múlva Damien lefordult a mellékutcába. Ismerték a várost, mint a tenyerüket, nem volt szükségük térképre, hogy eldöntsék, honnan nyílik a legjobb, legbiztonságosabb rálátás a Netsuke Towerre.

Damien félig felállt a járdára, a többi parkoló autó közé, a Bridge kávéháztól hat méterre, és leállította a motort. Feltűnés nélkül alaposan körülnéztek, hogy lássák, készül-e errefelé valami. Ilyesminek nem volt nyoma. Shana távcsövet vett elő, és szemügyre vette a Netsuke Towert.

Döbbenetes volt látni, hogy mennyi ember gyűlt össze, akik feneketlen dühöt éreztek Andan, Gorkie és Masada iránt, mindössze azért, mert a média rosszat mondott róluk.

A Rendszer Hiteles Krónikájának egyik mondata jutott Shana eszébe: Önök összetévesztik a közleményeket és a tényeket, és ez az egyik módja annak, ahogyan manipulálják az életüket.

Milyen brutális igazság!

Damien azon gondolkodott, vajon Gorkie hogyan nézne ki, ha valahogyan megszökött volna onnan, ahová vitték őt és Masadát. Az utcát nézte, figyelte a járókelőket. Annyira vágyott rá, hogy viszontlássa Gorkie-t, hogy mindenkiten őt akarta felfedezni. Az arc, a testalkat, a nem, ezek nem számítottak; nem biztos kiindulópontok, ha egy álcázásban jártas embert kell megtalálni. Egyedül a testmagasság, és a szemek elhelyezkedése adhat némi támpontot, de még azokon is lehet egy kicsit változtatni. Damien teljesen biztos volt benne, hogy ha Gorkie meg tudott szökni, úgy el van maszkírozva, hogy senki sem ismerné fel.

Senki.

Damien sem ismerte fel, pedig többször is ránézett arra a nőre, aki Gorkie volt.

6.

ÉRTÉKTŐZSDE, WALL STREET

Október 30. hétfő, 16 óra 48 perc

A New York-i Értéktőzsde, a New York Stock Exchange, a pénz 1901-ben épült katedrálisa. Ez a tőzsde a mértékadó a világ gazdaságában, az árfolyamok alakulása minden jelentős tőzsdén New Yorkot követi. A Stock Exchange árainak zuhanása világgazdasági válságot idézett elő 1929-ben. Ha itt vízbe vetnek egy követ, a hullámok bejárják a földet.

Andan óta a tőzsdére rossz napok köszöntöttek be. Amióta elkezdődött a hajsza utána, csupán egy-két értékpapír emelkedett, jelentős mértékben egy sem, és az emelkedések egyike sem bizonyult tartósnak. Amikor felbukkantak az első hírek, hogy Andannak tömegpusztító fegyverei lehetnek, az árfolyamok meredek esésbe kezdtek. Az általános félelem, a bizonytalanság a homok a gazdaság fogaskerekei közt. Ez a megállapítás egy közgazdásztól származik, és a szabály minden korban elsőrangúan működött. Azután feltűnt az Ebola Alaszkában. Donovanak eszébe sem jutott, hogy mit okoz a gazdaságban, ha Ebolát vet be az Egyesült Államokban. A részvények árai olyan meredeken zuhantak, hogy az elemzők azt hitték, itt a világvége. Jól hitték. Még azt is hitték, hogy ennél meredekebb zuhanás már nem lehetséges. Ebben tévedtek. Felrobbant a bomba Denverben, és a tőzsde tulajdonképpen meghalt.

A tőzsde agóniája a végéhez közeledett. Weinberger kiváltságos hálózatán kívülálló nagyvállalatok és nagyrésztvényesek pánikszerű tettekkel próbálták orvosolni a bajt, pénzt pumpáltak a rendőrségbe meg a terroristaellenes alakulatokba, és hatalmas pénzeket fordítottak propagandára, hogy megnyugtassák a kedélyeket.

És akkor kiderült, hogy Ábrahám J. Holmes, az Értéktőzsde elnöke kilencmilliárd dollárt sikkasztott, és bizonyos homályos kapcsolatokat ápol a maffiával, nevezetesen, egy bizonyos Don Mazzone nevű keresztapával.

Az FBI és a tőzsdefelügyelet nyomozói látványos felvonulást rendeztek a Wall Street és a Broad Street sarkán, az Értéktőzsde templomi hangulatot árasztó épülete előtt. A média kisebb hadsereggel képviseltette magát. A bémésködők nem kis kárörömmel várták az aranyéletű tőzsdecápa letartóztatását.

Csak bent az épületben sírtak az emberek.

Ekkor már világos volt, mi fog következni. És az is világos volt, hogy semmilyen erő nem képes ezt megállítani.

Az elkövetkező mintegy tizenöt percben az Értéktőzsde épületében hat ember lett öngyilkos.

Amikor az FBI és a tőzsdefelügyelet küldöttsége bilincset lóbálva megérkezett Mr. Holmes irodája elé, a titkárnő hiába kopogott az elnök ajtaján, nem jött felelet. Két FBI-ügynök is megdöngötte az ajtót, de semmi.

Ekkor betörték.

A hullaszállító koporsóban vitte el Mr. Holmest az épületből, kamerák és fényképezőgépek keresztüzében. Az FBI-ügynökök vezetője elmondta, hogy Ábrahám J. Holmes ciánkapszulával vetett véget az életének.

Ciánkapszulával? kérdezte valaki. Mint a nácik?

Valóságos bomba robbant. Hirtelen minden összeállt legalábbis sokan ezt hitték.

Andan és Holmes

Andan és Masada

Andan és ki még?

A találgatások egyre vadabbá váltak, egyesek már a földönkívüliZeket emlegették.

És mindeközben Ábrahám J. Holmes egy barátja repülőgépén a Csendes-óceán felett szívta hosszú szivarját, és repült egy hawaii-szigeteki luxusvilla felé, hogy ott töltse élete hátralévő napjait, Theodor W. Turner néven.

KILENCEDIK FEJEZET

1.

MANHATTAN, NEW YORK

Október 30. hétfő, 18 óra 04 perc

Gorkie a Bridge kávéházban, az ablaknál ülve, elfogyasztott egy könnyű, kései ebédet. Közben szemmel tartotta a kávéház előtt parkoló autót, melyben Shana és Damien várakozott. Az ebéd után Gorkie sétálgatott egy kicsit a környéken, nézelődött, vett ezt-azt. Figyelt rá, hogy ne tegyen túl sok rendszert a mozgásába, mert nem szeretete volna, ha valakinek feltűnik, hogy arrafelé járkal. Ezért úgy tett, mintha várna valakit az utcán, állandóan az óráját nézte, és megjátszotta, hogy egyre bosszúsabb. A környéken néha rendőrségi járművek tűntek fel, motorok, személyautók, mikrobuszok. Egy ízben megállt egy rabszállító az úttesten, tíz méterre Damienék mögött, és közel fél órát várakozott, aztán elindult a Netsuke Tower irányába.

Gorkie átment az utca túloldalára, és egy kis mozi filmajánlóját kezdte nézegetni. A mozi majdnem pont szemben volt a kávéházzal. Ma már ki sem nyitott, a bomba keltette pánik miatt. Gorkie azt tanította, hogy várakozás esetén nem szabad sokat mozogni. Ki kell választani egy helyet, és azt kell figyelni. Nem szabad a találkozó helyén várakozni, mindig ott kell állni, ahonnan szemmel lehet tartani a találkozó helyszínét. Ezt a megfigyelőpontot időnként meg lehet változtatni; de a találkozó helyszínének megfigyelését folyamatosan fenn kell tartani. Ugyanakkor hasznos időnként szétnézni, tenni egy kört a közelben, majd visszatérni a megfigyelőpontra. Ez megtöri a rendszert, és azok, akiknek feltűnt, hogy valaki elég régóta álldogál valahol, egy kicsit elfelejtik őt. Az a néhány perc, amit egy kör megtételével távol töltenek a találkozópontról, nem okozhat problémát, hiszen aki odamegy egy találkozóhelyre, és ha nem látja ott azokat, akikkel találkozója lenne, ezért odébb áll, az

ügyis amatőr, akivel nem érdemes foglalkozni. Gorkie tehát bement a mozi melletti kis könyvesboltba, és vett egy New York utc térképét, majd Manhattannál kihajtogatva, visszatért a kávéház meg Damienék autója oldalára, és elindult a Netsuke Tower felé. Az első sarkon megállt, és elmélyülten tanulmányozta a térképét.

Tegyünk egy kört mondta Damien, és elfordította a slusszkulcsot. A motor felmordult, Damien hátrafordult, elengedett két kocsit, aztán a járdáról kigurult az útestre. Kis gázt adott, majd indexelt, hogy az első mellékutcán leforduljon. Alig kanyarodott be a sarkon, egy negyvenöt körüli, vörös hajú, kendőt viselő nő lépett előtte az útestre.

Damien lefékezett. Várta, hogy a nő odébb menjen, és remélte, hogy a nő Gorkie.

A nő odament a kocsához Shana oldalán, mert az volt közelebb a járdához, és a térképpel a kezében mutatta, hogy eressze le az ablakot. Shana leeresztette. Kérdőn nézett fel a nőre.

A nő lejjebb hajolt, hogy az arca egyvonalban legyen Shana arcával. A térkép egy pontjára bökött, és így szólt:

Elnézést, elvinnétek az új rejtekhelyre?

Nem Gorkie hangja volt, de ilyet csak Gorkie kérdezne.

Shanát melegség öntötte el. Elfojtotta a mosolyát. Komoly képpel rábólintott.

Persze, hölgyem. Szálljon be mondta, és kinyitotta a hátsó, járda felőli ajtó zárját.

Gorkie beugrott, Damien késlekedés nélkül továbbment. Vadul vert a szíve, de nem látszott rajta. Most már csak egy dolguk volt: eltűnni New Yorkból.

Útban a Hudson-folyó felé, a házak fölött feltűnt a Netsuke Tower felső húsz emelete. Damien felmutatott a toronyra.

Mit szól ehhez a Masadához? kérdezte.

Nem is tudom mondta Gorkie, és grimaszolt egyet. Szerintem ott ül fenn az irodájában, és röhög a markába.

Damien bólintott. Értette.

Jól van, asszonyom? kérdezte Shana.

Igen, megvagyok. Köszönöm kérdését mondta Gorkie még mindig elváltoztatott hangon. És maguk? Hogy van a család?

Kitűnően felelte Shana.

Ennek igazán örülök. Gyerek van?

Egy kislány. Eltorzította az ujját, miközben játszott. Szerencsére nem komoly!

Ez nagyszerű! lelkesedett Gorkie.

Aggódtunk érte, de már semmi baja. Nemrég beköltözött hozzánk egy távoli rokonunk, hála istennek, ő is jól van. Egy afféle íróember. Nemrég fejezte be a könyvét, és most teljesen odavan!

Hát ez igazán nagyszerű! mondta Gorkie olyan mosollyal, amit még sem Damien, sem Shana nem látott az arcán.

Shana látta, hogy Gorkie egy kicsit besárgította a fogait, hogy még hitelesebb legyen az álcája. Csodálatot érzett iránta.

Damien kibotorkált a kis utcák szövevényéből, és ráfordult a Broadwayre. Dél felé haladt, a kompkikötő felé. A komppal Staten Islandre mennek majd, ahol egy repülőgép vár rájuk.

Damien a két ülés között, a sebességváltó magasságában hátranyújtotta a kezét. Gorkie megfogta, és megszorította.

2.

A NEMZETBIZTONSÁGI TANÁCS ÜLÉSE,

FEHÉR HÁZ

WASHINGTON D.C.

Október 30. hétfő, 23 óra 00 perc

A Fehér Ház nyugati szárnya sok emelet mélységben folytatódik a felszín alatt. A legalsó felszín alatti szinten található az elnöki óvóhely, és a Nemzetbiztonsági Tanács helyzetelemző terme. Az elnöki óvóhely abban az esetben nyújtana védelmet az elnöki családnak és néhány miniszternek, ha nukleáris csapás érné az országot, és az olyan váratlan lenne, hogy nem lenne idő átköltöztetni a kormányt a Pennsylvania államban található Raven Rock kiterjedt óvóhelyére, amely az Egyesült Államok kormányának háborús vezetési központja. Az NSC, a National Security Council, azaz a Nemzetbiztonsági Tanács az elnökből, az alelnökből, a védelmi miniszterből, a külügyminiszterből, a CIA és az NSA igazgatójából áll. Közvetlenül az elnök alárendeltségében működik, annak közvetlen szerve és tanácsadója nemzetbiztonsági kérdésekben.

A Nemzetbiztonsági Tanács tagjai egy ovális asztal körül foglaltak helyet; előttük dosszié, tálcákon kávé és ásványvíz.

Orosz vagy amerikai bomba? kérdezte az elnök, George Enfield, a jobbján ülő Donovanról.

Még nem tudjuk mondta Donovan.

Honnan vette Andan?

Még nem tudjuk.

Hogyan jutott hozzá?

Még ezt sem tudjuk, elnök úr felelte Donovan. Ezek nagyon bonyolult kérdések.

Az elnök kissé bosszúsan lenézett az előtte heverő, az első harmadánál kinyitott dossziéra, és felolvasta, amit odaírtak neki.

A becslések szerint negyvenezer ember halt meg Denverben az elnök végignézett a tanács tagjain, aztán felkapta a dossziét, és lecsapta az asztalra. Felordított. És ebbe még nincsenek beleszámolva azok az emberek, akik csak a későbbiekben fognak meghalni, az égési sérüléseik vagy a sugárzás következtében! Számolhatunk száz-százötvenZezer halottal! Fel tudjátok ezt fogni?

Mindenki hallgatott. Az elnök tovább üvöltött.

Mit csinálnak ebből az országból?! az elnök felkapta a dossziét, és sebesen lapozni kezdett, majd megállt az egyik legelső oldalon. Felnézett. Október 15-e óta nem vagytok képesek megtalálni ezt az egy szem embert?! Ki ez az Andan? Valami varázsló? Vagy ő a láthatatlan ember?

Donovan majdnem rávágta, hogy Andan nagyon eltűnt, de aztán meggondolta magát. Éghetett volna a képe, ha kimondja. Ő volt a CIA igazgatója, és minden, amit mondani tud, az annyi, hogy Andan nagyon eltűnt

Az istenit! az elnök becsukta a dossziét, és megint lecsapta az asztalra. Tudjátok, mi történt ma hajnalban Denverben? Tudjátok mi történt ott? Tudjátok? Majd én megmondom! Az elnök csendesebben folytatta. Julius Andan megteremtette a nukleáris terrorizmust, uraim. Hát ez történt. És nem sokkal azelőtt pedig, ugyancsak Julius Andan, megteremtette a biológiai terrorizmust. Van arról fogalmatok, hogy mit jelent ez? Az elnök végignézett az arcokon. Mi vagyunk a legerősebb nemzet a világon! És hol vagyunk most? Te vagy az Egyesült Államok alelnöke mutatott Enfield az alelnökre, majd sorban egymás után a többiekre az asztal körül, te vagy az Egyesült Államok védelmi minisztere, te vagy az Egyesült Államok külügyminisztere, te vagy az Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Hivatalának igazgatója, te vagy az Egyesült Államok Központi Hírszerző Ügynökségének igazgatója, én pedig az Egyesült Államok elnöke vagyok! És nézzétek meg, hol vagyunk most! A föld alatt, egy ürgelyukba, reszketve elbújva egy betonból és ólomból épült óvóhelyen! Mi vagyunk a legerősebb nemzet a világon! És ez az egy ember beűzött minket ide, ebbe a lyukba. Értitek? Mondjátok már valamit, halljátok? Ne üljete ott, mint egy faszent.

George szólalt meg a védelmi miniszter, Laurence Hunter, de az elnöknek megkeményedtek az arcvonásai, ezért a hivatalosabb formát használta. Elnök úr itt volna az ideje elrendelni a szükségállapotot.

Nem jelentette ki határozottan az elnök. Még mit nem? Zárjam le a határokat? Uszítsam az Egyesült Államok hadseregét az Egyesült Államok lakosságára? Na, még mit nem? Andannak nincs, és soha nem is lesz ekkora hatalma!

Elnök úr, elnézésedet kérem szökölt meg a külügyminiszter, Mike Jonas , egy javaslatom lenne. Az ellenséges, vagy inkább úgy fogalmaznám: a nem baráti országokból érkező utasok beutazási engedélyét időlegesen fel kéne függeszteni. Arabok, oroszok, kínaiak s a többi. Most már jogunkban áll megtenni bármilyen lépést a biztonságunk érdekében. Andan nincs egyedül! Valahonnan vannak az emberei! Kik jöhetnek szóba, kik azok, akik ennyire gyűlölnék minket? Arabok, oroszok, kínaiak. És esetleg még a kubaiakat is ide sorolhatjuk. A legtöbb amerikai potenciális terroristát lát minden arabban, az oroszokat, a kínaiakat meg a kubaiakat pedig kommunistának tartják. Úgy vélem hát, nem okozna nagy felháborodást, ha lezárnák a határokat az arabok, az oroszok, a kínaiak és a kubaiak előtt. Ez természetesen vonatkozik a menekültekre is.

Elfelejtess valamit, Mike mondta az elnök. Azt, hogy az elszigetelődés politikája sohasem hozott nekünk valódi hasznot. Csak a nyitás volt hasznos lépés, a nyitás az oroszok felé, a nyitás a kínaiak felé. És a kubaiak Szinte csak menekültek érkeznek. Az arabok rendben vannak, legyen így, egy időre ne engedjük be az arabokat az országba. Aki el akar menni, menjen, de be nem jöhet egy sem.

Értettem. Köszönöm, elnök úr mondta a külügyminiszter, és felírta magának, hogy mit kell majd elintéznie.

A hadsereg alkatmatlan a terroristákkal szembeni fellépésre jelentette ki Donovan magabiztosan. A hadsereg hadsereg ellen való. A patkányirtás a CIA dolga. Minket erre képeztek ki.

Na, ne röhögtesse már, Donovan! mordult fel az alelnök, Charlie Burke. A CIA eddig nem nagyon jeleskedett!

Megtaláltuk Andant emlékeztette Donovan.

Megtaláltátok, de aztán elveszítettétek!

Mi sem vagyunk tökéletesek védekezett Donovan.

Ha elpusztul ez a nemzet gúnyolódott az alelnök , majd azt írják a sírkövére, hogy Nem voltunk tökéletesek. Engem ez egészen megnyugtat!

Donovan sértődötten az alelnökre meredt.

Ha egyszer már elkaptuk, elkapjuk megint mondta.

Ez nagyon jól hangzik, CIA-igazgató úr, de ahogy a dolgok jelenleg állnak, nem úgy néz ki, hogy lesz jövőnk.

Az elnök véget vetett a szöparkbajnak.

Igazgató úr! fordult az NSA igazgatójához. Nincs valamilyen lehetőség az úrból felfedezni a nukleáris bombákat, még mielőtt felrobbannának? Az én információim valószínűleg nem annyira naprakészek ezen a szakterületen, mint a tiéd. Tud valamit?

Sajnos ilyen detektorunk nincs mondta Josh Williamson, az NSA igazgatója. Bár lenne! A világot

sokkal biztonságosabb helyre tudnánk tenni. De nincs. Ha felrobban, akkor tudjuk észlelni, amennyiben egy erre alkalmas műhold van a terület felett. De ez most nem segít nekünk.

Nincs valami prototípus? kérdezte az elnök. Valami, amit még nem állítottak rendszerbe?

Az NSA igazgatója sajnálkozva megcsóválta a fejét.

Tervezőasztalon?

Ott biztosan. Kezdetleges formában mondta az NSA igazgatója. Egy-két rajz, számítások, nem több. Tervezőasztalon már megvan a száz évvel ez utáni technológia. Annyit azonban hadd jegyezzek meg, elnök úr, hogy valójában nem 1945. augusztus 9-én vetettek be utoljára nukleáris fegyvert. Viszonylagos gyakorisággal alkalmaznak nukleáris fegyvert a világon. A viszonylagos gyakoriság alatt azt értem, hogy évente, kétevente egyet-kettőt. Ezek nem nagy bombák, hanem egészen kicsik. Akkorák, mint egy bőrönd a levegőbe rajzolt egy nagyobb aktatáska méretű tárgyat. Úgy ekkorák. Ezeket elit alakulatok néha bevetik ellenséges területen. Szír sivatag, Szahara s a többi.

Általában ki veti be ezeket a bombákat?

Nos, általában mi. Néha az oroszok. És egy esetben talán az izraeliek. Másokról nem tudunk.

Hol őrzik ezeket a bőröndbombákat? érdeklődött az elnök.

Katonai támaszpontokon, elnök úr. Erről a védelmi miniszter úr konkrétan is be tudna számolni, mint én.

Az elnök a védelmi miniszterhez fordult. A miniszter majdnem azt mondta, hogy ez katonai titok, ezért nem beszélhet róla, de az elnök a hadsereg főparancsnoka, így őelőtte elvileg semmi sem katonai titok. Mindenről joga van tudni.

Leginkább az Egyesült Államokban, különleges egységek támaszpontjain.

Leginkább az Egyesült Államokban? kérdezett rá az elnök.

Van néhány kihelyezve NATO támaszpontjainkon a többiről a miniszter már nem akart beszélni.

Hány darab ilyen bombánk van?

Százkilencvennyolc. Ha arra kíváncsi, elnök úr, hogy megvannak-e ezek a bombák, biztosíthatom, hogy megvannak. Jól őrzik őket, nyilvántartásban vannak, nem veszhetnek el. Ám ugyanezt nem mondhatom el a szovjet utódállamokról, elnök úr. Négy éve egy konferencián az orosz hadügyminiszter megkérdezte tőlem, hogy nincs-e tudomásom nyolcvanhat egy kilótonnás bőröndbombáról, merthogy nem találják őket. Az elnök döbbenten felhúzta a szemöldökét. A szovjet térségben, elnök úr, a mai napig egészen elképesztő viszonyok uralkodnak, amit csak súlyosbított a Szovjetunió felbomlása. Jelenleg nincs központi nyilvántartás a nukleáris arzenálról. Oroszországban és a többi utódállamban jelenleg mintegy 30 000 nukleáris fegyver van, és ezeknek nincs központi nyilvántartásuk, még az adott országban sem. Oroszországban például nem tudják, hogy pontosan hány

nukleáris fegyverük van, és hogy azok hol vannak. Egy meg nem erősített hír szerint '97-ben, Szibéria északi részén, medvevadászok követték egy állat nyomait egy elhagyott rakétasilóig, ahol tizenkét, egyenként húsz kilótonnás robbanófejet találtak, amit bejelentettek, majd két hétre rá a hadsereg elszállította őket valahová Minszk környékére.

Az elnök a fejét fogta.

Ezt nem tudom elhinni! Tehát az araboknak is van belőle, efelől nem lehetnek kétségeink.

Ez egész biztos bólintott a védelmi miniszter. A szovjet utódállamok rendelkeznek mintegy ezer tonna bombagyártásra alkalmas dúsitott uránnal, és mintegy hétszáz tonna bombagyártásra alkalmas plutóniummal. Ez az ezerhétszáz tonna fegyverszintű hasadóanyag hozzávetőlegesen százezer kritikus tömeg létrehozásához elegendő. Elég nagy biztonsággal kijelenthetjük tehát, hogy Andan bombája orosz bomba. Természetesen erre nincs bizonyítékunk. Még nincs. De nincs más logikus feltevés.

Az elnök felsóhajtott.

Akkor kitiltjuk az arabokat az országból. Akinek van tartózkodási engedélye, és már itt van egy ideje, az maradjon, de őket is ellenőrizzék. Aki még nincs itt, ne is legyen. Akinek nincs érvényes engedélye, és mégis itt van az országban, azt utasítsák ki. Minden arab, aki már megszegte a törvényt az Egyesült Államokban, repül sorolta az elnök a teendőket. Van valami neutronos ízé, jól tudom? nézett az elnök a védelmi miniszterre, aztán Donovanra, majd az NSA igazgatójára.

Neutron scan mondta Donovan. Kis távolságról kimutatja a hasadóanyagot.

Igen, erre gondoltam mondta az elnök. Vegyetek, béreljeteK vagy kobozzateK el annyi furgont, amennyit csak lehetséges, értiteK? Több ezret akarok, több ezret! És mindegyikbe tegyetek egy ilyen szerkentyűt! És járjateK végig minden gyanús helyett az EGÉSZ Amerikai Egyesült Államokban! Ha nincs elég szerkentyű, akkor gyártsateK. Ha nincs meg a többi bomba huszonnégy órán belül, akkor gyártsanak még ebből a neutronos neutron scanből, és lássateK el vele minden rendőr járőrt, és járjateK végig a házakat, a raktárakat, mindent, ami csak szóba jöhet! Ne felejtéteK ki a hajókat se!

Ha kellő vastagságú ólom alatt tárolják a bombát, akkor cseszhetjük a neutron scant jegyezte meg Donovan.

De hátha nem olyan okosak, mint te mondta az elnök.

Az alelnök felnevetett. Szerette a gúnyt. Donovan dühös pillantást vetett az alelnökre.

Az elnök felállt, fogta a dossziéját, és a hóna alá csapta.

Uraim, egyelőre ennyi mondta. LássateK dologhoz.

Ezzel távozott.

3.

EGY PINCÉBEN

CHICAGO, ILLINOIS

Október 31. kedd, zónaidő: 13 óra 26 perc

Angelo teli torokból üvöltött. A feje vörös volt az indulattól. Nem értette az embereket, nem tudta, miért védik ennyire Andant, nem értette, miért viselnek el érte ennyi fájdalmat, és miért vállalják még a halált is. És csak tagadnak és tagadnak, bármit is csináljon. Képtelen volt felfogni Andan varázsát, amely ennyi önfeláldozásra készíti az embereket.

Reggel elkapott egy nőt, valami Feldmant, aki Andan titkárnője volt az Amerikai Pszichiátriai Társaságban. Egy székhez kötözte egy washingtoni pincében, és rézbokszerrel verte agyon egy óra alatt, de a nő semmit nem árult el. Elkapott egy Kilpatrick nevű fickó, aki meg Andan kollégája volt, és egy fürdőkádba fojtotta bele. Inkább meghalt, de nem beszélt ő sem.

Angelo semmit sem értett. Képtelen volt ésszel felérni, hogy miért ilyen fontos ennyi embernek ez az Andan.

Angelo és öt embere megpróbáltak betörni Andan washingtoni házába, de ott túl sok jól képzett fegyveressel találták magukat szembe, ezért megelégedtek annyival, hogy rátapasztottak a kapura egy két kiló plasztikot tartalmazó bombát, majd elfutottak.

Don Mazzone negyvennyolc órát adott Angelónak, hogy előkerítse Andant. És már nyolcvannégy óra telt el. Ez alatt a nyolcvannégy óra alatt Angelo tizenhét embert ölt meg. Mielőtt meghaltak, meg is kínozta őket. Tizenhét embert nyolcvannégy óra alatt. És közben egyfolytában rettegett, hogy Mosolygós Don bérgyilkost küld rá. A menekülést fontolgatta. Svájcba költözhetne, valami kis faluba, ott jól éléldegélhetne, bezárkózva egy nagy házba, soha ki nem lépve onnan. Mert ha híre megy a maffiában, hogy ott van, akkor kinyírják.

Angelo az elmúlt nyolcvannégy órában csak kétszer aludt, egyszer három órát, másodszor alig egyet. Már nagyon ki volt merülve. És egyáltalán semmit sem értett. Már az öngyilkosság is megfordult a fejében. Néha fogta a pisztolyát, és belenézett a csőbe. Olyankor arra gondolt, hogy milyen könnyű lenne.

Most is ez járt az eszében.

Már nagyon fáradt volt, nagyon fáradt.

Olyan szép volt minden. Ő volt Angelo, Mosolygós Don követe. És ott volt neki Candy.

Candy

Angelo nagyon-nagyon fáradt volt. Túl nagy volt rajta a nyomás.

Eldobta a baltát.

Egy fiatal férfi feküdt előtte egy asztalon. A férfi a CIA-nak dolgozott. Angelo a bal lábát vágta le a baltával, a térde alatt. Aztán a jobb kezét, a könyöke alatt.

És a férfi csak üvöltött és üvöltött. És nem mondta el, hol van Andan.

Angelo nagyon fáradt volt már.

Elővette a zsebéből a színarany nyelvű pillangókését, kikanyarította a pengét, és elvágta vele az asztalra kötözött fickó torkát, egyik fülétől a másikig.

Angelo felsóhajtott. Megtörülte a pengét az áldozat ruhájában, aztán összecsukta, és a zsebébe süllyesztette.

Elindult az ajtó felé.

Mennyire fáradt volt már

4.

WEINBERGER REZIDENCIÁJA

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 1. szerda, zónaidő: 04 óra 12 perc

Bruno Weinberger a telefonjaival, és egy pohár jóféle vörösborral kiment az egyik teraszára, és elnézte a dzsungel buja növényzetét, az egymásba tekeredő indákat, a magas fákat, melyek oszlopsorként magasodtak félszáz méternél is magasabbra. Saját birtokán kívül a hőség és a magas páratartalom szinte elviselhetetlenné tette a dzsungelt olyan ember számára, aki nem a trópusokon született, de Weinberger birtokán még a teraszon és a kertekben is kellemes volt a hőmérséklet, a pára alacsony, és időről-időre bizsergető szellő suhant át a területen. Weinberger szerette a dzsungelt, de az időjárás miatt kénytelen volt klimatizálni a területét. Leült kedvenc hintaszékébe, letette a poharat maga mellé, aztán kezébe vette a legfontosabb tárgyat, amit csak birtokolt, és hívta a legfelsőbb kasztot. Guy Botha tíz perccel ezelőtt jelentette Weinbergernek: minden elő van készítve. Most neki kellett jelentenie a felettesének.

A harmadik bugás után felvették a telefont a világ másik végében.

Darla.

Ó, Gazda! Itt Bruno Weinberger! Fontos hírem van, Gazda! A világgazdaság összeomlasztása elő van készítve. Már csak az időpontot kellene megadnia, Gazda!

Ma, keleti parti idő szerint reggel 07 óra 00 perckor omlassza le.

Értettem, Gazda! Azonnal intézkedem.

Jó mondta Darla szokásához híven, és bontotta a vonalat. WeinZberger fogta a második legfontosabb tárgyat, amit birtokolt, és hívta a kapcsolatát, Guy Bothát. Az időpont megvolt.

5.

NETSUKU TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

November 1. szerda, 06 óra 50 perc

Masada, a körülményekhez képest már egészen jól volt. Valahányszor felállt, megszedült, de ezt leszámítva már nem volt semmi baja. Amikor órákat töltött el a szaunában, hogy kiizzadja a szervezetéből a drogokat, melyeket az elmekontroll központban kapott, többször is elájult, de mindig magától felébredt, amikor kellő mennyiségű drog távozott a testéből. Csak tizenöt ember tudta, hogy Joshi Masada a Netsuke Towerben tartózkodik, őket megeskették, hogy nem beszélnek. Masada nem hagyta el az irodáját, de nem is volt miért: az irodája kereken ezer négyzetmétert tett ki, fel volt szerelve mindennel, amire csak szükség lehetett. A 77. emeleten csak Joshi Masada, Momochi, Mariko és Ashiko tartózkodtak.

Masada a monitorok előtt ült. Az egyik a garázs kijáratát mutatta. Sorban egymás után kocsik, furgonok, buszok mentek ki rajta. Vitték a Netsuke Towerben dolgozókat, akik már nem tudták vállalni a munkát tovább, vagy valamilyen más okból távoztak. Rengeteg fenyegetés érkezett a Netsuke Towerbe, némelyik egyenesen nevetséges volt, némelyiket azonban ajánlatos volt komolyan venni. Az egyik legutolsóban ultimátum hangzott el: aki nem megy el november 1-én délelőtt tíz óráig, azt elkapják, és kivégzik. Néhány embert valóban meg is öltek. Az egyik szállás ellen tegnap, az esti órákban támadást intéztek. Sokan tartózkodtak a szálláson, voltak, akik már nem tudtak bemenni dolgozni, mert áthatolhatatlan tömeg zárta el az utat. Negyvenkilenc ember. Harminchetén meghaltak. Megölték őket. Ekkor kezdődött a vándorlás a Netsuke Towerből. A rendőrség nagy erővel vonult ki, hogy biztosítsa a távozó járművek védelmét. A tömeg éljenzett, amikor a hosszú konvoj elhajtott, és a rendőrség is örült.

Aki menni akar, menjen jelentette ki Masada. Mindenki elmehet, aki akar. Tízíg mindenki.

Értettem mondta Mariko. Leült a számítógép elé, és írt egy levelet Torinaga úrnak, aki az igazgatói tanács elnöke volt, Masada úr titkos képviselője, hogy a Masada Konzern minden munkatársa elmehet, ha akar, és ez semmilyen hátránnyal nem jár a számára a jövőben. Mariko elküldte a zárt láncú faxrendszeren a faxot. A Masada Konzern ezt a módszert használta biztonsági kommunikációra, de száz százalékosan ezzel sem lehetett kizárni minden kockázatot.

Eddig hány autó ment el, Joshi bácsi? kérdezte Ashiko.

Masada a kislányra nézett. Megenyhültek az arcvonásai. Halvány mosoly jelent meg az arcán.

Tizenöt autó mondta Masada. De most fordulnak negyedszerre.

Akkor elég sok ember elment.

Elég sok.

Momochi a Netsuke Tower tervrajzait tanulmányozta az egyik alacsony asztalnál.

Gyere csak ide, Ashiko! mondta. Lesz egy kis dolgod.

A kislány odaszaladt.

Nézd csak! mutatott Momochi egy fél méter széles, fél méter magas szellőzőjáratot, ami minden emeleten végigfutott. Járd be ezt a területet itt, de ügyelj rá, hogy ne vegyenek észre.

Jó, máris indulok, Jonin!

Ashiko elment öltözni. Mariko szerszámokat vett elő, hogy leszerelje az irodában a szellőzőrácsot, fenn a fal tetején. Megállt Masada előtt.

Joshi bácsi, van még valamilyen utasításod? kérdezte.

Igen, van mondta Masada. Menj fel a tetőre. Találsz ott három helikoptert. Kettő a hangárban áll, egy a felszállókörben. Amelyik a felszállókörben áll, azt hagyd békén, hogy elmehessenek vele a vezetőségi tagok, akik távozni akarnak, vagy akiket elküldök. A másik kettőt tedd tönkre. Teljesen. Vágd el a kábeleket, törd össze a chipeket. Aki úgy dönt, hogy marad, az maradjon is, teljes szívvel. Ha van kiút, az csak megzavarja az embert, elkalandoznak a gondolatai.

Momochinak nem volt kifogása. Mariko a szerszámosládával elhagyta az irodát.

Tehát nem vonulsz vissza állapította meg Momochi.

Masada odafordult hozzá. Olyan volt az arca, mint egy szamuráj maszk. Lassan megcsóválta a fejét.

De nem ám.

Momochi bólintott.

Erős vár ez mondta, aztán tovább tanulmányozta a tervrajzokat.

TIZEDIK FEJEZET

1.

A HARDEN CSALÁD LAKÁSA

BROOKLYN, NEW YORK

November 1. szerda, 07 óra 24 perc

A konyha egyetlen ablaka előtt kis kerek asztalka állt, az asztalhoz három szék tartozott. Az asztallal szemközt a konyhaszekrényen volt egy tévé, a konyhaszekrény mellett tűzhely, a tűzhellyel szemben hűtőszekrény. A Harden család hétköznapiakon mindig ebben az időben reggelizett. Az ablaknál álló szék a családfőé, Freddy Hardené volt, az ő balján kapott helyet a négyéves Jenny, jobb oldalon pedig Betty foglalt helyet, ahonnan bármikor a tűzhelyhez, a hűtőszekrényhez vagy a konyhaszekrényhez léphetett. Freddy taxizott, Betty egy konyhafelszerelési szakboltban volt eladó, mindketten huszonhat évesek voltak, öt éve házasok.

Ez a reggel is éppen úgy kezdődött, mint a többi. A család reggelizett, közben ment a tévé, amit fél szemmel néztek, és evés közben beszélgettek.

Ha Jenny jól viselkedik ma, akkor megnézünk délután egy jó rajzfilmet mondta Betty.

Jó vagyok! kiáltotta Jenny. Egy kiflit nyomkodott bele a narancsdzsembe.

Betty és Freddy megsimogatták a buksiját.

Milyen aranyos kislány! jegyezte meg Freddy.

Jenny felnevetett. Imádta, amikor aranyos kislánynak nevezik.

Freddy odanézett a tévére, mert kíváncsi volt a forgalomra, merre vannak útlezárások, útszűkületek. Fogta a távirányítót, és felhangosította a tévét.

Apu most megnézi, merre kocsikáztassa az utasait magyarázta Betty Jennynek.

Apu taxis! rikkantotta Jenny.

Ne olyan hangosan! Megtudják a szomszédok kacsintott Betty a férjére.

Jenny leharapta a kifli dzsemes csücskét. A dzsem kifolyt a szája sarkán.

Betty nevetett, erre Jenny is.

Hé, csendet! kérte őket Freddy. Most jön az útinform!

Bocsánat mondta Betty.

Bocsánat utánozta Jenny.

Freddy érdeklődve hallgatta a forgalmi beszámolót, még fintorgott is egyet, amikor a manhattani elterelésekről volt szó.

A denveri atombomba hatására pánik söpört végig az országon, az emberek nem engedték óvodába, iskolába a gyermekeiket, lemondták a belföldi utazásaikat, az utcák elnéptelenedtek, a többség nem ment be dolgozni, és mindenki, aki csak tehette, repülőn vagy hajón, elhagyta az Államokat. Ez volt hétfőn. Azután az emberek rájöttek, hogy ha nem kezdik el működtetni a gazdaságot, belepusztulnak

abba az egy bombába, ahányan csak vannak. Erőt vettek magukon, és kedden már majdnem mindenki ment dolgozni, és tette a dolgát. Kivételt képezett ez alól természetesen Colorado állam, és legfőképpen Denver, ahol a tragédia történt. A tévécsatornák, különös módon, nem adtak helyszíni riportokat, pedig megfelelően felkészített járművel, illetve védőfelszerelésben be lehetett volna merészkedni a robbanás területére, mint ahogyan sokan be is merészkedtek. A csatornák közös megegyezése volt, hogy nem mutatják meg az igazi helyszínt, a pusztulás igazi képeit, mert nem akartak még nagyobb pánikot. Csak távoli képeket mutattak be a tévében, meg számítógéppel készített filmeket a történetekről.

Maradjatok ma itthon, drágám fordult a feleségéhez Freddy. Meghülyült ez a világ, sosem lehet tudni, mi fog történni. Ma inkább ne vidd be Jennyt az óvodába, és maradj itthon te is.

Betty elnézte a szendvicsét a tányéron. Gondolkodott.

Hát nem tudom, Freddy mondta sóhajtvá. A főnököm már kezd orrolni rám, azt hiszem. Ha elveszítem az állásomat, akkor grimaszolt egyet, hogy Jenny ne lássa, mennyire gondterhelt.

Ekkor a reklám félbeszakadt, és egy felirat jelent meg a képernyőn.

A FEHÉR HÁZ RENDKÍVÜLI BEJELENTÉSE

Hát ez meg mi? húzta össze a szemét Freddy.

Betty is a tévé felé fordult. Freddy ráadott egy kis hangerőt.

A Fehér Ház sajtószobája jelent meg. Az íróasztal mögött az Egyesült Államok elnöke ült. Nem öltönyt viselt, mint szokott, hanem inget és pulóvert. Az arca rendkívül gondterhelt volt. Még a szokásos halovány mosolyra sem futotta.

Üdvözlöm önöket, Amerika népe kezdte az elnök ünnepélyesen. Az elmúlt hetekben bizony számtalan csapást kellett elszenvednünk. Az örült Andan utáni hajtóvadászat rengeteg kellemetlenséggel járt az Önök életében, amiért a legmélyebb tisztelettel a bocsánatukat kérem. Október 25-én, nyugati parti idő szerint néhány perccel délután két óra után, Julius Andan tömegpusztító fegyvert vetett be az Amerikai Egyesült Államok népe ellen.

Freddy megrémült, hogy az elnök most azt mondja, hogy a járvány elérte a keleti partot is. Megfogta felesége és kislánya kezét.

Mostanra Alaszkában több mint nyolcezer honfitársunk veszítette életét, és további huszonkétezer kapta meg a rettenetes kórt. De Julius Andan még ezzel sem elégedett meg. Október 30-án, a kora hajnali órákban, ismételten tömegpusztító fegyvert vetett be az amerikai nép ellen. Egy atombombát. 1945 óta most először vetettek be atomfegyvert a történelemben. Julius Andan felrobbantott egy nagyerdejű nukleáris fegyvert Colorado fővárosában, Denverben. Denverben több mint negyvenezer honfitársunk veszítette életét az elnök nagyot sóhajtott. De Julius Andan még ezzel sem érte be. Az elnök tíz másodpercnyi szünetet tartott. Hölgyeim és uraim, Amerika népe, sajnos rossz hírt kell bejelentenem önöknek. Szenvedéseink még nem értek véget. Mindannak, amit Julius Andan művelt,

rendkívül súlyos következményei lettek. A mai napon, keleti parti idő szerint 7 óra 00 perckor, a New York-i Értéktőzsde csődöt jelentett. A rákövetkező két percben gyakorlatilag minden nagyobb bank csődöt jelentett az Egyesült Államokban. A következmények beláthatatlanok. Európa pénzügyi központja, a londoni City is csődöt jelentett tíz perccel ezelőtt. Ázsia pénzügyi központja, a Tokiói Tőzsde és vele a legnagyobb japán bankok ugyancsak csődöt jelentettek, hat és fél perccel ezelőtt. Az elnök ismét szünetet tartott. Amerika népe, honfitársaim. Az 1929-es gazdasági világválság megismétlődik. Az elnöknek elcsuklott a hangja, nagyot nyelt. Keleti parti idő szerint ma reggel hét órakor bekövetkezett a katasztrófa: összeomlott a világgazdaság. Az elnök ivott egy korty vizet, hogy elszoruló torka ellenére tovább tudjon beszélni. Kérem önöket, amerikai honfitársaim, őrizték meg nyugalmaikat. Ha elveszítjük a fejünket ezen a nehéz órán, azzal csak Örült Andan malmára hajtjuk a vizet. Kérem önöket, maradjanak a tévé és a rádió mellett. Rendszeresen jelentkezni fogunk, nem hagyjuk cserben önöket, ebben biztosak lehetnek. Julius Andan egyszer és mindenkorra elvetette a sulykot. Hadat üzent az egész világnak, az egész emberiségnek. Szent esküvel fogadom önöknek, hogy Julius Andan megfizet minden tettéért, bármelyik sötét odúban rejtőzzön is. Felkutatjuk, és lakolni fog bűneiért.

Megcsörrent a falra szerelt telefon. Betty felugrott, és a telefonhoz lépett. Felkapta a kagylót.

Hardenék! szólt bele remegő hangon.

Én vagyok az alsó szomszédjuk volt az, akivel jóban voltak.

Szia. Láttad?

Igen, most nézem éppen. Te Betty, mi a fene ez? Mit jelent az, hogy összeomlott a világgazdaság? Áremelések lesznek?

Nem tudom, Jill. Fogalmam sincs. Várj, megkérdezem a férjemet. Freddy! A férfi levette a hangot, és a feleségéhez fordult. Mi a fenét jelent az, hogy összeomlott a világgazdaság?

Csődöt jelentettek a bankok meg a tőzsdék mondta Freddy.

És?

Gondolom nem fizetik ki a kamatodat, ha van valami pénzed bent a bankban. Meg gondolom hitelt sem kapsz, meg nem veheted ki a pénzedet sem. Gondolom. És nem vehetsz részvényt.

Hát aztán? Még életemben nem vettem részvényt. Nem is akarok. Hallottad? szólt a kagylóba.

Igen, hallottam mondta Jill. Nem adják ki a pénzünket a bankból?

Aha! Háromszáz dollárunk van a bankban, hát ott egye meg a fene őket! Lopják el, kit érdekel! Úgy is olyan nagy urak ezek a bankárok, azt hiszik, nekik már mindent szabad!

Várjál csak! mondta Jill. Ez most azt jelenti, hogy ezek a bankárok zsebre tették az összes pénzt, amit az emberek betettek hozzájuk? Hát ez elképesztő! Mit meg nem engednek már maguknak, nem? Csak úgy ellopják mindenkinek a pénzét? Jó, néhány befektető biztosan alávaló gazember volt, és az

összehirácsoló milliókat spájzolták el a bankokban, de mi van azokkal, akik megkergültek, annyit güriztek, és egy életen át tették be a pénzt a rohadó bankjukba? Egyszerűen lenyúlták minden ember pénzét?

Ez döbbenetes, Jill, elképesztő! Életemben először örülök, hogy nem vagyok gazdag. Képzeld el, hogy akkor mi lenne! Nagyon kikészülnék. El lehet viselni a szegénységet, ha az ember odafigyel, de ha már hozzászoktál a jó élethez, és akkor leszel szegény? Az borzalmas lehet.

Engem azért nem hat meg. Az a sok felfújó hólyag most majd megtanulja, milyen a kisember élete! Azok a nagyképű sztárok, meg a selyemfiúk! Na, most jól megkapták, és nem is bánom.

Felvillant a telefon tetején a piros lámpa, jelezvén, hogy újabb hívás futott be.

Várj, Jill, hívásom van. Most le kell tennem, bocsí, majd felhívlak!

Oké, Betty! Én meg addig is itt ülök a tévé előtt, és figyelem, hogy mi történik a nagyvilágban.

Jó, figyeld. Na szia! Betty lenyomta a villát, hogy bejöjjön a másik hívás.

Hardenék!

Jó reggelt Betty, itt Andrew Dinkins.

Á, főnök! Jó reggelt! erőltetett magára lelkesedést Betty.

Látta a tévében az elnököt?

Igen, láttam. Nagyon sajnálatos, ami történt.

Igen, valóban. Betty, ma nem nyitok ki. Ma ne jöjjön be. Utána kell járnom ennek-annak.

Jól van, főnök, nekem is van dolgom. Még vásárolni sem voltam lent, majd veszek valami jót ebédre a páromnak meg a lányunknak.

Betty Tudja maga, hogy mit jelent, amit az elnök mondott? kérdezte Dinkins, pedig abból, amit Betty mondott az imént, világossá vált számára, hogy gőze sincs.

Persze! Nem lehet tőzsdézni, meg az ember nem kaphat hitelt, meg nem veheti ki a pénzét a bankból. Szomorú vagyok, volt pár százasom bent a bankban. A fene! Még jó, hogy mindig rögtön kivesszük a fizetésünket a bankból, amint megkapjuk. Sosem bíztam a bankokban!

Dinkins felsóhajtott, a levegőt belelehelte a kagylóba, ami olyan hangot adott, mintha orkán tombolna ott, ahonnan beszél. Betty összevonta a szemöldökét, nem tudta kitalálni, mit csinál a főnöke.

Betty Betty, figyeljen ide. Ez nemcsak ezt jelenti.

Betty nem tudta, mit jelent még, elképzelni sem tudta, de a főnöke idegessége megijesztette.

Miért, mit jelent még? kérdezte Betty.

Nagyon rosszat, Betty, nagyon rosszat sóhajtozott Dinkins.

Na jó, de mivel jár ez a számunkra?

A gazdaság összeomlott. Képzelheti.

De mi lesz a jövőben?

A gazdaság összeomlott, Betty, hát nem érti?! Minden odavan!

De mit fogok én tapasztalni? Betty egyre idegesebb lett, mert nem értette. Majdnem kiabált.

Fájdalmat. Elkeseredést.

De mit jelent ez az én számomra? kiabálta Betty. Ha lemegyek a szupermarketbe tejet és kenyeret venni, akkor mi lesz? A hűtőszekrény tetején volt egy tízdolláros a hamutartó alatt, kihúzta a pénzt. Megemelik az árakat? Mennyire?

Jenny semmit sem értett az egészből, csak annyit érzékelt, hogy az anyja fél. Sírni kezdett.

Nem, Betty. Nem erről van szó. Arról van szó, hogy nem fog tudni kenyeret és tejet venni.

Bezárják a szupermarketeket? Mennyi időre? Leltároznak?

Betty Dinkins felsóhajtott. Hát nem érti? Nem tud semmit se vásárolni, mert a pénz nem ér semmit!

Betty megdöbbsent. Ezt egyszerűen nem érte fel ésszel.

Hogy hogy hogy nem ér semmit? Hát hát itt van ide van írva, hogy 10 dollár. Tíz dollárt ér! fakadt ki.

Nem Most már nem mondta Dinkins nyomott hangon. Csak annyit, mintha fogna egy papír fecnit, és ráírná ceruzával, hogy 10 dollár. Csak ennyit ér. Minden pénze, ami van, csak ennyit ér, csak papír.

Bettynek legörbült a szája. Könny csordult ki a szeme sarkából.

De az nem lehet Nemrég kaptunk fizetést mind a ketten!

Sajnálom.

Betty sírni kezdett.

De mi lesz a családommal? Mi lesz a gyerekemmel? Hogyan veszek neki ebédet?

Sajnálom.

De ez nem lehet! kiabálta Betty elkeseredetten. Hogy hogy csak úgy nem ér már semmit a pénz?!

Tegnap még ért, ma már nem? Ez hogy lehet? De hát rá van írva, hogy tíz dollár! Rá van írva! Rá van írva!

Sajnálom, Betty, nagyon sajnálom.

Akkor dögöljenek meg! ordította Betty zokogva. A telefonkagylót a falhoz vágta. A férjéhez fordult, aki a bőgő Jennyvel az ölében, ijedten figyelte az eseményeket. Freddy! Freddy! üvöltötte Betty olyan rémült hangon, mintha valami szörny támadt volna rá. Nem ér semmit se a pénzünk! A fizetésünknek nincs semmilyen értéke! Semmink sincs! Freddy, semmink sincs! Egy kenyeret se tudunk venni! Semmit se! Se kenyeret, se tejet, egy csokit se Jennynek! Freddy, éhen fogunk halni!

2.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 1. szerda, 07 óra 58 perc

Ma hajnalban, hat órakor felkeltették az elnököt a Fehér Házban. A pénzügyminiszter kereste. Személyesen. Amikor az elnök álmosan, elegáns bordó háziköntösében megjelent a kis szobában, a pénzügyminiszter közölte vele, hogy a világgazdaság összeomlott. Ekkorra már minden eldöntött tény volt. Az elnök a pénzügyminisztertől tudta meg, hogy hét órakor a New York-i Értéktőzsde csődöt fog jelenteni, és hogy ez az egész világra kiterjedő láncreakciót fog eredményezni. Az elnök, a világ legerősebb kormányának élén, nem tehetett ellene semmit. Bármennyire is akarta, nem tudta volna megakadályozni, mert a pénz, melyet a gazdaság megtámogatására használhatott volna, ott volt bent a bankokban, melyek csődöt, azaz fizetéseképtelenséget jelentettek. Ráadásul az a pénz, amit odaadhatott volna, üres, fedezet nélküli pénz volt. Még ha fedezett, még akkor se segíthetett volna, mivel a baj mesterséges volt, és az akarat arra irányult, hogy az összeomlás bekövetkezzék, ráadásul a pénzkibocsátás az Egyesült Államokban 1913 óta magánkézben van. Az elnök tehetetlen volt, csupán tájékoztatták. Donovan tizenkét perccel a csőd bejelentése előtt tudta meg, hogy összeomlik a világgazdaság. Illetve, hogy összeomlott. Akkorra már megtörtént, már csak a formaságok a bejelentés voltak hátra.

Bár Betty Harden főnöke, Andrew Dinkins tévedett, és a világgazdaság összeomlása nem vezetett a pénz teljes elértéktelenedéséhez, a gazdaság összeomlása következtében előálló, 71 százalékosnak becsült, de valójában még átláthatatlan mértékű infláció sok mindent megváltoztatott. Őrült Andan további nukleáris bombáinak megtalálásához több ezer detektor, úgynevezett neutron scan legyártására volt szükség, ám a rendkívül súlyos pénzügyi válság miatt a gyártó cég a legnagyobb nyugalommal mondhatott akár nemet is a felkérésre. Miután Donovan tájékoztatták a gazdaság várható összeomlásáról, azonnal ráállított harminc embert a neutron scan gyártójának megkörnyékezésére, hogy valami módon mégiscsak le legyen gyártva az a pár ezer műszer. A megkörnyékezés Donovan szóhasználatában annyit jelentett, mint a célpont gyengéinek és titkainak feltárása, és kíméletlen kihasználása. A második, amit Donovan csinált de ekkorra már a New York-i Értéktőzsde megtette bejelentését, hogy összehívott egy rendkívüli igazgatói értekezletet.

A CIA szervezeti struktúrája öt nagy egységre oszlik fel: a négy igazgatóságra (melyeket főigazgatóságnak vagy csoportfőnökségnek is neveznek), valamint a CIA igazgatójának hivatalára.

A Műveleti Igazgatóság a CIA titkosszolgálat, ahol ötezer ügynök dolgozik, mindegyikük titokban. Az igazgatóság feladata, hogy titkos információkat szerezzen, és titkos akciókat hajtson végre. Általában úgy mondják, hogy a CIA nem dolgozhat az Egyesült Államok területén, ami tévedés. A CIA-nak törvény által biztosított joga az Egyesült Államok területén megfigyeléseket végezni kémkedni, amíg a célpont külföldi. Amerikaiak ellen titkos akciót végrehajtani a CIA-nak nincs joga. Nincs joga például lehallgatni egy amerikai állampolgár telefonját ehhez csak az FBI kaphat felhatalmazást.

A második igazgatóság a Tudományos-technikai Igazgatóság. Míg a Műveleti Igazgatóság ügynökei végzik az emberi kémkedést, ennek az igazgatóságnak az ötezer munkatársa végzi a technikai kémkedést, és a CIA által használt technikai eszközök fejlesztését. Számtalan tudós, mérnök és feltaláló dolgozik itt. Ennek az igazgatóságnak a nevéhez kötődik az első igazán használható kémrepülőgép, az U-2-es, ők hajtották végre a CIA műhold programját, és az igazgatóság egyik régi igazgatója volt a Polaroid fényképezőgép feltalálója.

A harmadik a sorban a Hírszerzési Igazgatóság. Irodáiban háromezren gyűjtik össze a CIA információit, elemzik és értékelik azokat, és az eredmények alapján megjósolják, mi fog történni. A legtöbb CIA-igazgató utálja a hírszerzést, mert az ott dolgozók közül sokan képtelenek határozottan fogalmazni, és előrejelzéseik hemzsegnak az általánosságoktól, az olyan szavaktól, mint a talán, lehetséges, elképzelhető, valószínű. Ugyanakkor nagy sikerek is kötődnek ehhez az igazgatósághoz. Például minden egyes szovjet fegyverről jelentést írt már jóval azelőtt, hogy azokat bevezették a keleti tömb hadseregeiben. A CIA információinak mintegy nyolcvan százalékát legálisan szerzi be, sajtótermékek, tévé-és rádióműsorok tanulmányozásával.

A negyedik igazgatóság kilencezer munkatársával a legnagyobb mind közül: az Adminisztratív Igazgatóság. Feladata működtetni és működésben tartani a CIA-t. Foglalkozik a szervezet pénzügyeivel, a személyzet felvételével, az állomány továbbképzésével, a munkatársak egészségével, ők veszik meg a tollakat, a rádiókat, a jegyzetfüzeteket, a számítógépeket, a telefonokat, a tányérokat, az ital automatákat, a vécépapírt, az izzókat, figyelnek az áramellátásra, a kommunikáció biztonságára, biztosítják a munkatársak és a felszerelés szállítását, karbantartják az épületet, és még számtalan egyéb tevékenységet végeznek. Talán a legkevésbé látványos, de az ott dolgozók szerint ez a legfontosabb igazgatóság.

Az ötödik a sorban a legkisebb, de legnagyobb hatalmú szervezeti egység: a Központi Hírszerzés Igazgatójának Hivatala. Ez a hivatal vezeti a CIA-t és koordinálja az Egyesült Államok valamennyi hírszerző szervezetét, melyeket együttesen Nemzeti Hírszerző Közösségnek neveznek. A CIA igazgatója egyszerre három tisztséget tölt be: ő a CIA vezetője, a Nemzeti Hírszerző Közösség igazgatóiból álló bizottság elnöke, és az elnök első számú hírszerzési tanácsadója.

A CIA igazgatósági értekezletén Donovan, a CIA igazgatója, Jeffrey Hynes, a CIA helyettes igazgatója, Clive Morton, a Műveleti Igazgatóság főnöke, George Stone, a Tudományos-technikai Igazgatóság vezetője, Clayton R. Casull, a Hírszerzési Igazgatóság igazgatója, és Duke Wesson, az Adminisztrációs Igazgatóság igazgatója vett részt.

Ez az Örült Andan gyerek nem nyugszik kezdte Donovan, és különös módon nevetni kezdett, ami mosolyt csalt az igazgatók arcára. Nem semmi ez a fickó! Eszméletlenül a fejébe vette, hogy mindent tönkretesz, és egy percet sem pihen a rohadékja. Ezért aztán mi sem pihenhetünk. Fel kell kötnünk a gatyánkat, fiúk! Mint tudjátok, körülbelül egy órával ezelőtt összeomlott a világgazdaság. Ez ugyanaz a játék, mint 1929-ben. Mikor is volt az pontosan, Duke? Te vagy otthon ezekben a témákban.

1929. október 24. vágta rá az Adminisztrációs Igazgatóság igazgatója, akinek az Egyesült Államok történelme volt a szenvedélye.

Donovan folytatta.

Nem tudjuk megjósolni, hogy mennyi ideig fog ez az állapot tartani. Ezért a legjobb, ha hosszú távra rendezkedünk be. Duke, hányan dolgoznak most Langley-ben?

Hozzávetőlegesen tizenkétezen válaszolta Duke Wesson.

Dolgozz ki egy tervet, hogy miként lehetne fenntartani a főhadiszállásunkat fél évig, külső segítség nélkül. Tudom, hogy ez a lehetetlenség határát súrolja, de tégy meg mindent, amit csak lehet. Ha mi leállunk, akkor ennek az országnak vége.

Ez evidens, Bill jegyezte meg Donovan helyettese, Jeffrey Hynes, aki szokása szerint a golyóstollat dobálgatta.

Szükségem lesz néhány teremre mondta Wesson, az adminisztrációs főnök, sok teremre, piszkosul sok teremre, meg jónéhány kamionra, és ha ez megvan, akkor össze tudok szedni pár tonna élelmiszert, nem romló vagy hosszú szavatosságú élelmiszerekből. Áramfejlesztőket kell hozatnom, izzókat, szerszámokat, lőszert, építőanyagot, CD-lemezt a komputerekhez Wesson megrázta a fejét. Felsorolni is sok lenne. Most azonban az az első és legfontosabb teendőnk, véleményem szerint, hogy biztosítsuk a főhadiszállás energiaellátását. Ehhez kell áram, nagyon sok áram, biztosítani kell a vizet, a benzint, és még sorolhatnám véges-végtelenségig.

Morton és Casull egymás szavába vágva csattantak fel, kikérve maguknak, hogy Wesson ilyen nagy jelentőséget tulajdonít magának, amikor ők még fontosabbak. Donovan felemelte a kezét. Elhallgattak.

Mindenki állítson össze egy listát, hogy mire van szüksége. A listán szereplő tételeket szedjétek fontossági sorrendbe. Ez a fontossági sorrend nagyon fontos, mert ha teszem azt mindegyikőtök csupán három dolgot kaphat, akkor ez a három dolog a listákon szereplő első három tétel lesz. Tehát figyeljetelek oda.

George Stone, a Tudományos-technikai Igazgatóság igazgatója megszólalt.

Bill, mi legyen a kihelyezett szakértőimmel?

Írj egy listát a legfontosabb szakértőidről, őket behozzuk mondta Donovan. Csak néhány emberről lehet szó, George, és csak azokról, akik földrajzilag a közelben vannak. Akik fontosak, de túl messze dolgoznak, azokat helyezd biztonságba valahol máshol. Ebben szabad kezet kapsz.

Stone bólintott.

Bár ez nem az én asztalom, de hogyan fogunk kifizetni számlákat, hogy megszerezzük mindazt, amire a fennmaradásunkhoz szükségünk van? kérdezte Hynes.

Azt mondjuk, hogy bizonyos dolgok járnak nekünk. És kész válaszolt Donovan. Ez tulajdonképpen hitel. Az ország elveszik nélkülünk, kiváltképp ezekben az újfajta időkben.

Szóval elveszük?

Ez igen erőteljes fogalmazás, de végső esetben igen. Miért is ne? Vannak magasabb érdekek.

Elnézést, Bill, hogy így közbevágnak szólalt meg Morton, de lenne itt valami.

Éspedig? kérdezte Donovan.

Az arabok, az oroszok, talán a kínaiak, vagy a hazai szélsőséges csoportosulások esetleg megpróbálják kihasználni a lehetőséget, azt, hogy ennyire elgyengültünk.

Ez jogos félelem ismerte el Donovan. Az információitok alapján állíts össze egy listát a legveszélyesebb térségekről, sorrendbe téve, aztán majd tárgyalok a műholdidőről a többiekkel. Most mindjárt összehívom a Nemzeti Hírszerző Közösség értekezletét. Oké, fiúk, van még valami?

Egyelőre nem volt semmi más.

Akkor vége! állt fel Donovan. Pörgessük a dolgokat, találkozzunk újra, 17:00-kor.

Az igazgatók elhagyták a tárgyalót. Donovan visszament az irodájába, és telefonon utasította az egyik titkárnőjét, aki a Nemzeti Hírszerző Közösség Koordinációs Bizottságában volt a mindenese, hogy trombitálja össze a hírszerző szervezetek vezetőit.

A telefon után Donovan felkapta a golfütőjét, hogy gyakoroljon egy kicsit, mert a golf volt az egyetlen, ami megnyugtatta. Ezt használta stresszoldásként. Az ütővel suhintott néhányat a levegőbe. Aztán szomorúság telepedett rá. Nagyon sok minden történt mostanában. Nukleáris terrorizmus, Andant meg képtelenek elkapni. És ami a legrosszabb: meghalt öreg barátja, Warren Rockwell tábornok. Sajnálta. Jó barátok voltak, megértették egymást. És együtt nyomoztak Andan után, rendszeresen kicserélték az információikat. Erre a tábornok meghal szívrohamban.

Nem volt egy mai gyerek, de még mindig futott a nők után. És a nők nem is nagyon menekültek.

A vén lóköttő! mosolyodott el Donovan.

Feldobta a golfütőt az asztalra, aztán töltött magának egy brandyt. Megemelte a poharat.

Egészségedre, öreg barátom! mondta ünnepélyesen, és egy slukkra kiitta a poharat.

KÓKUSZ-SZIGETEK TÉRSÉGE, INDIAI-ÓCEÁN

November 1. szerda, zónaidő: 20 óra 33 perc

A USS* Scully a Nimitz hajóosztályú repülőgép-anyahajók közé tartozik. A Nimitz-hajók ugyanazokkal a paraméterekkel rendelkeznek: közel 94 ezer tonna vízkiszorítás, 332 méteres hosszúság, 41 méteres hajótestszélesség, 77 méteres repülési fedélzet szélesség, és 11 méteres merülési mélység, ami annyit jelent, hogy a vízfelszín alatt a hajó még tizenegy méter mélységig folytatódik. Két nyomottvizes atomreaktor szolgáltatja az energiát, a reaktorok egyetlen hasadóanyag-készlete tizenöt éven keresztül képes biztosítani a hajónak az üzemeléshez szükséges összes energiát. Ezek a roppant monstrumok 57 km/órás sebességre képesek. Egy-egy Nimitz hajóosztályú hajó megépítése hozzávetőleg ötmilliárd dollárba kerül, fenntartási költségeik évente mintegy félmilliárd dollárt emésztenek fel. Az Egyesült Államok kilenc Nimitz-hajóval rendelkezik, a hajóosztály első, névadó tagja, a USS Nimitz 1975. május 3-án állt szolgálatba, a mindmáig utolsó, kilencedik hajó, a USS Scully 1998. március 14-én futott ki első útjára. Ezeknek a hajóknak a leszerelésük, hatalmas költségeik ellenére sincs tervbe véve, mivel egy-egy hajó mozgó tengeri támaszpontként szolgál, és elegendő csak odaküldeni az adott térségbe, és ezzel igen jelentős haderőt csoportosítottak át. Képes nyolcvannál több harci repülőgép szállítására, kiküldésére és fogadására, hatalmas mennyiségű bomba és rakéta raktározására és bevetésére, és fedélzetén hatezernél több katona teljesíthet szolgálatot.

- USS (United States Ship): Az Egyesült Államok hajója.

A Nimitz hajóosztály hajói, akárcsak az összes többi repülőgép-anyahajó, nem közlekedhetett egymaga a világ tengerein. A haditechnika ilyen fokú koncentrációja vonzó célpontot jelentett minden meglévő és potenciális ellenség számára. Ezen okból a repülőgép-anyahajók flottában közlekednek, kísérehajóktól körülvéve. A kísérehajóknak a tengeralatti, a tengeri és a légvédelem a feladata.

A Spruance hajóosztályú rombolók, 170 méteres hosszúságukkal, 17 méteres szélességükkel és 8 040 tonnás vízkiszorításukkal aprónak és törékenynek tűnnek a Nimitz hajók mellett. Gázturbinás hajtóművük meglehetősen hatékony, csendes és nagyon erős, képes arra, hogy a robotrepülőgépekkel, víz-víz, tengeralattjáró elleni és légvédelmi rakétákkal, torpedókkal, mélységi bombákkal, 20 milliméteres forgóágyas légvédelmi ágyúkkal és tengeralattjáró-vadász helikopterekkel megrakott hajót 23 km/órás sebességről 61 km/órás sebességre gyorsítsa mindössze 53 másodperc alatt.

A Ticonderoga hajóosztályú cirkálók paraméterei szinte teljesen megegyeznek a Spruance hajókéval, melynek az az oka, hogy mindkét hajóosztályhoz ugyanazt a hajótörzset vették alapul. A Ticonderoga fő fegyverzete az irányított rakéta. Fegyverrendszere képes arra, hogy egyszerre több tucat, közeli, középtávolságú és nagy távolságban lévő repülő célpontok ellen bevetett rakétát kísérjen figyelemmel és irányítson.

A USS Scullyt kísérő két Spruance romboló tengeralattjáró elleni hadviselésre volt felkészítve, a két Ticonderoga cirkáló pedig ellenséges repülőgépek és rakéták leküzdésére.

A USS Scully a Kókusz-szigetek térségében hajózott. Pozíciója a térképen: vízszintesen egy vonalban az ausztráliai Kimberley-fennsíkkal, függőlegesen megközelítőleg egy vonalban a Banglades és a Thaiföld között elterülő Mianmar fővárosával, Rangonnal. Úti célja: Ausztrália, majd onnan Okinawa.

Eső szitált, déli szél fodrozta a tengert, vihar volt kilátásban. A meteorológiai tiszt tíz perces nefelogramok* fölött görnyedezett a hajó időjárási központjában. Felnézett a szoba ajtaja fölé helyezett zónaidőt mutató digitális órára, aztán vissza a nefelogramra.

- nefelogram: műholdról készített fénykép a felhőtakaróról.

Éjfélre zuhét kapunk jelentette ki magabiztosan. Nagy zuhét. Nemcsak cseppeket, mint most, hanem nagy zuhét.

Jelentsem az öregnek? kérdezte egy csinos, szőke hajú nő, aki tengerész altiszti egyenruhában ült a számítógépe előtt, és az időjárási jelentést szövegezte. Az öreg kifejezés a kapitányt takarta.

Jelentsd az öregnek válaszolta a meteorológiai tiszt. Nagy zuhé lesz!

A kapitány és a hírszerzési tiszt éppen ebben a pillanatban léptek a hajó irányító központjába.

Kapitány a hídon! jelentette fennhangon az ajtónál posztoló őrmester.

Egy pillanatra mindenki vigyázzba merevedett, aztán folytatták a munkájukat.

A világgazdaság összeomlása elképzelhetetlen következményekkel járhat ecsetelte a hírszerző tiszt. A gazdasági egyensúly felborulásával megbomlik a politikai és a katonai egyensúly is. Én mondom, kapitány, itt háború lesz.

Adja az ég, hogy tévedj, Jack mondta a kapitány, és felült a székébe, amely a terem közepén állt, harminc centis emelvényen.

Az első tiszt az egyik jobb oldali ablaknál távcsővel kémlelte a gyülekező felhőket.

Szép időnk van! jegyezte meg. Valóban szépnek találta, szerette, ha mozog a tenger a hajó alatt. A kapitányhoz fordult. Kapitány, negyvenötör megkapjuk a meteorológiai jelentést.

A kapitány kinézett az ablaksoron az égboltra.

Nem kell ide időjárásjelentés mondta. Ebből még vihar kerekedik, még mielőtt felkél a nap. Rendelj el viharriadót. A legénység úgyis biztosan unatkozik.

Az első tiszt mosolyra húzta a száját.

Egyfolytában unatkoznak, kapitány mondta. A másodtiszthez fordult. Riadóztasd az embereket, Jim.

A másodtiszt tisztelgett, és elhagyta a hidat, hogy intézkedjen.

Kattogni kezdett a telexgép. A kommunikációs tiszt megfogta a telexgépből kigördülő papír alsó széleit, és beleolvasott a szövegbe. Az üzenet kódolva jött, de a gép már dekódolva adta ki.

Kapitány! Üzenet az Admiralitástól! emelte a levegőbe a telexet a kommunikációs tiszt. Egyenesen a vezérkari főnök úrtól jött!

James Harding barátom levélkéje mondta a kapitány, és kinyújtotta felé a kezét.

A kommunikációs tiszt odavitte a telexet. A kapitány átfutotta.

Na, ez várható volt mondta. A hírszerzési tiszt közelebb lépett. Az arab térségbe vezényelnek minket. Haladéktalanul. A kapitány felállt, az első tiszthez fordult. Jeff, ruccanjunk el az Arab-tengerhez. Vigyél minket az ománi partokhoz. Számítsátok ki az érkezés várható idejét, és az eredményt közöljétek az admiraltással.

Értettem, kapitány! tisztelgett az első tiszt. A kapitány a hírszerzési tiszthez fordult.

Gyere velem, Jack. Van itt egy s más, amiről el kellene beszélgetnünk.

A kapitány és a hírszerzési tiszt elhagyták a termet.

A kapitány elhagyta a hidat! jelentette fennhangon az ajtónál posztoló egyenruhás őr.

4.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 1. szerda, zónaidő: 11 óra 52 perc

Zoe a fal felé fordulva aludt, kicsit fáj a bal karja, amikor felébredt, de nem törődött vele. Egész éjjel őrségben volt, és aludni se nagyon volt kedve, de reggel elnyomta az álom. Egy vékony, felfújható gumimatracon aludt, ami valamelyest kényelmes volt, bár egy igazi ággyal nem vetekedhetett; rovarok sem zavarták, sem más állatok, de a hőségtől máris verítékben fürdött. A hangulata, mint már napok óta, nyomott volt, semmihez sem volt kedve. Nem akart meghalni, az tartotta életben, amit Nadya mondott: hogy ott vannak a többiek a klánban, akik szeretik őt, és akiket ő is szeret, de nem hitte, hogy valaha is olyan lesz, mint régen, olyan vidám, szeretetteljes, energikus, kedves, aki imád játszani és másokat ugratni. El sem tudta képzelni, hogy megnevettesen valakit, vagy hogy őt nevetessék meg. A teste is kihűlt, akárcsak a lelke, a szex egyáltalán nem érdekelt, bármennyire is szerette régen.

Zoe elkésérítően üresnek érezte magát. Gorkie-val együtt őt is megölték. Csak neki még dobog a szíve. De még meddig? Meg fogja ölni azokat, akik hozzáérték Gorkie-hoz, mindegyiket, akárkik és akármiért csinálták. És megöli Darlát is. Mint egy kutyát.

Zoe felnyögött, az arca eltorzult a fájdalomtól. Bárcsak ne történt volna meg! Bárcsak olyan lehetne

minden, mint rég! Joshi fontos, de közel sem annyira, mint Gorkie. Senki sem fontosabb Gorkie-nál, senki, senki, senki! Bárcsak ez az egész nem történt volna meg! Annyira nem kellett ez! Bárcsak valahogyan el lehetne tüntetni! Zoét rázni kezdte a zokogás.

Valaki lágyan megcsókolta Zoe arcát. Zoe most nem akarta ezt, a fejére húzta a takaróját.

Gyere, kicsim, folytatnunk kell a kiképzést.

Ez olyan volt, mint Gorkie hangja! Zoe azt hitte, a képzelete játszik vele, és csak még keservesebben sírt.

Valaki átölelte, az arcát az ő arcára hajtotta, benyúlt a takaró alá, és megfogta a kezét.

Zoe! Én kedvesem!

Zoe megdermedt.

Ez Gorkie hangja!

A valaki, aki Zoét ölelte, megérezte, hogy Zoe mozdulni készül, így elengedte a kezét, és felemelkedett, hogy Zoe megfordulhasson, és levehesse az arcáról a takarót.

Zoe a hátára fordult, és lerántotta a fejéről a takarót.

Döbbsen meredt a matrac mellett térdelő, zöld vászonkalapot viselő nőre. Még sírni is elfelejtett. Megtörülte a szemét, hogy élesen lásson.

Gorkie

Gorkie mosolygott.

Minden rendben, Zoe. Nem tudtak börtönben tartani. Joshi is jól van. És képzeld csak! Momochi a Netsuke Towerben van!

Zoe még mindig döbbsen meredt Gorkie-ra. Felült, a bal kezével előrenyúlt, megérintette Gorkie karját, aztán a vállát, majd az arcát.

Tényleg te vagy kérdezte elcsukló hangon.

Személyesen nevetett Gorkie.

Zoe idegesen felnevetett, aztán elkomolyodott. Potyogni kezdtek a könnyei.

És és egyben vagy? Jól vagy?

Gorkie levette a kalapját, hogy Zoe lássa, teljesen kopasz.

A hajamat leszámítva mondta Gorkie. Egy ideig most nem lesz gondom fodrászra.

Zoe megsimogatta Gorkie fejét.

Olyan vagy, mint egy szerzetes mondta. Átölelte Gorkie-t, magához szorította, ahogy csak bírta. Az arca eltorzult a fájdalomtól, és csak zokogott és zokogott egyfolytában. Valahogy úgy, mint a hidroplánon, amikor Nadya próbált életet verni belé.

Gorkie Zoe hátát és fejét simogatta. Zoe hosszú percekig sírt, aztán szép lassan megnyugodott.

Azt mondták, meghaltál szólalt meg.

Tudom. Hazudnak összevissza. A hazugságok csak szavak, de többet árthatnak bármilyen fegyvernél.

Zoe simogatni és csókolgatni kezdte Gorkie-t.

Annyira szeretlek, Gorkie Nem tudom, hogyan éltem volna nélküled.

Nekem is hiányoztál, kicsi Zoe nevetett Gorkie. Hallottam, mit tettél Alaszkában. Nincs rá szó, hogy mennyire büszke vagyok rád! Elképesztő, amit végigcsináltál, hogy megmentsd Juliust! Látod, jól választottam, amikor melletted döntöttem! Igazi ninja vagy!

Megtettem, amit tudtam mondta Zoe. Nem várt érte dicséretet, inkább kicsit szégyellte magát, amiért olyan nehezen ment, és olyan hajszálon múlt minden.

Csodálatos vagy Gorkie két keze közé fogta Zoe arcát, lágy csókot lehelt az ajkaira, aztán megjátszott szigorúsággal így szólt. Most pedig egy mosolyt, de gyorsan!

Zoe elnevette magát, felszabadultan nevetett, és közben könnycseppek csordultak végig az arcán.

Jól van Gorkie felállt, a kezét nyújtotta. Gyere, menjünk ki.

Zoe felállt, és megfogta Gorkie kezét. Könnyűnek és szabadnak érezte magát. A fájdalom, ami letaglózta, elszállt.

Gorkie gyengéden megtapogatta Zoe jobb kezét, amin sínben volt a hüvelykujja és a kisujja.

Micsoda ninja sérülések mondta Gorkie. Megcsókolta Zoe mindkét törött ujját. Na, ez jót fog tenni!

Felnevettek. Zoe ragyogott, mint rég.

Együtt a család jegyezte meg Gorkie.

Igen Zoe buzgón bólogatott. Gorkie-ra nézett, végigsimított a fején. Olyan helyes vagy!

Nem csökkent a vonzerőm? kérdezte Gorkie.

Nem, egyáltalán nem! Gyönyörű vagy, Gorkie.

Akkor jó.

Átmentek a nappali szobának becézett ponyvafalú helyiségbe. Ott volt az egész klán, és Andan.

Na végre, Zoe! Örülök, hogy ismét csatlakoztál az élökhöz! mondta Damien.

Én is nagyon örülök! mondta Zoe. Észrevette a rengeteg új felszerelést a földön, amit Nicole szortírozott éppen. Ezek a mi felszereléseink! ismerte fel.

A bostoni raktárunkból hoztuk mondta Shana.

Nem túl kockázatos? kérdezte Andan. Ő is mosolygott, nagyon boldog volt, hogy Gorkie és Masada megmenekült. Rájött, hogy Gorkie még annál is jobb, mint képzelte.

Shana válaszként nemet intett a fejével.

Üljünk le mondta Gorkie, és mindannyian leültek a földre. Még mindig nem tudom egészen pontosan, hogy hová is vittek minket Joshival. Valamilyen titkos épület volt Charlestonban, ahol a CIA pszichiátriai kísérleteket folytat embereken. Ennek valami olyasmi célja van, hogy megszüntessék az emberek személyiségét, és másfajta személyiséget alakítsanak ki.

Ez az elmekontroll kutatási projekt mondta Andan. Nemcsak a CIA folytat, folytatott illet, hanem, mondhatjuk, minden egyes titkosszolgálat. Azt tanulmányozzák, miként lehet megtörni embereket mentálisan, miként lehet rákényszeríteni őket olyasminek a megtételére, amit egyébként soha nem tennének meg. Például, hogy megöljenek valakit. Voltak olyan kísérletek, melyek keretében emberekbe, drogok, elektrosokk és hipnózis segítségével hamis emlékeket ültettek be arról, hogy gyilkoltak, és azután elengedték őket, és figyelték, hogyan viselkednek. Volt, aki megbolondult a bűntudattól, volt, aki öngyilkos lett, és olyan is volt, aki egész életében erdőkben bujkált, hogy ne kapják el.

Tapasztaltam mondta Gorkie. Amikor feladtam magam, és értem jött egy csomó ember, CIA-ügynökök, azonnal beadtak nekem egy injekciót, amitől elájultam. Ezután egy furgonnal elvittek a repülőtérrre, és ott repülőgépre szálltunk, majd Dél-Carolinában áttettek egy helikopterbe. Egy ház tetején szálltunk le, ahol az volt az első, hogy tüzetesen megvizsgáltak, vért vettek s a többi, majd levittek a legalsó emeletre, és rábíztak egy Anton Smith nevű pszichopata gondjaira, hogy törjön meg. Beszíjazott egy ágyba ami egy eléggé sajátságos ágy volt: gondolom, már eleve arra tervezték, hogy benne embereket lehessen megtörni. Drogokat kaptam, és rengeteg elektrosokkot. És közben egyfolytában egy hang hallatszott a fülemben, ami azt mondta, hogy Őszinte akarok lenni, meg Nem érek semmit, meg Képtelen vagyok ellenállni. Ez ment egyfolytában. Aztán bejött William Donovan, a CIA igazgatója, és azt mondta Smithnek, hogy nem érdekli, ha meghalok, de mindenáron szedje ki belőlem, hogy hol van Andan. Donovan távozott, Smith meg növelte az áramütések erejét, és erősebb drogokat fecskendezett a vénámba.

Ezt nem értem mondta Andan. Kómában volt, ugye? Gorkie bólintott. Akkor honnan tudta, hogy ott járt Donovan, és hogy mit mondott?

Hát onnan, hogy tudatomnál voltam. Hallottam, amit körülöttem beszélnek mondta Gorkie.

Andan felhúzta a szemöldökét.

De hát de hát kómában volt. Nem volt tudatánál, hogyan hallhatta akkor, ami a környezetében elhangzik?

Amikor normális körülmények közt alszom, tudatában vagyok annak, hogy álmodom, és annak, hogy alszom, és hallom, ami körülöttem történik. Látni általában nem látok semmit, de az is előfordul.

Ezt nem értem Andan képtelen volt összerakni az értelmét annak, amit Gorkie mondott. Hogyan? A a az asztráltestében?

Gorkie elmosolyodott.

Azt nem tudom, hogy van-e asztráltestem, mert még nem találkoztam vele, de tudok valami mást. Minden olyan tanítás, amely a bölcsességről szól, egy dologban megegyezik: a jelen idő hangsúlyozásában. Légy a jelenben. A jelenlét minden bölcsesség alapja. A buddhizmus egy nagyon különleges vallás, mert nem hinni kell benne, hanem csinálni. Gyakorlatokról szól valójában, és nem dogmákról vagy szertartásokról. És a buddhizmusban az áll, hogy az ember azt hiszi, hogy ő az, amit gondol, amit érez, és amire emlékszik. Ha megfigyeli, az emberek önmagukat bizonyos emlékeikkel szokták azonosítani, meg a személyiségükkel. És ahogy írta is A Rendszer Hiteles Krónikájában, a személyiség egy állandóan fenntartott reakció a múltra, hiszen személyiségünk minden momentuma konkrét eseményeken alapszik. Azt mondják, hogy egy buddha megszabadult emlékei terhétől, a fájdalomtól, a bánattól, a rögeszméktől, a hazugságoktól, a kényszerektől. Ezt úgy éri el, hogy önmagát önmagával azonosítja, a tudattal, és nem azzal, ami a tudatban van; nem a gondolatokkal, az érzelmekkel és a múlttal. Valójában a test alszik, és az elme álmodik, nem a tudat. A drogok a testre és az elmére hatnak, nem a tudatra. A buddhizmusban van egy gyakorlat, amit szamádhinak neveznek. Ez egy meditáció, amiben a pusztá létezést figyeljük meg, és nem teszünk semmi mást, csak érzékelünk. Ez egy módja a tanulásnak, mivel ha megszabadulunk a gondolatoktól, a rögzült véleményektől, a hazugságoktól, és a múlt terhétől, a fájdalomtól, a veszteségektől, akkor ami marad, az az igazság. És ha valaki sokat és helyesen gyakorolja a szamádhit, akkor eléri vele azt, hogy önmagát a tudattal azonosítja, és nem a testével vagy az elméjével. Elszakad a testétől és az elméjétől. Én nem vagyok buddha, de el tudok szakadni.

Andan csak bámult Gorkie-ra. Aztán ingatni kezdte a fejét.

Ez döbbenetes mondta.

Min van megdöbbenve, Julius? kérdezte Gorkie. A materializmus tételei nem tudományos tények, hanem politikai eszmék. Maga mondta! És igaza is van.

Tudom bólintott Andan. De tudni, hogy valami nem igaz, és tudni, hogy mi az, ami viszont igaz, nem ugyanaz. Tudom, hogy nincs semmi, ami ellentmondana a buddhizmusnak. És hogyan tört ki?

A testemet nem tudtam irányítani. Ha tudtam volna, nem időzöm ott ennyi ideig. Tompán, távolról

érzékeltem a testem fájdalmát, amikor az áram keresztülégett az agyamon, és tudom, hogy ha nem vagyok képes rá, hogy tudatként éljek, beleőrültem volna a fájdalomba. Azok ott, akik ezt csinálják, nem emberek. Odavisznek egy szerencsétlen flótást, és annyira tönkreteszik, amit elhinni is nehéz. Biztos vagyok benne, hogy az emberek kilencvenkilenc százaléka nem lenne képes elképzelni, hogy mit tesz az emberrel az áram, a drog, és a szüntelen szuggesztiók. De visszatérve arra, ami történt, meg kellett várnom, amíg levesznek az ágyról, amíg befejezik a sokkokat és a drogozást, hogy cselekedni tudjak. A testem nagyon rossz állapotban volt. Izomlazítókat kaptam, hogy az elektrosokktól ne törjenek el olyan gyorsan a csontjaim. Szerencsére egy sem tört el, bár a kockázata megvolt. Szóval, kaptam elektrosokkot, meg drogokat, meg szuggesztiókat, majd ismét drogot, de másfajta, valamiféle igazságszérumot.

És elmondta, hogy ninja? kérdezte Andan.

Nem. Azt mondtam nekik, hogy egy titkos csoportnak dolgozom, akik pénzt adnak nekem azért, hogy csomagokat szállítsak egyik helyről a másikra, és bár gazdag vagyok, vonz az izgalom, mert nagyon unalmas az életem. Amikor megkérdezték, hogy ez miféle csoport, nagy nehezen kinyögtem, hogy nem sokat tudok ugyan, de annyit igen, hogy spanyolul beszélnek, és egyszer a DGI* nevét hallottam. A DGI a kubai titkosszolgálat neve.

- DGI (Dirección General de Inteligencia): Általános Hírszerzési Igazgatóság. Kubai titkosszolgálat.

Andan elképedt.

Ez komoly? kérdezte hitetlenkedve.

Aha! bólogatott Gorkie nevetve. Nem voltam képes arra, hogy tudatosan beszéljek, mert tulajdonképpen béna volt a testem. De ninja vagyok, és a ninjákat a klánjuk felkészíti arra, hogy esetleg úgynevezett gyógyszeres vallatásnak vetik majd őket alá. A ninjákat ezért hipnotizálják, és egy fedőtörténetet szuggerálnak beléjük, ami csak akkor jön elő, ha gyógyszeres vallatásnak vetik őket alá. Ezért én elmondtam nekik, hogy a kubai titkosszolgálat besúgója vagyok, csak egy kishal. Erre aztán mindenki teljesen beizgult, hogy Örült Andanra a kubaiak vigyáznak! Mindannyian nevettek ezen. Joshit én hipnotizáltam, mielőtt az Államokba költözött, végszükség esetére, ami most, sajnos, bekövetkezett. Joshi fedőtörténete, ami csak gyógyszeres vallatásnál jön elő, mindössze annyiból áll, hogy én időnként kérek tőle fél-egymillió dollárt valamilyen homályos célra, amiről én azt mondtam, amikor rákérdeztek, hogy egy részét odaadom a titkos csoportnak, melynek dolgozom, a többit meg elszórom, mert imádok nagylábon élni. Nem tudták, hogy mit is kérdezzenek, így fel sem merültek a rejtekhelyeink, az, hogy ninják vagyunk, és amikor kérdezték, hogy hol van Julius Andan, azt mondtam, hogy nem tudom. És el is hitték. Tehát, nagyon jó hírem van: valamennyi rejtekhelyünket és titkos raktárunkat használhatjuk. A pénzünket sajnos nem, mert az már nagyjából semmit sem ér, de az ékszerek értéke megmaradt, és minden raktárunkban vannak ékszerek a készpénz mellett.

Ez azt jelenti, hogy elköltözzünk? kérdezte Andan.

Nem, maradunk felelte Gorkie. Denverben felrobbant egy atombomba, azután összeomlott a világgazdaság, és nem tudom, mi fog még történni, meddig fajul még ez a dolog. Jobb kívül maradni.

Amazonas ebből a szempontból egy nagyon jó hely, mert egy háború esetén nem jönne ide senki, ide nem hullanának bombák, mert nincsenek jelentősebb populációk, sem pedig nagyobb érték, amit gazdaságosan szét tudnának bombázni. Remélem, hogy nem lesz semmi efféle, de a biztonság kedvéért itt maradunk. Egyébként ez a tábor itt nagyon kényelmes lesz, ha egyszer befejezzük. Most még egy kicsit furcsa itt lakni, belátom, hiszen csak egy fa tetejére épített kuckó, egy kalyiba, melynek a részeit ágakkal meg ponyvával határoltuk el egymástól, és olyan fellengzős neveket adtunk ezeknek a mini szobácskáknak, mint műveleti központ és hasonlók, ami elég viccesen hangozhat, ez kétségtelen nevetett fel Gorkie. De azért ez a rejtkehely nagyon kényelmes és biztonságos hely lesz. Ácsolunk székeket, asztalokat, ágyakat, amit csak kell. Ninják vagyunk, a saját erőnkől fenn tudunk maradni minden éghajlaton és terepen. Nincs miért aggódnia, Julius! Nicole, olvasd fel a listát, hogy mit hoztunk Shanával és Damiennel!

Nicole szortírozta és feljegyezte a felszerelést, amit Gorkie, Damien és Shana hoztak magukkal. Éppen elkészült vele, felolvasta a leltárt.

Két napelemes energiagyűjtő, két akkumulátor, hat kézi reflektor, két színspektrum-analizátor, egy laptop, egy hordozható adatbank, ötven négyzetméter rovarháló, ötven négyzetméter vízhatlan ponyva, két függőágy, két kamera, nyolc gázálarc, egy trópusi orvosságos doboz, száz méter kötel, hat húszliteres tömlő és öt doboz muníció a gépkarabélyhoz. Ez ötszáz darab 5,56 milliméteres lőszer.

Mi az a hordozható adatbank? kérdezte Andan.

Egy táska, amely hetven CD-t tartalmaz, a legkülönbözőbb adatokkal felelte Nicole.

Adatok csillagászatról, botanikáról, de még hajóépítésről is mondta Mörjike. Most, hogy Gorkie visszatért, ő is olyan lett, mint volt, és állandóan mosolygott. Sőt, még regények is vannak!

Hasznos egy táska állapította meg Andan.

Az bizony helyeselt Gorkie. Teljesen kiépítjük ezt a rejtkehelyet, és közben, meg utána, tovább folytatódik Zoe kiképzése. Sőt, Julius, hasznos lenne, ha venne néhány órát Damientől tűzfegyverhasználatból, néhány órát Nicole-től a kés használatából, és néhány órát Shanától, harcművészetből.

Andannak nem volt kifogása, mivel kifejezetten szükségét érezte. Amikor Zoéval áttörtek az Alaszka-Kanada határon, és szörnyű tűzharcba keveredtek, nem nagyon tudott segíteni Zoénak, és ez kis híján az életükbe került.

Rendben mondta Andan. Örülök neki. Köszönöm.

Szívesen. Most pedig, szeretném, ha halkan, de szenvedélyesen megtapsolnánk a kis Zoét, amiért a saját, személyes fájdalomával és a kockázatokkal nem törődve, épségben kimentette Juliust abból a pokolból. Gorkie Zoéhoz fordult, aki fülig érő szájjal nevetett. Zoe, mostantól tiszteletbeli ninja vagy. Gratulálok!

A klán és Andan halkan, de szenvedélyesen megtapsolták Zoét, aki csak nevetett, nevetett, és

felpattanva, bohóckodva pukedlizott.

A kis vakarcs jól begorombult! jegyezte meg Mörjike.

Annyi szent! Elég veszélyes egy kis vakarcs értett egyet Damien.

Hát igen! Elég veszélyes egy kis vakarcs vagyok! kacagott Zoe jóízűen. Úgy nevetett, és olyan önfeledten boldog volt, mintha az arca elvesztette volna a fájdalom, a félelem és a szomorúság kifejezésének képességét.

5.

ELNÖKI IRODA, KREML

MOSZKVA

November 1. Szerda, zónaidő: 21 óra 00 perc

Az elnök, a belügyminiszter, a külügyminiszter, az egészségügyi miniszter, az oktatási miniszter, a pénzügyminiszter és a hadügyminiszter az elnök dolgozószobájában ültek össze, hogy megvitassák a teendőket ebben az új helyzetben. Melegbarnára pácolt fa borította a szoba belsejét, a földet, a falakat és a mennyezetet. A Nyugat sztereotípiájával ellentétben, a falakon nem függtek festmények Marxról, Leninről, Sztálinról, Hruscsovról, Brezsnyevről és a többiekről, akik kitörülhetetlenül otthagyták kéznyomukat a hatalmas országon. Azok az idők már elmúltak. De szellemük még ott kísértett a falak közt, még mindig hatással voltak a gondolkodásra, a reakciókra. Az ország még mindig bőszen ellenállt a Nyugat befolyásának, bár most már nem annyira ideológiai, mint gazdasági okok miatt.

A szegénység a bűnözés táptalaja jegyezte meg a belügyminiszter, Grisa Alekszejevics Bergyajev, kávéját kevergetve. Alacsony termetű, kövér ember volt, csúnya májfoltokkal kopasz fején. Egyszer egy amerikai riporter azt mondta, hogy nálunk csak egy dolog működik jól: a maffia. Sajnos van is benne valami. A korrupció ivott egy korty kávé-t belefullaszt minket a mocsokba. Pénzzel mindent el lehet érni. A boltok üresek, az embereknek alig van pénzük, a feketegazdaság virágzik. A fehér meg haldoklik, már nem is tudom, mióta. Most pedig összeomlott a gazdaság. Teljesen. De nem csak a miénk, hanem a Nyugaté is. Ez pedig azt jelenti, hogy többé nem kaphatunk segílyt senkitől. Hogy ez mit jelent? Ismét ivott egy korty kávé-t. Sok mindenre hittem, hogy a vég kezdete, de mindig tévedtem. Ezt csak most látom. Mert a vég kezdete most érkezett el.

Azért még ne adjuk fel, Grisa mondta az elnök, Nyikoláj Andrejevics Kamov. Bal keze három ujjával támasztotta a fejét, mint szokta. Őszes haját hátrafésülve hordta, mint majdnem mindenki, aki előtte ült az ország vezetőjének székében. Vékony, szikár ember volt, tömött bajusszal, amit a rossz nyelvek szerint Sztálin miatt hordott, akit állítólag nagyra tartott.

Nem a feladásról beszéltem, Nyikoláj Andrejevics mondta a belügyminiszter.

Tudom. Arról beszéltél, hogy óriási erőfeszítéseket kell tennünk, hogy megőrizzük a szuverenitásunkat.

Atlaszként kell vállunkra vennünk a felelősséget! jelentette ki Borisz Koloszov, a hadügyminiszter. Dús szemöldökű, nagydarab szibériai férfi, negyvennyolcas cipőt hordott, és akkora keze volt, hogy egy átlagos növésű felnőtt férfi keze gyerekkéznek tűnt az övéhez képest.

Most kell ám ügyesen lavírozni a globális politikában! szólalt meg Iván Zinovjev, a külügyminiszter. Aromás orosz teát ivott egy félliteres bögréből, a teában tejszín és egy kis vodka is volt. Túlsúlyos volt, az orvosa és a PR-tanácsadója ráparancsoltak, hogy adjon le néhány kilót. A fogyókúrárt csak ezzel a teával bírta elviselni. Százhetven centi magas volt és százötven kiló, húsz méter után már szuszogott, és ha leült egy székbe, az megreccsent alatta. Fiatal korában boksztolt, tizennyolc évesen Szovjetunió-bajnokságot nyert. Az egyik mérkőzésén betörték az orrát, azóta is ferde.

A felelősség tettekre sarkal bennünket! mondta a hadügyminiszter. Meg kell tennünk, amit meg kell tennünk!

Mihail Kaszjanikov, a pénzügyminiszter köhintett. Kistányért tartott a kezében a szája elé, hogy ne morzsázza le a vastag szőnyeget. Nem dohányzott, nem ivott, nem élt kábítószerrel, csupán egyfolytában evett, elsősorban teasüteményeket, melyeket édes krémmel vagy lekvárral töltöttek meg. Gyenge akaratú, ideges típusú, gyáva embernek látszott apró orrával, vékony szemöldökével, tokájával, és göndör hajával, de valójában nagyon kemény fickó volt.

A pénz kiesésével visszatérünk a cserekereskedelemre jelentette ki határozottan. Ebből kifolyólag elszabadulnak az indulatok. Mindenki azon fog vitatkozni, hogy mit ér egy lódenkabát vagy egy Moszkvics. Ha valakinek jelentős készletei vannak, és elegendő fegyverese, hogy megvédje, az kiskirály lesz.

Az elnök gondolkodott. A maffia járt az eszében. Biztos volt benne, hogy valami nagyon aljas dolgot terveznek.

Tartálykocsikkal, tartályhajókkal és tartályrepülőgéppel kell a benzint a hadsereg támaszpontjaira szállítani! mondta a hadügyminiszter. A katonáknak rengeteg élelmiszerre van szükségük, amit biztosítanunk kell hazánk hős fiainak! Soha semmire nincs pénz, ha a hadseregről van szó, de most a hadsereg az egyetlen, ami megóvhatja az életünket! Az egész Nyugat ellenünk jön majd! Most, hogy azt hiszik, gyengék vagyunk, mindenki ellenünk jön majd!

A külügyminiszter elképesztőnek tartotta, hogy egy ilyen ember helyet kapott a kormányban. A hadügyminiszter egyfolytában dühös volt, és képtelen volt megérteni az új idők szavát. Ha azt mondták neki, hogy nem lehet mindent erővel megoldani, nem értette. Az elnöknek állandóan oda kellett figyelnie rá, nehogy túl sok bajt csináljon, de megtartotta a kabinetben, mert megnyugtatta a tudat, hogy végszükség esetére van egy tömeggyilkosa, akit elszabadíthat.

A hadsereg nagyon fontos, Borisz, egyetérték jelentette ki az elnök. De nemcsak a hadsereg a fontos.

Orosz anyácska veszélyben van! Nagy veszélyben! A NATO már az első csapásra készül, tudom jól! Meg kell előznünk őket, ez az egyetlen esélyünk!

Zinovjev, a külügyminiszter nem bírta tovább.

Mondja csak, tábornok, nem bírja elviselni, ha nem robbant ki egy háborút? kérdezte idegesen. Magának fogalma sincs a világról! Nem is az történik a világban, amit gondol! A NATO soha az életben nem kezdeményezne egy háborút, mert ez mind a tizenkilenc tagországnak, és magának a NATO-nak a törvényeivel is ellentétes! Három háborús gócpont van a világon, csak három! És mindegyik itt, Keleten! Nem Nyugaton! A nyugatiak nem akarnak háborút, próbálja már ezt megérteni! Irak, Kína, Oroszország, ez a három háborús gócpont, ahonnan egy nemzetközi háború kiindulhat, több nincsen!

Borisz Koloszov, hadügyminiszter felállt, és kihúzta magát, hogy mutassa a kitüntetések a vállán, a mellkasán és a hasán.

Hosszú évek óta csak megaláztatásban van része szegény orosz anyácskának! üvöltötte. Az olyan gyenge, nyámnyila, anyámasszony katonája vezetők miatt, mint amilyen maga! Maga egy elkényelmesedett hivatalnok, de ha eljönne a kaszárnnyámba, én úgy megfingatnám, hogy azt egy életre nem felejtene el! A katona a birodalom oszlopa! Hadsereg nélkül nincs élet!

Izlandnak nincs hadserege, és az izlandi emberek békében és jól élnek emlékeztette a külügyminiszter. Sokkal jobban, mint az orosz nép.

Mi az az Izland?! förmedt rá a hadügyminiszter. Egy kis légyfiszok a térképen! A fingásomtól elpusztulna! Az izlandiaknak mindenféle aljas, népelnyomó, munkás-kizsákmányoló imperialistáknak le kell feküdniük, hogy ne kebelezzék be! De az orosz nép fiát más fából faragták, barátocskám! Mi nem fekszünk le senkinek! Senkinek! Az olyanok miatt, mint maga, elgyengült a mi dicsőséges népünk! Ma már nem fél tőlünk senki! ökölrel verni kezdte az asztalt. De ha mi egyszer elindulunk, megtanulja az egész rohadt, imperialista bagázs, hogy nem lehet büntetlenül packázni az orosz nép fiával! Ha kilőjük a rakétáinkat, az összes kapitalista fülét-farkát behúzza menekül majd, és akkor ismét régi dicsőséges fényünkben tündökölhetünk!

A külügyminiszter felpattant. Letette az asztal sarkára a teát, ám idegességében olyan ügyetlenül, hogy a bögre leesett a szőnyegre; de nem törött el, csak a tea ömlött ki.

Én ezt nem hallgatom tovább! kiabálta az elnöknek. Nyikoláj Andrejevics, tisztelettel kérlek, akadályozd meg a világháborút! Nem taszíthatjuk háborúba a világot, akadályozd meg!

Nyugodj meg, Iván csillapította az elnök. Azt fogjuk tenni, ami a helyes. Nemcsak a hadsereg a fontos, de az is az, mert ha valaki megtámad minket, akkor nagy szarban leszünk.

De ki? Ki támadna meg minket? kiabálta a külügyminiszter vörös képpel.

Nem tudom! Bárki. A csecsenek például.

Majd én ellátom azoknak a piszkos terroristáknak a baját! harsogta a hadügyminiszter. Széjjelbombázom a sárból dagasztott kunyhóikat! Ha kell, atomfegyvert vetek be ellenük, de megtanulják azok a mocskok, hogy hol a helyük!

Én ezt nem hallgatom tovább! ordította a külügyminiszter feldúltan, és kiviharzott a szobából.

Most a maffia a legnagyobb gondunk folytatta az elnök, mintha mi sem történt volna. Hogyan tartsuk őket kordában?

Adj nekem szabadkezet, Nyikoláj Andrejevics! kérlelte a hadügyminiszter. Megtanítom én nekik, hogy mi a törvény! Majd én odavágok azoknak a rongy embereknek, hogy egy életre elmegy a kedvük a törvénszegéstől meg az élőködéstől!

Nyikoláj Andrejevics tudta, mivel járna, ha ráuszítaná a hadsereget a maffiára. A hadsereg nem képes fellépni a maffia ellen, mert a maffia tagjai elvegyülnek a nép közt, és ha a hadsereg a maffiára támadna, akkor a népre támadna. Az pedig polgárháborúhoz vezetne. És azt nem akarta. Az egyetlen erő, amit a maffia ellen bevethet, a titkosszolgálat.

6.

NETSUKU TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

November 1. szerda, 14 óra 27 perc

Délelőtt negyed tízkor négy FBI-ügynök jelent meg a Netsuke Towerben. Az igazolványaik igaziak voltak, de valótlán adatokat állítottak. A négy önmagát FBI-ügynöknek kiadó CIA-ügynök a Masada Konzern titkárságán az elnök-vezérigazgatóval akartak beszélni. Momochival öt percet beszéltek, de már az első pillanatban meggyőződésükké vált, hogy szenilis, és teljesen hasznavehetetlen. Utána Horoshi és Isikawa urakkal beszélgettek, és arról kérdezték őket, hogy milyen az élet Masada úr nélkül. Vagyis homályosan azt feszegették, hogy tudnak-e valamit Masadáról. Még mindig nem tudták eldönteni, hogy Gorkie és Masada elszöktek-e a CIA pszichiátriai kutatóintézetéből vagy bennégték. Mindenesetre úgy vélték, egy próbát megér, hátha Momochi elkottyant valamit, de semmit sem kottyantott el, viszont tizenkét alkalommal megmutatta nekik az útlevelében lévő fényképét.

Nagyobb tömeg gyűlt a Netsuke Tower köré, mint eddig bármikor. És bár ez egyetlen tüntetőnek sem tűnt fel nem volt rendőr a helyszínen. A környék rendőri erőinek dolguk volt, és a dolguk nem terjedt ki a Netsuke Towerre. A tüntetők hangoskodtak, transzparenszeket lóbáltak, összefestették a Netsuke Tower falát, és dobálták az ablakokat. Valaki egy téglát vágott az egyik ablaktáblához, két méterről, de a téglát nem tett kárt az ablakban. A Netsuke Towerből 12 órakor ment el az utolsó telefon a rendőrségre, amelyben körülbelül háromszázadszorra arra kérték az illetékeseket, hogy oszlassák fel a tömeget az épület körül. Ahogy eddig sem, úgy most sem történt semmi. Az épületből vállalatának vezetősége ekkor belátta, hogy teljesen magukra maradtak. Azóta semmilyen ügyben nem hívták a rendőrséget.

A torony földszintjét minden oldalon öt méter magas, és két méter széles, színezett üvegtáblák szegélyezték. Kívülről nem lehetett belátni, de belülről a kilátást semmi sem akadályozta. Az üvegeket Japánban gyártották, a Netsuke Tower igényeinek megfelelően, az üveggyártás csúcstechnológiáját alkalmazva. A hatrétegű, törhetetlen, golyóálló üveget a gyárban hatalmas körfűrészszel darabolják, melyben olyan fűrészpenge van, aminek a fogait ipari gyémántból készítették. Késsel, vésővel meg sem lehetett karcolni az üveg felületét. A 9 milliméteres és a .45-ös

pisztolylőszert a felső réteg átengedte, hogy az ne pattanjon le, és ezáltal ne sebesítsen meg másokat, de a második réteg már megfogta.

A Netsuke Tower jobb oldalának három üvegtábláját már teljesen elborította a festék, a biztonsági őrök és a recepciósök, akik munkájuk nem lévén, az előcsarnokban figyelték az eseményeket, ezeken a táblákon már át sem láttak. Így azt sem látták, hogy tizennégy ember gyűlik össze a középső befestett táblánál, majd hét-hét egymásba kapaszkodva, az üvegtábla két oldalán sorfalat alkotva utat nyitottak a tömegben. Ekkor már hat ember átrohant az utca túloldaláról, ketten rúddal a vállukra vett ládát cipeltek, négyen pedig egy hosszú kábelre figyeltek, amit egyikük egy 250 M feliratú, sötétzöld színű kábeldobból engedett, és aminek másik vége az utca túlsó oldalán tűnt el az egyik kapualjban. A középső üvegtábla előtt letették a földre a ládát, villámgyorsan lekapták a tetejét, és kiemeltek belőle egy jókora, súlyos gépet: egy üvegvágó körfűrész, melynek ipari gyémántból voltak a fogai, és amelynek oldalára egy japán gyár nevét írták. A kábeldobot vivő ember letette terhét a fűrész mögé, és a fűrész kábelét csatlakoztatta a hosszabbítóhoz. Két ember a levegőbe emelte a fűrész, egy harmadik beindította. A fűrész vízszintesen szokták használni, több, mint hatvan kilogrammos súlya is azt a célt szolgálta, hogy megfelelően ráfeküdjön az üvegtáblára. A fűrész szemmagasságban az üvegtáblának nyomták.

A penge két oldalán szikraeső csapott ki. Néhány tüntető a közelben nem tudta, mire vélje a szikrákat, ezért menekülésre adták a fejüket. A fűrész négy másodperc alatt átvágta az üveg mind a hat rétegét. Az előcsarnokban csak ekkor vették észre, hogy valami történik.

Két biztonsági ember rohant az ablaktáblához. Nem tudták, mit tegyenek. Volt pisztolyuk, de belelőni az üvegbe nem lett volna értelme, mert a lövedék úgy sem ütötte volna át az üveget, emberre lőni pedig a legszigorúbban tilos volt, mert ha megtörténik, a rendőrség bárkit letartóztathatott volna a Netsuke Towerben.

Hetven másodpercbe telt vágni egy 1×1 méteres ablakot a páncélüvegbe. Ketten behajoltak, és .45-ös kaliberű Ingram M10-es géppisztolyaikkal lekaszálták a két biztonsági ört. Ezután sorban mind a húsz zsoldos beözönlött a Netsuke Tower előcsarnokába. Három másodperccel később Dick nem várt helyzettől találta magát szemben: a Netsuke Tower előírásaival ellentétben, a liftek nem álltak a földszinten. Sőt, egyetlen lift sem működött! Hogy elég távol legyenek a beözönlő csöcseléktől, felrohantak a tizedik emeletre. A tizediken szórványos tűzharc alakult ki a zsoldosok és a biztonságiak között. A zsoldos csapat tizenkét másodperc alatt leküzdötte a biztonságiak nyolcfős csapatát, majd a falakon és az ajtókon keresztül belőttek az irodákba. Ezzel megöltek négy alkalmazottat, köztük egy fiatal, törékeny, gyönyörű japán lányt is, Yukikót, a recepcióst, aki Julius Andant fogadta október 9-én, hétfőn délelőtt, amikor Andan életében először belépett a Netsuke Towerbe, és ezzel elindította a lavinát.

Ugyanebben a pillanatban Tom Ghauri igen cifra káromkodásba kezdett. A helikopterrel a Netsuke Tower közelébe értek, távcsővel nézett a helikopterrámpára. Ott állt a Masada Konzern egyik helikoptere, máshol pedig nem volt elegendő hely ahhoz, hogy a gép leereszkedjen a tetőre.

A hangár tetején tegyél le minket! utasította Ghauri a pilótát.

A pilóta felsóhajtott. Nem lesz egyszerű feladat. Bólintott. A Netsuke Tower fölé kormányozta a

gépét. Ghauri egyik embere félrehúzta az ajtót; a szél beletépett a ruhájukba és a hajukba. Felkészültek az ugrásra. A pilóta ereszkedni kezdett, megközelítette a hangár tetejét, amelyben két tönkretett helikopter állt.

A tetőt figyelő őrszem visszahúzódott a lépcsőházba, és lerohant a 76. emeletre, hogy szóljon Momochinak a helikopter érkezéséről.

A pilóta igyekezett kiegyenlíteni a légörvényeket, hogy néhány pillanatig megfelelő magasságban, és éppen a helikopterhangár felett lebegjen.

Ugrás! utasította az embereit Ghauri.

Gyors egymásutánban három hangtompítós pisztollyal felfegyverzett zsoldos ugrott a helikopterről a hangár tetejére. Elrohantak a tető szélére, és leugrottak a helikopterrámpa mellé. Egyikük célba vette a lépcsőház ajtaját, a másik kettő a légiirányító irodájához rohant, berúgták az ajtót, és átkutatták az irodát. Üres volt. Ezután a szerelőműhely következett, ahol szintén nem találtak senkit. Eddigre a többi zsoldos is a tetőn volt. Ghauri intett a helikopternek, hogy menjen. A pilóta felhúzta a gépet, és a Central Park felé vette az irányt, hogy keressen egy leszállásra alkalmas helyet, ahonnan majd egy óra múlva visszatérhet felvenni a zsoldosokat.

A tíz zsoldos, csőre töltött LMG géppuskával felszerelve, elhagyta a tetőt, és elindultak lefelé a lépcsőn, a 76. emeletre.

A Netsuke Tower ostroma elkezdődött.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1.

TANÁCSTEREM, ELNÖKI PALOTA

BAGDAD, IRAK

November 1. szerda, zónaidő: 23 óra 48 perc

Abu Szahaf, Irak elnöke a tanácsterem Velencéből származó síküveg ablakánál állt, és a völgyet nézte. Méregerős kávét iszogatott aranybögréből, és gondolkodott. Egy órával azután, hogy az Egyesült Államok elnöke bejelentette a New York-i Értéktőzsde összeomlását, Irakban is érezte hatását a világgazdaság összeomlása. Irak legnagyobb bankjai csődöt jelentettek, az embargó* miatt amúgy is töredékére csökkent kőolajexport és az élelmiszer-behozatal megszűnt; elapadt, mintha egy csapot fordítottak volna el. Irak szegény ország, az Öböl-háború óta fennálló embargó és a hatalmas hadikiadások miatt, így a gazdasági összeomlás lassabban érezte hatását. Helyi idő szerint 16 óra 11 perckor a pénzügyminiszter közölte az elnökkel, hogy az iraki gazdaság padlóra került, ahogyan a világ minden országának gazdasága is. Az elnök tíz perc gondolkodás után összehívta a kormány tagjait. 17:30-kor vette kezdetét a megbeszélés, ami példás fegyelmezettségben zajlott. Mostanra azonban már kezdtek fáradni; fogyott a kávé, a szivar, a fűszeres hús. Néhány döntés megszületett, ám

a legfontosabb még nem.

- embargó: egyes árucikkek exporttilalma.

Az elnök felnézett a csillagokra. Miriádnyi csillag fénylett fenn az égen, az idő tiszta volt, egyetlen felhő sem látszott. Az elnök újra végiggondolta. Azt latolgatta magában, hogy mi mivel jár, mi lesz, ha ezt választják, mi lesz, ha azt? Belemerült a gondolataiba, aztán rájött, hogy még van egy korty kávé a bögréje alján, kiitta, és szembefordult a hatalmas kerek asztalt körülülő kormányával.

Mire jutott, elnököm? kérdezte Ahmed el Zahavi, a hadügyminiszter, barátságos, de a tiszteletadás miatt kissé távolságtartó hangon.

Az elnök ráérősen elsétált a tárgyalóasztal mellett az ennivalótól roskadozó vacsoraasztalhoz, letette a bögrét, az asztalra, és felkapott a tálcáról egy darabka sült húst. Az egész kormány őt nézte, de ő csak evett. Amikor befejezte, megtörölte a kezét és a száját, megigazgatta a ruháját, aztán ráérősen odasétált a kerek asztalhoz, és leült az asztalfőre, trónszerű karosszékébe.

Döntéshozói, kormányának tizenkét tagja lélegzetviassafojtva várta, mit fog mondani. Az elnök lassan felemelte a tekintetét, de nem az asztalt körülülő férfiakra nézett, hanem a hatalmas, díszes csillárra, az asztal fölött. Mély levegőt vett, aztán a tekintete megállapodott a hadügyminiszteren. A miniszter szinte rajongva figyelte az elnököt. Az elnök unottan nézett vissza rá.

Arra jutottam szólalt meg az elnök, Abu Szahaf, majd elhallgatott, hogy kipiszkáljon egy húsdarabot két foga közül. Szinte hallani lehetett, ahogyan a kormánytagok hegyezik a fülüket ...hogymegfontolás tárgyává teszem a kérdést.

Értem, elnököm mondta a hadügyminiszter, jól leplezve csalódottságát.

Annyit mindenesetre már most kiköthetek folytatta az elnök, hogy hajlok arra, hogy igent mondjak. Csupáncsak azt kell eldöntennem, hogy kit vegyünk be a szövetségbe. Ezt a kérdést jól meg kell gondolnom. Ha tévedünk, az súlyos következményekkel jár. Van, ami mellette szól, van, ami ellene. Az bizonyos, hogy fontos kérdés. Azt mondhatnám, hogy amennyiben a válság egyhamar nem oldódik meg, és a titok nem szivárog ki árulók révén, akkor a közeljövőben lebonyolíthatjuk az ügyet. Annyit megjegyezhetek, hogy van egy olyan érzésem, hogy a Sátán is ugyanerre készül. Nekünk pedig lépünk kell, még azt megelőzően, hogy a Sátán lépne. Ezért aztán arra a következtetésre jutottam, hogy vagy támadásra, vagy védekezésre kell berendezkednünk. Az a helyzet, hogy ebben a pillanatban bizonyos dolgokat nem vehetünk számításba, annak következtében, hogy a Sátán már annyi éve nyomorgat minket. A Sátán ide tudja hozni a hadseregét, de mi nem tudjuk odavinni a hadseregünket. Az Öbölben már kétszer megvertem a Sátánt, így az nem szívesen jön ide. Ezért úgy döntöttem, hogy titkos értekezletet hívok össze, ahová meghívjuk nyájas szeretettel a lehetséges szövetségeseink kormányfőit. Annyit kijelenthetek, hogy a nagy és dicsőséges Allah küldte a gazdasági válságot a Sátánra, ily módon meggyengítve őt, hogy prédává váljon az igazhitűek seregének.

2.

SÁTORTÁBOR

November 2. csütörtök, zónaidő: 02 óra 11 perc

Krisztus után 801-ben az addig teljességgel ismeretlen Sevilla-család Madridban kereskedelmi vállalkozást alapított. Az egész család a kiterjedt rokonsággal egyetemben gyümölcsössel kereskedett, felvásárolták a gyümölcsöt a termőföldeken, azt számárra rakták, és bevitték a városba eladni. A vállalkozás a családfő 811-ben bekövetkezett halála után a két fiára szállt, és szép lassan egyre jelentősebbé vált. 820-ban a két fivér arab területekre utazott, hogy ott különleges, egzotikus gyümölcsöket fedezzenek fel. Soha többé nem látta őket senki.

Spanyolországban mindenki azt hitte, hogy meghaltak. De nem egészen ez történt. Az egyik testvér, Juan, a nyelvek szerelmese volt, művelt, okos ember, aki hét nyelven beszélt, köztük arabi nyelven is. Arábiában sok mindenkivel megismerkedtek, és lenyűgözte őket a kultúra, a szokások, a vallások és a gyümölcsök. Az arabokat is lenyűgözte a két fivér. Először is: beszélték a nyelvüket. Másodszor: tanulni jöttek, figyeltek, és udvariasak voltak, bár nem alázkodtak meg. Barátságok születtek. Az arab kereskedők szívélyesek voltak velük, hiszen nem vinni akarták a pénzüket hanem odaadni a sajátjukat, gyümölcsért cserébe, amiből annyi volt, hogy annyit el sem lehetett képzelni.

A számtalan kereskedő között, akikkel megismerkedtek, volt egy, akinek óriási hatalma volt, és aki nagyon szeretett volna Európával kereskedelmi kapcsolatokat kiépíteni, de nem ismerte sem a nyelvet, sem a szokásokat. Megkérte a fivéreket, hogy legyenek a tanácsadói, és segítsék őt Európában. A megállapodás megszületett.

A két fivér a sejk Európa-szakértőjeként az első három hónapban több pénzt keresett, mint azt megelőzően egész életükben, az év végére pedig tehetős emberek lettek. És nem dolgoztak napestig, hanem csupán éltek a tudásukkal, és tanácsokat osztogattak.

A sejk elégedett volt velük, és bemutatta őket más nagyhatalmú embereknek is, akiket szintén a Sevilla-fivérek láttak el tanácsokkal.

A két testvér rájött, hogy a tanácsadás sokkal kifizetődőbb, mint a kereskedelem. Elkezdték fejleszteni magukat, hogy egyre jobb és jobb tanácsokat tudjanak adni. Nagy utazásokat tettek, és értékes kapcsolatokra tettek szert. Egyre sikeresebbek, és egyre nélkülözhetetlenebbek lettek. Azután egy napon a politikai változások következtében majdnem minden pénzüket elveszítették.

Akkor értették meg, hogy a politika még a kereskedelemnél is fontosabb, mert felette áll.

A fivérek ekkor már mindketten hatvanévesek voltak újrakezdték mindent, ám ezúttal a politikai tanácsadásra specializálták magukat.

És azóta létezik egy kevesek által ismert, politikai tanácsadó-dinasztia az arab színpalak mögött, akik ténylegesen irányítói az arab térség politikájának. Kiterjedt kapcsolatszerzők van minden kontinensen. Már több mint ezer éve állnak a színpalak mögött, a legsötétebb árnyak rejtekében, és kezükben tartják az arab világ zsinórjait.

Esteban Sevilla ötvennyolc éves volt, középmagas, erős, de nem különösebben izmos férfi, aki egyformán járatos a világ legelőkelőbb uralkodóinak partijain éppúgy, mint a legkietlenebb vidékeken rendezett vadászatokon.

Sevilla Nasszír sejk sátortáborának legnagyobb sátrában vendégeskedett, melyet öt kisebb sátor, negyvenkét teve, két terepjáró és egy Rolls-Royce vett körül. Sevilla és a sejk színes selyempárnák közt heverték, és színarany, hatalmas ékkövekkel díszített tálból füget eszegettek. Előttük egy nő járt hastáncot. A sejk a legfelsőbb politikai körök bizalmasa volt, nagyon bölcs embernek tartották, akire odafigyeltek. A szava az aranyból is többet ért. Irak elnöke senki máshoz nem volt igazán őszinte, csak öhozzá.

Barátom! szólalt meg Nasszír sejk. A vezetők változást akarnak, de nem tudják, helyes lenne-e a változás. Tudod, ők nem képesek a világot látni, csak a saját birodalmukat. Az összefüggésekhez nincs érzékük. Nem tudják megjósolni, hogy mit fog eredményezni, ha háborút indítanak a Nyugat ellen.

Sevilla kiválasztott egy füget, és beleharapott.

Körül kell néznem, barátom mondta hibátlan arab kiejtéssel. Bekapta a füge maradékát, és élvezettel szétrágta. Szétnézek a világban, hogy lássam, hogyan függenek össze a dolgok a politikában. Aztán majd értesítelek. Addig is, intsd őket türelemre.

Meglesz, barátom.

3.

NETSUKE TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

November 1. szerda, 21 óra 18 perc

Dick úgy tervezte, hogy harminc jól képzett, komoly háborús tapasztalatokkal rendelkező zsoldosával betör a Netsuke Towerbe, megölik, akit látnak, és egy órán belül távoznak. Ezzel szemben, mintegy hat óra telt már el, és még mindig csak a negyvenhetedik emeleten jártak. Valahogy semmi sem úgy történt, mint ahogyan várták.

Az első váratlan esemény az volt, hogy Tom Ghauri helikoptere nem tudott landolni a tetőn. Mint tapasztalt veteránoknak, ez még nem okozott különösebb fejfájást, megoldották. A második váratlan dolog az volt, hogy röviddel azt követően, hogy Tom Ghauri kilenc géppuskával felfegyverzett zsoldosával a tetőről lerohant a 76. emeletre, megszakadt a rádiókapcsolat a két osztag közt. Dick arra gondolt, hogy valami gond volt a leszállásnál, és megsérülhettek a rádiók, vagy a hatalmas beton-acél építmény leárnyékolja az adást. Csakhogy azóta már hat óra telt el, és még mindig képtelen volt kommunikálni Ghauri egységével. A harmadik váratlan fordulat az volt, hogy a várttal és a Netsuke Tower előírásaival ellentétben, egyetlen lift sem állt a földszinten, sőt egyetlen lift sem működött az épületben. Ez pillanatnyi zavart okozott Dicknek, de aztán egyesítette húsz emberét, felrohantak a

tizedikre, ahonnan egy gyors harc után tovább mentek a tizenkettedikre. Itt ismét tűzharcba keveredtek néhány biztonsági őrrrel, akik nagyon beásták magukat, olyannyira, hogy bő húsz percbe telt leküzdeniük őket, és elveszítették két embert a harcban. Az ezután következő húsz emeleten egyetlen ember sem tartózkodott, vagy nagyon elbújtak, mert egyet sem találtak meg. Ez is a nem várt események közé tartozott. Túlságosan fel voltak húzva, harcolni akartak, de alig nyílt alkalmuk rá. A harminckettedik emeleten ismételten állóharcra került sor, amit harminc perc után otthagytak, anélkül, hogy bárkit is le tudtak volna löni. Ezután tizenöt percbe került feljutniuk a negyvenhetedik emeletre. Itt találkoztak szembe a legváratlanabb eseménnyel: a lépcsőház le volt omlasztva, képtelenek voltak továbbmenni. Átfésülték az egész emeletet, de a többi két lépcsőház is el volt zárva. Felfeszítették a liftajtókat, de a liftaknak minden emeleten vastag, acélajtókkal voltak lezárva, melyeket az esetleges tüzek terjedésének megfékezésére, illetve lassítására szereltek be. Ekkor robbanást és kőomlást hallottak lentről. Lerohantak egy emeletet: most már itt is el volt zárva a lépcsőház. Átfésülték az egész emeletet, de valamennyi lépcsőház és liftakna le volt zárva. Csapdába estek. Kiválasztották a legjobban védhető területet, beásták magukat, és vártak.

A legváratlanabb esemény azonban, melyről Dicknek nem volt tudomása, az volt, hogy három másodperccel azután, hogy Tom Ghauri és emberei megérkeztek a 76. emeletre, meghaltak, anélkül, hogy a géppuskákból akár csak egyet is lőhettek volna.

4.

A NEMZETI HÍRSZERZŐ KÖZÖSSÉG

ÉRTEKEZLETE,

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 2. csütörtök, 00 óra 20 perc

A Nemzeti Hírszerző Közösségbe tizenegy teljes jogú hírszerző szervezet tartozik, valamint még néhány teljes jogúnak el nem ismert, de önmagát az értekezleteken képviselő szervezet (ilyen például a Kereskedelmi Minisztérium Hírszerzési Osztálya). A Nemzeti Hírszerző Közösségnek tagja a CIA, az NSA, a DIA, az NRO (National Reconnaissance Organization Nemzeti Felderítő Hivatal. Az Egyesült Államok légi- és űrfelderítésének központi szerve), a hadsereg, a haditengerészet, a tengerészgyalogság és a légierő hírszerző szolgálata, az FBI Kémelhárító Osztálya, valamint a Külügyminisztérium, és az Energetikai Minisztérium hírszerző részlege.

Az értekezletet a CIA főhadiszállásának hetedik emeleti tárgyalótermében tartották. A teremben huszonnyolcan foglaltak helyet. Donovan utálta az ekkora tumultust. Úgy gondolta, a tömeg összeegyeztethetetlen a titkosszolgálatok munkájával.

Értekezletünkön három napirendi pontot vitatunk meg mondta Donovan. Az első a világgazdaság összeomlása, a második Andan, a harmadik a műholdidők kérdése. Az első napirendi pont a világgazdasági válság, és annak következményei. Ki az első hozzászóló?

Az FBI kémelhárító főnöke emelte fel a kezét.

Max! mutatott rá Donovan, jelezve, hogy megadja a szót.

A vékony, szemüveges, alacsony fickó megköszörülte a torkát.

Köszönöm, Bill. Becsléseink szerint mintegy háromezer alvó működik az Egyesült Államokban.

Az alvó a legveszélyesebb típusa a titkosügynöknek. Egy titkosszolgálat alaposan kiképzí egy bizonyos feladatra, majd átdobja a kiszemelt országba, ahol az ügynöknek az a dolga, hogy beépüljön a társadalomba, egzisztenciát alakítson ki, és elnyerje a környezet bizalmát. Ám amikor aktivizálják az ügynököt, az végrehajtja a feladatát. Ezek az ügynökök néha évekig, évtizedekig nem vesznek részt semmilyen titkos akcióban, azaz mint titkosügynökök alszanak.

Max folytatta.

Ezeket az alvókat elsősorban az oroszok építették be, a legtöbbjüket még a KGB-s időkben. De tudunk néhány kínai alvóról is, akik isten tudja, mire vannak kiképezve. Azzal is tisztában vagyunk, hogy a nagyobb arab terrrorszervezetek, mint például a Hamasz és a Hezbollah, szintén szétszórta a maga alvóit az Államok területén. Úgy sejtjük, hogy a franciák a mai napig küldenek át alvókat hozzánk, bár nem egy alkalommal megígérték, hogy ezt nem teszik többé, ám bizonyos jelek ennek ellenkezőjére utalnak. Azután ott van Észak-Korea, Izrael, Kolumbia, Kuba, és még néhány ország. Mi elképzelhetőnek tartjuk, hogy néhány alvót aktivizálnak, esetleg nem néhányat, hanem rengeteget. Ennek az akciónak az volna a célja, hogy még nagyobb mértékben destabilizálják az Egyesült Államokat. A pénzügyi válság anarchiát eredményezhet, ha a központi vezetés meggyengül, és ez célja lehet, sőt, nem egy szélsőséges csoportosulásnak konkrét célja is, hogy ezt elősegítse. Tartunk tőle, hogy merényletet terveznek az elnök ellen. Tartunk tőle, hogy merénylettekkel akarják lebénítani az energiaellátást. Hogy egy konkrét példát is mondjak, elfogtunk egy illetőt, akinél terveket találtunk egy duzzasztógát felrobbantására. Tudomásunk van róla, hogy a Moszad* bevetett ez idáig három kidon* egységet Andan felkutatására és likvidálására. Már likvidáltak egy neonáci vezetőt, egy bizonyos Hans Messmert, akit Érinthetetlennek is neveznek. Javaslom, hogy hogy is fogalmazzak nem azt akarom mondani, hogy segítsük a Moszad egyesült államokbeli ténykedését, hanem inkább azt, hogy ne akadályozzuk.

- Moszad: izraeli titkosszolgálat.
- kidon: héberül szuronyt jelent. A Moszad orgyilkos osztaga.

Idejönnek az izraeliek, és halomra gyilkolják az Egyesült Államok állampolgárait, és te azt mondod, Max, hogy ne törődjünk vele? szólalt fel a DIA igazgatója, Howard Spacey.

Rendes körülmények között nem mondanám ezt, de ezek távolról sem rendes körülmények védekezett Max.

Tehát hagyjuk a Moszadot működni, hogy elvégezzék helyettünk a munkát foglalta össze a tengerészgyalogság hírszerző szolgálatának igazgatója, Richard Wade admirális. Benne vagyok.

Annyi dolgunk van és lesz, hogy megszakadunk tőle, és ha valaki ezt-azt levenne a vállunkról, csak tessék! Én a magam részéről küldeni fogok egy hatalmas borítékot a Moszadnak, amiben csak egy szó fog állni a papíron: KÖSZI!

A társaság nyolcvan százaléka nevetett.

Oké, emberek, ki szavaz arra, hogy hagyjuk békén a Moszadot? kérdezte Donovan.

Csak a tizenegy teljes jogú tagszervezet igazgatói szavaztak. Donovan megszámolta a kezeket.

Ez kilenc. Kilenc szavazat mellette. Ellene? Két kéz lendült fel, a többi eltűnt az asztal alatt.

És kettő ellene. Tehát elfogadtuk Max javaslatát: a Moszadot hagyjuk működni, hadd irtsa a nácikat. Oké. Más hozzászóló?

Az Energetikai Minisztérium Hírszerző és Kutatási Hivatalának vezetője kért szót.

Vincent! mutatott Donovan az igazgatóra.

Köszönöm bólintott a roppant elegáns, komoly arcú, szikár férfi. Max az előbbieken említett egy lehetséges merényletet, mellyel le akarják bénítani az energiaellátást. Uraim, ez roppant veszélyes. Most, amikor a pénz, mondhatni, elvesztette értékét, az energiaipar tulajdonképpen ingyen látja el a fogyasztókat, azon okból kifolyólag, hogyha ezt nem tenné, a társadalom alapjaiban ingana meg, ami beláthatatlan következményekkel járna. Ha valaki meg akarna támadni minket, kihasználva helyzetünket, az energiaellátásra kellene csapást mérnie. Képzeld el, William nézett Donovan szemébe, hogy az az erőmű, ami ellátja ezt a gyönyörű épületkomplexumot, nem adna több áramot. Egy kis ideig még talpon tudnátok maradni a saját áramfejlesztőitekkel. Egy kis ideig. Nem tudom meddig, de nem hiszem, hogy egy napnál tovább. Egyetlen nagy erejű csapással egyetlen erőműre, azt eredményezné, hogy a CIA kiesett a játékból. Vagy vegyük a közlekedésirányítást, amely nélkül nem létezhetne közlekedés és szállítás az országban, mert az ország több millió autóját, hajóját, vonatát és repülőgépét nagyon precízen kell összehangolni, hogy működésben maradjon a társadalom. Ha lerombolják azt az erőművet, amely ellátja energiával valamelyik központi közlekedésirányító vállalatot, és leállnak a számítógépeik, akkor leáll minden. Tudom, hogy vannak napelemek, melyekkel működésben lehet tartani a számítógéppark talán 0,07 százalékát, optimista becslés alapján. A többi gép azonban kiesne. Be kell, hogy lássuk, uraim, hogy az energiaipar nélkül a társadalom semmilyen formában nem képes működni, ezért az iparág a leghatározottabban védelmet kér önmaga számára, hogy folytathassa munkáját.

Senki nem emelt kifogást. Donovan vette át a szót.

Javaslom, küldjünk minden jelentősebb energetikai létesítménybe ügynököket, akik beépülnek a dolgozók közé, és jelentik, ha valami gyanúsat észlelnek. Továbbá, haladéktalanul el kell végezni egy nagyon alapos vizsgálatot ezekben a létesítményekben, bombák és effélék után. Poloskairtasra gondolok, uraim, meg a többi szokásos eljárásra.

A jelenlévők elfogadták a javaslatot.

Van még hozzászóló az első napirendi ponthoz? kérdezte Donovan.

Az NSA igazgatója tette fel a kezét. Donovan megadta a szót. Az igazgató beszélni kezdett.

Donovan magához vette az asztalon elhelyezett tálcáról az egyik ásványvizes palackot, és kibontotta. Töltött a poharába. Kiitta az egészet. Újra töltött. Tudta, hogy pokoli hosszú napnak néz elébe.

5.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 2. csütörtök, zónaidő: 02 óra 33 perc

Andan mélyen aludt, a trópusi időjárás gyorsan fárasztotta, már képtelen volt éjjeleket átvirrasztani. Nicole és Damien is aludtak már; Mörjike, Shana és Nadya őrségben voltak; Gorkie és Zoe a műveleti szobában ültek le. Folytatódott Zoe kiképzése.

Úgy döntöttem, Zoe, hogy most egy időre felfüggesztem a szabotóri kiképzésedet, és inkább arra képezlek ki, amire a mostani helyzetben szükséged lehet. Amikor stabilizálódik a helyzet, visszatérünk az elejére, és megkapod a szokásos szabotóri ninja kiképzést, ami úgy tíz órán át tart, minden nap, nagyjából ezer napon át.

Oké bólintott rá Zoe. A sarkán ült, és komoly arccal hallgatta Gorkie-t. Hogy újra együtt volt a klán, úgy érezte, félelem nélkül szembeszállna akár az egész világgal is.

Először is egy nagyon fontos dologról szeretnék neked beszélni mondta Gorkie. Ez a mentség.

Ha valamire mentséget keresek? kérdezte Zoe.

Igen, erről van szó, de sokkal mélyebb értelemben, mint ahogyan használni szokták az emberek mondta Gorkie.

Ha hibázol, azt nem tudod megmagyarázni. Azért nem, mert nincs mentséged. Érted, Zoe? Ha elkövedsz egy hibát, nincs mire hivatkoznod, hogy felmentsd magad. Alapvetően az a pozíciód, hogy mindenért, ami bárhol létezik, azért száz százalék felelősséggel tartozol; és az a tény, hogy nem vagy abban az állapotban, hogy a gyakorlatban is megtedd, amit meg kellene tenned, hogy minden a jó úton haladjon, még nem jelenti azt, hogy a pozíciód megváltozott volna. Ha leejtesz egy ceruzát az asztalról, akkor hatalmadban áll azt felvenned, így tehát egy ilyen pitiáner esetben, mivel teljesen helyre tudod hozni, ami történt, mondhatjuk, hogy van mentséged arra, hogy miért esett le a ceruza az asztalról. Valójában azonban még sincsen mentséged, mert ha lenne, a mentség kimondásával a ceruza leesése meg nem történtté válna. Ha innen leesnél, körülbelül ötven méter magasságból, és eltörne a gerinced, akkor ha lenne mentséged, a mentséged kijelentése, vagy ha csak gondolnál rá, meg nem történtté tenné az egészet. Mondhatnád, hogy nem figyeltem, hogy nem gondoltam, hogy megcsúszol, vagy hogy a hirtelen feltámadt szél kibillentett az egyensúlyodból, és nem tehetsz arról, hogy milyen a szél de ezek nem csinálják vissza a gerincedet. A mentség olyan, mintha neked jogod lenne eltörni a

gerincedet, mintha nem lenne azzal semmi baj. Mintha jogod lenne nem gondolni arra, hogy meg fogsz csúszni! Ha mász az utcán, és valaki hátulról elkap, akkor mondhatnád, hogy na igen, hátul neked nincs szemed, de ez semmit sem változtat azon a tényen, hogy elkaptak. Érted?

Zoe elgondolkodott egy kicsit. Amit Gorkie mondott, nagyon messzire vezetett.

Azt akarod mondani, hogy ez a ninja alapvető hozzáállása a dolgokhoz? kérdezte.

Igen válaszolta Gorkie.

Szóval itt vagyok én, Zoe Zoe egy pillanatra elmosolyodott. A veszélyes kis vakarcs. És boldog akarok lenni, biztonságban akarok élni, egészséges akarok lenni, és szép is akarok lenni, ninja akarok lenni, nagymester akarok lenni, és egy klassz világban akarok élni. Ahhoz, hogy ezeket valóra váltsam, nem elég, ha csak magammal törődöm, törődnöm kell veletek is, az egész klánnal, mert ezeket nélkületek nem tudom megvalósítani. Vigyáznom kell rátok, mindig, minden pillanatban. Mi most itt vagyunk ebben az erdőben, és ezért nekem, Zoénak, törődnöm kell ezzel az egész erdővel, ha például tűz ütne ki, el kellene oltanom, mert ha nem teszem, veszélybe kerül a klán, és ha a klán veszélybe kerül, akkor én is, mert tagja vagyok a klánnak. De mivel számtalan dolog kívülről jöhet, az erdőn kívülről, törődnöm kell azzal is, ami körülveszi az erdőt vagyis Brazíliával. És mivel Brazília egy még nagyobb dolognak a része, Dél-Amerikának, törődnöm kell Dél-Amerikával is. Ám Dél-Amerika is egy még nagyobb rendszernek a része, tehát nekem az egész rendszerrel törődnöm kell, vagyis az egész világgal. És nem reménykednem, meg imádkoznom, meg a jóra szavaznom, hanem tennem kell. Zoe hirtelen a fejéhez kapott. Á, persze! Nem azt kell megtennem, amit tudok, hanem azt, amit kell! Különbem nem érem el, amire vágyom. Ilyen egyszerű és brutális. Olyan ez, mint valami lánc vagy valami ilyesmi, egy minden részletében összefüggő rendszer, aminek minden kis darabkájával törődnöm kell, másképp nem megy. Joshi ott van most a Netsuke Towerben, és ő fontos nekem, fontos a klánnak, és ezért törődnöm kell vele, és mivel a Netsuke Towerben van, törődnöm kell a Netsuke Towerrel, a Netsuke Tower Manhattanben van, ezért Manhattannel is törődnöm kell. Manhattan New Yorkban van, ezért New Yorkkal is törődnöm kell. New York város New York államban van, ezért New York állammal is törődnöm kell, és így tovább, végül mindig az jön ki, hogy törődnöm kell az egész világgal. Zoe nagyot sóhajtott, egészen belemelegedett. De törődnöm kell a világúrral is, mert ha becsapódik a Földre egy üstökös, vagy ha megtámadnak minket az idegenek, akkor abba mindannyian belehalhatunk. Ha valamivel nem törődöm, minden, ami alatta van, összeomolhat, és ha összeomlik, akkor az is összedől, ami felette volt. Aha! Már értem! Ha például csak nagyobb dolgokkal törődöm, és a kisebbekkel nem, akkor az egész tönkremehet. Például, ha nem foglalkozom a higiéniával, akkor beteg lehetek, és még ha nem is lesz súlyos, valamelyest gyengülök, és akkor azzal gyengítem a klánt is. És ha a klán gyengébb lesz, akkor akkor végül lehet, hogy becsapódik egy üstökös a Földre. Aha, világos!

Gorkie nevetett, a nevetés Zoéra is átragadt.

Jól mondtad ismerte el Gorkie.

És ha nem mosok fogat rendszeresen, vagy nem figyelek eléggé, és leesek innen, és eltöröm a gerincemet, akkor egy emberrel kevesebb fog cselekedni, és ezzel az egész rendszer gyengébb lesz egy kicsit.

Ezt a kicsit nem fogadom el mondta Gorkie. Mert ha te nem véded meg Juliust, akkor minden marad a régiben. Megvédted, és ez nem semmiség. Amikor kínoztak téged, és kitörték két ujjadat Alaszkában, a Mount McKinley-n, egy házban, ennek a háznak az egyik emeletén, egyik szobájában, egy konyhában játszódtok le, és mégis hatással volt az egész világra, az egész emberiségre. Bárki vagy és bármit csinálsz, az hatással van mindenre, még ha észre sem veszed. Egy ember, aki úgy dönt, hogy elvégez egy elsősegély-tanfolyamot, vagy úgy dönt, hogy nem végzi el, óriási döntést hozott, mert egy napon lehet, hogy azon múlik majd a gyereke, vagy a kedvese élete, hogy mennyire ért az elsősegélyhez. Egy ember, aki fürdés közben olvasgat egy kémiakönyvet, rádöbbenhet valami fontosra, ami a világot változtatja meg. Julius azt írta A Rendszer Hiteles Krónikájában, hogy azok a leggonoszabb lények a földön, akik egyfolytában azt mondják nekünk, hogy nem sokat érünk, hogy egy ember nem tehet semmit, hogy egy ember nem válthatja meg a világot, hogy egy ember, nem vihet végbe semmi fontosat. Ha azt mondják, egy ember akkor azt mondják, te. Mert te egy ember vagy. És amit egy emberről mondanak, azt rád mondják. A történelemben mindent egyes emberek tettek, és sohasem tömegek. Mindent egyes emberek fedeztek fel, egyes emberek találtak fel, egyes emberek váltottak valóra. Az egyes ember a valami, a tömeg a semmi. Te, Zoe, mérhetetlenül fontos vagy. Mert te vagy az, aki döntesz, te vagy az, aki mész, te vagy az, aki telefonálsz, aki jegyzeteket készít, aki kommunikál, aki cselekszik, és nem valamiféle tömeg. Te, Zoe, az egyes ember!

Zoe nagyon komoly arccal gondolkodott, törökülésben ült Gorkie előtt, a fejét megtámasztotta a tenyerén.

Megijeszt, hogy mérhetetlenül fontos vagyok szólalt meg.

Még szép mondta Gorkie. Ha pszichopata lennél, akkor önteltté válnál ettől a gondolattól. Ami annak lenne a jele, hogy nem fogtad fel. Ez a gondolat a kötelességről szól, és arról, hogy nincs más választásod, mint mindenre figyelni, és mindennel törődni. Járnod kell a világot, és beleavatkozni mindenbe. Ez nagyon veszélyes, de nem megtenni még sokkal veszélyesebb. Nagyon veszélyes szembeszállni a legfelsőbb kaszttal, de nem szembeszállni vele, az milliárdszor veszélyesebb.

Kemény életnek nézek elébe jegyezte meg Zoe sóhajtván.

Gorkie elmosolyodott.

Miért, van másfajta élet is?

Zoe megrázta a fejét. Aztán felragyogott az arca.

Gorkie, annyira jó, hogy kiválasztottál! Annyira jó, hogy tagja lehetek a klánnak, hogy tanítasz engem, hogy itt lehetek, hogy részese lehetek ennek az egésznek! Ez annyira klassz! Köszönöm neked, Gorkie, hogy kiválasztottál! Örök hálám érte!

Én is köszönöm neked, Zoe, hogy kiválaszthattalak, mert alkalmas vagy rá. Örök hálám, amiért olyan vagy, amilyen vagy.

Zoe nevetett. Határtalanul boldognak érezte magát, mert az, aki; mert ott van, ahol van; és azt teszi, amit tesz. Semmi sem zavarta a lelkét. Úgy érezte, jöhet egy invázió is, ő szembeszáll vele, és egy

cseppet sem fél, mert tagja a klánnak. Darlának nincs annyi hatalma, hogy megijessze.

Szóval, ha egy nap nem mosok rendesen fogat, azzal lehet, hogy egy olyan betegséget alapozok meg, ami végül odavezet, hogy kirobban egy nukleáris háború foglalta össze Zoe. Vagy eltalálja a Földet egy iszonyúan nagy aszteroida.

Igen, mindez lehetséges helyeselt Gorkie. De ha egyszer nem mosol fogat, és erre megrémülsz, hogy most mindennek vége, és összeomlasz, akkor az a legrosszabb, amit tehetsz.

Zoe most már belátta, hogy bármennyire fáj is, nem lett volna szabad annyira elhagynia magát, amikor azt hitte, hogy Gorkie-t megölték. Összeomlott, magatehetetlenné vált, és csak a szerencsén és a felkészültségükön múlt, hogy nem lett nagyobb a baj. Támadás érhetne volna őket, amibe néhányan vagy mindannyian belehalhattak volna, csak azért, mert ő, Zoe, nem volt százszázalékos.

Zoe felsóhajtott.

Kemény életnek nézek elébe jegyezte meg megint.

6.

DON MAZZONE VILLÁJA

KEY WEST, FLORIDA

November 2. csütörtök, 03 óra 00 perc

Mosolygós Don körülbelül éjfélkor fogta fel egész pontosan, hogy mi történt. Azóta egyfolytában zokogott. Elvesztett kétmilliárd dollárt. Először csak üvöltözött, hogy Uramatyám! Uramatyám!, aztán dobálózott, lövöldözött megölt négy kutyát, két lovat és öt embert, végül a földön fetrengve zokogott. Hajnali három óra tájt úgy-ahogy magához tért, és felbőszülten járkált fel-alá a nagy házban. Senki nem mert az útjába kerülni.

A Don könnyes szemmel, a dühtől remegő arccal lement az embereihez, akik a nagy ebédlőben gyűltek össze, és felhívta őket kedvenc emeleti szobájába, ahol pár napja elvágta Candy torkát, és akinek a testét azóta már elásták.

Üljetek le, baszd meg! mutatott a székekre, fotelokra, kanapákra, mire a felhívott tizenhat embere azonnal helyet foglalt. Elmondom, mi lesz. Ezért kurvára meglakol mindenki! Baszd meg! Eszelősen beletúrt a hajába. Börcipőt, öltőnadrágot, fehér inget és nadrágtartót viselt, a nyakkendőjét fel sem vette, a zakóját bevágta a kandallóba, az ingje véres és koszos volt, és könyöktől lefelé hiányzott a bal ujjja, mert a Don leszakította egyik dührohámában. A nadrágjába dugva ott volt .45-ös luxuspisztolya, melyet egy mester csak neki készített, damasztacélból, aranydíszítéssel, gyöngyház berakásos markolattal. Néhány órája a Don ennek a szobának az erkélyéről öt tárat lőtt az égre, és közben egyre csak azt üvöltötte, hogy megöli Istent. Baszd meg! Baszd meg! Baszd meg! Elvették a pénzemet, a kurva életbe! A kurva életbe! De majd én megmondom, mi lesz! Don Mazzoneval senki nem fog itten szarakodni! Elmondom, mi lesz! Bebiztosítjuk magunkat! Elvesszük az aranyat mindenkitől, akinek

van! Kiraboljuk a bankok trezorjait! Kifosztjuk a pénzverdét! Elhozzuk az aranyat az aranybányákból! Annyi aranyat szedünk össze, baszd meg, hogy nekünk lesz a legtöbb!

A Don házában volt néhány doberman, melyeket házőrzésre és emberek széttépésére használtak. A Don nemrég agyonlőtt néhány kutyát, de még mindig volt kilenc jól idomított kutya a házában. A kutyák már egy jó ideje nem kaptak enni, így azt ették, amit találtak. Az egyik feljött az emeletre, és bement a Don kedvenc szobájába, mert érezte az emberszagot, és az ételt jelenthetett. Megállt két fotel között, és várta, hogy észrevegyék, és megkapja a reggelijét, vagy az ebédjét, vagy legalább a vacsoráját. A Don rá se hederített. A többiek sem törődtek vele.

Majd én megmondom, mi lesz, baszd meg! Elrabolunk minden aranyat, az lesz! Az lesz, baszd meg! Az lesz! A kurva életbe! Elvették az összes pénzemet! A kibaszott bankárok meg, baszd meg, simán zsebre tették a kétmilliárd dolláromat! Hát baszd meg, mi a faszt képzelnek ezek? Azt hiszik, hogy ezt megússzák? Akkor ezek egytől egyig örültek, baszd meg!

A Don fel-alá sétált a szobában. Észrevett egy üres pezsgősüveget a földön, félig begurulva az egyik fotel alá. Bedühödött, lehajolt, kivette a palackot, és teljes erejéből a falhoz vágta.

A doberman megijedt az üveg szétrobbanásától, és rávicsorgott a Donra.

A Don dermedten bámult a kutyára. Az megint felhúzta az ínyét, és kimutatta a metszőfogait. Gianni és Carlo a kutya közelében ültek, felpattantak és elhúzódtak onnan, mert nem akarták, hogy amikor majd a Don lelövi a kutyát, véletlenül ők is kapjanak egy-két golyót.

A Don azonban nem lőtt a kutyára. Bepöccent, elindult a kutya felé.

Rám vicsorogsz?! Rám vicsorogsz?! üvöltötte, a kutya pedig tovább vicsorgott. A kurva anyádat, baszd meg! Hát tőlem kapod a kaját, baszd meg! Rám mersz vicsorogni, baszd meg?! Rám mersz vicsorogni? Tőlem kapod a kaját, baszd meg! A kurva anyád! a Don odaért a kutyához, bele akart rúgni. Dögölj meg, te

A kutya elkapta a Don lábszárát, és ráharapott.

A Don felüvöltött. Elzuhant, a kutya meg csak harapta a lábát. A Don előkapta a pisztolyát, és oldalról háromszor farba lőtte a kutyát. A kutya azonnal elengedte, és eldőlt a földön.

A kurva anyádat! A kurva anyádat! üvöltötte a Don teli torokból. Egy pillanatra majdnem fejbe lőtte a kutyát, de aztán meggondolta magát. Carlo, hozd ide a baltát!

Carlo máris rohant. Kiszáguldott a folyosóra, aztán le a lépcsőn a fészerbe.

A kurva életbe! a Don a kanapéhoz vonszolta magát. Két gengszter segíteni akart neki, de elküldte őket az anyjukba. A kanapéről mindenki elment. A Don felmászott rá. Lenézett a lábára. A nadrágja átázott a vértől, és nagyon fáj. A kurva anyád! ordított a kutyára.

Ekkor ért vissza Carlo a baltával. Odament a Donhoz.

Add ide! a Don kitépte Carlo kezéből a baltát, aztán ellökte a fickót. Takarodj!

Carlo a háttérbe húzódott. Mosolygós Don felküzdötte magát a jó lábára. A pisztolyát bedugta a nadrágjába, aztán fél lábon odaszökdelte a kutyához. A doberman vicsorgott. A Don megkerülte a kutyát, aztán feje fölé emelte a baltát, és lesújtott.

A balta mélyen belevágódott a kutya hátgerincébe, a hátsó lábaival egy vonalban. A kutya vicsorgott, aztán nyüszíteni kezdett. Néhány gengszter nem bírta nézni a jelenetet, elfordultak. Carlo viszont élvezte. A Don még négyszer lecsapott, teljesen elválasztva a kutya hátsó lábait a törzsétől. Dőlt a vér a szőnyegre, Gianni elhányta magát, a kutya rángatózott. A Don ledobta a baltát, és felkapta a csonkot. Odament a kutya fejéhez.

Vicsorogni mertél, baszd meg! A kurva anyádat! üvöltötte, aztán letérdelt, és a kutya szájába nyomta a saját lábát. Éhes vagy?! Éhes vagy?! Egyél! Egyél! Egyél! Nesze, egyél! Egyél! Éhes vagy?! Egyél! Egyél, a kurva anyád! A kurva anyád!

A Don eszelős dühvel nyomta bele a kutya szájába a saját lábát, a kutya fuldokolni kezdett, aztán a léghiánytól és a vérvesztéstől elvesztette az eszméletét. A Don elővette a pisztolyát, hátrahúzta a kakast, a fegyver csövét a kutya bal szemének nyomta, és meghúzta a ravaszt.

BUMM!

A Don a kanapéhoz vonszolta magát, és megnézte a lábát.

A kurva anyját, rám vicsorgott ez a tetű kutya! Tőlem kapja a kaját, és rám mer vicsorogni! A kurva anyját! Most jól megettettem, baszd meg!

Gianni lassan közelebb merészkedett.

Don Mazzone hívjak orvost, óhajtja? kérdezte.

Hívd ide azt a kurva orvost! Szétbaszta lábam ez a kurva korcs tetű!

Már megyek is, Don Mazzone! mondta Gianni, és elrohant.

A Don arca eltorzult a fájdalomtól.

Valaki hozzon vizet meg valami rongyot, baszd meg, mert vérzek!

Carlo már ment is a fürdőszobába. Egy lavór vízzel és négy törölközővel tért vissza. Levágta a Don lábszáráról a nadrágot. Vizes törölközővel felitatta a vért. Látszottak a kutya fognyomai. Nem tűnt olyan vészesnek.

A Don lassan lenyugodott. Már órák óta nem volt ilyen nyugodt. A kutya tetemét nézte.

Jól megettettem, nem? kérdezte Carlót.

Elég jól, Don Mazzone felelte Carlo.

Tényleg elég jól! a Don felnevetett, ahogy a kutya tetemét nézte. Jól megettettem, baszd meg! Ahahahaha!

A maffiózók is nevettek. Megkönnyebbültek. Úgy tűnt, ma már egyikük sem hal meg.

Carlo megkockáztatott egy kérdést.

Don Mazzone, elnézését kérem, de mi lesz most ezzel az Andannal?

A Don elgondolkodott, aztán így szólt.

Andannal? Andan elmehet a kurva anyjába. Senki nem képes megtalálni ezen a kurva világon, menjen az anyjába! Szarok rá, baszd meg! Elegem van. Minden embert leállítok az ügyről. A kurva anyját a CIA-nak, nem fogok helyettük dolgozni! Most már úgy is kurvára mindegy, hogy Andan mit tud! Szarok bele! Dögöljön meg azzal, amit tud, dugja fel magának csontig, baszd meg! Mostantól nem foglalkozunk vele! Kész, kiszállok. Mostantól csak az arannyal foglalkozunk! Összeszedjük az összes aranyat, baszd meg! a Don elnézte azt a dolgot, ami a kutyából maradt. Felnevetett, mire a maffiózók is nevetni kezdtek. Kurva jól megettettem! Kurva jól megettettem a rohadt dögöt! kacagott Mosolygós Don. A kurva anyját, de jól megettettem!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 2. csütörtök, 04 óra 10 perc

Dr. Steve Russell nyolcvanhetedik életévében járt, és egyike volt a hírszerzés élő legendáinak. Egyetlen vezető beosztású ügynök sem szolgált a CIA-ban, aki ne ismerte volna, és ne dolgozott volna a keze alatt. Steve Russell a Yale Egyetem jogi karán végzett, és egész megjelenésében volt valami professzori. Ezért amikor 1942 végén az OSS beszervezte hírszerzőnek, külsejéhez, vastag szemüvegéhez, kötött pulóvereihez, tweedzakóihoz, kócos hajához, a munkáján kívül az élet minden területén mutatkozó félszegségéhez, szórakozottságához, és ahhoz a szokásához, hogy ragaszkodott hozzá, hogy a neve előtt említsék, hogy doktor, ráragadt a Dr. Russell elnevezés. A háború végén jogásznak állt New Yorkban, majd 1947-ben csatlakozott a megalakuló CIA-hoz. Gyorsan kapaszkodott fel a ranglétrán. Sokan el is felejtették, hogy jogász, és azt gondolták, hogy a hírszerzés doktora, mintha ez egy valóban létező cím lenne. Russell mindenkivel megtalálta a hangot, szakértelmét irigyei is elismerték. Négy alkalommal utasította vissza a CIA-igazgatói kinevezést. Jobb szeretett a háttérben állni, a homályban játszani. Ő fedezte fel Donovant, 1977-ben figyelt fel rá, néha meghívta magához ebédre, ami nagyon nagy kiváltságnak számított. Donovan mentora lett, és maradt is a mai napig, 1989-es nyugállományba vonulása után is.

Dr. Russell misztikus módon vonzódott a fához. Úgy tartotta, a fának lelke van, ami gyógyító hatással van az ember lelkére; röviden: a fa közelsége megnyugtatja. Nem szerette a fémeket és a követ, ha házról volt szó, és amikor 1980 őszén megvette ezer négyzetméteres telkét a virginiai Alexandria kellemes kertvárosában, szó sem lehetett másról, mint egy faház felépítéséről. Donovan egyike volt azoknak, akik dolgoztak az építkezésen. A kétszáz négyzetméter alapterületű, egy emelet magas, csúcsos tetejű ház némi szakemberi segítséggel nyolc hónap alatt épült fel. A ház minden szerkezeti eleme fából készült, a bútorok is, szinte minden az egész házban. Russell huszonhárom különböző fajta fát használt, a tölgyfától a mahagónin és a burmai rózsafán keresztül a kókuszfaig. A ház sokkal többbe került, mintha acélból, műanyagból és kőből épült volna, de sokak szerint sokkal szebb is volt.

Donovan igazgatói kinevezése után is rendszeresen felkereste mentorát, Dr. Russellt, és számtalan kérdésben kikérte a tanácsát. Russell pedig nem zárkózott el semmi elől, akármiről kifejtette a véleményét, szívesen adott tanácsokat bármivel kapcsolatban. Tanácsai majdnem minden esetben beváltak. Jóslatai úgyszintén. Olyan ember volt, aki fél évszázados titkosszolgálati tapasztalattal, és még mindig lángoló kíváncsisággal rendelkezett.

Az értekezlet szerencsére nem tartott olyan sokáig, mint Donovan várta. A nehézségek szövetségbe kovácsolták a hírszerző közösség szervezeteit, és csak imitt-amott voltak nézeteltérések, főként, ami a műholdidő elosztását illette, de ezeket is rövid idő alatt megoldották. Ekkor érkezett be Dr. Russell telefonja, aki képtelen volt aludni, és megkérdezte Donovant, nem volna-e kedve átugorni egy kis beszélgetésre. Volt. Donovan nagyon örült a meghívásnak, úgyhogy a céges helikopterrel elvitette magát mentora házához.

Russell dolgozószobájában ültek le beszélgetni, hintaszékekbe, tizenötezer könyv társaságában. Russellnek nem volt számítógépe, hiszen abban túl sok a műanyag, amit nem szeretett. Russell pipára gyújtott, pöfékelés közben egy vadonatúj kártyapakli kör ászával játszadozott. Testes ember volt, némi pocakkal, de kövérnek nem lehetett mondani. Gondosan nyírt ősz szakáll keretezte az állát, szája felett ezüstszínű, gondosan nyírt bajusz; hosszú, válláig érő ősz haját mindig a füle mögé igazította, de a feje tetején már erősen kopaszodott. Még mindig nem volt szüksége szemüvegre. Higgadt ember volt, sohasem ragadtatta el magát, az éjszta mindig is többre tartotta a testi erőnél. Érelmeszesedés volt a lábában, fájdalmai gyötörték, ezért bár tudott járni a házban néha tolószékkel közlekedett, hogy kímélje a lábait.

Mi a helyzet a kubai szállal? érdeklődött Russell.

Folyik a nyomozás az ügyben felelte Donovan. Mindenesetre elég zavaros egy história. A kubai szakértőink hihetetlennek nevezték, de azért dolgozunk rajta. A DGI túl kicsi egy ilyen nagyszabású akcióhoz.

Ez kétségtelen mondta Russell. Az egész szervezet hozzávetőleg ezer emberből áll, alacsony a költségvetésük, a kapcsolatrendszerük meglehetősen elmarad a miénkhöz képest, továbbá számtalan átfedés van a kettő közt, ami azt jelenti, hogy minden nagyobb jelentőségű akciónkról tudunk. A magam részéről nem hiszek benne, hogy a kubaiaknak bármi közük lenne Andanhoz.

Meglehet. Lauren Gilmore hozta szóba a kubaiakat a gyógyszeres vallatás során. De azt mondják, hogy a gyógyszeres vallatás sem százszázalékos, és hogy előfordulnak nagyon furcsa vallomások.

Russell megszívta a pipáját.

A gyógyszeres vallatás olyan, mintha egy ember aludna, és közben mondaná, amit álmodik. Néha nagyon zavaros az egész. Beszéljünk másról. Hány pontból indítottátok el a vírust? kérdezte Russell.

Kilenc felelte Donovan. Gyorsnak kellett lennünk.

Ühüm Russell pipázgatott, és közben törte a fejét. Kezdetől fogva tudta, hogy az Ebolát Donovan utasítására vetették be Alaszkában. Donovan ugyan ebben nem kérte ki a véleményét, de később egyetértett vele. Nehéz helyzet. Jól kell taktikázni. Most is, mint majdnem mindig, az időzítésen múlik a dolog. Neked megvan a vírus ellenszere, a USAMRIID-nak és a járványügyieknek meg nincs. Ha nem juttatod el nekik, féltő, hogy a vírus kijut az államból, és akkor már nem lehet megállítani. Ha viszont túl korán adod át nekik, felelősségre vonhatnak, hogy rejtegetted. Bizony, jól kell taktikáznod.

Igen, tudom mondta Donovan. Dr. Russell, mit gondol a világgazdaság összeomlásáról?

Huszonkilencben Paul Warburg volt a karmester. A világvagyon újrafelosztása volt a cél, a bankárok fillérekért vásároltak fel egész iparágakat, ezért volt az egész gazdasági válság. Most azonban, félek, nem megrendezett, hanem természetes összeomlásról van szó. Ez az Andan embertelenül megkavarta a szart. Én meg az izgalomtól aludni sem tudok. Sajnálom, hogy nem vagyok már aktív. Ha jó lenne a lábam és a szívem, én úgy élnék, hogy a nyomába erednék ennek a fickónak. Pizkosul izgalmas egy helyzet! Ha a halálomon lennék, életben maradnék, csak hogy lássam a végét.

Donovan megengedett magának egy kis mosolyt. Russell folytatta.

Hanem, tudod mit kellene most tenned, Bill? kérdezte, de nem várt választ. A közös ellenség összekovácsolja az embereket, hát használd ezt ki. Trombitálj össze egy nemzetközi hírszerző találkozót, egy kémkongresszust. Köss szövetséget akivel csak lehet. Huszonkilencben egészen más volt a helyzet, mint most. Ivánék meg vannak bántódva, amiért elvesztették a hidegháborút, Csincsungék is orrolnak ránk, a Füstösök meg bennünk látják a Sátánt, úgyhogy eleve számítani lehet rá, hogy úgy isten igazából megkeverik a szart.

Világos mondta Donovan. Összehívok egy kémtalálkozót. Izland jó hely erre. Van ott egy szálloda, ahol egyszer már jártam hasonló ügyben.

Akkor menj. Indulj, Bill, ne késlekedj! Foglald le a szállodát, és trombitáld össze a kémeket. Menj, most minden perc drága.

Donovan felállt, kezét fogtak, aztán Donovan sietős léptekkel távozott.

2.

HOTEL ÓNIX

KAIRÓ, EGYIPTOM

November 2. csütörtök, zónaidő: 13 óra 08 perc

A Hotel Ónix háromemeletes, masszív épülete túlságosan távol épült a turistalátványosságoktól, és a turisták által használt utaktól ahhoz, hogy bármely időszakban jelentős forgalma legyen. A szállodát a kormány tartotta fenn, titkos találkozók rendezésére. Kormány szintű, üzleti és egyéb értekezleteket tartottak ezen épület vastag kőfalai között. Az egyéb kategóriát a jelenlévők szabadságharcosok találkozójának, a Nyugat inkább terroristák találkozójának nevezte. Tizenegy ország titkosszolgálatának legjobban képzett biztonsági szakemberei néhányan közülük amerikai zsoldosok voltak tucatnyiszor járták végig ugyanazokat a folyosókat, lépcsőházakat és helyiségeket, vizsgálták át az épületet kívül és belül, tüzetesen, precízen, olyan alaposan, hogy egy hangya sem menekülhetett volna. Amikor megadták a jelet, szép sorban tizenegy helikopter repült a szálloda kertjébe Kairó zsúfoltabb területeiről. A közelben harci helikopterek és páncélosok várakoztak, még néhány mobil rakétakilövőt is előhoztak rejtekéből, hogy az egyiptomi kormány biztosítsa a jelenlévők védelmét.

A föld alatti teremben az arab térség, valamint Egyiptom és Líbia urai ülték körbe a legnagyobb és legszebb elefántcsont asztalt, ami csak létezett a világon. Tizenegy magas támlájú, művészien díszített, súlyos elefántcsont széken foglalt helyet a térség tizenegy hatalmassága. Az alá- és fölérendeltségi viszony roppant fontos ebben a térségben, de ezen a helyen szent helynek nevezték kínosan ügyeltek, hogy minden szék ugyanolyan legyen, egyik se legyen nagyobb, vagy szebb, vagy bőségebben díszített, mint a másik. A kör alakú asztalt kör alakú terem vette körül, melyben minden a szimmetria szabályait követte, nehogy bármi is okot adjon a vitára. Természetesen megvolt közöttük a hierarchia, de ezen a helyen megelégedtek annak tudatával, hogy valamilyen tekintetben mindegyikük különb a többiekénél.

Irak, Irán, Libanon, Szíria, Jordánia, Jemen, Omán, az Egyesült Arab Emírség, Szaúd-Arábia, Líbia és Egyiptom érdekeinek képviselői burnuszban, vagy kitüntetésektől súlyos egyenruhában ülték körbe az asztalt. Némelyikük régen Nyugat-barát volt, vagy annak mutatta magát, némelyikük még most is, de egyikük sem volt valóban az. Felháborította őket a Nyugat beavatkozása az ügyeikbe. A britek, a franciák, az oroszok, a németek, és legújabban az amerikaiak is rajtuk akarnak osztozkodni. A múlt század végén, e század elején teljesen vagy jórészt külföldi fennhatóság alatt állt a bányászat, hordták el az aranyat, az olajat, és minden lázadást keményen levertek. Brutalitásban főleg az angolok jártak elől. A bányák, olajkutak, olajfinomítók államosítása helyi háborúkhhoz vezetett az angol gyarmati sereggel, és később az amerikaiakkal is. 1947-ben az ENSZ elhatározta, hogy megszüntet egy országot, Palesztinát, és két részre osztja fel: egyik felét kapják a zsidók, a másikat az arabok. Így jött létre Izrael. A Nyugat, főleg Amerika, felfegyverezte ezt a kis országot, és ha szükséges volt, megvédte. Az irak-iráni háborúban Amerika Irakot támogatta, szakemberekkel és fegyverekkel, aztán Irak is ellenség lett, mert ellenszegült az amerikai akaratnak. Aztán jött az Öböl-háború, és az embargó, ami nyomorba taszította Irakot. 1972-ben a müncheni olimpián a Fekete Szeptember nevű terrorszervezet meggyilkolt tizenegy izraeli sportolót, a Moszad kidon egysége pedig addig járta a világot, amíg meg nem ölték minden terroristát, meg azokat is, akik kitalálták és megszervezték a merényletet.

Ebben a térségben az egész történelemben olyan emberek uralkodtak, akik nagyobb hatalommal rendelkeztek saját népük felett, mint bárki bármikor a nyugati világban. Ez a hatalom emberemlékezet óta ilyen volt. Mindenki, aki trónra került ebben a térségben, úgy érezte, hogy a történelem és istenadta joga azt tenni, amit csak akar, mindenféle korlátozás nélkül. Ám ez megváltozott, amikor feltűnt a Nyugat, és kereskedelmi, majd katonai hatalmat gyakorolt felettük. És többé már nem tehettek

meg bármit, amit csak akartak. A Nyugat olyan kiterjedt, felszerelt és képzett titkosszolgálatokkal rendelkezett, amellyel az ő titkosszolgálatuk nem versenyezhetett; a Nyugat hadserege pedig még nagyobb fölényrel tornyosult az ő hadseregeik fölé. Idővel a térség ha nem is egyenletesen elosztva nagyon gazdag lett az arany és az olaj miatt. És bár az uralkodók személyes gazdagságban nagyon is felvehették a versenyt a Nyugattal, országuk gazdagságában nem. Az örült módjára fegyverező Irak éves katonai költségvetése az 1/6-a a CIA éves költségvetésének, és csupán csak a századrésze a NATO éves költségvetésének. A Nyugat tehát megjelent ebben a térségben, és a térség korlátlan urai többé nem voltak korlátlan urak. Ha nagyon elvetették a sulykot, a Nyugat közbelépett, és rácsapott a kezecskéjükre, mint a rosszcsonst gyerekeknek. A gyűlöletük a Nyugat iránt a megaláztatások viharában alakult ki és mélyült el.

A Nyugat befolyást gyakorolt a térségre, és csupán két okból nem növelte befolyását még tovább. Az egyik az olaj volt, amelyre a Nyugat szomjazott és szomjazik, mert olaj nélkül nem képes működni, és a világ olajkitermelésének majdnem a fele ebből a térségből származik. A másik ok pedig, ami miatt a befolyás nem lett nagyobb: a terrorizmus. Az arab terrorizmus és a Nyugat hadereje fenntart bizonyos egyensúlyt. A Nyugat nem akarja, hogy a terrorizmus úgy isten igazából felélénküljön, mert az ellen képtelen lenne védekezni, az arab világ terrorizmust támogató országai pedig azt nem akarják, hogy a Nyugat úgy isten igazából bevesse ellenük a haderejét. E kettő tartja fenn az egyensúlyt. Valódi patthelyzet. De mindkét fél szívesen kilépne ebből a szituációból.

Megölni a Sátánt? kérdezte a libanoni elnök enyhe csodálkozással a hangjában. Libanon a Közel-Kelet bankára, de a gazdasági válság összeomlása óta már nem az.

Annyit mondhatok, a terv már körvonalazódott a fejemben mondta az iraki elnök. Bármily fájdalmas is ez szívemnek, belátást kell tanúsítanom: a Sátán hadereje erősebb, mint a miénk. Többen hümmögve helyeseltek. Ám a nagy hadvezéreket a katonai fölény sohasem rémítette meg. Hadifölény esetén a bölcs tanács ekképp szólt: folyamodj fortélyhoz. Erről lenne hát szó.

Fortély? Jól hangzik. Miféle fortély? érdeklődött Libanon egyenruhás elnöke.

Háborút indítunk a Sátán ellen. A saját eszközeinkkel.

Terrorháborút? kérdezte az egyiptomi elnök, pedig tudta, mi a válasz.

Úgy van bólintott rá Irak elnöke.

Líbia elnöke felsóhajtott.

Az tudja, mivel jár?

Hogyne tudnám.

Szaúd-Arábia uralkodója szólalt fel.

Ha rájönnek, hogy felrúgtuk az egyezséget nem kellett befejeznie a mondatot, mindenki tudta, hogyan folytatódna. Ha ezt megtudják El lehet rejteni, de No igen Megtehetjük, de vajon mi módon hárítjuk

el a következményeket Vájon mi módon Mert egyszer rájönnek És akkor

Annyit mondhatok: sok leckét megtanultam. A terv, melyet kiötlöttem, zseniális.

Akkor ossza meg velünk kérte az Egyesült Arab Emírségek vezetője.

Julius Andant Allah küldte. A Sátán most gyenge. Nagyon gyenge. Össze van zavarodva, ezt megjegyezhetem. Andan bebizonyította, hogy a Sátán valójában milyen gyenge. Egymaga térdre kényszerítette. A gazdasági válság a Sátánt jobban sújtja, mint minket. Mert a Sátán gyenge és pöffeszkedő, nem tudja, milyen a kemény munka és a nélkülözés. Most! emelte fel a hangját az iraki elnök, Abu Szahaf. Ebben a helyzetben! Elindítjuk a totális háborút a Sátán ellen!

Percekig tartó zsilvaj volt a válasz. Mindenki egyszerre beszélt. Az iraki elnök csendre intette őket.

Mi lesz a nukleáris fegyvereikkel? Törökországban a NATO támaszpontokon vannak nukleáris töltetek, melyek egyenest ránk irányulnak. Zsidó csatlósaiak rakétái is minket vettek célba mondta a Jordán elnök. Részemről nincs kifogás a terv ellen, ha meg tudja mondani, hogyan kerüljük el a rakétákat.

Mi sem egyszerűbb ennél jelentette ki az iraki elnök szerényen. Lerohanjuk Izraelt, és elvesszük a nukleáris fegyvereit.

A műholdak a fejünk felett szólalt meg a szaúdi uralkodó.

Erre való a fortély. Létrehozzuk a titkos Arab Szövetséget. A második lépés, hogy létrehozzuk azt a katonai tömböt, amely szembeszállhat a NATO-val. Ez a titkos szövetség az Arab-Orosz Szövetség.

Újabb tízperces zsilvaj.

Az oroszok nem fognak belépni Gyűlölik a Sátánt, de ha belépnének

Annyit mondhatok, ezt is kitaláltam. Az oroszok csendestársként vesznek részt a háború első szakaszában. Fegyvert és szakembert biztosítanak nekünk. Oroszországból elhozzuk mihozzánk a nukleáris arzenáljuk egy részét.

Irán legfőbb vallási vezetője rácsapott az asztalra.

Csináljuk! dörmögte. Én tudom! Én tudom, hogy a Sátán már feni a fogát a mi földünkre! Én tudom!

Akkor ne késlekedjünk. Most pedig elmondom a tervet, melyet kiötlöttem, és amely zseniális. Annyit már az elején mondhatok, hogy a megtévesztésen alapul.

3.

HÁRMAK REZIDENCIÁJA

QAANAAQTÓL 500 KM-RE ÉSZAKKELETRE,

November 2. csütörtök, zónaidő: 18 óra 22 perc

Darla, Anhaido és Vufir egy zöldes színű, különös formájú helyiségben ültek különös székeiken. Egy kis asztalkát vettek körbe. Az asztalkán három telefon volt kirakva; két egyforma és egy nagyobb. Valamikor öt telefon volt ezen az asztalon, de kettő már felesleges lett. Az egyik telefon Julius Andané volt, a másik Godard Lanskyé. Andan áruló lett, Lansky halott.

A Hármak csak ültek csendben, már több, mint négy órája ültek itt, ezen a helyen, mozdulat, pislogás, gondolatok és érzelmek nélkül. Csak voltak. Csak érzékeltek. Sok mindent nem tudtak, nagyon sok mindent, hisz nem voltak a világmindenség legnagyobb tudósai, és nem voltak istenek sem. Emberek voltak, és hatalmuk abban állt, hogy minden hazugságról, ami a világban volt, tudták, hogy hazugság. Tudták, hogyan működnek a dolgok valójában a Föld nevű bolygón, és ezt rajtuk kívül nem tudta senki. Ők voltak a legfelsőbb kaszt. Ők voltak a civilizáció gazdái. Nekik is volt egy gazdájuk, aki felettük állt, és aki engedélyezte vagy megtiltotta a nagy jelentőségű változásokat. Darla, Anhaido és Vufir semmit nem tudtak arról a valakiről, aki felettük állt. Az asztalon heverő nagyobb telefonon keresztül érintkeztek, de látni sose látták, és ha volt is neve, nem tudták. Csak egyben voltak teljesen biztosak: az emberiség legfőbb ura a Gazda, akit ők szólítottak Gazdának. De ebben tévedtek. Az ő Gazdájuknak is volt egy gazdája. És még annak a Gazdának is volt egy ura.

Megszólalt Bolotov telefonja. Darla másfél másodperccel később szólt bele.

Darla.

Vlagyimir Bolotov vagyok. Jelenteni valóm van, Gazda. Az arab országok titkos katonai tömböt alapítottak. Arra készülnek, hogy Oroszországot is beveszik a szövetségbe. Háborúra készülnek a NATO ellen. Oroszország, Izrael és Törökország nukleáris arzenálját akarják szembeállítani a NATO arzenáljával.

Várjon utasításra.

Igen, Gazda!

Darla letette a telefont. Vufir, majd Anhaido szemébe nézett.

Háború készül mondta színtelen hangon. Arab-orosz szövetséggel a háttérben. Nukleáris arzenált készülnek bevetni.

Ezt nem engedhetjük mondta Anhaido.

Ha elkezdődik hogyan állítjuk le, ha eljön az ideje? tette fel a kérdést Vufir.

Godard Lansky követ nélkül nagyon nehéz lenne. Nem kell most háború mondta Darla.

Anhaido és Vufir bólintottak. Darla felvette Bolotov telefonját, és lenyomott rajta egy gombot.

Vlagyimir Bolotov vagyok szólt bele Bolotov.

Darla.

Mit óhajt, Gazda?

Nem kell háború.

Értettem, Gazda. Azonnal hozzálátok a feladathoz.

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

4.

USAMRIID FŐHADISZÁLLÁS

FORT DETRICK, MARYLAND

November 2. csütörtök, 19 óra 00 perc

Az Intézet ahogyan az USAMRIID munkatársai nevezték magukat értekezletre ült össze. A hangulat fagyos volt. Az igazgatósági tagok szótlanul, lehorgasztott fejjel vonultak be a terembe. Mappa volt a kezükben, letették az asztalra, ahol leültek. Dr. Gene Kaufmann tábornok, a USAMRIID főparancsnoka utolsóként lépett a terembe, becsukta maga után az ajtót, és a helyére ment. Mindenki ült, de ő állva maradt. Általában ledobta a mappáját az asztalra, de most csak csendben letette.

Három perc telt el, és senki nem szólt egy szót sem. Aztán a tábornok megtörte a csendet.

Kijutott.

Csak egy szó. Néhány hang egymás mellett. De jobban fáj a léleknek, amit jelentett, mint az éles acél vagy a gyors golyó.

Síri csend.

Dr. Jane Harris, aki a 4-es Ágens Kutatólabor vezetője volt, és aki egyébként kimondottan hidegfejű, és a munkájába semmilyen érzelmet be nem engedő, kiváló szakember, az asztalra borulva sírni kezdett. Ő is állt már Zairében hullákkal teli gödör felett fáklyával a kezében.

Dr. Sámuel Cortez, kilencvenéves professzor, a lépfene és a pestis legnagyobb élő szakértője, korát meghazudtoló fürgeséggel pattant fel a székéből. A szék felborult. Odébb rúgta, ahogyan kijött az asztal mögül. Képtelen volt a helyén ülni. Gyors léptekkel járt fel-alá a hátsó fal előtt.

Negyedmilliárd ember Negyedmilliárd ember hajtogatta a kezét tördelve.

Pánikhangulat uralkodott a teremben.

Két esetben diagnosztizáltak Ebolát a Washington állambeli Tacomában mondta Kaufmann tábornok.

Dél felé megy állapította meg Dr. Joan Carpenter, aki az Afrika Osztályt vezette. Seattle. És onnan szabad az út minden irányba.

Megkerüli a földet Megkerüli a földet hajtogatta a falnál járkáló professzor.

Semmilyen esély nem látszott sehol sem a láthatáron. Még rendes körülmények között sem tehettek volna sokat, most azonban, hogy a világgazdaság padlóra került, minden esély elveszett. A közlekedés, a szállítás, az utánpótlás, minden elviselhetetlenül bizonytalanná vált. Ha a válság sokáig tart, a tömegkommunikációs rendszer is szétesik. Az áram is bármelyik pillanatban elmehet. Két transzformátoruk rendben volt, a harmadik öreg és gyenge, és további kettő rossz, szerelő pedig sehol.

A virológusok sötét jövőt láttak. Úgy látták, a világvége érkezett el.

5.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 3. péntek, zónaidő: 00 óra 05 perc

A trópuson számtalan túlélési szabályt kell betartani; az egyik ilyen a mindennapi sótabletta. Dzsungelben az ember nagyon könnyen kiszáradhat, egy nap akár öt kilót is fogyhat, de ennek akár a kétszeresét is, vagy még többet, és mindezt izzadság formájában. A folyadék és a só pótlása élet-halál kérdése. Reggel nyolckor véget ért Mörjike szolgálata. Nicole-tól megkapta a sótablettáját, az ásványi anyag- és vitaminadagját, amit be is vett egy kis vízzel, majd Andan befejezett könyvének egyetlen kinyomtatott példányával elvonult a klán hálósobájába, aminek már deszkafalai és teteje volt. Nagyon kemény munka volt eljárni a környékre vastagabb ágakat és törzseket vágni, azokból léceket, deszkákat és gerendákat kifaragni fejszével, azután ezeket eljuttatni a rejtekhelyre, majd felhúzni a magasba, fent pedig beépíteni a megfelelő helyekre; és mindezt úgy, hogy senki ne vegye észre, ami történik. Mörjike egészen kiemelkedő fizikai állapotban volt gyors, robbanékony, erős, hajlékony és szívós , nagyon gyorsan le tudott futni száz métert, de képes volt tartalékolni az erejét egy maratonra is. De az egész napos munka és az őrség kimerítette. A klán négy gumicsónakot megtartott, arra az esetre, ha nagyobb vízfelületen kellene átvágniuk; Mörjike bevitte a hálóba az egyiket, felfűjta, és keresztben belefeküdt, ami így nagyon kényelmes volt. Elkezdte olvasni A Rendszer Hiteles Krónikáját. Nem volt az a kimondott könnyű esti olvasmány.

Nicole átadta az őrseget Nadyának, Shana tetőtől-talpig átvizsgálta a testét, hogy nincs-e rajta valamilyen seb vagy élősködő, de semmit nem talált. Nicole megmosakodott, átöltözött, és a fegyvereivel bement a hálósobába, hogy lefeküdjön aludni az egyik matracra.

Damien és Andan a nappaliban ültek a földön, Damien éppen a fegyverekről tartott Andannak kiselőadást.

Minden fegyvertárat négy-öt naponta ki kell üríteni mondta Damien, és hüvelykujjával kinyomkodta az M-16-osa tárából a töltényeket. Erre azért van szükség, mert a rugó, ami a tár alján található, és ami felfelé tolja a löszert, elfárad, és elgyengül, ha sokáig feszített állapotban van. Ezért négy-öt naponta kiürítjük a tárat, és a löszert betöltjük egy másikba. Az üres tárat pedig egy pár napig nem használjuk. És sohasem töltjük meg teljesen a tárat az automata fegyverek esetében. Ebbe a tárba harminc löszer fér, de csak huszonkilencet teszünk bele, hogy a rugó ne lapuljon össze a tár fenéklemezén, mert ez is fárasztja. Ahhoz, hogy a sorozatlövés akadálymentes legyen, a tárrugónak nagy erővel és folyamatosan kell felfelé nyomnia a tárban lévő löszert.

Damien teljesen kiürítette a tárat, majd az üres tárat és a huszonkilenc töltényt áttolta Andannak, hogy töltsse be a muníciót, úgy, ahogy kell, fejjel előre. Andan hozzá is látott. Magában meg kellett állapítania, hogy a fegyverekhez egyszerűen nem ért. Hogy ennyire fontos a tár fenéklemeze, meg a rugó, meg rendszeresen ki kell ürítem a tárat, mert a rugó elfárad az állandó feszüléstől, mind olyan dolog, amire soha nem gondolt volna.

Gorkie tanította Zoét a műveleti szobában. Egész nap taktikai kiképzés folyt: hogyan lehet csapdába csalni az ellenséget, hogyan lehet kiugrasztani, kiszedni egy fedezék mögül, hogyan lehet hibákba kényszeríteni, adott terepen hogyan kell viselkedni, milyen helyzetben milyen fegyverzetet érdemes használni. Késő este Zoe már kezdett fáradni, Gorkie ezért könnyedebb, de ugyanakkor mégis nagy jelentőségű dolgokról mesélt neki. A hátukon feküdtek a sötét szobában, a fejük egymás mellett, Zoe lába a kijárat felé nézett, Gorkie lába ellenkező irányba.

Amikor még Alaszkában voltunk, megkérdezted, hogy vajon van-e benned elég tehetség ahhoz, hogy szabotőr ninja legyél emlékeztette Gorkie Zoét.

Emlékszem mondta Zoe.

Azt feleltem, hogy persze, hogy van tehetséged. És ahogyan biztonságos helyre vitted Juliust, az mindennél fényesebben bizonyította, hogy van tehetséged, még hozzá nagyon nagy tehetséged. Azonban van még mit mondanom erről a témáról. Arról, hogy mit jelent az, hogy valakinek van tehetsége egy bizonyos dologhoz. Mindegy, hogy miről van szó, a ninjutsuról, a vívásról, az éneklésről, a tornáról, az autóvezetésről, a matematikáról, a regényírásról, a japán nyelvről, a sütésről, a varrásról, a színészetről, vagy tetszőlegesen bármi másról, mindegyikhez ugyanaz az alapvető adottság, alapvető tehetség kell. Ha ez hiányzik, akkor semmit sem érhetsz el, mindegy, hogy mennyire szép a hangod vagy mennyire van eszed a fizikához. Mivel mindig vagyunk valahol, és mindig van egy cél, ahová el akarunk jutni, és a kettő között egy út van, az alapvető adottság ahhoz, hogy bármit elérj, az az a képesség, hogy járni tudj egy úton. Ez három dologból áll: áll-hatosságból, akaraterőből és céltudatosságból. Az állhatatosság azért kell, hogy ne add fel a célt, bármi történjék is. Az akaraterő ahhoz kell, hogy cselekedni tudj nap mint nap. A céltudatosság pedig azért, hogy olyan dolgokat tegyél, amelyek valóban a cél felé vezetnek. Ha képes vagy járni egy úton, akkor minden célt elérhetsz, mert minden célhoz egy út vezet.

Zoe elmosolyodott a sötétben. Gorkie érzékelte a meleget, és tudta, hogy Zoe elmosolyodott. Zoe oldalra fordult, és megpuszilta Gorkie arcát.

Amikor először olvastam bele Julius könyvébe mondta Zoe Gorkie fülébe, és azt olvastam benne,

hogy a legfelsőbb kaszt hatalma kizárólag hazugságokon alapul, hogy kizárólag hazugságok által tartják rabszolgasorban az emberiséget, úgy éreztem, ez így nem elég, nem áll össze, kell, hogy legyen még valami más is. Pedig elég. Pedig nem kell semmi más emberek kicsinálásához, csak hazugságok. Hazugságok a világról, önmagukról, a természetről. Csak hazugságok. Most már tudom, most már biztos vagyok benne, hogy így igaz. Hiszen ebben az elmúlt percben, amikor beszéltél, többet tanultam, mint sokan egész életükben.

6.

EGY VÁROSI PALOTÁBAN

MOSZKVA

November 3. péntek, zónaidő: 13 óra 15 perc

Alekszandr Kutozov, az orosz maffia legfőbb ura, egyik moszkvai házában hívta össze a keresztapáit. Kutozov ötvenegy éves, magas, vékony, izmos férfi volt; hosszú fekete haját lófarokban hordta, arcát mindig kétnapos borosta borította. Csúnya forradás volt a homlokán, és a bal szeme üvegből volt mutatván, milyen áldozatokat hozott, hogy a legnagyobb főnök legyen. Utálta a merevséget, az újítani nem képes embereket, utálta a gátlásos embereket, de azt is, ha valaki még nála is gátlástalanabb volt, bár ilyennel sosem találkozott. Tizenkét évesen került a maffiába: bérgyilkosként kezdte a pályát. Bérgyilkosként ötvenkét embert ölt meg. Hogy leszámoljon haragosaival, hogy szabaddá tegye az utat maga előtt, hogy megszerezze a hatalmat mindezekért kétszázhusz embert gyilkolt meg. Imádta a fegyvereket, velük kelt, velük aludt. Egy dolog hozta ki a sodrából: ha ellentmondtak neki. Ha valaki megtette, az halott volt. Kutuzov a mai napig szeretett ölni.

Kutozov vállához emelte angol Enfield XL 70E3-as gépkarabélyát, célzott, és lőtt.

Ötvenkét centis csöve van jelentette be, és újra tüzelt.

Mind a két célba vett izzó szétrobbant. A palota harmadik emeleti, hangszigetelt lötermében voltak. Huszonöt méterre a falon kétcentis vörös izzók voltak a falban, azokra lőtt.

Körülötte öltönyös férfiak álltak, a többi keresztapa. Kutuzov bakancsot viselt, fekete farmert és fekete selyeminget. Neki nem kellett kiöltöznie.

Pontos jószág mondta Kutuzov, és sorban egymás után kilőtte az összes izzót.

A keresztapák tapsoltak. Kutuzov mosolygott. Szerette a sikert.

Köszönöm, barátaim! mondta, majd a gépkarabélyt a vállára vette, úgy folytatta. A kurva amcsik szétcseszték a világot jelentette ki, és nevetett. A többi keresztapa is nevetett. Jórészt tönkrementünk. Én is, ti is. Kapják be! De azért ez engem nem vág földhöz. Volt annyi eszem, hogy a pénzem jó részét aranyba és ékszerbe fektettem, meg vettem pár festményt, tudjátok, hogy megy ez. És ezek értéke nem veszett el. Ezeké soha nem fog. Szóval, nem borultam ki, amikor az a tetű bejelentette a tévében, hogy a gazdaság szét lett cseszve végérvényesen. A tetű az ő szóhasználatában Oroszország elnökét

jelentette. Hanem aztán elgondolkodtam megütögette a halántékát. Ez az ország mindig is szarban volt. Na jó, lehet, hogy a történelemben nem volt mindig szarban. Ezt nem tudom, nem jártam iskolába nevetett, mintha büszke lenne, és a maffiafőnökök vele nevettek. De amióta élek, itt semmi sincsen rendben. De ami eddig volt, az komolyan mondom, semmi ahhoz képest, ami most van. Ezek az amcsik kurvára értik a dolgukat! Bármit csinálnak, arra Oroszország rábaszik. Hangosan nevettek. De ez nem is csoda. Az amcsik kormánya kreténekből áll, nem kétséges. A miénk viszont faszfejekből. És a kretén egy fokkal jobb, mint a faszfej. Szóval arra gondoltam, miért hagynánk, hogy faszfejek dirigáljanak nekünk, he? Odamegyünk, kinyírjuk őket, és átvesszük a hatalmat. Ha? Meg akarom csinálni. Én akarok abban a kényelmes elnöki székben ücsörögni. És ha én akarok, akkor én is fogok. A fegyverállvány mellett volt egy kézitükör, ami arra kellett Kutuzovnak, hogy azon keresztül célozzon, amikor hátrafelé lö; felvette, belenézett, megigazította a haját. Nem mondom, ha megjelenek a tévében ezzel a babaarcommal, a gyerekek megállnak a fejlődésben. Na de, annyi baj legyen, majd hozzám szoknak!

Az egész társaság nevetett.

Mikor kezdünk hozzá a hatalomátvételhez? kérdezte az egyik keresztapa.

Mikor kezdünk hozzá? Már ötven éve ezzel foglalkozunk, nem vetted észre?

Megint nevettek. Kutuzov folytatta.

Mi igazából csak befejezzük az ügyet, mert már ránk rohad. Szóval, barátaim, gyertek velem, ússzunk egyet a medencében, és közben törjük azt az okos fejünket, hogy miként is cseszhetnénk ki azzal a néhány barommal, akiket még nem vettünk meg.

A társaság nevetve elindult a lépcsőház felé, hogy lemenjenek az úszómedencébe.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1.

DON MAZZONE VILLÁJA

KEY WEST, FLORIDA

November 3. péntek, 09 óra 03 perc

Paul Stranick és Sean MacArthur, a CIA összekötő tisztjei, már évek óta tartották a kapcsolatot a Cosa Nostra legfőbb urával, Don Mazzoneval. Jól ismerték a szokásokat és a járást a Don házában. Azért jöttek, mert észrevették, hogy csökkent a maffia aktivitása az Andan utáni kutatást illetően. Gianni bevezette őket a Don fogadószobájába.

Hódolatom, Don Mazzone! köszöntötte tisztelettudóan a két ügynök Mosolygós Dont, majd helyet foglaltak a mutatott kanapéra.

A Don szokása szerint úgy öltözködött, mint egy piperkőc; gomblyukában vörös rózsza, arcán szokásos

mosolya. Csak a tekintete volt egy kicsit más, mint szokott. A kanapéja közepén ült, két karját feltéve a támlára. A szobában hét embere volt jelen. Soha nem találkozott a CIA képviselőivel egyedül. Egy kicsit tartott tőle, hogy elfogják és átadják az FBI-nak.

Mi járatban? szólalt meg Mosolygós Don.

A segítségünket jöttünk felajánlani, Don Mazzone kezdte Stražnick. A gazdasági válság önt is sújtja, jöttünk, hogy segítsünk.

Á! Visszaadják a kétmilliárd dolláromat, amit elvesztettem, mert maguk basztak engem figyelmeztetni, hogy össze fog omlani a világgazdaság? kérdezte a Don enyhe gúnnyal a hangjában.

Ööö sajnos nem tudtuk, hogy mi készül, Don Mazzone. És a pénze Stranick széttárta a karját. Nekünk sincs pénzünk, Don Mazzone! A költségvetésünk jelentős részét bankban tartottuk, és most elúszott minden.

Tehát maguk is rábasztak. Ez egy kicsit azért megnyugtat.

Észleltük, hogy csökkent az Andan utáni kutatás mértéke szólalt meg MacArthur. Donovan igazgató úr azért küldött minket, hogy tudjuk meg, mi ennek az oka, és segítsünk megoldani a problémát.

Mosolygós Don arcáról eltűnt a mosoly.

Azt hiszitek, hogy beveszem, hogy a CIA nem tudta, mi fog történni? kérdezte vontatott, fenyegető hangon. Ne nézzetek hülyének! Ha csak egy nappal előre szóltok, az összes pénzemet befektetem aranyba. És akkor nem vesztettem volna el KÉTMILLIÁRD DOLLÁRT!!! a Don az utolsó két szót már üvöltve mondta.

Stranick és MacArthur fészkelődni kezdtek.

Donovan igazgató úr kérdezteti, hogy mi okozza a problémát az Andan után folyó embervadászatban? kérdezte MacArthur. Észrevettük, hogy már kevesebb ember van az utcán.

Nem kevesebb ingatta a fejét Don. Hanem egy se.

A két ügynök összenézett.

De miért, Don Mazzone? kérdezte Stranick.

Leállítottam Andan keresését.

Miért?

Mert mást adtam meg, mint célpontot, hát azért.

És és kit?

A maguk igazgatóját, Donovan igazgató urat mondta a Don.

A két ügynök összenézett.

De de ezt nem teheti! dadogta Stranick. Gyöngyözni kezdett a homloka.

Nem? nézett rájuk a Don megvetően.

Ezt egyszerűen nem teheti!

A Don csak nézte őket egy ideig, aztán lehajtotta a fejét, és lassan elmosolyodott. Benyúlt a zakója alá, és elővette a pisztolyát. Hátrahúzta a szánt, és kioldotta a biztosítót.

Nem? kérdezte megint.

A két ügynök megrémült. Stranick fel akart ugrani, hogy elrohanjon, de a Don tüzet nyitott.

Az egész tárat belelőtte a két ügynökbe.

Újratöltette a pisztolyt, és a nadrágjába dugta.

Carlo és Gianni felnyalábolták a két halott ügynököt.

Don Mazzone, komolyan mondta? Elkapjuk a CIA igazgatóját? kérdezte Gianni, vállán Stranickkel.

Az aranyért megyünk mondta a Don. Nem különösebben érdekel Donovan, de mert átbaszott, a becsület úgy kívánja, hogy kiegyenlítssem a számlát. Gianni, híreszteld el az utcán, hogy aki kinyírja William Donovant, a CIA igazgatóját, az húsz kiló aranyat kap tőlem.

Gianni és Carlo kivitték a szobából a holttesteket, majd Gianni beült a kocsijába, hogy kitűzze a vérdíjat Donovan fejére.

2.

EGY HAJÓN

VAN-TÓ, TÖRÖKORSZÁG

November 3. péntek, zónaidő: 19 óra 10 perc

Törökország keleti hegységeiben, közel az iráni határhoz, szikár, vadregényes hegyek közt hatalmas tó terül el, a Van-tó. Ötszázötven kilométerre innen, Oroszország határán, szép csendben, ügyelve a műholdakra, igen jelentősen megerősítették az egyik határszakaszt. Egy ötvenfős deszantalakulatot helyeztek el egy teherszállító repülőgépben, igen komoly tűzerővel felfegyverezve, valamint két rakétavető harckocsit. Szükség esetén a deszantalakulat 46 perc alatt a terület felett van, és ejtőernyős ugrást hajt végre, a rakéták viszont 3 perc alatt ideérnek.

A harmincméteres hajó nem volt valami szép. Acélból készült, az oldalát és a kabinfalat beette a rozsdá, a motor se volt már a régi; két antenna meredt az égnek a kormányosfülke tetejéről, az egyik törött volt. A siralmas hajó állandóan a tavon ringatózott. Egy bizonyos Juszuf nevű öreg kereskedő volt, akiről az a hír járta, hogy nincs ki a négy kereke.

Juszuf valójában kém volt, az irakiak kéme, hajója pedig csak látszott ócskavasnak. Itt találkozott egymással az arab és az orosz küldöttség.

Arab részről az iraki, az iráni, az egyiptomi és a líbiai elnök volt jelen, orosz részről a belügyminiszter, a hadügyminiszter és az elnök, Nyikoláj Andrejevics. Mindkét fél bebiztosította magát, részben egymás ellen, de elsősorban a NATO miatt, lévén, hogy Törökország tagja a NATO-nak. Viszont földrajzilag a Van-tónál jobbat nem találtak. Az arabok hallani sem akartak róla, hogy a találkozó miatt orosz földre lépjenek, az oroszok meg arab földre nem akartak lépni. Maradt Törökország.

Az arab küldöttség kedves gesztusként szerény ajándékokat nyújtott át az orosz küldöttségnek. Néhány aranytárgyat, egy kis gyémántot, efféléket, az összeomlás előtti áron mintegy negyvenöt millió dollár értékben. Az orosz küldöttség bizalmatlansága ettől egy kicsit alábbhagyott, de csak egy egész kicsit.

Az arabok előálltak az elgondolásukkal, a titkos NATO-ellenes katonai tömb létrehozásával, az Arab Orosz vagy Orosz Arab Szövetséggel. Az oroszok az ötletet nem találták rossznak, kiváltképp a hadügyminiszter lelkesedett. Az arabok nem terítették ki minden kártyát, csupán nagy vonalakban ecsetelték elképzelésüket, a Nyugat elleni háborút. A lépés horderejéhez szinte méltatlanul rövid idő alatt született meg a megállapodás, hogy az arab országok és Oroszország titkos katonai tömörülést alkot, és megtámadja a NATO-t. Az egyetlen vitás pont a szövetség elnevezése volt, mert némi zavart okozott, hogy Arab Orosz vagy Orosz Arab Szövetség legyen a neve. Végül az egyiptomi elnök javasolta, hogy a nevük legyen a Keleti Hatalmak Szövetsége. Ezt mindkét fél elfogadta.

A harmadik világháború szervezése nagy lépést tett előre.

3.

NETSUKE TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

November 3. péntek, 13 óra 25 perc

Az utcákról folyamatosan áramlott be a csőcselék az épületbe. Üvöltöztek, törtek-zúztak, megpróbálták mindent szétverni, tönkretenni, néhányan lövéseket adtak le. Fél száz biztonsági ember próbálta megakadályozni, hogy idegenek jussanak a felsőbb emeletekre. A biztonságiak fokozatosan egyre feljebb és feljebb szorultak, egyre több emeletet adva át a megvadult tömegnek. Ódzkodtak bevetni fegyvereiket a túlnyomórészt fegyvertelen csőcselék ellen, inkább visszavonultak, barikádokat emeltek, kézitusába bonyolódtak. Két alkalommal került csak sor tűzharcra, miután egy vadászpuskákkal és pisztolyokkal felfegyverzett, harminctagú társaság megölt a hetedik emeleten kilenc alkalmazottat. A felfegyverzett civilek közül heten vesztették életüket a biztonsági erőkkel

vívott harcokban, viszont húsznál is többen haltak meg a biztonsági őrök közül, mert nem ismerték fel a közeledő veszélyt, és közvetlen kézitusába bocsátkoztak fegyvertelennek látszó, de késekkel, fejszékkel és baseballütőkkel felfegyverzett csoportokkal szemben. Az állóharc a betolakodók és a védők között immáron a huszonegyedik emeleten folyt.

Dick és zsoldosai továbbra is foglyok voltak a negyvenhatodik és a negyvenhetedik emeleten. Sem az omlásokon nem bírtak áttörni, sem a liftaknákat nem voltak képesek megnyitni, a szellőzőjáratokba pedig nem fértek be. Az egy órára tervezett akció rendkívüli módon elhúzódott: két napja voltak a Netsuke Towerben. Nem vittek magukkal sem vizet, sem élelmet, így kénytelenek voltak a két emelet hűtőszekrényeit kifosztani. Főként édességet találtak, meg néhány szendvicset, pár zacskó fűszeres csipszet. Mindent befaltak. Víz volt, még áram is. Hogy az időt elűssék, magazinokat lapozgattak, nézték a tévét, hallgatták a rádiót. A telefonok nem működtek. Dick kijelentette, hogy ha a biztonságiak feltűnnének, harcolni fognak velük, de ha megérkeznek a rendőrök, megadják magukat, és majd megpróbálnak megszökni a börtönből.

A negyvenhetedik emeletet követő szinteken béke és nyugalom honolt. A negyvenedik emelettől felfelé minden cég hajlandó volt követni Torinaga úr tanácsait, aki Momochitól kapta azokat. Az alkalmazottak az ötvenedik emeletre és annál magasabbra mentek fel, azután a biztonságiak lezárták a liftaknákat, és kikapcsolták az aknában az áramot, valamint lezárták a lépcsőházakat. A felsőbb emeleten tartózkodó hatszáznegyven alkalmazott fegyelmezetten tette a dolgát.

A 77. emeleten Mariko és Ashiko a biztonsági kamerákon szemmel tartották az egész épületet. Joshi és Momochi az egyik ablaknál álltak, Joshi távcsővel nézett szét.

Semmi nem igaz abból, amivel vádolnak minket, és nézd meg, micsoda gyűlöletet tudtak kelteni irántunk mondta Joshi Masada, és leeresztette a távcsövet.

Ősrégi módszer mondta Momochi. Minden azon múlik, hogy egy ember kinek hisz. Odafordult Mariko és Ashiko felé. Mióta vannak bent? Két napja?

Igen, jonin! felelte Ashiko.

Momochi bólintott.

Akkor nemsokára vége.

4.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 3. péntek, zónaidő: 15 óra 45 perc

Damien azzal töltötte a szabadidejét, hogy beült a klán hálósobájába a felfűjt gumicsónakra Andan könyvét olvasni. Zoe tornacipőben, rövidnadrágban, köldökéig érő pólóban volt, derekán pisztolytáskát és kést viselt, amikor besétált a hálósobájukba.

Szia, Damien! köszönt oda.

Damien felnézett. Elmosolyodott.

Zoe! biccentett.

Zoe a fekhelyéhez ment, leült a matracára, levette a pisztolytáskát a derekáról. Damien folytatta az olvasást. Az utolsó néhány fejezetet még ő sem olvasta. Nagyon érdekesnek találta őket, olyannak, amit már megszokott Andantól.

Damien! szólalt meg Zoe.

Damien leeresztette a könyvet, és felnézett. Zoe tőle két méterre, négykézláb állt, neki háttal, és a válla felett fordult felé.

Szerinted ebben a testtartásban jól érvényesül a kis fenekem? kérdezte Zoe.

Damien egy pillanatra nyögni sem tudott, aztán kitört belőle a nevetés. Letette a könyvet, és rávetette magát Zoéra. Az altestét Zoe fenekének nyomta.

Igen, elég jól mondta. Csodálatos kis feneked van.

És nem akarsz valami izmos és szőrös dolgot beledugni?

Már gondoltam rá. Olyan jó kis feneked van, Zoe, hogy el is határoztam, ha egyszer lesz egy egész nap szabadidőm, akkor egész nap a kis fenekeddel fogok foglalkozni.

Rendben mondta Zoe kaján mosollyal az arcán.

Nicole őrségben volt a biztonsági szobában, ahová áthallatszott Zoe és Damien lihegése. Nicole a laptop képernyőjét figyelte, közben mosolygott. Aztán valami mozgást jelzett az egyik színspektrum-analizátor, és Nicole minden figyelme a képernyőre irányult, felnagyította a képet, hogy az kitöltse az egész képernyőt, és további adatokat kért le. Bejött Mörjike, látta, hogy Nicole nagyon figyel valamit. Odament mellé, és letérdelt a földre.

Csak egy majom volt.

Mörjike rámutatott a képernyőre.

Egy pszichiáter? kérdezte döbbenten. Itt a dzsungelben?

Nicole felnevetett.

De hát nem? nézett rá Mörjike. Átölelte Nicole-t, és az arcát az arcához dörgölte. Egy erdei pszichiáter! Egyetlen pszichiáter sem sértődhet meg azon, hogy majomnak nevezik, hiszen ők állítják, hogy minden ember majom! Julius írta A Rendszer Hiteles Krónikájában, hogy soha a történelemben nem folyt hivatalos tudományos kutatás annak megállapítására, hogy mi az ember, állat-e vagy lélek,

csupán kijelentették, hogy állat, és ezt a teljességgel alaptalan elképzelést kiváltképp a pszichiáterek terjesztették és terjesztik. Én mostantól kezdve minden pszichiátert simán majomnak fogok hívni. Hello, majom! Hogy ityeg a fityeg? Jó napot kívánok, Dr. X. Y. vagyok, pszichiáter. Á, egy majom! Jó napot kívánok, kér egy banánt?

Nicole és Mörjike jóízűen nevettek.

Igazad van mondta Nicole.

Shana és Nadya az utolsó helyiség padlóját cserélte ki ágakról és bambuszról deszkára. A rejtekhelyet minden oldalról sűrű lombtakaró és terepszínű, vízhatlan ponyva vette körbe, a deszkapadlók és falak ezeken belül épültek. Andan a nappaliban a földön ült, és egy két és fél méteres deszkát csiszolt le, hogy eltüntesse a szálkákat. A fejszével és a nagy fűrészszel csak két-háromszáz méter távolságban dolgoztak, de a kis fűrész, a reszelő és a dörzspapír nem járt nagy hanggal, ezért az ezekkel való munka a rejtekhelyen folyt.

Gorkie bement a nappaliba Andanhoz. Füzet és ceruza volt nála. Leült a sarkára.

Támadt egy ötletem mondta. Andan figyelt, de folytatta a csiszolást. A legfelsőbb kasztot nem tudjuk megtalálni, és úgy vélem, miután elkaptuk Lanskyt, Darla kijavította a réseket a rendszeren, és a többieket már azon a módon nem lennénk képesek felhajtani. De rájöttem, hogyan tudnánk elválni a legfelsőbb kasztot a világtól.

Andan abbahagyta a csiszolást. Felnézett.

Hogyan? kérdezte.

Gorkie kinyitotta a füzetét, és odatette a földre, Andan elé. Egy egyenlőszárú háromszög volt az oldalra rajzolva.

Az uralom piramisa mondta Gorkie. A csúcsra merőlegesen húzott egy vonalat, és odaírta: Darla. Itt van fent Darla, meg akik még részei a legfelsőbb kasztnak. És itt lent vannak az úgynevezett kisemberek, akik nincsenek a saját életüket illetően döntéshelyzetben. Gorkie a piramis talapzata mellé is húzott egy vonalat, és odaírta: kisemberek. Az utasítás Darlától elindul lefelé, ahonnan továbbmegy egy alsóbb szintre, ahonnan még továbbmegy, ahonnan még továbbmegy, és Gorkie a csúcs alatt, a piramis magasságának felső ötödénél húzott egy vonalat keresztbe csak valahol itt, ezen a szinten kezdődik el a cselekvés. A legfelsőbb kaszt számtalan olyan szintet iktatott be, amiken nem történik más, mint az utasítás továbbadása. Erre azért volt szüksége, hogy elrejtőzzön, hogy annyira elrejtőzzön, hogy meg se lehessen találni. De ez is a gyengéje. Darla nem áll kapcsolatban a cselekvési szinttel, ezért ezen a szinten el lehet őt vágni az egész világtól. Gorkie háromszor áthúzta a vonalat, amivel elválasztotta a piramis felső ötödrészét. Ezen a ponton, a legfelsőbb cselekvési szinten elvághatjuk Darla kommunikációs vonalait.

Merész elképzelés mondta Andan elgondolkodva. De elméletileg működne.

Gyakorlatilag is. Fel kell kutatnunk a legfelsőbb cselekvési szintet, a Gorkie elmosolyodott

legfelsőbb cselekvő kasztot és meg kell találnunk a kulcsembereket ezen a szinten; meg kell találnunk a módját, hogy eljussunk hozzájuk, és hogy ők odafigyeljenek arra, amit mondunk nekik. Elolvashatnák A Rendszer Hiteles Krónikáját, még mindenki más előtt. Ehhez pontosan kell tudnunk, hogy kik ezek a kulcsemberek, kik azok, akik nagy területeket irányítanak, határoznak meg, és kik azok, akikre ők figyelnek, kik a tekintélyek a szemükben, mert nekünk először ezeket a tekintélyeket kell megtalálnunk.

Andan azon gondolkodott, hogy ki lehet a cselekvési szint legtetején. Állandóan William Donovan jutott az eszébe.

A CIA maga, úgy vélem, a legfelsőbb cselekvési szinten foglal helyet. mondta Andan. De afelől komoly kétségeim vannak, hogy William Donovan elolvassa a Rendszer Hiteles Krónikáját, és egy csapásra jóember válik belőle, és a segítségünkre siet.

Ez egyértelmű ismerte el Gorkie. De nem kell jóembernek lennie. Ez nem szükséges. Elég, ha csak azt teszi, amit mi akarunk. Donovan alighanem pszichopata.

Biztos.

Oké, Donovan pszichopata. Alighanem ő volt az, aki bevetette az Ebolát Alaszkában. Valószínűleg ő volt az, aki a hamis bizonyítékokat kreálta maga ellen, Julius. Aztán Joshi ellen, és ellenem. Valószínűleg ő robbantotta fel az atombombát Denverben. Ugyanakkor Donovan rettenetesen kétségbe van esve. Ugyanis tudja, hogy mi az, amit ő talált ki, és éppen ezért tudja azt is, hogy a nyomozás semmilyen eredménnyel nem járt, hogy nincs semmi a kezében, hogy mind a mai napig semmit sem sikerült megtudnia arról, hogy mi is történik valójában a világban. És ezért borzasztóan fél. És ha elolvassa A Rendszer Hiteles Krónikáját, minden össze fog állni. Donovan pszichopata, túl sok rosszat tett már ahhoz, hogy megjavuljon, mert ahhoz, hogy jóemberré váljon, szembe kellene néznie mindazzal, amit tett, amire nyilvánvalóan nem képes. Donovan egy őrült, akinek egyfolytában pusztítania kell, mi pedig nem teszünk mást, mint új célpontot adunk neki, amit pusztíthat: a legfelsőbb kasztot.

Andan hosszasan gondolkodott, végül így szólt:

Oszd meg, és uralkodj.

Gorkie bólintott.

És hogyan találjuk meg Donovan tekintélyeit, akiken keresztül el tudjuk érni, hogy odafigyeljen ránk?

Gorkie felállt.

Ebben Mörjike a szakember. Van egy jó kis laptopja, meg egy hordozható adatbankja mondta Gorkie, aztán elment, hogy szóljon Mörjikének.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

1.

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 3. péntek, zónaidő: 19 óra 00 perc

Nadya, Shana és Damien az első bútorokat rakták össze, Nicole őrségben volt, Mörjike az egyik akkumulátorral összekötött laptop előtt ült a nappaliban, és az adatbankot használva, Donovan tekintélyei után kutatott. Gorkie, Zoe és Andan ugyanabban a helyiségben deszkákat csiszoltak le, melyekből bútorok készülnek majd.

Mörjike Donovan életrajzát tanulmányozta. Ehhez elolvasta a hivatalos életrajzát, majd minden abban szereplő dátumnak, országnak, városnak, falunak, névnek, számnak utánanézett, így egyre több és több adat került elő. Mivel a klán szempontjából Donovan jelentős személyiség, jelentős mennyiségű információ állt a rendelkezésükre az adatbankban, Donovan családfájától, iskoláin és sportklubjain át, az általa kivételezett bánásmódban részesített újságírókig.

A CIA főhadiszállásának előcsarnokában van egy szobor William J. Donovanról szólalt meg Mörjike. Ez a William J. Donovan a második világháború idején az OSS-t vezette, de sohasem volt a CIA igazgatója. A két William Donnovannak semmi köze nincs egymáshoz, egyszerűen csak névrokonok. De azért érdekes érzés lehet, hogy a munkahelyeden van egy szobor egy ugyanolyan nevű emberről, mint te. Na, mindegy. Átfutottam Donovan nyilatkozatait, hogy kiket említett meg. Volt tanárait és osztálytársait egyetlen egy alkalommal sem. Úgy látszik, nem szeretett iskolába járni. Én sem szerettem.

A tábornok Rockwell, már meghalt mondta Zoe.

Már négy napja mondta Mörjike. Kérdés, hogy ki állt a helyére.

Senki jelentette ki Andan. Ennyi idő alatt, minden valószínűség szerint, senki. Úgy értem, Rockwell helyett a rendszerben még nincs senki, de persze, mint vezérkari főnök, már biztosan betöltötték a pozícióját. Donnovannal jelenleg nincs kapcsolata a legfelsőbb kasztnak. Legalábbis közvetlen kapcsolata nincs.

Oké mondta Mörjike, és folytatta. Az életrajzban, a régiek közül említik William Casey-t és William Colbyt, akik a CIA igazgatói voltak, és akik különféle időszakokban Donovan felettesei is. De ők már meghaltak. Donovan három embert szokott megemlíteni, mint olyan valakit, akiket különösképpen tisztel. Az egyiküket úgy hívják, hogy George Patterson, aki a CNN egyik sztárriportere, aztán van egy író, aki politikai krimiket szokott írni, őt úgy hívják, hogy Stan Howard Stone, és van egy szakíró is, aki külügyi szakértő, szakkomentátor, egy bizonyos John Chaney. Ő említi a Washington Post 2000. január 11-i számában, hogy rendszeresen együtt reggelizik Donnovannal a CIA főhadiszállásán.

John Chaney? kapta fel a fejét Andan. Őt ismerem!

Gorkie, Zoe és Mörjike Andan felé fordult.

Ő lehet Donovan tanácsadója? kérdezte Gorkie.

John okos ember, tájékozott, tapasztalt, de azért mégsem egy CIA-igazgató mondta Andan. Ha nem is tanácsadó, Donovan megbízhat benne, adhat a véleményére, beavathatja egy s másba. A CIA-nak fontos a jó PR, továbbá Chaney kitűnő kormányösszeköttetésekkel rendelkezik, ami azért fontos, mert vannak olyan kormánytagok, akik viszolyognak a CIA-tól, vagy akár személyesen Donovantól, de Chaney-t sokra tartják. Azt nem hiszem, hogy Chaney tud olyan hírszerzési információt, amit Donovan nem, de tudhat másféle információkat, és egyfolytában jó hírért kelti Donovannak és a CIA-nak. Chaney mértékadó szakkomentátor, ami azt jelenti, hogy ha ő egy adott eseményt így vagy úgy kommentál, akkor a legnagyobb hírcsatornák követni fogják a véleményét.

Chaney része volt a hálózatnak, amit irányított, Julius? kérdezte Gorkie.

Nem. Egy időben elég jóban voltunk, úgy két két és fél évvel ezelőttig. Akkor a feladataink távolra sodortak bennünket, és azután sem fűztük a kapcsolatunkat olyan szorosra. Egyébként sem voltunk olyan, hű de nagy barátok, mivel nem volt egymásra szükségünk a saját tevékenységünk terén. Andan átgondolta a dolgot. Esetleg el lehetne juttatni neki egy példányt, hogy vigye el Donovannak. Kérdés, hogy elvinné-e? Nem tudom. Chaney egy hithű materialista, elszánt isten- és lélektagadó. A legfanatikusabb fajtából. Ha őt meggyőzi a könyv, akkor nyert ügyünk van.

Helyes mondta Gorkie, és felállt. Akkor idehozzuk Chaney-t.

Andan azt hitte, rosszul hallotta, amit Gorkie mondott.

Hogy mi?

Elmegyünk Chaney-hez, megfogjuk, és elhozzuk ide. Elbeszélgetnek, elolvassa a könyvet, azután meggyőzzük, hogy legyen a kapcsolatunk Donovanhoz mondta Gorkie, majd odaszólt Mörjikének. Hol lakik Chaney?

Washington D.C. válaszolta Mörjike.

Georgetownban lakik, mintegy kétszáz méterre az én házamtól mondta Andan. De odamenni? Ha ott van egyáltalán Ide akarják hozni?

Igen. Összerakjuk a tervet, azután nekilátunk.

Andan lenézett a deszkákra. Valóban érdekes lenne találkozni Chaney-vel. Erős szövetséges, ha csatlakozik. Felvette a deszkáját, és folytatta a csiszolást.

Rendben mondta. Nem voltak kételyei. Ha Gorkie azt mondja, hogy idehozzák, akkor idehozzák. Már kezdte megszokni, hogy a klán mindenre képes.

2.

EGY ROLLS-ROYCE-BAN

November 4. szombat, zónaidő: 03 óra 00 perc

Az út, melyen a Rolls-Royce lépésben haladt, annyiban tért el a környezetétől, hogy négyszáz éve erre járnak a karavánok, és a rengeteg láb és kerék szinte aszfaltsimaságúvá tette az utat. A kocsit egy húsz év körüli férfi vezette, hátul, a tágas utastérben két férfi nagy szemű, mézédesszőlőt szemezgetett. Ötven méterrel távolabb két terepjáró követte, mögötte tevekaraván bandukolt. Összesen száz ember, állig felfegyverezve, bár ez nem látszott rajtuk. Kiváló harcosok voltak, kiváló fegyverekkel felszerelve.

Esteban Sevilla épp egy régi történetet mesélt Nasszír sejknek, melyben egy olasz lovag meg akarta mérgezni az uralkodót, de végül önmagát mérgezte meg, mert elfelejtette, mibe rejtette a mérget. A sejknek tetszett a történet, meg is jegyezte, hogy az ember milyen páratlanul belebonyolódhat a saját gondolkodásába és érzelmeibe. Sevilla ekkor így szólt.

Szétnéztem a világban, barátom, utánajártam, hogy vajon mi történne, ha az arabok szövetségre lépnének az oroszokkal, és háborút kezdeményeznének a Nyugat ellen.

És mire jutottál? kérdezte a sejk. Egy fürt szőlőt emelt ki az aranytálból, és csipegetni kezdett.

Arra, hogy ez nem lenne jó. Világháború kerekedne belőle, az pedig olyan változásokat hozna, amelyek megjósolhatatlanok mondta Sevilla. Az amerikaiak eleve abból indulnak ki, hogy az arabok, az oroszok és a kínaiak fellépnek a NATO-országok ellen.

A kínaiak? Azokkal nem lehet szót érteni.

Az amerikaiak üldözési mániában szenvednek. Azt hiszik, hogy mindenki, aki nem szereti őket, egy titkos összeesküvés szereplője.

A sejk bólintott.

Tehát a háborút felejtsük el mondta.

Igen, ezt tegyék. Most nagyon nem lenne hasznos egy háború. Túl sok csapás érte ezt a világot, egy háborúba végleg belerokkanna.

3.

OROSZORSZÁG ELNÖKÉNEK REZIDENCIÁJA

MOSZKVA

November 4. szombat, zónaidő: 05 óra 12 perc

Nem olyan régóta, mint a Sevilla-dinasztia, de orosz földön is létezik egy család, amely hatszáz éve politikai tanácsadásra specializálódott. Ők a Fjodorov-dinasztia. Hat évszázada a Fjodorov-család

választja és tanítja Oroszország uralkodóit, ők vezetik be az uralkodót a hatalom kulisszatitkaiba, ők mutatják be a választottat a fontos kapcsolatoknak, ők tanítják őket viselkedni, beszélni, irányítani, és kegyetlennek lenni. Ők a hatalom, ami sohasem látszik. Ők a szó forrásai, amelyek halált vagy életet hoznak a népnek, vagy más nemzeteknek.

Oroszország elnöke, Nyikoláj Andrejevics Kamov, rezidenciáján fogadta korai látogatóját, egy teljesen átlagos, hivatalnokkülsőjű, hétköznapi öltözködő embert, akinek nagyobb hatalma volt, mint neki. A férfit Joszif Fjodorovnak hívták. Az elnök beinvitálta a dolgozószobájába, ahol könyvektől körülvéve két mély bőrfotel állt, közöttük kis asztalka, előtte fából készült földgömb, amely még a cári időkből maradt.

Nyikoláj Andrejevics teával kínálta Fjodorovot. Két kis gyűszűnyi csészével a kezükben ültek le a dolgozószobába beszélgetni.

Andrej, ezzel az ostoba háborúval azonnal le kell állni, megértetted? Elképesztő sületlenség! mordult fel Fjodorov. Egyedül ő hívta az elnököt Andrejnek. Még hogy háború! Kinek az ötlete volt ez az ökörség? A tied?

Az elnök behúzta a nyakát. Tartott Fjodorovtól, akivel egyidős volt, de aki mindig is teljességgel megfoghatatlan volt a számára. Még elképzelni sem tudta, meddig terjed a hatalma, de úgy gondolta titokban, beszélni sohasem beszélt róla, hogy a világot néhány ember kormányozza, és Fjodorov az egyikük. Az elgondolása helyes volt, de a következtetés Fjodorov hatalmáról nem, mert Fjodorov csupán Bolotov sokadik embere volt.

Nem, nem az én ötletem volt, tanár úr védekezett Nyikoláj Andrejevics. Az arabok találták ki.

Az arabok?! csattant fel Fjodorov. Sejthettem volna! Mondhatom! Ennyi ész abban a sok nagy országban! Háborút indítani? Gazdasági válság esetén? Fjodorov a homlokára csapott. Uram kegyelmez! Oroszország rossz gazdasági állapotban volt, most pedig már rosszban sincs. Az arabok itt-ott jó gazdasági viszonyok közt éltek, de instabil gazdaságban, mivel egész gazdaságuk egyetlen dologra épült: – Fjodorov felemelte a mutatóujját az olajra. Most pedig az arabok a rossznál is rosszabb gazdasági helyzetben vannak. Egy darabig még biztosan elsáfárkodnak az olajtartalékukkal, de már semmi sem lesz a régi. A NATO-országok is gazdasági válságban vannak, de nekik akkora tartalékaik vannak, amilyen Oroszországnak nem is volt! Háborút csak nagyon erős gazdasági háttérrel szabad elindítani! Ez a törvény, Andrej! Hitler a páratlan német iparra támaszkodott, és hosszú éveken keresztül készült a háborúra. Nem vágott bele piff-puff! És mégis veszített! Felejtsd el ezt a háborút, Andrej, de sürgősen!

Értettem, tanár úr! mondta az orosz elnök alázatosan.

4.

EGY BÉRHÁZ PINCÉJÉBEN

BOSTON, MASSACHUSETTS

1996-ban hat arab férfi érkezett az Egyesült Államokba, és politikai menedékjogot kértek. Könnyedén tudták bizonyítani, hogy hazájukban üldözik őket, különös iratokat és felkavaró fényképeket mutogattak, majd ruháikat levetve, a menekültügyi hivatal munkatársai megnézhatték kínvallatás során szerzett, borzalmas sebeiket: a korbácsnyomokat a hátukon, a késnyomokat a mellkasukon, és a számtalan cigarettanyomot a vállukon, karukon és a nyakukon. Az Egyesült Államok kormányától letelepedési engedélyt kaptak. Munkát vállaltak, és szorgalmasan tanulni kezdték a nyelvet. Mind a hatan autószerelő-műhelyben kaptak állást, majd idővel kettejüket elbocsátották létszámleépítés miatt. Ők ketten újságot kezdtek árulni.

Mind a hatan szigorúan távol tartották magukat mindenféle politikai tevékenységtől, kerülték még a látszatát is annak, hogy lenne bármiféle politikai véleményük. Vallásukat sem gyakorolták, legalábbis mások előtt soha. Kis lakásukban nem volt egyetlen Korán sem, vagy bármi más, ami arra utalt volna, hogy igazhitűek lennének. Gondosan ügyeltek rá, hogy egyetlenegyszer se szegjék meg a törvényt, mert nem akarták, hogy a hatóságok felfigyeljenek rájuk. Nem vásároltak arab lapokat, és az egyetlen arabok által is látogatott társaság, amibe eljártak, egy tekeklub volt. A hat arab férfi hétköznapi életet élt, megházasodtak, hármójuk amerikai lányt vett el, még az amerikai ételekre is rákaptak, és amint elég jól értették a nyelvet, moziba is eljártak amerikai filmeket nézni.

De volt egy megbeszélt jel.

Egyszer majd egy férfi, akinek német neve van, valamilyen Wolfgang, felkeresi őket, és régi perzsaszőnyegeket keres, amelyek hibásak. Ez volt jel, semmi több, csak egy férfi, német névvel, aki szőnyegeket akar venni.

Négy év telt el, és senki sem jött. Hanem aztán a tegnapi napon, a reggeli órákban egyikükhöz egy férfi toppant be. Wolfgangként mutatkozott be, és aziránt érdeklődött, hogy van-e eladó hibás perzsaszőnyege, mert megvenné őket, és régi aranyérmékkel fizetne.

A hat férfi tegnap megváltozott.

És most Boston külső területén egy lerobbant bérház egyik pincéjében dolgoztak, már majdnem tíz órája. Egyszer sem álltak meg. Allah színe elé készültek, igyekeztek mindent tökéletesen csinálni. A testüket mardosó éhség nem számított.

Már tíz órája dolgoztak fáradhatatlanul, és már semmi sem számított, csak az az egy.

A Szent Küldetés.

Tíz órája csak a féltonnás bombát építették, ami majd sok-sok embert öl meg, Allah szent nevében.

5.

NEMZETKÖZI HÍRSZERZŐ KONGRESSZUS

REYKJAVIK, IZLAND

A kémkongresszus az Egyesült Államok keleti parti ideje szerint 19 óra 00 perckor kezdődött el, pénteken. Ekkor Izlandon éppen éjfél volt. Donovan csütörtök reggel óta szervezte a találkozót; meghívta a brit, az izraeli, a francia, az olasz, a spanyol, a német, a svéd, a dán, a norvég, a török, a görög, az ausztrál, a brazil, a kolumbiai, a kínai, a japán, az orosz, a lengyel, a magyar és a kubai titkosszolgálatok vezetőit. A kubaiak és a kolumbiaiak nem is reagáltak a meghívásra, a kínaiak jelezték, hogy valószínűleg mennek, de nem mentek, a görög hírszerzés vezetőségéről pedig senki nem tudott semmit. A kongresszus helyszínéül szolgáló szállodát a titkosszolgálatok emberei már tegnap délután kettőkor lezárták, és átkutatták minden négyzetcentiméterét, mielőtt este megérkeztek a főnökök különgépeiken.

Éppen reggeli- és cigarettaszünetet tartottak. A kémfőnökök és bizalmasaik elcsigázottan jöttek ki a tárgyalóteremből, melynek a szálloda díszterme adott otthont. A hétórás non-stop tárgyalás még a legedzettebbeket is megviselte. A tolmácsolás és az akadékoskodás sokakat megizzasztott. A kétórás szünet a lehető legjobbkor jött. Néhányan azonnal a szobák felé vették az irányt, hogy aludjanak egy kicsit, mások a legrövidebb úton el akarták hagyni az épületet, hogy a parkban kiszellőztessék a fejüket, megint mások a svédasztalokat vagy az éttermet rohanták meg. És olyanok is voltak, akik egyikkel sem éltek. Közéjük tartozott a CIA, az SIS* és a Moszad küldöttsége.

- SIS (Secret Intelligence Service): Titkos Hírszerző Szolgálat. Brit titkosszolgálat.

Donovan az igazgatójával, Sir Henry Woodwarddal, és a Moszad igazgatójával, Jaakov Gershon tábornokkal bevonult az egyik félreeső irodába, melyet mindhárom titkosszolgálat technikusai átkutattak. Clive Morton és Ackermann, a CIA-küldöttség további tagjai, az SIS és a Moszad küldöttségének további tagjaival a szoba előtt álltak őrt.

Egy rakás balfasz jegyezte meg Donovan a díszterem irányába bökve a hüvelykujjával. Úgy érezte, nem számíthat másra, csak két régi szövetségesére, az angolokra és az izraeliekre.

Nem voltak valami együttműködő hangulatban szólalt meg Gershon tábornok. Leült a három fotel egyikébe. Nem udvariaskodott, hogy a többiek előtte üljenek le.

Sir Henry is helyet foglalt, kényelmesen elhelyezkedett. Donovannál aktatáska volt, lehuppant a harmadik fotelbe, térdére fektette a táskát, és kinyitotta. Nem volt az a kimondott édesszájú ember, de hosszú tárgyalások alatt kizárólag csokoládét fogyasztott. Egy nagy doboz francia bonbont vett elő, aztán a táskát bezárta és letette a földre a fotel mellé. Kibontotta a dobozt, és úgy kínálta oda Sir Henrynek és a tábornoknak, hogy a doboz éppen kettejük közt legyen.

Egy kis energia, uraim mondta Donovan. Vegyetek nyugodtan. Az ott a legszélén kókuszos, a második sor mellette epres, azután banános, majdogyorókrémes, és a szélső likőrös.

Mindkét hírszerzőfőnök az utóbbiból vett. Donovan elmosolyodott, aztán ő is kivett egy likőrosét, majd a dobozt a dohányzóasztalkára tette a fotelok előtt. Elfogyasztották az édességet. Gershon tábornok vett még egyet, Sir Henry egy kókuszosat, Donovan egy epressel próbálkozott, ezt követően mindhárman egy-egy banánossal éltek.

Esküszöm, soha nem gondoltam volna, hogy ez az Andan-ügy ennyire elfajulhat! jelentette ki Sir Henry, a banános után.

Nem hiszem, hogy bármelyikünk is egy pillanatra ezt gondolta értett egyet Donovan.

Már elég régóta mondom, hogy sokkal komolyabban kell vennünk a terrorizmus fenyegetését mondta Jaakov Gershon. Az a csoda, hogy csak most történt meg! Ez a legnagyobb csoda, amivel életemben találkoztam. Tudjuk, hogy a Hamasz, a Hezbollah és a Bin Laden-féle szervezet rendelkezik atomfegyverrel, kommandós bombával. És még egyikük sem vetette be sehol. Fogalmam sincs, hogy miért nem. Ez az egész dolog már itt lógott a levegőben. Már nagyon régen. Még csak azt sem mondhatjuk, hogy meglepett minket, hogy valaki elkezdte. Annyi baromi veszélyes fegyver van a világon, és olyan elkeserítően könnyű hozzájuk jutni, hogy én inkább azt nem értem, hogy miért csak most kezdődött el.

Ez egyértelmű, Jaakov, de most sóhajtozás helyett inkább azt beszéljük meg, hogy mit tehetnénk mondta Donovan. A Moszad keresi Andant az Egyesült Államokban?

Gershon összehúzta a szemét.

Bill, ilyen kérdéseket értelmetlen feltenned, mert

Oké, oké, akkor másként fogalmazok szólt közbe Donovan. Először is, ha egy-két kidon az Államokban van, és irtja a nácikat, nem probléma. Irsátok csak őket, addig se szervezkednek a kormány ellen. Nem keresünk titeket, nem akarjuk megakadályozni, oké? Semmi gond. És most átfogalmazom a kérdést. Tudjátok, hogy merre van Andan?

Gershon vett egy mogyorókrémes bonbont, bevette a szájába, szétrágta, aztán beleköpte egy papír zsebkendőbe. Nem ízlett neki. Csak ezután válaszolt.

Nem. Nem akarlak titeket untatni a részletekkel, de számtalan nyomot lenyomoztunk, végigkövettünk minden szálát Gershon elhallgatott.

És? kérdezte Donovan fél perc múlva.

Kimondom, jó? Már úgyis annyira kikívánczik a tábornok nagy levegőt vett, aztán kimondta. Andan egy fantom.

Sir Henry keresztbe tette a lábát.

Hogy érted azt, hogy Andan egy fantom? kérdezte.

Gershon odafordult az SIS igazgatójához.

Nem az a baj, hogy nem találjuk, bár már annak se örülnék. Az a baj, hogy sehol nincs nyoma. Ilyet még az életben nem láttam! Megvannak a forrásaink. Mindenkit be tudunk határolni, mindenkit. Valamennyire. Honnan jött, kihez tartozik. Valamennyire mindenkit be tudunk határolni. Andant nem. Róla semmit nem tudunk! Semmit! Minden információnk a sajtóból származik, és eljutott ez-az az

alvilágból, de onnan is csak annyi, hogy Andant halálra ítélte minden létező maffia a világon. De a náci nem tudnak róla semmit! Nem is ismerik! Azt se tudják, ki az isten ez az ember, és honnan ugrott elő! Nem tudnak róla semmit, senki semmit! Andant nem találjuk. Egyetlen nyomra se bukkantunk rá. Valahányszor azt hisszük, hogy na, most megvan, csak a semmit markoljuk. És ez igazán ijesztő. Nem vagyok félős ember, nem félek senkitől a világon. Csak Andantól áll fel a hátamon a szőr. Ez az ember valami olyat tud, amit egyetlen más terrorista sem. Ő az a mumus, akitől mindig is féltünk, de aki eddig még nem létezett. Mintha a képzeletünk teremtetten volna.

Mindhárman elgondolkodtak ezen, közben fogyott a bonbon.

És nálatok, Sir Henry, mi a helyzet? kérdezte Donovan.

Sir Henry elővette zakója zsebéből a pipáját és a dohányzacskóját. Elkezdte megtömni a pipát.

Ugyanabba a jelenségbe ütköztünk mi is mondta. A terrorcsoportok nem ismerik, nem tudják, kicsoda. Rejtélyes egy alak, annyi szent!

Mi azzal kezdtük a keresését, hogy végigkérdeztük a maffiákat, ki tudja, hol van, ki ismeri mondta Donovan, majd felhúzta a vállát. De senki.

Ezt mondom én is! Ez az ember egy fantom! mondta Gershon tábornok.

Sir Henry pöfékelni kezdett.

Donovan elgondolkodott. Most először tette meg, amit már régen meg kellett volna. Fogta Andant, és mindent, amit ők találtak ki róla, hogy náci, hogy Ebolát vetett be, hogy le akarja buktatni a maffiákat, meg a többi dezinformációt, félretette, és nézte, mi maradt.

Egy fantom.

Végigfutott a hideg Donovan hátán, megborzongott. Még mindig semmit nem sikerült megtudniuk róla. Semmit nem sikerült. Semmit. Semmit. Semmit. A kubai szál, melyet Gilmore vallomása után indítottak el, sehová sem vezetett. A nő vagy félrebeszél, vagy semmi köze Andanhoz.

Egy fantom

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

1.

ELNÖKI PALOTA

BAGDAD, IRAK

November 4. szombat, zónaidő: 14 óra 20 perc

Az elnök, Abu Szahaf, azonnali sürgőséggel magához rendelte a hadügyminisztert. Ahmed el Zahavi

időben érkezett volna, mégis felrohant öt emeletet, és a végére majd megszakadt. A homlokán lévő izzadságcseppekkel és a zihálásával akarta mutatni az elnöknek, hogy mennyire hűséges hozzá, és hogy csak úgy lesi a parancsait. Irakban élet-halál kérdése volt a hűség. Ha valakivel kapcsolatban csak felmerült a gyanú, hogy nem elég hűséges, az könnyen életét veszthette.

Az ajtónálló három nagyot koppantott az elnök irodájának ajtaján, amikor a hadügyminiszter megérkezett. Az elnök irodájában is állt egy őr az ajtóban.

Az elnök intett, az őr kinyitotta az ajtót, és beengedte a hadügyminisztert. Vigyázzba vágta magát, majd kiment az irodából, és becsukta maga után az ajtót.

Elnököm! mondta a hadügyminiszter nyájasan.

Az elnök nem kínálta helyyel.

Ismételten átgondoltam a háború dolgát mondta az elnök.

Ez nagyszerű, elnököm!

Meggondoltam magam, mégsem akarok háborút. Annyit mondhatok, az idő nem alkalmas. Egyelőre várunk. Állítsa le az előkészületeket. Távozzon.

A hadügyminiszter kihúzta magát, és teátrálisan tisztelgett.

Ahogy óhajtja, elnököm! mondta, és sietősen távozott.

Nem értette, miért lépett vissza az elnök, de nem is az ő dolga volt. Rohant, hogy leállítson mindent.

2.

TANÁCSTEREM, KREML

MOSZKVA

November 4. szombat, zónaidő: 16 óra 43 perc

A közelgő háború miatt mindannyiukat elragadta egy kicsit a gépszíj, és amikor az elnök bejelentette, hogy nem vesznek részt a háborúban, néhányan nagyon rossz néven vették, de olyan is akadt, aki örömmel fogadta.

Hála istennek! emelte a kezét az ég felé Iván Zinovjev, a külügyminiszter.

Az arabok nem fognak örülni jegyezte meg a belügyminiszter, nem mintha az arabok rá tartoztak volna.

A külügyminiszter legyintett.

Nem probléma. Legfeljebb visszaadjuk nekik az aranyat. Mit tehetnének? Semmit.

Való igaz, nem biztonságos rossz gazdasági alapokról indítani háborút mondta a pénzügyminiszter. Az iparunk és a mezőgazdaságunk romokban hever, előbb ezeket kellene helyrerakni egy kicsit. Nemcsak az itt a baj, hogy a pénz szinte teljesen elvesztette az értékét. Ez csupáncsak tünet. Nyikoláj Andrejevics, maximálisan támogatlak!

Köszönöm, Mihail biccentett az elnök.

A hadügyminiszter, Borisz Koloszov mindezidáig csak ült a széken magába roskadva, és forrt benne a méreg. Most kitört belőle.

EZ AZ EGÉSZ EGY NAGY RAKÁS SZAR!!! üvöltötte olyan hangerővel, hogy még az elnöknek is megfájdult tőle a feje, pedig ő ült a legmesszebb a hadügyminisztertől.

Oroszországban a legfelső katonai vezetés körében is elfogadott, bevett szokás a keresetlen fogalmazás. A hadügyminiszter egyenesen elvárta minden beosztottjától, hogy káromkodjon, mert úgy vélte, hogy aki nem káromkodik, az nem egyenes ember, titkol valamit, következésképpen megbízhatatlan.

Nyikoláj Andrejevics, kérlek, hogy haladéktalanul függeszd fel a hadügyminisztert! szólalt fel a Zinovjev.

A hadügyminiszter felpattant, kidüllesztette a mellkasát és a hasát, és a külügyminiszter felé fordult.

MAGA EGY ALJAS ÁRULÓ!!! AZ ILYENEKNEK A BÖRTÖNBEN KELL MEGDÖGÖLNIÜK!!! odafordult az elnökhöz. ELNÖK ÚR, BÍZD A RENDFENNTARTÁST A HADSEREGRE, MERT KÜLÖNBEN MINDEN ELVESZIK!!! ÉRTSD MEG, OROSZ ANYÁCSKA ELPUSZTUL, HA NEM VÉDJÜK MEG! MEG KELL ELŐZNÜNK AZ IMPERIALISTA-FASISZTA KORMÁNYOK TÁMADÁSÁT!!!

Maga azt sem tudja, miről beszél! állt fel a külügyminiszter, remegve és vörösen az indulattól. Fogalma sincs azoknak a szavaknak a jelentéséről, amiket mond! Mi az, hogy imperialista-fasiszta kormány?! Ilyen nincs is!

ELNÖK ÚR, KÖVETELEM A RENDFENNTARTÁS JOGÁT A HADSEREGNEK!!! KINT KÁOSZ VAN! KÁOSZ VAN AZ ORSZÁGBAN!!! AZ ORSZÁGOT ELLEPI A KÁOSZ!!! odafordult a külügyminiszterhez, szemöldökei úgy meredtek előre, mintha azokkal akarná felöklelni a minisztert. ESKÜSZÖM, HOGY MEGTISZTÍTOM AZ ORSZÁGOT AZ ÁRULÓKTÓL!!! ÉS TÉGED, TE MOCSKOS ÁRULÓ, OROSZ ANYÁCSKA SZENT TESTÉN ERŐSZAKOT TÉVŐ, ÉLŐSKÖDŐ KAPITALISTA FELFORGATÓ KÉM, TÉGED A HÁTSÓ UDVARON MAGAM LŐLEK TARKÓN!!!

A külügyminiszter a fejéhez kapott.

Ezt nem hiszem el az elnökhöz és a többi miniszterhez fordult. Ez az ez az örült halálosan

megfenyegetett! Követelem, hogy váltsák le! Követelem

A hadügyminiszter az asztalra csapott, és üvölni kezdett.

KÖVETELEM A HADSEREG

csukják le! kiabálta a külügyminiszter.

A HATALMAT! AZONNAL! AZONNAL! MERT KÜLÖNBEN

Az őrséget!

OROSZ ANYÁCSKA MEGHAL! HAZÁNK HŐS FIAI SÍRNAK!

Halálosan megfenyegetett! Nyikoláj Andrejevics!

A belügyminiszter, aki jobb szeretett szélsőségek közt lavírozni, megpróbálta kibékíteni őket.

Csillapodjatok! Tárgyaljunk! Beszéljük meg a kérdést!

NINCS MIT MEGBESZÉLNI! A HADSEREG KÖVETELI, HOGY FENNTARTHASSA A
RENDET AZ ORSZÁGBAN! EZ MINDANNYIUNK ÉRDEKE!

Nyikoláj Andrejevics! Halálosan megfenyegetett ez az örült! Nyikoláj And

HA MOST NÁLAM LENNE A MAKAROVOM, ÉN ITT HELYBEN AGYONLŐNÉLEK, TE
ROHADT ÁRULÓ!!!

Ezt ezt ezt nem hiszem el a külügyminiszter megszédült, meg kellett támaszkodnia az asztalon.
Esdeklően nézte az elnököt, hogy tegyen már rendet.

Az elnök felállt, felemelte a kezét.

Mind a ketten üljenek le mondta, és mutatta is. A külügyminiszter feldúltan leült. A tábornok tovább
csapkodta az asztalt.

AZ ILYEN MOCSKOS, ROHADT IMPERIALISTA ÁRULÓ ROHADÉKOK

Az elnök egy kicsit felemelte a hangját.

Borisz, elég legyen! Ül le!

OROSZ ANYÁCSKÁT ELÁRULOD, TE KAPITALISTA KÉM! TE

Borisz, kérlek!

ÉLŐSKÖDŐ ROHADÉK!!! A HÁTSÓ UDVARON LŐNÉLEK TARKÓN A MAKAROVOMMAL,
TE IMPERIALISTA, KIZSÁKZMÁ

MOST MÁR ELÉG LEGYEN!!! ordította az elnök teli torokból. A hadügyminiszter végre észrevette. MOST MÁR ELÉG LEGYEN, A KURVA ISTENIT! ÜLJÉL MÁR LE A SEGGEDRE!

A hadsereg követeli magának folytatta a tábornok valamivel halkabban.

KUSS! ÜLJ LE!

A tábornok végre leült a helyére.

Nem lépünk be egy háborúba a Nyugattal mondta az elnök. Most nem. Nincs itt az ideje. Nincs hátország gazdaság nélkül. Az elnök is leült. Amikor a NATO háborút indított Miloseviccsel szemben, hiába emeltük fel a szavunkat az incidens ellen, hiába fenyegetőztünk, hogy odaküldjük a flottát, a NATO csak legyintett! És miért? Mert pontosan tudták, hogy nincs annyi pénzünk, hogy odavigyük a flottát! Hát ez a nagy büdös helyzet! Egy erős hadsereg hátországa az erős gazdaság.

A tábornok felugrott.

Van erő a hadseregben! Akkora erő van benne, hogy az egész imperialista-fasiszta amerikai földrészt a tengerbe tudja süllyeszteni! Akkora erő van a hadseregünkben, hogy az egész világot elpusztíthatná! Meg tudjuk védeni magunkat, bárki ellen!

Amíg nincs fenyegetés

Tudom, hogy a NATO már feni ránk a fogát! Én tudom, hogy csak a nukleáris arzenálunk miatt nem mernek megtámadni minket, de most azt hiszik, hogy teljesen elgyengültünk, és ez felbátorítja

A NATO most mással van elfoglalva legyintett az elnök. A NATO minden tagországa ugyanolyan gazdasági válsággal küszködik, mint mi. Amíg a gazdaság nem áll betonszilárd alapokon, a NATO még csak nem is fog a háborúra gondolni. Kivéve, ha valaki megtámadja.

Elnök úr! Én tudom, hogy a NATO

Mi a bizonyíték?

A tapasztalat! Hatvan éve vagyok katona! A tapasztalatom azt súgja

Ez nem bizonyíték csóválta a fejét az elnök. Nem kezdünk háborúba, ezt eldöntöttem. Szavazzunk, uraim. Ki szavaz a háború mellett?

A hadügyminiszter keze a levegőbe lendült. Másé nem.

Ki szavaz a béke mellett?

Csak a hadügyminiszter keze maradt az asztalon. Az orosz-arab találkozó után a kabinet egyöntetűen a háború mellett szavazott, most a hadügyminisztert kivéve egyöntetűen ellene.

Nem kezdünk háborúba. El van döntve. Ez többé nem vita tárgya foglalta össze az elnök.

A hadügyminiszter elkeseredetten hajtotta le a fejét. A dühtől remegett az arca, a kezei ökölbe szorítva. Csak állt ott egy helyben, aztán így szólt.

Ez egy puhány kormány! Semmit se tud a vezetésről! az asztalra köpött. Lemondok mondta, és peckesen elhagyta a termet.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Zinovjev bizalmas hangon beszélni kezdett.

Nyikoláj Andrejevics, én félek. Ez az ember bármire képes, hogy a neve bekerüljön a történelemkönyvekbe. Félek, hogy felláztatja a hadsereget.

Ezt a veszélyt magam is reálisnak látom jelentette ki a belügyminiszter.

Az elnök lefirkantott három betűt egy papírdarabra: GRU*. Meg kell kérdeznie a katonai hírszerzést, hogy a hadsereg miként reagálna arra, ha letartóztatnák a tábornokot. És lefirkantott még három betűt: FSB*. Lehet, hogy az a legjobb megoldás, ha likvidáltatja a tábornokot.

- GRU (Glavnoje Razvedivatyelnoje Upravlenyje): Hírszerzési Főigazgatóság. A szovjet (orosz) fegyveres erők vezérkarának hírszerző főcsoportfőnöksége.
- FSB (Fegyerálnaja Szluzsba Bezopasznosztyi): Szövetségi Biztonsági Szolgálat. Oroszország nemzetbiztonsági hivatala.

Később még beszéljünk róla mondta az elnök. Most azonban a legsürgősebb dolgunk, hogy leállítsuk a háborús készülődéseket.

Lent az udvaron Borisz Koloszov tábornok, Oroszország hadügyminisztere beszállt hatalmas, fekete Csajka szolgálati gépkocsijába, és megütögette a tetőt, jelezvén a sofőrnek, hogy mehet. A sofőr elindult a kapu felé. A tábornok gondolataiba mélyedt.

Meg kell mentenie orosz anyácskát.

És erre csak egy lehetősége volt.

Undorodott tőle, de meg kell tennie.

Nincs más lehetőség.

Orosz anyácska kedvéért.

Szövetkezni fog a maffiával.

3.

GOLDEN GATE HÍD,

SAN FRANCISCO

November 4. szombat, 10 óra 36 perc

A terrorizmus eszközeivel van, amit el lehet érni, és van, amit nem. A terrorizmus alkalmas arra, hogy embereket gyilkoljon meg, alkalmas arra, hogy rettenetes félelmet keltsen a polgári lakosságban, olyan félelmet, ami megbénítja az életüket, ami megbénítja a gazdaságot. Ugyanakkor a terrorizmus teljességgel alkalmatlan arra, hogy megbénítsa a hadsereget, a titkosszolgálatot vagy a kormányt. Izraelt bármennyi terrortámadás is érte, a hadsereg, a titkosszolgálat és a kormány sohasem bénult meg, még akkor sem, amikor a legtöbb ember nem merte kitenni a lábát az utcára. Még ha egyes vezetők, kulcsemberek még is halnak, a hadsereg, a titkosszolgálat, illetve a kormány felépítése, működési rendje kizárja, hogy ez a lebénulásához vezessen. A terroristák mindig azt állítják, hogy kormányok ellen harcolnak, csak hogy a terrorizmus eszközeivel nem érhető el más, mint a polgári lakosság pusztítása, illetve egyes, kevésbé jelentős kaszárnnyák, támaszpontok megrongálása. Amikor a Keleti Hatalmak Szövetsége terrorháborút fontolgatott a NATO-országok ellen, sokkal nagyobb fába vágta a fejszéjét, mintsem azt el tudta volna képzelni. Megbénítani a NATO hadseregét, illetve vezetését a terrorizmus eszközeivel nem lehetséges. Erre a Keleti Hatalmak valamennyi szakembere azonnal rájött, mihelyt elkezdte azt tervezgetni, hogy hová és milyen jellegű csapást mérjenek fanatikus terroristái, hogy azzal megbénítsák valamelyik NATO-tagország haderejét, titkosszolgálatát vagy kormányát. Rá kellett jönniük, hogy akármekkora pánikot keltenek is a lakosság körében, amit elérnek ezzel, az az összefogás és a hadsereg készségbe lépése. És éppen ezek ellenkezője a cél. A tervezők rájöttek tehát, hogy az egyetlen, amire képesek, az a zűrzavar.

Az akció megtervezéséhez és megszervezéséhez nem csekély szakértelem kellett. A helyszínen mintegy hatvan ember vett részt az akcióban. Már négy évvel ezelőtt készen volt a terv, a végrehajtók is már évekkal ezelőtt betelepültek, a felszerelést közel egy éve őrizték titkos raktárakban.

Az akció tegnap délután vette kezdetét.

Nagyon kockázatos volt.

Tegnap délután hat órakor, egy negyven méter hosszú hajó érkezett a Golden Gate hídhöz, és lassan, többször is meg-megállva, végighajózott a híd mentén a San Francisco-öbölben. A fedélzeten filmstáb készített felvételeket a hídról. Engedélyük volt rá. Miközben a hajó megállt a híd két tartópillérének betonba ágyazott talapzatának közelében, a hajófenéken kinyílt egy ajtó, amin keresztül súlyos acélládákat süllyesztettek az öböl fenekére.

Este tíz órakor egy tízfős képzett bűvárokból álló csoport merült a vízbe San Francisco partján, egy másik tízfős bűvárosztagnak pedig a szemközti parton. Kinyitották a ládákat, és tartalmukat a tartópillérek talapzatához hordták. A terveknek megfelelően helyezték el a plastik robbanóanyagot tartalmazó csomagokat, bekötötték a detonátort, majd beállították az időzítőt 10 óra 36 percre. Azután távoztak.

Szombaton délelőtt, fél tizenegy után hat perccel, másfél másodperces különbséggel, mindkét töltet felrobbant. A közel 1 300 méteres hídpálya a pillérek előtt eltört, és a vízbe zuhant, majd a part irányába kidőlt a 229 méter magas tartópillér a San Francisco oldalán, a szemközti oldalon pedig megroskadt. Soktonnás acélsodronyok, mint gigászi ostorok csaptak a vízbe, és ki a partra, szétvágva mindent, ami az útjukba került. A roppant tömegű tartópillér és a hídpálya vízbecsapódása tíz méter magas hullámokat vertek. A robbanás pillanatában háromszázhatvanhét jármű és kétszáztizenkilenc

gyalogos tartózkodott a hídon.

A Keleti Hatalmak Szövetsége titkos terrorháborút indított a NATO ellen.

4.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 4. szombat, 19 óra 22 perc

Donovan a hat és fél órás repülőút alatt aludt, így most viszonylag friss volt. A kongresszust sikeresnek ítélte, tizenkét pontban egyeztek meg. Közösen keresik Andant, mindegyikük létrehoz egy Andan-projektet, melynek a központja a Langley-ben működő projekt, a nemzetközi főkoordinátor Martin Ackermann. Megállapodtak egy vészjelző hálózat felállításában is: ha bárhol, bármelyikük tudomást szerez valamely ellenséges ország háborús törekvéseiről, az azonnal jelenti az információt a többieknek. Az SVR* és az FSB igazgatói akkor már tudtak a létrejött Keleti Hatalmak Szövetségéről, de mélyen hallgattak róla. Amikor Donovan felébredt, telefonált az elnök által rendelt több ezer neutron scan ügyében, és jó híreket kapott: az egyik szóba jöhető cég vezérigazgatója titkolja homoszexuális voltát, ami azt jelenti, hogy az illetőt lehet majd zsarolni, hogy készítse el nekik a kívánt mennyiséget.

- SVR (Szluzsba Vnyesnyej Razvedki): Külföldi Hírszerző Szolgálat. Oroszország kém szervezete.

Langley-be érkezvén Donovan saját irodájukba küldte Mortont és Ackermannt, ő pedig a mínusz harmadik emeleten szállt ki az igazgatói különliftből. A folyosószakaszokat egymástól különválasztó kapukban álló örök vigyázzba vágták magukat Donovan láttán, és kicsit el is csodálkoztak, hogy mit keres itt. Donovan a felszín alatti emelet északi szárnyába ment, ami a CIA főhadiszállásának legkihaltabb folyosószakasza: itt hetente ha egyszer lehetett észlelni valami kis mozgást. A folyosószakasz harminchárom méter hosszú volt, oldalain egyetlen ajtó sem nyílt. A folyosó végén másfél méter vastag páncélajtó, melyen csak azok juthattak át, akik a mögötte elterülő irodákban dolgoztak, valamint Donovan, és azok, akiket ő maga személyesen felhatalmazott. Más élő ember azon az ajtón nem juthatott át. Más élő embert már réges-rég elfogtak volna az idevezető folyosószakaszokon, vagy menthetetlenül eltévedt volna a folyosók és folyosószakaszok mindenféle jelzést nélkülöző, szemet bántóan egyforma labirintusában.

A hermetikusan záródó páncélajtó körül semmilyen azonosításra szolgáló berendezés nem állt. Csengő sem volt, a másfél méter vastag, tömör, speciális fémötvözetből készült ajtón bekopogni pedig úgysem lett volna értelme. Donovan megállt az ajtó előtt, és várta, hogy kinyissák. Míg végigjött a folyosón, az őrség ellenőrizte.

Az irdatlan tömegű ajtó megmozdult, süstörgő hangot adott ki, aztán hangtalanul behúzódott a falba. Két fekete ruhás, fegyveres férfi tisztelgett Donovannak. Donovan bólintott, és belépett.

Kit keres, igazgató úr? kérdezte az egyik őr. Az ajtó már zárult is vissza.

Casey Wigginshez jöttem felelte Donovan.

Parancsoljon, igazgató úr! mondta az ör, és elindult előre. Donovan ment utána.

Félhomályos, széles és egészen keskeny folyosókon vágtak át, mire megérkeztek Wiggins irodájához. Az ör beszólt a falra szerelt kommunikátoron.

William Donovan igazgató úr keresi Wiggins urat.

Az ajtó kattant és kinyílt. Az ör félrehúzódott. Donovan belépett a jól megvilágított helyiségbe, ahol három íróasztal állt számítógéppel és irattartóval. Az ör becsukta Donovan mögött az ajtót, és távozott.

Jó napot, igazgató úr! jött Donovan elé egy negyven év körüli, széles vállú férfi, aki Wiggins egyik személyes ügyintézője, azaz titkára volt.

Jó napot uraim! köszönt Donovan a két titkárnak, majd odabiccentett az egyik íróasztalnál ülő nőnek. Hölgyem. Casey-hez jöttem.

Parancsoljon! az egyik titkár átvágott az irodán, és kopogás nélkül kinyitotta az igazgató irodájának ajtaját. Amikor Donovan besétált az irodába, becsukta mögötte az ajtót.

Az iroda körülbelül húsz négyzetméteres volt; egy pánccs szekrény, egy iratszekrény, egy egész falnyi könyvespolc, ruhafogas, iratmegsemmisítő, szemétkosár, íróasztal, mögötte kényelmes, forgótalpas karszék, előtte két bőrfotel, és egy kis asztalka; az asztal bal oldalán, alig egy méterre tőle, egy teljességgel oda nem illő, egy méter magas fahordó állt (ez volt a bárszekrény); a falakon fényképek, diplomák, kitüntetések, az íróasztal mögött két csillagos-sávós lobogó, közöttük fekete márványtábla, rajta egyetlen szó csupa nagybetűvel: MAJESTIC.

Nocsak, nocsak. Bill Donovan személyesen? ráncolta össze a homlokát a MAJESTIC igazgatója, Casey Wiggins.

Wiggins 160 centi magas, arányos testalkatú, jól fésült fickó volt, a napokban múlt ötvenéves, olvasáshoz szemüveget használt, saszorra és nagy, elálló fülei voltak, fakó fekete hajába ősz hajszálak keveredtek; mokaszint, könnyű, fehér vászonnadrágot és rövid ujjú inget viselt. Magán kívül senki mástól nem várta el a nyakkendő, de ő ragaszkodott bordó csokornyakkendőjéhez. Igazi, született könyvmoly volt, aki vígan megvolt egy kis helyiségbe bezárva, villanyfénynél, napokig, hetekig nem látva a napot.

Hello, Casey!

Wiggins felemelkedett, kezét fogott Donovannal, aztán visszaült. Donovan letelepedett az egyik fotelbe.

Igen rég látogattál meg a kis kuckómban vigyorgott Wiggins.

Elég rég bólintott Donovan. Tudsz róla, hogy van egy Julius Andan nevű fickó, aki rendesen

megkavarta a szart?

Valami rémlik mondta Wiggins. Volt olyan hónap, amikor egyetlenegyszer sem tette ki a lábát a főfolyosóra, és nagyon jól elvolt. Fakó haján és sápadt bőrén meg is látszott, hogy mesterséges fény mellett él. Nem nagyon követte a világ eseményeit, csak egy dolog érdekelte, más nem, abban az egyben azonban páratlan, lexikális tudással bírt.

Az Eboláról? Wiggins bólintott. A bombáról? bólintás. A gazdasági összeomlásról? bólintás. Akkor te mindent tudsz. Hadd kérdezzem meg: mi a helyzet felétek?

A MAJESTIC csoportot 1947-ben hozták létre, egyike volt a CIA első osztályainak, és a legmagasabb szintű titkossági kategóriába sorolták. Kezdetben, a CIA legtöbb osztályával egyetemben Washington D.C.-ben működött. 1961. szeptember 20-án átadták a CIA új épületét, a Langley főhadiszállást, a MAJESTIC azóta végzi rendkívül titkos munkáját a harmadik felszín alatti szint északi szárnyában.

A MAJESTIC csoportot az Egyesült Államok kormánya hozta létre a nagy port felvert rosewelli ufóincidenst követően, azzal a céllal, hogy összehangolja a kormány ufókutatási programját, és megállapítsa: 1) létezik-e bármiféle földönkívüli aktivitás bolygónkon, ha igen 2) milyen természetű, 3) jelent-e veszélyt az Egyesült Államok nemzetbiztonsága szempontjából, és 4) mit lehet ellene tenni. A MAJESTIC csoport igazgatója a csoport főigazgatójának, illetve felügyelő-igazgatójának tartozik elszámolással, aki maga a CIA igazgatója. A MAJESTIC első főigazgatója Roscoe H. Hillenkotter admirális volt, a CIA első igazgatója. A csoport archívumot hozott létre, ahová összegyűjtöttek minden ufókkal kapcsolatos bejelentést, és kivizsgálták azokat, tudósokból álló bizottsága a nyomokat, és a diplomáciai kapcsolatfelvétel lehetőségeit vizsgálta, katonai bizottságának szakemberei az űrhajók elleni csapásmérés lehetőségét kutatták. Kevés szó esett a MAJESTIC csoportról, soha nem állt vizsgálóbizottság előtt, soha nem szedte ízekre a sajtó. A New York Times 1960. február 28-i számában leközölt egy meglehetősen hátborzongató interjút Roscoe H. Hillenkotter admirálissal, amelyben az admirális felfedi az amerikai kormány hozzáállását a témához.

Valami anomáliára gondolsz, az érdekelne? kérdezte Wiggins, az állát simogatva.

Donovan bólintott.

Különösebb aktivitást nem észleltünk. Nagyjából ugyanannyi a berepülés, többségében ugyanazokon a helyeken. Ez minden. Még mindig nem reagáltak a kommunikációs próbálkozásainkra. A birtokunkban lévő hét űrjárműért nem jelentkeztek, sem a tizennyolc holttestért, sem a nyolc élő idegenért. Miért kérdezed, hallottál valamit?

Donovan előrehajolt. Lehalkította a hangját.

Most érkeztem Izlandról, ahol egy kémkongresszust tartottunk. Hosszú órákat beszélgettünk Andanról, mindenki beszámolt arról, amit tud róla Donovan kis szünetet tartott. A semmiről. Nem tudjuk, honnan jött, kik állnak mögötte, mi a célja, semmit.

És arra gondolsz, hogy esetleg ő nem ember?

Donovan kínjában elnevette magát.

Nem, ez nem jutott eszembe mondta. Őszinte leszek. Most már nagyon régóta keressük Andant, és minden baromira eldurvult már. Én meg csak most már nem válogatok az eszközökben. Megpróbálok mindent, érted? Csak ennyi. Ha tőled elmentem, megyek a PRO irodába. Andan olyan, mint egy fantom. Csak úgy megjelent. A semmiből.

Wiggins bólintott.

Meg akarsz minket bízni? kérdezte.

Igen. Nézzetek körül a vonalaitokon. Hátha ráakadtok erre a fantomra.

Jó, szétnézünk. Máris ráállítok néhány embert.

Donovan a MAJESTIC után feljebb ment egy emeletet, a mínusz második szintre, annak is az északi szárnyának legvégébe, ahol a PRO iroda működött, a CIA egy másik, ugyancsak kiemelten titkos kutatási programja. A főhadiszálláson kevesen tudják, hogy létezik; akik tudnak róla, azoknak egy része nevetségesnek tartja létét; egy részük örül nekik; egy részük pedig ideges, mert attól fél, hogy kiderítik a titkait.

A PRO a Paranormal Research Office, a Paranormális Kutató Osztály rövidítése. A legtöbb titkosszolgálatnál megtalálható; különösen nagy hangsúlyt fektet rá a Moszad és az orosz hírszerzés. A CIA-ban a Tudományos-technikai Igazgatósághoz tartozik, kutatási területük az ESP*, a clairvoyance*, a telekinézis, a teleportáció és az úgynevezett spontán égés. Tevékenységük annyiból áll, hogy szerte a világon irodákat tartanak fenn, és rajtuk keresztül nagy mennyiségű jelentkezőt tesztelnek le, a legkiemelkedőbbeket pedig hosszas kutatási programok alanyaivá teszik, valamint ESP hírszerző akciókat és más titkos akciókat is végrehajtanak, változó sikerrel. Az oroszok többnyire sakkvilágbajnokságokon vetik be saját alanyaikat a nem orosz sakkozók megzavarására, valamint nemzetközi tárgyalásokon, a másik fél gondolatainak megismerése és összezavarása miatt. A tesztalanyokkal parapszichológusok, pszichológusok és pszichiáterek foglalkoznak.

- ESP: érzéken túli érzékelés. Nem fizikai érzékszervekkel való érzékelés, vagyis telepátia.
- clairvoyance: jövőbelátás.

Donovan megbízta őket azzal, hogy találják meg Andant a saját módszereikkel, és hogy derítsék ki, mi is folyik valójában a világon.

TIZENHATODIK FEJEZET

1.

JOHN CHANEY HÁZA

GEORGETOWN, WASHINGTON D.C.

John Chaney háza vörös téglából épült, csúcsos teteje volt, két emelet magasra húzták, erőt és stabilitást árasztott magából, és minden oldalról vastag törzsű, magas tölgyfák szegélyezték. A kertkapu zárva volt, erős láncot fűztek át rajta, és két hatalmas lakatot kattintottak rá. A garázsajtó, amely a ház utca felőli oldalán nyílt, ugyancsak vastag láncokkal és méretes lakatokkal lett lezárva. A bejárati ajtó két és fél centi vastag páncéllemez; az ablakokon golyóálló üveg, acélrács, és egy centi vastagságú páncéllemezek. Még a garázsajtóra is másfél centi vastag páncéllemezeket csavaroztak fel. A tetőn és a falakon biztonsági kamerák pásztázták a környéket, a kertkaput, a kertet, a bejárati ajtót, és az ablakokat láthatatlan lézersugarak és nyomásérzékelők ellenőrizték. A beépített tetőtérben és a második emeleten senki sem tartózkodott, mindenki leköltözött az elsőre, a földszintre és a pincébe. A szobákban és a folyosókon hegyekben állt a cement, a kavics, az akkumulátorok, az áramfejlesztők és az élelmiszer. A hálószobák és Chaney dolgozószobája a pincében kapott helyet. A pince többi részén egyfolytában dolgoztak: ástak, betont keverték, hogy a lehető leggyorsabban és a lehető legmélyebbre költözzenek a föld alá. Chaney, a felesége, két huszonéves lánya, az egyik lány férje, a másik barátnője, a család három alkalmazottja, és a négy, frissen felbérelt testőr húzta meg magát a házban, felkészülve a legrosszabbra.

Chaney egész napját a dolgozószobájában töltötte. Ez volt a ház kommunikációs központja, hat telefonnal, műholdvevővel, három számítógéppel, tíz darab két méter magas íratgyűjtőszekrénnel, hat tévével, hat videóval, tíz rádióval és tíz magnóval. Chaney hatalmas íróasztala mögött ült görgőtálpas székekben, a lábával és a kezével lökdöste magát egyik helyről a másikra, egyik tévétől a másikig, egyik rádiótól a másikig, egyik számítógéptől a másikig. Chaney egy időben nézte és videón rögzítette a CNN, a BBC, az NBC, a FOX News, az ABC és az Euro-News hírcsatornákat; hat rádiós hírcsatornát vett magnóra, és szüntelenül töltötte le az Internetről az angol nyelvű újságokat. Chaney egy könyv megírásával foglalatostkodott, amely Andanról szólt, ehhez gyűjtötte az információkat.

Gorkie, Mörjike, Shana és Damien dolga volt elrabolni Chaney-t; Zoe, Nadya és Nicole maradtak az új rejtekhelyen, Amazonas esőerdejében, Andannal együtt. Nicole, mint a klán orvosa, nem mozdulhatott el Andan mellől, mert egészségesnek kellett tartania Andant a dzsungel közepén.

Mivel sem a CIA, sem senki másnak nem volt tudomása a klánról, annak rejtekhelyeiről és titkos raktáiról, Gorkie és három ninjája használhatta saját felszerelését, így Chaney elrablása és a rejtekhelyre szállítása nem okozott semmiféle problémát.

Egy fekete, sötét üvegű Ford Bronco terepjáró közeledett nagy sebességgel Chaney házához. A kapu előtt durván lefékezett, hatméteres féknyomot hagyva maga után, majd befarolva megállt a kertkapu előtt. A motor továbbra is járt, az első meg a hátsó ajtó felpattant, és egy sötét öltönyt és FBI feliratú dzsekit viselő férfi, majd egy sötét nadrágkosztümöt és FBI feliratos dzsekit viselő nő ugrott ki. Mindkettőjüknél M-16-os gépkarabély volt, oldalukon kilenc milliméteres pisztoly. A nő a terepjáró közelében maradt, az utcát tartotta szemmel, a férfi a kapuhoz lépett, és becsöngetett.

Tizenkét másodperccel később szólalt csak meg a kaputelefon.

Kit keres? érdeklődött egy férfihang.

En James Carter különleges ügynök vagyok, az FBI-tól! John Chaney-vel kell beszélnem! Rendkívül sürgős! hadarta Damien. Felmutatta az igazolványát, hogy a kapu tetejére szerelt kamera jól láthassa.

Egy pillanat mondta a férfi, és bontotta a vonalat. Másfél perc múlva ismét felhangzott a kaputelefon, ezúttal Chaney volt az.

John Chaney mutatkozott be. Milyen ügyben keres?

Elnézést a késői zavarásért, uram! James Carter különleges ügynök vagyok, az FBI-tól! Azonnal el kell önt vinnem egy házba, amiről csak előszóban és biztonságos területen adhatok további felvilágosítást. Mr. Donovan és Mr. Calver hívhatja önt, uram!

En erről semmit sem tudok! Nem értesítettek! mondta Chaney. Érződött a hangján, hogy egyetlen porcikája sem szeretne kimozdulni otthonról, még ha a CIA és az FBI igazgatói várnak is rá.

Teljes körű, szigorú rádiócsendet rendeltek el, uram! Biztonsági okok miatt még a vezetékes telefonokat is tilos használni! Uram, azonnal el kell vinnem a találkozóra! Hozzon magával notebookot, diktafont, fényképezőgépet és iratokat! Ha rendelkezik engedéllyel tartott önvédelmi fegyverrel, a biztonság kedvéért, azt is hozza magával! hadarta Damien.

Chaney érezte, hogy valami rendkívül sürgős dolog történt. Nem gondolkodott tovább.

Legyen mondta. Két perc múlva a kapuban vagyok.

Várom, uram!

Chaney villámgyorsan összekapta magát, és két perccel később valóban kinyílt a ház bejárati ajtaja. Először két férfi jött ki, M-16-osokkal felfegyverezve. Körülnéztek, azután egyikük a kapuhoz sétált. Megnézte magának Damient, és a terepjárónál őrködő Shanát. Bekukkantott a kocsiba is.

Az igazolványát szolt Damienre.

Damien az orra alá dugta. A fickó tüzetesen megnézte, aztán bólintott.

Parancsa van?

Hogyne! Damien a belső zsebéből kisméretű borítékot vett elő, és átnyújtotta a testőrnek.

A fickó a borítékból egy háromrét hajtogatott papírt szedett ki. Széthajtogatta, átfutotta. Rövid, hivatalos hangnemben fogalmazott, gépelt, kézzel aláírt, FBI-os céges levélpapír, melyben Josh T. Calver, az FBI igazgatója utasítást ad John Chaney bekísérésére egy közelebbről meg nem határozott találkozópontra, kiemelve, hogy Chaney-t minden körülmények között meg kell védeni. Az egészet Mörjike írta, Calver aláírását is ő hamisította.

A testőr összehajtotta a levelet, és a borítékba dugta. Visszaadta Damiennek, aki azonnal elrakta.

Felhívom a figyelmét Calver igazgató záró sorára: John Chaney nagyon értékes a számunkra, ezért

minden eszközzel, és bármilyen áron meg kell őt védeni. mondta a testőr.

Alaposan az eszünkbe véstük nyugtatta Damien.

A testőr kulcsokat vett elő, és kinyitotta a kaput. Damien hátralépett, hogy a férfi kimehessen az utcára. A fickó nézelődött egy kicsit, főleg Shanát nézte meg, de mivel látta rajta, hogy érti a dolgát, bólintott a ház ajtajában álló másik testőrnek. Feltűnt Chaney, combközépig érő bőrkabátot viselt, aktatáskát fogott a bal kezében.

Jöjjön, uram! szólt oda Damien.

Chaney gyors léptekkel a terepjáróhoz sétált, és beült. Shana azonnal beszállt mellé, majd Damien is. Az ajtók becsukódtak, Mörjike rátaposott a gázra, a kocsí megugrott, és nagy sebességgel megindult.

Gorkie egy személyautóval követte őket, észrevétlenül.

2.

ELNÖKI DOLGOZÓSZOBA, KREML

MOSZKVA

November 5. vasárnap, zónaidő: 08 óra 00 perc

Alekszandr Kutuzov, az orosz maffia feje, nem volt okos ember, de kétségtelenül megvolt a magához való esze. Semmire sem vágyott jobban, minthogy egy hatalmas, félelmetes és gazdag ország ura legyen. Már ki is találta, hogy a hivatalos megszólítása Alex cár lesz. Oroszország hatalmas, és még félelmetes is, de szegény. Kutuzov az elmúlt húsz évben fel-alá utazgatott az országban, kötötte az üzleteket, ölte az ellenségeit, és kapcsolatokat szerzett. Beutazta az országot, és megtanulta, hogy Oroszország milyen hatalmas is valójában és nem értette, hogy egy ekkora ország hogyan lehet szegény. Hiszen Oroszországban mindenből nagyon sok van. Például emberből. Oroszországban több millióan végeztek egyetemet, annyian, amennyien egy kisebb országot megtöltenének. Rengeteg tanult ember van, rengeteg tudós, újíto, feltaláló, mérnök, műszerész, fizikus, matematikus, régész, csillagász mindenféle ember. Nagyon sok munkás van, és nagyon sok paraszt, akik gyárak ezreit működtetik, és földek millió négyzetkilométereit művelik meg. Oroszországban több millió börtönőr dolgozik, vigyázza a sok millió rabot. Oroszországban sokféle ember él: vannak jók és nagyon jók, rosszak és nagyon rosszak, és vannak se nem különösebben jók, se nem különösebben rosszak. Tehát van elég ember, van elég tudás, van elég elszántság, van elég munkás kéz. Van elég termékeny föld, van elég fa, elég nyersanyag, elég bányá, elég tó, folyó és tenger, van elég mindenből. És Kutuzov, ahogyan bejárta az egész országot, leginkább azt nem értette, hogy miért nem használják ki ennek a hatalmas országnak a földrajzi adottságait. Biztos volt benne, hogy Oroszország, ha olyan lenne az államforma, mint Angliában vagy az Egyesült Államokban, a világ egyik leggazdagabb országa lehetne, csak az idegenforgalma miatt is mert Oroszországban mindenféle táj van, szinte minden egyes éghajlat megtalálható. Van, ahol forráság van, és van, ahol fagy; vannak irdatlan erdőségek, égis nyúló hegyek, ezernyi barlang, tengerek. Mindenfajta sport művelhető itt, ezeken a tájakon mindenfajta film elkészíthető, mert vannak modern városok, végtelen erdők, és úrbéli tájak is.

És Kutuzov, az orosz maffia feje, rájött, hogy Oroszországban minden van, ami ahhoz kell, hogy nagyon gazdag legyen, csupáncsak akaratból és észből van kevés, ott fenn, ott a legtetején, ott a Kremlben. Kutuzov járt külföldön is, és látta, hogy a világ leggazdagabb országaiban a maffia ugyanúgy működik, mint Oroszországban, ugyanúgy behálózza a gazdaságot és a politikát. Látta, hogy a diktatúrának vannak egészen kifinomult módszerei is, nem csak az a primitív diktatúra, amit Sztálin és Brezsnyev szerettek. Látta, hogy a népek a demokráciáért küzdenek, és ha elérték, már nem küzdöttek tovább; és látta, hogy a demokrácia is diktatúra, csak kifinomult diktatúra. Abban is csak az van, amit a hatalom birtokosai akarnak, csak épp az emberek nem küzdenek a hatalom ellen szervezeten. Kutuzovnak tetszett a demokrácia, mert a szó a tömegek uralmát jelentette, de a tömegek még a saját életüknek sem voltak urai. Szavazásokat tartottak, melyeken jókat derült, mert tömegekkel szavaztattak meg dolgokat, melyekről minden információt a hatalom birtokosaitól kaptak, és így azt szavazták meg, amit a hatalom birtokosai akartak. Kutuzovnak a legjobban az tetszett a demokráciákban, hogy a nép több fél közül választhatott, de bármelyiket is választotta, ugyanazt kapta.

Alekszandr Kutuzov elhatározta, hogy Oroszország ura lesz; Alex cár, akit nemcsak fél, de szeret is a nép. Gazdaggá akarta tenni az országot, hogy ne kelljen mindig mindenki ellen harcolnia, mert ha nem kell, akkor koncentrálhatja erőit, és ha ezt megteszi, akkor az egész világ a lábai előtt fog heverni. Kutuzov világkormányt is akart, melynek ki más, mint ő lenne az ura. És akkor minden jó lesz. Kutuzov ezt jól kitalálta.

Mivel a belügyminiszter, az igazságügyi miniszter, az oktatási miniszter és a mezőgazdasági miniszter tőle is kapott fizetést, Kutuzov igen rövid idő alatt tudomást szerzett az arabok céljairól, a Keleti Hatalmak Szövetségéről, és az elgondolás annyira tetszett neki, hogy minden erejével azon volt, hogy közös céljaikat elérjék. Kutuzov háborúzni akart, mert férfias sportnak tartotta a háborút, és mert a hódításban látta az ország meggazdagításának leggyorsabb módját. Azután megjelent nála a hadügyminiszter, ez a nagydarab, ronda ember, és szövetséget ajánlott.

És Kutuzovnak óriási hatalma volt. Roppant hatalma. Az elnök, Nyikoláj Andrejevics nem is képzelte volna, hogy mekkora.

És Kutuzov a Kremlben sétált, bokáig érő prémbundában, vastag katonacsizmában. Füttyörészett, mert jó kedve volt, és jobbában Kalasnyikov gépkarabélyt lóbált.

Vasárnap reggel szinte teljesen üres a Kreml, bár ezen a szokatlan reggelen a kormány néhány tagja keményen dolgozott.

Kutuzov fellépdelt a lépcsőn, nem használta a liftet.

Egy fegyveres őr posztolt Oroszország elnökének, Nyikoláj Andrejevics Kamov irodája előtt. Felfigyelt a közeledő férfira. Tudta ki az, a képével volt tele minden újság.

Kutuzov megállt előtte. Egy darabig farkasszemet néztek.

Kutuzov intett az őrnek, hogy tűnjön el.

Az őr gondolkodott. Ha lelövi az orosz maffia legnagyobb hatalmú urát, rettenetes kínok között hal meg, és kiirtják az egész családját, a rokonságát, mindenkit, akit csak ismer.

Az őr döntött.

Nem vette le Kalasnyikov gépkarabélyát a hátáról, nem tanúsított ellenállást. Egyszerűen elsétált, leszaladt a lépcsőn.

Kutuzov az ajtóhoz ment, és a fegyvere csövével bekopogott.

Egy fegyveres őr nyitott ajtót, aki az elnök irodájában őrködött az ajtó előtt.

Megdöbbent Kutuzov láttán. Ő is ismerte.

Kutuzov intett neki is, hogy menjen el.

Az őr azt mérlegelte, hogy vajon elég gyors-e ahhoz, hogy megelőzze Kutuzovot. Az őr gépkarabély a vállán volt, a maffiafőnöké a kezében, de a lába mellett lóbálta.

Kutuzov elmosolyodott.

Na, menj mondta.

Az őr arra gondolt, ha Kutuzov idáig eljutott, akkor nagyon nagy baj van. Eszébe jutott a családja. Nem akart kockáztatni.

Kisétált a szobából, és a lépcsőház felé vette az útját.

Az elnök nyakát nyújtogatva nézelődött, hogy ki jött, de íróasztala mögül nem látta.

Ekkor besétált Kutuzov.

Az elnök megdöbbent. Aztán meglátta a kezében a fegyvert, és tudta, hogy a tábornok likvidálásával elkésett.

Úgy döntöttem szólalt meg Kutuzov , hogy mégis lesz háború.

Felemelte a Kalasnyikovot, és meghúzta a ravaszt. Ezen a véres reggelen mindenki meghalt, aki ellenezte a háborút.

3.

NETSUKE TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

November 5. vasárnap, 03 óra 00 perc

Joshio Masada a szaunában izzadt, hogy kijöjjenek testéből a mérgek. Már majdnem teljesen rendben volt, jól érezte magát, az ereje is visszatért. Mariko a földön aludt, a biztonsági kamerák monitorai előtt. Ashiko rajzolgatott. Kutyákat rajzolt, amint fekszenek, ülnek, állnak, futnak, ugranak. A ninja gyerekek rengeteg állatot és embert rajzoltak, ezen a játékos módon sajátították el az anatómiát. Momochi egy nagy tükör előtt ült a földön, és a saját tükörképét nézte már hat órája. Egyetlenegyszer sem pislogott, nem nyelt, nem rezdült meg, az érzékei rendkívül élesek voltak, elméjéből nem ugrottak elő emlékek, nem gondolkodott, csupáncsak érzékelt. A saját testét csak egy tárgynak látta a szobában, az egyik tárgynak a sok közül. Momochi önmagát tudatként azonosította, nem testként, elmeként, vagy valami másként, ezért a múlt nem volt rá hatással. A ninják és a buddhisták ezt úgy mondták: nincs karmája. Felülemelkedett a karmán.

Ashiko rápillantott az órájára. Elmosolyodott.

Jonin! Lejárt az idő.

Momochi felállt.

Akkor ellenőrizd mondta.

Ashiko talpra ugrott. Az egyik ülőpárna mellett a földön fehér-piros csíkos, harmincöt centi magas, nyolc centi átmérőjű oxigénpalack állt, hevederrel, mellyel hátra lehetett venni, mellette éjjellátó-szemüveg és vékony hátizsák. Ashiko a hátára kapta az oxigénpalackot, a csutorát a szájába vette, felvette a hátizsákot, és fejére tette az éjjellátót.

Közel két és fél méter magasan rács zárta el a szellőzőjáratot. Momochi egy bottal levette a rácsot, és letette a földre. Megállt fél méterre a faltól, a szellőzőjárat alatt, és berogyasztotta a térdét. Ashiko bekapcsolta az infraszemüveget, aztán futásnak eredt, fellépett Momochi térdére, majd onnan elugorva elkapta a szellőzőjárat alját. A lendületet kihasználva felhúzta magát, és becsúszott a járatba. A szellőző olyan kicsi volt, hogy még Ashiko sem tudott benne négykézlábra állni. A hasán csúszva, a kezét a két falnak nyomva haladt előre. Hamarosan elérkezett a függőleges járatához, belebújt, és a kezével és a térdével szabályozva a sebességét, megindult lefelé. Figyelte az alumíniumlemezt a járat falain. Már húsz méterről kiszúrta a falra ragasztott színes csíkokat, melyek azt jelezték, hogy megérkezett. Ez volt a negyvenhetedik emelet.

Ashiko lelassított, és pontosan a negyvenhetedik emelet járata előtt állt meg. Belökte magát a járatba, előrecsúszott két métert, majd megállt, és megnyitotta a hátán lévő oxigénpalackot. Az oxigén tizenöt percre volt elegendő. Közvetlenül előtte polimer-hab töltötte ki a járatot. Ő tette ide négy nappal ezelőtt, akkor még folyékony volt, és amikor megkötött, teljesen elzárta a járatot. Kést vett elő, beleszúrta a kemény habba, megforgatta egy kicsit a pengét, majd elrakta a kést. Elővett egy levélgyufát, letört egy szálat, és a dörzspapíron meggyújtotta. Az égő gyufát beledugta a lyukba, amit a késsel csinált. A hő olvasztani kezdte a műanyag habot, ami láng nélkül, tizenöt másodperc alatt elolvadt. Ashiko átmászott rajta. Nem volt forró, csak meleg. Az első rácsig csúsztatta el magát, amin keresztül arra a szintre lehetett jutni, ahol Dick és tizenhat zsoldosa rejtőzött. Ashiko megragadta a rácsot, és megnyomta. A rács engedett. Kitolta a falból, majd megfordította, hogy beférjen a járatba, behúzta és letette maga mellé, a falnak támasztva.

Zsebéből vékony műanyag tokot vett elő, amely nyolc centi hosszú, egy centi széles, és három milliméter vastag volt. A tokban egyetlen papírcsík volt, semmi más. Ashiko levette a tok tetejét, két ujjával megragadta a papírt, és kihúzta a tokból. Kinyújtotta a karját, hogy a papír a folyosó légterében legyen. Várt öt másodpercet, aztán megnézte, mi történt. A papírcsík felső ötöde preparálva volt, ez a része halványliláról élénk lilára változott. Ashiko az éjjellátó-szemüvegben nem látott más színt, csak a zöld különféle árnyalatait, így csak annyit érzékelt, hogy a lakmuspapír vége elsötétült. Elrakta a lakmuszt és a tokot, és a szellőzőjáratból a folyosóra ugrott. Elindult, hogy megnézzék a zsoldosokat.

Az emelet legszélesebb folyosóján találta meg őket, ahogyan bútorok takarásában heverték elszórtan. Sorban mindegyiküket megvizsgálta, és megállapította, hogy valamennyien meghaltak.

Nem nyúlt semmihez. Küldetése befejeződött. Visszafutott a szellőzőjáratához, egy fotel segítségével jutott fel a járatba. A rácsot visszatette a helyére.

Volt még egy hely, ahol eltömte a járatot polimer-habbal. Megkereste és elolvastotta. Még öt percre elegendő levegője volt. Munkához látott, hogy eltüntesse a nyomait. Mire letelt az öt perc, eltakarította a habot, tömböt formázott belőle, és bedugta a hátizsákjába. Kivette a csutorát a szájából, már nem volt rá szüksége. Visszacúszott a függőleges járatba, és eltávolította a falról a színes ragasztószalagot, majd alkarjával és térdével kifeszítve magát, elindult felfelé, vissza a legfelső emeletre.

Dick és emberei profik voltak. De csak játékszerek egy jonin kezében. Momochi csupán lezárta a levegő útját két emeleten, ahol foglyul ejtették a zsoldosokat, kiszámolta, hogy tizennyolc ember hozzávetőlegesen négy nap alatt használja el két emelet levegőjét. Ennyi volt az egész. Dick és emberei fájdalom nélkül haltak meg, utolsó tudatos gondolatuk az volt, hogy most alszanak egy jót.

Aztán meghaltak.

Egy öreg ninja nagymester és egy kilencéves ninja gyerek megvédték a várat harminc tapasztalt, állig felfegyverzett katonával szemben.

Tulajdonképpen gyerekjáték volt.

4.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 5. vasárnap, 04 óra 33 perc

Donovan pokoli fáradt volt. Számtalan dolog nyomasztotta, és most még a terroristák is rákezdték. Három terrorakciót hajtottak végre itt az Egyesült Államokban, szombat délelőtt óta, három rettenetes akciót. És senki nem jelentkezett, hogy magára vállalja a merényletet. Mindenki Andanra gondolt. Kilencezer halott, tizenhétmilliárd dollárnyi kár. Donovan tegnap este óta a Műveleti Igazgatósághoz

tartozó Terrorista-elhárító Központban töltötte az időt. Fáradt volt, kedvetlen, éhes, és hiába hitték, hogy a terrorakciókkal Andan magát leplezi le, még mindig nem jutottak egy hajszállal sem közelebb ehhez a megfoghatatlan szuperterroristához.

Donovan elbúcsúzott a Terrorista-elhárító Központ főnökétől és munkatársaitól, aztán kiment a folyosóra, és betette maga után az ajtót. Most egyedül akart lenni. Nem vágyott másra, mint egy forró fürdőre, egy jó meleg hamburgerre, egy hideg Coca-Colára, és utána egy kiadós alvásra. Hetek óta Andanon jár az esze, most már ki akart egy kicsit kapcsolni belőle.

A folyosó üres volt, csak minden második világítótest volt bekapcsolva a spórolás miatt. Még örült is ennek a kis sötétnek. A lift felé indult. Még húsz méter. Semmi kedve nem volt elmenni saját különliftjéhez. Ilyesmihez most nincs idegzete. Elég a sétálásból. Csak felmegy az irodájába, felöltözik, fogja a táskáját, és hazamegy. És csak este jön be megint. Nem érhet véget a világ addigra.

Egy öltönyös férfi lépett ki az egyik ajtón, a folyosó bal oldalán, öt méterrel Donovan előtt. Harmincas fickó, magas, energikus. Jó erőben van, állapította meg Donovan. Frissnek tűnt. Donovan keserű irigységet érzett, de aztán elhessegette az érzést. Erőn felül teljesíteni a hatalom forrása. És neki van hatalma, míg ennek a nagyon energikus és friss fickónak nincs.

Jó estét, igazgató úr köszönt az ügynök.

Jó estét mondta Donovan.

Elsétáltak egymás mellett. Ahogy a férfi ment, Donovan hallotta a zakója suhogását, halotta azt a kedves hangot, ahogyan járás közben a zakó ujjá hozzáér a zakó derekához, és ahogyan a gumitalpú cipő tompán kopog a folyosó kövén. Halk, jellegzetes, kellemes hang. Donovan szerette ezt a hangot, mert hivatalára emlékeztette, amelyért annyit dolgozott.

Most már igazán álmos volt, kimerült a rengeteg munkától, talán elhagyja a fürdőt, és csak a hamburgert falja be. Az fontos, kell az íze a sok kávé után. A fürdő nem annyira De, fontos, kell az is, bele kell, hogy férjen egy fürdő, legalább

A cipő kopogott a folyosó kövén, de a zakó suhogása most nem olyan volt, mint eddig. Hosszabb volt, és más volt a hangja, egy kicsit más.

Donovan nem gondolt semmire, ösztönösen fordult meg.

A fiatal férfi jobb keze a zakója alatt volt. Donovan arra gondolt, a telefonját akarja elővenni. Már fordult is volna vissza, de veszélyt érzett.

A férfi valami hosszúkás tárgyat vett elő az oldaláról. Donovan nem látta jól, mert nem égett minden világítótest, de érezte, hogy az a tárgy egy pisztoly.

A folyosó mindkét irányban üres volt, senki sem segíthetett. Donovan nem hordott magánál fegyvert, mert pitiáner dolognak tartotta, amit egy igazgató nem engedhet meg magának, és arra sem volt ideje, hogy kiabálással segítséget hívjon. Donovan két évet töltött el Vietnam dzsungeljeiben, üldözőként és

üldözöttként egyaránt, és tudta, hogy nyílt terepen löfegyver elől nem lehet elmenekülni. Az egyetlen esély az azonnali, váratlan támadás.

Donovan rárontott a fickóra. Bal kézzel elkapta a jobb csuklóját, amiben azt a gyanús tárgyat fogta, jobbal pedig megragadta a nyakát, és nekinyomta a falnak. Az ügynök orrba vágta az igazgatót. Jókorát ütése volt, Donovan csillagokat látott. Biztos volt benne, hogy eltörött az orrcsontja. A fickó újra ütött, ezúttal a bal szeme alá. Donovan a hüvelykujját a férfi légcsövének nyomta, hogy betörje, erre a fickó leszorította az állát, és nagy erővel herén rúgta.

Donovan beleremegett a rúgásba, elakadt a lélegzete, egy pillanatra semmit sem látott. Térdre esett. Még mindig a férfi csuklóját fogta. Újabb rúgást kapott, ezúttal a gyomrába. Aztán ismét egy ütés érte a fejét. Donovan tudta, hogy nemsokára nem bírja majd fogva tartani az ügynök jobb kezét, melyben a pisztolyt fogta, és ha elengedi, akkor vége van.

Az ügynök attól félt, hogy valaki kijön a folyosóra. Donovan előtte térdelt, a bordáiba rúgott, aztán a fejébe, de még mindig nem tudta kiszabadítani a kezét, hogy lelőhesse. Felhúzta a lábát, és nekinyomta Donovan vallanak, aztán elrúgta magától. Donovan keze lecsúszott a nyakáról, ismét rúgott, a rúgás az igazgató füle alatt talált.

Donovan nyögött a fájdalomtól, már alig volt magánál, zúgott a feje, szédült, hányingere volt, és mindene égett. Jobb kezével teljes erejéből a férfi heréjébe akart vágni, de túl magasra ment az ütés, és lepattant a kőkeményre edzett hasizmokról. A szabad kezével is ráfogott az ügynök jobbára.

A férfi fülön vágta Donovant, aztán mögé lépett, bal karjával átkarolta a nyakát, az alkarcsontját a légcsőhöz igazította, és teljes erőből húzni kezdte maga felé. A térdét belemélyesztette az igazgató gerincébe.

Donovan fuldoklott, nem látott a fájdalomtól és a vértől, és rá kellett jönnie, hogy a férfi sokkal erősebb, mint ő, és sokkal képzetebb verekedő is. Ismerte a fogást. Innen nem tud kiszabadulni. Patthelyzet volt. Ha elengedi a jobb kezét, agyonlövi, ha nem, elroppantja a légcsövet, vagy eltöri a gerincét. És hajnali fél öt van, ilyenkor a CIA folyosói konganak az ürességtől. Az éjszaka is működő irodákból pedig nem nagyon bújnak elő, fél-egy napig dolgoznak egyfolytában, bent is pihennek, és többnyire bent is esznek. És, még ha elő is jönne valaki, nincs nála fegyver. Mire felfogná a helyzetet, és tehetne valamit, ő már régen halott lesz.

Nincs segítség, és nincs idő.

A saját királyságában, a CIA főhadiszállásán!

Donovan csak egyet tehetett. Mindkét kézzel a férfi jobb csuklóját fogta, amiben a fegyvert tartotta. Most jobb kézzel elengedte, és kitapogatta a sátorvasat, ami körülveszi a ravaszt. Benyomta a mutatóujját a sátorvas alá, majd erősen rányomott a férfi ujjára.

Egy lövés.

A golyó a falba fúródott, porfelhő szállt a lyuk körül.

A lövés nem dörrent. Alacsony sebességű lőszer, hangtompító a csövön. Még így is volt hangja, de az irodákban zakatoló telexgépek, a zúgó légkondicionáló, és a szinte minden irodában szóló zene hangzavarát nem tudta áttörni. A folyosószakasz a hátuk mögött negyven métert hosszú, előttük harmincöt, és mindkét irányban elfordult a folyosó. Túl messze van, az őr nem hallhatta.

Ez az esély is elveszett.

Donovan leszorította az állát, de a férfi izmos karjának alkarcsontja egyre beljebb nyomult. Donovan halálfélelmet érzett. A testét mintha ezernyi kis tüvel szurkálnák. Vietnam óta nem érezte.

Donovan kihúzta az ujját a sátorvas alól, és tovább tapogatózott. A jobb keze elérte a pisztoly csövét. Ráfogott a hangtompítóra.

Minden erejére szüksége volt. Már nem látott semmit, csak feketeséget, és nem hallott mást, mint a saját nyögését. A gerince megfeszült, nem kapott levegőt, az oxigénhiány miatt az ájulás környékezte.

Elkezdte lecsavarni a hangtompítót a pisztoly csövéből.

Az ügynök nem vette észre, annyira el volt foglalva a fojtással. Hátrahajolt, hogy még erősebbé tegye a szorítást, és még erősebben dőfje a térdét a gerincbe.

Donovan bevizelt, de nem vette észre. Öntudata utolsó szikrájával kitapogatta a sátorvasat, és bedugta alá a mutatóujját. Aztán amennyi ereje csak maradt, rányomott a férfi ujjára.

BUMM!

A fülsiketítő hangra a férfi kiesett a ritmusból, lazított a fojtáson és a gerinctámaszon is.

Donovan ismét rányomott az ujjára.

BUMM!

Két lövés dördült a CIA főhadiszállásán.

Kinyílt egy ajtó, négy méterrel előttük. Zene ütötte meg a harcolók fülét. Egy fiatal nő dugta ki a fejét, ijedten pislogott. Egy másik ajtó is kinyílt, ez Donovan és az ügynök mögött, hét méterrel. Egy kövér férfi állt az ajtóban, hunyorogva nézett a félhomályba.

A fiatal nő végre felfogta, hogy mit is lát. Donovan igazgató küzd valakivel, aki pisztollyal le akarja löni.

Pisztollyal. A CIA igazgatóját. A CIA főhadiszállásán.

Rémülten nézett be az apró irodába, ahol cikkeket vagdosott ki napilapokból. Sehol egy fegyver, még egy bot sem.

Aztán a szeme az ollóra tévedt az összehajtogatott újságokon.

Beszaladt érte, felkapta, és futott ki a folyosóra. Odarohant a két küzdő férfihoz. A lány nem volt egy vérszomjas típus, el nem tudta képzelni, hogy mit fog tenni az ollóval. Megkerülte őket, az ügynök nyakához tette az olló hegyét.

Engedje el – szólalt meg bizonytalanul, olyan halkán, hogy ő volt az egyetlen, aki hallotta.

Megijedt, hogy Donovan meghal, és ő nem mentette meg. Tudta, hogy szűrnia kell, de képtelen volt nyakon szűrni egy embert. Hátrahúzta a kezét, és az ollót belevágta a férfi derekába.

A férfi felüvöltött. A lány hátraugrott, neki a falnak, az ollót a fickó oldalában hagyta.

Újabb ajtó nyílt ki. A terrorelhárítás ajtaja. Az igazgató, Wayne Niemeyer lépett a folyosóra, pisztollyal a kezében. Azonnal felfogta a helyzetet. Odarohant az ügynökhöz, aki még mindig Donovant fojtogatta – bár már nem olyan erősen –, hátulról belenyúlt a fickó szemébe, és hátrarántotta a fejét. A fojtás megszűnt. A férfi hátradőlt, elengedte Donovant, de Donovan nem engedte el a kezét. Niemeyer észrevette, hogy a férfi oldalából egy piros olló áll ki. Nem foglalkozott azzal, hogy az hogyan került oda, szájába vette a pisztolyát, aztán ráfogott az ollóra, és elkezdte mozgatni.

Az ügynök teli torokból felüvöltött. Niemeyer a szemgödrébe nyúlva a földre rántotta a férfit, aki most a hátán feküdt a folyosó kövén. Niemeyer elengedte a fejét, kivette a pisztolyt a szájából, és a markolattal kétszer fejbe vágta. Az ügynök elkábult. Niemeyer nem akarta megölni. Biztos volt benne, hogy Andan embere. Nagy kincs.

Már két folyosóór is ott volt, és további két ember lépett ki az irodájából.

Azonnal rendeljen el riadót! – üvöltötte Niemeyer az öröknek. Az épületet lezárni! Mostantól senki nem teheti ki a lábát!

A két ör elrohant intézkedni. Niemeyer a fiatal lányhoz fordult.

Maga! Csörögjön le az egészségügyre, és azonnal hívjon fel két orvost és négy ápolót hordágyakkal! Gyerünk, mozogjon!

A lány magához tért, berohant az irodájába telefonálni.

Donovan csak percekkel később tért magához annyira, hogy felfogja, mi történik körülötte. Még mindig görcsösen markolta a fickó kezét, alig bírták lefejteni az ujjait. Felállt, de megsédült és elesett. Négykézláb indult el a lift felé, útközben lassan felemelkedett, és a falnak támaszkodva, rogyadozó léptekkel ment tovább.

Niemeyer odarohant hozzá.

Megtámadtak, Bill! Hallod? Valaki ki akart nyírni! Elfogtuk a fickót, ki fogjuk hallgatni! Andan küldte, erre mérget vehetsz! Donovan nem szólalt meg, csak ment a lift felé. Hová akarsz menni, Bill? Most nem biztonságos!

Fel fel fel – nyögte Donovan. Alig volt hangja, hörgött, kapkodta a levegőt, mint egy partra vetett hal.

A fordulón hat rohamosztagos tűnt fel; golyóálló mellényt és rohamsisakot viseltek, kezükben M-1 6-os.

Maguk! Jöjjenek velünk, Donovan igazgató urat fel kell kísérnünk az irodájába!

Értettük! harsogta az egyik férfi. Alakzatot vettek fel Donovan és Niemeyer körül, úgy kísérték a lifthez. A lifttel a hetedik emeletre mentek, az igazgatósági emeltre.

Három rohamosztagos átkutatta Donovan irodáját. Utána Donovan és Niemeyer bementek az irodába, a fegyveresek kint álltak őrt.

Donovan hörögve a tálcához ment, ahol brandy és poharak álltak. Töltött magának egy pohárral, és szenvedő arccal megitta. Azután a széféhez botorkált, és kinyitotta. Fadobozt emelt ki, letette az íróasztalára, és leült. Niemeyer az asztal mellett állva figyelte, hogy mit csinál.

Donovan kinyitotta a dobozt. Több mint tíz éve nézett bele utoljára. Fekete selyem volt legfelül, arany szegéllyel. Donovan félrehajtogatta. Három tárgy három emlék a vietnami időből. Pisztoly, kés, dögcédula. Donovan használta őket, amikor a Főnix-program keretében a dzsungelt járta, és ölte a vietkongokat. Kiemelte a pisztolyt. Agyonhasznált .45-ös Colt M1911-es félautomata. A tár ott volt a dobozban, mellette hét darab töltény, azokat is kivette. Kiemelte a kést. II. világháborús Ka Bar harci kés, törött markolattal, vastagon betekerve szigetelőszalaggal. És a dögcédulája, amely két éven át volt a nyakában.

Donovan nyakába akasztotta a dögcédulákat. A mozdulat olyan volt, mint egy szertartás. Dzsungelharcos lett megint, ismét úgy gondolkodott, mint Vietnamban, amikor minden bokor mögül a halál leselkedett rá. Az irodája másik végében álló könyvszekrényre mutatott, aminek kétajtós tartója is volt a polcok alatt.

Wayne szólalt meg kínlódva.

Bill? Mit tehetek érted?

Ott a polcok alatt van egy doboz rá van írva Colt.

Niemeyer előkereste a dobozt, és odavitte Donovannak. Karbantartókészlet. Donovan szétszedte a pisztolyt, és elkezdte megolajozni.

Andan nagyon elvetette Megölöm megölöm

Most már tényleg túl nagy a pofája értett egyet Niemeyer. Bérgyilkost küld ellened Ide? Ezt egy kicsit eltúlozta. A merénylőt elkaptuk. Kiszedjük belőle, amit tud.

Donovan bólintott.

Ez háború Wayne ez háború

November 5. vasárnap, zónaidő: 14 óra 20 perc

Irak elnöke fiatal kora óta hallgatott Nasszír sejk szavára. Minden szava szent volt számára, soha nem kérdőjelezett meg semmit sem, amit mondott. Amikor a sejk azt mondta, álljon le a háborúval, leállt. Azonnal. Mert a sejk mondta. Pedig mindent olyan jól kitalált. Borzasztóan tetszett neki. Frappánsnál frappánsabb ötletek sora. Annyira tetszett neki, hogy elhatározta, tovább dolgozik rajta, és ha kész, megmutatja a sejknek, hátha most azt mondja, hogy szabad.

Fehér papírokra írta a gondolatait, azokon tervezgetett. Egész délelőtt dolgozott dolgozószobája magányában. Aztán, míg kávé ivott, behívott egy katonát, hogy nyissa ki az ablakot. Meleg, fűledt volt a szoba, jót tesz egy kis friss levegő.

Amikor folytatni akarta a munkát, arra lett figyelmes, hogy valaki hozzányúlt az asztalához, mert néhány dolog nem ott volt, ahová tette. Azonnal a titkos tervei jutottak eszébe. Három lap hiányzott, nem volt az asztalon. Éktelen haragra gerjedt. Azonnal riadót rendelt el, de az őrt, aki a szobájában járt, sehol sem találták.

Az elnök megijedt, hogy áruló van a környezetében, aki mindent kiszolgált az amerikaiaknak.

Már egy ideje nem bízott a belügyminiszterben és a külügyminiszterben, ezért parancsot adott, hogy azonnal hozzák be őket, a családjukkal együtt, aki pedig ellenállást tanúsít, azt lőjék agyon.

Így is lett. A titkosrendőrség fejvesztve száguldott a két miniszter házába, összepakolták őket családjáikkal együtt, és már vitték is a kaszárnyába kihallgatásra. És akik ellenálltak, azokat agyonlőtték.

A belügyminiszter házában egyik szobájában két férfi beszélgetett, és beszéd közben datolyát eszegettek. Az egyik férfi, egy arab, hiába mondta, hogy ismeri az elnököt, nem hittek neki. A másik férfi ráadásul nem is volt arab, vagyis minden bizonnyal amerikai kém volt. A titkosrendőrök egyiküket sem ismerték fel. Rájuk parancsoltak, hogy álljanak fel, kezüket tegyék a tarkójukra, hogy megbilincselhessék őket.

Ekkor az arab férfi ellenállást tanúsított, és fegyvert rántott.

Ott helyben mindkettőjüket agyonlőtték.

Csak a holttestek átkutatásakor látták, hogy a fegyver mobiltelefon volt.

Így halt meg Nasszír sejk és Esteban Sevilla.

És mindez egy kis huzat miatt, ami lefűjt három papírt az elnök asztaláról.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A MINISZTERELNÖK HIVATALA

DOWNING STREET, LONDON

November 5. vasárnap, zónaidő: 13 óra 20 perc

A Downing Street a leghíresebb utca Angliában, akárcsak az Egyesült Államok keleti partjának Wall Streetje. A Wall Streettel ellentétben azonban, a Downing Street nem a gazdaság, hanem a politikai élet központja. A Downing Street 10. Nagy-Britannia miniszterelnökének hivatala. A Downing Street egy olyan terület középpontjában helyezkedik el Londonban, amely megtestesíti mindazt, ami a sztereotípiák szerint angol. Egy utcára van a Temzétől, egy utcára a St. James's Parktól, a Whitehallról nyílik, ahol felvonulásokat, ünnepségeket szoktak tartani, és mint valami középpont, kisebb-nagyobb távolságban, úgy csoportosulnak köré a nagykövetségek.

Archie Eccleston, Nagy-Britannia miniszterelnöke, az utcán felállított emelvényen állt, a mikrofonokkal teli pulpitus mögött, jobbján felesége, ölében hathónapos lányukkal, balján tízéves kislányuk. Az emelvényen a pénzügyminiszter és a belügyminiszter állt, továbbá egy idősebb nő valamilyen nehezen meghatározható funkciójú alapítvány vezetőjeként, és három testőr. Az emelvény előtt újságírók, tévéstábok, ismert személyiségek, járókelők. A miniszterelnök arról beszélt, hogy milyen lépéseket tesz a kormány a gazdasági válság enyhítésére, és a gazdaság talpra állításáért.

A beszéd hallgatói közt volt egy fiatal arab nő, akinek csak az arca és a kézfeje látszott ki. Széles, mély babakocsival érkezett, melyben két másfél hónapos kislánya aludt. Eccleston észrevette az arab nőt. A nő elmosolyodott. Csinos, kedves arca volt. A miniszterelnök visszamosolygott, és azt mondta, hogy Nagy-Britannia egyetlen lakójáról sem feledkezik meg a kormány.

Az arab nő ekkor felüvöltött, de senki sem értette. A hangja artikulátlan volt, arcán a mosoly helyét eszelős gyűlölet vette át.

Archie Eccleston, miniszterelnök beszédének jegyzetei a pulpitusról a földre estek, lehajolt értük, a feje egy pillanatra eltűnt a pulpitus takarásában.

Az arab nő ebben a pillanatban robbantott.

A babakocsi robbanóanyaggal volt megtöltve.

Eccleston elvesztette a tájékozódási képességét, zúgott a feje, vér folyt végig az arcán, a teste képtelen volt mozdulni. A feje majd szétrepedt, mintha égtek volna a fülei, melyekből vércsík indult a válla felé; a haja megpörkölődött, a homlokán vörösre színeződött a bőr, az arcába hét faszilánk fűrődött, melyek mindegyike a pulpitusból származott, és eltörött egy bordája, amikor száztíz kilós testőre felocsúdván, rávetette magát.

Az első gondolata a felesége volt.

Claire! üvöltötte. Claire!

Szirénák hangját hozta a szél minden irányból.

Claire! kiabálta megint. Mozdulni képtelen volt, mintha valami láthatatlan kéz odaszegezte volna az emelvény deszkapadlójához. Claire! Claire!

A százharminc jelenlévőből csak huszonketten maradtak életben. Most mintha mindegyikük ott tolongott volna a miniszterelnök körül. Felkapták a levegőbe, hogy berohanjanak vele az épület védelmébe.

Claire! A gyerekeim! A gyerekeim! Ahogyan Eccleston felemelkedett, meglátta őket. Képtelen volt elhinni.

Felüvöltött, aztán elvesztette az eszméletét.

2.

USS SCULLY REPÜLŐGÉP-ANYAHAJÓ

ARAB-TENGER

November 6. hétfő, zónaidő: 10 óra 30 perc

A Nimitz hajóosztályú repülőgép-anyahajók négy Grumman E-2C Hawkeye, és tíz Lockheed ES-3A Viking típusú felderítő repülőgépet visznek magukkal, továbbá hat darab Sikorsky SH-3 Sea King, vagy ugyancsak hat darab Sikorsky SH-60B Seahawk helikoptert, melyeket több célra is fel lehet használni, többek között rakéta-felderítésre is.

A Grumman E-2C Hawkeye ötüléses korai előrejelző és kontrolli-repülőgép 1973 novembere óta szolgál az Egyesült Államok haditengerészeténél. A huszonhárom tonnás két-propelleres repülőgép mindössze tizenhét méter hosszú, szárnyfeszávolsága huszonnégy méter, három-négy óra járőrözésre képes 320 kilométerre a bázistól. Jellegzetessége a tetején hordott 7,3 méter átmérőjű diszkosz, vagyis a lokátor-antenna. Képes egy időben mintegy 300 különböző, gyorsan vagy lassan mozgó, vagy álló célpontot azonosítani; akár a vízen, szárazföldön, akár a levegőben vannak, 400 kilométeres körben. Sebessége meghaladja az 500 km/órát, repülési magassága a 9 000 métert. Valamennyi azonosított és folyamatosan követett célpontról pontos koordinátákat közöl az anyahajóval. Előrejelzi a támadásokat, bárhonnan is érkezzenek azok, valamint légi és tengeri csaták vezérgépeként működhet, megadva a hazai repülőgépek személyzetének az ellenséges célpontok koordinátáit.

A Lockheed ES-3A Viking négyüléses elektronikai felderítő repülőgép, melyet a 90-es évek elején rendszeresítettek. Az elektronikai felderítés célja a lokátorok helyzetének a típusának megállapítása, legyenek azok hajón, repülőgépen vagy szárazföldön. Egy repülőgép vagy hajókötelék lokátorainak jeleit érzékelik, meg tudják állapítani, hogy hány darab repülőgép, illetve hajó van a kötelékben. A tizenhat méter hosszú repülőgép szárnyfeszávolsága huszonegy méter, súlya húsz tonna. Cirkálósebessége megközelíti a 800 km/órát, 10 000 méteren repül, hatótávolsága 5 630 km. A törzs alsó részén található az akusztikus bóják kilövésére szolgáló hatvanegy vetőcső, a törzsön harmincöt antennát helyeztek el; a légellenállás miatt a vetőcsöveket és az antennákat borítólemezek alá építették. A Lockheed ES-3A Vikingnek mindezen felül más feladata is van: az ellenséges tengeralattjárók bemérése és elpusztítása. Ehhez megfelelő fegyverzettel is rendelkezik: torpedókkal,

mélyiségi bombákkal, valamint Harpoon típusú hajók elleni rakétákkal.

A USS Scully Felderítő Központjába folyamatosan érkeztek be a kiküldött négy Grumman E-2C Hawkeye adatai. A felderítő repülőgépek Omán partjai mentén repültek végig, bemérve 622 tengeri, légi és szárazföldi célpontot, elsősorban Omán területén. Öt Lockheed ES-3A Viking is a levegőben volt, elszálltak Omán és Irán partjai mentén. Ledobtak háromszáz akusztikus bóját, valamint bemértek 223 elektronikus jelforrást, lokátorokat hajókon, repülőgépeken, és a szárazföldön.

Irán, Szaúd-Arábia és Omán is észlelte a repülőgépeket, és amikor rájöttek, hogy milyen típusú repülőgépek, és hogy egy Nimitz hajóosztályú repülőgép-hordozó tartózkodik a közelben, annak nem nagyon örültek. Azonnal szétkürtölték a hírt az egész világon, hogy az amerikaiak valamiféle agresszióra készülnek az arab világ ellen, kihasználván gyengeségüket.

3.

RAKÉTATÁMASZPONT

NYIZSNYIJ NOVGOROD, OROSZORSZÁG

November 6. hétfő, zónaidő: 18 óra 00 perc

Borisz Kolosov, a hadügyminiszter, személyesen felügyelte a szállítások menetét, hogy minden a lehető legnagyobb rendben legyen. Neki és a vezérkarnak nem csekély fejtörésbe került, mire eldöntötték, hogy mit adnak át az araboknak. Ugyanis nem igazán bíztak bennük. Szövetségük megalapozott volt, a közös ellenség egységbe kovácsolta őket, ennek ellenére, az oroszok némiképp lenézték az arabokat, és viszont. Az orosz hadvezetésben volt némi félsz azzal kapcsolatban, hogy egy szép napon az arabok éppen őket fogják majd fenyegetni azokkal a fegyverekkel, amelyeket ők adtak át nekik, és esetleg egy kevésbé szép napon majd nemcsak fenyegetésről lesz szó. Amikor a vezérkar értekezlete elkezdődött, mindjárt az elején két dologban megállapodtak: 1) megatonnás robbanóerejű nukleáris harceszközökről, tehát hidrogénbombákról szó sem lehet, és 2) tervet dolgoznak ki a nukleáris fegyvereik visszaszerzésére. Az Öböl-háborúban a szövetséges csapatoknak és Izraelnek a legtöbb gondot az irakiak mobil rakétakilövői jelentették, melyekről orosz SCUD-rakétákat lőttek ki izraeli célpontokra. Egy ilyen SCUD nemcsak hagyományos töltetet, de biológiai, vegyi és nukleáris töltetet is célpontba juttathat. A nukleáris fegyverzetnek, melyet átadnak, orosz személyzete lesz a megállapodás értelmében, de attól tartottak, hogy ha az arabok gondolnak egyet, megölik a kiszolgáló-személyzetet, és eltűnnek a mobil rakétakilövőkkal. Akkor bárkit megtámadhatnak, mert senki sem fogja tudni, hogy merre vannak. Ezért interkontinentális ballisztikus rakéták, SS-21-esek, SS-23-asok úgyszintén nem jöhettek szóba, mert azzal túl nagy területet lehet belőni: akkor már Oroszország is közvetlen veszélybe kerülne.

Mindezen veszedelmeket elkerülve a vezérkar végül úgy döntött, hogy az arab szövetség kapjon negyvenöt darab 1 kilótonnás bőröndbombát, kétszáz darab 280 milliméteres ágyúhoz való 1 kilótonna robbanóerejű gránátot, húsz darab 1 kilótonnás légi bombát, és négy darab 20 kilótonnás légi bombát. Természetesen a lehető legszigorúbb felügyelet mellett.

Az orosz hadvezetés javarészt sötét bőrű férfiakból verbuválta össze a nukleáris fegyverzet

kezelőszemélyzetét, a tudósokat és a nukleáris taktikai szakértőket, akiknek a bőrszíne nem volt kellőképpen arabos, lassan kopó testfestékekkel tették azzá. Az volt a terv, hogy az amerikaiak az utolsó pillanatig ne szerezzenek tudomást arról, hogy az oroszok is benne vannak a háborúban. A terv szerint az arabok addig folytatják a terrorháborút a NATO-országok ellen, amíg csak lehetséges. A terrortámadások nyomán a figyelem előbb-utóbb az arab térségre fog terelődni, és előbb-utóbb fel fog ott vonulni a NATO. A terrorháború még ezt követően is folytatódni fog. Ha a NATO kellőképpen nagy erővel vonult fel a térségben, az arab szövetség nukleáris csapást mér a szárazföldi állomásozású hadtestekre, és ugyanebben az időben a NATO tagállamaiban is felrobbantanak egy-egy bőröndbombát. Eddigre, látszólag önvédelemből, az egész orosz nukleáris csapásmérő haderő is készenlétbe áll. Az arab szövetség ultimátumot intéz a NATO-nak, hogy húzódjon vissza. Amennyiben a NATO nem húzódik vissza, hanem elkezd felfejleszteni nukleáris csapásmérő erejét, úgy Oroszország leleplezi magát, és teljes mellszélességben az arab szövetség mellé áll, felvonultatva egész nukleáris arzenálját. Ekkor felszólítják Kínát, hogy csatlakozzon a Keleti Hatalmak Szövetségéhez. Úgy akarták bemutatni az arab szövetséget, mint egy új nukleáris nagyhatalmat. A cél nem a nukleáris háború, bár végső esetben az arab vezetők és az orosz vezérkar erre is kész volt. A cél a kellő súlyú fenyegetés, melynek következtében Kelet-Európában és Ázsiában létrejön a Keleti Hatalmak Uniója. És kezdődik előről a hidegháború.

A nemzetközi megállapodások szerint ezen a támaszponton nem tároltak nukleáris fegyvert. A támaszpontnak saját vasútpályaudvara volt, melynek tetején nem láttak át az amerikai műholdak, ez pedig ideálissá tette nagyon titkos katonai szállítmányok tranzitállomásának. Húsz kilométerre délre, egy kaszárnyában nukleáris fegyvereket is tároltak, onnan a délelőtti folyamán teherautókkal hozták át a tizenöt darab 280 milliméteres atomgránátot, és tíz 1 kilótonnás bőröndbombát az első szállítmány tételeit. A hadügyminiszter két tábornok társaságában, árgus szemekkel figyelte a berakodást. A vonat a Volga partjára viszi a fegyvereket, ahol hajóra rakják. A hajó Kazánba viszi a szállítmányt, ahonnan repülőgépen folytatja az útját.

A hadügyminiszter figyelte a sürgölődő katonákat, a tömegpusztító fegyverek berakodását, és a büszkeségtől meghatódott.

Orosz anyácska hős fiai megmentik a világot!

4.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 6. hétfő, zónaidő: 14 óra 58 perc

Shana bekötötte az eszméletlen John Chaney-t, Nadya pedig elkezdte felhúzni a rejtekhelyre. Gorkie, Damien és Mörjike vállhoz emelt gépkarabéllyal tartották szemmel a környéket. Andan már tudta, hogy meghozták Chaney-t, mert Zoe szólt a többieknek, amikor a biztonsági szobából felfedezte a közeledő csapatot. Andan a hálószobájában ült a földön, törökülésben, várta, hogy behozzák Chaney-t. Már mindent előkészített, átrendezte a szobát, ahogyan megfelelőnek érezte, kivitt minden bútort, csupán két elemlámpára volt szüksége; az egyiket a szoba egyik végébe tette, a másikat a másik

végébe. Ebben a helyiségben fognak beszélgetni. Amint Chaney után Mörjike, Shana, Gorkie és Damien is megérkeztek, Chaney-t a betegszobába vitték, ahol Nicole alaposan megvizsgálta. Ezután kényelmes ruhát kapott, majd Damien átcipelte Andan hálósobájába, és letette oda, ahová Andan kérte. Amikor Gorkie-ék mentek Chaney-ért, és megérkeztek Washington D.C.-be, első útjuk titkos raktárukba vezetett, ahonnan, egyebek mellett, tábori használatra szánt vezetékes telefonokat hoztak. Nadya, Damien és Mörjike néhány perc alatt beszerelték Andan hálóhelyiségébe, a nappaliba és a biztonsági szobába. Andan hálósobájának már ajtaja is volt. Andan becsukta, és ráfordította a riglit. A háló ajtaja mellett, a nappaliban, a válaszfalnak támaszkodva Damien foglalt helyet. Az egyik laptop volt mellette, azon keresztül figyelte a hálósobát, ahová egy rejtett kamerát szereltek, infravörös érzékelővel, kitűnően álcázva.

A táborra a szokásosnál is nagyobb csend telepedett.

Chaney arra tért magához, hogy melege van. Folyt róla a veríték. Kinyitotta a szemét. A sötétben semmit sem látott. Fogalma sem volt, mi történt vele, csak arra emlékezett, hogy három FBI-ügynök elvitte valahová. Tapogatózni kezdett. Széles deszkapadlót érzett maga mellett, melyet gondosan lecsiszoltak és lelakkoztak. Óvatosan felült. Tovább tapogatózott, rátalált egy falra, melyet széles, erős deszkákból építettek. Érezte a fa édeskés illatát. Chaney hirtelen arra gondolt, hogy valaki elrabolta. Megtapogatta a csuklóját, nem volt rajta sem kötél, sem bilincs, sem ezek nyoma. A lába sem volt összekötve. A ruhájáról azonnal felismerte, hogy nem a sajátja. Végigtapogatta magát, hogy megvan-e mindene, és egy kicsit megnyugodott, amikor rájött, hogy semmije sem hiányzik. Folytatta a tapogatózást, a keze beleütközött egy elemlámpába. Azonnal felkattintotta, és körbevilágított.

Egy deszkapadlójú, -falú és -tetejű, 4×3 méteres helyiségben volt. Semmit sem látott sem a falakon, sem a plafonon, sem a földön. A helyiségnek nem volt ablaka, csak egy ajtaja, amely be volt zárva. Sem a saját ruhái, sem az aktatáskája nem volt sehol. És egy férfi ült a földön a szoba másik végében, éppen szemben vele.

Chaney a férfi arcába világított.

Azonnal megismerte. Megszédült, kifutott a vér az arcából, a szája is tátva maradt.

Erről az emberről írt könyvet, ezt az embert vádolta mindennel, ami a világban történt, ezt az embert vádolta az alaszakai biológiai támadásért, a denveri atombombáért, a világgazdaság összeomlásáért, a terrorakciókért.

És most itt volt vele egy szobában.

Chaney nem értette, hol van, és hogyan került oda, de ez most másodlagos volt. Arra gondolt, a CIA és az FBI elkapta Andant, és ez itt egy börtön, és ő az első és egyetlen ember, aki riportot készíthet Örült Andannal.

Julius Andan ejtette ki száján a nevet, szinte csak suttogva.

Én vagyok mondta Andan. Megkérhetlek, hogy ne világíts a szemembe?

Chaney automatikusan lejjebb vitte a fényt. Felült, nekidőlt a falnak. Csak nézte, nézte Andant. Az első érzélem nem a düh volt, és nem is a gyűlölet. Hanem a megdöbbenés, ez értetlenség. A legnagyobb rejtély a számára nem a hogyan volt, hanem a miért. Rengeteg választ talált az újságokban, a rádióban, a tévében, és a kapcsolatai révén a hogyanra, de semmi használhatót a miértre.

Miért csináltad? kérdezte.

Mit? kérdezte Andan.

Ezt az egészet.

Mire gondolsz konkrétan?

Erre az egészre. Az Ebolára, a robbantásokra, az atombombára Denverben, a világgazdaság összeomlására mindenre. Erre az egészre.

Hogy miért csináltam? Andan széttárta a karját. Nem én csináltam. Semmi közöm hozzá.

Chaney kezdett feldühödni. Andan simán letagadta. Megijedt, hogy nem éli túl, ha ráüvölt Andanra, ezért inkább elterelte a szót.

Mi ez a hely? kérdezte. Ez itt egy börtön, ha jól sejtem, ugye?

Nem, nem börtön válaszolta Andan. Egyikünk sincs börtönben. Legalábbis olyan börtönben nem, amelynek kőből épültek a falai. Pontosan nem mondhatom meg, hogy hol vagyunk. Nem mondhatom meg, hogy hol vagyunk most, de elég messze Washington D.C.-től. Biztos lehetsz benne, hogy nem esik bántódásod; biztos lehetsz benne, hogy amikor végeztünk egymással, visszavisznek téged a családotodhoz. Az elmúlt hetekben nagyon sok szó esett rólam, anélkül, hogy én egyetlen szót is ejtettem volna. Nem szeretnék mást, mint beszélni, elmondani, mi is történik a világban, az én nézőpontomból. Amit szeretnék, az egy nagyon alapos, kimerítő, mindenre kiterjedő interjú. Egy exkluzív interjúról lenne szó, és azért gondoltam rád, mert ismerjük egymást régóta, és mert tudom, hogy kellőképpen intelligens, alapos és tapasztalt vagy ahhoz, hogy ne egy elragadtatott ítéletet írj rólam, hanem az igazságot.

Chaney nem sokat gondolkodott Andan ajánlatán. Félt ugyan, de valahol örült is a felkérésnek. Az biztos, hogy ő lesz a leghíresebb ember a világon.

Engem az FBI igazgatója hívott el mondta Chaney.

Nem, csak én. Az csak ürügy volt. Nem valóságos. Sajnálom tájékoztatta Andan. Én találtam ki, hogy interjút adok neked.

Rendben van, megcsinálom az interjút egyeztet bele Chaney. Nem akarta elszalasztani az alkalmat, és azt sem akarta, hogy Andan felmérgesedjen. De ehhez szükségem lesz a számítógépemre és a diktafonomra, vagy legalább a diktafonomra, meg néhány kazettára.

Andan a háta mögül elővett egy kis tasakot, és átdobta az újságírónak. Chaney kibontotta, és mindent kiszedett belőle; egy diktafon, tartalék elemek és kazetták voltak benne. A saját felszerelése. Megnézte, hogy működik-e a diktafon, azután egy kazettát dugott bele.

Még várj – szólt Andan. Chaney nem nyomta le a felvevőgombot. Néhány szabály. Nem jöhetsz ide hozzám, és nem mehetsz az ajtóhoz. Ha éhes leszel, kapsz enni, ha szomjas vagy, kapsz inni, ha vécére akarsz menni, szólj, ha elfáradtál, akkor is. Nem vagy fogoly, John, ezt tudnod kell. Mégsem mozoghatsz szabadon, mert ez így lesz jó mindkettőnknek. Csak ennyit akartam mondani. Most már elkezdhetjük az interjút.

Chaney lenyomta a felvétel gombot, és a diktafont a szájához emelte. Megköszörülte a torkát, azután belekezdett.

A nevem John Chaney. Exkluzív interjút készítek egy emberrel, akit a világ minden kontinensén az első számú közellenségnek tartanak. Ő Julius Andan. Egy deszkaborítású szobában vagyok vele, ismeretlen helyen. Itt nincs semmilyen bútor, egy elemlámpával világítok, ez adja az egyetlen fényt. A szobának nincs ablaka, egyetlen ajtaja pedig zárva. Nagyon meleg van. Lehet vagy harminc-harmincöt fok, de talán még több. Julius Andan vászonnadrágot és inget visel. Nyugodtnak tűnik. Chaney nagy levegőt vett. Julius Andan és én régóta ismerjük egymást, bár az utóbbi években kapcsolatunk, sokféle elfoglaltságunk miatt, meglazult. Az első kérdésem, hogy mi a te célod? Ez az a kérdés, amire még elméletek se nagyon születtek.

Chaney letette a diktafont a földre, mikrofonnal Andan felé.

A célom, hogy kiderüljön az igazság – mondta Andan. Az igazság a világról. De nem olyan értelemben, mint hogy jaj, de rosszak az emberek, és hasonlók. Konkrét értelemben, nem általánosságban, nem közhelyesen, és nem filozofikus értelemben. A célom, hogy megtudjátok, milyen is ez a világ a valóságban, hogy miként is működik a mi civilizációnk. Merthogy fogalmatok sincs róla.

És a cél szentesíti az eszközt? – kérdezte Chaney.

Van egy cél, és azt bizonyos eszközökkel lehet elérni, más eszközökkel nem. Tehát, ha a célt komolyan gondoljuk, akkor a megfelelő eszközöket kell használnunk. Ha ezt jelenti, hogy a cél szentesíti az eszközt, akkor igen.

Jogosnak érzed, hogy céljaid elérése érdekében atombombát vetsz be Amerikában?

Oké. Hadd tisztázzak valamit, mindjárt az elején. Nem vagyok, és nem is voltam soha náci. Nem vagyok, és nem is voltam soha terrorista. Nincsenek bombáim. Nem rendelkezem biológiai vagy vegyi fegyverrel. Sohasem jártam azokban a házakban, melyekben állítólagos bizonyítékokat találtak náci voltomra nézve. Azok a horogkeresztes zászlók, röpiratok, egyenruhák meg a többi, melyet bizonyítékokként mutattak be, sohasem képezték a tulajdonomat, vagy bárki más tulajdonát, akit én ismerek. Semmi közöm nincsen az Ebola-járványhoz Alaszkában. Semmi közöm az atombombához, amely Denverben robbant. Semmi közöm a világgazdaság összeomlásához. Semmi közöm a terrortámadásokhoz. Illetve, közvetlen közöm nincs ezekhez. Közvetetten közöm pedig olyan

értelembe van, hogy bár nem én csinálom, akik teszik, azért teszik, hogy engem leállítsanak.

Leállítsanak? kérdezett közbe Chaney. Azt akarod mondani, hogy valakik mindazt, ami a világban zajlik, csak azért csinálják, hogy téged leállítsanak?

Igen.

Ezt nem tudom elhinni jelentette ki Chaney.

Azért nem, mert még csak az interjú legelején járunk mondta Andan.

Chaney gondolkodott néhány másodpercig, hogy valami okosat és meglepőt tudjon kérdezni.

Te az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Mentálhigiénés Világszövetség elnöke voltál. Ebben a minőségben nem tudom, mi lehet annyira fontos bárkinek, hogy egy ilyen hadjáratot indítson ellened, amely szinte elpusztítja az egész világot, csak hogy téged leállítson. Miben akarnak leállítani?

Hogy elmondjam, amit tudok.

De miről? Valami gyógyszerrel kapcsolatban vagy Chaney megrázta a fejét. Nem tudom elhinni! Kinek lenne ehhez elegendő hatalma?

Hogy meg tudd érteni a válaszaimat, van néhány dolog, amit még előtte meg kell beszélnünk. Aki egy hazugságban hisz, el fogja utasítani az igazságot. Az ember, ha kellőképpen nagy tekintéllyel hazudtak neki, képes lesz akár még meg is ölni azokat, akik nem hisznek abban a hazugságban, amiben ő. Ezen a bolygón, az ember történelmében, hazugságoktól vezérelve milliók milliókat gyilkoltak le. És a hazugság az alapja minden elnyomásnak Természetesen kell hozzá gazdasági, politikai és katonai elnyomás is, de mindez alapvetően a megtévesztésen alapul. Amíg az embereket nem tévesztik meg, addig nem tudnak igazán hatékonyan fellépni ellenük, mert ellenállnak. Persze, mondhatod, hogy bevetik a nép ellen a titkosszolgálatot, meg a hadsereget, csak hogy a titkosszolgálat és a hadsereg emberekből áll, a népből, következésképpen nem fognak ellene fellépni, amíg össze nem zavarták őket hazugságokkal.

És hogyan jön a képbe a terrorizmus? kérdezte Chaney.

Az úgynevezett iszlám terrorizmust külön kell választanunk Az igazi fenyegetést ez jelenti, a többi viszonylag helyi illetőségű csoport, melyek politikai célokért küzdenek, esetenként elismerésre méltó célokért, ám olyan eszközökkel, amik lehetetlenné teszik, hogy elérjék a célt. A világra az úgynevezett iszlám terrorizmus jelenti a komoly veszélyt.

Hát igen, az iszlám az egy meglehetősen agymosó vallás bólogatott Chaney Nem emlékszem például arra, hogy az IRA* vagy az ETA* valamikor is öngyilkos merényleteket alkalmazott volna.

- IRA (Irish Republican Army) Ír Köztársasági Hadsereg. Írország Angliától való teljes függetlenségéért küzdő terrorszervezet.

- ETA (Euzkadi Ta Azkatasuna) Baszkföld és Szabadság. A baszkok teljes függetlenségéért küzdő terrrorszervezete.

Az úgynevezett iszlám terrorizmusnak semmi köze az iszlámhoz mondta Andan.

Már hogyné lenne! Én magam láttam több ezres, eszét vesztett tömeget, amint az utcán vonultak, és a saját fejüket ütötték kavicssal meg borotvával, csupa vér volt az arcuk, és azt üvöltötték, hogy Amerika pusztuljon el, meg Amerika a Sátán, és efféléket. És ez egy iszlám ünnep volt!

Az iszlám terrorizmus azt állítja, hogy a célja az iszlám megvédése és elterjesztése. Csakhogy az iszlámmal való ellenérzések egyedüli forrása maga az iszlám terrorizmus. Ez hosszú távon magának az iszlámnak a tényleges pusztulásához vezet, hiszen egyre nagyobb tömegek gondolják úgy, hogy az iszlám és a terrorizmus közé egy egyenlőségjelet kell tenni. És ez a tömeg minden egyes terrorakcióval csak nőni fog. Ezeknek a terrorcsoportoknak a középpontjában pénzemberek állnak, akik az iszlámot használják fel arra, hogy maguk köré hadsereget szervezzenek. Az iszlám országokban a vallás évszázadok óta szerves része a mindennapoknak, a legalapvetőbb szellemi táplálék, a legfőbb irányadó a hívők társadalmi- és magánéletében. Megjelennek ezek a pénzemberek, akik jótékonykodnak egy kicsit, majd azt mondják a népnek, hogy a zsidók és az amerikaiak meg akarják semmisíteni az iszlám vallást. Igaz? Nem. Semmi sem utal erre. Ettől a bejelentéstől azonban az emberek, akik egyrészt hisznek ennek a pénzembernek, mert jótékonykodott, másrészt pedig tulajdonképpen semmiféle kapcsolatuk nincs zsidókkal és amerikaiakkal, irtózatossá megijednek, és ezután bármire hajlandóak. Azok az emberek, akik a háttérből vezetik ezt a rengeteg fanatikus, az iszlám védelmének zászlaja alatt, az egyedüli forrásai az iszlám elleni erőknél. Van ott minden: pénz, fegyver, politika, de az alapja akkor is a megtévesztés.

És hogyan lehet valakit annyira megtéveszteni, hogy öngyilkos merénylő legyen? kérdezte Chaney.

Sehogy. Hadd mondjak neked valamit az öngyilkos merénylőkről: úgy csinálják őket. Mesterségesen. Ahhoz, hogy valaki öngyilkos merénylő legyen, hogy ismeretlenül, válogatatlanul, az áldozataival való mindenféle előzetes kapcsolat nélkül, a róluk szóló információk nélkül, csak úgy megölje őket; ehhez az kell, hogy leszakadjon az emberi fajról, hogy elveszítse a kapcsolatát az emberi fajjal, hogy többé ne érezze a nyilvánvaló közösséget. Ne jusson eszébe, hogy minden ember mögött ott van egy múlt, ott van egy élet, ott lett volna egy jövő; tanult dolgokat, dolgozott, szeretett. Minden ember mögött más emberek vannak, családok, közösségek, melyeknek része; de az öngyilkos merénylőt mindez nem érdekli, a saját élete sem, csak a tett, hogy válogatatlanul öljön bárkit. Ahhoz, hogy ezt megtegye valaki, egy rendkívül különleges elmeállapot szükséges. Ilyen elmeállapot nem jön létre a természetben vagy a társadalomban. Ott nincsenek olyan hatások, melyek ezt az elmeállapotot kiváltanák. A pusztító viharok, a vulkánkitörések, a földrengések, az erdőtüzek, a mérgező növények és a vadállatok, az éhínség, a fertőzések, a balesetek, a szárazság, a forróság, a hideg, a jégeső, a hóesés, a jég, ezek egyike sem okozza azt egy embernél, hogy elveszítse a közösségérzetét az emberi fajjal. Az oktatás, a család, a szerelem, a szex, a munka, a karrier, a fizikai megjelenés, az egészség, a betegség, a csúfság, a szegénység, a gazdaság, a bűnözés, a háborúk, a kultúra maga, a társadalmi igazságtalanságok, ezek egyike sem hozza létre ezt az elmeállapotot. Ezt kizárólag mesterségesen lehet előállítani. Nagyon sok fájdalom kell hozzá, mély kóma, és hosszú időn keresztül ismételt szuggesztiók. Az illetőt leszíjjazzák egy ágyhoz, erős nyugtatókkal vagy inzulinnal egy nagyon mély kómát idéznek nála elő, majd áramütéseket mérnek a fejére, vagyis elektrosokkot adnak neki, és

mindeközben szünet nélkül egy ember harsog a fülére illesztett hangszóróba: tedd ezt, tedd azt, te ilyen vagy, olyan vagy, mások ilyenek, meg olyanok. Ezt hívják agymosásnak, vagy más néven elmekontroll-technikának. Pszichiáterek találták ki, akik a CIA alkalmazásában álltak. Amikor a CIA megérkezett Afganisztánba, hogy segítse az afgánokat a szovjetek elleni harcban, kiképzőtáborokat hoztak létre, amelyekben fanatikus örülteket csináltak ezzel a technikával. Néhányan megtanulták ezt a technikát, és amikor később maguk szerveztek katonai csoportokat, mindenkin alkalmazták. Az összes nagy iszlám terrorszervezet alkalmazza ezt a módszert. Kóma, elektrosokk, szuggesztió. Heteken, hónapokon át, minden nap. Van olyan, hogy egy embert hetekre rátesznek az ágyra, és közben infúzió keresztül táplálják. Harci szellemnek nevezik, meg kapcsolatnak Istennel, de persze egyikről sincs szó. Ez az egész szintiszta pszichiátria. Nem véletlen, hogy például az egyik legismertebb terroristavezér, Oszama Bin Laden jobbkeze egy pszichiáter.

Chaney lecsippentett a bal szeme alól egy lehullott szempillát, közben azon gondolkodott, amit Andan mondott. Úgy érezte, Andan nagyon sokat tud a terror témájáról.

Nagyon sokat tudsz erről jegyezte meg Chaney olyan hangon, ami felért egy váddal.

Nem sokat mondta Andan. Mindent.

Nem hiszem, hogy van olyan ember, aki mindent tudna a terrorizmusról, aki átlátna minden egyes szálát, ismerne minden kulcsfigurát. Ha te mégis mindent tudsz róla, akkor kell, hogy legyen valamiféle Chaney a megfelelő szót kereste ööö felső szintű valamiféle nemzetközi, legfelsőbb vezetése a terrorizmusnak, és neked tagjának kell lenned ennek a csoportnak. Tehát mégiscsak van közöd a terrorhoz, ami a világban folyik.

Nincs hozzá közöm. De a meglátásod, miszerint van egy legfelsőbb vezetése a világ összes terrorszervezetének, az teljesen helytálló. Az erőszak maga, a fegyverkezés, a háborúk, a hadseregek, a titkosszolgálatok, a bűnözés, és a rendőri szervezetek egésze központilag irányított. A gazdaság, az összes bank, biztosítótársaságok, a tőzsdék, a pénznyomdák; a politikában a pártok, a kormányok, a politikai irányzatok, az oktatási intézmények, a tudományos akadémiák, a kutatóintézetek, a tévétársaságok, a rádióadók, a sajtótermékek, a filmgyárak, a lemezkiadók, a könyvkiadók, a múzeumok ezek mindegyike egyfajta hierarchiának a részei, és ennek a hierarchiának a legtetején áll egy társaság. Ez a társaság ideológiákat talál ki, majd ezeket az ideológiákat elterjeszti a társadalomban, szócsóként használva a médiát, az oktatási rendszert, a művészetet, a tudományos intézeteket; és a politikát, a gazdasági hátteret, és az erőszakipart használja mindezek támogatására. Nevezzük ezt a társaságot a legfelsőbb kasztnak. Egy kezemen meg tudnám számolni, hogy ez hány emberből áll. Ők a világ tényleges urai.

Globális összeesküvés. Számtalan ilyen elmélet született mondta Chaney.

Tudom. De ez nem elmélet.

A hivatalos álláspont az, hogy nem létezik semmiféle globális összeesküvés.

Hogy mi a hivatalos álláspont, annak semmi jelentősége. A hivatalos álláspontok funkciója, hogy eltakarják a valóságot.

Honnan tudsz erről a legfelsőbb kasztról?

Az elmúlt huszonöt évben a legfelsőbb kasztnak dolgoztam mondta Andan.

Chaney nem tudta, hová tegye ezt a kijelentést, hogy kacagjon-e, vagy inkább fusson végig a hátán a hideg, mindenesetre határozottan kezdett valamiféle logikus renddé összeállni a szeme előtt mindaz, ami a világban folyt. Ez persze nem azt jelentette, hogy hitt Andannak; csak magában elismerte azt, hogy mint hipotézis, nem teljesen logikátlan.

Egy nap felfordult a gyomrom a legfelsőbb kaszt tevékenységétől folytatta Andan. Elegem lett. Egyszerűen képtelen voltam tovább folytatni. Ki akartam szállni, le akartam leplezni ezt az egészet. De hová mentem volna? Kitől kérhettem volna segítséget? Nem azt mondom, hogy az FBI ügynökei erről bármit tudnak, vagy akár maga az FBI igazgatója, de az információ, hogy ott vagyok, és segítséget kértem, és hogy mit teszek, eljutott volna a legfelsőbb kaszthoz, és akkor végem. Nem mehettem a CIA-hoz sem, se a rendőrséghez, se a maffiához, se külföldre, mert az összes szervezet, amerre csak szem ellát, mind benne van, mind része a hierarchiának. Természetesen senki nem tud róla, csak azok, akik fenn vannak a csúcson. Az elnökek fogalma sincs arról, ami a háttérben folyik. Ez a játszma olyan hatalmas, hogy az Egyesült Államok elnöke csak egy fogaskerék a gépezetben, csak egy feláldozható gyalog a sakktáblán. Egy nap elegem lett, és elhatároztam, hogy kitálalok, elmondok mindent az emberiségnek. Két iszonyatos éven át kutattam a lehetőségét annak, hogy miután lelépek, életben tudjak maradni, és végigvihessem a célomat. Megtaláltam. Hiába vetettek be ellenem bármit, nem jutottak el hozzám.

Chaney furcsálkodva vette észre, hogy a hőség ellenére kezd vacogni. Még mindig nem hitte el vagyis nem akarta elhinni, amit Andan mondott, de már nem volt benne elutasítás, már nem vetette el annak lehetőségét, hogy Andan igazat mond. Beleborzongott. Úgy érezte, most talán tényleg megláthatja azt a valóságot, melyet eltakarnak az ember elől, és ahol az igazi hatalom rejtőzik: az a hatalom, amely ott áll trónok mögött, a színpalak mögött, az árnyak mögött, ott, ahová fény még sose vetült, ahová közönséges ember sose látott.

Azt akarod mondani hogy minden esemény, ami most a világban történik és amit neked tulajdonítanak semmi egyéb, mint a legfelsőbb kaszt hajszája utánad? kérdezte Chaney.

Andan bólintott.

És ezt be is tudod bizonyítani? kérdezte Chaney.

Andan bólintott.

De mi a helyzet a világgazdaság összeomlásával? Véletlen volt? Ha igaz, amit mondasz, akkor semmi sem véletlen. Miért omlasztották össze? Hogy elvegyék a pénzed? Csak ezért?

A világgazdaságot azért omlasztották össze, hogy eltereljék az emberek figyelmét rólam, ha netalán felbukkannék valamivel, ami terhelő a legfelsőbb kasztra nézve. Ezt a célt szolgálja az atombomba, a terrorizmus, és a világgazdaság összeomlása is. A legfelsőbb kaszt kétségbe van esve, és most elkeseredetten harcol ellenem. Csak ellenem. Tudják, hogy le tudom őket leplezni. Tudják, hogy véget

vetheték az uralmuknak. És nagyon félnek. Nem tudnám neked igazán megfogalmazni, hogy milyen félelmet élnek át. Képzeld el egy kedves, idős doktor bácsit, mindenki kedvenc doktor bácsiját, akiről egy nap kiderül, hogy egy pedofil állat, aki három-öt éves gyerekeket erőszakol meg a rendelőjében. Ez a fickó tudja, hogy ha kiderül, ki is ő valójában, többé nincs neki hely ezen a bolygón. És mindez semmi ahhoz a bűnhöz képest, melyet a legfelsőbb kaszt követett el. Ha kiderül, amit tettek, ha kitudódik valódi személyazonosságuk, többé nincs nekik hely sehol a világon. Darabokra tépik őket. A legfelsőbb kaszt most védekezik, élet-halál harcot vív velem. Az a néhány felfoghatatlanul gonosz kis rohadék az életéért küzd, és nem válogatnak az eszközökben.

Mi történne, ha minden kiderülne?

A világ megváltozna.

Mióta létezik a legfelsőbb kaszt?

Ezt nem tudom, de úgy vélem, és nem is alaptalanul, hogy a legfelsőbb kaszt együtt született a civilizációval. Eleve része a civilizáció alapzatának.

Akkor viszont Chaney elgondolkodva nézte az elemlámpája fényét a szemközi falon, Andan mellett, majd folytatta. Ez nem biztos, hogy rossz. Szükség van valamiféle központi hatalomra. Az anarchia szép gondolat, de nem életképes.

Ahhoz, hogy a legfelsőbb kaszt megbújhasson a sötétben mondta Andan, minden vonalon, szinte mindenben meg kellett tévesztenie az embereket. Szüksége volt arra, önvédelemből, hogy az embereket lenyomja, mentálisan és fizikailag is, vagyis alapvető érdeke, hogy az emberi lényeket nagyon rossz szellemi és fizikai, de elsősorban egy nagyon rossz szellemi állapotba juttassa, és ott is tartsa. Ha ebből kijönnének, kérdéseket tennének fel. Problémákat lámának meg. És nem csak hogy meglátnának problémákat, de azt is látnák, hogy melyik mennyire fontos. Kutatásokat végeznének. Keményen dolgoznának ezen problémák felszámolásán, és előbb-utóbb rájönnének, hogy valami nincs teljesen rendjén. És a legfelsőbb kaszt, a hazugságaival, és az erőszakkal egyre rosszabb és rosszabb állapotba hozta az embereket, nehogy valaki rájöjjön, hogy léteznek. És éppen ez volt a hiba, amit elkövettek, mert önmaguk alatt vágták a fát. Önvédelemből lenyomták az embereket, és annyira lenyomták őket, hogy tulajdonképpen előkészítették a terepet a megakadályozhatatlan kipusztuláshoz. A világ tele van olyan problémákkal, melyek megölnék mindannyiunkat, beleértve a legfelsőbb kasztot is. Az embereket azon a módon tették tönkre, hogy különféle mechanizmusokat alakítottak ki az elméjükben. És ezeket a mechanizmusokat a legfelsőbb kaszt nem képes felszámolni. Az emberiség egyszerűen olyan rossz állapotban van, hogy képtelen megoldani az erőszak, a társadalmi degradálódás vagy az ökológia problémáját. Voltaképpen mi mind, mind egy szálig, akik itt élünk ezen a bolygón, halottak vagyunk. Már nem tudunk megállni, nem tudunk visszafordulni. Nincs meg a képességünk hozzá. Az emberek árgus szemekkel figyelik a médiát, és ha a média ezt és ezt mondja, akkor elkezdenek örülni, ha ezt és ezt mondja, akkor elkezdenek bánkódni, ha pedig ezt és ezt mondja, akkor elindulnak arra. És mindezt csak azért, mert nézik a tévét, hallgatják a rádiót, és olvassák az újságokat. Az általános mentális állapot a földön a hipnotikus transz egy fajtája. Ez mérhetetlenül veszedelemes. A szabad akarat már csak illúzió. Az emberiség 99,99 százaléka pusztán inger-válasz mechanizmus alapján működik. Gondolkodás nélkül elítélnek, kinevetnek, megvernek, vagy megölnék valakit, mindössze azon az alapon, hogy a kedvenc riporterük a tévében azt mondta, hogy ő rossz

ember. Az emberiség 99,99 százalékának igaz és hamis eldöntésében az egyetlen kritérium, hogy ki mondta! Függetlenül attól, hogy milyen hangosan szól a zene, és hogy milyen csillogó ruhában vonulnak fel a sztárok egy-egy film premierjén, függetlenül a legújabb párizsi divattól, és a legjóképűbb félbolond műsorvezető frizurájától, ez az egész csak egy zombi civilizáció jelentés és jelentőség nélküli vonaglása. A művészek akiknek a jövőt kellene megálmodniuk a nemi szervekkel foglalkoznak; szinte minden egyes létező regény, zene, film, festmény vagy szobor témája a szex, és semmi más. Emberek, akik valamikor élményűek voltak, ma azt hiszik, hogy a létezés lényege a test egyes pontjainak ingerlése. Döbbenetesen ostoba egy eszme, mégis közel s távol ebben hisz mindenki. Hipnózis, John, csak hipnózis. Tekintélyek és erőszak.

Miféle elméleti mechanizmusokra gondolsz? kérdezte Chaney.

Megvan annak a módja, ahogyan a hazugságok rögzülnek egy ember elméjében, és szerves részévé válnak a gondolkodásának mondta Andan. Nap mint nap megtörténik. Nem kell hozzá más, csak bűn. A bűn rögzíti a hazugságot. Mondok egy példát. Van egy fickó, akitől már sok jót kaptam, ezért annak, amit mond, van tekintélye a szememben. Egy nap azt mondja: Itt van ez a John Chaney. Ez egy rohadt szemét. Kész. Csak ennyit mond, nem többet. És én elhiszem. És elmondom másnak is: John Chaney egy rohadt szemét. Terjesztem. Mondjuk nem töröm be a kocsid ablakát, mondjuk nem vetem magam rád egy bottal, hogy bezúzzam a fejed, mondjuk, hogy nem vásárolok pisztolyt, hogy megöljelek, hanem csupán terjesztem, hogy egy rohadt szemét vagy az már elég. Terjed, egyre csak terjed: John Chaney egy rohadt szemét. Rossz lesz a híred. Utálni fognak. Kiközösítenek. Talán meg is vernek. Talán meg is ölnek. Talán elveszik a tulajdonodat. Talán bántják a családot. Mi az, amit én most már soha többé nem engedhetek meg magamnak? Hogy feltételezzem, hogy John Chaney nem egy rohadt szemét. Ha csak feltételezném, hogy amit nekem mondtak, miszerint John Chaney egy rohadt szemét, nem igaz biztosan belebetegednék, de talán bele is pusztulnék, mert rájönnék, hogy minden, amit tettem, az igazságtalan volt. És nincs rohadtabb érzés annak felismerésénél, hogy valamit, ami igazán értékes volt, ok nélkül pusztítottál el. Hogy ezt elkerüljem, ragaszkodnom kell a hazugsághoz. És hogy mutassam, mennyire ragaszkodom hozzá, vagyis hogy milyen igaz, egyfolytában ártok neked. Egyfolytában, ok nélkül. Egy ember kap egy hazugságot, annak alapján árt valakinek, és attól kezdve ragaszkodnia kell ahhoz, hogy a hazugság igaz. A bűn rögzíti a hazugságot, a bűn tesz valamit rögeszmévé. Egy aprócska mechanizmus az elmében. A pszichiátria és a pszichológia szakirodalmában nyoma sincs. Mint ahogyan annak a néhány tucatnyi mechanizmusnak sem, amely még ezen kívül létezik az elmében, és amelyek többségét a világon egyetlen pszichiáter és pszichológus sem ismeri.

Chaney emésztette, amit Andan mondott. Hirtelen eszébe jutott valami.

Azt mondtad, hogy az emberiség már nem maradhat fenn, mert annyira rossz állapotba került. Ezt el is tudom fogadni, mert magam is ezt látom. Viszont akkor felmerül bennem a kérdés: miért teszed, amit teszel? Hiszen ez már nem változtat semmin. Csak azért, hogy tudjuk meg, kiknek köszönhetjük mindezt?

Azért teszem, mert ha a legfelsőbb kaszt kiesik a képből, akkor kiesik a képből az elnyomás, az elnyomás forrása, és mindaz a rengeteg találmány, és az a szédületes tudás, melyet a legfelsőbb kaszt elzárt az emberiség elől, beáramlik a társadalomba.

És ezek a találmányok és ez a tudás segít abban, hogy megoldjuk a jelenlegi állapotunkban megoldhatatlan problémáinkat?

Andan bólintott.

Igen. Ezek a találmányok, és legfőképpen, az elzárt tudás, felemelné az emberiséget mondta. Én tudom, mi van elzárva, mert láttam a saját szememmel. Mindennek fel kell szabadulnia. Ez az egyetlen esélyünk.

5.

BOLOTOV REZIDENCIÁJA

HAMIRKA-SZIGET, AZORI-SZIGETEK

November 6. hétfő, 19 óra 39 perc

Vlagyimir Bolotov megsemmisülten ült déli kastélya egyik könyvtárszobájában, telefonnal a kezében. Még két perccel azután is a telefont tartotta, hogy a vonal megszakadt. Felállt, a telefont lassan letette az asztalra, és mint egy alvajáró, elindult az ablak felé.

Bolotov hálózata mindenben követte a legfelsőbb kaszt által kidolgozott hármass elrendezést. Bolotov három emberrel tartotta a kapcsolatot, rajtuk keresztül irányította a világpolitikát. Claude Hugo Sartre felelt Európa, Ausztrália és a szovjet utódállamok politikájáért. Alexander Walinsky Ázsiát és Afrikát irányította. Hood Justice Amerikát. Claude Hugó Sartre kapcsolatban állt három emberrel: Sir Arthur Warwick felügyelte Anglia és a szovjet utódállamok politikáját, Daniel Law Európáét, Thomas Krieger Ausztráliáét. Alexander Walinsky szintén három emberrel volt kapcsolatban: Wayne Appleford vezérelte az arab térség politikáját, Kurt Wilhelm Afrikára ügyelt, Juno Owards pedig Ázsiára. Hood Justice három kapcsolatán keresztül határozta meg az egész amerikai kontinens politikáját. Maximilian Cramer az Egyesült Államok, Klaus Pauli Közép-Amerika, és Joseph Mart Dél-Amerika politikai életében játszott irányító szerepet.

Sir Arthur Warwick, aki Anglia és a szovjet utódállamok politikáját tartotta kézben, három embert vezetett, egyikük volt Joszif Fjodorov, akinek családja hatszáz éve oktatja a hatalomra orosz föld uralkodóit. Fjodorov embere a kormányban maga az elnök, Nyikoláj Andrejevics Kamov. Kutuzov azonban megölte az elnököt, így Fjodorov elvesztette a kontrollt az orosz kormány felett.

Wayne Appleford Esteban Sevillán keresztül irányítja az arab térséget. Az iraki elnök irodájában keletkezett huzat következményeként hatvankilenc embert gyilkoltak le, közöttük Esteban Sevillát, és az ő kapcsolatát, Nasszír sejket. Ezzel pedig Wayne Appleford elvesztett mindenféle irányítást az arab világ politikája felett.

A föld két legveszélyesebb területe, az arab és az orosz térség politikája irányítás nélkül maradt. Ezért égett Bolotov képe. Ilyesmi még sohasem történt meg vele, még csak elképzelni sem tudta, hogy egyszer majd meg fog.

És most jelentenie kell Darlának, hogy baj van. Óriási nagy baj.

Bolotov alvajáróként indult az asztal felé, hogy hívja Darlát. Ahogy ment, olyan érzés volt, mintha lángolna az arca, és olyan vörös volt az egész feje, mintha égési sérüléseket szenvedett volna.

Leült a székbe, felemelte különleges telefonját, és lenyomta a hívógombot.

Két másodperc múlva bejelentkezett Darla.

Darla.

Vlagyimir Bolotov vagyok. Tisztelt Gazda, amióta önt szolgálom, most először kell rossz híreket jelentenem. Hibát követtem el, belátom. Bárhogyan is, de a hibát kijavítom.

Mik a hírek?

Elvesztettem minden kontrollt az arab és az orosz térség felett.

Darla nem tudott megszólalni. Ez már túl sok volt. Andan, Lansky, és most Bolotov. Megszédült, forgott vele a világ. Egyszerre vérezni kezdett az orra.

Bolotov szemrehányásnak fogta fel a csendet.

Végtelenül sajnálom, tisztelt Gazda! Kérem önt, bocsásson meg szolgájának! Helyrehozom a hibát, erre esküszöm! Helyrehozom, az életem árán is!

Darla végre szóhoz jutott. Nagyon kellett ügyelnie, hogy a hangja ne változzon.

Hogy történt? kérdezte.

Nem tudom pontosan. Csak annyit tudok, hogy Oroszországban valaki megölte az elnököt, aki a kormányban volt a közvetlen kapcsolatom, Irakban pedig nemrég a titkosrendőrség meggyilkolta a közvetlen kapcsolatomat az arab politika felett, Nasszír sejket, és Nasszír sejk felettesét, Esteban Sevillát. Nem tudom, mi történt, nem követtek el semmilyen hibát. Minden ugyanúgy folyt, mint mindig.

Darla nem reagált. Pedig ő pontosan tudta, mi történt. Az erőszak hálózata Lansky halálával összeomlott, így pedig nem volt kontrollja a maffiák és a titkosrendőrségek felett. És Lanskyt nem lehetett csak úgy pótolni. Senkit sem lehetett csak úgy pótolni, ez volt Darla hatalmának leggyengébb láncszeme. A követei annyi titkot tudtak, annyi mindenbe kellett beavatni őket, hogy képesek legyenek ellátni feladatukat, hogy nagyon körülményes volt megtalálni az alkalmas embert egy-egy követ, vagy a követek egy-egy kapcsolatának helyére.

Várjon utasításra mondta Darla, látszólag közömbös hangon.

Értettem, Gazda! vágta rá Bolotov alázatosan.

Jó Darla bontotta a vonalat.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

1.

NEGYESDIK BIRODALOM TESTVÉRISÉG

FŐHADISZÁLLÁSA

PROVIDENCE, RHODE ISLAND

November 6. hétfő, 16 óra 22 perc

Jürgen Wolf tábornoki rangjelzésekkel ékesített, fekete SS-egyenruhában feszített egy vérvörös horogkeresztes zászló és egy Hitler-portré alatt. Középmagas, kövérek, kopasz és szemüveges ember volt, de roppant erélyes. Hitler minden beszédét, melyet lemezen vagy írásban rögzítettek, betéve tudta. Az egész világon egyedülálló gyűjteménye volt Adolf Hitlerről készült filmfelvételekből és fényképekből. A Führer valamennyi modorosságát magára vette, kísértetiesen olyan volt a kéztartása, a testtartása, a fejtartása, a tekintete, a hanghordozása, járása, minden mozdulata, mint a náci vezérnek. Wolf a Negyesdik Birodalom Testvériség nevű neonáci sejt ura és parancsolója volt, amely a negyesdik legnagyobb náci csoportosulás az Egyesült Államokban. Az Egyesült Államok neonáci szervezeteinek október 25-e volt a fekete napjuk. Az első fekete nap. Azóta csak fekete napjaik voltak.

Október 25-e volt az a nap, amelyiken a Moszad egyik kidon egysége elrabolta Hans Messmert, az Érinthetlent, az Árja Szent Szövetség, az Államok legnagyobb, leggazdagabb és legerősebb náci szerveződésének jacksoni főhadiszállásáról. Messmer nem került elő. Sorsáról semmit sem tudtak, bár hátborzongató, sötét legendák keltek szárnyra.

A kidon kivallatta Messmert. Két téma körül jártak a kérdések: Julius Andan, és a náci szervezetek titkai. Messmer semmit sem tudott Andanról, a többi titokról azonban annál többet. A kidon utasítást kért Tel-Avivből, hogy miként járjanak el Messmerrel. Az utasítás szűkszavú volt: Nem kell. Messmert nem kellett Izraelbe szállítani, és tovább vallatni sem. Tehát kést kapott a bordái közé, a hulláját pedig annak a háznak a pincéjében ásták el, amelyikben a vallatás folyt.

Messmer után újabb neonáci vezetőkre csaptak le. Hatot elraboltak és kivallattak. Andannak nyoma sem volt, egyikük sem tudta, merre lehet, vagy hogy ki a fene ez a Julius Andan. Tel-Avivnek egyik vezető sem kellett.

A Moszad az atombomba után két újabb kidon egységet küldött az Egyesült Államokba, továbbá jó néhány egyéb specialistát, azzal a feladattal, hogy hajtsák fel és öljék meg Andant, bármi áron.

Az Egyesült Államok teljes Moszad-hálózata, mintegy tizenötezer ember, a neonácikat hajkurászta. A sayanok* egyre csak szállították az információkat náci csoportosulásokról mindenhol. Minden államnak volt egy legfőbb sayanja, akinél összegyűltek az információk. A fő sayan az információkat

New Yorkba, Brooklynba küldte tovább, ahol az Egyesült Államok frissen kinevezett legfőbb sayanjai, Benjámín és Mosé bácsi összegyűjtötték, csoportosították és szétküldték az információkat a Moszad nyomozó alakulatainak. Benjámín és Mosé bácsi kevéske szabadidejében újabb zsidókat szervezett be sayanoknak, hogy segítsék a Moszad munkáját. Hatalmas mennyiségben gyűltek az adományok, a fegyverek, járművek, minden, ami csak kellett vagy kellhetett. Andan bármi áron való felhajtása egyetlen egy dolgot jelentett: az összes neonáci sejt kiirtását, és anyagaik lefoglalását. A zsidók, érthető módon, roppant lelkesen nyújtottak ebben a tevékenységben minden elképzelhető segítséget.

- sayanok segítők Olyan zsidók, akik önkéntesként segítik a Moszad ügynökeit. Egy sayan azzal segít, amivel tud: rádióhíreket vesz fel, partikon meghallgatja a szóbeszédet; ruhát, pénzt, ételt, szállást, fegyvert, orvosi ellátást ad a Moszad ügynökeinek, stb. A becslések szerint az Egyesült Államokban mintegy tizenötezer olyan zsidó él, aki szükség esetén, önként segíti a Moszad ügynökeit.

Jürgen Wolf felemelte a kezét, hogy megnyissa a gyűlést, ahol fontos kérdésekben kellett döntenük. Mondani szeretett volna valamit, de ebben a pillanatban robbanás rázta meg a házat.

A Moszad ügynökei olyan lőpályán gyakorolnak, melyen a célpontok nem a szokásos koncentrikus körökből álló céltáblák, hanem fejet formázó deszkák, ahol az arc helyén felfújott luftballon áll. A találatokat a luftballonok szétpukkadása jelzi. Ezzel a módszerrel meg lehet szokni, hogy a test alakja nem sík, hanem gömbölyded, azaz minden szögből meg lehet lőni; továbbá azt is be lehet ezeken a pályákon sulykolni, hogy gyorsan és pontosan lőjenek, gyors célváltásokkal.

A birtok öreit hangtalanul intézték el. A támadás kezdetén felrobbantották a fegyverraktárt.

Mindenhonnan félmeztelen és katonai ruhás, tetovált bőrfejűek tűntek fel géppisztollyal, gépkarabéllyal felfegyverezve. Összevissza puffogtattak, nekitámasztották a fegyvert a csípőjüknek, és dühtől eltorzult arccal tüzeltek. Számukra a lövés felsőbbrendű árja tudatuk megnyilvánulása volt, gyűlöletük, félelmük kinyilvánítása; valamiféle férfias virtus, egyfajta hősiesség, ahogyan álltak ott feszülő izmokkal, és lőttek a láthatatlan ellenségre. A Moszad hidegvérű, szervezett, professzionális kivégzőosztagával szemben nem volt esélyük.

A fegyverraktár felrobbanását követő második perc végére a főhadiszállás el volt foglalva. A két kidon egység húsz ügynöke kétszázhet bőrfejűt, és tizenegy SS-egyenruhás vezetőt végzett ki. A főbb épületeket nem volt szabad felrobbantani, és tüzet sem használhattak, hogy az értékes dokumentumok ne sérüljenek.

Jada és Lidia Vojcek, a két katsa, azaz Moszad-ügynök, Jürgen Wolf irodáját forgatta fel. A falba süllyesztett pánccs szekrényben érdekes iratokat találtak. A dokumentumokat magukkal vitték. A furgonban kezdték átnézni őket.

Na, ezt nevezem! szólalt meg Lidia, és egy németül írt papírt mutatott fel Jadának.

Jada közelebb hajolt.

Mi áll benne? kérdezte.

Ki akarják használni a gazdasági összeomlás és Andan ténykedése keltette káoszt, és át akarják venni a hatalmat az Egyesült Államokban. Itt az áll, hogy nemzetközi konferenciát tartottak, ahol megjelentek a világ első számú neonáci vezetői, hogy összehangolják működésüket. Az Egyesült Államokban polgárháború révén akartak bekerülni a hatalomba Lidia mosolyra húzta a száját. Tudod, mi áll itt alul? rákacsintott Jadára. Merényletet terveznek az Egyesült Államok elnöke ellen.

2.

FRANKFURT AM MAIN –

INTERNATIONAL REPÜLŐTÉR

FRANKFURT, NÉMETORSZÁG

November 6. hétfő, zónaidő: 23 óra 50 perc

Frankfurt am Main kiemelt fontosságú közlekedési csomópont. Itt futnak össze Európa nagy forgalmú közútjai; a Majna és a csatorna okán a nemzetközi vízi közlekedés; hatalmas repülőtere révén pedig a nemzetközi légi forgalom központja is egyben.

A Frankfurt am Main International számtalan nagy nemzetközi légitársaság bázisrepülőtere, többek között a Lufthansáé. A felszín alatti üzemanyagtartályokban sok millió liter kerozin van, innen töltik fel a repülőgépeket. A világgazdaság összeomlása mindent nagyon zavarossá tett, beleértve természetesen a légi közlekedést is, és a repülőterek üzemeltetését. A rendszeres járatok szinte teljesen eltűntek, helyüket az irdatlan összegekért vagy aranyért-ezüstért bérelt alkalmi járatok; valamint a polgári védelem és a hadsereg légi forgalma vette át. A repülőteret katonák őrizték, fegyveresek álltak a repülőgéphangároknál, a raktáraknál és az ellenőrző pontokon. A folyosót, mely levezetett a föld alatti üzemanyagtartályokat is magában foglaló szintre, hat katona vigyázta, az üzemanyagtartályokat négy.

Kevésnek bizonyultak.

A tartályok több, mint hétmillió liter kerozint tartalmaztak. Ez a mennyiség huszonkét tartályban oszlott szét, melyek a felszín alatt helyezkedtek el, elszórva a reptér teljes területén.

Az öt darab 9 milliméteres félautomata pisztoly, a kétszáz tölténnyel, 200 dollárba került. Az öt darab katonai repeszgránát 225 dollárt tett ki. A huszonöt kilogramm súlyú robbanóanyag alkotóelemei együttesen 123 dollárért, a detonátorok és gyutacsok pedig 98 dollárért lettek megvásárolva. Erre a felszerelésre, és öt örültre volt szükség a hétmillió liter kerozinnak a felrobbantásához, és a Frankfurt am Main International repülőtér föld színéről való eltörléséhez.

3.

REJTEKHELY

November 6. hétfő, zónaidő: 20 óra 32 perc

Andan három és fél óra után leállította az interjút. Ekkor Damien két tálcát vitt be nekik, melyeken szendvicsek, gyümölcs és egy pohár víz volt. Chaney felismerte Damient, emlékezett rá, hogy ő volt az egyik FBI-ügynök, aki érte ment Washingtonba. Andan azért állította le az interjút, mert eljutott addig a pontig, hogy felvázolta Chaney-nek a legfelsőbb kasztot, a hálózatokat, és a civilizáció alapvető működését, amely az uralom piramisára épül. Miközben vacsorájukat fogyasztották, Andan kérdezett a helyzetről, arról, mik a legújabb hírek, mi folyik a világban. Sok érdekességet tudott meg. Valakik lerombolták a házat Georgetownban, de ez nem tett rá különösebb hatást. A vacsorát befejezték; Damien kivitte a tálcákat és a poharakat. Chaney az interjú első felében hol feszülten figyelt, hol cinikus mosolyra húzta a száját, mint aki azt mondja, hogy Ezt úgysem veszem be, hol feldühödött, hol a fejét ingatta, mert amit Andan mondott, az annyira hihetetlen volt.

Most következett a pszichiátria és a pszichológia.

Andan tudta előre, hogy ez érzékenyen fogja érinteni Chaney-t, aki a híres pszichiátereket és pszichológusokat zseninek tartja, és meglehetősen gúnyos hangnemet üt meg, ha a vallásokról esik szó.

Néhányszor említette a pszichiátriát és a pszichológiát emlékeztette Chaney Andant. Tehát ööö igen, vannak olyan irányzatok, melyeket egy-egy önkényes, társadalomellenes érdekcsoport felkarol, hogy felhasználja örült céljai eléréséhez, és ugyanakkor vannak rendkívül fontos kutatások, melyeket minden módon igyekeznek ellehetetleníteni. Te mondtad éppen az imént, hogy miféle társadalom az, ahol egy kosárlabdázó több pénzt kereshet, mint amennyit létfontosságú tudományos projektekre adnak? Tehát te azt mondd, hogy ez a központi hatalom, a legfelsőbb kaszt, hogy úgy mondjam, fekete pszichiátereket és fekete pszichológusokat alkalmaz, és a fehéreket, az igazi, becsületes, tisztességes pszichiátereket és pszichológusokat pedig igyekszik minden módon elnyomni. Mert ha nem tenné, akkor ezek a jól képzett szakemberek, bizony, igen gyorsan rájönnének, hogy miben mesterkednek itt egyesek. Jól értettem?

Nem egészen mondta Andan. Tudta, most jön a harc. A legfelsőbb kaszt számára a pszichiátria és a pszichológia a gondolatrendőrség szerepét tölti be.

Igen, értem bólogatott Chaney. Tudom én is, hogy régen, az 50-es években, a CIA folytatott bizonyos pszichiátriai kísérleteket, hogy embereket tulajdonképpen robotokká változtassanak. Aztán ez a program elhalt, mert nem finanszírozták tovább. Erre a megoldás az, hogy roppant méretekben ki kell terjeszteni a pszichiáter- és pszichológusképzést, hogy ezek a szakemberek ellensúlyozzák a legfelsőbb kaszt pszichiátereinek és pszichológusainak hazugságait, és egyéb rossz hatásait.

Tudtad, hogy az LSD-t véletlenül fedezték fel? kérdezte Andan, mintha csak úgy eszébe jutott volna a téma. Az 50-es évek elején a pszichiátria mögött álló gazdasági csoport elképesztő reklámhadjáratba fogott, hogy népszerűsítse az LSD-t. A 60-as évek közepére az LSD igen kedvelté vált az egyetemisták körében. Az 1800-as évek közepén, hogy gyógyítsák az ópiumfüggőséget, kitalálták a morfiomot, amelyről azt állították, hogy teljesen kezeli az ópiumfüggőséget, és ugyanakkor semmiféle

függőséget nem hoz létre. Nos, 1870-re már a napnál világosabb volt, hogy a morfium még erősebb függőséget okoz, mint az ópium. A morfiumfüggőség kezelésére kifejlesztettek egy új anyagot, melyről a reklámhadjárat során azt állították, hogy minden gond nélkül gyógyítja a morfiumfüggőséget, és semmiféle függőséget nem okoz. Ezt az anyagot úgy hívják, hogy heroin. Másfél évtizeddel később már a pszichiáterek se tagadhatták, hogy a heroinhoz fűzött remények elszálltak. A második világháború után a pszichiáterek, hogy gyógyítsák a heroinfüggőséget, kifejlesztettek egy anyagot, a methadont, amiről mit gondolsz, mit mondtak? Igen, igazad van: azt állították, hogy simán gyógyítja a heroinfüggőséget, és nem vált ki függőséget. Nos, a methadon még a heroinnál is rosszabb. Több, mint egy évszázada játsszák ezt a játékot a pszichiáterek, és ezen idő alatt milliókat öltek meg ezekkel a drogokkal. Milliók életét tették tönkre, és sok-sok ezer százalékkal növelték a bűnözést. Mindemellett irdatlan összegeket kaptak a kormánytól, hogy kezeljék a bajt, amit ők okoztak.

Chaney meglepődött. Nem az információkon, bár azok néhány részletben újak voltak számára, hanem azon, hogy Andan rosszat mondott a pszichiáterekről.

Azt akarod ezzel mondani, hogy a pszichiáterek a felelősek a drogproblémáért? kérdezte, majd cinikus mosoly jelent meg az arcán. Azt mondd, hogy milliókat öltek meg? Inkább milliókat mentettek meg! A pszichiáterek gyógyító szakemberek, akik, többek között, drogfüggőséget is gyógyítanak! Nekik semmi közük a kábítószer terjedéséhez! Ezt te sem gondolhatod komolyan!

Andan nem zavartatta magát, nem állt le megvitatni, amit Chaney mondott, hanem csak folytatta tovább.

A pszichiátereket és a pszichológusokat felkérték arra, hogy tájékoztassák a fiatalokat a drogok veszélyeiről. Ennek a felkérésnek igen sajátos módon tettek eleget. Soha olyan mennyiségű és intenzitású drogbárát propaganda nem volt, mint amióta ők a drogok állítólagos megállításán dolgoznak. A felállás ekképpen néz ki: Egyik oldalon ott egy öreg, csúnya, töpörödött, aszott, hajlott hátú aggszűz, egy apáca, aki péniszt soha nem látott, még rajzon sem, akinek soha semmi nem volt a hüvelyében, akinek a száját és nem az ajkát, mert olyan nincs is neki nem érintette senki, és azt mondja amit csak akar, úgysem fog számítani. Mert ő egy senki. Egy nulla. Egy nem létező ember. Azoknak a szemében, akikhez szólni próbál, ő egy senki, egyszerűen azért, mert nem képvisel semmi olyat, amit elismernek; mert nem birtokol semmi olyat, amire vágynak. És a másik oldalon ott egy világsztár, akinek csodálatos a teste, aki szemlátomást tudja, mi a szex, aki élvezi az életét, aki roppantmód sikeres, elképesztően gazdag, megvan mindene, amit csak akar, abból él, amit a legjobban szeret csinálni, minden irányból csodálat veszi körül és azt mondja amit csak akar, és tömegek fognak hinni neki. Hogy az apáca mondott egyébiránt igazat, és a világsztár hazudott? Andan megvonta a vállát. Nem számít, ennek nincsen jelentősége. Az a sok-sok millió ember ott kint a világban nem az igazságot keresi, hanem a lehetőséget, hogy tartozhasson valahová, a lehetőséget, hogy elfogadják, megbecsüljék, és legyen valaki. Odaáll egy ember, aki ennek és ennek a hivatalnak a képviselője, ami a tizenévesek milliói számára nem oszt, nem szoroz, akinek nem fogadják el a külsejét, a testtartását, az öltözékét, a modorát, a beszédstílusát, és a szófordulatokat, amiket mond ez az ember soha nem lesz képes arra, hogy bármit is kommunikáljon nekik, mert nem tud létezni a szemükben. Aki a hűséget, a tisztaságot, a felelősséget képviseli, az egy nagy nulla, egy olyan ember, akinek annyi energiája sincs, hogy felálljon a székből; a hűtlenséget, a drogfüggőséget, a mások figyelmen kívül hagyását, az elmebajt pedig olyan emberek képviselik, akiket csodálat és irigység

ölel át? Amíg ez nem változik, addig minden marad a régiben. Nézd meg, hogy az emberek véleményét kik formálják, kikre figyelnek oda, kiket tartanak valamiben tekintélynek, és látni fogod a felelősöket az illető értékrendjéért, életfilozófiájáért. És minden tett mögött egy értékrend áll, egy egész, mindenre kiterjedő életfilozófia. Sztárok milliók véleményét, nézeteit határozzák meg. Bemehetünk egy lemezboltba, és ott lesznek azok a lemezek, amik azt mondják, hogy a drog csodálatos, és bemehetünk egy moziba is, és ott lesznek azok a filmek, amelyek arról szólnak, hogy a drog mily csodálatos dolog és akkor látni fogod a bűnösöket, akik felelősek ezért a helyzetért, látni fogod azokat a sztárokat, akik terjesztik ezt a fasiszta propagandát, és akik milliókat kérésnek rajta. És tudod, senki ezen a világon nem tesz ellenük semmit. Egy rakás szellemi fogyatékos, rosszindulatú kis hülyegyerek, akiknek divatos dzsekijük és frizurájuk van, és érthetetlen zagyvaságokat mekegnek a mikrofonba tudod, ők a világ legjobban kereső drogügynökei, akiket egyetlen bíróság sem von sohasem felelősségre. Esmék állnak mindennek a háttérében, és az eszmék mögött ott állnak a szakemberek.

Nézd, elismerem, hogy van logika abban, amit mondasz, de ennek az egésznek semmi köze nincs a pszichiátriához vagy a pszichológiához vetett ellen Chaney.

Esmék állnak a háttérben, gondolatok, anyagtalan dolgok. SzázZmillió ember küzdhet napi tizenhat órán át, elkölthetünk a küzdelemre 500 000 milliárd dollárt, hogy megoldjunk egy problémát; de ha mindezen idő alatt egy pillanatig sem foglalkozunk a probléma igazi forrásával, akkor soha, soha, soha egy tapodtat sem jutunk közelebb a megoldáshoz! Egyfolytában rossz célpontok ellen harcolunk! Nem számít, hány ember dolgozik a probléma megoldásán, nem számít, hogy mennyi időt és energiát fordítanak rá, és az sem számít, hogy mennyi pénzt. Nem tudsz annyi ceruzát kihegyezni, hogy megjavuljon a tévéd, érted már, John? Ez teljes képtelenség! Nyilvánvaló, nem?

És ennek mi köze van a pszichiátriához és a pszichológiához?

Az egész a rossz célpontokról szól felelte Andan. Nem lehetséges annyi agyhullámot mérni, annyi elektrosokkot adni, annyi pszichiátriai drogot beszerezni, annyi agyat felválni, annyi tesztet kitöltetni, annyi embert intézetekbe bezárni, hogy megszűnjön, vagy akár csak csökkenjen a bűnözés, az alkoholizmus, a drogfüggőség, az erőszak, a gyűlölet, a gazdasági visszaélések, az öngyilkosságok, a háborúk, az analfabetizmus és a többi, ami elpusztít minket, mert ezeknek a dolgoknak a világon semmi közük nincsen egymáshoz. Nincs még egy tudomány, melynek képviselőitől olyan keveset várnánk el, mint a pszichiáterektől meg a pszichológusoktól. Egy ember, aki akar egy házat, vesz vagy építtet egyet, ha akar egy ruhát, vesz vagy csináltat egyet, ha meg akar tanulni motorcsónakot vezetni, elmegy egy tanfolyamra, és megtanul. De ha egy életét megnyomorító gátlástól akar megszabadulni, vagy szeretne tisztán látni saját magával kapcsolatban, vagy a házasságát, esetleg a nemi életét akarja helyrehozni, akkor elmegy egy pszichiáterhez vagy egy pszichológushoz, és éveken át csak szövegel, a szakember meg hallgatja, időnként feltesz valamilyen kérdést, és időnként felír valami csodaszert. De vajon mi ez a változás? Miért estek ekkorát az elvárások? Nem lehetséges annyi számítógépet csinálni, annyi kocsit csinálni, annyi atombombát csinálni, hogy béke legyen a világban, és kimászassunk a betegségek és a halál felfoghatatlanul brutális szorításából. Nincs fontosabb tudomány önmagunk tudományánál, annál a tudománynál, amely önismerethez vezet, és amely révén a jó irányban tudunk változni.

Legyen, elfogadom, hogy a humán tudomány a legfontosabb mind közül, mert hiszen ez szól rólunk.

Nem tökéletesek, ez tény! Nincs olyan pszichiáter vagy pszichológus, aki tökéletes lenne. De azért megteszik, amit tudnak, ezt nem tagadhatod le!

Nem akarlak untatni azoknak a területeknek a felsorolásával, az oktatástól a politikáig, a katonaságtól a titkosszolgálatokig, és az egyházakig, amelyekben ott vannak a pszichiáterek és a pszichológusok, ott vannak ők maguk, és ott vannak tételeik, eszméik; inkább csak azt mondom el, hol nincsenek Andan széttárta a karját. Nincs ilyen. Ezen az egész világon nincs olyan hely, nincs olyan tevékenység, amelyben ne vennének részt. Személyesen, vagy tételeik révén. Mindenhol ott vannak, következésképpen rendkívüli szerepük van a világ illetően voltában. És a világunk sajnos nem jó. Igen távol áll attól, hogy az legyen. És ebben, mivel mindenhol ott vannak, igen jelentős felelősség terheli őket.

Elismerem, hogy sok mindent nem tudnak megcsinálni mondta Chaney, kicsivel kevésbé vehemensen. Ezt senki nem tagadja. De ők akkor sem valamiféle szervezett gondolat-maffia! Ezt soha nem fogom elhinni!

Andan megint nem állt le vitázni, csak folytatta.

A legtöbb ember számára, még ha észre sem veszi, az a döntő egy kijelentés valóságtartalmát illetően, hogy ki mondta. Az igaz és a hamis már nem tényező, az egész ledegradálódott odáig, hogy az számít, hogy ki mondta, és semmi más. Nincs megfigyelés, még átgondolás sincs: csak nevek vannak, csak aláírások, egy név az idézet alatt. Ha nagy név, akkor igaz, ha nem nagy név, akkor hamis. Mi lenne ez, ha nem örület? Ha bizonyosság nélkül elhiszünk valamit, mi lesz az igaz és a hamis eldöntésében a legfőbb irányelv? Ha bizonyosság nélkül tekintünk valamit igaznak, akkor beléptek a képbe a tekintélyek, és a legfőbb irányelv igaz és hamis vonatkozásában az lesz, hogy ki mondta. A Nagy Tekintély mondta, ez tehát igaz. Tudod, hogy mi ez? Hipnózis. Emberi lények olyan dolgokban gondolkodnak, olyan adatokra építik fel az életüket, a kapcsolataikat, a pályájukat, amikről nincs bizonyosságuk, sőt még egy nyavalyás elképzelést sem tudnak kialakítani róluk. Emberi lények majdhogynem kizárólag olyan fogalmakban gondolkodnak, amikről nem tudnak elképzelést kialakítani, olyan információkba fullasztották bele őket, amivel semmit sem tudnak kezdeni, és így a tevékenységük óriási mértékben leszűkült arra, hogy jelentés nélküli fogalmakban gondolkodjanak, és cselekvésükben egy helyben járjanak.

Jó, de ez nem azt jelenti, hogy a pszichiátriával vagy a pszichológiával bármi baj lenne!

Azt mondják, az agy emelte ki az embert az állatvilágból. És az agy az egyetlen szerv, ami egyfolytában hibázik, egyfolytában rossz, egyfolytában beteg. Az agy erre és erre az ingerre neurózissal reagál, meg pszichózissal, meg hallucinációval, meg depresszióval, meg skizofréniával, meg rögeszmével, meg kényszerképzettel, és még milliányi más effélével. Nincs az agynál ócskább, selejtesebb szervünk! Olyan ez, mintha a szívünk percenként fordítva dobogna, vagy egészen más ritmusban, vagy sehogy, vagy áthelyezné magát a köldök magasságába. Érted ezt? Nincs még egy olyan szerv, amivel annyi baj lenne, mint az aggyal. Illetve, hogy pontosan fogalmazzak: egyetlen szerv szakemberei sem tulajdonítanak olyan fokú folyamatos hibás működést az általuk tanulmányozott szervnek, mint az agy állítólagos szakemberei. Soha senki nem látott még sejtet gondolkodni vagy dönteni. Döbbenetes, hogy ennyien bevették, hogy az agysejtek gondolkodnak.

Miért, akkor mi gondolkodik? kérdezte Chaney.

Nem mi. Hanem ki.

Chaney hirtelen megértette, miről beszél Andan. Egy pillanatra majdnem kikapcsolta a diktafont, annyira ideges lett.

Mi jön most? Csodatévó talizmán? Kincskereső vesszőcske? Mi jön még? Te tudós vagy vagy voltál! Hogyan állhatsz elő ilyesmikkel?! Mindenféle szellemlények Ostoba babona!

Andan ismételten nem reagált arra, amit Chaney mondott, csak folytatta tovább a mondandóját. Tudta jól, hogyan kell kilőni azokat az érveket, amelyek felmerülhetnek.

A világon több milliárd olyan ember él, akinek minden gondolata és minden szava tekintélyek véleménye szabadon idézve. Nagyon szeretném, John, ha észrevennéd, hogy a pszichiátriában és a pszichológiában mi az a szaktudás, ami semmi másra nem jellemző. Az, hogy egy úgynevezett szakértő aludni vagy pihenni küld egy szemmel láthatóan álmos vagy nagyon fáradt embert, olyan valami, amit bárki meg tudna tenni, aki szeretne hasznos tanácsot adni az illetőnek. Egy szemmel láthatóan legyengült embernek, aki esetleg náthás is egy kissé, azt javasolni, hogy szedjen vitaminokat, olyan tanács, amihez nem kell semmilyen speciális képzettség. Az, hogy egy izgatott embert arra kérünk, hogy relaxáljon, azaz hogy lazítson, egy kicsit engedje el magát, nem igényel semmiféle előképzettséget. Azok a dolgok, amelyek megtalálhatóak mindenfelé, szerte a világban, olyan dolgok, amiket a szüleink és az ő szüleik alkalmaztak, olyan dolgok, eljárások, melyek a történelem régebbi korszakaiban is használatban voltak, vagy amelyek más ágazatok szakismeretének részei, mint amilyen például a táplálkozástudomány, vagy akár a body building, vallások és filozófiai irányzatok elmélyülési, meditációs technikái, tapasztalt detektívek és ügynökök következtetési módszerei, és más effélék; mind olyan dolgok, amelyek nem tartoznak sem a pszichiátria, sem pedig a pszichológia tudásanyagába és eszköztárába, még akkor sem, ha azokat nem egyszer igen dilettáns módon plagizálják. Arra szeretném felhívni a figyelmedet, hogy vegyük észre, nézzünk rá, hogy a pszichiátria és a pszichológia kizárólag olyan megállapításokat és praktikákat használ, melyek vagy nem az övék, és sohasem voltak vagy lesznek azok, vagy nélkülöznek minden igazságtartalmat, értelmet és hasznat. Meghallgatni egy zaklatott, problémás tizenévest, és azt mondani neki, hogy még előtte az élet, nem pszichiátriai vagy pszichológiai találmány. Ez egy olyan dolog, amit bárki meg tudna tenni, egyszerűen csak mert kitalálja, egy tanár, egy szülő, egy barát, vagy bárki más, és még jobban is, mint az úgynevezett szakember, mert nem kever bele mindenféle marketingfogásokat, hogy drogot adjon el.

Chaney felpattant. Vörös volt a feje. Valamit üvölni akart, de semmi sem jutott az eszébe.

Az ember vagy csendesen örül meg, vagy hangosan folytatta Andan, és ő is felállt. Ettől Chaney megrémült, és leült. Andan állva maradt, így beszélt tovább. Harmadik változat nem létezik. Megörül, mert az ember, a homo sapiens számára feltálat világgép, realitás nem más, mint egy örjítőgép. Megszületsz, iskolába jársz tíz-húsz évig, aztán dolgozol ötven-hatvan évet, majd meghalsz, és minden öröm, ami vár rád, az a nemi szervek ingerlése, meg a táplálkozás. Ez a jövőkép annyira nyomasztó, hogy egyszerűen az ember beleörül a fájdalomba. Egy világgép csapdájában vergődünk, egy világgépében, amit erre találtak ki. Uralom a képességeink felett. Az egyetemen olvastam a

Bibliát. Pszichiátria professzorom azt a feladatot adta nekünk, hogy diagnózisokat állítsunk fel a Biblia szereplőiről, majd később megvitattuk az órán. Ott ült egy rakás szerencsétlen idióta, és arról folytattak roppant szellemesnek hitt csevejt, hogy a keresztények istene milyen elmebajban szenved.

Andan elhallgatott, tartott egy kis szünetet, hátha Chaney-nek van valamilyen hozzászólása vagy kérdése. Nem volt. Chaney magára hagyottan gubbasztott a falnál. Kifogyott a szusz belőle. Andan minden ellenérvét leszerelte, mellesleg ismerte fel nem is nagyon voltak ellenérvei, hiszen egyfolytában csak ugyanazt mondta. Az egyetlen ellenérve az volt, hogy nem hiszi el. Lejárt a kazetta a diktafonban, gépiesen kicserélte.

Andan elhatározta, hogy lezárja a beszélgetést, és átadja elolvasásra A Rendszer Hiteles Krónikáját, de előtte még akart mondani valami érdekeset.

Tudod, mi a közös nevező minden létező elmebajban, minden létező mentális zavarban, mentális problémában? Chaney szemmel láthatóan nem tudta, Andan tehát folytatta tovább. Nem szükséges, hogy egy ember meztelenül rohangáljon odakint, ahhoz, hogy lásd, nincs teljesen rendben. Elég, ha kimész az utcára, belenézel valakinek a szemébe, mire ő azt hiszi, megtámadtad. Vethetünk egy fickót, aki azt hiszi magáról, hogy ő egy óra, vagy aki meztelenül rohangál az utcán, vagy aki gyűlöli a zsidókat, vagy aki önmagát gyűlöli, vagy aki fél a nőktől vagy a férfiaktól, vagy aki képtelen pénzt keresni, vagy aki nem tud tanulni, satöbbi, satöbbi, satöbbi. Megfoghatjuk ezt a fickót, és bezárhatjuk egy szobába élete végéig, háromszázmillió darabra vághatjuk fel az agyát, belevezethetünk a fejébe annyi áramot, amivel egy várost kivilágíthatnánk, beletömhetünk a testébe annyi drogot, amit egy teherautó nem bírna el, és semmivel sem lett mindettől jobban. Azért nem, mert ennek az egésznek nincs köze a problémához. A pszichiátria és a pszichológia maga a materializmus. És az alapvető problémáknak semmi közük az anyaghoz. Az alapvető problémáiknak hozzánk van köze. Hozzánk. Hozzánk: lelkekhez. Milyen szalonképtelen gondolat: tudományról beszélünk, és itt vannak a lelkek! Nos, mi a közös nevező minden elmebajban, minden mentális problémában, minden gátlásban? Nem az agyhullámok, nem a molekulák, nem a gének. Hanem az irracionális. Ránézel egy emberre, aki négereket akaszt fel, mert négerek, és azt hiszi, hogy minden társadalmi probléma oka a fehérek és a feketék keveredése, és tudod, hogy az illető örült. Hát az. Irracionális. Látsz egy embert, aki elpirul, ha egy lány ránéz, és tudod, hogy ő is irracionálisán viselkedik. Számptalan módon lehet valaki irracionális, de a közös nevező mindben ugyanaz: hogy nem lát. És miért nem lát? Miért nem látja valaki, hogy a társadalmi problémáknak semmi közük nincs a bőrszínhez? Miért nem látja valaki, hogy a lányok nem veszélyesek? Minden irracionális közös nevezője az, hogy az ember nincs a jelenben. Nem látja a jelent, nem látja azt, ami tényleg ott van. A dolgokat nem olyannak látja, amilyenek valójában. Nincs a jelenben. Valahol a múltjában van leragadva. Ez minden elmebaj és minden mentális probléma egyedüli oka. Ó, jaj! Itt ülünk, és megoldottuk a pszichiátria és a pszichológia összes kérdését! És ingyen! És mellesleg már 2 500 éve megoldotta ezt egy Szidhartha nevű herceg, akit úgy ismerünk: Buddha. És ezek után nyilvánvaló, hogy minden tényleges tudományos kutatásnak az elme területén arra kell irányulnia, hogy feltárja azon okokat, amelyek megakadályozzák, hogy valaki a jelenben legyen, és minden terápiának kizárólag arról kell szólnia, hogy az embert hogyan lehet a jelenbe hozni. Hát nem szörnyű? Két és fél évezrede megvan a válasz! És nem kellene hozzá intézetek, meg drogipar, meg áram, meg évi több száz milliárd dollár. Nem állítom, hogy minden tudás létezett már a múltban, de azt igen, hogy elegendő tudást halmoztak fel ahhoz, hogy százszor jobb helyé tegyük ezt a bolygót, mint amilyen. Csakhogy megjelentek ezek a

dilettánsok, ezek a gonosz kis gnómok, és azt mondták, az egész mentális egészség a mi királyságunk, a mi businessünk, és ehhez senkinek semmi köze nincsen. Azt mondták, hogy mindenki tévedett öelöttük, és mindenki tévedt utánuk. Azt mondták, övék minden tudás az emberről, az elméről, a gondolkodásról, az emlékekről, meg még istenről is, és a lélekről. Andan elmosolyodott. Szóval, arra készülök, hogy lerántsam a leplet a doktor bácsikról és a doktor nénikről, akiknek a tudása egyenlő a nullával, de akik minden tudást elpusztítanak, csak azért, hogy drogot adhassanak el, és hogy tiszteletet kapjanak a pusztai látszatért, a mondvacsinált tudásukért.

Andan elindult. Chaney csak akkor vette észre, hogy egy vastag mappát tart a kezében, amikor megállt előtte. Andan leguggolt.

A vakság maga az illúzió mondta, és átadta a mappát Chaney-nek.

Chaney elvette, kinyitotta, és elolvasta, ami az oldal tetejére volt nyomtatva:

Julius Andan: A Rendszer Hiteles Krónikája

Olvasd el Andan az ajtóhoz ment, kinyitotta a riglit, és kiment a szobából.

Az ajtó nyitva maradt, Chaney előrehajolt, hogy kilásson. Megjelent Damien, egy ágyat vitt be Chaney-nek. Shana is előkerült, székkal, kempinglámpával, egy kulacs vízzel és némi ennivalóval jött.

Mikor mehetek el? kérdezte Chaney.

Holnap visszavisszük mondta Shana. Ne aggódjon, nem esik semmi bántódása.

Chaney bólintott.

Ha szüksége van valamire, vagy mondjuk szeretne vécére menni, nyugodtan jöjjön ki. Itt leszünk kint.

Köszönöm mondta Chaney. Egyelőre maradok felmutatta a mappát. Van olvasnivalóm.

Shana és Damien kimentek. Chaney behajtotta a riglit, odament az ágyhoz, ráült, levette a cipőjét, és kinyitotta a mappát. Elolvasta az ajánlást: Ajánlom minden léleknek. Lapozott, és olvasni kezdte az Előszót.

Ez a könyv nem azért íródott, hogy bárkit is meggyőzzön. Azért íródott, hogy kétségeket ébresszen az olvasókban azt illetően, hogy a világ vajon tényleg olyan-e, mint mondják.

Engedjék meg, hogy elkalauzoljam önöket a függöny mögé, melyet a pszichiáterek és a pszichológusok emeltek önök elé, hogy ne láthassák meg igazi önmagukat, és az igazi világot. Ez nem lesz egy könnyed kaland, melyen elszórakozik egy kicsit, majd az egészet elfelejti. Valóban bepillantást nyer majd a függöny mögé, és a dolog attól kezdve nem hagyja majd nyugodni. Tudni fogja, mi az, amitől megfosztják, és azt is, hogy miért.

Amikor emberek hatalomról beszélnek, haderőről, politikai és gazdasági befolyásról beszélnek.

Pedig van egy másfajta hatalom is, ami ezeknél sokkal jelentősebb. Ez a tekintély hatalma. Azé a tekintélyé, amely képes véleményeket, nézeteket meghatározni.

Valaki egyszer kitalálta, hogy a tigris örölt csontja növeli a férfiasságot. És a tigrisek napjai meg voltak számlálva. Valaki egyszer kitalálta, hogy ezen a bolygón egészen másfajta emberek élnek, olyanok, akik idegenek. És a háborúk örök társaink lettek. Valaki egyszer kitalálta, hogy a farmernadrág divat. És egy egész iparág sarjadt a semmiből.

Nincs nagyobb hatalom a földön a nézeteket befolyásoló, véleményeket formáló hatalomnál.

Ezen a bolygón él egy különleges szokás a történelem hajnala óta: az igazságot eszmékkel helyettesítik. Vegyünk egy rabszolgát, aki azt hiszi, hogy szabad. Vegyünk egy börtönt, amelynek falai nem láthatóak, de erősebbek minden anyagnál. Börtönlázadástól aligha kell tartani.

Ebben a civilizációban nincs mesterségesebb dolog az úgynevezett igazságnál.

Számtalan nagy horderejű igazságot eltakartak, elzártak előlünk, és azt állítottak, azok nem is léteznek, hogy nincsenek is ilyen kérdések és ilyen utak, és a legfontosabb tényeket hazugságokkal helyettesítették.

És a hazugságoknak van egy igen sajátságos tulajdonságuk hogy eszmék mind.

A hazugságok nem tények, hanem eszmék.

Az igazán fontos találmányok el vannak zárva előlünk. Csak mert az olaj és a szén monopóliuma néhány embernek elképesztő gazdagságot hozott, az olajat és a szenet első számú energiahordozóvá tették, és ezáltal ökológiai katasztrófába sodorták az emberiséget.

Egy eszme hatásosabb, mint egy golyó vagy egy hidrogénbomba, hiszen a fegyvereket eszméktől vezérelve találták ki és vetették be.

A világunkról, magáról a civilizációról, magunkról, emberi lényekről, a természetről, az univerzumról, a tudásról, ezekről a dolgokról a legfontosabb igazságok el vannak zárva előlünk.

Ha ismernénk őket, nem tudnának felettünk uralkodni.

Az igazság szabaddá tesz.

A hazugság rabszolgává.

Ezért az igazság vörös posztó mindazok szemében, akik uralkodni akarnak az emberek felett. Így állhatott elő az a helyzet, amelyben most vagyunk, és amely hátborzongatóbb, mint a legsötétebb horror legvérfagyasztóbb jelenete jelen pillanatban az emberiség szemében minden jelentősebb igazság magáról az emberről, a civilizációt, a természetet vagy bármi mást illetően, hihetetlenül fantasztikusnak tűnik. Mondjuk ki: ostoba kitalációnak.

Aki egy hazugságban hisz, el fogja utasítani az igazságot.

Az igazság hazugságnak tűnik a hazugság sötétségében.

Az emberek egyszerűen képtelenek elhinni, hogy egy maréknyi gátlástalan pszichopata csinálja mindazt a bajt, ami a világon van.

Hogy halálosnak tartott betegségeket évtizedek óta gyógyítani tudnak.

Hogy hetven év múlva nem lesz annyi oxigén a földön, hogy életben maradjunk.

Hogy nem létezik más út, mint a gyors vagy a lassú halál, hidrogénbombák, biológiai fegyverek, vagy ökológiai megsemmisülés által.

Nem képesek ezt elhinni, és mert nem tudják elhinni, hát megtörténik.

Kivédhetetlenül.

Mert hihetetlen.

Mert túlságosan hihetetlen, és ezért senki sem küzd ellene.

Nincs, nem volt, és nem lesz sohasem tökéletesebb álca a hihetlenségnél. Ha valamit igazán el akarsz rejteni, tedd hihetlenné a létét és garantáltan soha senki nem fogja keresni.

4.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 6. hétfő, 22 óra 47 perc

Donovan bal arcát kilenc öltéssel varrták össze, egy foga kiesett, két foga és két bordája eltörött, megsérült a légcsőve, és a bal heréje. Egyik sem volt komoly, de az orvos szigorú fekvést írt elő, amit Donovan szigorúan nem tartott be. Azt mondta, soha nem volt még akkora felfordulás a világon, mint most, nem megy betegállományba. A fején négy ragtapasszal, átkötött mellkassal és herevédővel, jókora lila monoklival a bal szeme alatt, nyakában vietnami dögcédulájával, oldalán pisztollyal és késsel, Donovan egy termoszból langyos gyógynövényteát kortyolgatva ült be a terrorelhárítás irodájába a harmadik emeleten. Kétóránként fájdalomcsillapítót kellett bevennie, és négyóránként kenőccsel kenegetnie az arcát és a heréit. Donovan megváltozott, a lazaság, amit hivatali kötelezettségnek érzett, eltűnt belőle. Kemény lett, és nagyon veszélyes. Úgy ült ott Wayne Niemeyer irodájának egyik foteljában, mint valami vérre szomjazó, mindenre figyelő, csak látszólag nyugodt szörny.

Donovan egymaga tartózkodott az irodában; Niemeyer a terrorelhárítás műveleti szobájában volt a többi munkatársával. A terrorakciók egyre csak szaporodtak, és egyre csak durvultak. A pánik járványként söpört végig az Egyesült Államokon. Nem volt állam, ahonnan ne érkeztek volna hírek bombákról és sortüzekről. Az emberek az utcára nem merték kitenni a lábukat. Olyan állapotok

uralkodtak, amilyenek Izraelben sem soha. Donovan hetvenkét terrorakcióról szóló jelentést olvasott. Az a szörnyű érzése támadt, hogy minden kicsúszik a kezéből.

Bejött Wayne Niemeyer. Vékony mappát fogott a kezében. Donovan felnézett rá. Újabb robbantás, gondolta. Niemeyer megkerülte az íróasztalát, és ahogyan lehuppant a székébe, levágta a mappát az asztalra, és felsóhajtott. Donovan látta rajta, hogy valamiért nagyon mérges, pedig ritkán engedi meg, hogy az érzelmei elragadják.

Újabb? kérdezte Donovan. A gyógynövénytea, amit iszogatott, bűn rossz volt, de határozott javulást vett észre tőle, ezért itta. A torka már csak akkor fáj, ha rágott valamit, és a hangja is megjött, bár még elég rekedt volt, és nem tudott hangosan beszélni.

Tudjuk, ki akart kinyíratni! jelentette ki Niemeyer.

Andan? kérdezte Donovan halk, de annál vészjóslóbb hangon.

Nem. Nem Andan. Ehhez neki semmi köze.

A kubaiak?

Niemeyer határozott nemet intett a fejével, majd kimondta.

Mazzone.

Donovan arca semmit sem változott. Belül se sokat, egy kicsit talán csodálkozott, de különösebben nem lepte meg, bár nem számított rá, hogy Mosolygós Don valamiért ki akarja csinálni, hiszen szövetségesek voltak.

Miért? kérdezte.

Azt nem tudjuk. Mindenesetre Mazzone elterjesztette az utcán, hogy bárkinek szívesen ad húsz kiló aranyat, aki téged kinyír. Bill, a Cosa Nostra vérdíjat tűzött a fejedre! jelentette be Niemeyer drámai hangon. Donovan nem reagált, Niemeyer folytatta. Az összekötőink, Stranick és MacArthur, akiket péntek reggel elküldtünk Mazzonéhoz, hogy tudakolják meg, miért nem keresik az emberei Andant, azóta sem kerültek elő. Azt hiszem, Mazzone kinyírta őket. Végülis, érthető a dühe. A gazdaság összeomlásakor mindenét elvesztette. Kétmilliárd dollárt bukott rajta. És most azt hiszi, a CIA tudta mi készül, de nem szólt neki.

Donovan lassan elmosolyodott. Olyan volt ez a mosoly, mint egy halálos fenyegetés.

Én vagyok a CIA igazgatója szólalt meg halk, rekedtes hangon. Mazzone pedig csak egy tésztazabáló digó söpredék felállt, a jelentéseket, amiket eddig olvasott, feltette az íróasztalra. Kinyírom a kis mocskot. Leradírozom a térképről.

Ezzel Donovan kiment az irodából. Kint a folyosón négy fegyveres várta, ők kísérték fel a hetedik emeleti irodájába.

5.

A NEMZETBIZTONSÁGI TANÁCS ÜLÉSE,

FEHÉR HÁZ

WASHINGTON D.C.

November 7. kedd, 02 óra 00 perc

Az NSC ülésezett. Donovan csak annyit mondott nekik, hogy valaki megtámadta a főhadiszálláson, de még nem tudják, hogy ki és miért. Donovan állapotára való tekintettel az alelnök félretette a gúnyt, és nem tett megjegyzéseket az üggyel kapcsolatban. Valamelyest mindannyiukat sokkolta, hogy egyikük merénylet áldozata lett, még ha túl is élte.

Hány terrorakciót regisztrált eddig a CIA? kérdezte az elnök.

Donovan fejből tudta a választ.

Nyolcvanat. Több mint húszezer halott, és negyvenezernél több sebesült. Az anyagi kár Donovan rájött, hogy a dollár értéke igencsak megcsappant, megvonta a vállát és befejezte a mondatot tetemes. És hadd tegyem még hozzá, hogy nemrégiben valaki megpróbált meggyilkolni a CIA főhadiszállásán. És még azt is hadd tegyem hozzá, hogy a Moszad értesülése szerint szélsőséges neonáci szervezetek nemzetközi szinten tervezik az elnök úr likvidálását.

Az alelnök felkapta a fejét.

Kik? Konkrétan kik?

Náci sejtek. Árja Szent Szövetség, Negyedik Birodalom Testvériség, Kniebolo Rend, meg a többi.

És? És mit tesz a CIA, ha már ennyi mindent tud?

Donovan átnyújtott az alelnöknek egy mappát. Az alelnök kinyitotta. Romok, kiégett épületek és kocsik, agyonlőtt, leszúrt emberek.

Irtóhadjárat? nézett fel Donovanra. Nem emlékszem, hogy erre engedélyt kértél volna. Az efféle akciókat szigorúan le kell engedélyeztetni!

Nem a CIA csinálta.

Hanem? kérdezte az alelnök, aztán kapcsolt. A Moszad A Moszad az Egyesült Államokban gyilkolja az embereket?

Donovan elmosolyodott. Mint egy halálos fenyegetés.

Nem az embereket, Charley. Csak a nácikat.

Hagyjátok ezt állította le őket az elnök. Uraim, sajnos megfontolás tárgyává kell tennünk a szükségállapot elrendelését.

Egyetértek mondta az NSA igazgatója. Katonák kellene az utcára, elnök úr, a polgárokat meg kell védeni.

Csatlakozom! mondta az alelnök.

Elfogadom a javaslatot bólintott a védelmi miniszter. A hadsereg készen áll a feladatra.

Donovan bólintott. Örült neki.

Kimondottan szükségesnek tartom mondta. Egy kis erősítés. Itt az ideje.

Ez esetben, uraim! mondta az elnök, majd kicsit felemelve a hangját, bejelentette a határozatot. A szükségállapot bevezetését ezennel elrendelem.

És még valami szólalt meg Donovan. Nem tudom, mit mond a hadsereg, az FBI és a rendőrség, de a saját információim alapján a legteljesebb biztonsággal kijelenthetem, hogy sem a titkosszolgálatok, sem pedig a fegyveres erők nem képesek a kormányt teljes biztonsággal megvédeni a lehetséges fenyegetésektől. Ezért azt javaslom, elnök úr, hogy a kormány költözzön át a Raven Rock Háborús Vezetési Központba.

Különös helyzet volt. Az alelnök és a külügyminiszter nagyon is szeretett volna átköltözni, de nem akarták javasolni, nehogy gyávának tűnjenek. Az elnök legszívesebben rávágta volna, hogy elfogadja, de inkább taktikázott.

Félek, hogy a polgárok nem értenék meg mondta. Gyávaságnak fogják tartani, nem gondoljátok?

Az alelnök gondolkodni látszott.

Talán igazad van, elnök úr mondta a védelmi miniszter. Igen, azt hiszem, igazad van. Már így is kordont emeltek a Fehér Ház köré. Az épületet lezárták a látogatók elől, állig felfegyverzett biztonsági emberek. Elnök úr, véleményem szerint elég ez. A polgárok otthon nézik a tévét, és azt látják, hogy mindannyian félünk, mindannyian elbújtunk. Ők pedig még jobban félnek, és el is bújnának, de nincs hová. Most bevonul a hadsereg, és mondhatom, rendesen meg fogják erősíteni a Fehér Ház védelmét. Elnök úr, tisztelettel megjegyzem, ennyi már elég. Itt van ez a bunker is, itt még egy nukleáris csapás idején is biztonságban lehetünk, és reméljük, hogy arra azért nem kerül sor.

Erre gondoltam én is, uraim mondta az elnök, jól leplezve csalódottságát.

A leghatározottabban ragaszkodom a kormány elvonulásához Raven Rockba mondta Donovan. A polgárok gyávának tarthatják a kormánytagokat? Csak rajta. Tudjátok mi ez a veszély ahhoz képest, hogy egy csapásban elpusztul az Amerikai Egyesült Államok kormánya? Semmi! Andan tudja, hogy központi vezetés nélkül ez az ország, ennyi csapás alatt, összeomlik. Tehát mi most a legfőbb célpontja?

Senki nem válaszolt. Az elnök, az alelnök és a külügyminiszter nagyon hálás volt Donovannak.

Szavazzunk, uraim mondta az elnök. A felelősséget együtt kell vállalnunk, bármit döntünk is.

Donovan, az NSA igazgatója, és az alelnök felemelték a kezüket. Némi tétovázással a külügyminiszter is, majd legvégül az elnök. A védelmi miniszter magára maradt.

Nem értek vele egyet, de az érveket megértem mondta a védelmi miniszter, és felemelte a kezét.

Uraim! az elnök felemelte a hangját, ahogyan bejelentette. Ezennel elrendelem az Amerikai Egyesült Államok kormányának elvonulását a Raven Rock Háborús Vezetési Központba!

6.

BAGDAD, IRAK

November 7. kedd, zónaidő: 12 óra 19 perc

Bagdad keleti határa közelében hatalmas kiterjedésű katonai támaszpont terült el, főkapuján éjjelnappal fémkonténeres és ponyvás teherautók jártak ki-be. A ponyvatetős, orosz KamAZ-5320 típusú, héttonnás teherautó éppen olyan volt, mint a hajnali hat óta a bázisra behajtó tizenkét, vagy a bázist elhagyó kilenc ugyanolyan típusú teherszállító. A KamAZ-5320 típust 1981 óta gyártják, hét és fél méter hosszú, közel két és fél méter széles, és mintegy három és fél méter magas, nyolc tonna terhet képes szállítani, és 11,5 tonna terhet vontatni, hatótávolsága 1 040 kilométer. Hivatalos megnevezése: nagy teherbírású közúti gépjármű. A valamikori Varsói Szerződés országaiban óriási tömegben használták a hadseregben és a polgári szállításban. Közöséges jármű, a műholdfelvételek elemzői már az unalomig ismerik.

A KamAZ behajtott a támaszpont egyik raktárába. Elment a középső főfolyosó legvégéig, ahol a folyosó jobbra is és balra is folytatódott. A sofőr balra fordult, kicsit rálépett a gázpedálra, de nem gyorsult 15 km/óra fölé. A folyosó végén álló vastag acélkaput a nap minden percében hat Kalasnyikov gépkarabéllyal felfegyverzett katona védett. Mire a KamAZ a kapuhoz ért, az örök kinyitották, és szélesre tárták a kaput. A teherautó behajtott egy dupla falvastagságú, kétezer négyzetméteres terembe. A terem bal oldalán már nyitották is ki a teherliftet, amely harminc tonnát bírt el. A sofőr beügyeskedte a hatalmas járművet a liftbe. Két katona ment be a teherautó mellé, egyikük becsukta a liftajtót, a másik lehúzta a kart a legalsó állásba.

A lift megindult lefelé. Harminc másodperc alatt ért le harminc méter mélységbe. Kívülről kinyitották a lift ajtaját. A sofőr gázt adott, kigördült a folyosóra. Itt mindenki fehér ruhát viselt, a katonák fehér kezeslábasban, gépkarabéllyal a hátukon teljesítettek szolgálatot, a tudósok és a mérnökök fehér köpenyt hordtak. A sofőr egy piros zászlóval integető katona útmutatását követve, beállt az egyik raktárhelyiségbe. A raktér ponyváját felhajtották a tetőre, két katona leengedte a plató hátsó falát, majd kiugrottak a földre. További nyolc katona szállt ki a KamAZ-ból, utánuk még négy nukleáris szakértő. A két elsőként kiszálló katonát leszámítva mindannyian oroszok voltak.

Két fehér kezeslábast és gázmaszkot viselő férfi tűnt fel, akik Geiger-Müller-féle számlálóval

megvizsgálták a járművet. Beszálltak a raktérbe. Egy nagy és egy kisebb láda volt bent, a nagyobbik három méter hosszú, egy méter széles és egy méter magas volt, a kisebbik ennek az egyharmada. A két sugárzást mérő detektor azonnal kattogni kezdett. A sugárzás azonban a megengedett érték alatt volt.

A két mérnök a teherautó rakteréből lemászott a földre. Intettek a targoncásnak, hogy jöhet. A targonca a KamAZ-hoz gördült, és a négy orosz szakértő aggódó tekintetétől kísérve kiemelte a nagyobbikládát, és leeresztette a földre. Egy katona lefeszítette a tetejét, félredobálta a szalmát, amivel a belső fémláda és a külső, faláda közötti űrt töltötték ki. Az ezüstsínű láda tetejére piros festékekkel orosz betűk és számok voltak festve. Ismét előkerültek a Geiger-Müller-számlálók. Kattogás. Az értékek a megengedett szinten voltak. Az egyik orosz szakértő nyitotta ki a vastag ólomfalú ládát.

Újabb mérés következett, és megint minden a legnagyobb rendben volt.

Kinyílt egy iroda ajtaja a raktárhelyiség közelében, az elnök, Abu Szahaf, és a hadügyminiszter, Ahmed el Zahavi jöttek elő. Ez idáig az irodából egy monitoron keresztül figyelték a fejleményeket. Odasétáltak a ládához, és belepillantottak.

Mindketten mosolyogtak.

Milyen kicsik, gondolta az elnök. A ládában pihenő három darab 1 kilótonnás, 280 milliméteres, ágyúhoz való gránát mindegyikével ezeket gyilkolhatnak meg, ha jó helyre csapódik.

Az elnök és a hadügyminiszter összenéztek.

Történelmet írtak, ezt mindketten tudták megszületett Irak nukleáris hadereje.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

1.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 7. kedd, zónaidő: 06 óra 42 perc

Háromnegyed hét előtt három perccel John Chaney becsukta a mappát. A Rendszer Hiteles Krónikájának végére ért. Egész éjjel olvasott, egyetlen percet sem aludt. Fél négy felé ébredt fel.

A test ébredése lehet kellemetlen, lehet nehéz, és lehet fájdalmas. De sohasem lehet olyan megrázó, mint amikor a lélek ébred fel. Nincs borzalmasabb élmény, mint felébredni, egy alvó világ kellős közepén. Mert alvók közt felébredni azzal a tudással jár, hogy a világot meg kell menteni, különben menthetetlenül elpusztul, és ebben a küzdelemben nincs segítség. A látás szomorúvá tesz, és magányossá. Látni az egyetlen kiutat, és látni, milyen üres az út, senkit sem tesz boldoggá.

Chaney letette maga mellé a mappát az ágyra. Tenyerébe temette az arcát. Hányingere volt, a testét mintha ezernyi apró tűvel szurkálnák. Az arca égett. Olyan vörös volt, mint a homár. Chaney sokáig

csak sóhajtozott, aztán fogta a mappát, kikászálódott az ágyból, és az ajtóhoz ment. Félrehajtotta a riglit, és kinyitotta az ajtót.

Shana és Andan tartózkodtak a nappaliban. Andan hintaszékben ült, amit Shana csinált, amíg ő és Chaney beszélgettek.

Chaney úgy festett, mint akit jól megvertek, miután három napon át nem engedték aludni. Pedig egy cseppet sem volt álmos. Felmutatta a mappát.

Ez tényleg igaz? kérdezte rekedt hangon. Hangjában kétségbeesés bujkált.

Andan bólintott.

Chaney leeresztette a mappát, felsóhajtott. Shana felállt, és elhagyta a szobát, hadd beszélgessenek. Kamerán keresztül szemmel tartották a nappalit.

Andan Shana székére mutatott. Chaney odasétált és leült. A mappát az ölében tartotta. Nem volt nála diktafon, és nem volt beszédes kedvében. Most ember volt, nem riporter. Ebből képtelen volt sztorit csinálni.

Ötvenegynéhány évvel ezelőtt mondta Andan, még a második világháború vége előtt, amikor az amerikai hadseregben futott a Manhattan Projekt, amelynek célja az atombomba előállítása volt, az egyik vezető tudósa, Szilárd Leó, az első sikeres atomrobbantás után a következőket mondta: Nem az a titok, hogy van atombomba. Az a titok, hogy lehetséges. Hogy lehetséges. Sokszor nem az a legnagyobb titok, hogy mi van és mi nincs, hanem az, hogy mi lehetséges.

Chaney ült a karosszékben, felhúzott lábakkal, mintha össze akarna kuporodni, és csak meredt maga elé.

Azt mondod, hogy nincsenek halálos betegségek? szólalt meg, nehezen forgó nyelvvel. Még nagyon a könyv hatása alatt volt, alig tudott beszélni.

Nincsenek mondta Andan.

Apám rákban halt meg mondta Chaney elmerengve.

Minél több a betegség, az egészségügy annál több pénzt kap. Minél több a bűnöző, a rendőrség annál több pénzt kap. Minél több a fanatikus, a titkosszolgálat annál több pénzt kap. Minél több a háború, a hadsereg annál több pénzt kap. Mi lehetne ennél biztosabb módja a halálnak? A betegek ellátása milliószor nagyobb üzlet, mint a meggyógyításuk. Az Egyesült Államokban háromszor annyian halnak meg évente orvosi műhiba folytán, mint löfegyverek által. Az egészségügynek van egy része, amely nem kimondottan az emberekért dolgozik. Ma már egyre nagyobb azoknak az úgynevezett szakembereknek a száma, akik azért lobbiznak, hogy a bűnözőket ne zárják börtönbe, mert a bűnözés az egy betegség, mondják, aminek már elmés neve is született: antiszociális személyiségzavar. Ennek hívei amellett kardoskodnak, hogy a bűnözőket nem szabad megbüntetni azért, amit tesznek, hanem inkább együtt kell éreznünk velük, mert betegek, és nem tehetnek arról, hogy olyanok, amilyenek.

Amikor hallottam, hogy a csimpánz és az ember DNS-készlete 98,6 százalékban egyezik mondta Chaney a semmibe révedő tekintettel, arra gondoltam, hogy milyen fantasztikus, hogy ez az 1,4 százaléknyi különbség csinálta Szókratészt, Platónt, Leonardo da Vincit, Newton, Mozartot, Puccinit, Shakespeare-t, Tolsztojt, Byront, Hemingwayt, Lincolnt, Edisont. Pedig, elvileg értelmes ember vagyok. Végeztem egyetemet, rengeteget olvastam. És mégis elhittem, hogy a különbség az ember és a majom között mindössze 1,4 százalék. Elhittem, hogy az egész emberi civilizáció, a történelmünk, mindössze 1,4 százalékra van a majom civilizációjától és történelmétől. A DNS-t tekintve lehetséges, hogy tényleg csak ennyi a különbség, de a DNS az csak a fehérje, az csak a test. Olyan világos Chaney a fejét ingatta, sóhajtozott. Az állatvilágban a legapróbb jele sincs, még a létező legprimitívebb művészetnek sem, sem semmiféle tudománynak, sem semmiféle fejlődésnek, de még a fejlődés igényének sem, vagyis éppen a lényeg hiányzik, az, ami az ember lényege. És én el tudtam hinni, hogy mindez azért van, mert az embernek bonyolultabb az agya. Hogy őszinte legyek, mindebbe sohasem gondoltam bele, soha nem jöttem volna rá, hogy ez az egész mennyire nevetséges Chaney megint a fejét csóválta, és felsóhajtott. Ha valaki odajött volna hozzám, hogy a támogatásomat kérje, hogy pszichiáterek és pszichológusok kezeljék azokat, akik hisznek istenben vagy a lélek létezésében, megadtam volna nekik a támogatásomat. Olyan ideológiai környezetben nőttem fel, ahol a lehető legtermészetesebb dolog volt az a gondolat, hogy csak test van, lélek és isten nincsen, és akik hisznek efféle képtelenségekben, azoknak beteg az agyuk. Annyira hittem abban, hogy a tudomány a nagybetűs, Szent Tudomány egyértelműen bizonyította, hogy sem isten, sem lélek nem létezik, hogy el sem gondolkodtam azon, hogy hogy Mint ahogyan írod is: mit kellene látni egy mikroszkóp alatt, ami bizonyítaná, hogy nincs isten? És én a támogatásomat adtam volna egy olyan programhoz, amely pszichiátriai intézetbe zárná azokat, akik másban hisznek, mint én. Döbbenetes. A vakságom döbbenetes. Az döbbenetes, hogy néhány tanár bácsi az iskolában, meg néhány doktor bácsi mennyi embert tud vakká tenni az igazságra. Tudományos tény, hogy az embernek nincs lelke. Pedig soha nem folytattak hivatalos kutatást annak feltárására, hogy az ember vajon egy lélek-e, vagy csak egy test.

Nem a vakság az igazán nagy baj, mivel a vakságot igazsággal gyógyítani lehet mondta Andan. A vakhit itt a baj. A legteljesebb mértékben elítélek és megvetek mindenkit, aki annyira elvakult, hogy képtelen megfigyelni, gondolkodni, mérlegelni és kommunikálni. Aki nem hajlandó megvizsgálni semmiféle bizonyítékot, aki nem hajlandó még csak el sem gondolkodni, azt el kell söpörni, nincs más megoldás. Egy fanatikus embert soha nem fogsz tudni meggyőzni. A vakhit leállítja az ember minden intellektuális működését. Ismertem egyetemi professzorokat, akiknek nem volt semmiféle intellektuális működésük, vagyis nem figyeltek meg, nem gondolkodtak, nem mérlegeltek, hanem csak rögeszméket hangoztattak. Képzeld el egy szektát, egy zárt társaságot, vízvezetékszerelőket, favágókat, taxisokat, rajztanárokat, gyertyakészítőket, könyvkötőket, akik azzal foglalkoznak, hogy foglyul ejtenek embereket, öregeket, nőket, férfiakat, gyerekeket, majd áramot vezetnek a fejükbe, pengét nyomnak fel a szemgödrükön át az agyukba, és drogokra szoktatják őket, melyek tönkreteszik a képességeiket. Ha tudomást szereznel egy ilyen szektáról, mérhetetlenül fel lennél háborodva. Az egyetlen, ami megtéveszti az embereket, az a szakértelem mítosza. Ez az egyetlen, ami miatt nem képesek tisztán látni a pszichiátriát és a pszichológiát. Azt hiszik, hogy a pszichiáterek és a pszichológusok értik a dolgukat, és ezért megengedik nekik, hogy azt tegyenek, amit csak akarnak. Minden az övék, az élet minden területe, mindenütt ők vannak, és nincsenek eredmények, csak még több pénz, és még több pénz, és még több pénz! És mindez csak azért történik, hogy ők drogot adhassanak el! Az életünkkel játszanak! Az a legörjítőbb az egészben, hogy minden lehetséges eszközt felhasználnak arra, hogy mindenkit távol tartsanak a mentális egészség területétől, legfőképpen azokat, akik tényleges

eredményeket tudnak elérni. A pszichiátria és a pszichológia nagy diadala, hogy el tudták hitetni a társadalommal, hogy a mentális egészség területe azokról szól, akik nem egészen, vagy egyáltalán nem normálisak. Pedig az igazi kaland éppen ott kezdődik, amikor a teljesen normális emberek megindulnak felfelé. Mert ha egy magasabb nézőpontból nézzük, az úgynevezett teljesen normális ember is totálisan örült.

Azt azért tudnod kell, hogy ha azzal állsz elő, hogy maga a homo sapiens, mint állapot, nem normális, akkor azzal azt mondd, hogy az út az, hogy az emberek emberfelettivé válnak állapototta meg Chaney. És akkor az egyházak neked ugranak, mondván, hogy istenkáromlás, amit mondasz.

Andan elmosolyodott.

Tudom. De ez nem is baj. Szándékosan kihagytam néhány dolgot a könyvből, hogy támadási felületet mutassak az ellenségeimnek, amik persze csak látszólagos támadási felületek. Meg fogom kérni az embereket, hogy játsszanak egy kis játékot. Képzeld el, hogy a pszichiátria és a pszichológia, vagyis a materializmus hazudik, és a vallásoknak van igazuk, és a homo sapiens nem egy fejlődési folyamat vége, hanem egy lealacsonyodási út alja. Nem az állatból fejlődtünk idáig, hanem egy roppant magas állapotból alacsonyodtunk le az emberi szintre. Hogy emberek vagyunk, ez nem normális. Hogy megbetegszünk, hogy meghalunk, ez nem normális. A létezés szintjei nem úgy néznek ki, hogy homo sapiens, alatta állat, felette isten. Ez ökörség! A homo sapiens egy vérfagyasztóan alacsony szint, az isten pedig olyan magasan van felette, amit egyetlen emberi lény sem képes ésszel felérni. Millió és millió egymás felett álló fokozat, amelyek az ember és az isten között vannak. A homo sapiens egy olyan állapot, amelyben nem vagyunk képesek hozzáférni az emlékeink túlnyomó részéhez, és bele vagyunk ragadva a testünkbe. Amint hozzáférünk elfeledett emlékeinkhez, és amint kedvünkre járkálhatunk ki-be a testünkbe, ami csak egy ruha, ami csak egy jármű, ami csak egy bábu, amivel ezt a földi társasjátékot játszunk, már nem vagyunk többé emberek. És ez csak hasznos lehet. Szabad ember nem létezik. Az ember, mint állapot, a legteljesebben alkalmatlan a szabadságra. Az első fal, az első golyó, az első vírus megállítja. Vagy az első számla. Ez nem szabadság. Nem olyan misztikus ez, mint hangzik.

Felkészültél rá, hogy ha mindezzel előállsz, erkölcsileg megsemmisítenek? kérdezte Chaney. Legalábbis megpróbálják majd, minden lehetséges módszerrel. Már ha egyáltalán lesz valami, valamilyen médium, amin keresztül ezt a könyvet a nyilvánosság elé tudod tárni. Most úgy néz ki a világ, hogy egyre fogynak az újságok, a magazinok, a tévécsatornák sorban mennek csődbe, a rádióadók úgyszintén, az internet is rogyadozik. A gazdasági csőd miatt két közepes méretű internetes szolgáltató fejezte be a működését, csak itt az Egyesült Államokban. Oroszországban már csak egy internetes cég működik, ami a fogyasztóknak csupán tíz százalékát tudja ellátni. Az infláció borzasztóan növekszik. Nem tudom, hol áll majd meg. Darla vissza tudja fordítani a folyamatot?

Persze válaszolta Andan. A kérdés csak az, hogy mennyire ijedt meg, és hogy mi a célja. A hatalma megingott, a befolyása óriási mértékben csökkent, de még mindig képes arra, hogy világméretű akciókat hajtson végre, akár órák alatt is. Azt nem engedheti meg, hogy a pénz teljesen értékét veszítse, mert ha megtörténik, akkor annak beláthatatlanok a következményei. Ha a hatalma teljes lenne, sértetlen, akkor még ezt is megtehetné, hiszen a pénz nélkül is teljesen ura mindennek. De most már jóval kevesebb hatalmat gyakorol az események felett.

Megtörténhet, hogy most, valamikor a napokban, vagy a hetekben, elveszíti a kontrollt? Megtörténhet, hogy minden kicsúszik a kezéből, és a civilizáció összeomlik?

Andan elgondolkodott. Ez volt a legfélelmetesebb lehetőség.

Megtörténhet mondta Andan. De csak akkor, ha Darla teljesen megőrül, ha a félelemtől végképp eszt veszti, és azt akarja, hogy a világ pusztuljon el. Vagy ha túl későn kap észbe, és olyankor próbál tenni valamit, amikor már a hálózatai nem működőképesek.

Mi az, amit végszükségben megtehet? kérdezte Chaney izgatottan. Most már tiszta volt a számára, hogy a legfelsőbb kaszt létezik, és úgy gondolt Darlára, mint a világ tényleges urára. A családja jutott eszébe, attól félt, hogy bajuk esik. Meghalhatnak, vagy megnyomorodhatnak, csak azért, mert a világ ura fél, hogy leleplezik.

Darla milliárdokat ölt meg, és milliárdok életét tette tönkre. Nincs ember sehol a földön, akit valamilyen mértékben, méghozzá igen komoly mértékben ne fogna vissza, ne bénítana meg a legfelsőbb kaszt tevékenysége. Nem emberi a bűn, ami Darlát terheli. Egyetlen telefonnal véget vethet a világnak. Ha most telefonál egyet, délre vége a világnak. Tudom, hogy ez hihetetlen. De megteheti. Ha pusztítani akar, akkor a rendelkezésére álló eszközök korlátlanok. Ha rádöbben, hogy ő maga is elpusztul, ha a világban zajló folyamatokon nem változtat, és úgy ítéli, hogy az a veszély, amit én jelentek a számára, nem olyan nagy, mint a világ pusztulása, akkor is tehet egy s mást. Ha szükséges, most még, megteheti, hogy telefonál egyet, és estére ez a bolygó egy jobb hely lesz.

Írtad, hogy Darla egy telefonszerű eszközzel tartja veletek a kapcsolatot mondta Chaney. Nem lehetne valahogyan bemérni? Tudom, hogy nem rádióhullámokkal kommunikálnak, de valamit csak lehet tenni, nem?

Kilenc frekvenciasávra osztják a rádiófrekvencia-tartományt, az extra kis frekvenciától az extra nagy frekvenciáig. Ezeket használják a radarok, a navigációs és híradási berendezések. Annyit tudok csak Darla telefonjáról, vagy bárhogy nevezzük is azt a szerkezetet, amivel kommunikálunk, hogy nem ad és nem fogad jelet egyik sávban sem. Az is lehet, hogy nem is elektromágneses hullámokkal kommunikál. Nem tudom. Csak abban vagyok biztos, hogy a legfejlettebb laboratóriumokban sincsen olyan műszer, amely érzékelni tudná. De gondold csak el, hogy az egész rendszer, melyet a legfelsőbb kaszt épített fel a történelem legelején, azért áll még, mert egyetlen kívülálló sem képes átlátni. Sőt, még felfedezni sem. Elméletileg, a logika segítségével, rájöhethetünk, hogy valaminek lennie kell a háttérben, mint ahogyan a történelem folyamán akadt egy-két ember, akik nagyon helyesen azzal a feltevessel álltak elő, hogy az egész világot egy központi hatalom irányítja. De a logika önmagában nem bizonyít semmit, csupán elméleteket állíthatunk fel vele, amelyeket azután ellenőriznünk kell. A legfelsőbb kaszt személyesen nem tart kapcsolatot senkivel, de mégis kommunikálnak a közvetlen embereikkel. A közvetlen kapcsolataik is kommunikálnak az alattuk lévőekkel. A kommunikációs hálózatuknak tökéletesen biztonságos kell lennie, mert különben felfedezik őket. Millió elzárt találmány van, biztosan van egy-kettő olyan is, amivel ha találkozánk, azt hinnénk, hogy nem földi technika, pedig az. Lehet próbálkozni Darla bemérésével, de nem fog menni. Erről az oldalról nem tudjuk elkapni.

Ha építeni akar mert felismeri, hogy ha nem teszi, a világ elpusztul, akkor mit tud csinálni?

Akkor megnyit egy-két kaput. Beenged egy-két találmányt, vagy egy kis igazi tudást. Persze csak módjával, mert azt semmiképpen nem akarja, hogy az emberiség megerősödjön.

De mégis, miféle igazságokat tarthat vissza? kérdezte Chaney, aztán hirtelen elementáris erővel szállta meg a felismerés. Darla nem emberi lény! mondta rémülten, szinte kiáltva. Ha elrejtette annak a tudását, hogy miként emelkedhetünk a homo sapiens szint fölé, akkor Darla már ott van, hiszen ő rendelkezik ezzel a tudással! Úristen! Chaney idegesen beletúrt a hajába. Ha létezett ilyen horderejű tudás évezredekkel ezelőtt, akkor az is lehetséges, hogy Dalra több ezer éves, és nem öregszik!

Andan elmosolyodott.

Elolvastál egy könyvet, és a harcos, hithű materialista egy csapásra halhatatlanságról kezdett beszélni! mondta. Nos, Darla egészen biztosan emberfeletti bizonyos tulajdonságaiban. Nem véletlen, hogy éppen ő van ott, ahol van. Megvethetjük, de el kell ismernünk, hogy bír némely emberfeletti tulajdonsággal, különben nem irányíthatná a világot. Ám, ugyanakkor, Darla más szempontokból teljesen örült. Egyes tulajdonságait tekintve emberfeletti zseni, más tulajdonságait tekintve pszichopata. Ezzel nem azt akarom mondani, amit a pszichiáterek és a pszichológusok szajkóznak, miszerint a zsenialitás és az örület közel állnak egymáshoz. Mi lehetne ennél nagyobb hazugság? Mi lehetne ennél aljasabb, ennél fasisztább eszme? A zsenialitás annyit jelent, mint tisztánlátás, mint megértés, mint racionalizmus, míg az örület éppen ezek ellentéte, és vakságot, zűrzavart és irracionalitást jelent. De egyetlen embernek egy időben lehetnek zseniális és örült tulajdonságai, egyszerűen azért, mert az élet egyes területeit nagyon érti, míg más területeit meg semmennyire. És Darla sok szempontból eszelős, ezért rengeteg igazságot nem képes felfogni. Nem hiszem, hogy Darla halhatatlan lenne, vagy hogy ezer évekig tudna élni. De – Andan úgy tűnt, elbizonytalanodott egy kicsit. Ha elutasítjuk a materializmust, a lehetőségek elképesztő távlatai tárulnak fel a szemünk előtt.

Chaney beleborzongott.

Lehetne béke a világon mondta. A háború, az egész erőszak nem normális. A pszichiáterek és a pszichológusok állandóan azt mondják, hogy ilyen az emberi természet, hogy rosszak, gonoszak vagyunk, a pusztítás a vérünkben van. Én is elhittem, hogy így igaz. Nem kételkedtem benne.

A pszichiátereknek és a pszichológusoknak az a dolguk, hogy hazudjanak. Ők a fő kontrollmechanizmus. Az a dolguk, hogy hazugságaikkal, melyet tekintéllyel adnak el, egy hamis realitást alakítsanak ki az emberről, arról, hogy mik vagyunk, honnan származunk, mik a lehetőségeink, mi várhat ránk. Ezek a legalapvetőbb hazugságok.

Ha azzal állsz elő, hogy a materializmus hamis, akkor azzal vádolhatnak, hogy a babonáról beszélsz, meg az inkvizícióról, meg a boszorkányságról és effélékről.

Ha belegondolsz, zseniális, nem? kérdezte Andan. Azt hiszik, két lehetőség közül választhatnak: az egyik a materializmus, a másik meg az inkvizíció, meg az ima, cselekvés és gondolkodás helyett. Holott ennél távolabb nem sok minden állhat az igazságtól! Azon okból, hogy a pszichiátria kivette a képből a lelket, az embert nem sikerült tudományosan megközelíteni és definiálni. Jelen pillanatban a

tudomány nem tudja egyértelműen és tisztán definiálni, hogy mit jelent az élet. Jelen pillanatban a tudomány nem tudja egyértelműen és világosan, hogy hol húzódik a határvonal élő és élettelen közt. Nem tudja, mi tart életben egy sejtet. Nem tudja, mi tart életben egy szervet. Nem tudja, mi tart életben egy testet. Nem tudja meghatározni, hogy mitől él valami, és mitől nem él. Az úgynevezett tudomány nem tudja, mi az, hogy élet! A fizika, ami pedig a legfejlettebb természettudomány, nem tudja megválaszolni az anyag, az energia, a tér és az idő, vagyis a fizikai univerzum okát, nem tudja megmondani, mi hozta létre, és mi tartja fenn, és csak azért nem, mert a pszichiátereknek sikerült elérniük, hogy a lélek szalonképtelenné vált a tudomány területén. Mind az anyag, mind az energia, az idő vagy a tér bizonyos törvényszerűségeknek, úgynevezett természeti törvényeknek megfelelően működik, azaz ezeknek engedelmeskedik. Minden elmélet és számítás határozottan úgy írja le az ősrobbanást, és az azt megelőző és azt követő állapotot, mint ami szabályozott, törvények által meghatározott, jellegekkel leírható, adott módon viselkedő valami. És senki meg sem próbálja meghatározni, hogy honnan származnak a természeti törvények! És az a helyzet, hogy fizikai okokat nem is lehet neki adni. A természeti törvények nem fizikai dolgok. Ostobaság arról beszélni nagy vallásos révületben, hogy vajon mikor történt a Teremtés? Hétezer éve? Ötvenezer éve? Tizenötmilliárd éve? Netán százmilliárd éve? Az igazság a Teremtéssel kapcsolatban az, hogy nem volt. A Teremtés most van, minden pillanatban! Előttünk zajlik, és látnánk is, ha nem lennénk a vakságnak azon a szintjén, amit úgy neveznek: homo sapiens.

Chaney kinyitotta a mappát, és lapozgatni kezdte A Rendszer Hiteles Krónikáját. A könyv tele volt a kedvenc részeivel. Az egyik oldalnál állt meg, fennhangon olvasni kezdett.

A science-fiction egyik írói fogása, hogy ha az író nem tud valamit megmagyarázni, a magyarázat helyét lefedi egy furcsa kifejezéssel: Ez azért van, mert a xyvliczylgon meghibásodott a negyedik kvadráns kilencedik szektorában. Kész, megvan a magyarázat! A xyvliczylgon nem jelent semmit, nincs megfogható definíciója. A pszichiátria és a pszichológia ugyanezt csinálja: magyarázat helyett bedob egy definiálatlan, furcsa kifejezést, egy szakkifejezést: és az a magyarázat. A pszichiátria és a pszichológia összes szakkifejezése azt jelenti, amit a xyvliczylgon: semmit. A kis pszichiáter és a kis pszichológus saját mondvacsinált nagyságában és monumentalista tébolyában azt képzei, hogy ő okosabb és bölcsebb, mint Buddha, Jézus Krisztus, Lao Ce, Krishna, Milarepa, meg, úgy ahogy van, az egész emberi történelem valamennyi vallásalapítója, bölcse, szent embere és mestere! Hát mi ez, ha nem mentális zavar? Chaney felnézett a mappából. Ha a gazdaság helyreáll, és megint lesz minden, internet, tévék, rádiók, napilapok, könyvkiadók, könyvesboltok, minden, és ez a könyv megjelenik, és egy pszichiáter vagy pszichológus elolvassa, akkor vagy felébred, vagy megbolondul. Andan egyetértően bólintott. Chaney tovább lapozgatta a kéziratot, egy egész percre, aztán feladta, hogy megtalálja a részt, amit keresett, és fejből próbálta elmondani. Azt írod valahol hogy vannak olyan pszichiáterek és pszichológusok, akik nem alapvetően gonoszak, hanem csak megtévedtek, és olyanok is vannak, akik kimondottan intelligensek, és említéd, hogy magát az antipszichiátriát és az antipszichológiát pszichiáterek és pszichológusok hozták létre, akik rájöttek, hogy ez az egész nem tudományos, és nem a gyógyításról szól. De a többiek Nem tudom Chaney megvonta a vállát. Azt hiszem, hogy ha ez a könyv elterjed, nagyon sok pszichiátert és pszichológust meg fognak verni, és párat meg fognak ölni. És bár a tudatlanság nem ment fel, de azért a megtévedt és a gonosz nem egyenrangú. Valahogyan meg kellene majd védeni őket.

Ebben egyetérték mondta Andan. Biztos, hogy itt-ott komoly lincshangulat lesz, amit a rendőrségnek

meg kell majd oldania. Ugyanakkor, hadd legyenek őszinte: én nem fogok könnyeket hullatni azok után, akiket elkap a feldühödött, és most már tisztánlátó tömeg. A bűn természete, hogy előbb-utóbb büntetést von maga után. Következmények mindig vannak, ez alaptörvény. És ha valaki húsz éven át hazudozik, és részt vesz egy játszmában, hogy zárjuk el az emberiség elől az igazságot önmagával kapcsolatban, elérve ezzel, hogy gátlások, erőszak és hazugságok kössenek gúzsba minket, és azután ezeket a fickókat egy kicsit megkergetik az utcán, és aki tegnap még nagy tudású professzor úr volt, ma pedig már az, aki valójában, és emiatt úgy kell mellékutcákon és álruhában osonnia, hát csak tessék. Mindig vannak következmények. És sajnálni bűnösöket nem biztos, hogy civilizált dolog. Biztos, hogy nagyon rossz lesz azoknak az embereknek, akik egyfolytában hazudtak, drogfüggővé tettek milliókat, árammal csapkodták emberek fejét, és felszeletelték az agyukat. Ez tény. Sajnálhatunk egy embert, akit beültetnek egy villamosszékbe, de jobban tennénk, ha a sajnálat helyet inkább felidéznénk magunkban, hogy ez a fickó, ott, abban a furcsa székben, mi mindent tett életében, hogy most ott üljön, és várja a halált. Azok az emberek nem véletlenül vannak ott. Pokolian megdolgoztak értre. És mindezekén felül, ahogyan olvashattad is, én az erőszakmentességet hirdetem, és számtalanszor kijelentem a könyvemben, hogy értelmetlen lenne erőszakosan fellépni bárki ellen is. Ugyanis nem emberekről van szó, hanem egy jelenségről. Az emberek eltávolítása nem oldja meg a problémát. Rúgják ki, akit kell, zárják börtönbe, aki oda való, de ez nem fogja megoldani a problémát! Semmit sem lehet betiltani. Betiltották az alkoholt, betiltották az abortuszt, de egyik sem tűnt el. A megoldás, az egyetlen megoldás, a megértés. A megértés a leghatalmasabb fegyver. Most, hogy elolvastad A Rendszer Hiteles Krónikáját, hiszel a pszichiátriában és a pszichológiában? Igénybe fogod venni a szolgáltatásaikat? El fogod hinni, hogy képesek megoldani a problémáinkat? Adnál nekik pénzt? Elvinnéd hozzájuk a gyerekedet? Elmennél elektrosokra? Bevonulnál az intézeteikbe? Bevenné a csodakapszuláikat? Tennél valamit azért, hogy működhessenek? Meg fogod nézni a tévében a műsoraikat? El fogod olvasni a könyveiket és a sajtókiadványaikat? Elmennél pszichiátriát vagy pszichológiát tanulni?

Nem mondta Chaney határozottan.

Nos, akkor, ami téged illet, te már legyőzted őket. Hát ennyi volt. Senkit sem bántottak, senki sem halt meg, semmit nem tiltottak be. Az erőszak nem győzi le a legfelsőbb kasztot. Az egész emberi történelemben mindent erőszakkal igyekeztek megoldani. Nincs még egy dolog, amit olyan hosszú időn keresztül teszteltek, mint az erőszakot. Minden kétséget kizáróan tudjuk, hogy az erőszak nem működik. Semmilyen problémát nem lehet vele megoldani. Lelkek vagyunk, nem erőszakra, hanem tisztánlátásra van szükségünk.

Chaney arcán fájdalmas, szomorú mosoly jelent meg. Érdekesen hangzott.

Tudjuk, hogy az erőszak nem működik. Furcsán hangzik. Mit szándékozol most tenni? kérdezte. Mindent tudsz, de azért mégiscsak egy világgal állsz szemben. Kint mindenki téged keres, és ha megtalálnak, megölnek. A világgazdaság a földön hever, senki sem venne most könyvet, mert nincs miből. És kiadni sincs miből. Mit szándékozol tenni?

Az a tervem, hogy eljuttatok egy példányt William Donovanhoz mondta Andan.

Chaney felélénkült.

Az jó ötlet! Bill a barátom, be is tudlak mutatni neki, ha gondolod! Bár most ez nagyon nehéz lenne, tekintve, hogy a CIA teljesen bezárkózott a terrortámadások miatt. Billt is megpróbálta valaki kinyírni. Most nem nagyon lehet őt megközelíteni, ez a baj. Nem is tudom, hogyan lehetne De. Tudom. Persze, hogy tudom! Dr. Russell! Ismered?

Dr. Russell? Pszichiáter?

Nem, egy ex-hírszerző tiszt, eredetileg jogász. Bill mentora, már évtizedek óta. Ő fedezte fel Bill Donovant mondta Chaney. Russellhez jóval könnyebb eljutni, mint Billhez, és ha Russellt sikerül meggyőzni, akkor Billt is. Bill hallgat rá, nagyon odafigyel arra, amit az öreg mond. És nem is érdemtelenül, természetesen. És ha Dr. Russell találkozni akar Billel, akkor valószínűleg találhatnak rá módot.

Bejött Mörjike. Chaney felnézett rá, Mörjike odamosolygott, aztán elment Chaney mellett.

Akkor menjünk, John mondta Andan. Sürget az idő.

Most azonnal? kérdezte Chaney. De hát hol vagyunk most?

Mörjike éppen Chaney mögött járt. Egy pillanatra megérintette Chaney nyakát, és gyengéden megnyomott rajta egy pontot. Chaney azonnal elájult. Mörjike kikapta Chaney-t a székből, és könnyedén a vállára vetette. Mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, vállán az eszméletlen Chaney-vel, elindult a kijárat ajtó felé. Egy lépéssel az ajtó előtt, odafordult Andanhoz.

Gorkie, Damien, Shana és én, máris indulunk Dr. Russellhez mondta kedvesen mosolyogva, aztán kiment a szobából, és becsukta maga után az ajtót.

Andan egykedvűen nézte a csukott ajtót, amin Mörjike ment ki az imént. Megcsóválta a fejét.

Ezt soha nem fogom megszokni.

2.

EGY PANZIÓ

COLOMBO, SRI LANKA

November 7. kedd, helyi idő: 18 óra 42 perc

Darla meglehetősen gyorsan megértette, hogy a harmadik világháború a küszöbön áll. Ami önmagában nem lett volna olyan nagy baj, hiszen ő is azt szeretett volna először, de azóta sok minden történt, hatalmának nagy része már a múlté. És egy tömegpusztító fegyverekkel vívott világháború, amely felett senki nem gyakorol ellenőrzést, az életet kiirthatja ezen a bolygón.

Ezért Darla mentette, ami menthető.

Hívta Bolotovot, hogy Kínát tartsa távol a konfliktustól. Bolotov pedig, remélve, hogy Kína felett nem

veszíti el a kontrollt, értesítette Alexander Walinskyt, akihez egész Ázsia és Afrika tartozott. Walinsky Juno Owardshoz fordult, Owards pedig Hung professzorhoz.

Bolotov teljes hálózata tanácsadó-dinasztiákra épült, ugyanúgy, miként Weinberger hálózata misztikus titkostársaságokra. Hung professzor családja közel kétezer éve húzódott meg Ázsia uralkodóinak árnyékában. Ők voltak a Hungok, vagyis a Tanácsadók Dinasztiája. Róluk csupán egyetlen említés létezik: egy Kr. u. 17-ből való költeményben. A költemény azonban túlságosan is szép, és az olvasók azt hitték, csupán metafora.

Juno Owards és Hung professzor Sri Lanka fővárosának egyik félreeső panziójában találkoztak. Kerülték a feltűnést, a panzió színvonala messze a luxuskategória alatt maradt. Tisztaság volt, és hétköznapiság. Nyugodt, csendes környezet vette körül, előtte sekély völgy, mögötte domb emelkedett. Juno Owards és a kínai professzor Owards első emeleti szobájának erkélyére ültek ki teát szűrcsölni, és hallgatni a madarak énekét.

A világ megőrült, Hung professzor mondta Owards. Úgy festett, mint egy angol katonatiszt a gyarmati időkből. Pedig sohasem volt katona és angol. Francia volt, de jobb szerette az angol kultúrát a franciánál. Általában Angliában élt, de időről-időre áthelyezte a székhelyét valahová máshová, ahol hasonló a klíma, mint Angliában. Magas, szikár férfi volt, majdnem kopasz, orra alatt kackiás, ősz bajusz. Kizárólag fehér ruhát hordott, másban nem érezte jól magát.

Ez a világ már Buddha előtt is őrült volt jegyezte meg Hung professzor, arcán szokásos halovány mosolyával. Alacsony, kövérkés, meghatározhatatlan korú, de szemmel láthatóan nagyon idős kínai férfi. A bő, térdig érő selyem holmit szerette, karima nélküli selyem fejfedővel. Minő szerencsétlenség. Minő szerencsétlenség.

Juno Owards elmosolyodott. Szűrcsölt a teájából. Hung professzor is ivott egy kortyot.

Háború készül mondta Owards.

Merrefelé? kérdezte Hung professzor.

Az arab térségben.

Az bizony nagy baj.

Távol kellene tartani Kínát.

Egyetértek bólintott Hung professzor. Ha Kína belekeveredik a konfliktusba, biztosan vége a világnak.

3.

FEHÉR HÁZ

WASHINGTON D.C.

November 7. kedd, 13 óra 36 perc

A hadsereg bevonult az Egyesült Államok stratégiai fontosságú városaiba, és állást vettek fel a nagyfontosságú objektumok körül. A polgári légi forgalmat lecsökkentették a legszükségesebb járatokra, az ellenőrzést megnövelték. A tévé és a rádió minden műsorát megszakítva, arra szólította fel az embereket, hogy maradjanak otthon. Az utcákat terepszínű, széles nyomtávú katonai Humwey terepjárók lepték el. A kiemelt fontosságú objektumokat, melyeket nem lett volna célszerű kiüríteni mint például a Pentagont, a CIA főhadiszállását, az FBI főhadiszállását, vagy a Fehér Házat acélkordonnal vették körbe, gépágyú- és géppuskafedezékeket állítottak fel, páncélozott, géppuskával felszerelt Humwey terepjárókkal, és ahol a terepviszonyok szükségessé tették, egy-egy Abrams tankkal, illetve a Fehér Ház esetében két Abrams tankkal és két Apache helikopterrel.

A Fehér Ház egy kilométeres körzetében megfigyelőpontokat állítottak fel, hogy előre jelezzék a közelgő veszélyt. Fél kilométeres körzetben elvitettek minden járművet, és lezárták a forgalmat. A fákat tüzetesen átvizsgálták, majd törzsüket szögesdróttal tekerték be, hogy ne lehessen felmászni rájuk. A felállított acélkordonon egy negyventonnás tank sem tudott volna áthajtani. Minden oldalra négy páncélozott, géppuskával felszerelt Humwey terepjárót állítottak, előre és hátra egy-egy Abrams tankot, kerítésen belülre, a Fehér Ház főépületének déli oldalán, a félkör alakú oszlopsor előtti parkban két bevetésre kész McDonnell Douglas AH-64A Apache, támadó harci helikopter állomásozott. Háromszáz jól képzett katona vette körbe a Fehér Ház parkját, a Humwey terepjárók és az acélkordonok mögött. Tíz méterenként géppuskaállásokat emeltek, a sarkokra 20 milliméteres légvédelmi ágyúkat helyeztek. A Fehér Házban különlegesen szigorú biztonsági rendszabályok léptek életbe. Az őrseget mindenhol megötszörözték.

Washington D.C. légtérében Apache helikopterekből álló kötelékek cirkáltak, az utcákon több ezer katona kezdett neki a terroristák felkutatásának.

A kormány már elvonult Raven Rockba, de ez egyelőre a legszigorúbb államtitok volt. A Fehér Házat meghagyták célpontnak.

4.

HÁBORÚS VEZETÉSI KÖZPONT

RAVEN ROCK, PENNSYLVANIA

November 7. kedd, 15 óra 00 perc

Pennsylvania állam Catocin-hegységének mélyén rejlik az Egyesült Államok legbiztonságosabb építménye. Kétszáz méter mélyen fekszik, nem is bunker, inkább valóságos föld alatti város. Utcák, épületek, üzletek, kávéház, étterem, mozi, uszoda, kórház. Valójában egyetlen hatalmas épületkomplexum, de arra tervezték, hogy a kormány éveken keresztül képes legyen onnan irányítani az Egyesült Államokat, úgy, hogy közben különféle szűrőberendezéseken keresztül fentről hozzák le a levegőt, illetve időről-időre élelmiszerszállítmányt küldenek le a mélyre. A bázis kétszázhusz embernek ad otthont, akik felszíni kapcsolattal évekig élélhetnek lent. Végző esetben a bejáratot és az aknát berobbantják, és a bázis teljesen elszigetelődik a külvilágtól: nincs többé fentről sem levegő,

sem élelem. Még ezek után is képes két hónapig életben tartani a személyzetet. Hosszú ideig tartó elzárkózáshoz pedig utcák kellene, annak az illúziója, hogy nem egy épületben vannak, hanem egy városban.

A Háborús Vezetési Központot föld alatti kábel köti össze a Fehér Házzal, a Pentagonnal, a CIA főhadiszállásával, az NSA főhadiszállásával, és még néhány más, nagyon fontos objektummal.

Donovan és az NSA igazgatója nem költöztek a Raven Rock bázisra. Mindkét főhadiszállás megfelelően védett hely volt. 1947-től 1961-ig a CIA Washington D.C.-ben kapott helyet, a központ az E Street 2002-ben volt; ezen kívül volt még huszonkét épülete, némelyik lerobbant, dűledező faházban. Allen Dulles azért akart elköltözni Washingtonból, mert attól tartott, hogy egy fővárost ért atomtámadás esetén a CIA is működésképtelenné válik. A Langley-i központot úgy tervezték, hogy nagyon sok mindent kibírjon.

A kormány beköltözött a világ legbiztonságosabb óvóhelyére, ahová egyetlen ember sem juthatott le, ha azt a felső kapu őrsége vagy a bunker vezérlőközpontja nem akarta. A kormány tagjai most először voltak nyugodtak saját és családjuk biztonsága felől. Úgy gondolták, Őrült Andan, a Fantom, most már semmiképpen nem árthat nekik, legalábbis, amíg itt vannak lent. A kommunikációs berendezéseket és a számítógépes hálózatot kipróbálták, és azok hibátlanul működtek. Az egészségügyi és a kényelmi berendezésekkel sem volt semmi probléma. A biztonsági és védelmi berendezéseket is kipróbálták, és azok is tökéletesen működtek.

Az elnök, miután mindent végigjártak, ellenőriztek és kipróbáltak, elrendelte a bázis és a felszíni kapu bezárását. A kormány biztonságban volt.

5.

NSOC, NSA FŐHADISZÁLLÁS

FORT MEADE, MARYLAND

November 7. kedd, 15 óra 36 perc

NSOC: National Security Operation Center. Nemzetbiztonsági Műveleti Központ. Az NSA idegközpontja, innen irányítanak minden nagyobb akciót. Az NSA hétemeletes főhadiszállása a Maryland állambeli Fort Meade-ben kapott helyet, magas rézkerítéssel körülvéve, melyek a lehallgatás elől árnyékolják az épületet. A szervezetet ugyanazon törvény az 1947-es nemzetbiztonsági törvény alapján hozták létre, mint a CIA-t, de míg a CIA-t 1947-ben, az NSA-t csak 1952-ben. Az NSA semmiképp sem tévesztendő össze a CIA-val. A CIA technikai és emberi hírszerzést folytat, hírszerzési információkat gyűjt össze, azokat elemzi, kiértékeli, és az eredményekből következtetéseket von le, hogy megállapítsa, honnan várható veszély, mikor és milyen természetű. A CIA végrehajt olyan titkos akciókat, melyeket emberek hajtanak végre: lehallgatókat, rejtett kamerákat telepítenek, széfekbe törnek be, és fényképeznek le titkos iratokat, befolyásolják kormányok politikáját, és néha ezeknél erőteljesebb eszközökhöz is nyúlnak. Továbbá a CIA az Egyesült Államok hírszerző közösségének kommunikációs és koordinációs központja, a hírszerzés hierarchiájának csúcsa. Ezzel szemben az NSA kizárólag technikai, úgynevezett kommunikációs

hírszerzést folytat, és semmi mást. Kizárólag információk megszerzésével, azok titkosításával, illetőleg megfejtésével foglalkozik. Az NSA feladata: a föld teljes területén észlelni mindenféle stratégiai veszélyt, és arról 10 percen belül értesíteni az elnököt.

Az NSA-nek saját lokátorai vannak, melyek számtalan tartományban képesek érzékelni. Az NSA használja a legtöbb műholdat és szuperszámítógépet a világon. Ezeket a Cray szuperszámítógépeket kódolásra, de elsősorban kódtörésre használják. Az NSA főhadiszállása éppúgy, ahogyan a CIA főhadiszállása is a felszín alatt is folytatódik, több emeleten keresztül. Az egyik felszín alatti szinten található az NSA szupertitkos chiplaboratóriuma, ahol chipeket fejlesztenek ki és gyártanak, kizárólag saját használatra. A labor egy ötventonnás betontömbre épül, hogy a talajrezgések ne okozzanak zavart a gyártásban. Az itt kifejlesztett és gyártott chipekről minden információ a legszigorúbb titok. A labor úgynevezett tisztaszobaként működik, ami a levegő steril voltára utal. Ez annyit jelent, hogy fél köbméteren csupán 60 porszemcse található, míg egy szokványos szobában, mintegy 100 000.

Az NSOC hatalmas terem, ide fut be minden műhold, minden kommunikációs rendszer összes információja, melyeket az NSA használ. A helyiség közepén, emelvényen kör alakú, üvegfalú iroda található, az NSA igazgatójának, vagy ha a válság nem annyira jelentős, akkor a válságkezelő csoport megbízott igazgatójának irodája. Itt ülnek össze értekezletre az NSOC munkatársai. A terem zsúfolásig van különféle nagyságú monitorokkal, rengeteg számítógéppel, tévéképernyőkkel, és a falon a különböző időzónáknak megfelelően beállított órával.

Josh Williamson, az NSA igazgatója, a válságstáb központi irodájában tartózkodott éppen, aláírt néhány iratot, aztán felállt, és magára öltötte a székére terített zakóját. Összefofozta az aláírt dokumentumokat, és visszadugta őket abba a mappába, amiben egyik embere behozta neki. A fiatal férfi megköszönte, és távozott. Williamson néhány másodperccel később elhagyta az irodát, ment, hogy végigjárja az embereit, akik önálló feladattal foglalkozó csoportokra voltak osztva.

Jelenleg négy nagy földrajzi területen volt veszélyes gócpont: az arab, az orosz és a kínai térségben, valamint az Egyesült Államokban. Még soha nem pásztázta az Egyesült Államokat annyi kéműhold, mint most.

Williamson a hozzá legközelebbi, orosz térséggel foglalkozó munkacsoport felé indult el.

Két lépésre volt a csoport főnökétől, aki neki háttal állva, elmélyülten tanulmányozott egy képernyőt, amikor az arab térség megfigyelését fényképezését és lehallgatását végző csoport parancsnoka, Jim Gore futólépésben indult felé. Williamson azonnal tudta, hogy valami baj van. Megállt, és egész testtel kollégája felé fordult.

Josh, van egy kis gond! mondta Gore.

Éspedig? kérdezte Williamson, és zsebébe süllyesztette a kezét.

A felvételek egyértelműek! Sőt rádióüzeneteket is fogtunk, és dekódoltuk őket! Nincs kétség!

Mivel kapcsolatban?

Ezek idióták! Komolyan mondom, ezek nem normálisak! Ők is padlón vannak, nemcsak mások! És erre mit csinálnak? Gore összeütötte a két kezét, ezzel szimbolizálva két összecsapó felet. Egymásnak mennek!

Kik?

Irak és Irán! Kiújultak az ellentétek közöttük! Ezek az idióták a legnagyobb világválság kellős közepén képesek, és háborúba lépnek egymással!

Nem örülök neki mondta Williamson, és a fejét ingatta. Nagyon nem örülök. Na jó, nézzük meg azokat a felvételeket.

Williamson és Gore elindultak az arab csoport felé.

HUSZADIK FEJEZET

1.

XIANG YU REZIDENCIÁJA

PEKING, KÍNA

November 8. szerda, zónaidő: 06 óra 00 perc

Xiang Yu kínai létére meglehetősen magas férfi volt; 191 centiméteres magasságához vékony, de nem vézna, arányos testalkat tartozott. Rövid fekete haját hátrafésülve viselte, mint szinte minden politikus az egykori keleti blokkban. Ő volt a Kínai Népköztársaság elnöke. Hatvankilenc éves volt, egészséges, mint a makk, szelleme néha tunyának látszott, de ez valójában csak része volt taktikázásának, és azoknak a különös szokásoknak, melyek kialakultak benne a kínai politikában eltöltött negyvenkét év során. Akárcsak Hung professzor, ő is kedvelte a selyemruhákat, de ezeket csak magánéletében hordhatta, hivatalában a szokásos sötét öltönyt viselte.

Xiang Yu, szolgálati rezidenciájának kedvenc helyiségében, az átriumban tartózkodott, ahol néhány göcsörtös fa nőtt, és ahol büszkeségét, madárgyűjteményét tartotta. Hetven kalicka volt felakasztva a belsőkert különféle kampóira, a fák ágaira, vagy kötelekre, melyek a ház tetejéről lógtak le. Xiang Yu ide invitálta meg ebédre barátját és tanítómesterét, Hung professzort.

Hung professzor nem sokat húzta az időt, az udvariassági tiszteletkörök után rátért jövedele céljára.

Fiam mondta Hung professzor az idős politikusnak, aki nagyon szerette, hogy a bölcs öreg kínai így nevezi, ami a világban folyik, az kezd komolyan aggasztani.

Bizony engem is aggaszt, tisztelt Mesterem mondta Xiang Yu elgondolkodva.

A világot most egy kártyavárnak látom, amely felé szélvihar közeleg. Fiam, valamit tennünk kell, hogy megóvjuk hazánkat.

Mit tanácsolsz, tisztelt Mester? kérdezte az elnök alázatosan.

Kínának nem szabad semmilyen konfliktusba belekeveredni. Ezekben a kaotikus időkben a védelemre való berendezkedés a legbölcsebb lépés. Ilyen időkben minden aktivitás csak olaj lehet a tűzre.

Akkor örömmel számolhatok be neked, tisztelt Mester, hogy a kormány nagy részének egyetértésével Kína bölcs politikát követ. A határozott béke politikáját. Felkészülünk rá, hogy valaki esetleg megtámad minket, de mi nem fogunk megtámadni senkit, és nem fogunk beavatkozni semmibe. Látod, tisztelt Mester, tanultam tőled!

Valóban. Tanításom nem volt felesleges Hung professzor szétnézett a kertben, majd így szólt. Szépek a madaraid, fiam. Hanem az ott mutatott egy apró, fekete madárra, milyen fajta?

Xiang Yu felpattant, leakasztotta a kalickát, és odavitte Hung professzornak. A professzor pedig kiselőadást hallhatott arról a furcsa madárról.

Kína tehát rendben volt. Onnan nem fenyegette veszély a világbékét.

2.

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 8. szerda, 01 óra 20 perc

Amikor a klán megérkezett Chaney-vel Virginiába, Chaney már magánál volt. Három kocsival indultak el Alexandriába. Gorkie ment legelől egy hatalmas Chevrolet Blazerrel, középen Damien, Shana és Chaney egy Grand Cherokee-val, és hátul Mörjike egy Mitsubishi terepjáróval. Amint a konvoj átlépte Alexandria határát, olyan látvány tárult eléjük, mintha háborús övezetben járnának. Kiégett járművek, leomlott házak; az egyik utcában legalább félszáz holttest hevert az úttesten és a járdán. A városról csupa rossz hírt közöltek a hírsatornák. Több brutális terrortámadás is történt, civil fegyveres csapatok járőröznek, a rendőrség utánuk kutat, hogy elejét vegye a vérengzésnek, és a hadsereg is kiküldött néhány egységet.

Gorkie ötven-száz méterrel a Cherokee előtt járt, hogy figyelje az utat, Mörjike húsz-harminc méterrel maradt le Damienék mögött. Chaney idegesen forgatta a fejét, Damien és Shana azonban teljesen nyugodtak voltak. Efféle helyzetekre is kaptak kiképzést.

Dr. Russell háza még több órára van innen mondta Chaney. Bevallom, félek. Valamikor régen jártam hasonló helyeken, de már elszoktam tőle. Meg egyébként is, ez Amerika, ez egészen más. Egy olyan világra vágyom, ahol az emberek elkényelmesedhetnek.

Én nem hiszem, hogy jó elkényelmesedni mondta Shana. Nem nézett hátra, hogy lássa Chaney-t, mert az utat figyelte. Egyszer jártam Izraelben, és ahogyan sétáltam az utcán, észrevettem egy hosszú, kígyózó sort. Fiatalok, idősebbek, volt, aki magával vitte a kislányát vagy kisfiát, ott álltak egy nagy sorban, nyugodtan, beszélgettek, nevetgéltek, ugyanúgy, mint amikor valaki itt nálunk mozijegyet akar szerezni a legújabb sikerfilmre. Közelebb mentem; hogy lássam, mit lehet kapni, elállldogáltam egy

darabig, mire rájöttem, miért vannak ott. Azért álltak sorba, hogy a régi gázálarcaikat lecseréljék egy újabb típusra. Az izraeliek egyfolytában olyan felkészültségben élnek, hogy bármikor történhet terrorcselekmény, vagy egy vegyi vagy biológiai támadás. És ez nem teszi tönkre őket, elfogadják, hogy emiatt óvintézkedések szükségesek, az állandó készltség része az életüknek. Valószínűleg nincs még egy olyan főváros a világon, ahol annyira kevés áldozattal járna egy vegyi vagy biológiai csapás, mint Tel-Avivban. A készltség jó dolog. Én szeretem.

Nagy lelki erő kell hozzá mondta Chaney.

Ez igaz lehet. De kezdte Shana, amikor a bal fülébe dugott hangszórón felhangzott Gorkie hangja.

El az úttestről!

Damien vezetett, az ő bal fülében is fül dugó volt. Azonnal rálépett a gázra, kifarolt, újra gázt adott, és behajtott az egyik bérház kapuján. Az udvarban megfordult, és a fal mellett parkolt le, a fal takarásában, hogy az utcáról ne lehessen látni. Damien úgy vezetett, hogy egyfolytában azt figyelte, szükség esetén merre menekülhet el, merre van kiút, hol bújhat el, hogyan támadhat, merre veszélyes a terep, merre biztonságos; hol szerencsés támadást indítani, hol védekezni.

Már Gorkie és Mörjike sem voltak az utcán. Három nyitott platójú teherautó tűnt fel, mindegyiken vadászpuskákkal, katonai fegyverekkel, pisztolyokkal felfegyverzett civilek. Jöttek, hogy felhajtsanak és megöljenek mindenkit, aki arabnak látszik. Elegük volt a rettegésből, most már azt akarták, hogy az ellenség is rettegjen. Alig egy kilométerre innét, állt egy mecset, melyet egy kamionos rombolt le, aki újra és újra és újra belehajtott kamionjával a falaiba, amíg az építmény össze nem omlott. Azután a fickó kiszállt, és festék-spray-vel megvetése jelét, hatalmas horogkereszteket festett a romokra, majd leköpködte a náci szimbólumokat. Azután visszaszállt összetört orrú kamionjába, és ment a legközelebbi mecsethez. Az iszlám és a terrorizmus szavak közé egyenlőségjel került. A terrorizmus hátterében megbújok valódi céljai határozottan kezdtek valóra válni: feszültség, félelem, ellenőrzés, a jogok csökkenése, és bizonyos árucikkek soha nem látott kereslete.

A három teherautó elment a ház előtt, ahol Damienék rejtőztek. Damien nem mozdult, várta Gorkie utasítását.

Mi történt? szólalt meg Chaney rémulten.

Most ne! emelte fel a kezét Shana. Most ne beszéljen!

Chaney csendben maradt, de az, hogy Shana csendre intette, hogy minden érzékével a külvilágra tudjon figyelni, még jobban megrémítette.

Gyertek ki a házból! jött Gorkie hangja.

Damien azonnal gázt adott, és kikormányozta a kocsit az utcára.

Menjetek vissza két sarkot, és forduljatok le balra. Figyeljétek Mörjikét.

Oké felelte Damien.

Bal felé indult el, arrafelé, amerről jöttek. A második utcán lefordult balra. Mörjike egy kis utcában állt.

Harmadik utca, balra mondta Mörjike a rádióba.

Damien a harmadik utcán balra fordult. Ott állt Mörjike Mitsubishije. Az utca másik végében feltűnt Gorkie a Blazerrel. Lassan közeledett Mörjike terepjárója felé.

Még maradjatok mondta. Kiszúrt egy autószerelő-műhelyt, aminek fémkapuját vastag láncsal és lakattal is védték. Gorkie megállt, kiszállt a kocsiból, odafutott a kapuhoz. A klán komputerkulcsot használt mechanikus zárok nyitására. A komputerkulcs az álkulcs univerzális, csúcstechnológiás változata. Egy kis pecket kell betolni a kulcslyukba, a szerkezet feltérképezi a kulcslyukat, majd a szükséges helyeken hornyokat bocsát ki, és ezután már ugyanúgy nyitható a zár, mintha a hozzávaló kulcs lenne benne. Az egész művelet, onnantól kezdve, hogy a komputerkulcs feje bekerült a kulcslyukba, odáig, hogy nyitni lehetett a zárat, fél másodpercre került. Gorkie lekapta a lakatot, a lánc két végét ledobta a földre, majd kinyitotta a kapuzárat. Bement a műhelycsarnokba. Volt ott egy roncs Ford Mustang, amit már félig megevett a rozsdá, néhány doboz festék, és rengeteg szemét a földön. Gorkie végigrohant a műhelyből nyíló helyiségeken: raktár, öltöző, iroda. Sehol senki.

Jöhettek szólt a gégemikrofonba. Kiment az utcára, beült a Blazerbe, és behajtott a műhelybe.

Néhány másodperccel később befordult a kapun Mörjike, két méterrel utána pedig Damien.

Gorkie bezárta a kaput. Mörjike, Damien és Shana kiszálltak. Gorkie odament hozzájuk.

Valakik gyülekeznek innen körülbelül ötszáz méterre, a Black téren, a szökőkútnál mondta Gorkie. Hozzávetőlegesen negyven fő. Olyan, mint egy csapatösszevonás.

Kik? kérdezte Damien.

Az arcukat többnyire eltakarják, kapucnis dzsekiben vannak, de a kapucnikat felhajtják. A többségük arcszőrzetet visel. Gyors, hirtelen mozdulataik vannak, szaggatott a mozgásuk, nem folyamatos, begyakorolt, de nem szép magyarázta Gorkie. Kapkodnak. Bár van néhány őrszem, túlságosan mutatják magukat, büszkén állnak, markolják a fegyverüket, nem nagyon törődnek azzal, hogy felhívják magukra a figyelmet. Egy teherautót állnak körbe, ahonnan gépkarabélyokat, nagy mennyiségű kézigránátot, és fejenként egy-egy kézi rakétavetőt kapnak. Amerikai fegyvereknek nézem őket, de a gépkarabély, kézigránát, rakétavető tipikus terrorista felszerelés. Nincs olyan katonai osztag, amely úgy működne, hogy mindenki kap egy darab rakétavetőt, hozzá egy rakétát, aztán szétszélednek minden irányban.

Damien egyetértően bólintott.

Mit teszünk? kérdezte.

Kiiktatjuk őket.

Shana, Mörjike és Damien egyetértettek. Chaney bent ült a Cherokee terepjáróban, semmit sem hallott

az egészből.

Készüljünk mondta Gorkie. Gyorsan kell lecsapnunk rájuk, amíg még tömörülnek. Ha szétszélednek, és le kell vadásznunk őket, az lehet, hogy fél órába is beletelik, annyi időnk pedig nincs.

Chaney egyre idegesebb lett, mert csak a készülődést látta, de senki sem tájékoztatta. Mörjike beült mellé a kocsiba, 9 milliméteres, betolható válltámaszos, hangtompítós Heckler & Koch MP5 SD3 típusú géppisztolyt fektetett az ölébe. Gorkie, Damien és Shana útnak indultak.

Negyvenhárom férfi állta körbe a teherautót, ahonnét fegyvert osztottak. A végsőig el voltak szánva, halálra készültek, és az egyetlen, ami számított, az az volt, hogy minél több ártatlan embert vigyenek magukkal a halálba. Elektrosokkokkal, kábítószerrel és hipnózissal tették őket ilyenné. Uruk és parancsolóik kezében fegyverek voltak, kiképzést csak azért kaptak, hogy a lehető legtöbb embert meg tudják ölni, miközben magukkal is végeznek. Mellényeket öltöttek magukra éppen, melyek messziről régi típusú golyóálló mellénynek tűntek, de valójában nagy erejű bombák voltak. A detonátor kapcsolóját a bal tenyerükre szíjazták, hogy még akkor is robbanthassanak, ha több lövést kapnak, és már csak arra van erejük, hogy megnyomjanak a hüvelykujjukkal egy gombot. Akik felcsatolták magukra a bombát, kabátot vettek rá, hogy megtévezzék az embereket. Néhányan elindultak a környező utcák felé, hogy eltűnjenek.

A teherautó sofőrje, mintha minden a legnagyobb rendben volna, a fogát piszkálva üldögélt a kormány mögött. Éppen két elülső foga közül akart valamit kipiszkálni, amikor egy 9 milliméteres golyó átütötte a szélvédőt, a bal szemét, és a hátsó koponyacsontba fúródva állt meg. Damien biztosította, hogy a teherautó nem fog tudni gyorsan odébb állni.

Már kilencen távolodtak a teherautótól, a legközelebbi másfél méterre, a legtávolabbi tíz méterre járt. A jármű két oldaláról, kiváló fedezékből, Damien és Gorkie nyitottak rájuk tüzet. A terroristák egyikének sem tűnt fel, hogy kizárólag azokat éri halálos lövés, akik a teherautó közvetlen közelében tartózkodnak, míg azokat, akik távolabb vannak, éppen csak megsebesítik, és egyiküket sem a lábán.

Többen is leemelték vállukról a rakétavetőt. A teherautótól eltávolodó öngyilkos merénylők a jármű felé rohantak. Félték, hogy meghalnak, mert ha egy ilyen szituációban éri őket a halál, még ha robbantanak is, egyetlen áldozatuk sem lesz, legfeljebb a társaik.

Damien és Gorkie hét fickót szedtek le, hatot megsebesítettek.

Az élők mindegyike a teherautó mellett, mögött, előtt, alatt volt már, a színhely elrendeződött.

Shana ekkor lőtt.

Schermuly Pistol volt nála, ami egy kisméretű, mindössze 26,5 centiméter hosszú, 38 milliméteres gránátvető. A repeszgránát az ötven métert körülbelül fél másodperc alatt tette meg.

A teherautó rakterében robbant.

Felrobbantotta az összes lőszert, az összes kézigránátot, az összes rakétát és az összes bombát. Senki

nem élte túl.

Gorkie, Damien és Shana visszatértek a háttérbázisként szolgáló autószerelő műhelybe.

Éppen eltűntek az utcáról, amikor két Apache helikopter tűnt fel az égen, hogy megnézzék, mi volt ez az iszonyatos robbanás.

Egy tizenkét páncélozott járműből álló egység közeledett a Black tér felé.

Gorkie bezárta a műhely ajtaját, és a terepjárókhöz rohant.

Most egy ideig itt kell maradnunk mondta, aztán intett Damiennek és Shanának, hogy kezdjék el átkutatni a műhelyt, hogy pontosan megismerjék azt a helyet, ahol vannak.

3.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 8. szerda, 03 óra 00 perc

Donovan az irodájában ült, és forróvonalán Raven Rockkal beszélt.

Igen, elnök úr, teljesen biztos. Sajnos. Képzelheted! Egy kissé felment bennem a pumpa, már bocsánat a szóért, de egy kissé kiakadtam. Amikor elkezdtuk keresni Andant, az volt az első, hogy szétnéztünk az alvilágban, hogy nem rabolta-e el valamelyik maffia. Mindenki azt mondta, hogy nem. Amit később az is alátámasztott, hogy a maffiák soha nem látott vérdíjat tűztek ki Andan fejére. És most kiderül, hogy csak blöff volt az egész!

Az is lehet, hogy Andan időközben valamivel kellőképpen megkörnyékezte ezt a Mazzonét vélekedett az elnök.

Igen, ez is lehetséges. Megkörnyékezte, és szövetséget kötöttek. Biztosan értesültél róla, hogy Mazzone már nem nagyon keresi Andant.

Valóban értesültem róla. Calver igazgató számolt be nemrégiben. Meg kell mondanom, egyikünk se nagyon értette, hogy mi ennek a változásnak az oka. De most már világos.

Donovan nagyot sóhajtott.

Kiderült, hogy Mazzonénak volt egy embere itt a főhadiszálláson, akit mozgósított a minap, hogy engem megöljön.

Hát nem sokon múlt az a merénylet, Bill mondta az elnök gondterhelten.

Ez bizony így van, elnök úr. Egyszerűen nem értettük, hogy milyen oka lehetett Mazzonénak engem

kiszemelni, de most már ez se nagy rejtély. Mazzone Andan szövetségese, és Andan egyszerűen megkérte, hogy állítsa le a CIA-t az ügyről. Ami, megjegyzem, ostobaság, mert a CIA nélkülem is folytatná a kutatást utána.

Értem. És légicsapást javasolsz Mazzone Key West-i házára? kérdezte az elnök.

Igen, elnök úr. Eszembe jutott, hogy odaküldhetnénk csapatokat is, de egy megfigyelőegységem van a helyszínen, és ők jelentették, hogy többen is összegyűltek a házban, és folyamatosan szállítójárművek érkeznek, mintha arra készülnének, hogy rövidesen távoznak. Sőt egy telefont is rögzítettek, melyben beszélnek is erről. És maga a ház is megfelelő helyen van, tágas tér veszi körül, egy kisméretű, hagyományos töltettel rendelkező, lézervezérlésű rakéta számára ideális terep.

Rendben van, Bill. Nem bánunk kesztyűs kézzel az ellenségeinkkel, hiszen ők sem bánnak kesztyűs kézzel velünk. Engedélyezem a légicsapást Mazzone háza ellen.

Köszönöm, elnök úr.

A légicsapást elrendelem. Várom következő jelentkezésedet.

Jelentkezem, elnök úr. Remélem, jó hírekkel. Viszonthallásra.

Viszonthallásra, Bill. Donovan letette a kagylót.

Arcát a tenyerébe temette. És rázkódni kezdett, mintha a zokogás rázná.

Pedig nevetett.

Jól elintézte Don Mazzone-t, igazán büszke volt magára.

Tésztazabáló digó faszfej! emelte fel a fejét Donovan, és nevetett. Ez nem tudta, kivel szarakodik!

A Nagy Terv működött! Leküldte a kormányt Raven Rock mélyére, és így elvágtá őket a világ eseményeitől. A Háborús Vezetési Központból nem lehet elsétálgatni, eljárni valami étterembe vagy bárba, az ember még csak nem is telefonálgathat. Látogatókat sem lehet fogadni. A Raven Rock bázis forródróttal van összekapcsolva a világgal, semmi mással. Néhány forródróttal, nem többel, így minden, amit a világban folyó eseményekről tudnak, azt attól a néhány embertől tudják, akikkel kapcsolatban állnak. Eljutnak hozzájuk műholdfelvételek és tévéadások, de a kormány kommunikációs vonalai a leköltözéssel egy csapásra a több százból vagy több ezerből lecsökkent néhány tucatra. Így pedig Donovan különösebb erőfeszítések nélkül képes volt manipulálni az elnököt és kabinetjét.

Egy perc múlva megcsörrent a házitelefon az íróasztalon. Donovan vidáman felkapta.

Igen?

Ackermann a férfi hangja nagyon nyomott volt.

Donovan érzékelte.

Mi történt már megint, Martin?

Baj van. Nagyon nagy baj Ackermann szinte felüvöltött. Kurva nagy baj!

Donovan tudta, hogy az ilyen érzelemkitörések távol állnak Ackermannától.

Mi a fene van már megint?

Elvesztettük az ellenőrzést a járvány felett Alaszkában! Most kaptam a jelentést a USAMRIID-től. Az áll benne, hogy kilenc, egyértelműen Ebolával fertőzött beteget találtak Bostonban. Ráadásul ugyanaz a törzs, melyet Alaszkában vetettek be. Boston pedig itt van a szomszédban.

Donovan hátrakapta a fejét, mint akit ütés ért. Az arca eltorzult, a fejét nekinyomta széke háttámlájának, az egész teste görcsbe rándult. Felnyögött, aztán elkeseredetten felüvöltött.

- BASSZA MEG!!!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

1.

DON MAZZONE VILLÁJA

KEY WEST, FLORIDA

November 8. szerda, 03 óra 47 perc

Don Mazzone az ágyában forgolódott, fényűzően berendezett emeleti hálósobájában. Két nagy mellű nővel volt, akik megpróbálták felizgatni, de nem jártak sikerrel. A Donnak mostanában túl sok problémája volt, képtelen volt bármi másra koncentrálni. A két nőt lerugdosta az ágyról, és felkelt. Felvette az alsónadrágját, és magára öltötte selyem háziköntösét, aztán papucsba bújt, és elhagyta a szobát.

A ház ez idő tájt meglehetősen csendes volt. A Don felsétált a játékszobába, ahol biliárd- és kártyaasztal, tekepálya, valamint játékgépek sorakoztak, és volt még egy bár is. Olyan volt a hely, mint egy kaszinó. A kártyaasztalnál öt férfi játszott, három lenge öltözetű nő pedig őket figyelte. Amikor a Don belépett, mindenki felállt.

Don Mazzone! Óhajtsz valamit? kérdezte Gianni szolgálatkészen.

Jó a játék? kérdezte a Don unott hangon.

Elég jó. Még semmi sem dőlt el, még bárki lehet a nyerő.

A Don felült a bárpult egyik magas székére. Ránézett az egyik cicababára.

Keverj egy italt mondta.

Ó, hogyne! a nő odakopogott magas sarkú cipőjében a pult mögé, és hozzálátott a Don kedvenc italának megkeveréséhez.

A Don kifejezéstelen arccal várta az italát, aztán egy slukkra felhajtotta. A pultra könyökölt, az italokat nézte a szemközti polcon, háttal a kártyaasztalnak. Gianni és társai nem merték folytatni a játékot, amíg a Don nem engedélyezi.

Donovan meghalt már? szólalt meg Mosolygós Don.

Ööö nem tudom, Don Mazzone mondta Gianni alázatosan. A legutolsó híreket úgy másfél órája kaptam róla, és akkor még élt. A CIA központot lezáratta, ami azt jelenti, hogy mostantól nem nagyon lehet bejutni oda, és ha valaki hajlandó is lenne megkísérelni a húsz kiló aranyért, annak azzal kell számolnia, hogy nem tud elmenekülni. Ez pedig meglehetősen lecsökkenti a jelentkezők számát. Azt hiszem, Don Mazzone, hogy amíg a CIA be van zárkózva nem nagyon lehet megcsinálni.

A Don odatette a poharát a cicababa elé, jelezve, hogy újabb italt akar. A nő azonnal hozzálátott.

Ki volt az, aki megpróbálta kinyírni Donovan? kérdezte a Don.

Egy ügynök. Egy Bernie Gahan nevű fickó. Utálta Donovan, és amikor megtudta az alvilági kapcsolataitól, hogy húsz kiló arany a vérdíj Donovan fején, elgondolkozott. Utánajárt, telefonon beszélt Carlóval, aki megerősítette, hogy van vérdíj, és Don Mazzone ki is fizeti, ha kinyírja Donovan, és azután megpróbálkozott a dologgal. Hogy mi történt, azt nem tudom, csak azt, hogy nem sikerült.

Elkészült az ital. Don felhajtotta. Azon gondolkodott, mit tehetne Donovan ellen, annak ellenére, hogy bezárkózott a CIA főhadiszállására.

Sürgősen szerezz pár embert, lásd el őket rakétavetővel, és szórják meg a CIA-t mondta a Don. Ha kinyírni nem tudjuk, legalább ártsunk neki.

Gianni elmosolyodott.

Kiváló ötlet, Don Mazzone! Én is mondok valamit. A CIA központját egy kisebb erdő veszi körül, fel lehetne gyújtani.

Gyűjtsátok fel mondta a Don. Donovan házát is. Ha a CIA-ba nem lehet bejutni, a házába biztosan. Nyírjátok ki mindenkit, és azután gyűjtsátok fel a házát. A feleségét kapjátok el, kúrjátok meg, aztán vágjátok el a torkát. Úgy tudom, van egy fia is, valami egyetemre jár, lőjétek fejbe. Ha él apja, anyja, nyírjátok ki őket is. Barátok, testvérek, bárki, elkapni, kinyírni. Nyírjátok ki mindenkit, akivel jóban van, az egészet vegyétek videóra, és küldjétek el neki ajándékba a kazettát.

Gianni nevetett. A kártyaasztal körül mindenki kacarászni kezdett.

Ez a Donovan nevű seggfej rossz ellenséget választott magának! jelentette ki Gianni.

A Don halványan elmosolyodott. így szólt:

Nem tudta, kivel szarakodik.

Alig fejezte be a mondatot, amikor becsapódott a házba a rakéta.

Mindenki meghalt.

2.

EGY KÓRHÁZ

BAGDAD, IRAK

November 8. szerda, zónaidő: 13 óra 05 perc

Negyedmillió ember vonult az utcára, transzparenszekkel felfegyverkezve, teli torokból az elnök nevét kántálva, és követelve a bosszút. Az iraki állami televízió és a CNN iraki stábja döbbenetes képsorokat vettek fel a főváros első számú kórházának helyén. A kórházban egy órával korábban igen nagy erejű bomba robbant, minek következtében az egész épület összedőlt. Egyes becslések szerint háromezer beteg és orvos halt meg, köztük mintegy ötszáz gyerek. A kórház körül aggódó, zokogó emberek gyűltek, akik bosszúért kiáltottak.

Rendőrök és katonák érkeztek, és állig felfegyverezve, hosszú, páncélozott limuzint fogtak közre. A konvoj a romok és a tévéstábok előtt állt meg. A limuzinból Abu Szahaf szállt ki. Gondterhelten körbehordozta a tekintetét, majd néhány szót váltott két orvossal, azután a zokogó hozzátartozók közé ment, sokukkal kezet fogott, vigasztaló szavakat mondott, ígéretet tett a bosszúra. Mindezek után a kamerák elé lépett.

Ez a legszörnyűbb, legfelháborítóbb tett, amit valaha is láttam mondta ünnepélyes hangon. Védtelen emberek, köztük nagyon sok ártatlan gyermek, esett áldozatul egy gonosz, aljas és brutális tettnek. Ez nem marad válasz nélkül. A bosszúnk rettenetes lesz! A bűnösök meglakolnak! Láthatja a világ, hogy nem mi támadtunk először!

Elnök úr, elnök úr, kik tették? kérdezte az iraki tévé népszerű riportere, egy nagydarab, testes férfi, aki imádott az amerikaiakon gúnyolódni. Amerikaiak voltak?

Pontosan tudjuk, hogy kik állnak a háttérben! jelentette ki az elnök. Egy szélsőséges, embertelen csoport, akik nem tisztelnek senkit sem, akik nem értik, hogy mit érzünk most, ennyi értelmetlen halál láttán. De majd meg fogják érteni, mert a bosszúnk rettenetes lesz.

Kiket gyanúsítanak? kérdezte a CNN riportere, és nagyon remélte, hogy nem amerikaiakat.

Pontosan tudjuk, hogy ki adta ki a parancsot több ezer ártatlan, beteg ember meggyilkolására! mondta az elnök. Annyit mondhatok, hogy ez egyszer nem Amerika a felelős! A tettes: Irán. Ezt az aljas és gyáva terroristatámadást egy szélsőséges iráni csoport hajtotta végre, az iráni kormány irányítása alatt. Annyit mondhatok, hogy ezt megkeserülük! Ezt senki nem teheti meg az iraki néppel! Csapataimat már elindítottam, hogy zárják le az iraki-iráni határt.

Háború lesz, elnök úr? Mire számítsunk? Kiújul az iraki-iráni konfliktus? kérdezte az iraki tévé közkedvelt riportere.

Egyelőre csak lezárjuk a határt, hogy azon senki nem mehessen át. Utána felhajtjuk a terroristákat, és kivégezzük őket. És azután megbüntetjük Iránt!

3.

WEINBERGER REZIDENCIÁJA

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 8. szerda, zónaidő: 07 óra 06 perc

Bruno Weinberger négyezer négyzetméteres konditermében edzette magát. A terem felszereltsége semmilyen kivetnivalót nem hagyott maga után. Weinberger tornacipőben és tréningnadrágban, félmeztelenült állt a tükörfal előtt, és kétkezes bicepszgyakorlatot végzett, franciarúddal, ötven kilóval. Amikor a súlyzórudat az álláig emelte, hangosan kifújta a levegőt. Minden karhajlításnál hallotta, amint a súlyzótárcsák kicsit odébb mozdulnak, egymásnak koccannak. Szerette ezt a hangot, megnyugtatta.

A kilencedik karhajlításnál járt, amikor megszólalt a telefonja. Azonnal letette a súlyzót az állványra, a háta mögött álló asztalhoz rohant, és felkapta a telefont.

Bruno Weinberger! mondta, kicsit szaporán szedve a levegőt.

Darla.

Ó, Gazda! Rendelkezzen!

Háború készül a keleti területen közölte Darla színtelen hangon. Az arab országok titkos katonai szövetséget kötöttek Oroszországgal. Céljuk: kirobbantani a harmadik világháborút. A feladata: szedje ki Oroszországot a katonai szövetségből. Ajánlja fel nekik, hogy ha kilépnek, gazdasági nagyhatalom lesznek.

Értettem, Gazda! Azonnal intézkedem!

Jó mondta Darla, és letette a telefont.

4.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 8. szerda, 07 óra 23 perc

Donovan órák óta ült az irodájában, és gondolkodott. Tudta, mit kell tennie, ez nem is volt kérdéses: át kell adnia az Ebola ellenszerét a USAMRIID-nak. Ha viszont átadja, akkor kérdéseket tehetnek fel. Ha meg nem adja át, akkor az Ebola megkerüli a földet, és azt tényleg nem akarta. Hogy pár ezer ember halála szárad a lelkén, az még csak-csak, de milliók halála Ez már nem fért bele. De mit mondjon, honnan van az ellenanyag? És miért csak most adja át? Az ellenanyag itt van a CIA főhadiszállásán, a legalsó felszín alatti emeleten, hűtőkamrában várja, hogy bevessék. De mit feleljen a válaszokra?

Nemrég hívták, hogy Don Mazzone házát eltörölték a föld színéről. Ez egy kicsit feldobta, nagyot nevetett, de aztán az Ebola visszarángatta nyomott hangulatába.

A titkárnő beszólt a kommunikátoron.

Igazgató úr! A futár megérkezett.

Donovan lenyomta a kommunikátor gombját.

Hozzák be a küldeményt.

Máris, igazgató úr!

Két rohamosztagos állt a titkárnő irodájában, az igazgatói iroda ajtajában, egyikük kinyitotta az ajtót, és bevitte Donovannak a küldeményt: két nagyméretű, lezárt borítékot. Letette az asztalra, aztán távozott.

Donovan felvette a felső borítékot. Pecsét és négy szó állt rajta: BELSŐ KÜLDEMÉNY. SZIGORÚAN TITKOS. Letépte a felső szegélyét, és kihúzta a borítékból a CIA-emblémás mappát. Három betű állt a mappa közepén: P. R. O.

Donovan kinyitotta a mappát, és elkezdte olvasni a jelentést.

A PRO négy legkiválóbb telepataját állította az ügyre. Mind a négyen magasan kiemelkedő eredményeket értek el az ESP-kísérletek folyamán.

Az első telepata szerint Andan egy dinoszaurusz közelében rejtőzik, két emberrel, egyikük néger, a dinoszaurusz egy csontváz, vagyis Andan egy múzeumban bujkál, valahol a keleti parton.

Donovan ráfirkantotta a lapra: Konkretizálni!!!

A második telepata úgy vélte, hogy Andannak egy indián bánya mélyén van a támaszpontja, az egyik indián rezervátum elhagyatott részében, és huszonhét embere van.

Donovan ugyanazt írta rá: Konkretizálni!!!

A harmadik telepata szerint Andan a Holdon van, ahová az oroszok vitték fel, tizenhárom katona vigyáz rá, és Andan onnan irányítja a világ összes terroristáját. Más körülmények között összegyűrt volna a papírt, és megvető szavak közepette kidobta volna a szemétkosárba, de most még ezt a

lehetőséget sem vetette el.

Hol van Andan? Valahol a Holdon. Mi a szart kezdjek ezzel? fakadt ki. Mintha a Hold az valami kis földecske lenne, amit csak úgy át lehet fészülni. Bassza meg! tollal ráírta: Konkretizálni!!!!!! És háromszor aláhúzta.

Következett a negyedik jelentés.

A negyedik telepata szerint Andan az Amazonas esőerdejében bujkál, és három ninja vigyáz rá.

Ja, és tizenkét szamuráj! jelentette ki Donovan cinikusan. Összegyúrte a papírt, és bedobta a szemétkosárba. Tininindzsa teknőcök Andant képregény-figurák őrzik. Akkor már értem, miért nem találja senki.

A másik borítékban a MAJESTIC jelentése volt. Andan átfutotta a hatoldalas jelentést. Felsőhajtott. Ez nem jöttbe. A MAJESTIC semmit nem tudott Andanról, és nem észleltek szokatlan ufóaktivitást sehol a földön. Félretette a jelentést.

Fantom mondta maga elé.

Lassan visszatért az Ebolához. Mit tegyen? Mit feleljen a kérdésekre?

Megszólalt a telefon. Az NSA forróvonala.

Mi van már megint?

Felvette a kagylót.

Donovan.

Üdvözöllek, Bill mondta Josh Williamson, az NSA igazgatója. Csak tájékoztatlak a legújabb fejleményekről. Készültségbe helyezték a libanoni és a szír hadsereget, mert attól tartanak, hogy a küszöbön álló iraki-iráni háború átterelődhet az ő felségterületükre.

Nem értem ezeket a geci kuszkus-zabálókat! Ezek nem bírják ki? Picsába már, még ez is! Donovan megdörzsölte a szemét. Ha Libanon és Szíria készültségbe helyezte a hadseregét, akkor Izrael sem fog habozni. Háborús készültségbe lép az egész izraeli hadsereg. Bassza meg! Ha most valaki csak csúnyán néz rájuk, az egész Közel-Kelet lángba borul.

Tudom. Most tájékoztattam az elnököt a fejleményekről. Ki volt borulva. Úgy látszik, háború lesz.

A NATO-nak most minden erejével azon kell lennie, hogy nehogy szétterjedjen a háború. Josh, elég műholdatok van a térségben?

Az sohasem elég.

Átnézem az általunk használt műholdidőket, és ha van valami, amit fel tudok szabadítani, akkor azt

átadom nektek mondta Donovan, tőle szokatlan nagyvonalúsággal.

Köszönöm. Most mindenre szükségünk van, bármi jól jön, még egy óra plusz is.

Oké. Akkor majd hívlak. Köszönöm az infókat.

Nincs mit.

Egyszerre tették le a telefont.

Na, még ez is

Donovan nem várhatott tovább. A világban akkora a káosz, hogy ha valamivel csökkentheti, akkor meg kell tennie. Felhívta AckerŽmannt.

Az arab térségben háború lesz, az NSA-nek minden műholdidőre szüksége van. Martin, azt akarom, hogy tüzetesen nézd át, hogy mire használjuk a műholdidőnket, és szabadíts fel az NSA-nek, amennyit csak lehetséges. Még egy óra is sokat számíthat!

Oké, meglesz mondta Ackermann. Bár mi is nagyon szűkösen vagyunk műholdidőben.

Tudom, de ez most nagyon fontos. Azonnal láss hozzá.

Oké, nekikezdek.

Helyes.

Donovan lerakta a telefont. Felállt. Még nem voltak meg a válaszai, de már nem is halogathat tovább. Minden perccel, amit gondolkodással tölt, az Ebola egyre nagyobb területet hódít meg. Elhagyta az irodáját, két fegyveres kísérte az igazgatói különlifthez, majd lementek a mínusz harmadik emeletre. Az öröket megállította a lift mellett, a biztonság kedvéért elővette a pisztolyát, úgy közelítette meg a raktárt, amiben biológiai fegyverek ellenanyagait őrizték. Az egyik raktárost beküldte a laborba, amelyben magas, vastag falú hűtőszekrényekben őrizték a vakcinákat. A nehéz, túlnyomásos Chemtursion bioszkafanŽderbe öltözött nő százhusz harminc milliliteres fiolát szedett össze, és tett be egy biztonsági hordozótáskába. A fiolákon csak egy kódnev volt: EBA-4755-699. Az Ebola-7-447-GAMMA, Ebolából készített harci vírus ellenszerét tartalmazta, de ez igen előrelátóan, sehol sem volt feltüntetve a fiolán.

Donovan átvette a táskát, aztán vitte a lifthez, hogy rábízza egy többszörösen biztosított, helikopteres biztonsági futárnak, aki elviszi Marylandba, a USAMRIID főhadiszállására.

5.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 8. szerda, zónaidő: 08 óra 56 perc

A katonák viszonylag gyorsan továbbálltak, így a klán csak néhány órai késéssel érkezett meg Dr. Russell házához. Gorkie, Damien és Mörjike Chaney által ismeretlen helyre mentek, ahonnan szemmel tartották Dr. Russell gyönyörű faházát. Chaney, aktatáskájával a kezében amely a földön található értékek közül az egyik legnagyobbat tartalmazta: az igazságot és a kiutat, és Shana kíséretében érkezett a kapuhoz. Chaney és Shana úgy helyezkedtek, hogy a kaput figyelő kamera tisztán kivehesse az arcukat. Chaney becsöngetett. Két perc telt el, mire a házban reagáltak az érkezésükre. Felbúgott a kapu elektromos zára. Shana benyomta a kaput, azután félreállt, hogy Chaney bemehessen a kertbe, majd utána ő is bement, és becsukta maga után a kaput. A ház bejárati ajtajához három lépcsőfok vezetett, fellépdeltek rajta, Chaney már nyomta volna a csengőt, amikor az ajtó kinyílt.

Jó reggelt, Mr. Chaney! köszönt egy széles vállú, középmagas fickó. Öltönyt viselt, a zakója gyanúsán kidudorodott a hóna alatt, hátára vetve M-16-os gépkarabély. Fáradjanak be, Dr. Russell várja önöket.

Köszönjük mondta Chaney.

Chaney és Shana bementek, a testőr bezárta mögöttük az ajtót. Shana egy pillantást vetett az ajtóra: vastag tölgyfa ajtó, acéllemezbetéttel. Feltűnés nélkül felpillantott, és kiszúrta a kamerát, ami az előszobát figyelte.

Elnézést, a hölgy kicsoda? érdeklődött a testőr.

Jane Anderson mondta Shana.

A hölgy a titkárnőm mutatta be Chaney.

Értem. Van önöknél valamilyen fegyver?

Amikor megérkeztek Virginiába, és Chaney magához tért, visszakapta az aktatáskáját, benne a laptopjával és a pisztolyával. Chaney kinyitotta a táskáját, és odamutatta a testőrnek.

Az önvédelmi fegyverem mondta Chaney.

Igen, értem, köszönöm, Mr. Chaney. Kérem, értse meg, de el kell kérnem. Amikor távozik, természetesen visszakapja eredeti állapotában.

Rendben mondta Chaney. A csövénél fogva kiemelte a pisztolyt, és átadta a testőrnek.

Köszönöm, Mr. Chaney.

Shanánál is volt pisztoly, átadta a testőrnek. A testőr bevezette őket a nappali szobába. Akárcsak Chaney, Russell is bezárkózott a házába, és még nagyon sokan mások is ezt a taktikát követték. Itt volt Dr. Russell, a felesége, a gyerekeik, az unokáik, a házvezetőnő és családja, továbbá Russell nyolc öreg barátja, akik közül hatan a CIA-nál dolgoztak egész életükben, egyikük az FBI-nál, egyikük pedig a Pentagonban; két barát családja, valamint tizenkét jól képzett és jól felszerelt testőr, akik

őrizték az egész házat.

A nappali szoba veterán hírszerzőtisztok klubjává alakult át, öt tévét figyeltek egyszerre, egyikük fejhallgatóval a rádióadókat hallgatta, másuk számítógép előtt ült, onnan töltötte le a napilapokat és az elemzéseket. A legtöbb újság már csak ilyen formában jelent meg, vagy már nem is létezett. Az asztalok ásványvítől, üdítőitaloktól, gyümölcslevektől, sörösdobozoktól, kávétól, teától és szendvicsektől roskadoztak.

Chaney arra kérte Dr. Russellt, hogy vonuljanak el egy csendes és lehallgatásbiztos helyiségbe, ahol bátran beszélgethetnek. Dr. Russellnek szokás szerint fájt a lába, így megint tolószékben ült. Megkérte Chaney-t, hogy tolja át a dolgozószobájába, ami szintén a földszinten volt. Hármában bezárkóztak a könyvekkel telezsúfolt szobába. Russell beült az íróasztala mögé, pipára gyújtott, és közben egy kártyalappal, egy kőr ásszal játszadozott. Két kényelmes karosszék állt az íróasztallal szemben, Chaney lehuppant az egyikbe, Shana meg fogta a másik széket, kicsit közelebb vitte az ajtóhoz, és az egyik könyvespolc előtt keresztbe fordította, úgy ült le. Russell szakértő szemét nem kerülte el Shana minden feltűnést nélkülöző mozgása. Chaney háttal ült az ajtónak, mert Chaney elméleti ember volt. Shana azonban, azzal, hogy elvitte a széket az íróasztal elől, és keresztbe fordította, olyan pozícióba került, hogy bal kézre volt az ajtó, alig másfél méterre, jobb kéz felé Chaney, szintén, mintegy másfél méterre. Russell nem állta meg, hogy ne tegye szóvá.

Maga titkárnő? kérdezte.

Igen mondta Shana, mint egy önérzetes titkárnő.

De nemcsak az, ugye?

Shana nem felelt, csak mosolygott. Tisztában volt vele, hogy Russell egy öreg profi, mivel Chaney alaposan bemutatta. Ostobaság lett volna, ha tagadja. Russell elégedetten bólintott, aztán figyelmét Chaney barátjára irányította.

Mi a helyzet? kérdezte. Nem szoktál telefon nélkül beállítani.

Chaney azonnal a közepébe vágott.

Találkoztam Julius Andannal mondta.

Russell kizökkent. Szóhoz sem jutott. Még a szája is tátva maradt, ami pedig öreg hírszerzőkkel ritkán történik meg, legalábbis a döbbenettől ritkán.

Hétfőn felkeresett pár ember, hogy Bill hívat. El is indultunk, aztán valószínűleg leütöttek, mert az útból semmire sem emlékszem, csak arra, hogy egy szobában tértem magamhoz, ahol borzasztó hőség volt. És ott volt Julius Andan. Azt mondta, exkluzív interjút akar adni nekem.

Russell erőltette magát, hogy megszólaljon.

Értesítetted már Billt? kérdezte.

Még nem mondta Chaney.

Akkor Russell felemelte a telefon kagylóját itt az ideje.

Még várj! A lényeket még nem tudod.

Russell visszatette a kagylót a villára.

Mi van még?

Elkészítettem vele az interjút rémület költözött Chaney tekintetébe. Még soha nem félttem annyira.

Fenyegetett? kérdezte Russell. Vagy bántott?

Egyik sem csóválta meg a fejét Chaney. Az rémített meg, amit mondott.

Mire készül az az elmebeteg? mordult fel Russell. Hát nem volt még elég neki? Tönkretette a föld legnagyobb nemzetét a mocskos állatja!

Julius Andannak semmi köze ahhoz, ami történt, és ami történik. Ő nem terrorista. Millió és millió elmélet született arról, hogy mitől ilyen a világ, arról, hogy talán van valamiféle globális összeesküvés. Tudom, hogy ez egy vicces téma, mert elviccelték, hogy lejárássák, de mi van akkor, ha mégiscsak létezik? És létezik! Chaney felsóhajtott, látszott rajta, hogy az Andannal való beszélgetés után már soha többé nem lesz ugyanaz az ember. A CIA nincs benne. A kormány sincs. A világ egyetlen kormánya sem. Ezek túl kicsik, hogy benne legyenek. Most nem akarom elmondani, hogy miként épül fel a globális összeesküvés, csak annyit mondanék, hogy Julius Andan része volt annak a csoportnak, akik ténylegesen uralkodnak a világ felett. Elszökött, árulóvá lett, hogy kitaláljon az emberiségnek arról, hogy mi folyik a háttérben. Olyan dolgokat mondott, Steve, hogy a vér megfagyott az ereimben! És azután odaadott egy könyvet, amit ő maga írt, A Rendszer Hiteles Krónikáját, amelyben mindent leír a világ urairól, mindent, hogy mi hogyan működik, mi mivel függ össze. Nem tudnám neked szavakkal elmondani, hogy mit éreztem, hogy milyen volt látni a valóságot, hogy milyen volt felébredni.

Chaney kinyitotta az aktatáskáját, és kivett belőle egy mappát. Átnyújtotta Russellnek.

Csak nem a könyv? kérdezte Russell döbbenten, miközben elvette. Bármit megadott volna érte, hogy olvashassa.

De igen. Ez A Rendszer Hiteles Krónikája mondta Chaney. Az egész könyv olyan vaslogikával van megírva, hogy az ember képtelen magát kivonni a hatása alól.

Russell kinyitotta a mappát, elolvasta a címet, aztán felnézett Chaney-re.

Én most ezt elolvasom mondta.

Chaney bólintott.

Ti mit csináltok addig?

Elleszünk mondta Chaney.

Reggelizzetek, üljetek be beszélgetni a nappaliba.

Olvass csak, Steve Chaney felállt, erre Shana is. Elindultak az ajtó felé, Shana lépett ki elsőként, Chaney még visszafordult. Ha elolvasod, soha többé nem leszel ugyanaz az ember mondta, majd becsukta maga után az ajtót.

Russell minden figyelmével Andan könyve felé fordult. A szíve örülten vert. Úgy érezte, semmiért nem adná ezt a pillanatot.

Lapozott. Egy rövid mondat állt az oldal jobb felső sarkában. Az ajánlás.

Ajánlom minden léleknek.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

1.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 8. szerda, 10 óra 36 perc

Donovan egy órája telefont kapott: elkészült a megrendelt neutron scan, amellyel nukleáris fegyvereket lehet bemérni. Donovant most cseppet sem érdekelte a dolog, az ügyet rásózta az egyik emberére a Nemzeti Hírszerző Tanácsban. Donovan Wayne Niemeyerrel a terrorelhárítás irodájában a monitorokat figyelte. Körülöttük huszonkét ügynök sürgölődött, telexeket fogadtak és küldtek el, műholdfelvételek elemzéseit olvasták, vetették össze, terrorakciók helyszíni felvételeit, leírásokat, fotókat tanulmányoztak, telefonon fogadták a kiküldött ügynökök jelentéseit.

Főnök! Telefon! Az Alfa-csapat szolt oda Wayne Niemeyernek az egyik embere, telefonkagylóval a kezében.

Kösz mondta Niemeyer. Odament, átvette a kagylót. Niemeyer.

Donovan figyelte barátja arcát. Először kifejezéstelen volt, azután felderült. Donovant meglepte barátja hirtelen öröme. Erre aligha számított. Odasétált hozzá, várta, hogy letegye.

Értem, persze. Nagyon szépen köszönöm. Végre egy jó hír! Gratulálok! ezzel visszarakta a biztonsági telefon kagylóját a helyére.

Mi történt? kérdezte Donovan.

Niemeyer felé fordult. Mosolygott.

Végre valahára! Egy csatát megnyertünk mondta Niemeyer, aztán odahúzott egy széket, felállt rá, és integetni kezdett. Mindenki figyeljen! Hé! Figyeljete! mondta fennhangon, és amikor mindenki ráfigyelt, folytatta. – Most beszéltem az Alfa-csapat vezetőjével! Az Abu Hasszán-féle Szent Fundamentum terrorcsoport New York-i bázisát elfoglalták, lefoglaltak kétszáztizentöt kilogramm Semtexet*, és a szervezet valamennyi, ismétlem, valamennyi tagját, mind a harmincat lelőtték!

- Semtex: plastik robbanóanyag.

Üdvrivalgás tört ki a teremben. Mindenki boldog volt, a feszült arcokon mosoly jelent meg. Donovan is nevetett, kezét fogtak Niemeyerrel.

Ez szép volt, Wayne! Na végre!!! mondta Donovan, és megveregette Niemeyer vállát.

Ugyan nemcsak az én érdemem szerénykedett Niemeyer.

Barátom, megtetted, amit kellett!

Erre koccintanunk kell! Az első igazi, jelentős siker! Kellett ez nekünk, nagyon-nagyon kellett. Az önbecsülésünk romokban hevert.

Donovan bólintott, és halkán hozzátette:

Tudom, miről beszélsz.

Megyek, hozom a konyakot Niemeyer odafordult egyik emberéhez. Jimmie, hozz poharat mindenkinek, koccintunk!

Oké, főnök! nevetett Jimmie, és elszaladt a poharakért. NiemeŽyer az irodájába indult a dugikonyakért. Donovan leült az egyik asztalhoz. Enyhült benne a feszültség. Hát igen, azért a CIA az a CIA, nem hiába. Az asztalon feljegyzések heverték, több mint négyszáz terrorcselekményről, kisebbek-nagyobbak, a világ több országából. Donovan odahúzta magához a papírhalmozat, és elkezdte olvasni. Az első oldal aljára érve rájött, hogy nem különösebben érdekli, ezért csak átfutotta az anyagot.

Különös érzése támadt. Újra átfutotta, az érzés kezdett elhatalmasodni rajta, de még mindig nem tudta, hogy mitől. Átolvasta harmadszorra is, és valami gyanússá vált. Magához vett egy tollat és egy üres lapot, aztán felírta az első hír származási helyét: Belgium. Azután a másodikat: Németország. És így tovább, egymás alá, és minden egyes alkalommal, amikor egy ország ismétlődött, húzott egy vonalat az ország nevéhez.

Megérkezett Niemeyer a konyakkal. Megállt az asztal mellett.

Mit csinálsz, Bill? kérdezte.

Majd elmondom mondta Donovan, és elmélyülten húzkodta a strigulákat.

Visszajött Jimmie is egy tálca pohárral. Letette egy másik asztalra; Niemeyer odament, kinyitotta a konyakot, és elkezdte a poharakat egyujjnyi konyakkal megtölteni.

Donovan hirtelen rájött az összefüggésre, egészen izgatott lett, de folytatta tovább az olvasást, és a strigulák húzkodását, hogy biztos legyen a dolgában. Amikor befejezte, átfutotta a listát, majd letette az asztalra a lapot, kifelé fordítva, hogy aki az asztal mellett áll meg, el tudja olvasni.

Wayne, gyere ide!

Egy pillanat Wayne még négy pohárba öntött konyakot, aztán odament Dorvovanhoz, és megállt az asztal mellett. Igen?

Nézd csak meg! bökött Donovan a lapra.

Niemeyer elolvasta. Felnézett.

És? kérdezte.

Donovan maga felé fordította a lapot, és olvasni kezdett.

Belgium, Németország, Egyesült Államok, Dánia, Kanada, Olaszország, Portugália, Csehország, Nagy-Britannia, Franciaország, Hollandia, Görögország, Spanyolország, Norvégia, Magyarország, Törökország, Lengyelország.

Niemeyer nem értette.

És? kérdezte megint.

Wayne, nézd meg! lobogtatta meg Donovan a papírlapot Niemeyer előtt. Nézd ezeket az országokat! Hogyan nevezik azt a szervezetet, amelynek a tagjai?

Niemeyer összeráncolta a homlokát.

ENSZ? Nem tudom.

Egy fenét az ENSZ! Tedd még hozzá Izlandot és Luxemburgot, két országot, amelynek nincs saját hadereje, és úgy nézd meg, hogy mit ad ki együttesen ez a tizenkilenc ország!

Niemeyer hirtelen rádöbbent.

A NATO mondta ki.

Az bizony! Ez a NATO! Wayne, valaki terrorháborút vív a NATO ellen!

2.

HÁBORÚS VEZETÉSI KÖZPONT

November 8. szerda, 14 óra 47 perc

A Nemzetbiztonsági Tanács összeült a válságkezelő szobában. Minden hasonló volt, mint a Fehér Házban, csak jóval kisebb itt a föld alatt spórolni kellett a hellyel. A Nemzetbiztonsági Tanácsban a CIA és az NSA igazgatóját két nemzetbiztonsági szakértő helyettesítette, de a többi tag ugyanúgy az elnökből, az alelnökből, a védelmi- és a külügyminiszterből állt, mint a Fehér Házban. Az NSC szinte egyfolytában ülésezett; inkább csak egy nagyon hosszú értekezletről volt szó, melybe szüneteket iktattak, semmint több, egymást követő értekezletről.

Az NSA csapatmozgásokat jelentett az arab térségből. Az iraki és az iráni hadsereg egy része a határ felé közelít. A becslés szerint a mozgósított hadsereg az adott ország hadseregének mintegy 75 százaléka olvasott fel az előtte lévő mappából az NSA igazgatóját helyettesítő nemzetbiztonsági szakértő.

A bázisról föld alatti kábel vezetett az NSA és a CIA főhadiszállásához, melyen keresztül hang, kép és elektronikus jelek mehettek és érkezhettek. A félkör alakban ülő Nemzetbiztonsági Tanács tagjaival szemben 5×2 méteres képernyő volt a falon, melynek most bal felét Josh Williamson, jobb felét William Donovan töltötte ki. Mindketten főhadiszállásuk válságkezelő terméből jelentkeztek.

Vannak még frissebb információk, Josh? kérdezte az elnök a kisméretű kamerába nézve, amely az asztal végében volt felállítva, és amely a képet a két hírszerző szervezet főhadiszállására vitte.

A munkatársam épp az imént helyezett egy papírt a kezem ügyébe mondta Williamson, és egy lapot vett elő valahonnan, melyet ez a kameraállás nem mutatott. Williamson átfutotta a még számára is újdonságot jelentő hírt. Háborús készültségbe helyezték az izraeli hadsereget. Várható volt mondta a kamerába nézve.

Értem. Köszönöm mondta az elnök. Van még valaki a Közel-Keleten, aki nem lépett háborús készültségbe?

Ööö Nem tudom, elnök úr ismerte be Williamson. A műholdidőnk rendkívül szűkre szabott, egyelőre nem tudtuk érdemben feltérképezni Jement és Ománt.

Értem mondta az elnök diplomatikusan.

Laurence Hunter, a védelmi miniszter vette át a szót.

Javasoltuk a NATO készültségbe helyezését, az ellenünk folyó terrorháború miatt mondta. A NATO eléri az elrendelt készültségi szintet körülbelül öt óra múlva. Bill, szerinted ez a terrorháború is Andan számlájára írható, vagy új játékos jelent meg a színen?

Vannak bizonyos jelek, amik arra utalnak, hogy Andan igen kiterjedt kapcsolatokkal rendelkezik jött Donovan hangja a falra szerelt hangszóróból. Abban egészen biztosak vagyunk, hogy nincs egyedül. Abban is, hogy nem csupán egy maréknyi embere van. És innentől fantáziálgathatunk, hogy

tulajdonképpen meddig is terjed Andan hatalma. Jelenleg van egy elméletünk, miszerint Andan egy központi figura, aki fűt-fát ígért mindenkinek; ha együttműködnek vele. Andan az elmúlt években bejárta az egész világot, nem is egyszer, találkozhatott számtalan olyan emberrel, aki igen befolyásos terrorista körökben. Szövetkezhetett a legnagyobb arab, spanyol, német és amerikai terrorista brigádokkal, és ő ennek a terrorhadseregnek a vezetője, koordinátora. Tehát nagy valószínűséggel kijelenthetjük, hogy Andan aktív szerepet vállalt ebben a terrorháborúban.

De mi a célja? kérdezte a védelmi miniszter.

Talán a fennálló rend megdöntése. Új világrend mondta Donovan.

Ő akar lenni a világ ura jelentette ki az alelnök. Nem komplett az ürge, diliházban a helye.

Egy örült zseni jegyezte meg Mike Jonas, a külügyminiszter dünnyögve.

Valahogyan sürgősen ki kell húznunk a méregfogát ennek a bolondnak mondta az elnök.

Kérdés, hogy Andan milyen szinten tudatos mondta az egyik nemzetbiztonsági tanácsadó. Mindent kiszámolt? Előre tudta, hogy össze fog omlani a világgazdaság? Vagy csak vaktában cselekszik, és még nem találtuk meg, mert mindig rossz helyen kerestük?

Ha Andan előre tudta, hogy össze fog omlani a világgazdaság, akkor baj van. Nagyon nagy baj. Az azt jelentené, hogy jobban ismeri ennek a világnak a működését, mint mi állapította meg Jonas.

Nem javasolnám, hogy misztifikáljuk Andant mondta Hunter. Ha a világ összes nem NATO-tagországa összefogna, akkor sem győzhetne a NATO ellen!

Charlie Burke, az alelnök elhúzta a száját.

Azért ebben nem lennének teljesen biztos mondta. Mondjuk, hogyha Kína és Oroszország szövetségbe tömörülne, és bevetne minden fegyvert ellenünk Azt azért nem nézném meg.

Donovan is hozzászólt.

Igaz, hogy a NATO a legnagyobb katonai erő a bolygón, de Andan nem a hadviselés szabályai szerint játszik. Az ő hadserege egy fantomhadsereg, amire a NATO nincs felkészülve.

Fantom hadsereg csapott a homlokára az alelnök.

Az a legfőbb kérdés, hogy mi Andan gyengéje mondta az elnök. Mert azon keresztül meg tudjuk fogni ezt a rohadékot. Tudjátok, mit nem értek, uraim? Azt, hogy Andan az elnök abbahagyta, mert egy ügynöknő átadott Donovannak egy papírlapot. Igen, Bill? Valami újabb hír?

Donovan átfutotta. Arcán semmi sem látszott.

Igen mondta Az NPIC* jelentése. Akárcsak az Öböl-háborúban.

- NPIC (National Photographic Interpretation Center) Nemzeti Fénykép-elemző Központ. A CIA Tudományos-technikai Igazgatóságának részlege melynek épületei Washington D.C. -ben találhatók.

Mi történt az Öböl-háborúban? kérdezte az elnök. Donovan belenézett a kamerába.

1990 júliusában iraki csapatmozgásokra lettünk figyelmesek. Megkérdeztük Irakot, hogy mire ez a nagy mozgolódás, mire azt a választ adták, hogy hadgyakorlatot tartanak. Csakhogy az NPIC elemzői a műholdfelvételek alapján kiderítették, hogy Irak invázióra készül. Ezt úgy tudták megállapítani, hogy megnézték, az iraki hadsereg mennyi üzemanyagot vitt magával a hadgyakorlatra. Három hónapra elegendőt. Ebből tudták, hogy Irak le fogja rohanni Kuvaitot. Ezt egyébként már július első felében jelentettük a Fehér Háznak. Augusztus elsején pedig, mint tudjuk, Irak megtámadta Kuvaitot. Most ugyanez a helyzet. Megkérdeztük Irakot, hogy mire ez a nagy csapatmozgás, mire azt mondta, hogy mennek megerősíteni a határt. Irán is ezt mondta. De az NPIC elemzői megállapították a műholdképek alapján, hogy ehhez túl sok az üzemanyag. Irak négyhavi üzemanyagot visz magával, az iráni hadsereg pedig három és fél havi tartalékot.

Tehát háború lesz foglalta össze az elnök

Sajnos, elnök úr, most már kijelenthetjük, hogy ez elkerülhetetlen Irak és Irán háborúba lép egymással.

Burke felsóhajtott.

Már elnézést emelte fel a kezét Tudod, Bill, nem vagyok egy kém típus, ezért elmagyaráznád nekem, laikus emberi lénynek, hogy miként lehet megállapítani egy műholdfelvétel alapján, hogy mennyi üzemanyagot visz magával egy hadsereg?

Egy műholdfelvétel alapján sehogyan mondta Donovan Sok száz, sok ezer képről van szó.

És sok száz, sok ezer kép alapján?

Az elemzők megszámozták a tartálykocsikat, a járművekre szerelhető üzemanyagtartályokat és a benzineskannákat.

Az alelnöknek megnyúlt az arca. El kellett ismernie, hogy ez frappáns válasz volt. Lehajtotta a fejét.

Világos mondta halkan.

Akkor itt az idő hívni Brüsszelt, uraim mondta az elnök. Azt hiszem, most már nem lesz elég a NATO készsége. Eljött az ideje a magasabb fokozatnak.

3.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 8. szerda, 15 óra 38 perc

Dr. Russell nagyon gyorsan tudott olvasni. A Rendszer Hiteles Krónikájával is hamar végzett, bár nem annyira, mint más könyvekkel. Azután csak ült ott az íróasztala mögött, és nézett maga elé. Eltelt vagy egy óra, amire magához tért. A belső telefonon átszólt a nappaliba, hogy elolvasta. Chaney és Shana két perccel később a dolgozósobában voltak. Chaney leült az íróasztal előtti székbe, Shana bezárta az ajtót, majd helyet foglalt az egyik könyvespolc előtt.

Chaney Russell szemébe nézett, de Russell nem látta őt. Tekintete a semmibe révedt.

Ez egy ilyen könyv, Steve mondta Chaney.

Russell még sokáig nem tudott megszólalni. Aztán nagyot nyelt, majd felsóhajtott. Amikor ránézett Chaney-re, az tudta, hogy Russell már egy másik ember.

Most már elhiszem, hogy mindaz, ami a világban folyik, csak azért van, hogy leállítsa Julius Andant Russell beletúrt a hajába, hangosan felsóhajtott. Pszichiátria, pszichológia Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen nagy jelentőségük van, és hogy ennyire nincs semmi alapjuk. Soha nem jöttem volna rá. Érted, John? Nyolcvanhét éves vagyok, még talán valamennyi eszem is van. És sok-sok tapasztalatom. De soha nem jöttem volna rá. Soha fel sem tételeztem volna. Russell ráhelyezte a kezét a mappára. Hátborzongatóan jól van felépítve a könyv. Ott kezdődik, amivel nem olyan nehéz egyetérteni, és halad egyre messzebb és messzebb, olyan vad dolgokig, amelyekről égnek áll az ember haja. Ha itt kezdte volna, kinevettem volna a könyvet, és a szemébe hajítom. De nem itt kezdte, hanem itt fejezte be. Elkezdte a legelején, lassan haladt előre, és szép sorban kilőtt minden hazugságot. Döbbenetes könyv! Soha nem olvastam hozzá foghatót!

Arra kérjük a pszichiátriát és a pszichológiát, hogy mentse meg az emberiséget a gyűlölettől, az előítéletektől, a fanatizmustól mondta Chaney, Andant idézve. Pedig a pszichiátria és a pszichológia képtelen definiálni tudományosan a gyűlölet fogalmát. Vagy az előítéletét. Vagy a fanatizmusét. Nem tudja, mit jelentenek ezek a szavak. Nem tudja, honnan vannak ezek az érzelmek, hogyan jönnek létre, mi tartja fenn őket. És így tovább, és így tovább. Én aludni nem tudtam, amikor elolvastam.

Ezt a könyvet, sürgősen oda kell adni Billnek. Végül is ő a CIA igazgatója, ő az, aki cselekedni tud ebben az ügyben.

Teljesen egyetértek veled, Steve. Csak részben azért jöttem hozzád elsőként a könyvvel, hogy kikérjem a véleményedet. A másik okom az volt, hogy valahogyan eljuttassuk ezt a könyvet Billhez. Ami most rendkívül nehéz. De neked sikerülhet.

Russell bólintott. Elgondolkodott azon, hogy mit is lehetne most tenni. Egy kicsit elbizonytalanodott.

Hol van most Andan? kérdezte.

Erről a leghalványabb elképzelésem sincs vallotta be Chaney.

Russell a fejét ingatta.

Ez a könyv nagyon jól van megírva, igazán hatásos. De ettől még lehet egy örült műve is, aki így akar kimenekülni abból a helyzetből, amibe került Russell gondterhelt képet vágott, némi félelem jelent meg a szemében. Azért még vannak kérdések. Ha én felvállalom ezt felemelte a mappát, majd visszatette az íróasztalra, azzal az életemet teszem fel rá. Hiszen, ha mindaz igaz, ami ebben a könyvben áll. Én remélem, hogy nem de félek, hogy igen. Ha tehát igaz, akkor egy olyan hatalommal kerülök szembe, amit el sem tudok képzelni. Roppantmód dörzsölnék kell lennünk ebben a harcban, ha belekezdünk. Mert különben eltipornak minket. Ez a hatalom, ez a legfelsőbb kaszt, amennyiben létezik, minden elképzelésünket felülmúlja. Több céget is meg kell nyernünk, egy titkos koalíciót kell létrehoznunk nemzetközi szinten. Ennek kell a legtitkosabb szervezetnek lennie, ami valaha is létezett. Ha bármi is kiszivárog, végünk van. Összehozni néhány nagyfőnököt, közös tervet készíteni, és azután végrehajtani azt, és a nagyfőnökökön kívül senkit sem beavatni. Megcsóválta a fejét. Piszok kemény egy játszma lesz! A legkeményebb játszma az emberiség történelmében. John, figyelj rám, és értsd meg a motivációmat. Mielőtt teljes szívvel az ügy mellé állok, nekem tudnom kell, hogy ez a könyvre mutatott nem egy örült elme szüleménye.

És mi győzne meg? kérdezte Chaney.

Andan maga. Találkoznom kell vele. Látnom kell, hogy nem örült. A saját szememmel kell látnom! Tudom, hogy nagyon szigorú biztonsági rendszabályok szükségesek ahhoz, hogy vigyázzanak rá, belátom, de engem is elvihetnének úgy, mint téged. Tényleg, mit lehet tudni azokról, akik őrzik? Mert hogy csúcsprofik, az biztos.

Semmit sem tudok róluk. Csak vittek és hoztak mondta Chaney.

És mit gondolsz, engem is elvinnének? kérdezte Russell. Felteszem, hogy tudsz velük valahogyan kommunikálni.

Ez inkább rajtuk múlik Chaney felállt, Shana is. Megteszem, amit tudok ígérte. Ezt magammal kell vinnem nyúlt a mappa felé.

Természetesen mondta Russell, és Chaney kezébe adta. Várom jelentkezésedet. Igyekeznünk kell, John, ne pazaroljuk az időt semmire!

Egyetértek.

Chaney és Russell kezet fogtak. Shana az ajtóhoz ment, kinyitotta, kilépett a folyosóra. Megvárta, míg Chaney elrakja Andan kéziratát az aktatáskájába, és távozik a szobából. Mosollyal és biccentéssel búcsúzott Russelltől, aztán becsukta utána az ajtót.

Egy percen belül elhagyták a házat.

4.

NATO KÖZPONT

BRÜSSZEL, BELGIUM

November 8. szerda, zónaidő: 23 óra 00 perc

A NATO szervezetiileg két nagy területre oszlik fel: polgári és katonai szervekre. A polgári szervek négy nagy csoport felügyelete alá tartoznak, ezek a NATO központjában találhatóak, Brüsszelben. Legfelül áll az NAC, a North Atlantic Council, vagyis az Észak-atlanti Tanács. Mellette a DPC, a Defence Planning Committee, a Védelmi Tervező Bizottság, valamint az NPG, a Nuclear Planning Group, a Nukleáris Tervező Csoport. A negyedik polgári szervezeti egység a Főtitkárság. A katonai szervek hat, illetve hét fő csoport alá tartoznak. Legfelül van az MC, a Military Committee, a Katonai Bizottság, és az IMS, International Military Staff, a Nemzetközi Katonai Vezérkar, mindkettő brüsszeli székhelyű szervezet. Alattuk van a SACLANT, a Supreme Allied Commander Atlantic, az Atlanti-óceáni Szövetséges Főparancsnokság, amely az Egyesült Államokban, Norfolkban székel, a SHAPE, a Supreme Headquarters Allied Powers Europe, a Szövetséges Hatalmak Európai Főparancsnoksága, amely a belgiumi Monsban található, és a CUSRPG, a Canada-US Régiónál Planning Group, a Kanada-USA Regionális Tervező Csoport, arlingtoni központtal. Közvetlenül a SHAPE alá tartozik a hollandiai Brunssum-ban lévő AFNORTH, a Allied Forces Northern Europe, a Szövetséges Erők Észak-európai Főparancsnoksága, és a nápolyi illetőségű AFSOUTH, az Allied Forces Southern Europe, a Szövetséges Erők Dél-európai Főparancsnoksága. A NATO gigantikus szervezet. Több száz titkársága, osztálya, alosztálya és bizottsága van, minden része hatalmas, és a legnagyobb katonai erőt képviseli a földön. Olyan haderő áll a rendelkezésére, amely akkor is szinte könnyedén győzne, ha a föld összes többi országa szövetségbe tömörülve támadna.

Ugyanakkor a NATO, egyrészt mérete, másrészt ereje miatt, egy kissé lomha. Nem képes gyors reagálásra. Bürokratikus és elkényelmesedett. Bürokratikus, mert páratlan haderőt képvisel, és hogy ennek a haderőnek a használatát szabályok közé szorítsák, nehogy a végén saját magát is veszélyeztesse, szabályokat állított fel, és mindegyik szabály mellé embereket nevezett ki, hogy betartassák a szabályt ez a bürokrácia. A bürokráciának nincsen kapcsolata a valósággal, nem áll kapcsolatban sem a világgal, sem az emberekkel: csak a papírral, melyre a szabályokat írták. Így pedig óhatatlanul dogmatikussá, merevvé és életidegenné válik. A NATO elkényelmesedett, mert nem fenyegeti veszély. A Moszad, az izraeli titkosszolgálat éppen ellentéte a NATO-nak, annak köszönhetően, hogy egyfolytában ellenséges környezetben működik. A NATO-t nem veszi körül ellenséges környezet. Ideológiailag talán igen, de katonai értelemben nem. Ezért nem veszi számba, hogy komoly veszély leselkedne rá.

A NATO-nak háromféle készültségi fokozata létezik. Az első és a második készültségi szinten csak bizonyos részlegek, osztályok, egységek, csapatok lépnek készültségbe, míg más területek működési fokozata, aktivitási szintje nem változik. A harmadik, azaz háborús készültségi szinten, a teljes NATO készültségbe lép.

Ahhoz, hogy döntés szülessen a NATO készültségi állapotának emeléséhez, a NATO nagyköveteinek vagy a Katonai Bizottságnak össze kell ülnie, és határozatot kell hoznia. Ha a határozat megszületik, a döntést felteszik a különféle parancscsatornákra, és a NATO adott részei elkezdnek magasabb működési fokozatba lépni: például állandó válságstáb alakul, a vezérkar beköltözik egy épületbe, műholdakat rendelnek a vezérkar irányítása alá, nagyobb mennyiségű üzemanyagot vásárolnak, felderítő repülőgépeket indítanak el, kifut egy repülőgép-anyahajó, és más effélék. Mindez időbe telik, órákba vagy napokba, és megszabott sorrendet követ, hogy mi az, ami elsőnek lép magasabb

készültségi állapotba, mi az, ami másodiknak, harmadiknak, negyediknek, és így tovább. A készültségbe lépés normál körülmények között is időigényes, most azonban, az állandó terroristaveszély, és a világgazdaság összeomlásának következtében, az ehhez szükséges idő csak még tovább fokozódott.

A NATO nagykövetei a NATO főparancsnokának vezetésével alig egyórás értekezleten döntöttek a NATO készültségének megemeléséről, első fokozatból második fokozatba, amely a háborús készültség alatti szint. Az értekezleten számba vették a NATO ellen folyó esetleges terrorháború eshetőségét, melyet a résztvevők figyelemre méltónak, ám kevésbé valószínűnek ítélték. Határozatot hoztak egy bizottság felállításáról, amelynek feladata a terrorháború eshetőségének kivizsgálása, valamint amellet is döntés született, hogy diplomatákat és katonai szakértőket küldenek Izraelbe, hogy elejét vegyék a forró fejű izraeliek valamely átgondolatlan lépésének.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

1.

REJTEKHELY

AMAZONAS, BRAZÍLIA

November 8. szerda, zónaidő: 19 óra 15 perc

A klán három főre redukálódott, ezért egyszerre csak egyikük aludhatott, és csak nappal, az éjjeli alvás luxusa megmaradt Andannak. A mai este is olyannak tűnt, mint a korábbiak; Nicole tetőtől-talpig mindenkit átvizsgált, majd Nadya őt vizsgálta át, sótabletták, vitaminok, nyomelemek és egyébek pótlása, sok-sok víz, alapos mosakodás kevés vízzel, kínlódás a hőséggel, és állandó éber figyelem minden irányban. Andan már kezdett hozzászokni az éjszakai őserdő hangjaihoz, melyeknél borzalmasabb hangokat még sohasem hallott.

Zoe a biztonsági szobában a laptop monitorát figyelte, közben a belső, vezetékes telefonon átszólt Nicole-nak, aki Andanra vigyázott a nappali szobában.

Nadya megjött.

Megyek mondta Nicole.

Éjjellátó távcsővel és hangtompítás pisztollyal a kezében lement a tábor alsó részére, ahol a kötelet tartották feltekerve. Nicole azonosította Nadyát a fa alatt. Várt még, hátha Zoe jelez, hogy van valaki a közelben, de Zoe nem jelzett. Nicole ledobta a kötelet, Nadya felmászott, aztán mindketten bementek a rejtekhely zárt részébe.

Amikor Gorkie, Shana, Mörjike, Damien és Chaney távoztak, Mörjike két kilométerre innen egy fa tetején elhelyezett egy vevőkészüléket, ahová üzeneteket küldhettek. Abban állapotok meg, hogy Nadya naponta kétszer elmegy megnézni a vevőt, jött-e üzenet. Most volt. Nadya egy tollhoz hasonló szerkezettel töltötte le az üzenetet. A toll vékonyabbik végét az egyik laptop csatlakozójába dugva

lehetett az üzenetgyűjtőről letölteni a tömörített, többszörösen kódolt üzenetet. Egy szoftver kicsomagolta az egy ezred nanoszekundum hosszúságú üzenetet, és dekódolta azt. Az üzenet rövid volt és megtevesztő: Az úti cél: Berlin. Ez annyit jelentett: azonnal gyertek utánunk.

Andan nem örült, hogy menniük kell, túlságosan veszélyesnek tartotta visszatérni az Államokba, de a klánba vetett bizalma határtalan volt.

Nadya, Nicole, Zoe és Andan gyorsan összehakoltak, eltüntették a nyomaikat, aztán útnak indultak Virginiába.

2.

IRAKI-IRÁN HATÁR

November 9. csütörtök, zónaidő: 07 óra 18 perc

A határ megerősítésére küldött öt iraki páncélos hadosztály, százezer fős gyalogsággal tíz kilométerre járt az iraki-iráni határtól. Bagdadból, és még három város katonai reptereiről már felszálltak a vadászgépek és a bombázók. Az iráni haderő a határ túloldalán, hat kilométerre a határsávtól, szinte azonos erőt tett ki, mint a határ megerősítésére küldött iraki sereg. Irán három légitámaszpontjáról repülőgépek emelkedtek a levegőbe.

Bagdadban az elnöki palota műveleti termében Abu Szahaf a határőrparancsnok beszámolóját hallgatta rádión keresztül.

Az irániak hatalmas sereget vonultatnak fel mondta a parancsnok.

Útnak indítottam néhány repülőgépet, a biztonság kedvéért mondta az elnök. Nem akarok elsőként támadni, mert nem akarom, hogy a nemzetközi közvélemény szokás szerint elítélje Irakot. Azt akarom, hogy Iránt ítélje el. Igazán senki nem vetheti a szemünkre, hogy mi vagyunk az agresszorok!

A beszélgetést az NSA Fort Meade-i főhadiszállásán élő egyenes adásban hallgatták.

Szamír Husszein tábornok, az inváziós hadsereg főparancsnoka, magas, széles vállú, fekete szemű, bajuszos férfi volt, a hadosztály elején haladó T-72-es orosz páncélos lövegtornyában állt, szokásos, hosszú szivarral a szájában, távcsövet a szeméhez emelve.

Idő? szólt be a harckocsiba, anélkül, hogy leengedte volna a távcsövet.

7 óra 22 perc felelte a harckocsi parancsnoka.

Husszein elmosolyodott, kivillantva sárguló fogait.

Akkor kezdjük. Adja le a jelet!

Értettem, tábornok úr! a parancsnok megnyomott egy piros gombot, amely az ülése mellett az oldalfalra volt szerelve. A tank hátuljára szerelt sziréna felbőgött; először hosszan, azután

szaggatottan, majd megint hosszan.

Minden páncélos- és gyalogoszázad parancsnoka tovább adta a jelet. Öt perc alatt elterjedt az egész seregben. A parancsnokok élőszóban tájékoztatták az embereiket.

A bagdadi kórházat nem irániak robbantották fel! jelentette be a gyalogosok egyik századosa az embereinek. A merénylők amerikaiak voltak! Vezérünk zseniális haditervet eszelt ki, amivel megtaníttuk a Sátánt, hogy kik is vagyunk mi! Iráni barátainkkal az amerikaiak csatlósát, Törökországot támadjuk meg! Ugyanezekben a pillanatokban szövetségeseink Izraelt támadják! Atomfegyvereink is vannak! Nem győzhetnek le minket!

Extatikus csatakiáltások hangoztak fel mindenhol. A határ túloldalán ugyanekkor ugyanez történt. Rádióon semmi sem hangzott el, minden csak élőszóban, ezért az NSA főhadiszállásán semmit sem tudtak arról, ami történt.

A repülőgépek mindkét oldalról a határ felé közeledtek.

Az NSA főhadiszállásán csak ekkor kezdtek gyanakodni. A gépek vadászok és bombázók voltak, és túl gyorsan szálltak. Most már tudták, hogy pillanatokon belül kitör a háború. Csak azt nem, hogy ki ellen.

Az iraki oldalon huszonkettő, az iránin tizenhét repülőgép öt kilométerre az iraki-iráni határtól váratlanul Törökország felé fordult.

Az iraki és az iráni földi hadsereg nem színlelt tovább: megváltoztatták útirányukat, és teljes sebességgel Törökország felé tartottak.

Ugyanezekben a percekben a háborús készültségbe helyezett szír és libanoni hadsereg betört Izraelbe.

A hadügyminiszter elégedetten dőlt hátra aranydíszítésű székében.

Elnököm! Törekvéseinket siker koronázza!

Abu Szahaf ábrándozva emelte fel a fejét a mennyezet irányába.

A harmadik világháború kitört jelentette ki mély meglepéssel. És én robbantottam ki!

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

1.

USSS CULLY

PERZSA-ÖBÖL

November 9. csütörtök, zónaidő: 10 óra 02 perc

Huszonöt perccel azután, hogy az NSA észlelte a háború kirobbanását, a USS Scullyt háborús készütségbe helyezték, és utasították, hogy a Perzsa-öbölből intézzon támadást mind Irak, mind Irán ellen. A háborús készütség a USS Scullyn annyit jelentett, hogy a teljes legénységet, mind az 5 233 embert, szolgálatba állították; mindannyiuknak kiosztották szolgálati fegyverét, éles löszert, és védősisakot; üzembe helyezték valamennyi fegyverrendszert, és a parancsnak megfelelően elkezdték felkészíteni a gépeket a bevetéshez.

A USS Scully repülőgépparkja 86 légi járműből állt, 24 darab F-14-es Tomcatból, 24 darab F-18-as Hornetből, 14 darab Grumman Intruderből, 4 darab Grumman Prowlerből, 4 db E-3C Hawkeye és 10 db Lockheed S-3B Viking repülőgépből, valamint 6 db Sikorsky SH-3H Sea King helikopterből. A hajó fedélzeti fegyverzete: négy darab Mk29-es rakétaindító állvány Sea Sparrow légvédelmi rakéták számára, és négy darab 20 milliméteres, Mk15-ös közei-körzeti légvédelmi ágyú. A repülőgépek hatótávolsága ezer kilométer feletti, a legnagyobb a Tomcat bevetési távolsága: 3 220 kilométer. A repülőgépek gépágyúval, rakétákkal, vagy elektronikai zavaró- vagy felderítő berendezésekkel, a helikopterek torpedókkal, vízbombákkal és hadihajó-elhárító rakétákkal vannak felszerelve. A Perzsa-öbölben állomásozó hajóról a repülőgépekkel Irak és Irán valamennyi városát el tudták érni.

A felderítő repülőgépek és a műholdak egyfolytában megsemmisítendő célpontokat kerestek. A USS Scully feladata Irak és Irán vegyi és biológiai fegyver-gyártó és -tároló gyárainak és raktárházainak megsemmisítése volt. A frissen beérkező adatok a USS Scully hadműveleti termében gyűltek össze, ahonnan a csapásokat vezették.

A hermetikusan elzárt hadműveleti irányító központ a hajó főépületében, két szinttel a repülőfedélzet alatt foglalt helyet. A minden oldalról védett helyiség a hajó legbiztonságosabb pontja. Úgy volt elhelyezve, hogy a hajó fedélzetén vagy fegyverraktárában történő tüzek és robbanások ne tegyenek kárt benne, de ólombetétes falai extrém magas radioaktív sugárdózisnak is ellenálltak. A 12×12 méteres teremben harminc ember dolgozott keményen, valamint a kapitány, és legmagasabb rangú tisztjei. A kapitány emelvényre helyezett székét fémkorlát vette körbe, de ugyanez a korlát végigfutott a terem falai mellett, hogy a hajó imbolygása esetén meg lehessen benne kapaszkodni, bár ez egy közel 94 000 tonnás hajó esetében nem nagyon szokott bekövetkezni.

Két tiszt a kétszer két méteres hadműveleti térképtáblánál állt, egyikük az egyik oldalán, másikuk vele szemben. A hadműveleti térképtábla egy függőlegesen felállított, üvegre felfestett térkép a térségről, melyen filctollal jelölték be a saját és ellenséges csapatok aktuális helyzetét.

Háborúban álltak, és egyelőre nem volt erősítés a környéken, a kapitány mégis teljesen nyugodt volt, ami jótékony hatást fejtett ki a legénységre is. A kapitány, az első tiszttól és a hírszerző tisztől körülvéve, a székében ült, és fehér alapon piros pöttyökkel díszített bögréből forró csokoládét szürcsölgetett. A hajó vezérkari tisztjei mindannyian itt tartózkodtak, és mindegyiküknek volt néhány embere. A hadműveleti tisztnek volt a legtöbb: egy rádiós fogadta a légi csatáról beérkező jelentéseket, egy másik a légi csatával kapcsolatos parancsokat küldte ki; egy rádiós a tengeri csatáról fogadta a bejövő üzeneteket, egy rádiós a tengeri ütközet megvívásával kapcsolatos parancsokat adta tovább; egy híradós a víz alatti harci helyzetről beérkező információkat vette, egy pedig a víz alatti harccal kapcsolatos parancsokat küldte ki az illetékes végrehajtó tisztnek. A hadműveleti tiszt a víz alatti helyzettel kapcsolatos híreket fogadó rádiós beszámolóját hallgatta. Amikor a tengerész befejezte, a hadműveleti tiszt a kapitány felé fordult.

Tengeralattjáró közeledik. Helyzete: CR-55. Egyenesen felénk tart. Irán part menti vizei felől érkezik, észak-északkelet irányból jelentette be.

Az egyik térképész azonnal bejelölte citromsárga filctollal a tengeralattjáró helyzetét és haladási irányát a térképen. Vízszintes koordinátatengely: CR, függőleges: 55.

Sebessége? kérdezte a kapitány.

Harminc csomó*. Támadósebesség felelte a hadműveleti tiszt. Amondó vagyok, adjunk a pofájára.

- harminc csomó: 55,5 km/óra

Szórják meg adta ki az utasítást a kapitány.

A hadműveleti tiszt az egyik kimenő rádióüzeneteket elindító híradóshoz lépett.

A koordináták: CR-55. Azonnal induljon két Sea King és két Viking. Kivégezni a dögöt!

A híradós máris továbbította a parancsot a repülésirányításnak.

A USS Scullyt kísérő két tengeralattjáró elleni hadviselésre felkészített romboló, és két, légvédelemre felkészített cirkáló el volt foglalva az Irak és Irán hadiflottájával és támadó repülőgépeivel való kíméletlen összecsapással. A két romboló Tomahawk robotrepülőgépeket lőtt Irak és Irán öböl közeli támaszpontjaira. Erős védelmi gyűrűt vontak a USS Scully köré, de öt hajó az öt hajó; két tengeri és légi flottával álltak szemben, és egyelőre nem volt erősítés a közelben. Ilyen körülmények között pedig bármikor átcúsúzhatott egy hadihajó vagy egy tengeralattjáró a gyűrűn.

Miféle tengeralattjáró lehet? fordult a kapitány a hírszerző tiszthez.

Észak-koreai vagy orosz felelte a tiszt. Rakétahordozói nincsenek, csupán egy-két elavult vadász, amiket még az iraki-iráni háború idején vásároltak, valamikor a nyolcvanas években.

Ami esetleg elsüllyeszthet minket jegyezte meg a kapitány. A hadműveleti tiszthez fordult, és emelt hangon utasította. Cody, vonjatok hat kilométeres kört a hajó köré, dobjatok le szonárbójákat és merülő-hidrolokátorokat. Két tengeralattjáró-vadász egység álljon bevetésre készen a készenléti fedélzeten.

Oké, kapitány! a hadműveleti tiszt visszafordult a híradóshoz. Minden szart dobjanak a vízbe hat kilométeres körben, amivel tengeralattjárót lehet észlelni! Egy halfing sem juthat át a tudunk nélkül! Két Sea King és két Viking tengeralattjáró döglesztésre felkészítve, bevetési parancsra várva türelmetlenkedjen a készenléti fedélzeten!

A híradós azonnal küldte a parancsot szó szerint.

A kapitány felnézett a középső fali órára, ami a helyi időt mutatta. Arra gondolt, hogy már ideje volna megkapnia a visszajelzést a jelenlegi legfontosabb támadó köteléktől, amikor az egyik beérkező üzeneteket fogadó híradós jelentett a hadműveleti tisztnak, aki kihúzta magát, majd fennhangon így

szólt:

Hat rakétát lőttek ki Szalman Pakra! Öt betalált, a célpont megsemmisült!

Az első tiszt levegőbe lendítette az öklét.

Ez az!

A hírszerző tiszt nevetett, a kapitány mosolyogva kevergette a forró csokoládéját. A térképészek felvezették a térképre a legújabb fejleményeket: 24,45 km-re Bagdadtól délkeletre, Szalman Pak, az iraki biológiai fegyver-gyártás központja, találatot kapott. A megsemmisülést még nem jelölték be, ahhoz előbb műhold vagy felderítő repülőgép általi visszaigazolás kellett.

Ben, küldj jelentést az Admirálisra fordult a kapitány a kommunikációs tiszthez, aki a telex-, telefon- és e-mail-részleg három konzolja előtt állt, három emberét figyelve. És kérj műholdas ellenőrzést a csapásról. Tudnunk kell, hogy mennyire volt sikeres, és hogy került-e a légterbe valamilyen biotoxin.

Értettem, kapitány! harsogta a kommunikációs tiszt katonásan, majd hangját egészen lehalkítva közölte az embereivel, hogy mit csináljanak.

Lépfenét gyártanak Szalman Pakban, meg más, hasonlóan barátságtalan baktérium- és vírustenyészeteket mondta a hírszerző tiszt. Remélem, egyszer és mindenkorra lerendeztük.

Kapitány, En-Nádzsefből hét MiG-31-est küldtek fel válaszként Szalman Pakra. Egyenest felénk tartanak a mocskok, támadóalakzatban! jelentette a hadműveleti tiszt.

Elfogó vadászgépeket küldenek ránk állapította meg az első tiszt. Az öböl felett akarják leszedni a gépeinket.

AA-9-es, nagy hatótávolságú rakétával rendelkeznek ezek a dögök tájékoztatta a hadműveleti tiszt a kapitányt.

Van nyolc F-18-as vadászkunk a fedélzeten mondta a kapitány. Kettő maradjon, a többit küldd a levegőbe, Cody. Ha nincs más célpont az égen, mind a négy indítóállványt fordítsd rájuk, és szedjétek le őket. Ha nem szükséges, ne bocsátkozzunk velük légi harcba, van elég dolgunk így is.

Haleledelt csinálunk belőlük, kapitány! ígérte a hadműveleti tiszt, és már tájékoztatta is a légi harc utasításait továbbító rádióst. Hat F-18-as azonnal reppenjen ki! A házi légvédelmünk tartson célra, de sebtében! Küldjék ezeket a dögöket hullámsírba!

A rádiós máris továbbította a parancsot.

Cody, ha a fedélzeti légvédelem időben leszedi a MiG-eket, akkor az F-18-asok támadják En-Nádzsefet mondta a kapitány, aztán odafordult a hírszerző tiszthez. Jack, hány tengeralattjárójuk lehet az irakiaknak és az irániaknak?

Ezt sajnos nem tudom, kapitány mondta a hírszerző tiszt. Kettő és tíz között, becslésem szerint.

A kapitány elfordult, vetett egy pillantást a térképtáblára.

Kettő és tíz között. Hmm. Hát az baj mondta, és meghúzta a bögréjét. Ben! szólt a kommunikációs tisztnek. Kérj egy tengeralattjáró-vadász légi egységet. Valahonnan a közelből! Pokolian sürgős!

2.

EGY HELIKOPTERBEN

MOSZKVA LÉGTERÉBEN

November 9. csütörtök, zónaidő: 13 óra 00 perc

Alexandr Kutuzov, az orosz maffia ura, Mil Mi-26 típusú, 40 méter hosszú, 56 tonnás óriáshelikopterének bársonyszékében ült, és vodkát ivott. Nem nyakalta a vodkát, csak szépen iszogatta egy háromdecis pohárból. Éppen titkos találkozóra tartott a hadügyminiszterrel, és két másik tábornokkal. Oroszország elnökének meggyilkolása a saját hivatalában, semmilyen negatív következménnyel nem járt rá nézve. A külügyminiszter is kapott néhány golyót a fejébe és a felsőtestébe. Kutuzov egyelőre még a háttérben maradt, de tulajdonképpen az volt, amit ő mondott. A hadügyminiszter és vezérkari főnökök megvetették őt, és pusztá eszközként tekintettek rá, akit majd könnyedén félreállítanak, ha már nem lesz rá szükségük. Kutuzov ugyanígy gondolkodott a tábornokokkal kapcsolatban.

Felbúgott Kutuzov mobiltelefonja. Töltött még egy kupica vodkát, és felhajtotta, majd az üveget és a poharat letette az asztalra. Elővette a mobilját a belső zsebéből, és beleszólt.

Igen?

Üdvözlöm, Kutuzov úr. A nevem Earl Charles Valentine.

Kutuzov még sohasem beszélt ezzel az emberrel, a mobilszámát pedig csak tizenöt ember ismerte, és Earl Charles Valentine nem volt közöttük. Kutuzov nem ismerte Valentine-t, nem volt egyetlen közös ismerősük sem, de persze tudta, hogy kicsoda. Hallotta már a nevét, és ezt a nevet nem könnyű elfelejteni. Kutuzov mindig figyelte az embereket, amikor beszélnek, az arcukat, a szájukat, a szemüket, és figyelte azt, ahogyan beszélnek. És egynek sem volt akkora önbizalma, mint annak az embernek, akivel most beszélt. Érezte a hangján, hogy ez az ember Valaki. Iszonyú akarat, iszonyú hatalom. Earl Charles Valentine felhívta őt Ez olyan, mintha Rothschild vagy Rockefeller hívta volna. Valentine beszél oroszul?

Milyen ügyben keres? kérdezte Kutuzov.

Ajánlatom van az ön számára mondta Valentine.

Kutuzov vigyorogni kezdett. Ha a világ egyik legnagyobb befektetési bankárának ajánlata van, az nagyon sokat jelenthet.

Tárgyaljunk mondta Kutuzov.

Moszkvában van dolgom. Találkozzunk ott.

Rendben. Ma?

Holnap reggel. Hét órakor a Koznyecov repülőtéren leszek. A gépemen fogunk tárgyalni.

Megfelel mondta Kutuzov. Mondhatta volna, hogy megnézi a naptárát, játszadoxhatott volna egy kicsit, de annak nem lett volna értelme. Ha valakinek Earl Charles Valentine-nal van dolga, akkor az szabaddá teszi magát. Az ember még az Egyesült Államok elnökével való találkozóját is lemondja, ha Valentine óhajt vele találkozni.

3.

HÁRMAK REZIDENCIÁJA

QAANAAQTÓL 500 KM-RE ÉSZAKKELETRE,

GRÖNLAND

November 9. csütörtök, zónaidő: 11 óra 30 perc

A beérkező hírek egyre inkább megrémítették Darlát, Vufirt és Anhaidot. A föld legveszélyesebb, legkaotikusabb területein elveszítettek minden kontrollt. Ez pedig azt jelentette, hogy háború lesz. Világháború. És az nekik nem érdekük. Kontroll nélkül nem. A legfelsőbb kaszt nem akarja kiirtani az emberiséget. Az roppant könnyű lenne. De nem kívánt eredmény. A legfelsőbb kaszt nem egy kihalt bolygót akar, hiszen akkor előbb-utóbb ők is elpusztulnának. A legfelsőbb kaszt egy rabszolgabolygót akar, ami biztosítja az uralmukat most és mindörökké. Biológiaiilag nem célja elpusztítani az emberiséget, csak emberileg.

Darla súlyos döntést hozott. Felemelte Weinberger telefonját.

A világ most túlságosan ingatag, a végén még elpusztul mondta. Mindent stabilizálnunk kell, amit tudunk.

Darla lenyomta a hívógombot. Weinberger három másodperc múlva bejelentkezett.

Bruno Weinberger.

Darla.

Ó, Gazda! Rendelkezzen!

A feladata: állítsa helyre a világgazdaságot. Amilyen gyorsan csak lehetséges.

Értettem, Gazda. Máris intézkedem.

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat. Weinberger telefonját visszatette az asztalra.

Vufir és Anhaido Darlát figyelték.

Az arab térség túlságosan veszélyessé vált tájékoztatta Darla a társait.

Egyetértek mondta Anhaido.

Egyetértek mondta Vufir. Fegyverkezésük és hódítási törekvéseik alapja a pénz.

A gazdagságuk miatt túlságosan felbátorodtak. Instabillá tették a világot, mind politikai, mind katonai szempontból. A gazdagságot, amit tőlünk kaptak, most visszavesszük.

Az egész arab térséget el kell szegényíteni mondta Anhaido. Mint Etiópiát. Szaúd-Arábia, Irak, Irán és a többi, legyenek hát szegények.

Darla felállt, elindult az egyik fal felé. A falban széf rejlett. A széf ajtaját erős zár védte, a zárat auradetektor nyitotta. A műszer érzékelte Darla auráját, és tudta, hogy Darla jogosult használni a telefont, amely a széfben rejlett. Darla arra gondolt, hogy kinyílik a széf ajtaja. Ettől valamelyest megváltozott az aurája, amit a detektor észlelt. Kinyílt a falba süllyesztett széf ajtaja.

A széfben semmi más nem volt, csak egy különös formájú telefon. Darla elvette, lenyomta a hívógombot, majd a füléhez emelte.

Hallgatom, Gazda! szólt bele a vonal túloldalán egy kristálytisza hang, amelyből nehéz lett volna megállapítani, hogy férfié vagy nőé.

Egy olyan találmány teljes dokumentációját kérem, amely mind technológiailag, mind gazdaságilag képes helyettesíteni az olajat mondta Darla.

Értettem. Előkeresem a dokumentációt. Értesítem, Gazda!

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

4.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 9. csütörtök, 18 óra 12 perc

Chaney és Shana másfél órája tértek vissza. Chaney azt mondta, majd jelentkeznek, ami annyit jelentett, hogy azok, akik vigyázzák Andant, majd telefonálnak. Dr. Russell és John Chaney a dolgozószobában beszélgettek. Shana bent ült a székén, de nem kapcsolódott be a beszélgetésbe, csak figyelt.

Ez egy rabszolga-civilizáció jelentette ki Dr. Russell, ujjai közt egy kőr ászt forgatva. Lentről felfelé, és fentről lefelé mindenki csak szolgál.

Ez igaz értett egyet Chaney, viszont minél magasabban vagy, annál kevesebb parancsnak kell engedelmeskedned. Darla hírszerzése páratlan lehet. Fel kell ám kötnünk a gatyánkat, ha azt akarjuk, hogy ne kapjanak el!

Be kell vetnünk mindent, amit a titkos hadviselés történelmében valaha is kitaláltak mondta Russell. Minden idők leg

Három kopogás szakította félbe.

Shana felállt, és az ajtóhoz lépett.

Gyere be! szólt ki Russell.

Shana kinyitotta az ajtót. A folyosón nem állt senki, vagy legalábbis Russell az íróasztala mögül nem látott senkit. Shana kiment a folyosóra, és eltűnt a fal takarásában. Két másodperccel később Damien jelent meg az ajtóban. Bement, biccentett Russellnek, és szó nélkül leült Shana székére.

Russell semmit sem értett az egészből, nem értette, ki a fene ez az ember, és legfőképpen azt nem értette, hogy miként jutott el a dolgozószobájába anélkül, hogy a testőrei ehhez engedélyt kértek volna tőle. Ám nem tudott ezen komolyan elgondolkodni, mert egy újabb ember jelent meg az ajtóban.

Russell levegőt venni is elfelejtett. Talán még a szíve is kihagyott egy ütemet, bár ilyen semmiségekre abban a pillanatban nem tudott figyelni.

Julius Andan sétált a szobába.

Russell úgy érezte, ami most történik, az a legizgalmasabb dolog, amiben valaha is része volt.

Bejött Shana is a szobába, és becsukta, majd bezárta az ajtót. A pisztolya, amit leadott az egyik testőrnek, ott lapult a hónaljtokjában. Damien nyomta a kezébe, amikor eltűnt Russell szeme elől, a fal takarásában.

Damien átengedte Andannak a székét, aztán vele pontosan szemben nekitámaszkodott a könyvespolcnak, Shana az ajtó mellett állt meg.

Chaney is eléggé megdöbbsent Andan feltűnésén, bár nem annyira, mint Russell, mert ő már találkozott a klánnal. Russell viszonylag hamar túltette magát azon a rejtélyen, hogy vajon Julius Andan hogy az istenbe jutott el a dolgozószobájáig, kamerák és egyéb érzékelők rengetegén át, záruk tömkelegén keresztül, tizenkét jól képzett, állig felfegyverzett testőrön, és a barátain keresztül, akik ugyan nem mai gyerekek, de van fegyverük, és igencsak dörzsöltek. Russell nem törődött a rejtéllyel. Arra gondolt, hogy akik képesek voltak úgy elrejteni Andant, hogy a legfelsőbb kaszt, a világ valamennyi nyomozó hatósága, valamennyi titkosszolgálat és valamennyi hadserege sem tudott felhajtani egyetlen egy aprócska nyomot az emberi történelemben semmihez sem fogható embervadászatban; azok gond nélkül átjutnak az ő riasztóin, zárain és testőrein. Az ilyen alakok tetszésük szerint

járkálhatnak ki-be a házban. Egy dolgot azonban meg kellett kérdeznie.

Jól vannak? kérdezte Andant.

Persze mondta Andan. Senkinek nem esett bántódása. Csak alszanak. Amíg alszanak, mi biztosítjuk a ház védelmét.

Ez kimondottan megnyugtatta Russellt. Ha azok őrzik a házat, akik Andanra vigyáztak, akkor a lehető legteljesebb biztonságban van.

Russell magához tért. A lába furcsamód egyáltalán nem fájt. Felállt, és a kezét nyújtotta Andan felé.

Engedje meg: Dr. Steve Russell vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.

Részemről a szerencse, Dr. Russell mondta Andan, és maradt, ahol volt, nem állt fel, hogy kezet fogjon Russell-lel. Kérem, bocsásson meg, amiért nem fogok önnel kezet, de biztonsági okokból nem tehetem.

Ó Russellnek eszébe jutott egy régi, kelet-berlini eset, amikor valakit egy kézfogással mérgezték meg. Értem. Bocsásson meg. Leült. Először is, hadd gratuláljak. A könyve egészen kivételes mű! Páratlan olvasmány! Hidegzuhany egy megtévesztett léleknek.

Köszönöm, Dr. Russell biccentett Andan. Azért jöttem, hogy megnyerjem önt egy titkos szervezetbe, amelynek az a feladata, hogy megmentse az Amerikai Egyesült Államokat és a világot a legnagyobb fenyegetéstől, amely valaha is nemzetünk, illetve civilizációnk létét fenyegette.

Megengedi, hogy feltegyek néhány kérdést?

Természetesen.

Köszönöm. Mérges a világra, amiért ennyi gondot, fájdalmat okoznak önnek? Gondolok itt Russell azt akarta mondani, hogy a szüleire, de végül nem mondta ki. Tudja, kikre gondolok.

Andan bólintott.

Nem, a világra nem. Azért vagyok itt, mert nem felelte Andan. Darlára és a művére viszont annál inkább. Tudnia kell, hogy ha igent mond, és csatlakozik, többé nem szállhat ki, és roppant lelkierő szükséges a harchoz a legfelsőbb kaszt ellen.

Nyolcvanhét éves vagyok, nekem sokat nem árthatnak. A családomnak viszont annál többet. Unokáim vannak, nem szeretném, ha úgy végeznék hogy bevinnék őket egy intézetbe, ahol zombit csinálnak belőlük.

Felesleges teljes biztonságról beszélnünk egy olyan világban, ahol bárkit bezárhatnak egy intézetbe, hogy ott zombit csináljanak belőle mondta Andan. Nem adhatok garanciát. Csak azt mondhatom, hogy ez idáig kizárólag olyanok vannak ebben a társaságban, akik megbízhatóak, és profik a saját területükön. Szükségünk van önre, Dr. Russell. Szükségünk van William Donovanra, az ő hatalmára, a

szakértelmére, a képességeire. És talán ő is tud javasolni egy-két igazi szakembert. A legjobbak kellenek ebbe a társaságba, a titkos hadviselés nagymesterei. És ha majd összejöttünk néhányan, akkor átgondoljuk, hogy mit is lehetne itt tenni, ezerszer és ezerszer átgondoljuk az irányelveket, és azután hozzálátunk. Ha jól csináljuk, elég nagy biztonságban lehetünk, de százszázalékos biztonság nem létezik. Az erőszak az egyik bilincs, a hazugság a másik. És harmadik nincs.

A lehet és a biztos között kell választanom foglalta össze Russell. A lehet, hogy a gyerekeimnek és az unokáimnak lehet, hogy bajuk esik. A biztos pedig, hogy ha nem döntjük meg Darla hatalmát, biztos, hogy az utánunk jövőknek még rosszabb életük lesz, mint nekünk volt.

Vagy semmilyen tette hozzá Chaney.

Vagy semmilyen értett egyet Russell. A megtévesztés ősrégi szabálya: hitesd el, hogy van választás Russell rábólintott, ledobta az asztalra a kártyalapot. Legyen akkor, csináljuk felemelte a telefon kagylóját, beütött egy kódszámot, várt egy kicsit, majd beleszólt. Dr. Steve Russell vagyok. Azonosítóm: 295399-123. Biztonsági vonalat kérek. Várok várt néhány másodpercet, majd beütött egy újabb kódot, és újra várt. Tíz másodperc múlva beleszólt. Dr. Russell. Bill, nagyon fontos! Amilyen gyorsan csak tudsz, gyere át hozzám! Igen, elkerülhetetlen. Köszönöm. Russell letette a kagylót. Chaney és Andan őt nézte.

Azt mondta, amint tud, jön mondta Russell.

Ez mit jelent? kérdezte Andan.

Néhány óra válaszolta Russell. Még néhány óra, és William Donovan, a CIA igazgatója elolvassa A Rendszer Hiteles Krónikáját.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

1.

EGY JACHTON, PERU PARTJAINÁL

CSENDES-ÓCEÁN

November 9. csütörtök, 19 óra 40 perc

Darla, röviddel azt követően, hogy a társadalom elől gondosan elrejtett felfedezések archívumától teljes tervdokumentációt kért egy olyan motorról, amely nem olajjal, illetve olajszármazékkal működik, ismételten felhívta Weinbergert, és utasította, hogy vonjon ki tőkét az olajiparból. Weinberger így most kettős ügyben találkozott kapcsolatával, Guy Bothával.

Erős szél fújt, ezért Weinberger és Botha a hajó étteremben ültek le beszélgetni. Szépen terített asztal mellett, koros, testes vörösbort kortyolgatva, újratervezték a világot.

Ennyi elég is volt. Amit akartunk, elértük. Itt az idő, hogy visszacsináljuk mondta Weinberger.

Guy Botha képen elégedett mosoly terült szét.

A kettes számú Nagy Mutatvány mondta mámorosan.

Valóban. Jöjjön hát az aranyfedezetű pénz!

Egységes pénz legyen, vagy maradjon meg a mostani megosztottság? kérdezte Botha. Ha egységessé tesszük a pénzt, akkor a valutakereskedelem megszűnik, mint üzlet.

Így igaz, és éppen ezért a pénznemeket megtartjuk. Ha nincsenek valutaárfolyamok, az új buborék sokkal nehezebben nő majd. Minden ország tartsa meg a saját pénzét, de nyomjon újakat, legyen valami más megjelenése, de a neve maradjon meg.

Ez nem probléma.

Persze, hogy nem az. És még valami, Guy. Amint a világgazdaság helyreállt, vonj ki tőkét az olajiparból. Szépen, lassan. Semmi kapkodás.

Botha két kézzel átfogta a poharát az asztalon, de nem emelte a szájához. Mosolygott, igazán elemében érezte magát.

Lesz valami más az olaj helyett? kérdezte. Vagy csak válságot akarsz előidézni?

Először is, csináljunk válságot. Az arabok túlságosan gazdagok, és ezért veszélyesek is. Az arabok terrorháborút vívnak a NATO-országok ellen. Ebből még világháború is lehet.

Úgy tudom, Iraknak és Iránnak van atomfegyvere, vásároltak néhány kisebb bombát. Pár éve. Ha csak egyet is bevetnek a NATO ellen, akkor ledarálják őket. Az egész térséget üvegsivataggá olvasztják, az egészen biztos.

A NATO kétségtelenül bekattanna egy kicsit, ha atombombát vetnének be ellene. Ezért is fontos, hogy azonmód hozzálass a gazdaság felépítéséhez, és a tőke kivonásához az olajiparból, egyelőre csak az arab térség olajiparából.

Szeretem a mutatványokat jegyezte meg Botha, és szájához emelte a poharat.

2.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 9. csütörtök, 20 óra 30 perc

Egy sötétzöld Sikorsky MH-53 Super Jolly típusú katonai helikopter ereszkedett le Dr. Russell kertjébe. A 26 méter hosszú, 22 méteres főrotor-átmérővel rendelkező helikoptert huszonnyolc teljes fegyverzetű katona, vagy huszonnégy sebesült katona ellátására és szállítására tervezték; három darab

7,62 milliméteres miniágyúval, titánpáncélzattal, navigációs és kommunikációs csúcstechnológiával látták el; 300 km/óra feletti sebességre volt képes, hatótávolsága meghaladta a 400 kilométert; minden időjárásban lehetett alkalmazni, nyolcezer lóerős sugárhajtóműve könnyedén emelte a levegőbe a 19 tonnás monstrumot. Donovan szükséghelyzeti szolgálati helikoptere olyan ablakokkal volt ellátva, melyek extrém erejű fény hatására besötétedtek, az üveg két rétege közé pedig védőlemez ereszkedett, hogy megvédje a benn ülőket a nukleáris robbanás gyilkos hatásaitól. A Super Jolly hétfős személyzetén kívül Donovan biztonságára tizenkét tagú testőrség vigyázott, valamint két Apache támadó harci helikopter, melyek Langley-től követték a CIA igazgatóját, és jelenleg is a környéken járőröztek. Donovant hét állig felfegyverzett testőr kísérte Dr. Russell házának ajtajához, a többi testőr a helikopter védelmét látta el. Mire Donovan megérkezett a ház ajtajához, Russell két biztonsági embere kinyitotta az ajtót. Sem Donovantól, sem a testőreitől nem kérték el a fegyvert. Senki sem kísérgette Donovant, hiszen nagyon jól ismerte a házat. Donovan egyik embere bekopogott Dr. Russell dolgozószobája ajtaján.

Gyere be! hallatszott Russell hangja.

A testőr benyitott, illedelmesen köszönt, majd átvizsgálta a szobát. Mindent rendben talált. Bejött Donovan, a testőr kiment.

Dr. Russell! Jöttem, ahogy tudtam mondta Donovan.

Kezet fogtak, majd Donovan leült az íróasztallal szemben lévő egyik fotelbe.

Ha azt játszanánk, hogy találd ki, ki volt itt nálam az imént, minden bizonnyal itt töltenénk egy-két napot kezdett bele Russell. Ezért inkább elmondom: Julius Andan.

Donovan mélyen megdöbbsent.

Andan? kérdezte hitetlenkedve. Itt volt? Itt, ebben a házban?

Russell bólogatott.

Ez ez hogy lehetséges?

Megkeresett. Először John Chaney-t. Azután engem. És most rajtam keresztül téged.

De miért? Mit akar? Fenyegetőzött valamivel? Előállt valamiféle követeléssel?

Russell válasz helyett kihúzta az íróasztalfiókját, kivett belőle egy mappát, és átadta Donovannak.

Donovan a térdére fektette, és kinyitotta.

Russell figyelte a változást.

A CIA-igazgatónak megnyúlt az arca, amikor elolvasta az író nevét: Julius Andan. Felnézett Russellre.

Ezt tényleg ő írta? kérdezte elképedve.

Igen. Kérlek, olvasd el ezt a könyvet, itt és most. Szánd rá az időt, mert az, hogy ezt elolvasd, fontosabb, mint bármi, amit életünkben tettünk. Nem számít, mennyire kell sietned. Anélkül a tudás nélkül, ami ebben a könyvben van, nem tudod megoldani azokat a nemzetbiztonsági problémákat, amelyek előtted tornyosulnak. Tudom, milyen kérdések kínoznak, és Andan könyvéből mindre megkapod a választ.

Benne van, hogy ki áll a terrorháború mögött, és hogy hol van ebben a pillanatban? kérdezte Donovan.

Annál még sokkal többet is felelte Russell.

Mit jelent az, hogy A Rendszer Hiteles Krónikája? Milyen rendszer?

Amelyben élünk.

Ez egy Donovan a megfelelő szavakat kereste. Afféle történelemkönyv? Egy könyv, amely leírja az igazi történelmet? Milyen értelemben krónika? Mint történelmi feljegyzés, vagy egyszerűen csak mint beszámoló?

Ez is, az is mondta Russell. Annak leírása, hogy mi van a háttérben. Fél évszázados titkosszolgálati tapasztalattal a hátam mögött, azt hittem, tudom, mi folyik a világban. Csak amikor olvastam ezt a könyvet, jöttem rá, hogy egész idő alatt fogalmam sem volt.

De hát nem mi vagyunk a háttérben? kérdezte Donovan szinte gyermeki döbbenettel.

Nem, Bill csóválta a fejét Russell. Mi még a felszínhez tartozunk.

Donovannak ráncba szaladt a homloka. Egyszerűen elképzelni sem bírta, hogy mi lehet a titkosszolgálatoknál is mélyebben.

Kezdte nagyon érdekelni a könyv. Lapozott, elolvasta az ajánlást. Nem értette.

Mit jelent az, hogy Ajánlom minden léleknek? kérdezte.

Csak olvass, ez az egyetlen feladat. Nincsenek jobb válaszok, mint amiket a könyvben találsz.

Donovan bólintott. Az előszóhoz lapozott, és elolvasta az első három bekezdést. Még mindig semmit sem értett az egészből, de mert a mentora azt mondta, hogy ez a könyv megadja az összes választ, úgy olvasta tovább, mint egy szent könyvet, amely beavatja a tudatlanokat a legnagyobb titkokba.

Russell egy kártyalappal játszott, és közben elmélyülten gondolkodott. A világ legtitkosabb szervezetét tervezgette, amely szembeszáll a legfelsőbb kaszttal. Semmit sem írt le, nehogy nyoma legyen. Csak átgondolta a lehetőségeiket.

Donovan elérkezett az előszó végére, feltette a mappát az íróasztalra, felállt, levette a zakóját, és a

szék támlájára terítette, majd meglazította a nyakkendőjét. Visszaült, folytatta az olvasást.

Kezdett körvonalazódni előtte egy olyan világ, amelyet soha elképzelni sem bírt.

3.

MOSZKVA, OROSZORSZÁG

November 10. péntek, zónaidő: 07 óra 00 perc

Earl Charles Valentine, a Valentine Nemzetközi Befektetési Bankház elnök-vezérigazgatója, 33. szintű szabadkőműves nagymester, a Royal Club örökös tagja, és Alekszandr Kutuzov, az orosz maffia vezére, a Koznyecov repülőtér félreeső, F9-es kifutópályájának startvonalán ült le tárgyalni, Valentine fényűzően berendezett McDonnell Douglas DC10-30-as utasszállító repülőgépének lehallgatásvédett tárgyalókabinjában. Az eredetileg 380 személy szállítására készített repülőgép most csupán húsz utas és negyvenkét tagú személyzet befogadására volt alkalmas, a legmagasabb luxuskategóriában.

Kutuzov tudta, hogy Earl Charles Valentine nem az az ember, akivel érdemes kekeckedni, de azért egy kicsit el akart vele játszani, csak hogy lássa, meddig mehet el. A repülőgép körül tizenkét jármű állt, köztük három zárt rakterű teherautó, és négy zárt furgon. A közbiztonság Moszkvában olyan szintre süllyedt, hogy az emberek többsége nem merte kitenni a lábát a lakásából, pedig Moszkvában egyetlen terrorakciót sem hajtottak végre. A rendőrség tulajdonképpen lebénult. A gazdasági összeomlás következtében a moszkvai főkapitányság áram nélkül maradt, a moszkvai rendőrök mintegy harmincnyolc százaléka eltűnt, egyszerűen nem jelentkezett a munkahelyén, a megmaradt állománynak pedig a hatvan százaléka központi irányítás nélkül járta az utcákat vagy tereferéltek valamelyik kapitányságon, őrsön vagy kocsmában. Aki csak tehette, fegyvert hordott, az sem volt ritka, hogy valaki Kalasnyikovval a hátán szállt fel a rendszertelenül, és nagyon ritkán közlekedő buszra. Moszkvában bandák vették át az uralmat. A bandák felett ott állt a maffia, a maffia csúcsán pedig Alekszandr Kutuzov. Ennek ellenére ő is védelemre szorult, hiszen egy felrobbanó gránát megölhette volna, de akár le is lőhetik olyanok, akik nem ismerték fel, vagy felismerik ugyan, de a helyére szeretnének állni. Ezért Kutuzov nyolcvan emberrel ment ki a reptérre, hogy megvédje a saját és Valentine életét, ha netalán valakik rájuk támadnának.

Kutuzovnak volt hajója, helikoptere és repülőgépe, de olyan repülőgépre, mint amilyennel Valentine érkezett, nem tellett neki. Úgy érezte, van mit tanulnia Valentine-től, például azt, hogy milyen igazán hatalmasnak lenni, és milyen is az élet az Olimposz csúcsán. Kutuzov golyóálló, elnöki limuzinja a repülőgép lépcsője előtt állt meg. A lépcső fedett volt: volt két fala és teteje, nem lehetett látni, hogy ki tartózkodik a lépcsőkön, az esetleges mesterlövészek miatt Kutuzovot mégis hat megtermett embere kísérte fel a gép ajtajáig, saját testükkel fedezve az orosz maffia fejét.

Egy huszonöt év körüli, vékony, csinos nő, és egy harmincöt év körüli, atletikus testalkatú férfi fogadta Kutuzovot és embereit. A férfi sötétkék öltönyt, a nő bordó kosztümöt viselt, és bár a kétméteres maffiózók mellett eltörpültek, teljesen nyugodtak maradtak.

Köszöntjük önt, Alex cár hajolt meg a nő és a férfi. Nem mélyen, nem megalázkodva, nem csúszva-

mászva, hanem csak udvariásan. Ahogyan a szavakat ejtették, abban sem volt semmi megalázkodás, nem akartak bevágódni Kutuzovnál, csupáncsak ezen a módon köszöntötték.

Mindez azonmód jó benyomást tett Kutuzovra. Odabíccentett, majd így szólt:

Earl Charles Valentine úrral van találkozóm, kísérjenek hozzá minket.

Csak önt szabad beengednünk, Alex cár közölte a fiatal férfi.

Kutuzov levette a kucsmáját, hogy jobban lássák, milyen ijesztő ember, és a fickó szemébe nézett.

Az embereim nélkül nem teszem a lábam idegen helyre jelentette ki, majd félresodorta a fickót, és elindult a jobb oldali ajtó irányába.

Valentine úr tárgyalni óhajt önnel, Alex cár. Nem kellenek fegyverek. Ha a halálát akarná, csak utasítást adott volna, és nem repült volna ide tájékoztatta a kosztümös nő.

Kutuzov lenyomta az ajtókilincset, de az ajtó zárva volt. Átvágott a fogadóhelyiségen, és a bal oldali ajtóhoz ment, de az is zárva volt.

Előkapta a pisztolyát, egy 9 milliméteres Makarovot, és csőre töltötte. A fegyvert az öltönyös férfira fogta, akin ezek ellenére sem látszott semmi félelem, mint ahogyan a nőn sem. Kutuzov emberei is fegyvert rántottak.

Alekszandr Kutuzov vagyok! Eljöttem a tárgyalásra! Mi ez a szarozás? kiabálta a maffiafőnök.

Kinyílt a jobb oldali ajtó, és egy régimódi szmokingot viselő, hatvan év körüli, 170 centi magas, kopasz, átlagos testalkatú férfi jelent meg, akinek hegyes fülei, arisztokratikus orra és álla, széles, vékonyvonalú szája, és nagy, rezzenéstelen fekete szemei voltak. Kutuzov érezte, hogy ő Valentine. Hosszú léptekkel indult felé, hátha megijeszti, de nem így történt. A pisztolyát a homlokához tartotta.

Maga Valentine? kérdezte fenyegető hangon.

Earl Charles Valentine vagyok szólalt meg a férfi. Kutuzov döbbenetesen nyugodtnak találta, olyan embernek, aki soha, semmilyen körülmények között sem mutatná félelem legkisebb jelét sem. Mert nem ismeri a félelmet. Annál ő sokkal többre tartja magát, minthogy megijedjen golyótól, pengétől vagy akármi mástól. Az emberei várakozzanak a lépcső alján, ön pedig kövessen.

Nem! mordult fel Kutuzov. Az embereim velem jönnek! Nem teszem a lábam ismeretlen helyre fegyver és ember nélkül! Azt hiszi, nem lövöm le, mint egy kutyát, ha úgy hozza a helyzet? Ha ezt hiszi, akkor maga nem ismer engem.

Tudom, hogy két percen belül elteszi a pisztolyát, az embereit pedig leküldi. Azután beülünk tárgyalni.

Kutuzov minden embere Valentine-ra szegezte a fegyverét.

Úgy gondolja? kérdezte Kutuzov fenyegetően. A szeme szikrákat szórt, de ez semmilyen hatással nem volt Valentine-ra.

Engem bárki megölhet mondta Valentine.

Ez igaz vágta rá Kutuzov.

De senki sem irányíthat. És ez is igaz. Ön nem ostoba. Csak bizonytalan. Bármit dönt is, ezen a helyen élete legfontosabb döntését hozza meg. Ha engem megöl, elesik mindattól, amit elérni remél, és egy olyan hatalom haragját hívja ki maga ellen, amely ellen tehetetlen. Maga ismeri az utcát, ahol az erőszak az úr, de semmit sem tud arról a világról, amely magasabban áll. Az én világomban erővel semmire sem megy. Itt csak három dolog számít. Az információ, az ész Valentine jobb kezével megkopogtatta a halántékát, majd kinyújtotta a kezét, és a kapcsolatok.

Kutuzov elmosolyodott. Határozottan tetszett neki az öreg. Eltette a pisztolyt, és megfogta a felé nyújtott kezét.

Csak próbára tettem, Valentine úr mondta. Tudni akartam, igazak-e a mendemondák elismerő grimaszt vágott. Igazak intett, az emberei elindultak lefelé a lépcsőn. Hát tárgyaljunk.

Kövessen mondta Valentine, majd elindult arrafelé, amerről jött, nyomában a hatalmas orrosszal.

Kutuzov alaposan megnézte magának a repülőgépet, és el sem mondhatta, mennyire tetszett, amit látott. Úgy gondolta, csodálatos dolog lehet annyira gazdagnak lenni, mint Valentine. Kínzó vágyat érzett az ilyen fokú gazdagság iránt. A lehallgatásvédett tárgyalószoba olyan volt, mintha egy kastély egyik szobája lenne. A bútorok, az asztal, a székek, a könyvespolcok, a gyertyatartó Kutuzov a legtöbbnek az anyagát sem ismerte fel, de a berendezés teljesen elkápráztatta. Kutuzov átadta a bundáját és a kucsmáját a kosztümös nőnek, aki elvitte őket valahová. Valentine és az orosz helyet foglaltak az asztalnál, egymással szemben. Hamarosan feltűnt két középkorú, öltönyös férfi, akik aprósüteményt hoztak aranytálcán, szivart, pipát, dohányt, cigarettát, hamutartót, öngyújtót, és lepakolták az asztalra úgy, hogy Kutuzov bármelyiket könnyedén elérje. Rövidesen poharak és ital került elő, pezsgő vödörben, vörösbor aranykosárban. Egyiken sem volt semmilyen címke, annál sokkal értékesebbek voltak. Kutuzov vörösbort kért. Megízlelte. Az íz szinte sokkolta. Ez volt a legfinomabb dolog, amit életében valaha is ízlelt. Mindkettőjük poharába vörösbor került, azután a személyzet eltűnt.

Néhány korty bor után Valentine a tárgyra tért.

Tudjuk, hogy létrehozták a titkos katonai szövetséget, a Keleti Hatalmak Szövetségét, melyben Oroszország a csendestárs, szakembert és nukleáris fegyvert ad az araboknak jelentette be Valentine. Kutuzov már meg sem lepődött azon, hogy Valentine tudja a nagy titkot. Érdekeink azt kívánják, hogy ne legyen háború. Az arabok nem okoznak problémát a nyugati hatalmaknak. Elintézik őket, gond nélkül. Az orosz nukleáris arzenál az, amely a problémát okozza.

Maga a NATO-nak dolgozik? kérdezte Kutuzov kertelés nélkül.

No, és mi a NATO? kérdezett vissza Valentine.

Katonai tömörülés, mi más? felelte Kutuzov.

Egyfelől bólintott Valentine. Tizenkilenc tagország katonai tömörülése. A Partnerség a Békéért mozgalom és az Észak-atlanti Együttműködési Tanács a NATO-tagországokon kívül számtalan országot fog össze. A NATO évi négyszázmilliárd dolláros költségvetéssel dolgozik, ez a tagországok védelmi kiadásainak együttes összege. A tagországok hadi arzenálja ennél jóval nagyobb összeget tesz ki. A NATO-t azért hoztuk létre, mert a nukleáris, vegyi és biológiai fegyverek korában egy világháború végzetes lehet, ami nem érdekünk. A NATO célja, hogy lehetetlenné tegye egy világháború kirobbanását. A NATO egyfelől haderő, másfelől ellenőrzés. A NATO összehangolja a tagországok gazdasági életét, mert egy tagország gazdasági instabilitása politikai és katonai instabilitást von maga után. A NATO összehangolja a tagországok tudományos életét is, mert ez közösségi érdek. A NATO odafigyel az oktatásra is, valamint a tagországok kulturális életére. A NATO voltaképpen mindenre odafigyel, ami az adott térség instabilitásához vezethet. A NATO tehát, lényegében, interkontinentális kormány. Tagországai önállóan dönthetnek, de törvényeik a NATO törvényeihez képest alárendeltek, így, bár önállóan dönthetnek, döntéseikben a NATO törvényeit kell követniük. De, hogy válaszoljak a kérdésére: nem dolgozom a NATO-nak. Inkább fordítva.

Kutuzov kezdett fogalmat alkotni arról, hogy mit is jelent az, amit Valentine mondott: hogy az ő világában csak az információ, az ész és a kapcsolatok számítanak.

Mondjuk, hogy elfogadom az ajánlatát, és kilépek a Keleti Hatalmak Szövetségéből mondta Kutuzov. Mit ajánl cserébe? NATO-tagságot? Az nem érdekel.

Gazdasági nagyhatalmat csinálunk Oroszországból mondta Valentine.

Ez volt a leggyönyörűsebb mondat, melyet Kutuzov életében hallott.

Hogyan? Billió dolláros kölcsönökkel? És a gazdaság? Az egész világgazdaság halott.

A világgazdaságot talpra állítjuk mondta Valentine olyan hangon, mintha csak azt mondta volna, hogy vacsora után vesz egy jó forró fürdőt.

Kutuzov arcán most látszott először, amit valójában érzett: a zavarodottság.

De hogyan? kérdezte, és tanácstalanul széttárta a karját.

Bevezetjük az aranyfedezetű pénzt. Az egész világon.

Kutuzov felvonta a szemöldökét. Nem rendelkezett annyi közgazdasági ismerettel, hogy tudja, mit is jelent ez.

És mennyi idő alatt tudják talpra állítani a gazdaságot?

Még néhány nap válaszolta Valentine, ami őszinte döbbenetet váltott ki Kutuzovból. Az ő hatalma sehol sem volt Valentine-éhoz képest.

És hogyan képzelet Oroszország gazdasági nagyhatalommá válását? Kölcsönössel?

Nem mondta Valentine. Az államadósságot elengedjük, ez a kezdet. Szibéria kőolaj- és földgázincse az arab térségével vetekszik. Pusztán politikai az oka annak, hogy miért az arab térség olaját veszi meg a Nyugat, és miért nem Oroszországot. Ez most megváltozik. Azzal büntetjük az arabokat, hogy a Nyugat nem vesz többé tőlük semmit. Szaúd-Arábia és a többi arab ország ettől kezdve nem olajnagyhatalmak, ez a cím most átszáll Oroszországra. A szibériai bányászat fellendülésének hatására az ön országa gazdasági virágzásnak fog indulni. Mindezen felül nemzetközi cégeket telepítünk az országba, melyek hozzálátnak számtalan iparág felfuttatásához. Ezekkel a beruházásokkal néhány ezer milliárd dollár tőke kerül orosz földre. Ez a pénz nem kizárólag Oroszországa, hanem valamennyi volt szovjet tagállamé. A szovjet térség lesz gazdasági nagyhatalom, nem csak az ön országa, de Oroszország a térség központja. Önnek természetesen garanciákat kell vállalnia. Támogatjuk, hogy minden területen átvegye a hatalmat Oroszországban, de átlátható és rendezetten működő politikai, gazdasági és katonai gépezetet kell szavatolnia, valamint elfogadható közbiztonságot. Az olyan régi játékosoknak, mint amilyen például Borisz Kolosov, természetesen el kell tűnniük a képből.

Természetesen bólintott Kutuzov. Tegnap kötött megállapodást a hadügyminiszterrel a háború lefolytatására, a végső győzelemig. Most majd likvidálja a tábornokot. Nem gond.

Ön kilép az arabokkal kötött szövetségből, visszaszerzi a már elküldött nukleáris fegyvereket, és cserébe a világ egyik leggazdagabb országának lesz az elnöke. És ezzel bekerül a történelemkönyvekbe foglalta össze Valentine.

Kutuzov képén széles vigyor terült szét. Hogyne menne bele ebbe az egyességbe! Álmai kapujában állt, még szép, hogy előre lép, és nem hátra vagy oldalra.

Bekerülni a történelembe Nem rossz ez egy iskolába sose járt utcagyerektől!

4.

NATO-TÁMASZPONT

URFA, TÖRÖKORSZÁG

November 10. péntek, zónaidő: 22 óra 47 perc

Amikor a háború kitört, Iraknak hétszázötvenezer katonája volt. Azóta egyfolytában toboroztak és soroztak, mostanra a katonák száma elérte az ötmilliót. Ez Irak lakosságának több mint a negyede. Ezek a katonák nem voltak kiképezve, csupán fegyvert nyomtak a kezükbe, és azt mondták rájuk, hogy katonák. Az arab szövetség valamennyi tagországában ez folyt. Az ipart bármily kezdetleges is volt átállították fegyvergyártásra. Aki mozogni tudott, feladatot kapott: fegyvert gyártott, vagy ment harcolni. Az arab szövetség minden nagyobb városában és kaszárnájában épületeket, néhol egész komplexumokat rendelték alá, a harcoló csapatok előretolt állásaiban sokszemélyes légénységi sátrakat bocsátottak a Közelebb kerülni Allahhoz nevű programnak. A hívők tódultak a titokzatosságtól körülvengett beavatásokra, de nem Allah várta őket, hanem csak a szokásos

fanatikusgyár, az iszlám terrorizmus CIA-tól kapott módszere: drog, elektrosokk, hipnózis. Agymosás.

Urfa a szír határ közelében fekszik, és mintegy ötszáz kilométerre a török határnak attól a pontjától, ahol az iraki és az iráni hadosztályok áttörtek. Urfa egy NATO-támaszpont-nak ad otthont, kilencszáz katonával, húsz repülőgéppel, és huszonhat páncélossal. Az irakiak rendelkeztek bizonyos hírszerzési információkkal, miszerint az urfai támaszponton huszonnégy nukleáris rakétát is tárolnak nagy titokban, melyek hatótávolsága 4 500 kilométer. Ebbe a hatósugárba pedig beleesik Ázsia és Afrika jelentős része, és az egész európai kontinens.

A törökországi hadjárat egyik legelső, és mind közül a legfontosabb célpontja az urfai támaszpont elfoglalása. Az arab szövetségnek mindent megért, hogy megszerezze a nukleáris fegyvereket, és kiterjessze fenyegetését. Minden repülőgép és helikopter, amely áttört a török határőrségen, semmivel sem törődve száguldott Urfa felé, hogy a támadás első hullámai a meglepetés erejével ériék a támaszpontot. A Törökország területére behatoló páncélosok és gyalogosok is mind Urfa irányába törtek előre. Az arab szövetségnek mindent megért a győzelem. Nem számított semmilyen veszteség, sem emberben, sem haditechnikában. Meg is volt az ára.

Urfa elfoglalása, magának a támaszpontnak az ostroma, és a főcsapat odavezető útjának biztosítása hétszázhat repülőgépbe, százharmincöt helikopterbe, háromszázhetvenkét tankba, és húszezernél is több ember életébe került. Az ostromhoz felhasználtak 522 levegő-levegő rakétát, 400 levegő-föld rakétát, 2 520 RPG-2-es kézi páncéltörő rakétát, mintegy 3 200 aknát, és hozzávetőlegesen másfél millió löszert. Az irtózatos veszteség ellenére, a helyi NATO-erőkkel és a török hadsereggel vívott, szinte óráról-órára változó felállású küzdelemben elfoglalták a támaszpontot. Ha a NATO-t nem éri készületlenül a támadás, a fanatikus seregnek nem lett volna esélye, de Abu Szahaf fortélyra beavált.

Amikor leszaggatták az amerikai, a török és a NATO-zászlókat, és felhúzták helyükbe a zászlórúd tetejére a Keleti Hatalmak Szövetségének lobogóját, az arab szövetség katonái extatikus állapotba kerültek.

A NATO sebezhetőnek bizonyult.

Úgy érezték, elhozták az új világot.

Egy olyan világot, ahol a hitetlenek mind meghalnak.

Győzelmüket igazhitű módjára, a fogságba esett kilencvenkét katona kivégzésével ünnepelték meg.

HUSZONHATODIK FEJEZET

1.

HAC FŐHADISZÁLLÁS.

RICHMOND, VIRGINIA.

November 10. Péntek. 07 óra 40 perc.

Az HAC a CIA Műveleti Igazgatósága alá tartozik. Az HAC a CIA egyik, ha nem a legtitkosabb részlege. Titkosságban egy szinten van a MAJESTIC csoporttal, vagy még titkosabb. Az HAC feladata: likvidálni azokat a nagyhatalmú embereket, akik veszélyeztetik az Egyesült Államok nemzetbiztonságát. Az HAC egyes források szerint 1961-ben jött létre, néhány más forrás korábbra teszi születését. Az HAC-t rejtő, több lépcsős dezinformációs* védőgyűrű a részleggel kapcsolatos információkat kibogozhatatlanul összezavarja, olyannyira, hogy még alapításának időpontja is kérdéses. Kevés egyértelmű kijelentés tehető vele kapcsolatban. A neve igen sajátságos, és tekintve szakterületét, egy kissé bizarr is: Health Alterarion Committee, amely Egészségmódosító Bizottságot jelent. Megváltoztatják egy ember egészségét, oly mértékben és módon, hogy megbetegszik, megőrül, vagy meghal. A kezdet kezdetén kizárólag mérgekkel dolgoztak, innen e sajátságos név.

- dezinformáció: hamis információ, hazugság.

Az Egyesült Államok hatályos törvényei mindig is a legszigorúbban tiltották a kormánynak, hogy éljen a merényletek elrendelésének jogával vagy hatalmával; a merényleteket a politika, illetve a hadviselés elfogadhatatlan eszközének tekintették, és tekintik jelenleg is. Izraelben ez éppen fordítva van, ott a törvények és a társadalom engedélyezi, hogy a Moszad likvidálja azokat, akik veszélyeztetik az ország nemzetbiztonsági érdekeit. Az HAC ezek ellenére évtizedek óta működik, a lehető legnagyobb titokban, olyan nagy titokzatosságtól körülvéve, hogy a merényleteknek egy teljesen új változatát dolgozták ki: a leplezett merényletet. A terrorcsoportok merényleteikkel mind nagyobb felhajtást akarnak elérni, az HAC azonban annyira leplezi tevékenységét, hogy az nem fedezhető fel. A terror szervezetek álma egy olyan merénylet, amely rengeteg ember elképesztően látványos halálát okozza, amire odafigyel az egész világ, és amelynek képei bejárják a világsajtót. Az HAC álma az ideális merényletről egy olyan akció, amelynek végrehajtását követően a világon senki nem gondolja azt, hogy merénylet történt. A leplezés, a titokzatosság azért bír ilyen fokú kiemelt fontossággal, mert ha kiderül, hogy egy merénylet mögött a CIA áll, akkor kiderül az is, hogy a CIA mögött ott áll a kormány maga, az elnök, a miniszterek, a szenátorok, és a kirobbanó botrány szele elfújhatja a CIA vezérkarát és a kormányt, száz és száz karrier roppanhat ketté; sőt még az is előfordulhat, hogy a CIA-t több kisebb szervezetre osztják szét. Elég gondolni egy közelmúltban elhunyt államfőre milyen visszhangot váltana ki nemzetközi szinten, ha kiderülne, hogy az illetőt az Amerikai Egyesült Államok kormánya likvidáltatta, mert valamely érdekeltségének így volt jó? A következmények alighanem beláthatatlanok lennének.

Az HAC nem terror szervezet, olyan értelemben, hogy nem félelemkeltéssel foglalkozik. Problémákat old meg, vagy próbál megoldani, a maga igen speciális módszereivel. Nem bízzák meg bárkinek a likvidálásával, csak azokéval, akiket rendkívül nehéz, vagy látszólag lehetetlen megközelíteni és likvidálni. Az HAC sebészkes, precíziós műszer, amelynek nem könnyű méltó kihívást találni.

Ebben a különös és mocskos világban, ahol emberek meggyilkolása a cél, létezik egy sorrend, egy hierarchia, melyen az elhelyezkedést kizárólag a szaktudás, a hatékonyság dönti el. A világ minden maffiája alkalmaz néhány rendkívül professzionális bérgyilkost, esetenként egész bérgyilkoscsoportokat. A nagyobb, ismertebb terror szervezetek ugyancsak rendelkeznek olyan emberekkel, akik a merényletek kidolgozásában vagy végrehajtásában vér profinak mondhatóak. A titkosszolgálatok úgyszintén. A titkosszolgálatok likvidáló osztagai közül az egykori KGB-s S-200-as csoport, és a Moszad kidon egységei a legkiválóbbak. Ám egyikük sem mérhető az HAC-hez.

Az HAC sokkal több önként jelentkező közül válogathat, mint a Moszad, vagy mint egykor a KGB. A KGB esetében az önkéntesség nem nagyon merült fel, a párthűség bizonyításaként a felkért ügynököknek kutya kötelességük volt elfogadni az ajánlatot, különben a börtönben vagy a kivégzőosztag előtt találhatta magát, a Moszad esetében pedig a haza védelme bír kényszerítő erővel. A szó igazi értelmében vett önkéntesekről ezen okok miatt leginkább csak a CIA esetében lehet beszélni. És egy önkéntes katonákból álló sereg mindig különb, mint egy sorozott sereg, mert a sorozott katona nem akar ott lenni, nem érdekli, nem ért egyet, nem akar részt venni; az önként jelentkező katona azonban érdeklődik a katonai hivatás iránt, érdeklik a katonai akciók, a kiképzés, a fegyverek, a harc; egyetért a célokkal és az irányelvekkel, és részt akar venni katonai akciókban. A titkos merényletek iránt érdeklődő CIA-ügynökök, illetve az HAC által felvenni szándékozott ügynökök mindvégig döntéshelyzetben vannak, amíg a szerződésüket alá nem írják. A számtalan fedőszerven, szűrőn, ellenőrzésen átvergődő jelölt csak az utolsó állomáson találkozik magával az HAC-vel, magával az elnevezéssel, a tényleges vezetőséggel és állománnyal. Az HAC titkosabb, mint amilyen a kidon, vagy amilyen az S-200-as volt. A technikai háttere jóformán összehasonlíthatatlanul fejlettebb, mivel az amerikai gazdaság áll mögötte, amellyel sem a szovjet-orosz, sem az izraeli gazdaság nem tudott, és nem tud versenyre kelni. Az alig száz fős HAC költségvetése pedig az egész Moszad költségvetésével vetekszik. Az S-200-as és a kidon törvényileg, államilag támogatottan lépett akcióba egész történelmében, míg az HAC soha nem élvezett semmiféle nyilvános támogatottságot. Mivel az S-200-as és a kidon úgy-ahogy nyílt, létezésük legalábbis nyílt titok (a kidon esetében előfordult, hogy a számára kijelölt célpont kilétét bejelentették az izraeli tévében), hiba esetén túl sok probléma nem adódhatott, míg az HAC hibája esetén azonban a CIA léte, és a kormánytagok karrierje volt a tét, ezért az HAC sokkal nagyobb titkos állami segítséget kapott, mint az S-200-as vagy a kidon. Az S-200-as, a kidon és az HAC közül messze az HAC-t vetik be a legritkábban.

Az HAC a csúcsszervezet a merényletek területén. Senki nem ér a nyomába. Gárdájának tehetsége, kiképzésének alapossága, felszerelésük, költségvetésük, és szaktudásuk mindenki másénál magasan jobb. Egyetlen terrorszervezet vagy maffia sem mérhető hozzá. Az HAC sem tökéletes, de elég jó ahhoz, hogy ne az legyen a kérdés vele kapcsolatban, hogy képes-e valamire, hanem az, hogy bevetik-e? Az HAC garantáltan képes a világ bármelyik maffiafőnökének, terroristavezérének vagy államfőjének likvidálására. A híresztelésekkel ellentétben sem az amerikai kormánynak, sem a CIA-nak nem volt sohasem érdeke Fidel Castro vagy Szaddam Husszein likvidálása. A kormánynak fegyverkezési politikája, a CIA-nak létjogosultságának igazolása miatt szüksége van ellenségképekre. A CIA egyike azon szervezeteknek, amelyek akkor kapnak több pénzt, ha több a baj. Ezek ellenére az HAC páratlan színvonalú szervezet, valószínűleg a legprofibb elitosztág, melyet kormány valaha is létrehozott. Az HAC esetében elfogadhatatlan a korrupció vagy a protekció (amely a korrupció egyik formája), a hozzá nem értés, a bürokrácia, vagyis mindazok a kiskapuk, melyek valamennyi kormány szervezetben megtalálhatóak, egyszerűen azért, mert nincs még egy olyan csoport, melynek hibája olyan mértékű következményekkel járna, mint az HAC esetében.

Rendes körülmények között az HAC igazgatóját a CIA főhadiszállására, Langley-be, vagy Washington D.C.-be, a Fehér Házba rendelik be. Ha Langley-be megy, akkor a CIA igazgatójának irodájában a CIA igazgatójával, vagy a CIA igazgatójával és az Egyesült Államok elnökével találkozik; ha a Fehér Házba megy, akkor az elnökkel és a DCI*-jal van találkozója.

- DCI (Director of Central Intelligence): A CIA igazgatója.

Esetenként jelen van a Műveleti Igazgatóság igazgatója is. Kap egy aktát, amelyben rövid leírás található a célpontról vagy célpontokról, és egy elnöki felhatalmazás az akció megtervezésére. A felhatalmazásból az HAC igazgatója nem kap példányt, ebből a papírból csupán egy darab van, másolat nem készül róla, és egy idő után megsemmisítik. Az HAC igazgatója az aktát sem kapja meg, csupán tudomásul veszi, hogy megbízást kapott. A célpontról fellelhető összes információt az ezt követő néhány napban átszállítják az HAC, Virginia fővárosában, Richmondban található főhadiszállására, ahol elkezdődik a merénylet megtervezése. *

- Megjegyzés: A Leszboszi Cápá című könyvem egyes egyedül az HAC-vel foglalkozik. A könyv nem az HAC minden módon leplezett és teljességgel feltárhatatlan akcióit próbálja taglalni, hanem felszerelésének, szaktudásának és irányelveinek megismertetésével azt feszegeti, hogy mire képes valójában az HAC, és arra a következtetésre jut hogy elvileg nem lenne szabad terrorizmusnak szervezett bűnözésnek és diktatúrának léteznie.

Clive Morton, a CIA Műveleti Igazgatóságának igazgatója mindig is híve volt a likvidálásoknak, és kíváltképp büszkeség fogta el, ha az HAC sikereiről esett szó. Morton már több alkalommal is javasolta Donovannak, hogy likvidálják Joshi Masadát és Lauren Gilmore-t, de Donovan nem állt kötélnek, mert feleslegesnek tartotta. A véleménye időközben sem változott meg. Donovan, október 29-én megbízta az HAC-t, hogy kísérjék figyelemmel az Andan-ügyet, elemezzék az információkat, és állapítsák meg, hogy az Andant védelmező szervezet milyen jellemzőkkel bír, hogy kiszámíthassák a tetteiket. Míg Donovan A Rendszer Hiteles Krónikáját olvasta mentora, Dr. Russell házában, Morton ellátogatott az HAC főhadiszállására, hogy megnézzé, hol tart a kutatás.

Clive Morton és Gore T. Cooper, az HAC igazgatója, a főhadiszállás legalsó, mínusz harmadik emeletén levő a legfelső, negyedik emeletről áthelyezett igazgatói irodában ült össze. Cooper 181 centi magas, kisportolt, mindig nagyon elegáns, ötvenéves, markáns arcú, kék szemű, kopasz férfi volt. Akárcsak Donovan, ő is megjárta minden hadszínteret, ahol a CIA feltűnt, Számára a harc sakkjátszma volt, a háború pedig egy sakkvilágbajnokság Jártas volt a hadviselés valamennyi formájában, hét nyelven beszélt folyékonyan, szabadidejében mikor éppen nem sakkozott vagy sakkmérkőzéseket nézett szanszkrit verseket írt. Eredeti végzettségét tekintve matematikus, akit a Harvardon mindenki zseninek tartott. A CIA éppen ezért figyelt fel rá az egyetemen, mivel az ügynökség mindig is előszeretettel környékezte meg a zseniket.

Morton és Cooper a kávézóasztalnál ültek, és mindketten kávéat ittak; Morton sok cukorral, Cooper egy kis tejszínnel.

Mi az ábra, Gore? kérdezte Morton, miután mindketten kiszűröcsölték magukat.

Hogy Andan hol van, azt még nem tudjuk mondta Gore, kényelmesen hátradőlve a fotelban. De ez aligha a mi dolgunk. Elemeztük a szervezetét Gore félmosolyra húzta a száját. Pontosan tudjuk, hogy ti és az FBI milyen mesét találtatok ki Andanról. Nem rossz, bár nem ártott volna tájékoztatnotok minket az ügyről.

Hogy érted? kérdezte Morton, kétértelmű arckifejezéssel. Ha az ember akarta, akkor az arckifejezése tagadó volt, mintha azt mondaná, hogy Bár tudnám, miről beszélsz, Gore!, de ha úgy akarta, akkor volt benne némi cinkosság: Persze, hogy mese volt! Hogy ti nem tudtátok? Akkor bocs, tényleg szólnunk

kellett volna róla!.

Ez az egész náci dolog, meg a többi. Nem áll meg. Andannak ehhez semmi köze.

Hogyan jöttél rá? kérdezte Morton, felismerve, hogy kár tagadnia.

Valamennyi szélsőséges szervezet érzelmeiktől vezérelt magyarázta Gore. Andan védelmi szervezete azonban nem. Öröm volt tanulmányozni a tetteiket. Boldog volt a kis szívem, ilyen fokú szakmai felkészültség láttán. Fogalmam sincs, kik állnak Andan mögött. Profibbak, mint a Moszad, vagy más szolgálat. Egyszerűen gyönyörű, ahogyan mozognak, mindig kerülve a harcot, kerülve a találkozást. Csodálatos.

Ezt nem nevezném jó hírnek jelentette ki Morton.

Én igen mondta Cooper mosolyogva. A lelkesedéstől csillogott a szeme. Andan egy senki a csoportja nélkül. Már régen nem élne. Ha bemértük Andant, likvidáljuk, ha szükséges, de a védelmi szervezete az igazi kihívás! Clive, amit ezek a fickók tudnak, az lenyűgöz engem! Az első méltó ellenfél! Ünnepp lehetne a velük való összecsapás. Két fél, akik páratlanul profik, csúcstechnológiával vannak felszerelve, csodálatos tudással, és valódi, ritkán látott rátermettséggel felvértezve vívják harcukat életre-halálra, titkokkal körülvéve, árnyak rejtekében, halálos csendben. Micsoda sakkjátszma! Ez gyönyörű!

Mit javasolsz, merre kutassunk tovább Andan után? kérdezte Morton.

Folytassátok, amit eddig mondta Cooper. Úgysem kapjátok el őket. Egyedül nekünk van esélyünk. Az HAC a láthatatlan hadviselés nagymestere, akárcsak azok, akik Andant védelmezik! Nektek nincs esélyetek, hogy a nyomukra bukkanjatok, csak nekünk. Úgy gondolkodnak, mint mi.

Mondj valami konkrétumot róluk kérte Morton.

Andanhoz a kulcs a szervezet, amely védi őt. Ők a lényeg, és nem Andan. Nektek nincs esélyetek rá, hogy elkapjátok, vagy sarokba szorítsátok őket. Nekünk van. Andant egy maréknyi ember védi; tíz, talán tizenkét ember, akik minden tudnak a láthatatlan hadviselésről. A felszerelésük, a felkészültségük és a kiképzésük tökéletes. Nem hagynak maguk után nyomokat a világban. Nagymesterei a rejtőzésnek. Az embernek elszorul a torka ilyen profizmus láttán. Ez gyönyörű! Ezt a csatát csak egyikünk élheti túl, vagy ők, vagy mi. Ha vadászni fogunk rájuk, és észrevesznek minket, ők is vadászni fognak ránk. Minden szabályt felrúgnak majd. Ha kell, idejönnek, ide, a főhadiszállásra, hogy elkapjanak minket a saját kastélyunkban! Ha kiszúrnak minket, attól kezdve senki sincs biztonságban! Attól kezdve minden mozdulat, minden lépés az utolsó lehet. Nem ismernek könyörületet! A planéta két legveszedelmesebb szörnyetege egymásra fog vadászni, bevetnek majd minden fegyvert, minden tudást és fortélyt, és mindebből a világban senki nem érez majd semmit Cooper nagy levegőt vett, aztán elragadtatottan felnevetett. Ezt a csatát csak egyikünk élheti túl. Vagy ők, vagy mi. Mindkét oldalon lesznek veszteségek. Mindkét fél szerez majd néhány meglepetést a másíknak. Halálos küzdelem lesz Coopernek elcsuklott a hangja a megindultságtól. Ezek mindent tudnak, Clive. Erre születtek. Ők az elsők. Az első méltó ellenfelek. Erre vártam egész életemben! Hálát adok istennek, hogy az álmom valóra vált.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 10. péntek, 10 óra 20 perc

Dr. Russell lelki szemei előtt már kezdett határozott alakot ölteni a legfelsőbb kaszt ellen háborút viselő szupertitkos nemzetek feletti szervezet. A társaság önvédelmének lényege abban állt, hogy minden irányban a leghatározottabb tagadás vette körbe, létezésének olyan fokú tagadása, hogy senkiben fel se merüljön, hogy létezik. Csupán néhány ember lehet a tagja, egy egészen kis létszámú csoport, akik operatív tervezést végeznek, megszervezik és koordinálják a végrehajtást. Ez a szupertitkos társaság szervezeteket irányít, oly módon, hogy azzal a legfelsőbb kaszt ellen küzdjön. Vagyis egy legfelsőbb kaszt a legfelsőbb kaszt ellen. Ugyanaz a módszer. Egy ninjaháború.

Donovan elérkezett a könyv legutolsó oldalának utolsó szavához.

Atyaég szólalt meg. Hangosan akarta mondani, de elment a hangja, csak egy sűgásra futotta.

Én is ezt mondtam jegyezte meg Russell. A vér megfagyott az ereimben, pedig tudod, nem vagyok egy félős ember. De most félek.

Donovan gondolkodott. Egész életét a titkos háború világában töltötte, ismerte az összes trükköt, és most kiderült, hogy bármilyen mélységégben is értette meg a világot, az még mindig csak a felszín volt. Azt hitte, olyan hatalom, mint amilyenel Darla rendelkezik, csak a mesében létezik.

Mi a helyzet Masadával és Gilmore-ral? kérdezte Russell. Megvannak? Vagy elpusztultak a tűzben?

Nem tudom ismerte be Donovan. Rengeteg összeégett holttestet találtak az elmekontrollközpont alsóbb emeletein, a legtöbbet még mindig nem sikerült azonosítanunk. Mindkettőjük betegszobájában hatalmas tűz volt, mindkettőben két-két holttestet találtak, mindkettőben az egyik az ágyra volt kötözve, és a Gilmore szobájában lévő holttest nő volt. Nem tudom, mi történt ott, még mindig nem.

Nem lehet, hogy kimentették Masadát és Gilmore-t? kérdezte Russell.

Talán. De nincs nyoma behatolásnak. Az intézet igazgatója eltűnt, a helikoptere is eltűnt. Fene tudja. Még folyik a nyomozás. Az igazgató valamikor a civil egészségügyben tevékenykedett, de eladott egy rakás anyagot, LSD-t, efféléket, lecsukták, onnan hoztuk ki. Az elmekontrollközpontban óriási mennyiségű drogot tároltak. A raktár pedig lent volt a felszín alatti emeleteken.

Ha Masada és Lauren Gilmore tagjai voltak az Andant védő szervezetnek Russell összeszorította a száját.

Az baj fejezte be Donovan a mondatot.

Az.

Szükségük van ránk. Nekünk meg rájuk. A legjobb, ha nem hozzuk szóba ezt a témát.

Én is így gondoltam. Javaslom, hogy üljünk össze egy páran, és állapotdjunk meg az alapszabályokban mondta Russell.

Természetesen helyeselt Donovan. Elvinném ezt a példányt mutatta fel a kéziratot. Megmutatom egy-két megbízható emberemnek.

Csak óvatosan! figyelmeztette Russell.

Hogyne. Odaadom Mortonnek, Ackermannak, meg a többi főigazgatónak. Megbízhatóak. Kezeskedem értük. Ez a legfelsőbb kaszt mindannyiunk életét veszélyezteti, és valamit tennünk kell ellene.

Hármat kopogtak az ajtón.

Gyere be! szólt ki Russell.

Donovan hátrafordult, hogy lássa, ki jön.

Kinyílt az ajtó, és besétált Shana. Mosolyogva biccentett Russellnek és Donovanak, aztán leült a könyvespolc elé állított székre.

Donovan kíváncsian nézte Shanát, hogy ki a fene ez az ember.

Az ajtó nyitva maradt, Russell sejtette mi következik.

Az is következett.

Besétált Andan a szobába.

Donovanak tátva maradt a szája. Önkéntelenül felállt a székből. Szóhoz sem jutott.

Damien Andan nyomában jött be, becsukta maga után az ajtót.

Russell kezdte egykedvűen szemlélni a váratlan eseményeket. Úgy gondolta, a saját emberei és Donovan emberei alszanak. Most Andan emberei vigyáznak rájuk. Biztonságban vannak.

3.

EGYESÜLT ÁLLAMOK NAGYKÖVETSÉGE

MOSZKVA, OROSZORSZÁG

November 10. péntek, zónaidő: 20 óra 00 perc

Az Egyesült Államok moszkvai nagykövetségének épülete körül lehallgató- és megfigyelőállomásokat létesített az orosz belföldi hírszerzés, az FSB. A követség telefonvonalaira rátelepedett telefonlehallgatási szakcsoport minden kimenő és bejövő hívást rögzített, majd azokat átadta

elemzésre, illetve dekódolásra. Mindenki, aki belépett a követségre, bármilyen okkal, és mindenki, aki onnan távozott, megfigyelés alá került. Lefényképezték a követség területére behajtó, vagy onnan távozó járműveket, azokkal együtt, amelyek a közelben parkoltak vagy rendszeresen arrafelé jártak, beleértve a taxikat is. Azokat a járókelőket is lefényképezték, akik rendszeresen a követség közelében sétáltak el, és azokról is nyilvántartást vezettek, akik a követség kétszáz méteres körzetében laktak vagy dolgoztak. Minden megfigyeltnek külön aktája volt. Az előrejelzések kedvéért minden követségi alkalmazottról statisztikákat vezettek, például hogy milyen gyakran hordja egyik vagy másik ruhadarabját, vagy hogy kivel milyen sűrűn távozik együtt az épületből, vagy érkezik a követségre, és más hasonlókat (az adatokból az FSB pszichológusai igyekeztek messzemenő következtetéseket levonni az illető személyiségéről). A követségen dolgozó diplomaták közül néhányan a CIA ügynökei voltak, akik diplomáciai védettséget élveztek, így őket nem lehetett csak úgy átkutatni egy igazoltatásnál vagy egy vámvizsgálat során. Ha egy követségi alkalmazottat, aki a CIA-nak dolgozott, mégis kompromittáltak, az egyetlen, ami vele történt, az az volt, hogy kiutasították az országból. Ha elfogtak egy olyan CIA-ügynököt, akinek nem volt követségi státusza, akkor börtönbe kerülhetett, hosszú-hosszú évekre (a régi időkben ki is végezheték), és az egyetlen esélye a szabadságra az ügynöksere volt. Ezért a követség kiemelten fontos célpontként szerepelt az FSB listáján. Természetesen nemcsak Oroszországban, és nemcsak az FSB játszotta ezt a játékot. A világ majd minden országában ugyanaz folyt: a titkosszolgálat figyelte a követségeket, lehallgatta a telefonokat, lefényképezte és lefilmezte az alkalmazottakat, aktát vezetett róluk, és megzsarolta, akit lehetett.

A fiatal férfi még csak tizenkilenc éves volt. Igazából még nem is gondolt magára férfiként, de megpróbálta azt a látszatot kelteni, mintha már így tenne. Arcát szőke pelyhek borították, szőke haját egész rövidre nyíratta, és naphosszat egy négy és fél tonnás ZIL teherautóval bajlódott, amely megrakodva közel kilenc tonnát nyomott. Nagy nehezen bevette a kanyart, egyhónapos jogosítványa minden tudásával, hősiesen küszködött a négy tonna téglával megpakolt, hatalmas tömegű járművel. A követség épülete előtt megpróbált kikerülni egy kétkerekű kocsit toló férfit. Ekkor egy pillanatra elvesztette uralmát a kocsi felett, és belerohant a követség kerítésébe, alig két méterre a kapu mellett. A ZIL platójáról három mázsa téglá potyogott le.

A rendőrség példás gyorsasággal reagált a bejelentésre. Egy rendőrkocsi érkezett a helyszínre, mentő nem jött, pedig többen is hívták. A rendőrijárőr, két gépkarabéllyal felfegyverzett, golyóálló mellényes férfi körbejárt a helyszínen, és megállapította, hogy személyi sérülés nem történt. Míg egyikük kikérdezte a teherautó sofőrjét, a másik beszélt Stevensonnal, a követség biztonsági főnökével, aki egyben a követségen dolgozó CIA-ügynökök főnöke is volt. Csak tíz percig rabolta az idejét. Ezután a teherautó sofőrje hátratolatott, kiállt a követség kerítéséből, néhány követségi alkalmazott feldobálta a ZIL-re a leesett téglákat, majd mindenki eltávozott a helyszínről.

Az FSB még észlelni sem bírta azt az egytized nanoszekundumra összetömörített, bonyolult módon kódolt üzenetet, amely rövidebbel a rendőrök távozása után ment fel a követségről az egyik kémműholdra. Fél másodperccel később, az üzenet megérkezett az NSA főhadiszállására, ahol negyed másodperc alatt dekódolták. Fél órával ezután az anyag az elnök asztalán volt, és néhány perccel később a NATO főparancsnokának asztalán.

Kutuzov megtartotta a szavát. Oroszország kilépett a Keleti Hatalmak Szövetségéből bár erről az arabokat nem tájékoztatták. A ZIL tizenkilenc éves sofőrje és a két rendőr az orosz maffiának

dolgoztak. Első osztályú színdarabot adtak elő az FSB, és a többi, az amerikai követséget szemmel tartó titkosszolgálat számára. A rendőr, aki a követség épületén belül váltott néhány szót Stevensonnal, egy CD-lemezt adott át neki, melyet Kutuzov küldött.

A lemezen rajta volt az arab térségben található valamennyi nukleáris fegyverraktár koordinátái.

4.

NATO KÖZPONT

BRÜSSZEL, BELGIUM

November 10. péntek, zónaidő: 20 óra 39 perc

Megérkezett a posta. A háromtonnás katonai postaszállító teherautó megállt a garázs kapuja előtt, az őrbódé mellett. Két M-16-os gépkarabéllyal felfegyverzett, golyóálló mellényt és rohamsisakot viselő őrszem lépett a kocsihoz. A sofőr és a kocsikísérő belépőkártyáját ellenőrizték. A raktérbe nem kukkanthattak be, mert az be volt zárva és le volt plombálva, és a plombát tilos volt feltörni. Mindent rendben találtak. Az egyik őr intett az őrbódében ülő társának, aki egy gomb megnyomásával felnyitotta a garázs kapuját. A postaszállító begördült a NATO Központ épületébe.

Az alagsori postaközpontban hatvanan dolgoztak, fogadták a szállítmányokat, kirakodták őket, szortírozták, és eljuttatták a célállomásra. A postaközpont egy időben három teherautót tudott fogadni és ki-, illetve berakodni. Ebben az esti órában jóval kevesebben dolgoztak, mint csúcsidőben, a gépek egy része sem működött. A sofőr megfordult, majd tolatni kezdett. Az egyik postás a rámpa tetején állva integetett, mutatta, hogy még, még egy kicsit, még, most jó. A sofőr rálépett a fékre, a teherautó megállt. A sofőr és a kocsikísérő kiszálltak. A raktárból négy postás jött elő, ketten kézi targoncát húztak maguk után, ketten rácsos kocsit. Az egyik postás letörte a postaszállító rakterének ajtajáról a plombát, majd kulcsot dugott a zárba, és elfordította azt, négyszer egymás után. Lenyomta a kilincset, és kitérte az ajtót.

Azonnal lelőtték.

A teherautó rakteréből öt állig felfegyverzett férfi rohant elő. Alig negyed perc alatt megöltek mindenkit a postázóban. Egyetlen telefon vagy vészjel sem ment el. A terroristák átvették a hatalmat a postázó felett. Kipakolták a postaszállító postai csomagoknak álcázott rakományát: 1 200 kilogramm plasztik robbanóanyagot. Nem beszéltek egymással, arra nem volt szükség, mindenki tudta a dolgát. A robbanóanyag különböző nagyságú és súlyú csomagokra volt osztva, melyek mindegyikének más-más célja volt.

A NATO Központ teljesen automatizált postaelosztója leveleket és kisebb csomagokat tudott másodpercek alatt eljuttatni a főhadiszállás bármelyik pontjára. Ehhez a művelethez egy régi, de jól bevált és biztonságos módszert használtak: a leveleket és a kisebb csomagokat műanyag kapszulákba dugták, a kapszulákat vákuumcsövekbe tették, a vákuum pedig a célállomásokra szippantotta a küldeményt, így a levelek és a kisebb csomagok biztonságosan jutottak a lezárt, leplombált postaszállító rakteréből a célállomásra, anélkül, hogy bárki illetéktelen beléjük nézhetett volna. A

súlyosabb csomagokat futószalagok, vagy elektromos kocsik vitték a főhadiszállás alállomásaira.

A terroristák kétszáz darab két és fél kilós plastikbombát küldtek szét a vákuumcsövek segítségével. Azért nem többet, mert nem volt több kapszula. Húsz darab huszonöt kilós bombát futószalagon indítottak útjára. A maradék kétszáz kilogramm robbanóanyagot a postázó délkeleti főfalánál halmozták fel, amely az épület déli szárnyának fő teherhordozó szerkezeti eleme volt.

A halálos csomagok egymás után érkeztek meg célállomásaikhoz.

Az időzítő közömbösen számolta a másodperceket.

Egyedül a Nemzetközi Katonai Vezérkar postaállomásán tartózkodó tiszt jött rá, hogy a kapszulában robbanóanyag van, de arra már nem volt ideje, hogy valakit riasszon, vagy hogy hatástalanítsa.

Tizenegy másodperc alatt 221 robbanás következett be a NATO Központban.

Ezerkétszáz kilogramm plastik robbanóanyag robbant fel.

Az Észak-atlanti Szerződés Szervezetében beállt az agyhalál.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

1.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 10. péntek, 15 óra 03 perc

Donovan tudta, ki az igazi ellenség, és annyira félt tőle, hogy azt képtelen lett volna megfogalmazni. Öt embert hívott össze, a négy igazgatóság főigazgatóit és Martin Ackermannt. Jeffrey Hynest, a helyettesét kihagyta, lévén, hogy Hynes eredeti szakmáját tekintve pszichiáter, és Donovan nem akart kockáztatni. Az igazgatóknak egy-egy kis szobáról is gondoskodott, ahol nyugodtan és biztonságban olvashatnak. Össze kellett szerveznie, hogy mind az öten ráérjenek néhány órára, ami minden időben igen nehéz feladatnak számít, kiváltképp most, a NATO Központ megsemmisülésekor, amikor szédületes iramban terjed a világvége-hangulat a CIA-ban éppúgy; mint a kormányban.

Donovan tulajdonképpen egész életében félt; harcolt is szüntelen, legtöbbször megnevezhetetlen ellenség ellen. Még szinte gyerekfejjel elment Vietnamba, ahol férfiakat és nőket trancsírozott fel, és számolatlanul lőtte agyon az embereket, köztük nem egy gyereket, abban reménykedve, hogy a lelke mélyéig hatoló félelem megszűnik. De nem szűnt. Járt Kelet-Berlinben, Rómában, Moszkvában, Kubában, Indonéziában, szinte mindenhol, ahol a CIA háborút viselt. Nagyon sok ember halála terhelte a múltját, de soha nem gondolt arra, hogy jó lett volna, ha akár csak egy is közülük életben marad. Szilárdan hitte, hogy mindegyikük halála törvényszerű volt. Remélte, hogy egy napon elmúlik a félelme, de inkább csak napról-napra nőtt. Ölt mindennel: késsel, baltával, kihegyezett karóval, fojtózsínórral, Molotov-koktéllaL autóval, bombával, pisztollyal, gépkarabéllyal, puskával,

gyertyatartóval, husáanggal, 20 milliméteres légvédelmi ágyúval, kővel, nejlonzacskóval, és pusztával. Kézével. Reménykedett benne, hogy csökken a félelme, de ahogyan újabb és újabb módszereket talált ki a gyilkolásra, úgy félt egyre jobban és jobban; hogy egy napon vele is azt teszik majd, amit ő talált ki mások ellen. Kezdetben úgy érezte, képes beazonosítani a fenyegetés forrását, de ha beazonosított egyet, máris ott volt még tíz másik. Érezte, hogy a harc örök. Fenyegetés mindig volt és lesz, vélekedett. Aztán elolvasta A Rendszer Hiteles Krónikáját, és minden kis mozaikdarabka összeállt. És a kép, ami kirajzolódott, még annál is sokkal borzalmasabb volt, mint amire számított. De legalább már megvolt az igazi célpont.

Donovan azt tartotta, hogy a központok megbénításával mindent meg lehet bénítani. Ezért a CIA összes vezetői részlegét a felszín alatti szintekre költöztette. Az egész mínusz harmadik szint atomóvóhely volt.

Igazgató úr, az igazgató urak megérkeztek! szolt be a titkárnő Donovan mínusz harmadik emeletre áthelyezett irodájába.

Küldje be őket.

Nyílt az ajtó, és besétált a CIA vezérkara, Martin Ackermann-nal kiegészítve. Miután az ajtót becsukta a titkárnő, Donovan beszélni kezdett.

Fiúk, ami most itt elhangzik, annak titkossági besorolása felülmúl minden más besorolást. Olyan hírem van, hogy a hajatok is az égnek áll tőle. A mai napon találkoztam Julius Andannal.

Néhány másodpercig senki nem tudott megszólalni. Ha volt valami, amit teljesen kizártak, akkor az egy személyes találkozó Andannal. Ackermann tudott elsőként reagálni a bejelentésre.

Hol? kérdezte.

Dr. Russellnél.

Természetesen mindannyian ismerték Russellt.

Elfogtuk Andant? kérdezte Clive Morton, a műveleti igazgató.

Nem. Andan szabad. Csak jön és megy. Hoztam nektek valamit, egyenest Julius Andantól Donovan az íróasztalán álló öt CIA-emblémás, bordó mappára mutatott, melyekben a Dr. Russelltől hozott kézirat másolatai voltak. Donovan maga másolta, nehogy illetéktelenek tudomást szerezzenek a könyvről. Ez egy olyan írásmű, amihez foghatót még sohasem írtak. Ha elolvassátok, soha többé nem lesztek már ugyanazok az emberek, akik most vagytok. Andan leírta, hogy milyen is az a világ, amelyben élünk. Egyelőre nem mondok semmi mást, olvassátok el, és majd megbeszéljük. Donovan mutatta, hogy mindenki vegyen el egy mappát. Az igazgatók sorban megtették, és azonnal kinyitották. Donovan felállt, és az ajtó felé indult. Gyertek utánam. Kiürítettem öt szobát, ahol nyugodtan olvashattok. Rátok fogom zárni az ajtót, és két őrt állítok elé. Szükséges biztonsági intézkedések.

Az igazgatók követték Donovant az olvasószobákba, melyek előtt állig felfegyverzett kommandósok

posztoltak. A szobákban volt kávé, Coca-Cola, mentolos cukorka, csokoládé. Donovan sorban mindenkit bezárt a neki kijelölt szobába, majd visszatért az irodájába. Leült az íróasztalához, és hívta a Biztonsági Hivatal igazgatóját. A Biztonsági Hivatal az Adminisztrációs Igazgatóság alá tartozik, feladata a CIA fizikai biztonságának megőrzése, illetve színvonalának folyamatos emelése.

Bill vagyok mondta Donovan, amikor a biztonsági igazgató bejelentkezett. Bud, készítsd elő a főhadiszállást egy esetleges nukleáris csapásra.

Nukleáris Védelmi Felkészülés mondta Bud. Kiadom az utasítást.

Jelentsd, amikor készen vagytok.

Hogyne.

Köszönöm Donovan letette a kagylót. Egy kicsivel jobban érezte magát. Most maximálisan elzárkóznak a külvilágtól. Biztos volt benne, hogy ha a CIA összeomlik, vége a civilizációnak.

A Nukleáris Védelmi Felkészülésnek három területe volt: a főhadiszállás közvetlen környezete, a főhadiszállás épületeinek külső és belső védelme, és működésének bizonyos fokú átszervezése.

Egy nukleáris robbanás hét területen fejti ki romboló hatását. A fényvillanás vakságot okoz, a tűzgömb mindent elolvaszt, a hő tüzeket és robbanásokat szít, a légnyomás széttepi, elhajítja a tárgyakat, a radioaktív sugárzás sugárbetegséget vált ki, és leszámítva a speciálisan megerősített berendezéseket a híradási és elektromos készülékek működésképtelenné válnak. A szívóhatás következtében levegőhiány keletkezik, a hő meggyújthatja, vagy annyira szárazzá teheti a levegőt, hogy azt nem lehet belélegezni, a léglökések pedig minden mozdítható tárgyból az emberi testből is romboló lövedéket csinálnak. Ezeknek a hatásoknak kellett a főhadiszállást ellenállóvá tenni a Nukleáris Védelmi Felkészülés programjának jegyében. Ehhez a főhadiszállás közvetlen környezetéből el kellett hordani minden mozdíthatót (például a járműveket) és éghetőt, és lezárni az autópályáról a főhadiszállásra vezető utakat. A hozzá tartozó épületeket be kellett zárni, becsukni minden ajtót és ablakot, az ablakokra védőlemezeket szerelni. A legfontosabb részlegeket a földszintre, vagy a felszín alatti emeletekre költöztetni, a hetedik emeletet teljesen kiüríteni, a hatodikat és az ötödiket részlegesen. Ilyenkor a CIA bizonyos működéseit felfüggesztik, az ezeken a területeken dolgozó munkatársakat más feladatokra osztják be, a páncélszekrényekből a legfontosabb anyagokat lehordják az atomóvóhelyre. Az összes munkatársnak egyéni védelmi felszerelést osztanak ki, amely egy vászontáskában van, egy leforrasztott műanyag dobozban; tartalmaz egy védőöltözetet, gázmaszkot, hat tartalék szűrőbetétet, és személyi sugárdózis-mérőt, amely úgy néz ki, mint egy toll. Miután mindezeket végrehajtották, azonnal nukleáris riadógyakorlatot tartanak, és csak a gyakorlat után tér vissza mindenki a munkájához.

2.

JSTPS FŐHADISZÁLLÁS

MOUNT MITCHELL, ÉSZAK-CAROLINA

November 10. péntek 15 óra 55 perc

A JSTPS a Joint Strategic Target Planning Staff jelölést takarja, amely Egyesített Hadászati Céltervező Törzset jelent. A JSTPS feladata: érvényes listát vezetni a bolygó valamennyi számba jöhető célpontjáról. Ez a lista pontos földrajzi és célkövető rendszer-koordinátákat tartalmaz, a célpontok kódnevével, és részletes leírásával arról, hogy mi folyik ott, mi a jelentősége, megtámadása milyen stratégiai előnnyel járna, valamint a javasolt csapás típusára és erejére vonatkozó indítványok. A JSTPS a nukleáris haderő bevetésének lehetőségeit elemzi. Tevékenysége nem merül ki az éppen ellenséges országok katonailag valamilyen szempontból fontos objektumaira mért esetleges nukleáris csapások elemzésében; terepasztala az egész föld, beleértve minden ellenséges, baráti és semleges országot, sőt még az Egyesült Államokat is. A legfejlettebb szuperszámítógépek segítségével modelleznek úgynevezett korlátozott nukleáris háborúkat, tehát egy adott, konkrétan körülhatárolt térségben zajló, nukleáris fegyverekkel vívott háborúkat, és az egész bolygóra vagy a bolygó nagy részére kiterjedő nukleáris világháborúkat is. A JSTPS célpont-koordinátáinak listáján minden ország valamely szempontból jelentős objektumai szerepelnek, Grönlandtól Brazíliáig, a Déli-sarktól Szudánig, Iraktól Afganisztánig, Malajziától Oroszorszáig, de szerepel valamennyi NATO-tagállam, és az összes baráti ország célpontlistája is, Izraeltől Japánig, továbbá Észak-Amerika valamennyi államának célpont-koordinátái is. Ennek több értelme is van. Egyrészt a szövetségesekből ellenségek lehetnek. Másrészt, amíg szövetségesek, az ő védelmük, határaik sérthetlensége rendkívül fontos az Egyesült Államok számára. Harmadrészt, ezen csapások modellezésével előre lehet látni az ellenség esetleges támadásait, és stratégiát lehet kidolgozni annak elhárítására. Negyedrészt, egy tömegpusztító fegyverekkel, vagy kezdetben hagyományos fegyverekkel vívott helyi vagy világméretű háború folyamán a határok megváltozhatnak, és azok a területek, ahol jelenleg szövetségesek élnek, ellenséges megszállás alá kerülhetnek, adott esetben az Egyesült Államok egy része is.

A JSTPS főhadiszállása az Észak-Carolinában lévő Mount Mitchell mélyén található, biztonságos távolságban minden törésvonaltól, hogy a természetes és a mesterséges (a föld alatti nukleáris robbantások következtében kialakuló) földrengések ne tegyenek kárt benne. Olyan mélyen fekszik, és olyan a kialakítása és a felhasznált anyagok tulajdonsága, hogy szinte bármit képes lenne sértetlenül átvészelni, ami a földön történik. Föld alatti kommunikációs kábel köti össze a Fehér Házzal és a Pentagonnal, valamint a politikai és a katonai háborús vezetési központokkal. Mount Mitchell a keleti part legmagasabb csúcsa, 2 237 méter magas, a Black Mountains hegyvonulat része. A látogatók felmehetnek a hegycsúcsra, ahol kilátó és vendégház várja őket. A hegyen dolgozók és az odalátogatók természetesen semmit sem tudnak a JSTPS főhadiszállásáról. Annyira titkos, hogy nemhogy a szövetségesek, de még az Egyesült Államok szenátorainak többsége sem tudja, hogy egészen pontosan hol is található.

A JSTPS főhadiszállásán ez a nap is úgy indult, mint a többi. Reggel hatkor a főparancsnok kikászálódott az ágyból, elfogyasztotta szokásos reggeli kávéját és kétszersültjét, majd a kommunikációs szobában átfutotta a legújabb információkat arról, ami a világban folyik. Ezután elindult a nap, és azt modellezték, hogy egy esetleges atomcsapással hogyan lehetne elpusztítani Libanont, anélkül, hogy Izrael is elpusztulna. Röviddel délután három előtt rejtjeles parancs érkezett a kormány háborús vezetési központjából. Az üzenet harminckét betűből állt, melyet dekódoltak. Az eredmény egy negyvenkét számból álló számsor lett. Ezt is dekódolták: egy tizenhat számból álló számsort kaptak. Utánanéztek a rendszertelen időközökben változó kódkönyvben, hogy megtudják, mi ennek a jelentése: Az Amerikai Egyesült Államok elnöke megparancsolta a JSTPS-nek, hogy

dolgozzák ki egy korlátozott, forró országokra mért nukleáris csapás forgatókönyvét. A forró országok: az arab térség (kivéve Izraelt, Szaúd-Arábiát és Kuvaitot), valamint Líbia, Szudán és Egyiptom.

A JSTPS hozzálátott annak kidolgozásához, hogy miként lehet egy tucat országot elpusztítani hozzávetőlegesen három perc alatt.

3.

11-ES SZÁMÚ NUKLEÁRIS KOMMANDÓ EGYSÉG

KIRKUK, IRAK

November 11. szombat, zónaidő: 04 óra 43 perc

A Nukleáris Kommandó Egység a hadügyminiszter, Ahmed el Zahavi találmanya volt. Tizenkét egységet hoztak létre. Lényege, hogy az elitosztag nem látszott veszélyesnek: egyetlen személyautó vagy terepjáró, és néhány szerencsétlen nyomorult, akik belecsöppentek a háború kellős közepébe, és megpróbálnak onnan eliszkolni. De a valóságban a kommandó a lehető leggyilkosabb küldetéssel bírt: taktikai jelentőségű csapást kellett mérniük a NATO-erőkre. A 11-es számú különítmény három férfiból, két nőből és egy hároméves kislányból állt. A család látszata is az álcázást szolgálta. Valójában öngyilkos merénylők voltak, akik önként jelentkeztek a feladatra a kislányt kivéve. Ő azt hitte, biztonságosabb helyre mennek. Az volt a feladatuk, hogy segítséget kérjenek NATO-erőktől, és ily módon bejussanak jelentősebb táborokba, bázisokra, repterekre. Küldetésük célja, hogy legalább tízezer embert öljenek meg, de kiképzőik természetesen nem mulasztották el kijelenteni, Allah a százezer vagy az egymillió halottnak örülne ám igazán, vagy annak, ha feljutnának egy repülőgép-anyahajéra, és ott robbantanának, elsüllyesztve az egész gigászi méretű és erejű hadihajót.

Törökországban már javában folyt a csata, változó sikerrel, de többnyire a NATO-erők győzelmével. A szövetséges NATO-légierő mélyen behatolva Irak, Irán, Szíria és Libanon területére, rakétákat lőtt, és bombákat szórt minden fellelhető katonai támaszpontra, katonai alakulatra, és gyárra, ahol fegyvergyártás folyhatott. Támadták az erőműveket is, hogy energiaválságot idézzenek elő az országokban. A NATO Központ lerombolása, és az esti órákban a központban dolgozó háromezernél több NATO-nagykövet és szakértő halála nyilvánvalóvá tette az eseményeket követően az Egyesült Államok kormánya által, csak roppant nehézségek árán, és csupán részlegesen irányított NATO számára, hogy ez a háború a legutolsó háború a földön. Vagy az egész világ elpusztul, vagy az arab szövetség pusztul el, vagy a velük szembenálló országok, de a háború vége után nem lesz több háború ezen a bolygón. Az egész világon szünet nélkül, napi, sőt órás szinten folytatódó terrorcselekmények, és a NATO Központ megsemmisülése alaposan felrúgta a szabályokat. A NATO-országok által a helyi háborúkban mindig kínosan betartott humanitárius szabályok melyek például szigorúan tiltották a civil lakosság támadását egyre kevesebb erővel rendelkeztek, és, bár még érvényben voltak, az esetlegesen célt tévesztett rakéták és bombák okozta pusztulás felett senki sem kesergett.

Az arab szövetség légterében cirkáló gépek mindenre lőttek, ami fegyvernek látszott. De egy magányos, nagy sebességgel a török határ felé tartó, kivénhedt tragacsot senki nem vett komolyan. A pilóták, a még meglévő, bár egyre ingatagabb lábakon álló emberségük, vagy a muníció túlságosan

gyors fogyása feletti aggodalom miatt, nem vették a fáradságot, hogy tüzet nyissanak rá.

A volán mögött ülő férfi bevette a kanyart. A kocsi kisodródott, de sikerült az úton tartania. Amikor a távolban feltűnt egy katonai tábor, amelynek egyetlen magaslatán sem lengett semmilyen zászló, de amelynek körvonalai világossá tették, hogy nem iraki táborról van szó, Allah nevét rikoltotta. A kocsi utasai mámorosan kiáltozták: Allah akbar! Allah a legnagyobb!

Még három kilométer, és Allah dicsőségére mindenkit megölnék abban a táborban.

Ekkor a magasban egy Sikorsky UH-60 Black Hawk helikopter tűnt fel, százhatvan méterrel a kocsi felett. Keresőfényével befogta a terepjárót. A kocsiban ülő nő felnézett rá az ablakon keresztül, és hangosan, eszelősen felnevetett. Legyőzhetetlennek hitték magukat, azt gondolták, tökéletes az álcájuk, és a hadi erejük páratlan. Úgy hitték, senki nem is gyanít semmit.

A Black Hawk azonban éppen őket kereste.

Hála az orosz hadsereg nukleáris szakértőinek, akik a nukleáris fegyverek bevetését megtervezték, és hála Alexandr Kutuzovnak, aki egy gazdag országért cserébe az összes nukleáris fegyver hollétének koordinátáit megadta a CIA-nak.

A helikopter leereszkedett hetven méterre.

A nő és az egyik férfi figyelték a helikoptert az ablakból, és hangosan, örült módjára, görcsösen nevettek.

Még akkor is nevettek, amikor a Black Hawk rárepült a célra, és lepottyantotta fémhordóra emlékeztető terhét.

A kioldást követő pillanatban a pilóta felhúzta a gépet.

A kocsiban mindenki mámorban úszott, Allah nevét üvöltözték, és görcsösen nevettek.

A föld felé közeledő hordót egyikük sem vette észre, de még ha észre is veszi valamelyikük, nem tudta volna, hogy mi is az.

A hordó földet ért, tizenöt méterrel a kocsi előtt, két és fél méterre balra a jármű haladási irányától.

A napalm 808 Celsius-fokos kemencévé változtatta a világ egy tizenkét méter magas, és ötven méter átmérőjű darabkáját.

A kocsi és az álcasalád része volt ennek a kemencének.

A bőröndbomba nem reagált a napalmra.

A rádiós máris jelentette a mentesítő helikopternek, hogy jöhet a bombáért. A Black Hawk keletnek fordult, hogy felkutassa, és elhamvassza az utolsó Nukleáris Kommandó Egységet.

REJTEKHELY

NORFOLK, VIRGINIA

November 10. péntek, 22 óra 00 perc

Gorkie öntudatánál volt, amikor az elmekontrollközpontban vallatták, és tudta, mit mondott el, és mit nem. A rejtekhelyeikről nem beszélt. Virginia államban egyetlen rejtekhelyük volt, Norfolkban. A város igen nagy jelentőséggel bír az Egyesült Államok és a NATO tekintetében. Norfolk kiváló földrajzi adottságokkal bíró kikötőváros, az Elizabeth-folyó torkolata természetes védelmet nyújt a hajóknak. Itt található az Egyesült Államok Haditengerészetének egyik legfontosabb kikötője, és a NORAD* székhelye is.

- NORAD (North American Air Defence System): Észak-amerikai Légvédelmi Rendszer.

A rejtekhelyként szolgáló hatvannyolc négyzetméteres, földszintes kis ház Norfolk legnyugatibb peremén feküdt, a lehető legmesszebb a kikötőtől. A ház mögött és előtt kis domb emelkedett; jobb felé könnyen és gyorsan elérhető az állam belsejébe vezető autópálya, balra egy fás park terült el. Nem volt szép környék, biztonságos sem, ahhoz túlságosan eltakarták a dombok és a fák, csupán néhány rozoga ház állt itt, harminc-negyven méterre egymástól, olyan lakókkal, akiknek az volt a jelszavuk, hogy mindenki törődjön a maga dolgával. Amikor a klán és Andan bevették magukat a kis házba, Andan egy pillanatra sem hitte el, hogy ez a ház csak annyi, amennyinek látszik. Úgy tűnt, kezdett ráérezni a klán stílusára, mert ez valóban egy kicsivel több volt, mint aminek látszott: mindössze előszoba, az igazi rejtekhely a ház alatt és mögött épült, a ház háta mögötti harminchat méteres domb mélyén. A pincéje egy kétszintes, kétszázötven négyzetméter alapterületű föld alatti épületbe vezetett.

Shana és Damien maradtak Russellnél, Chaney is ott húzta meg magát. A klán némi kémtechnikát telepített a fontosabb helyekre: kamerákat és mikrofonokat Dr. Russell házába és környékére, és néhány kamerát a CIA központjának környékére is.

Gorkie a biztonsági szobába vette be magát, és összeköttetést létesített a telepített technikával. Nadya nekiállt vacsorát készíteni. Semmilyen friss élelmiszer nem állt a rendelkezésére, csupán konzervek, és szárított, fagyasztott élelmiszerek. Zöldséges rizst készített rántott tintahalszeletekkel. Semmi olyat nem akart, amihez hasonlóan éltek a dzsungelben. A rejtekhelyen elég komoly egészségügyi felszerelés volt, még műteni is lehetett volna. Nicole mindenkit alaposan megvizsgált, hogy lássa, hogyan vészelték át a trópusi kirándulást. Zoéval kezdte. Tetőtől-talpig átvizsgálta, különös tekintettel eltört, de már gyógyuló ujjaira. Andan pillanatnyilag nem vágyott másra, mint ahogyan ő fogalmazta magában civilizált alvásra: egy igazi ágyban. A rejtekhelyen két fürdőszoba volt, az egyik arra a területre esett, ahol AndanŽnak engedélyezték a mozgást. Andan vizet eresztett a fürdőkádba, majd egy Lord Byron verseskötettel nem is csodálkozott rajta, hogy a rejtekhelyen van könyvtárszoba, az egyik polcon pedig Byron összes műve, és egy tábla görög mazsolás csokoládéval a kezében, szinte vallásos áhítattal mászott be a fürdőkádba. A könyvet egyelőre félretette, kibontotta a csokit, tört belőle egy kockát, bevette a szájába, aztán a csaptelep mellett a falba süllyesztett kapcsolótáblán

kiválasztotta a 4-es számú CD-t, amely egy Frank Sinatra klasszikusai CD volt, huszonnégy örökzöld slágerrel a maffiózó énekestől. Elindította a lejátszást. Az első szám: My way.

Andan hátradőlt a kádban, a fejét a kipárnázott fejtámasznak támasztotta, becsukta a szemét, szétrágta a csokit, és hallgatta a csodálatos zenét.

Szinte jól érezte magát.

Pedig egy hazugság miatt másfél milliárd ember gondolkodás nélkül megölte volna, ha meglátja.

5.

HÁRMAK REZIDENCIÁJA

QAANAAQTÓL 500 KM-RE ÉSZAKKELETRE,

GRÖNLAND

November 11. szombat, zónaidő: 05 óra 50 perc

Darla, Vufir és Anhaido a telefonos asztalt ülték körbe, és azon tanakodtak, miként kaphatnák már el végre Andant.

Meg kell értenünk, hogy Julius Andan páratlan módon elbújt jegyezte meg Anhaido. Mint mi. Az lesz a legjobb, ha megértjük, hogy Julius Andant nem tudjuk felhajtani. Ismeri a rendszert, hát ki is tudja cselezni. Kutathatunk utána még évekig, megtehetünk bármit a világgal, akár még el is pusztíthatjuk, és Julius Andan nem lesz a halottak közt. Elrejtőzött. Mesteri módon.

Az egyetlen lehetőség tehát nézett Vufir Anhaidora, majd Darlára, szándékosan nyitva hagyva a mondatot.

Engedni, hogy Julius Andan előálljon azzal, amivel tud mondta Darla. Legyen így. A világgazdaság rövidesen újraépül. Itt az idő, hogy újraépítsük valamennyi hálózatunkat. Julius Andan áruló lett, vele elvesztettük az ideológiai hálózatot, most újjá kell építenünk. Godard Lansky követ halálával elvesztettük az erőszak hálózatát, most azt is újjá kell építenünk. Javaslom, hogy az ideológiai hálózatból emeljük ki a tömegkommunikációs rendszert, és csináljunk belőle önálló hálózatot, így bármikor közvetlenül blokkolhatjuk az információáramlást.

Elfogadom jelentette ki Anhaido.

Elfogadom mondta Vufir.

Ejtetnünk kell a Julius Andan elleni vádakat folytatta Darla. A média keltse jó hírét. Nyugtassuk meg a kedélyeket. Mondjuk azt, hogy valaki csupán bűnbakot csinált Julius Andanból. Csalogassuk elő Julius Andant. Semmisítsük meg az érveit a nyilvánosság előtt. Ezzel elsimítjuk mindazt a veszélyt, amit okoz a leleplezésével.

Javaslom, hogy a maffiákat hagyjuk meg Julius Andan ellenségeként szólalt meg Anhaido. Így, ha meghal, nem kelt feltűnést.

Elfogadom mondta Darla. A kormánysszervek ne vadásszák többé, a média álljon mellé, amíg elő nem bújik, de az alvilág maradjon meg ellenségnek.

Így minden oldalról kontrolláljuk a helyzetet jelentette ki Vufir.

Mi van akkor, ha az emberek hisznek neki? kérdezte Anhaido.

Az igazságnál nincs fantasztikusabb egy homo sapiens számára felelte Darla. De ha van valaki, aki képes lenne elhitetni az emberekkel az igazságot, akkor az Julius Andan. Nem véletlenül választottuk éppen őt az ideológiai hálózatunk élére. Az ő szónoki képességei páratlanok. Ezt meg kell értenünk. Az emberiség egy adott százaléka hisz majd neki. De mit tehetnének? Semmit. A legkiválóbbakat állítjuk szembe Julius Andannal, akik le fogják járatni mindazt, amivel előáll. Valószínűleg írt egy könyvet a rendszerről. Milliónyi cáfoló cikk és könyv jelenik majd meg, millió óra cáfolat a rádióban és a tévében. Néhány millió ember hisz majd neki, de mivel nem rendelkeznek hatalommal, nem változtathatnak semmin. Nincs mitől tartanunk Darla felemelte Bolotov telefonját. Következzék az utolsó csata lenyomta a hívógombot.

Vlagyimir Bolotov vagyok jelentkezett be Bolotov három másodperc múlva.

Darla.

Mit óhajt, Gazda?

A feladata: ejtesse a vádakat Julius Andan ellen.

Értettem, Gazda! Azonnal hozzálátok a feladathoz.

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

1.

BUDDHISTA KOLOSTOR

HIMALÁJA, A HARPERS-HÁGÓTÓL DÉLRE, TIBET

November 11. szombat, zónaidő: 20 óra 07 perc

A Kilenc Ismeretlen legendája Asóka császárig nyúlik vissza, aki India uralkodója volt Kr. e. 273-tól kezdődően. Abban az időben Kalinga-vidék lakói ellenálltak Asóka hatalmának, ezért a császár hatalmas hadsereget küldött ellenük. A csatában százezer kalingait mészároltak le. Asókát elborzasztotta a csata brutalitása, és örökre megundorodott a háborútól. Lemondott azoknak a földeknek a bekebelezéséről, melynek lakói nem kívántak fennhatósága alá tartozni. Buddhista lett, és

elterjesztette a tant egész birodalmában. Innen terjedt át a buddhizmus Nepálba, Mongóliába, Tibetbe és Kínába. Asóka egész birodalmában bevezette a vallásszabadságot, egyetlen vallást sem üldöztek, csak az áldozatokat tiltották be, még az állatáldozatokat sem engedélyezték. Asóka megalapított egy titkostársaságot, melynek az volt a feladata, hogy feltárja a világ titkait. Ez a társaság a múlt valamennyi titkát megismerhette, betekintést nyert minden kutatásba, felfedezésbe és találmányba. Asóka azt akarta, hogy tudásuk maradjon titok, nehogy az eljövendő generációk rosszra használják.

A Kilenc Ismeretlen legendájáról nagyon kevés hír látott napvilágot az elmúlt két évezred során. A legismertebb ezek közül az 1927-ben, Talbot Mundy által írt dokumentumregény, amely átfogja az egész mítoszt. A könyv csak szűk körben keltett feltűnést. Indiában még mindig vannak olyan magas beosztású emberek és kiemelkedő tudósok, akik hisznek a Kilenc Ismeretlen legendájában.

A Kilenc Ismeretlen mesterséges nyelvet használ, mindegyikük egy könyvet ír folyamatosan, amely egy-egy tudományterület igaz krónikája. Ezek a húsz évszázada íródo könyvek mára számtalan kötettté nőttek. Az első könyv a lélekről szól, a második a testről, a harmadik a mikrobiológiáról, a negyedik a transzmutációról, vagyis az anyag átalakításáról, az ötödik a hírközlésről, a hatodik a nehézkedésről, a hetedik a fénytannról, a nyolcadik a társadalomtudományról, a kilencedik pedig a meglevő ismeretek alapján egy valóságos világképet igyekszik felvázolni. A Kilenc Ismeretlen birtokában van az emberiség minden találmánya, minden felfedezése, valamennyi működő technológiája. Milliónyi eltitkolt találmány, melyek közül, ha csak néhány, vagy csupán egy napvilágra kerülne, gyökeresen változtatná meg az életet ezen a bolygón. A Kilenc Ismeretlen valójában tizenhét ember. A Kilenc Ismeretlen írja a könyveket, és mindnek van egy utóda, akik elvégzik a szükséges házimunkákat, és összeszedik a beérkező találmányok dokumentációját, melyek mindegyikét kivizsgálják. Valamikor a Gangesz medre alatt épült titkos templomban éltek, ma már a Himalája egyik sziklába vájt kolostora alatt húzódó, kibogozhatatlanul bonyolult járatrendszer legmélyén megbúvó épületben, amely két nagy részre oszlik: az egyik a világ legnagyobb titkait rejtő archívum, a másik a világ legjobban felszerelt laboratóriuma. Ebben a laboratóriumban túlnyomórészt az emberek előtt teljesen ismeretlen berendezések kaptak helyet, melyek ismeretlen módon és elvek alapján működnek, és mérnek részben ismeretlen mennyiségeket és minőségeket. Ezek a berendezések nem földönkívüli vagy túlvilági technológiákból születtek, hanem csupán eltitkolt technológiákból, melyeket emberek találtak és dolgoztak ki. A legfelsőbb kaszt hatalmának fő tartópillére a Kilenc Ismeretlen társasága.

Darla egy olyan szerkezet teljes dokumentációját kérte, amely képes gazdaságilag és technikailag teljes egészében pótolni az olajat. Az olaj sohasem volt a legjobb választás, semmilyen szempontból nem volt a legjobb. Amikor a világot uraló hatalmak az olaj mellett döntöttek, azt azzal magyarázták a felszínen, hogy energetikai szempontból ez a legjobb választás az összes lehetőség közül, mert ez a legbiztonságosabb, a legmegbízhatóbb és a legerőteljesebb energiaforrás. Egyik sem volt igaz. A benzinmotor, vagy más néven a robbanómotor, tulajdonképpen egy gőzgép. A gőzgépben hővel hoznak létre nyomást, amely munkát végez a motorban. A robbanómotorban a benzin berobbantása keltette nyomás mozgatja a dugattyúkat. Ez ugyanaz az elv. De voltak más elvek is, némelyik korábban bukkant fel, mint a robbanómotor, némelyik vele együtt indult el, és néhány közülük olcsóbb volt, sokkal biztonságosabb, sokkal megbízhatóbb, és sokkal erősebb. Ilyen volt az elektromos motor, ilyen volt a vízüzemű motor, ilyen volt néhány olyan elvek alapján működő motor, melyek mindig is a tudomány perifériájához tartoztak, vagy még oda se, egyszerűen azért, mert amióta a tudományt

intézményesítették, azóta a tekintély többet nyom a latba, mint a tények. Az eltelt mintegy száz évben, amióta az olaj (és a szén) versenytárs nélküli, legfőbb energiahordozóvá nőtte ki magát, számtalan olyan találmány bukkant fel, amelyek ugyancsak minden szempontból jobbak az olajnál (és a szénnél), ám mégsem terjedhettek el. Az olaj (és a szén) melletti voksolás egyedüli oka az volt, hogy ez hozta a legnagyobb bevételt. Ennek az volt az oka, hogy az olaj (és a szén) esetében lehetett a legkönnyebben, legegyszerűbben biztosítani a hegemoniát; a hegemoniát a kitermelés, a feldolgozás és a szétosztás, azaz a szállítás felett. A hegemonia lehetősége az egyedüli tényező, amely az olaj (és a szén) mellett szólt, ezért esett rá a választás, ezért futtatták fel, és nyomtak el minden egyebet (még az atomenergiát is, amiben szintén az a legfontosabb, hogy hegemoniát biztosít). A bolygó ökológiai katasztrófája ennek az egyetlen döntésnek a következménye. A fénytudomány krónikásának tanítványa kapta a feladatot, hogy keressen elő egy találmányt, amely semmiben sem rosszabb a benzinmotornál, és ugyanolyan hegemoniát biztosít, mint az olaj. Létezett olyan találmány (a találmány minden leírását, a teljes kutatási dokumentációt összeszedték és elrejtették, a feltalálót, munkatársait és mindenki mást, akinek köze lehetett a találmányhoz, likvidálták), amely majdhogynem ingyenessé tette volna a közlekedést: egy motor, mely közönséges csapvízzel működik. Ez azonban túlzás volt, a fénytán Ismeretlenjének tanítványa elvetette az ötletet, mert megszüntette volna a hegemoniát. A víz tetszett neki, de egy jóval kevésbé fejlett találmány mellett döntött melyet, különös módon, később dolgoztak ki, mint a fejlettebbet. Kiválasztotta hát a vízüzemű motor egy kevésbé fejlett konstrukciójának teljes dokumentációját. Tiszta energia volt, nem károsította a környezetet, biztonságosabb volt, mint a benzinmotor, megbízhatóbb is, és nagyobb hatásfokkal adott le energiát, azaz hajtotta a motort, mint az olajszármazékokkal üzemelő robbanómotor. Mivel nem kellett bányászni, nem volt szükség teherhajókra, sem olajfúró kutakra, sem olajfinomítókra, így a költségek, amennyiben bevezetik, rendkívüli mértékben lecsökkennek, amely gazdaságossá teszi a vízüzemű motort. Ugyanakkor a motor maga technikailag elképesztően bonyolult volt, az előállításához magas technikai felkészültség, és igen fejlett géppark kellett, és a tiszta vizet is kezelni kellett: adalékokkal összekeverni, különféle elektronikai és hőhatásoknak kitenni. Bonyolultabb volt, mint a benzinmotor, és éppen ez biztosította a hegemoniát.

A fiatal férfi az 1966-ban feltalált vízüzemű motor teljes dokumentációját elküldte a legfelsőbb kasztnak.

2.

REJTEKHELY

NORFOLK, VIRGINIA

November 11. szombat, 10 óra 30 perc

Már csak a CNN sugárzott adást, a többi amerikai tévétársaság bedobta a törölközőt, a külföldi csatornák közül egyedül a BBC-t lehetett befogni, a többi műsorsugárzó cég vagy csődbe ment, vagy a gyenge jelek Amerikát már nem érték el. Gorkie és Mörjike a tévét nézték. Zoe is ott volt, de ő a kanapé mellett láthatatlan farkasembereket rúgott széjjel. Gorkie időnként odanézett, hogy mit csinál Zoe, aki egyfolytában csépelte a levegőt, és fújtatott. Gorkie nem volt egy görcsös tanító, aki mindenben hibát keres, és mindig mindent kijavít, amíg nem tartja tökéletesnek. Zoe rengeteget verekedett képzelt ellenfelekkel, de ezt csak saját szórakozására csinálta, és ezért Gorkie nem szólt

bele, nem javította ki a mozgását, csak hagyta, hadd csinálja, ahogyan jólesik.

Nézd csak! mutatott Mörjike a tévére. A legtöbb ember bezárkózott a lakásába vagy a házába, és nézi a CNN-t. Az egyetlen ablak a külvilágra. Elég hátborzongató! Senki nem mer kimenni az utcára, nem mernek utazni, és csak ezt az egy illetve két csatornát tudják befogni. A híreket senki sem tudja ellenőrizni. Most bármi megtörténhet kint a világban Mörjike a homlokára csapott. Uh! Mi jutott eszembe! Megfélemlítik az embereket, de annyira, hogy milliók, sőt több milliárd ember, nem mer mozogni, és így nem lát semmit. Akár úrhajók is leszállhatnak, és senki sem tudja meg. Lezajlik az invázió, aztán a világ valahogy megnyugszik, és minden visszaáll a régi kerékvágásba, csak éppen már egy idegen faj uralkodik felettünk. Aztán egyszer csak megint mindenkit megfélemlítenek, megint mindenki eltűnik az utcákról, és megint bármi megtörténhet, és az titokban is marad.

Érdekes elgondolás jegyezte meg Gorkie. Amikor még gyerek voltam, és a Hattori klánban tanultam, egy ninjagyerek megkérdezte egyszer Momochit, hogy szerint van-e értelmes élet a Földön kívül, mire Momochi azt mondta, hogy értelmes élet leginkább csak a Földön kívül van.

Mörjike elmosolyodott, vágott egy fintort.

Hát ez elég ciki jelentette ki.

Ekkor Zoe nagy erővel nagyon magasra lendítette a lábát, aminek következtében megcsúszott a támasztó lába, és hatalmas robajjal hanyatt esett.

Gorkie és Mörjike felnevettek.

Rohadék farkasember elkapta a lábinkómat! mondta Zoe nevetve, aztán felugrott, és tovább ütöte-rúgta a levegőt.

Elkapta egy farkasember a lábinkóját kacsintott Mörjike Gorkie-ra. Az bizony kínos lehet! Képzeld, ha valaki erre ébred!

Te mit csinálnál? kérdezte Gorkie.

Fognék egy baltát, és megnézném, mit forgat a fejében tájékoztatta Mörjike.

Gorkie és Zoe nevettek. Zoe leállt. Lihegve lehuppant a kanapéra, Gorkie és Mörjike közé.

Adott esetben nagyon hasznos, ha az ember egy baltát tart a párnája alatt állapította meg Zoe.

Más esetben viszont kifejezetten káros tette hozzá Gorkie.

Ja! Például, ha valaki aludni akar! mondta Zoe.

Gorkie hátulról átölelte Zoét, magához húzta, megcsókolta a nyakát, és az arcát az arcához szorította.

Őrülden szeretlek, kicsi Zoe súgta a fülébe.

En is imádlak, Gorkie! vágta rá Zoe.

Mörjike az ölébe vette Zoe lábait.

Na, és engem? Engem nem is szeretsz, Zoe? kérdezte.

Dehogynem! Téged is imádlak, Mörjike! Meg mindenkit a klánban!

Mörjike bal kézzel leszorította Zoe lábait, jobbal pedig elkezdte csikizni a meztelen talpát.

Ne! Ezt ne csináld! vonaglott Zoe. Hallod? Hülye! Hülye Mörjike! Hallod? Hülye!

Hangosan nevettek. Aztán Gorkie hirtelen elkomolyodott. Sem Zoe, sem Mörjike nem néztek rá, de azonnal megéreztek, hogy valami megváltozott. Mindketten Gorkie felé fordultak.

Gorkie? szólalt meg Mörjike.

Úgy érzem, valami nagyon rossz fog történni mondta Gorkie komoly arccal. Balsejtelem. Zoe, megint rád bízom Juliust. Vigyázz rá!

Persze. Hová mentek? érdeklődött Zoe.

Alexandriába. Russell házába. Úgy érzem, valami nagyon készül ott.

Zoe felállt, utána Gorkie és Mörjike is. Gorkie lenyomta a legközelebbi kommunikátor gombját.

Nicole, keltsd fel Nadyát szólta bele. Egy perc múlva találkozunk nálad.

Rendben.

Julius?

A könyvét szerkeszti. Éppen betűtípusokat próbálgat.

Oké. Egy perc mondta Gorkie. Felengedte a kommunikátor gombját. Gyertek, készülünk fel.

Gorkie, Zoe és Mörjike átmentek a biztonsági szobába. Fél perccel később már Nadya is megérkezett. Néhány másodperccel korábban ébredt fel, de már éber volt.

Attól tartok, hogy olyan emberekhez is eljut A Rendszer Hiteles Krónikája, akik megpróbálják majd elválni mondta Gorkie. Még nem jelent meg a könyv, még nem terjedt el, tehát most még el lehet vágni. Chaney-től nem tartok, Russelltől sem és Donovantól sem. De ki tudja, kik olvassák el a CIA főhadiszállásán, vagy Russell házában. Valahogyan meg kell védenünk a szövetségeseinket. Ez Donovan esetében lesz a legnehezebb, mivel ő bezárkózott a főhadiszállására. Ahol fizikailag ugyan biztonságban lehet, de ideológiailag nem. Ha meginog, akkor meg tudják győzni arról, hogy próbálja meg elfogni Juliust, meg minket.

Mit csinálunk? kérdezte Nadya. Betenni valakit Donovanhoz, azt nem javaslom. Inkább a folyamatos kapcsolattartást vele, hogy ha valaki elkezdené meggyőzni arról, hogy forduljon ellenünk, tudjunk róla, és meggyőzhessük arról, hogy jobb, ha velünk tart.

Egyetértek mondta Gorkie. Nicole, most te is jössz, már nincs szükség egészségügyi felügyeletre. Mörjike, rakj össze felszerelést, amivel Russell házának közelében kihúzzuk két hétig. Nadya, ki kell építenünk egy korai riasztórendszert, hátha valakik támadást intéznek Russell háza ellen. Nicole, pakolj össze komoly tűzerőt, hogy egy esetleges támadást vissza tudjunk verni, és ki tudjuk menteni Damien, Shanát, Chaney-t és Russellt. Zoe, te vagy a rejtékhely parancsnoka. Amikor elhagyjuk a házat, fent kikapcsoljuk az áramot, és bezárjuk az ajtót, vagyis úgy teszünk, mintha elutaznánk valahová. Tehát ha valaki idejönne, ne beszélj vele, ne fogadd, ne engedd be. Maradjatok itt lent Juliusszal, semmi szín alatt ne menjetek fel a házba vagy az utcára, csak vészhelyzetben. Na, gyertek, munkára!

3.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 11. szombat, 11 óra 21 perc

A CIA vezérkara Donovan irodájában ült össze. Donovan végignézett az igazgatókon, és tudta, hogy egyikük sem lógta el az olvasást. Kissé már más emberek voltak, mint tegnap. Donovan széttárta a karját.

Nos, fiúk? kérdezte.

Körülbelül a hatvanadik oldaltól kezdődően elkezdtem magam kiscserkésznek érezni szólalt meg Clive Morton, a műveleti igazgató.

Ezzel nem vagy egyedül mondta Clayton Casull, a hírszerzési főnök. Egész éjjel rázott a hideg. Nem tagadom, majd összeszartam magam.

Martin? nézett Donovan Ackermannra.

Amikor találkoztál Julius Andannal ööö Mikor is? Ja igen! Tegnap. Teljesen össze vagyok zavarodva Ackermann megdörzsölte az állát. Nem tűnt dilisnek?

Nem válaszolta Donovan. Sajnos nem. Én örülnék a legjobban, ha ez az egész nem lenne igaz, de sajnos az. Legalábbis nagyon úgy néz ki.

Egyetértek bólogatott Morton. Soha ez idáig nem éreztem, hogy összeállt a kép, hogy a kirakójáték minden egyes kis darabkája a helyére került. Most érzem. A mappák egymás tetején álltak Donovan íróasztalán, Morton az állával a stóc felé bökött. Nagyon nagy hatású könyv. Ha ez megjelenik, megváltozik a világ.

Nem hiszem, hogy meg kellene ezt jelentetnünk csóválta a fejét George Stone, aki a Tudományos-technikai Igazgatóságot irányította. Ha ez kimegy, a pánik anarchiát fog eredményezni. Határozottan ellenzem, hogy megjelenjen.

Pedig nincs más választásunk mondta Morton. Nem tarthatjuk titokban! Ha titokban tartjuk, és úgy próbáljuk megdönteni a legfelsőbb kasztot, valami előbb-utóbb kiszivárog, és az Darla fülébe jut. Akkor pedig gondban leszünk. Emlékezzünk, mit tett Andannal. Hozzuk csak nyilvánosságra, terjedjen el, beszéljen róla mindenki. És ez a sok beszéd, és rengeteg könyv és újságcikk majd elrejtí a mi tetteinket.

Donovan elmosolyodott. Nem hiába, Morton is ugyanazt az iskolát kapta, amit ő. Annak idején Morton is buzgón szeletelte a füleket Vietnamban.

Na, várjunk csak! Még egyáltalán nem biztos, hogy ennek a legfelsőbb kasztnak éppen olyan természetű a hatalma, mint ahogyan azt Andan írja jelentette ki Stone. Lehetséges, hogy jobb lenne, ha előbb felvennénk a kapcsolatot Darlával. És kipuhatolnánk a szándékait. Amondó vagyok, hogy jobb együttműködni egy ilyen erős ellenféllel, mint szembeszállni vele. Nem állítom, hogy ez lenne a leghelyesebb, amit tehetünk, csak azt, hogy ezt a variációt is gondoljuk végig.

Ezt fogjuk tenni, George mondta Donovan. Duke Wesson, az adminisztrációs főnök szemébe nézett. És mi a te véleményed, Duke?

Az én véleményem? mutatott magára Wesson. Akarod tudni, hogy mi a véleményem?

Akarom tudni mondta Donovan.

Wesson rámutatott a mappákra.

Ez az egész egy kurva nagy faszság! jelentette ki határozottan. Napnál világosabb, hogy aki ezt írta, teljesen elmebeteg volt! Már ezek a kifejezések, mint legfelsőbb kaszt, meg ott a végén a pszichiáter-isten! Ez az ember egy elmebeteg. Ez kétségbevonhatatlan tény! Andan pszichopata, iszonyúan veszedelmes pszichopata! Hol van most? Dr. Russell házában? Azonnal küldjünk oda egy csapatot, hogy fogja el! Késedelem nélkül menjen egy csapat! Most rögtön!

Ellenzem szólalt meg Morton. Darla az ellenség, nem Andan. Vele szövetséget kell kötnünk. Ő az egyetlen, aki átlátja ezt az egészet. Jelen pillanatban nincs nála értékesebb informátor!

Wesson a fejéhez kapott.

Ezt nem hiszem el, Clive! Mi az, hogy Darla? Ilyen nevű ember nem létezik! Hát te tényleg nem látod át? Andan elmebeteg!

A logikája kristálytisztá jegyezte meg Ackermann.

Ez még nem bizonyít semmit! Ráadásul nem is igaz! vetette ellen Wesson. Odafordult Donovanhoz. Bill, adjuk ezt oda egy-két pszichiáternek, nézzük meg, mit szólnak hozzá!

Donovan Mortonra pillantott. Mindketten nevettek.

Egy pszichiáternek, Duke? kérdezte Donovan. És mi végre? A pszichiáterek szarhoz se értenek.

Bill Wesson alig kapott levegőt, annyira megdöbbsent azon, amit Donovan mondott. Ez a könyv egy faszág! A pszichiáterek nagy tudósok, akiknek pontos, precíz terápiáik, és nagyon fontos tudásuk van! Ezt senki nem vonhatja kétségbe! Andan valamilyen okból le akarja járatni őket, ennyi az egész!

Ne akard nekem azt mondani, Duke, hogy nem csalódtál a pszichiátereinkben, nap mint nap! Ahányszor tévedtek az elemzéseik a célpontjaink személyiségét és jövőbeni tetteit illetően, akár csillagjósokat is foglalkoztathatnánk! Akarod látni az Öböl-háború előtti napokban készített Szaddam Husszein-személyiség portrét? A vezető pszichiáterünk egy olyan ömlengést adott át Husszeinről a Bírónak*, amitől kis híján mindannyian kidobtuk a taccsot! Még jó, hogy a fickó nem szaladt el Irakba, hogy leszophassa a nagy hadvezért! Nem volt rá alkalma, az is igaz. Ugye, Duke, nem akarod azt mondani, hogy te nem csalódtál a pszichiátereinkben és a pszichológusainkban!

- Bíró: Az Öböl-háború ideje alatt a CIA igazgatója William Webster volt. Webster jogász végzettséggel és gyakorlattal rendelkezett, aki éveken keresztül valóban bíróként dolgozott. A CIA előtt tíz évig az FBI igazgatója volt, és már ott is azt kérte a beosztottjairól, hogy Bírónak szólítsák, ne igazgatónak.

Nem csalódtam bennük! mondta Wesson dacosan.

Donovan legyintett. Hogy döntést hozzon, ahhoz nem volt szüksége Wesson egyetértésére.

Clive, te mit mondasz? kérdezte Donovan a titkos műveletek igazgatóját.

Használjuk fel a hálózatunkat, amin anyagokat szoktunk terjeszteni, és küldjük szét a világban A Rendszer Hiteles Krónikáját mondta Morton.

George?

Ne lépünk azonnal. Vitassuk meg a kérdést, azt javaslom. A legnagyobb hatalommal akarunk szembeszállni, ne kapkodjuk el! Az kétségtelen, hogy lépnünk kell. A kérdés csak az, hogy mit. És én azt javaslom, hogy a válaszokat hosszan kutassuk. Ráadásul, most világgazdasági válság és háború van, ami egyébként is lehetetlenné tenné, hogy érdemben foglalkozzunk a könyv kiadásának lehetőségeiről.

A válságra én is rákérdeztem, amikor Andannal beszélgettem mondta Donovan. Azt felelte, hogy napokon belül fel lesz építve a gazdaság, mivel Darla elvesztette a kontrollt az események felett, és most normalizálnia kell a helyzetet.

Adja az ég, hogy néhány napon belül talpra álljon a gazdaságunk! sóhajtott fel Morton.

Clayton?

Javaslom, hogy készítsük elő a könyvet a nyomdára és az internetre. Ha napok kérdése, és a gazdaság

talpon lesz, akkor indítsunk a könyvvel. Mellesleg pedig, alighanem ez a könyv lesz minden idők legnagyobb bestsellere, tehát az anyagi vonzata is jelentős.

Donovan bólintott.

Duke?

Azt mondom, ez a könyv egy faszság, egy elmebeteg állat hallucinációi! Késedelem nélkül csapjunk le Andanra, a könyvét pedig adjuk át a pszichiátereinknek!

Martin? Te mit mondasz?

Gondoljunk át minden lépést. A sietség most halálos lehet. Gondoljuk át, és csak ha már minden kérdésre megvan a válasz, csak akkor lépjünk. Lépjünk, ez fontos, de legyünk nagyon-nagyon óvatosak.

Nos, akkor elmondom, mit teszünk. Kiválasztunk két embert, akiben okkal bízhatunk, elkülönítjük őket, és átadjuk nekik a kéziratot, hogy készítsék elő nyomdára és internetes terjesztésre. Ez nem azt jelenti, hogy amint talpra állt a világgazdaság, rögtön kinyomjuk a piacra! De legyen készen. És mindeközben minden nap összeülünk, és megbeszéljük a fejleményeket. Nem kapkodunk. Darla a világ legveszélyesebb embere. Ha rájön, mire készülünk, eltapos minket.

Ennyiben maradtak. Wesson még idegeskedett egy ideig, de aztán visszatért ő is a munkájához. Ackermann egy ötlettől vezérelve kocsiba szállt, és beautózott Washington D.C.-be. Kétszer is megállították a katonai ellenőrző pontokon, de CIA-s igazolványa minden kordont megnyitott előtte.

Még soha nem látta ilyen kihaltnak Washington. Ijesztő látványt nyújtott. Keresett egy telefonfülkét, amit még nem vertek szét, a közvetlen közelében parkolt le, kiszállt a kocsiból, alaposan szétnézett, aztán bement a fülkébe. Tárcájából telefonkártyát vett elő, és bedugta a telefonkagyló alatti nyílásba. Leemelte a kagylót, és beütötte a saját mobiljának a számát. A mobil felbúgott a kabátzsebében. Elővette, és lenyomta a hívásfogadó gombot, majd visszatette a zsebébe.

Darla gazda. Darla gazda! beszélt Ackermann a telefonkagylóba. Martin Ackermann vagyok, a CIA munkatársa. Segíteni akarok önnek. Julius Andan követ Virginiában van, feltehetőleg Dr. Russell házában, aki Alexandriában lakik. Andan írt egy könyvet, aminek A Rendszer Hiteles Krónikája a címe. Andan a könyvet odaadta William Donovan CIA-igazgatónak. Épp az imént fejeztem be a könyv olvasását. William Donovan áruló lett. Teljes egészében Andan mellé állt. Önt, Darla gazda, az ellenségének tekinti. Távolítsa el a helyéről. Én bármit megteszek önnek, Darla gazda, mert szükséges, hogy legyen egy központi kontroll a civilizáció felett. Kérem, hallgassa ezt meg Ackermann a zakója zsebéből előhalászta a diktafonját, amivel felvette az egész beszélgetést Donovan irodájában, és bejátszotta a kagylóba. Kérem, Darla gazda, jelentkezzen! Viszonthallásra!

Ackermann visszatette a kagylót a villára. Elővette a mobilját, és bontotta a vonalat, utána eltette a diktafont a zakója zsebébe, majd kivette a telefonkártyát a készülékből, és a tárcájába rakta. Mielőtt kilépett a fülkéből, alaposan körülnézett. Félrehúzta a fülke ajtaját, és két gyors lépéssel a kocsijánál termett, beült, és már ment is.

Ment vissza, Langley-be. A terv kezdett összeállni benne: összeszed pár embert, és elkapják Andant Russell házában, Donovan tudta nélkül.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

1.

HÁRMAK REZIDENCIÁJA

QAANAAQTÓL 500 KM-RE ÉSZAKKELETRE,

GRÖNLAND

November 11. szombat, zónaidő: 14 óra 40 perc

Darla, Vufir és Anhaido a hálózataik újjáépítését tervezték, és nyakig benne voltak a munkában, amikor belépett az egyik inas, és tiszteletteljesen várakozni kezdett az ajtó előtt. Darla odafordult hozzá, az inas ebből tudta, hogy szabad beszélnie.

Gazda, elfogtunk egy különleges telefonüzenetet jelentette az inas.

Miféle üzenetet? kérdezte Darla.

A CIA egyik ügynöke, Martin Ackermann, aki a Julius Andan utáni kutatás nemzetközi vezetője, egy washingtoni utcai telefonfülkéből felhívta a saját mobiltelefonját, és önhöz beszélt, Gazda.

Darla elcsodálkozott ezen a váratlan fejleményen, de nem mutatta jelét.

Játssza le.

Igenis, Gazda! hajbókolt az inas, és távirányítót vett elő, melyen lenyomott egy gombot.

A terem egyik rejtett hangszórójából felhangzott Ackermann hangja. Darla, Anhaido és Vufir végighallgatták az üzenetet.

Darla intett az inasnak, hogy elmehet. Az inas távozott.

Ez jó hír mondta Darla. A tudatlanok közt is vannak, akik belátják, hogy központi vezetés nélkül nem lehetséges az élet. Felvette Bolotov telefonját, és megnyomta a hívógombot.

Vlagyimir Bolotov vagyok jelentkezett be Bolotov két és fél másodperc múlva.

Darla.

Mit óhajt, Gazda?

A feladata: neveztesse ki Martin Ackermann CIA-ügynököt a CIA igazgatói posztjára, William Donovant pedig nyugdíjazzák.

Értettem, Gazda! Azonnal hozzálátok a feladathoz!

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat.

Miért elégszünk meg William Donovan nyugdíjaztatásával? kérdezte Anhaido.

Nem akarom, hogy William Donovan idő előtt tudomást szerezzen arról, hogy tudjuk, kicsoda felelte Darla. A CIA-val a kezében nagyon sok mindent tehet. Ezt Julius Andan is tudja, ezért is választotta éppen William Donovant szövetségeseül. A kormányban és a CIA-ban számtalan híve van William Donovannak, akik közül néhányan nem hinnék el, hogy Julius Andan cinkosa. Ez pedig zavart okozhatna. Ezért jobb csendben félretolni. Érdemei elismerése mellett, busás végkielégítéssel. Az alvilág pedig úgyis vérdíjat tűzött a fejére. Ha többé nem a CIA igazgatója, védelmet sem kap. Menesztése a halálos ítélete is egyben.

2.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 11. szombat, 13 óra 20 perc

Ackermann, még azt megelőzően, hogy felkérték az Andan-projekt irányítására, az Emberrablási Osztály vezetője volt, és emberrablási ügyek felgöngyölítésével, valamint elkövetésével foglalkozott. Ötvenhárom ember tartozott alá; volt, akit kedvelt, volt, akit nem; némelyiküket magasan képzett, megbízható profinak tartotta, és néhányukat dilettáns szarházinak, akiktől minden módon igyekezett megszabadulni. Az Emberrablási Osztály ötvenhárom tagú állományából húszat választott ki, húsz olyan embert, akiknek lojalitásában és profizmusában bízott annyira, hogy előállhasson nekik a tervével. A kiválasztott embereit egy félreeső vagyis Donovan irodájától a lehető legtávolabbi irodában hívta össze, fent, a negyedik emeleten.

Bemértük Andan tartózkodási helyét jelentette be Ackermann, amely elismerő morajlást váltott ki. A mi dolgunk lesz, hogy elkapjuk.

Elkapjuk? kérdezte valaki, aki különös hangsúlyt fedezett fel abban, ahogyan Ackermann ezt a szót kiejtette,

Kinyírjuk a rohadékot mondta Ackermann, nem kerülgetve tovább az igazi célt.

Miért mi? Nem kimondottan ez a szakterületünk.

Ez igaz, de sajnos ránk hárul a feladat. Azért hárul ránk, mert senki más nem akarja megcsinálni. Ti pedig mindannyian alkalmasak vagytok erre a feladatra, hiszen komoly katonai kiképzést kaptatok.

Hogy érted, hogy más nem akarja megcsinálni? kérdezte egy rendkívül izmos fickó, aki a CIA előtt a tengerészgyalogságnál szolgált.

Az Andan-projekt megbénult közölte Ackermann. Most, hogy bemértük Andan tartózkodási helyét, kiderült, hogy miért nem tudtuk ennyi idő alatt, és ennyi energia ráfordítással sem elkapni, vagy akárcsak rájönni, hogy merre van. Ennek oka Ackermann hatásszünetet tartott, közben jelentősegteljesen végighordozta a tekintetét az emberein hogy legfelül védik Andant. Ez az igazság.

Legfelül? kérdezte az ex-tengerészgyalogos. Ezt hogy értem? Bill Donovan?

Pontosan mondta Ackermann, csalódottsággal a hangjában.

Ezt nem tudom elhinni!

Akkor ezt hallgassátok meg Ackermann elővette a diktafont a zsebéből, és lejátszotta a felvételt, amit Donovan irodájában rögzített, és amit egy kicsit megvágott, hogy jobban szolgálja az érdekeit, például kihagyott belőle mindenféle utalást Andan könyvére.

Amikor a felvétel véget ért, Ackermann emberei úgy álltak ott, mint akiket hideg vízzel locsoltak le. Úgy érezték, elárulták őket.

Ez a helyzet mondta Ackermann. Andannak a CIA felső vezetésében is vannak emberei. És ha ott vannak, akkor ki tudja, hol még. A mi dolgunk tehát, hogy elkapjuk a szarházit, mert vannak emberek, nagyhatalmú emberek, akiknek ez nem fontos, illetve éppen az ellenkezője a céljuk. Odamegyünk, és kinyírjuk. Nem szabad megkockáztatnunk, hogy életben maradjon, mert akkor az emberei kiszabadíthatják, és minden folytatódik tovább. Mindent, amit teszünk, a legteljesebb titokban kell tennünk, mert ha valami kiderül, kicsinálnak minket. Senki ne becsülje le Donovant, mint ellenfelet, mert piszok veszedelmes egy szarházi!

Hol van Andan? kérdezte az Emberrablási Osztály egyik operatív tervezője.

Dr. Russell házában felelte Ackermann.

Természetesen mindannyian tudták, kicsoda Dr. Russell.

Jézusom! Ezt nem tudom elhinni!

Kétségtelenül szövevényes egy história mondta Ackermann.

Andannak hány embere van? kérdezte az ex-tengerészgyalogos.

Nem tudom pontosan, de legalább ötven válaszolta Ackermann.

Ötven ember? Akik egy házat védenek? Ez esetben nem vagyunk elegenden húszan!

Szólhatnánk még pár megbízható fickónak mondta a tervező.

Nem! Ackermann határozottan megrázta a fejét. Túlságosan kockázatos! Ha bármi kitudódik, kinyírnak minket, értsétek meg! Nem hagynak nekünk esélyt a védekezésre!

De húszan akkor sem vagyunk elegenden!

Ez igaz ismerte el Ackermann. Alexandria háborús övezet. A hadsereg, terroristák, és felfegyverzett civilekből álló szabadcsapatok uralják a területet. A szabadcsapatok önvédelmi fegyverekkel, vadászpuskákkal felszerelve, de mindenre elszántan Andant keresik, hogy kinyírják mindazért, amit a világgal tett. Csak megmondjuk nekik, hogy hol van Andan. Ez minden. Leszünk elegenden.

Azonnal munkához láttak, hogy megszervezzék az ostromot. Összeszedtek egy kisebb hadseregnek elegendő fegyvert, majd Ackermann beadott egy előre kitalált mesét Donovannak, hogy miért kell elhagynia a főhadiszállást. Azt mondta, hogy van egy nyom, ami talán elvezet a terrorháború irányítójához. Donovannak még meg is dicsérte, hogy milyen jól végzi a munkáját.

3.

HOWARD STREET

KENSINGTON, LONDON

November 11. szombat, zónaidő: 21 óra 00 perc

Ralph Archer az ideológiai hálózat tagja volt, Andan közvetlen kapcsolata. Ő irányította a médiát az egész világon. Darla őt szemelte ki a médiahálózat fejének. Korábban az ideológiai hálózatban együtt voltak az ideológia forrásai, a tudományos akadémiák és intézetek, és a terjesztés eszközei, a tömegkommunikáció, az iskolák és a művészet, de Darla tanult a hibákból, és a médiát, a tömegkommunikációt önálló hálózattá tette; míg a tudományt és a művészetet, és mindazt, ami ezekhez tartozott, az oktatást, a tudományos intézeteket, a filmgyárakat, lemez- és könyvkiadókat és a többi, megtartotta önálló hálózatként. Azzal, hogy Darla egy egész hálózat fejévé tette Archert, semmi sem változott a média hálózatában, csupán annyi, hogy Archer nem Andantól kapta az értesítéseket és a parancsokat, hanem egyenesen Darlától.

Archer számtalan országban rendelkezett ingatlannal, továbbá hajói és repülőgépei is voltak; könnyűszerrel megtehetette volna hát, hogy elköltözik valami békésebb vidékre, ő mégis maradt imádott városában, Londonban, erőddé átalakított városi palotájában. Amikor Andan kiszállt, Archer egy ideig nem találta a helyét, nagyon hiányzott neki Andan, aki sohasem tévedett. Az Andanról kiderült dolgok valósággal sokkolták, aztán túltette magát rajta, és elkezdte úgy vezetni a média hálózatát, mintha ő lenne a legfőbb vezető. Ez azzal járt, hogy a média egyrészt működésben maradt, másrészt viszont hibák ütötték fel a fejüket.

A félméteres, néhol még vastagabb kőfalak, a húsz állig felfegyverzett biztonsági őr, és a tizenkét, ugyancsak állig felfegyverzett, testőr meglehetősen nagy védelmet nyújtott. Archer éppen befejezte vacsoráját, amikor megszólalt a telefonja.

Archer szólt a telefonba.

Jó estét, Archer úr! James King vagyok.

James King volt Anglia belügyminisztere. Darla utasította Bolotovot, hogy telefonáltasson a belügyminiszterrel Archernek, és beszéljen meg vele egy találkozót. A belügyminiszter kellő tekintéllyel rendelkezett ahhoz, hogy a javaslata felkeltse Archer érdeklődését. Egy tekintélyhez egy másik tekintélyen át vezet az út. Darla a miniszterelnökkel szerette volna felhívni Archert, de a miniszterelnök a merénylet óta amelyben felesége és gyermekei is életüket veszítették olyan rossz állapotban volt, hogy képtelen volt ellátni a hivatalát.

Üdvözlöm, miniszter úr! mondta Archer. Minek köszönhetem hívását?

Bemutatnám önt valakinek, Archer úr, aki ebben a mostani helyzetben rendkívül fontos lehet.

Archer hozzászólt, hogy azonnali döntéseket hozzon.

Érdekel a találkozó, miniszter úr, de csak egy megfelelően biztonságos helyen jelentette ki késedelem nélkül. És úgy tudom, hogy a Downing Street vagy a Buckingham-palota most nem eléggé biztonságos helyszínek.

Ezzel maximálisan egyet tudok érteni, Archer úr. A kormány már nem tartózkodik a megszokott helyeken, és az uralkodói család is elköltözött. A találkozó vidéken kerül megrendezésre. Rendkívül zártkörű találkozóról van szó. Gondoskodom az ön biztonságáról. Helikoptert küldök önért, Archer úr.

Rendben van, miniszter úr egyezett bele Archer. És mikor ütnénk nyélbe ezt a találkozót?

Elküldöm önért a helikoptert, egy óra múlva.

Ennyire sürgős? csodálkozott el Archer.

Igen, Archer úr. Kérem, készüljön fel. 22 óra 00 perckor ott lesz önnél a helikopter.

Legyen. Készen fogok állni, miniszter úr. Köszönöm szépen. A viszonhallásra, miniszter úr!

Hálás vagyok, Archer úr! Viszonhallásra!

Egyszerre tették le a kagylót. Archer felállt az asztaltól, és hívatta a személyzetet, hogy felkészüljön az utazásra.

4.

TEL-AVIV, IZRAEL

November 11. szombat, zónaidő: 23 óra 48 perc

Tel-Aviv, Izrael fővárosa heves harcok színtere volt, melyben sem a támadók, sem a védők nem ragaszkodtak a szabályokhoz, és nem ismerték a könyörületet. Az első libanoni páncélos hadosztály, amely áttörte az izraeli határt, magával vitt két speciális egységet különleges feladattal. A határáttörés zűrzavarában a két egység, polgári ruhában, izraeli személyazonossággal, leszakadt az izraeli

területre benyomuló seregről, és rövid időn belül elvegyült a zsidó lakosság körében. Mindkét egység atomfegyverrel volt felszerelve. Az egyik négyfős egység célja Tel-Aviv megbénítása volt, a másik nem rendelkezett konkrét földrajzi céllal, csupáncsak annyival, hogy kutassa fel a legnagyobb csoportosulást, és semmisítse azt meg.

Tel-Aviv a támadást követően rendkívül gyorsan felkészült a háborúra. A félháborús állapotból nem volt nehéz átlépni a háborúba. Izraelben mindenki hadköteles, minden férfi és nő, mindenki ért a fegyverekhez. Tel-Avivban egyenlő távolságokban, titkos elhelyezkedésű fegyverraktárakat állítottak fel, melyekből órák alatt felfegyverezhették a teljes lakosságot. Amikor feltűntek a radarképernyőkön az első szír és líbiai repülőgépek, és a lokátorkezelők számára a sebességükből egyértelművé vált, hogy támadás következik, riadóztatták a hadsereget. Két perccel később a közeledő repülőgépek rakétákat lőttek ki. Tizenhét perccel az első rakéták becsapódása után Izrael egész hadserege megindult. A lakosok magukhoz vették túlélési csomagjaikat, melyek gázálarcot is tartalmaztak, fogták a fegyvereiket, és óvóhelyre vonultak, illetve jelentkeztek a parancsnokságokon.

Tel-Avivban egy talpalatnyi békés terület sem volt. A súlyos betegeken, a gyerekeken, és a rájuk vigyázó néhány felnőttén kívül mindenki harcolt. Mindkét oldalon óriási veszteségek voltak. A Keleti Hatalmak Szövetsége nem tartott be semmilyen szabályt a civil lakossággal szemben, sőt kifejezetten hangsúlyt fektetett annak irtására.

Kutuzov jóvoltából a CIA tudott a két különleges feladattal megbízott egység létéről és útvonaláról. Az információt sürgősen megadták a Moszadnak. Az információ továbbítása a CIA-nak majdnem olyan létfontosságú volt, mintha a bomba az Egyesült Államokban lett volna. Két 1 kilótonnás bombáról volt szó, melyek közül az egyiknek, a tervek szerint, Tel-Avivban kell robbannia, és ez a város jó részét romba döntené. Ha ez megtörténik, Izrael nukleáris csapást mér minden körülötte lévő, ellenséges országra. Ez pedig minden szempontból beláthatatlan következményekkel járna. A válaszlépés biológiai fegyver bevetése lenne, amire újabb nukleáris csapás lenne a válasz és így tovább, amíg az egyik fél pusztulása, vagy a rendkívüli veszteségek mindkét oldalon arra nem készítenék a harcoló feleket, hogy tűzszünetben állapodjon meg. A radioaktív felhők és a betegségek pedig megkerülnék a földet.

A Moszad az információk kézhezvétele után két órával már lecsapott az egyik atomfegyverrel felszerelt egységre, tagjait likvidálta, a bombát biztonságba helyezte. Ennek az osztagnak Tel-Aviv romba döntése lett volna a feladata. A másik különítmény a legnagyobb tömörülést kereste. De nem találta. Ez sokkal bonyolultabb feladat volt, mint hitték. Az idő vészesen fogyott, közelgett a robbantás ideje. Szerették volna eljuttatni a bombát Tel-Avivtól délre, mintegy 90 kilométerre onnan, Beér-Sevában, ahol Izrael nukleáris fegyverarzenálja található, de a harcok olyan hevesen és mindenre kiterjedően folytak, hogy képtelenek voltak öt kilométernél messzebbre eltávolodni Tel-Avivtól. Ezért a kis csapat úgy határozott, hogy bombáját Tel-Avivban robbantja fel. Ezzel a döntéssel a Moszad teljesen elveszítette a nyomukat. A Moszad ugyanis túlságosan tájékozott volt, pontosan tudta, hogy a legnagyobb embercsoport, egy Tel-Avivtól tizenhét kilométerre északkeletre lévő, térképen nem jelzett, föld alá épített óvóhelyen volt, amiről azonban a Keleti Hatalmak Szövetsége nem tudott. A Moszad ezen a területen kutatott az atombombával felszerelt egység után, a felszínen, és lent az óvóhelyen is.

A különítmény az egy kilótonnás atombombával felszerelve Tel-Avivban járt, nagyon gondosan

kerülve a harcot. Végül néhány katona csapott le rájuk. Azt hitték, izraeliek, akik a harcok elől menekülnek. Lekísérték őket a főváros kiterjedt óvóhelyére. Itt jóval kevesebben voltak, mint a Tel-Avivtól néhány kilométerre lévő föld alatti városban, de amikor a létszám felől érdeklődtek, és azt a választ kapták, hogy huszonnégyezer, nagyon megörültek, hogy Allahnak tetsző cselekedetet hajthatnak végre.

A négy terroristát jó szívvel fogadták. Ennivalót kaptak, és elszállásolták őket. Ők pedig kerestek egy megfelelő helyet a bombának.

Az egy kilótonnás atombombát élesítették

volna.

Két piros kulcs kell hozzá, hogy feloldják vele a vezérlőpanelt leblokkoló zárat, és működésbe lehessen helyezni a töltetet. A két kulcsot elfordították.

Semmi.

Újra.

Semmi.

Újra.

Semmi.

Újra, újra, újra, újra, újra, újra, újra!!!

Semmi, semmi, semmi.

Nem értették.

Volt egy kis plakett a nyomógombok felett, a hosszúkás, keskeny képernyő alatt, csak hogy oroszul, és ezen a nyelven egyikük sem beszélt, és cirill betűkkel, melyeket egyikük sem volt képes elolvasni.

Az egyik férfi ököllel rávágott a képernyőre, hátha csoda történik, és a bomba beüzemel.

Nem történt csoda.

Újra elfordították a kulcsokat. Először a bal oldalit, utána a jobbát.

Semmi.

Most fordítva: először a jobb oldalit, utána a balt.

Semmi.

Most mindkettőt egyszerre.

Semmi.

Most megint.

Semmi.

Most a balt először, egy másodperccel utána a jobbat.

Semmi.

Most a balt először, két másodperccel utána a jobbat.

Semmi.

Most a balt először, három másodperccel utána a jobbat.

Semmi.

Most a balt

Semmi, semmi, semmi.

Jézus azt mondta, egy mustármagnyi hittel a hegyet el lehet küldeni máshová. A négy férfi azt gondolta, nekik nem egy mustármagnyi, de egy hegynyi hitük van.

Mind a négyen tévedtek.

Hiszen még annyi hitük sem volt, hogy feltöltsék vele a vezérlőpanel lemerült elemeit.

5.

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 11. szombat, 20 óra 15 perc

Az út kocsival Norfolkból Alexandriába mintegy hat óra. Elvileg. Néha még kevesebb is lehet, de szintén csak elvileg. A CIA-nak és a haditengerészetnek Virginia nagyon fontos terület, mert tele van az érdekeltségeikkel, titkos és kevésbé titkos épületeikkel. Éppen ezért lett Virginia annyira fontos a terroristák számára. Mivel a terrorveszély növekedett az államban, a CIA és a haditengerészet jobban odafigyelt. Azon az alapon, hogy amit óvnak, az csak fontos lehet, a védelmi intézkedéseket látva a terroristák mind nagyobb és nagyobb számban érkeztek Virginiába, hogy ott elpusztítsanak valami fontosat.

A klán három kocsival ment, hogy ha az egyik beszorulna valahová, vagy csapdába kerülne, a másik kettőt fegyverként használva kiszabadítsák, vagy a másik kettőbe átszállva folytathassák az utat. Igen jelentős felszerelést vittek, mind fegyverzetben, mind egyéb felszerelésben. A felszerelés nagy része

hátizsákokba került szétosztásra, kisebbik része oldaltáskákba és hastáskákba. Amennyiben a teljes felszerelésüket gyalogosan akarnák cipelni, fejenként hetven kilót kellene vinniük.

A klán közel tíz órája volt úton, és ez alatt a tíz óra alatt, az állandó kerülők és hosszú rejtőzködések miatt, még akkora távolságot sem sikerült megtenniük, mint normál körülmények között egy óra alatt.

A klán fél órája bújt elő rejtekéből, azóta majdnem egy egész kilométert meg tudtak tenni.

Gorkie haladt legelől, figyelte az utat, mögötte a második kocsiban Mörjike és Nicole, a harmadikban, leghátul Nadya.

Le az útról! szolt Gorkie a rádióba.

A három terepjárónak három másodperccel később már nyoma sem volt az úton. Rövidesen egy harminc páncélosból álló konvoj tűnt fel az úton. Négy perccel később támadás érte a konvojt. Minden irányból lőttek mindennel, amivel csak lehetett: gépkarabéllyal, puskával, géppuskával, gránátvetővel, rakétavetővel, aknavetővel.

Négy Apache helikopter tűnt fel az égbolton.

Három fekete terepjárót vettek észre, ahonnét lövéseket adtak le a konvojra.

Azonnal rárepültek a célpontokra.

6.

HÁBORÚS VEZETÉSI KÖZPONT

RAVEN ROCK, PENNSYLVANIA

November 11. szombat, 21 óra 00 perc

Pénteken, november 10-én, délután fél kettőkor az Amerikai Egyesült Államok elnöke olyan hírt kapott, amelytől lelkileg összeomlott.

Az elnök különben kemény ember volt. Egyébiránt a nagy számokat is szerette. A kétmillió dollár például zene volt füleinek. A kétmillióval több szavazat is megdobogtatta a szívét. A kétmillióval kevesebb munkanélküli is mosolyt csalt volna az arcára. Egyébiránt szerette a nagy számokat, de a jelentés, amely az asztalán hevert, kétmillió halottról számolt be. Ennyi ember halt meg az Egyesült Államok ellen folyó terrorháborúban, ennyi amerikai állampolgár; gyerekek, nők, férfiak. A számadat becslésen alapult, de annyi érv támasztotta alá, hogy valóságosnak lehetett tekinteni. Amikor az elnök megkapta a jelentést, a Nemzetbiztonsági Tanács irodájában tartózkodott, ahol éppen értekezlet folyt. Kinyitotta a dosszié fedelét. Egy szám volt legfelül, ami nem tűnt túl nagynak, ha például valaki dollárban kapja meg egy éven át tartó munkájáért, de borzalmasan, iszonytatóan, elfogadhatatlanul nagy szám, ha az Egyesült Államok területén elkövetett terrortámadások számát jelzi, az elmúlt egy hét során: 12 302. A szám megrázta az elnököt, tehetetlen dühöt érzett, és azután meglátta a halottak becsült számát: 2 000 000 fő. Olyan érzés kerítette hatalmába, amilyet korábban soha nem tapasztalt,

és amit leírni sem lett volna képes. Remegni kezdett, a tekintete elhomályosult, felugrott az asztaltól, és kiszaladt a teremből. A jelentés ott hevert az asztalon, először az alelnök kukkantott bele. Megfordult körülötte a világ. Hirtelen leküzdhetetlen hányinger kerítette hatalmába. Az elnök a saját lakosztályába menekült, be a hálósobába. Az ágy felé tartott, de már nem érte el, összeesett, a fájdalomtól eltorzult arccal vonaglott a földön, és zokogott. Amikor egy órával később, úgy-ahogy magához tért, elkeseredés és düh váltakozott benne. Elkeseredés, részben amiért ez az ő elnöksége alatt történik, de ugyanakkor azt se szeretne volna, ha bárki más elnöksége alatt következik be. És ott volt a düh. Nem közönséges harag, nem olyan, amit emberek életük folyamán érezni szoktak. Olyan düh, aminek intenzitását a nyelv eszközeivel nem lehetett igazán érzékeltetni. Úgy érezte, ha itt lenne valaki azok közül, akik ezt az egészet csinálják, akkor egyszerűen letépné a fejét a nyakáról. Egyszerűen letépné. Hogy ez lehetséges-e vagy sem, az egy cseppet sem érdekelte, csak megfogná és letépné. Még várt pár percet, hogy a remegése elmúljon, azután kísétált a lakosztályából, és parancsot küldött a JSTPS-nek.

Azóta eltelt harminc óra.

A Nemzetbiztonsági Tanács, szokás szerint, éppen ülésezett. Ekkor érkezett meg a JSTPS forgatókönyve.

Az elnök úgy kapott utána, mint fuldokló a mentőkötél után.

Találomra kinyitotta valahol. Beleolvasott, de csak néhány sort futott át.

AFGANISZTÁN

Afganisztán területe 650 000 négyzetkilométer. Felszínének 10 százaléka 3 000 méternél, 90 százaléka 600 méternél magasabban fekszik. Afganisztán hadereje rendkívül fejletlen, szervezettsége gyatra, felszerelése-fegyverzete kisszámú és elavult. Afganisztán védelmét gerillák látják el, akik főként barlangokban, mesterséges járatokba vonulnak, és ott táboroznak. A hegyvidék tengelye a Hindukus-hegylánc. Ezen a területen találhatóak a főcélpontok. 3 főcélpont. Koordináták: 1) ERD2345-TCC6744. 2) FGF3421-XXRT1222. 3) TTT899-PPN2390. Hordozóeszköz: légibomba. Bombatípus: plutónium hidrogénbomba. Hatóerő: 20 megatonna. Robbantási szint: felszín. Indoklás: a földfelszíni nukleáris robbanások következtében az ország területének mintegy 83,68 százaléka 6,2-8,1-es erősségű földrengést szenved el, amely elpusztítja a felszín alatti barlangokat és kiépített bunkereket.

Figyelmeztetés: járulékos rengések várhatóak az Afganisztánnal határos országok határ közeli területein. Javaslat: tagadni, hogy a bombák következménye, vagy diplomáciai és gazdasági jóvátételt eszközölni.

Az elnök lapozott.

BAGDAD

1 fő célpont. Koordináta: WHF2998-EAA6888. Hordozóeszköz: légibomba. Bombatípus: plutónium hidrogénbomba. Hatóerő: 20 megatonna. Robbantási szint: 2 km-rel a felszín felett. Indoklás: a

tűzgömb és a léglökések elpusztítják a bagdadi és a Bagdad környéki biológiai és vegyi fegyverek gyártására és tárolására épült létesítményeket (Amarija, Al Fudhalija, Al Kindi, Al Dawrah, Szalman Pak stb. létesítményei, raktárak, gyártelepek).

Az elnök becsukta a 223 oldalas dossziét, majd kinyitotta a legelső oldalon. Itt volt a parancs, amely elindíthatta a folyamatot. Ha aláírja, a Nukleáris Pokol Hadművelet kezdetét veszi.

Az elnök fogta a tollát, és aláírta.

Mehet mondta, és a dossziét a védelmi miniszter elé tolta.

HARMINCADIK FEJEZET

1.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 11. szombat, 21 óra 45 perc

Pontban háromnegyed tízkor kezdődött el a támadás.

Shana két órával korábban kiszúrta, hogy öt ember telepedett a ház köré, és figyelni kezdték a házat. Ebből tudták, hogy valami készül. A nagy csapat, melyet Ackermann hozott össze 368 fegyveres, fél tíz előtt kezdett gyülekezni. Körülzárták a házat, nem volt kiút. A védők felkészültek a közelgő ostromra. A házvezetőnőt, a férjét, a harmincnégy éves fiukat a feleségével, és két, tíz évnél fiatalabb gyerekükkel, Russell két öreg barátjának családját, feleségüket, két fiukat, az ő feleségeiket és négy gyereküket, valamint három öreg barátot, akik fizikailag rossz állapotban voltak, és két testőrt leküldték a pince utca felőli, nagyobbik helyiségébe, ahol tűzifát tároltak. A testőrök állig fel voltak fegyverezve, a férfiaknak pisztolyt adtak, plusz két vadászpuskát, hogy alkalmasint megvédhessék a családjukat és önmagukat. A többiek fegyverkeztek, és felkészültek a harcra. Russell félretette a toloszéket, a közelgő harc heve teljesen magával ragadta, a lábai egyáltalán nem fájtak.

Pontban háromnegyed tízkor kezdődött el a támadás.

Ackermann tisztában volt vele, hogy a házat nem képesek észrevétlenül megközelíteni, mivel másfél tucat kamerát sikerült meglátnia, amikor éjjellátó távcsővel szemrevételezte a faházat. A roham volt az egyetlen lehetőség.

Ackermann 347 fegyveres civilt küldött a házra. Azt mondta nekik, ott van bent Andan, az az ember, aki felelős minden bajukért. Még soha nem látott olyan eszelősen vad rohamot, mint amikor a fegyveresek megindultak. Minden oldalról tüzet nyitottak a házra, azután teherautóval bedöntötték a kerítéseket.

Russell testőrei lövéseket adta le, le is terítették több, mint húsz embert, ami nem sokat számított. A páncéllemezzel megerősített ajtóban bíztak, de hiába.

Amikor a klán elhozta Andant hogy találkozhasson Donovanal, és mindenkit elaltattak altatógázzal, alaposan feltérképezték a házat, és elrejtettek két nagy vászontáskát végszükség esetére. Damien és Shana az ostrom kezdetéig a négy acéllemezzel megerősített, bedeszkázott ablakkal ellátott, földszinti nappaliban tartózkodtak, Russell-lel, két barátjával, öt testőrével és Chaney-vel. Amint eldőrdültek az első lövések, és megindultak a teherautók a kerítések felé, Damien és Shana leléptek. Lerohantak a pincébe, és magukhoz vették a lomtároló helyiségbe, papírdobozok és faládák közé rejtett felszerelésüket.

Mindkét vászontáskában volt egy 9 milliméteres Heckler & Koch MP5 SD3-as, hangtompítós, betolható válltámaszos géppisztoly, hozzá egy háromtokos tártartó teli tárakkal, 9 milliméteres, tizenhét lövetű Glock 17-es pisztoly, pisztolytáska, és egy-egy hátitáska, melyet hevedereivel úgy lehetett a vállra és a derékra rögzíteni, hogy semmilyen mozgásban nem akadályozta viselőjét. A tártartót és a pisztolytáskát felcsatolták a derékszíjukra, a hátitáskát a hátukra vették, és géppisztollyal a kezükben visszamentek a nappali szobába.

Dr. Russell, kérem, jöjjenek velünk mondta Damien, amikor beléptek a szobába.

Hát ez meg mi? meredt rájuk az egyik testőr. Azonnal tegyék le a fegyvert!

Éppen ostromolják a házat. Mindenkire szükség van, aki ért a fegyverhez. És mi értünk hozzá tájékoztatta Shana.

Nem érdekel! Tegyék le a fegyvert azonnal!!! üvöltötte a testőr, és az M-16-osát Damienre fogta.

A többi négy testőr, akik a szobában tartózkodtak, követték példáját, és fegyvert fogtak a ninjákra. A legközelebbi testőr öt, a legtávolabbi hét méterre állt a ninjáktól. Damien és Shana fegyvereinek csöve a földre mutatott.

Dr. Russell, megmondaná a testőreinek, hogy egy oldalon állunk? kérte Damien Russellt, aki egy .45-ös félautomata pisztollyal játszott.

Az urak különlegesen képzett testőrök, akik meg tudják oldani ezt a problémát mondta Russell békítő hangon.

Köszönjük, hogy segíteni akarnak, de nincs rá szükség. Kérem, tegyék le a fegyvert, minden rendben van.

Egyáltalán nincs rendben mondta Damien. Ha vet egy pillantást a monitorokra, láthatja, hogy kint több százan vannak; több száz felfegyverzett ember, akik be akarják venni ezt a házat. És be is veszik. Csak idő kérdése. Fegyverzetüktől és tudásszintjüktől függően másodpercek vagy percek választanak el minket ettől.

Épp akkor beszéltem Billel, amikor maguk elmentek a fegyverekért tájékoztatta őket Russell. Bill máris intézkedett. Ideküld két Apache helikoptert. Azok majd szétzavarják a csöcseléket.

Letenni a fegyvert! Azonnal! Ne mondjam még egyszer! ordította a testőr, aki a Russell házában

tartózkodó testőrség vezetője volt.

Dr. Russell! Kérem! Szóljon a testőreinek, hogy ne velünk foglalkozzanak! emelte fel a hangját Damien.

Golyók és sörétszemek csapódtak az ablakokba, de a páncéllemezt nem tudták átütni.

Tegyék le a fegyvereiket, kérem mondta Russell barátságos mosollyal az arcán. Senki sem tartózkodhat fegyverrel a környezetemben. Sok ellenséget szereztem már életemben. Kérem, értsék meg.

Több száz fegyveres van kint emlékeztette Damien. Túlságosan fel vannak hergelve ahhoz, hogy az elszenvedett veszteség hatására lelassuljanak, vagy visszavonuljanak. És túl sokan vannak ahhoz, hogy kívül bírjuk tartani őket. Tehát betörnek. És ahhoz is túl sokan vannak, hogy itt bent elbánjunk velük. Az Apache-ok pedig nem alkalmasak sem tömegek felosztatására, sem tűzoltásra.

Russell erre felkapta a fejét.

Tűz? Milyen tűz?

Ez egy faház mondta Damien. Tehát kínálja magát, hogy felgyújtsák egy ostrom során.

Aki felmeri gyújtani, azt magam nyírom ki! jelentette ki Russell eltökélten.

Nem mondom még egyszer! Letenni a fegyvert!!! süvöltötte a testőrök főnöke. Lassan elindult előre, mire társai ugyancsak elindultak a ninják felé.

Damien a testőrparancsnok szemébe nézett.

Kint van elég ellenség mondta. Ne akarja, hogy bent is legyen.

Fegyvert letenni!!! Tűzet nyitok, ha két má

Nem tudta folytatni.

Damiennek elege lett abból, hogy fegyvert fognak rájuk.

Amikor valaki golyóálló mellényt vesz fel, nem érzi magát túl nagy biztonságban, hiszen szabadon van a feje, a karja és a lába. De amikor olyan emberekkel áll szemben, akiken golyóálló mellény van, és szabadon van a fejük, a karjuk és a lábuk, az kiesése a célpontok közül óriási traumát okoz, mert az a törzs a legkönnyebb célpont. Ha a szemben állóknál csőre töltött, célra tartott fegyver van, és a golyóálló mellény kiegészül arcvédős rohamsisakkal, valamint here-, felsőcomb- és karvédővel, akkor az ellenfél szinte leküzdhetetlen. Damien és Shana nagyon jól ismerték a védőfelszereléseket, és tudták, hogy a testőrök golyóálló ruházata a létező legjobb minőségű. Sem a géppisztolyuk, sem a pisztolyuk nem tudta átütni a mellényt és a sisakot.

Damien dühösen a földre dobta a géppisztolyát. Shana is ledobta a fegyvert.

A testőrök egyre közeledtek.

Dr. Russell! Szóljon az embereire! kiabálta Damien.

Mr. Chaney, kérem! fordult Shana Chaney-hez. Magyarázza el, hogy

Kezeket a magasba!!! üvöltötte a testőrparancsnok.

Dr. Russell! Értse meg, hogy szükségük van ránk! hadonászott Damien a kezével, de Russellt nem lehetett meggyőzni.

Feküdj a földre!!! ordította az egyik testőr.

Damien szembefordult a testőrparancsnokkal. Ha géppisztolyt vagy gépkarabélyt is használtak és pisztolyt is, akkor azt a bal oldalra helyezték. Damien a bal kezét rátette a pisztolytáskájára, a jobbot a testőrfőnök felé nyújtotta, mintha megálljt akarna inteni.

Nem veheti el a fegyverem! Szükségem van a pisztolyomra! Ostromolják a házat, szükségem van fegyverre!

Feküdj a földre!!!

Mr. Chaney, kérem, szóljon már rájuk! kiabálta Shana.

Mindeközben kintről lőtték a házat, és feszítgetni kezdték a bejárati ajtót, a többi testőr az ablakokból tüzelt, lent a pincében pedig egy tonna tűzfából építettek fedezékeket.

Feküdj!!!

Shana is lefogta a pisztolyát, hogy ne tudják elvenni.

Két testőr Damienhez ment, kettő Shanához, az ötödik egy lépéssel hátrébb, nagyjából a két ninjától egyenlő távolságra állt meg.

Értsék meg, nem lehetünk fegyver nélkül! kiabálta Shana.

Nélkülünk mindannyian itt halnak meg! ordította Damien.

A testőrparancsnoknak elege lett. A fegyvere csövét Damien arcába nyomta, ballal elengedte a gépkarabély csövét, és megragadta Damien kezét, amely a pisztolyon nyugodott.

Ugyanekkor a másik testőr előrelépett, hogy puskatussal gyomorszájon vágja Damient, és a földre vigye.

Shana arcába is fegyvercsövet nyomtak, és az egyik testőr ráfogott a bal kezére, amellyel a pisztolytáskát védte, hogy ne fegyverezzék le.

Minden csodásan elrendeződött.

Az öt testőr már halott volt, csak még nem tudták. A formaságok megölésük még hátravolt.

Ez valamivel kevesebb, mint két másodpercet vett igénybe.

Annak a testőrnek, aki egy lépéssel a többiek mögött állt, volt ideje löni, és három golyót repített a falba.

A rohamsisak hátulja a tarkó alá érhet, a golyóálló arcvédőüveg az áll alá érhet, de a nyak nem lehet merev golyóálló réteggel védett, mert akkor nem tud mozogni a fej. Ugyanez a helyzet a herék melletti belső combterülettel, melyet ha befednek golyóálló lemezzel vagy szövettel, nem tud mozogni a láb; ha a hónaljban és a könyökben van befedés, nem tud mozogni a kar.

Mindezeket meglőni, harci körülmények között, tulajdonképpen nem lehetséges.

Ezen okokból a golyóálló ruházattal alaposan felszerelt ellenféllel szemben a legjobb taktika, hogy közel kell engedni.

A legjobb fegyver pedig: a kés.

Színleléssel, hangokkal, mozdulatokkal, arckifejezéssel, tekintettel elterelni a figyelmet, és közben higgadtan kivárni az alkalmat, és amikor eljön, azonnal, és iszonyatos sebességgel cselekedni ősrégi ninja módszer.

Damien és Shana annyira összeszokott csapat volt, hogy szinte már telepátikus kommunikáció volt közöttük, értették egymást egyetlen lélegzetvételtől, egy ujjmozdulatból, egy arckifejezésből, egy testtartásból, egy tekintetből, és még ezernyi más dologból. Shana tudta, hogy Damien mire készül. Mindig tudták, hogy mire készül a másik.

A testőrparancsnok nem volt képes felfogni, ami történt. Valami furcsa, távoli, tompa érzés, valahol a nyaka és a válla környékén, közelebből meg nem határozható helyen. Mintha álmodna. Damien egyszer csak nem volt ott, és a parancsnok nem értette, hogy történhetett, és hová ment. A másik testőr, aki éppen ütéshez készült, és ezért hátrahúzta a fegyver csövét, és elvitte Damien testéről a célt, szintén nem sokat értett az egészből. Damien ellépett mellette, és ő nem tudott megmozdulni, hogy elkapja, vagy utána forduljon, és lássa, hová megy, és mit csinál. Valami tompa, távoli érzés a fejénél, talán egy kicsit lejjebb, és azután minden olyan álomszerűvé vált.

Shana torkon szúrta a két testőrt, aztán megindult előre. Fél méterrel közelebb volt az ötödik testőrhöz, mint Damien, de másfél méterrel közelebb Dr. Russellhez is. Russellnél fegyver volt, vele kellett törődnie.

Az utolsó testőr reflexszerűen meghúzta a ravaszt. Három lövedék szállt nagy sebességgel a falba.

Ekkor Shana kirúgta Russell kezéből a pisztolyát. Damien a hóna alatt tüdön szúrta az ötödik testőrt, félresöpörte a gépkarabélyát, és a nyakába küldte a kétélű pengét.

Chaney csak állt a falnál, és nézett kifelé a fejéből. Öt ember halt meg a szeme láttára. És hogyan haltak meg? Rosszul volt. Nem tudta, mit fog most tenni Andan két embere, most, hogy ennyire bevadultak.

Az öt testőr halottan feküdt a földön. Dr. Russell fegyvertelenül, fájdalmas arckifejezéssel nyögött a földön: Shana hátulról egy kézzel fojtotta, másik kezével a jobb karját feszítette ki. Russell két idős barátja a földön feküdt; Damien az ötödik testőrt vágta hozzájuk, aztán lefegyverezte őket.

Most pedig elmegyünk innét, mert ha nem tesszük, valamennyien itt halunk meg szólalt meg Damien nyugodt hangon.

Russell és Chaney mentek legelől, mögöttük Russell két barátja, majd Damien a géppisztolyával kísérte őket. Lementek a pincébe, közben Shana néhány töltetet helyezett el, hogy beomlaszthassa a pincét, és ezzel nyerjen pár percet. Éppen akkor törték be a bejáratí ajtót, amikor becsukta maga mögött a pince ajtaját.

Ackermann és emberei páholyból nézték az eseményeket. Arra vártak, hogy elüljön a harc, és bemehessenek átkutatni a házat, mielőtt felgyújtják az egészet. A szemük előtt özönlött a házba legalább ötven ember. Négyen éppen egy ablakot vertek szét, és másztak be rajta.

Shana robbantott. A pincelépcsőre egy tonna törmelék omlott. A házba betörő fegyveresek nem törődtek a pincével. Az első emeleti lépcsőn két testőr keményen tartotta magát. Mindenki, aki lábát a lépcsőre tette, golyót kapott a fejébe vagy a szívébe. Már tizenegy halott feküdt a lépcső alján. A két testőr tartotta magát, de csak idő kérdése volt, hogy mikor ölik meg őket. Mert nem volt kiút semerre. Több száz ember vette körül a házat, és nem volt semmiféle titkos kijárat, csak két bejáratí ajtó, egy nagy elöl, és egy kicsi hátul. A kicsit éppen ebben a pillanatban törték be, hogy hátulról is bejöjjön ötven ember.

Nyissátok ki, én vagyok az! kiabálta Russell a pincében, a tűzifaraktár előtt.

Kinyílt az ajtó, egy golyóálló mellényes, rohamsisakos, gépkarabélyos testőr tűnt fel.

Minden oké, Tommy! mondta Russell.

A testőr kitárta az ajtót.

Jöjjenek be, Dr. Russell! Egész pofás kis állást hoztunk itt össze a fiúkkal! mutatott be.

Russell bekukkantott a raktárba. Valóban jól nézett ki. Az apróra vágott fát alakzatban halmozták fel, hogy a lehető legnagyobb védelemre tegyenek szert.

Szép ismerte el Russell.

Keményen dolgoztunk, Dr. Russell! mondta a testőr büszkén.

Russell, két öreg barátja, és Chaney beléptek. Damien megfogta Chaney karját, és visszahúzta. Shana futva közeledett.

Figyeljenek ide! mondta Damien fennhangon. Nyugodjanak meg! Ostromolják a házat, és bármelyik pillanatban felgyújthatják, de van egy mód, hogy kijus

Russell futásnak eredt a legközelebbi farakás felé, és teli torokból felüvöltött.

ELLENSÉG!!!

Russell két barátja földre vetette magát.

A testőrök azonnal kapcsoltak.

Damien a géppisztoly csövét az ajtóban álló testőr nyakának nyomta, az arcvédőüveg alatt, és meghúzta a ravaszt. A nagydarab férfi agya beterítette a rohamsisak belső, energiaeinyelő rétegét.

Shana félrerántotta Chaney-t, a fal takarásába, és durván lelökte a földre.

Damien földre vetette magát. Két embert látott, aki veszélyes lehetett. Az egyik egy testőr, a másik a házvezetőnő fia, akinél vadászpuska volt, és éppen Damien felé emelte a csövét. Damien nem várta meg, amíg elsüti a fegyvert, és a fickón nem is volt semmilyen védőfelszerelés. Három golyó tépte fel a mellkasát a bal oldalon. Hátrarepült, a puska kiszállt a kezéből.

Damien félregurult, golyók csapódtak a földbe, azon a ponton, ahol az imént feküdt. Chaney és Shana voltak az ajtó jobb oldalán, Damien a balon. Shana bedobott négy kézigránátot a tűzifaraktárba.

GRÁNÁÁÁÁT!!! üvöltötte a testőr, aki Damienre lőtt.

Örült mozgólódás kezdődött, mindenki a legjobb fedezék mögé vetette magát, korát és fizikai állapotát meghazudtoló fürgeséggel.

Damien átgurult az ajtó előtt Shana és Chaney oldalára. Felrántották Chaney-t, és futásnak eredtek.

A négy kézigránát nem volt kibiztosítva. Bár Shana abban a pillanatban tudta, hogy mindenki; rajtuk, hármukon kívül mindenki, itt fog meghalni, amikor Russell elordította magát, hogy ellenség, csak ijesztésnek szánta a gránátokat, nem vette volna a szívére, ha fegyvertelen embereket, gyerekeket öl halomra.

Russell házának nyugati oldala nézett az utcára. Itt volt a ház a legnehezebb, mert ide épület a díszes homlokzat. A ház alatt öt méter mély, 11×11 méteres pince volt, amelynek oldalait öt centi vastag betonréteg fedte, melyre végig pácolt farostlemezeket építettek, mert Russell viszolygott a betontól. A pincét kemény, gyökerektől teletűzdelt földbe ásták. A ház alapterülete 79 négyzetméterrel nagyobb volt, mint a pincéé, erre azért volt szükség, hogy a függőleges tartópillérek ne a pince földéjére épüljenek, mert az jelentősen elgyengítette volna a felépítményt, és adott esetben a ház beomolhatott volna a pincébe. Így azonban, ennek esélye majdhogynem nulla volt, hiszen a teher nagy részét a falak hordozták, a pince földéjének nyolc darab harminc centi vastag keresztgerendája pedig rendkívül erős volt; elég erős ahhoz, hogy az összes többi keresztgerendát és a bútorokat is simán megtartsa. Az egyetlen dolog, aminek nem tudott ellenállni, az a tűz volt.

Russell pincéjében hét helyiség volt, a legnagyobb az italraktár, a legkisebb a tisztítószeres raktára. A tűzifaraktár és az italraktár, amiben hordók és palackok sorakoztak, a nyugati oldalon helyezkedett el. Egy tűz esetén ez az oldal omlik be elsőként. A műhely és az irodaszerek raktára a keleti oldalon volt. Damien és Chaney a műhelybe rohant, Shana az italraktárba.

Hordjuk ki a festéket! mutatott Damien a polcokra a műhelyben.

Chaney-vel ketten nekiálltak kicipelni a festékesdobozokat a főfolyosóra. Egyszerűen csak eldobták őket a tűzifaraktár irányába.

Eközben Shana az italraktárban készítette elő a helyszínt. A hátitáskájából kihúzható válltámaszos, nyolccsövű szigonypuskát vett elő, ami még kihúzott válltámasszal is jóval rövidebb volt a szokványos szigonypuskáknál, a szigonya pedig a standard bűvárszigonynál. Minden egyes szigony tizenöt dekagramm robbanóanyagot, gyúanyagot vagy gázampullát tartalmazhatott. Ötven méter távolságig lehetett biztonsággal használni, fára, vagy sima kőfalra. A szigony beleállt, és ott tartotta a robbanóanyagot, vagy más preparátumot, melyeket távirányítással vagy időzítővel lehetett aktivizálni. A Hattori Klán mérnökei a Sutemi nevet adták az igen hasznos eszköznek, amely japánul vetődést jelent. Aki már nyomta meg a rádiódetonátort, annak nem kellett magyarázni, hogy miért lett ez a neve. Az italraktár mennyezetén öt keresztgerenda látszott, Shana mindegyikbe belelőtt egy szigonyt.

Damien és Chaney mindent kidobáltak a műhelyből, ami veszélyes lehetett volna. Damien félreráncigálta a műhelyasztalt, és felborította, majd egy egész teli tárat beleeresztett a fal faborításába az asztal helyén, hogy könnyebb legyen leráncigálni a falról. Baltát dobott Chaney-nek, és nekiestek leverni a farostot a betonrétegről.

Eddigre a tűzifaraktárban rájöttek, hogy a gránátokkal valami baj van, majd az egyik testőr előmerészkedett, és megnézte őket. Rájött, hogy nincsenek kibiztosítva. Azt hitte, a ninják idegességükben elfelejtették kirántani a biztosítószeget, és lerázni a biztosítókengyelt. A testőr elnevette magát. Felkapott három kézigránátot, és kiment a folyosóra.

Shana éppen ekkor lőtt fel egy szigonyt a folyosó felett húzódó keresztgerendára. Észlelte, hogy valaki kilép a folyosóra.

A testőr megörült a nagy fogásnak.

Legnagyobb meglepetésére Shana nevetett.

Erre bedühödött. Kirántotta a biztosítógyűrűt a gránátból. Shana eltűnt a műhelyhez vezető folyosón. A testőr lépett egyet előre, lerázta a kengyelt a gránátról.

A robbanás hatalmas erővel a falhoz vágta, és letépte a jobb karját és a jobb lábát.

Shana mosolygott, és a fejét csóválta. Eddig tizenheten ették meg a trükköt a gránátokkal. A Shana által használt kézigránátoknak 4,5 másodperces volt az időzítésük. A biztosítókengyelt az, ami elindítja az időzítőt, a biztosítógyűrű csak odafojja a kengyelt. Shana mindig vitt magával néhány öngyilkos-gránátot, ami a saját találmánya volt: abból állt, hogy legyengítette a késleltetőt, így a

gránát 4,5 másodperc helyett 0,2 másodperc után robbant fel, azaz nagyjából azonnal, amint a kengyelt eltávolították. Shana úgy használta a gránátot, hogy ijesztésként bedobta valahová, bent előbb-utóbb rájöttek, hogy nem volt kibiztosítva, és amikor vissza akarták dobni, véget ért a játék.

Shana plastik robbanóanyagot ragasztott a betonra, aztán robbantott. A betonréteg leomlott egy 2×2 méteres területen. Damien kiment örködni a folyosóra, Chaney pedig a megadott módon félrehordta a műhely berendezését. Shana teleszkópos bombatelepítő botot vett elő, és kihúzta teljes hosszába, ami három méter volt. Egy fekete műanyag dobozt vett ki a hátitáskájából, levette a fedelét, és letette a földre. Kétszáz darab, szilveszteri petárda méretű és alakú, úgynevezett ásóbomba volt benne. Az ásóbomba olyan bomba, melyet alig-alig lehet robbanóanyagnak nevezni, a detonációja túlságosan lassú ahhoz, hogy komoly kárt tegyen keményebb anyagokban, viszont kiszárítja és megdobja a földet, vagyis gyors és viszonylag csendes ásáshoz a legkiválóbb eszköz.

Shana másfél perc alatt bedugdosott a pince falát képező földbe tizenkét ásóbombát, majd felrobbantotta őket. A száraz homok peregni kezdett ki a falból. Shana és Chaney lapátokkal estek neki, és félrehordták a homokot.

Shana ekkor hallotta meg először a tűz hangját. Rövidesen érezte is a melegét.

Amikor Damien bement a műhelybe egy perccel később, már mindhárman hallották, ahogyan ropog fent a tűz a fejük felett. Ekkorra volt egy egyenetlen magasságú, de egy méternél sehol sem alacsonyabb, és három méter hosszú hasadék a falban, amely a ház háta mögé vezetett.

Menjünk be mondta Damien.

Shana ment előre, utána Chaney, majd Damien.

Mi lesz Dr. Russell-lel és a többiekkel? kérdezte Chaney. Vannak gyerekek közöttük

Tudom mondta Damien szomorúan. A képességeink végesek. Semmilyen módon nem tudjuk őket megmenteni. Együtt kellett volna működniük velünk, akkor ment volna. De így nem. Harcolhatnánk velük, megölhetnénk mindenkit, akinél fegyver van. Gondolja, hogy miután megöltük a védelmezőiket, jönnének, és segítenének nekünk ásni? Dehogy. Csak sikoltoznának vagy apatikusan merednének maguk elé. Ennyi volt, ez egy lejátszott meccs.

Chaney a tenyerébe temette az arcát.

Az istenit! Nem értem Steve-et, miért nem hallgatott ránk? Nem értem.

Shana kihúzta a rádiódetonátor antennáját. Chaney észrevette.

Elevenen elégnek? kérdezte. Senki nem válaszolt, mégis tudta, hogy igen. A tekintély istenem! Nem volt tekintélyük a szemükben, ezért nem hallgattak magukra És inkább elégnek Istenem! Nem lehetne nem lehetne valahogyan hogy legalább ne szenvedjenek Chaney szeme könnybe lábadt, ahogyan arra gondolt, hogy az a sok ember ott a pincében hogyan fog meghalni.

Shana felkapcsolta a fejlámpáját. Damien és ő összenéztek. Shana nemet intett a fejével. Már nincs

idő.

A mennyezet irányából fehér füst jött le.

Hallják? Valamit tegyünk már valamit, nem értik? Nem lehet Chaney szeméből patakzni kezdtek a könnyek. Húsz éve nem hullatott könnyet semmiért. Kérem! Valamit muszáj tenni, nem éghetnek ott bent!

Folytasd tovább! mondta Damien Shanának. Visszamegyek.

Nincs már idő csóválta a fejét Shana.

Nem éghetnek bent! erősködött Damien.

Nincs idő! Oda kell érned, ha állnak a folyosón, le kell küzdened őket, ha csukva az ajtó, be kell törnöd, és be kell dobnod az össze gránátodat. Ezer az egyhez, hogy összejön, és időben vissza is érj. A legfelsőbb kaszttal van dolgunk, nem vállalhatunk felesleges kockázatot. Ha nem robbantok időben, és a ház itt is beomlik, akkor végünk van. Legalább fél óra kell ahhoz, hogy biztonságba kerüljön. Előbb-utóbb ezen az oldalon is be fog omlani a ház, de kell az a fél óra, hogy túléljük!

Damien tudta, hogy Shanának igaza van. Mégis habozott. Shana látta a szemén. Nem kockáztathatta meg, hogy Damien elinduljon. Nem várt tovább, azonnal robbantott.

A szigonybombák két másodperces időkülönbséggel robbantak fel. A pincét a földszinttől elválasztó födém beomlott. A ház már lángokban állt, fent senki sem élt. A robbanások miatt eltörő keresztgerendák hatására hirtelen megváltozott az épület statikus tömegegyensúlya, és a ház nyugati fala kidőlt az utcára.

Damien elővette a tűzoltóponyváját, ami egy kétszer két méteres, alul fehér, felül ezüstszínű ponyva, amely magas hőmérsékletet, 1 600 Celsius-fokot bír ki fél óráig, utána elolvad. Ezüst színével kifelé, belülről, a hátitáskájában lévő szögekkel rögzítette a hasadék szájára. A ponyvának csupán az a dolga, hogy kint tartsa a hőt, amíg dolgoznak. Még előre kellett törniük három méter, még hozzá felfelé, 75-80 fokban, ott kis vackokat vájnak a földbe, teleszkópos légzőbotokon keresztül lélegeznek, melyeknek a felső húszcentis része, több színben cserélhető, hogy az a néhány centiméter, ami feljut a talajra, beleolvadjon a környezetébe. Shana és Damien kiképzésének része volt, hogy két méter mélyen a földben, mozdulatlanul töltöttek el egy teljes napot légzőcsövön át lélegezve.

Shana adott egy védőszemüveget Chaney-nek.

Biztosan lesz néhány bogár, giliszták satöbbi mondta. Ne törődjön velük, úgysem tesznek kárt magában. Adok kesztyűt, és egy kapucnit is, meg egy csövet, amin keresztül kap majd levegőt fentről. Ne mozogjon, ne aludjon el, és ne essen pánikba. Ha erre képes, nem lesz semmi baj.

Biztos, hogy működik? kérdezte Chaney.

Igen. Már sokszor csináltuk.

Chaney bólintott. A barátja, Steve Russell, jutott az eszébe, meg a gyerekek ott hátul, a tűzifaraktárban.

Mi lesz velük? kérdezte.

Amikor rájönnek, hogy nincs kiút, agyonlövik a gyerekeket és a nőket. És végül saját magukat is felelte Shana.

Ez ez iszonyú nyögte Chaney falfehéren.

Az mondta Shana, aztán nekiállt ásóbombákat elhelyezni. Most az volt a legnagyobb gondja, hogy túléljék a tüzet, a második legnagyobb gondja pedig az, hogy vajon Donovan miként fog reagálni a hírre, hogy meghalt a mentora.

2.

DR. RUSSELL HÁZA

ALEXANDRIA, VIRGINIA

November 11. szombat, 23 óra 40 perc

Mire Gorkie-ék nagy nehezen eljutottak Russell házának utcájába, a tűz vörösre festette az eget. Nem kellett sokat találgatni, hogy vajon mi az, ami ég. A ház közelében félreálltak. Az épület köré hatalmas tömeg verődött, katonák, civilek vegyesen, mindenki a tüzet bámulta. A ninják nem aggódtak Shana és Damien biztonságáért, mivel mindketten alapos tűzismereti kiképzést kaptak, és mert a ház pozíciójából egyértelműen látszott, hogy ismereteiket használták is.

Nadya és Mörjike elvegyültek a tömegben, és hallgatták a véleményeket. Többen is azt mondták, hogy Őrült Andan a házban volt, bennégett. Néhányan üdvívalgásban törtek ki. Nadya kiszúrt egy körülbelül húsz emberből álló csoportot, akikről lerítt, hogy CIA-ügynökök. A terepjáróik, a ruházatuk, a fegyvereik, a testtartásuk, ahol álltak, és ahogyan az eseményeket nézték, Nadyában azt a benyomást keltették, hogy CIA-ügynökök. Biztos helyről távcsővel szemügyre vette őket, hátha ismer valakit. Egyiküket sem ismerte, de megfigyelte, hogy egy főnökként viselkedő férfi bal kezéről hiányzott két ujj: a kisujj és a mutatóujj.

A tűzzel senki sem törődött. Senki sem oltotta. Nem jött tűzoltóautó, sem helikopter. A bámészkodók között pedig terjedt a hír: Őrült Andan halott!

A biztonság kedvéért néhányan azért még rálöttek a ház lángoló maradványaira.

3.

NEW YORK-I ÉRTÉKTŐZSDE, WALL STREET

NEW YORK

November 12. vasárnap, 01 óra 40 perc

A Wall Street egykor oly forgalmas épületei ma kongtak az ürességtől. Egyik-másikban volt egy kis létszámú őrség, hogy megvédjék az ingatlant a betolakodóktól, de többnyire behúzódtak valamelyik hátsó, földszinti helyiségbe, nehogy eltalálják őket a golyók, melyeket kintről lőttek be a feldühödött állampolgárok. Az Értéktőzsde épületébe még egy kézigránátot is behajított valaki, egy nappal a világgazdaság összeomlása után.

A szükségállapot bevezetése után a hadsereg bevonult a stratégiai fontossággal bíró városokba, és az utcák elnéptelenedtek. Egy-egy páncélos állt a Wall Street mindkét végébe, a lövöldözések is elmaradtak, és mivel hivatalosan már egyik épületben sem folyt a munka, a terroristák nem hajtottak végre akciót ezen a környéken.

Néhány irodában azonban még mindig dolgoztak, igaz, csak nem hivatalosan, ablaktalan irodákban, ahonnan nem szűrődött ki fény és hang az utcára, nehogy odacsалjon valakit. Ez a néhány ember a Huston-folyóval párhuzamosan futó West Streetről érkezett egy titkos alagúton. A nosztalgia vitte őket vissza irodáikba, ettől a nem túl gyakorlatias érzéstől vezérelve hajlandóak voltak egy kicsit kockáztatni. Olyasfajta kockázat volt ez, amellyel a Wall Streeten szokványos esetben nem kellett számolni.

Az Értéktőzsde kiégett kapujú épületének vastag kőfalai mögött egy tágas, kényelmes irodában öt férfi dolgozott. Lázasan dolgoztak, egyfolytában számításokat végeztek, hosszú számsorokat írtak a számítógépbe, majd nyomtattak ki méter hosszúságú papírlapokra, hogy eredményeiket összeveassék, kiértékeljék, és kezdjék előlről az egészet. Még nem voltak elégedettek.

Az összes rendelkezésükre álló arany mennyisége alapján az arany unciánkénti árát számolták. Ők határozták meg ezt az árat, de alapos számításoknak kellett megelőznie. Tudniuk kellett, hogy egész pontosan mekkora mennyiségű aranyat birtokolnak a világ kormányai, tételesen; hogy melyik kormány mennyit, azután a lehető legpontosabban meg kellett becsülniük, hogy mennyi arany lehet magánkézben; majd az arany ismert és becsült mennyisége alapján meg kellett határozni az alapárakat: hány aranydollárt vagy aranycentet érjen egy tonna első osztályú búza, mennyit egy tonna első osztályú nyersvas, mennyit egy kilowatt energia, és így tovább, és így tovább.

Ugyanebben az időben ugyanezen dolgoztak a londoni City bankárai is.

4.

FÖLDKÖZI-TENGER,

CIPRUSTÓL 140 KM-RE DÉLRE

November 12. vasárnap, zónaidő: 10 óra 00 perc

A szövetséges csapatok visszahúzódtak. A hajók odébbálltak, a repülőgépek eltűntek a légtérből.

Az arabok azt hitték, győztek, a NATO megijedt, és most elszaladt. Allah nevét kiabálták.

Allah a legnagyobb!

A Moszadot tájékoztatták a térségben bekövetkező eseményekről. Az izraeli védelmi erők, ha lehet, még keményebb ellenállást tanúsítottak, hogy megvédjék az országukat, de ezt az ellenállást a Földközi-tengerhez közeli területre összpontosították. A támadó sírek és libanoniak azt hitték, visszavonulnak.

Kuvait is megkapta a hírt. A kis ország iraki megszállás alatt állt, a lakosok többsége táborokba húzódott. Röviddel a határidő előtt a hír, a legnagyobb titokban, megérkezett, és a táborokban terjedt.

A USS Scully is hátrébb helyezte állását, de maradt a térségben, megfigyelőnek. A hajón nukleáris riadót rendeltek el, mindenkinek kiosztották az egyéni védőfelszerelést, a hajó visszarendelt minden gépet, és amire várhatóan nem volt többé szükség, azt levitték a fedélzet alatti hangárba. A radarok az iraki és az iráni vadászokat figyelték, de azok vagy nem léteztek már, vagy valahol máshol volt dolguk.

Egy Ohio osztályú ballisztikus rakétákat hordozó atom-tengeralattjáró érkezett a Perzsa-öbölbe, két Los Angeles osztályú támadó tengeralattjáró kíséretében, melyek a védelmét látták el. A Földközi-tengeren négy Ticonderoga osztályú irányítotttrakéta-hordozó cirkáló jelent meg. Görögországban tizenhét B-52-es stratégiai nehézbombázó állt készenlétben.

Hat kémműhold tartotta szemmel a térséget. Az IONDS Központban élő egyenesben nézték a felvonulást.

A Földközi-tengeren, Ciprus partjai közelében egy Los Angeles osztályú tengeralattjáró merült fel a mélyből. Ezen a tengeralattjárón tartózkodott a Nukleáris Pokol Hadművelet helyszíni irányító bizottsága. A főparancsnok, Thomas Henner tábornok elküldte az arab térségbe, minden azon a területen használt frekvencián, a szövetséges haderő ultimátumát.

A NATO tagországai, a Független Államok Közössége, Kína, India, Japán, Ausztrália és az ENSZ egyetértésével, az alábbi ultimátumot intézem a Keleti Hatalmak Szövetsége vezérkarának. A nukleáris fegyverzetet, melyet Oroszországtól kaptak, Oroszország segítségével visszaszereztük. Önök magukra maradtak, egyedül vannak az egész világ ellen. Örökre elégünk van a terrorizmusból, amelynél nem létezik gyávább és ocsmányabb fegyver sehol a földön. Önök minket kiáltottak ki a Gonosznak, olyan vádakkal illettek minket, melyeknek ha csak a tizede igaz lenne, az önök országaiban már régen nem lenne élet. Most egy ultimátumot intézek önökhöz. Hamarosan műholdfelvételeket kapnak, hogy tisztában legyenek annak valóságtartalmával, amit most mondok. A térségben több mint ötszáz légi harcra felszerelt repülőgép áll készen, hogy minden légi járművet lelőjön, amely megpróbálja elhagyni az önök országait. Mint tapasztalták, a haderőnk visszahúzódott. Ezt minden bizonnyal azzal magyarázták, hogy legyőztek bennünket. Nem egészen erről van szó. Nukleáris csapást rendeltünk el az önök országai ellen. A csapásmérő haderő felvonult. Huszonnégy óra gondolkodási időt kapnak, egyetlen perccel sem többet. Vissza kell vonniuk a terroristáikat, véget kell vetniük a terrorháborúnak. Amennyiben ez holnap, november 13-án, hétfőn, 10 óra 00 percgig nem történik meg, megsemmisítő nukleáris csapást mérünk az önök országaira. Önök állandóan arról beszélnek, hogy a népükért harcolnak. Itt az idő, hogy ezt bebizonyítsák. Lássuk, igaz-e? Huszonnégy óra áll a rendelkezésükre. Ha az idő letelik, és nem kapitulálnak, az önök országait eltöröljük a föld

színéről. Ha azt hiszik, hogy túléljük a hidrogénbombák és atombombák záporát, akkor piszkosul tévednek.

Abu Szahaf olyan fokú döbbenetet érzett, amihez nem ismert foghatót. Szentül hitte, hogy bármit megtehet, és őt soha senki nem próbálja majd leállítani. Tévedett. A szörnyűségek azzal vették kezdetét világverő hadjáratán, hogy az elfoglalt török NATO-támaszponton egy szál nukleáris fegyver nem volt. Ráadásul a támaszpontot az éjjel vissza is foglalták. Aztán befürdött az egész orosz nukleáris arzenállal, mert egyetlen bombát sem sikerült felrobbantaniuk. Ráadásul az oroszok is kiugrottak, és csúnyán cserbenhagyták a világ megleckéztetésében.

Abu Szahaf valamelyest felocsúdott, üzenetet küldött minden frekvencián.

Ártatlan emberek millióit akarják elpusztítani? kérdezte. Én nem hiszem. Ha megteszik, mindannyian a pokolra jutnak!

Ártatlan emberek? Kinek a szájából hangozhatna ez furcsábban, mint az ön szájából? kérdezte Henner tábornok. És nem hiszi? Szívesen tartanék bemutatót Bagdadon. Csak szóljon, ha óhajtja. És hogy a pokolra jutunk? Aligha. A pokol már megtelt önökkel.

Irak elnöke kezdett igazán megrémülni.

A csapatainkkal, melyek gerillaháborút vívnak az önök országaiban, nincs kapcsolatunk.

Az engem nem érdekel. Ha huszonnégyszer órán belül nem állítják le őket, így vagy úgy, akkor nukleáris csapást mérünk az országaikra. Az önök dolga, hogy mit tesznek, és a miénk, hogy mi mit teszünk.

A csapataink fel vannak szerelve tömegpusztító fegyverekkel! fenyegetőzött az elnök.

A nukleáris csapásmérő hadtest itt van. És itt nincsenek terroristák. Akármit tesznek, annak semmiféle hatása nem lesz a nukleáris csapásmérő hadtestre. Ez így nem mehet tovább. És nem is fog. Semmilyen kifogást nem fogadunk el. Vagy béke lesz, vagy nem, de ennek huszonnégyszer óra múlva egyszer és mindenkorra vége. Huszonnégyszer órájuk van.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

1.

HÁRMAK REZIDENCIÁJA

QAANAAQTÓL 500 KM-RE ÉSZAKKELETRE,

GRÖNLAND

November 12. vasárnap, zónaidő: 07 óra 49 perc

Felbúgott Bolotov telefonja. Darla felvette.

Darla.

Vlagyimir Bolotov vagyok.

Mik a hírek?

Ralph Archer elvállalta, Gazda. Anthony Valzano, Julius Andan egykori kapcsolata, elvállalta a tudomány-művészet hálózat vezetését. A néhai Godard Lansky követ egykori kapcsolata, Alexis Iliopulos folyamatban. Valószínű, hogy vállalni fogja Godard Lansky pozícióját.

Jelentkezzen, amint vállalta.

Értettem, Gazda!

Jó mondta Darla, és bontotta a vonalat. A telefont visszatette a helyére. A politika és a gazdaság hálózata áll. Az ideológiai hálózat újra áll. Az erőszak hálózata folyamatban.

Ezek jó hírek állapította meg Vufir.

Igen mondta Darla. Hatalmunk rövidesen teljes lesz megint. És többé senki nem fog veszélyeztetni.

2.

HÁBORÚS VEZETÉSI KÖZPONT

RAVEN ROCK, PENNSYLVANIA

November 12. vasárnap, 08 óra 16 perc

Az Amerikai Egyesült Államok elnöke már huszonnyolc perce ült a válságkezelő szoba asztalánál a karjaira borulva. Olyan hírt hallott, amitől ő így fogalmazta meg megállt benne az ütő.

Julius Andan nem bűnös.

A válságkezelő terem néma volt régóta először. Az alelnök üveges tekintettel meredt maga elé, a külügyminiszter a fejét ingatta és hűmmögött, a védelmi miniszter a kezét tördelte, ami pedig nem volt szokása. Az egyik nemzetbiztonsági tanácsadó vörös képpel bámulta a falat. El sem mondhatta volna, mennyire szégyelli, amiért az egész kormány Andan után vetette magát, és nem vette észre, hogy csak bűnbak. A másik tanácsadó fapofával meredt az asztalra, de a kifejezéstelen felszín alatt ő is szégyellte magát, és ugyanakkor dühöngött is, amiért sem a CIA, sem az FBI nem volt képes ezt kideríteni.

Bolotovnak nagyon egyszerű volt rávezetnie a kormányt Andan ártatlanságára. Felhívta Hood Justice-t, és átadta neki az utasítást: ejteni az Andan elleni vádakat. Justice felhívta Maximilián Cramert, és utasította arra, amire Bolotov utasította őt. Cramer felhívta William Hartingot, és kiadta neki az utasítást: felmentetni Andant. William Harting az elnöki intézmény mentora volt, ő tanította be, készítette fel valamennyi beiktatásra váró, beiktatott, és leszerelő elnököt, már huszonnyolc éve. A

családja Lincoln óta ezt csinálja. William Harting mindent tudott az amerikai politikáról, ismert mindenkit, minden jelenlegi és egykori politikust, bizottsági tagot, szenátort, tanácsadót, erőviszonyokat, érdekeket, piszkos ügyeket; mindent és mindenkit ismert a jelenlegi és a múlt politikájában, fotografikus memóriájában minden adatot és képet eltárolt egyszer és mindenkorra. Harting pedig nem tett mást, mint megmutatta az elnöknek és a védelmi miniszternek, a kormány két legnagyobb hatalmú tagjának, hogy az Andan bűnösségét bizonyító információk üres információk vagyis alaptalanok. Csupán annyit tett, hogy megmutatta nekik, hogy az információk forrása megbízhatatlan, a bizonyítékok pedig mesterségesen kreáltak.

Az elnök felemelte a fejét. A tekintete a semmibe révedt, úgy kérdezte:

Ki az igazi tettes?

Senki sem felelt. Harting ezt nem fedte fel. Elég volt csak azt bizonyítania, hogy Andan nem tehetette.

Most akkor mi legyen? kérdezte a külügyminiszter.

Most egyszerre vonjuk vissza az egészet? nézett végig a jelenlévőkön az elnök. Bocsánat, de tévedtünk? Mennyi pénzt költöttünk eddig az Andan utáni hajszára? Ötvenmilliárd dollárt? Százat? És hány embert mozgósítottunk? Ezreket, tízezreket! Százezreket! És mindezt egy rossz nyomot követve? az elnök felállt, és két tenyerével dühösen rácsapott az asztalra. Uraim! Ennyi ember dolgozott az ügyön, és egy sem vette észre, hogy a nyom hamis?

Nem a kormányt terheli a felelősség! jelentette ki a fapofa nemzetbiztonsági tanácsadó, amit mindenki hallani szeretett volna. Azok a szervezetek a felelősek, amelyek nyomoztak az ügyben! Mi csak azt mondtuk, amit ők mondtak nekünk!

Az NSA elektronikai felderítést végez mondta a védelmi miniszter. Nem tettek olyan kijelentéseket, hogy Andan ezt vagy azt csinálta. De a CIA igen. És az FBI is.

Azt akarod javasolni, miniszter úr, hogy mentsük fel hivatalából a CIA és az FBI igazgatóját? kérdezett rá az alelnök.

Nem. Csak azt, hogy megfontolás tárgyává kell tennünk.

Csak megfontolás tárgyává? játszotta a döbbentett az alelnök. Azok ellenére, hogy pénzt, embert, időt és energiát nem kímélve, heteken át követtek egy rossz nyomot?! az utolsó két szót már kiabálta.

Igen. Megfontolás tárgyává. Vagy maga azt akarja, hogy ebben a pillanatban, ebben az igencsak kaotikus helyzetben cseréljük le a CIA és az FBI igazgatóját? Azt akarja, hogy most, ebben a helyzetben, tegyünk helyükre egy új embert, aki azt se tudja, merre hány méter? Most nincs idő beletanulni! a védelmi miniszter egészen belelovalta magát, aztán lecsillapodott, s legyintett egyet. Viszont az is igaz, hogy ha az FBI és a CIA nem jött rá, hogy Andan hamis nyom, akkor ott valami istentelenül nagy baj van.

Mindenki az elnököt figyelte.

Uraim mondta az elnök. Felsőhajtott, felfújta az arcát, aztán hangosan kifújta a levegőt. Megdörzsölte a szemét. Nehéz döntés. Nagyon nehéz döntés. Először is azt kell kitalálnunk, hogy mit fogunk mondani az embereknek. Méghozzá nemzetközi szinten, uraim. Az egész világ Andant üldözi. És tőlünk tudják, hogy Andan mit tett. Ha most azzal állunk ki a nemzetközi közvélemény elé, hogy tévedtünk, Andan nem is csinált semmit, az uraim olyan szégyen, amit az Egyesült Államok népe nem érdemel meg. Ha ezt elismerjük, abba valószínűleg mind belebukunk. Ha nem ismerjük el, abba is. Most jut eszembe! És Andan? Mi lehet vele?

Valószínűleg meghalt, elnök úr mondta az alelnök. Valamikor a legelején.

Akkor érthető, hogy senki sem találja.

Valóban, elnök úr. Megölték, a holttestével pedig bármit megtehettek; sav, tűz, bármi. Sohasem találjuk meg.

De ez sem száz százalékgig biztos figyelmeztetett a külügyminiszter.

Kétségtelen bólintott az alelnök.

Az elnök ismételten megdörzsölte a szemét. Nagyon fáradt, és nagyon feszült volt. Nem sok mindenre vágyott annyira, mint egy kiadós alvásra.

Uraim, ha nem jelentjük be, amit megtudtunk, az egész világ Andant keresi továbbra is mondta az elnök. Milliárdokat költünk el egy nem létező tettes elfogására, és az igazi tettest nem is keressük. Azt javaslom, legyünk erősek, és tegyük meg, amit meg kell tennünk. Ha mindennek vége, a nép talán mégis maradásra kér bennünket, hiszen mi voltunk azok, akik megoldottuk ezt a rettenetes válságot.

És mit értesz az alatt, elnök úr, hogy tegyük meg, amit meg kell tennünk? érdeklődött a külügyminiszter.

Elejtjük a vádakát, melyekkel Dr. Julius Andant illettük, mivel azok alaptalanok voltak mondta az elnök, hetek óta először nevezve Andant doktornak. Meghurcoltunk, bemocskoltunk egy kiváló embert, minden alap nélkül. Itt az idő, hogy tisztára mossuk a nevét. Josh T. Calver urat, az FBI igazgatóját ezennel felmentem tisztsége alól. Helyére Richard J. Ford kerül. William Donovan urat, a CIA igazgatóját ezennel felmentem tisztsége alól. Helyére a CIA alighanem legkiválóbb ügynöke, Martin Ackermann kerül. Igaz, hogy Ackermann az Andan-projekt nemzetközi vezetője, de egészen kiváló szakember, akit a hamis hírek és hamis bizonyítékok megtevesztettek. Nem szeretném, ha az igazgatócsere fennakadást okozna az igazi tettes utáni nyomozásban, ezért nem azonnal hajtjuk végre, hanem csupán a napokban, vagy a hetekben. Van kérdés, uraim? nézett végig az elnök a bizottság tagjain.

Nekem volna egy-két kérdésem, elnök úr szólalt meg a külügyminiszter. Az egyik, hogy Andan felmentésével automatikusan felmentjük mindazokat, akiket Andan környezetében megvádoltu megvádolt az FBI? Tehát, példának okáért, Joshi Masadát és Lauren Gilmore-t? Csakhogy! Mindkettőjüket elmebeteggé nyilvánították!

Ujra kell vizsgálni az ügyet mondta az alelnök. Független elmeszakértőkkel. Vagy egyszerűen el kell felejtetni az egészet.

Erről megkérdezzük a jogászunkat mondta az elnök. Talán az lesz a legjobb, ha egyszerűen elfelejtjük az egészet. Rendkívül kusza ügy! Hogy ki kinek a mije, és miféle ööö Hogy is volt? Szék szék ööö Szekunder elmebetegség! Teljesen kusza egy ügy.

Bemocskolták Masada nevét, tönkretették a cégét, majd jött ez a nevetséges procedúra, hogy megállapítsák, normális-e vagy bolond az alelnök elhúzta a száját. Nem csodálkoznék rajta, ha egy kicsit bekattant volna.

Igazad van, Charley bólintott az elnök. Elfelejtjük Joshi Masada és Lauren Gilmore ügyét. Mindkettőjüket felmentjük az ellenük felhozott vádak alól, a kormány megtéríti az anyagi kárt. Emiatt az ügy miatt nagyon megromlott a viszonyunk a japán kormánnyal, helyre kell állítanunk.

Esetleg személyesen kérhetnél bocsánatot Masadától és a japán nagykövettől, elnök úr mondta az alelnök. Erőtéljes és szép gesztus lenne.

I igen bólintott rá az elnök. Egyetérték, így lesz a legjobb. A bűnbánat a nagyság jele. És ugyanakkor mindenki tudni fogja, hogy nem a kormány, illetve jómagam vagyunk a felelősek Masada lejárátásában, hanem a CIA és az FBI. Nos, uraim, rövid úton helyrehozzuk a hibáinkat, és teljes erővel vetjük magunkat az igazi tettesek után!

3.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 12. vasárnap, 10 óra 25 perc

John Chaney bebocsátást nyert a CIA főhadiszállására. Damien és Shana megvárták, míg bezáródik mögötte a kapu, majd leléptek.

Miután a ház teljesen leégett, először csak Shana, majd utána Damien és Chaney is előbújtak a romok alól. Sértetlenül. Mindenki más a házban meghalt. Dr. Russell és a többiek pontosan úgy haltak meg, ahogyan Shana jósolta.

Teljesen egyértelmű volt, hogy valaki olyan is elolvasta Andan könyvét, akinek nem kellett volna. Chaney felhívta Donovan, és igen ideges hangon beszámolt neki az eseményekről. Donovan is meglehetősen ideges lett, főleg akkor, amikor megtudta, hogy Dr. Russell bennégett a házban. Chaney azzal vádolta Donovan, hogy mindenféle jöttment alaknak odaadta a könyvet elolvasni, és valamelyikük nem úgy reagált, ahogyan kellett volna neki. Donovan megígérte, hogy utánajár, és lerendezi az ügyet. Nadya Chaney lelkére kötötte, hogy feltétlenül említse meg Donovannak, hogy volt egy CIA-s csapat a ház körül, és a vezetőjüknek hiányzott a bal kezéről a kisujja és a mutatóujja. Donovan megszédült, amikor Chaney közölte vele az információt. Azonnal összeállt a kép. Az

egyetlen ember, aki elhagyta a főhadiszállást azok közül, akik olvasták a kéziratot, Martin Ackermann volt, és neki hiányzott két ujja, mert kezdő korában a KGB fogságába esett, és megkínozták, minek keretében levágták azokat. Chaney védelmet kért Donovantól, amire Donovan a főhadiszállást javasolta. A klán leszállította Chaney-t, azután Norfolk felé vették az irányt.

4.

JÁRVÁNYÜGYI KÖZPONT

JUNEAU, ALASZKA

November 12. vasárnap, zónaidő: 13 óra 53 perc

A Donovan által átadott ellenanyagból óriási mennyiségű oltóanyagot gyártottak a USAMRIID központi és helyi laboratóriumaiban. A legnagyobb mennyiséget Alaszkában vetették be, de szállítottak belőle minden állam járványkórházába. Amikor az ellenanyag megérkezett Juneau-ba, a Járványügyi Központba, Haddock tábornok tizenkét súlyos állapotban lévő, az általuk ismert módokkal menthetetlen beteget oltatott be vele. Egy órával később még semmilyen javulás nem látszott a betegeken, de a vérképük már az immunrendszer erőre kapását mutatta. Újabb egy óra elteltével már szemmel látható volt a javulás: valamennyi betegnek lement a láza, 40 fokról 38 fok alá. Ekkor a tábornok elrendelte még tizenkét súlyos, és tizenkét kezdeti stádiumban lévő beteg beoltását. Egy óra múlva a végső stádiumban lévő betegek vérképe már mutatta a változást, míg a kezdeti stádiumban lévő betegeknél, akiknél a betegség tünetei még nem fejlődtek ki teljesen, a láz és a fájdalmak megszűnéséről, és jó közérzetről számoltak be. Ekkor Haddock tábornok elrendelte minden fertőzött beoltását minden államban.

A mese szerint, melyet Donovan eszelt ki, a nyolcvanas évek vége felé néhány fiola harci vírust szereztek meg a Szovjetunióból, melyek Ebola alapú, biológiai fegyverként alkalmazható anyagot tartalmaztak. A CIA laboratóriumaiban elkezdtek analizálni a vírust, és egy átállt szovjet biofegyverszakértő segítségével sikerült kidolgozniuk az ellenszert.

A mesének köszönhetően Donovan, a CIA biofegyver-kutatói, és az a bizonyos átállt szovjet tudós, valósággal szentekké váltak a USAMRIID egyik-másik szakértője szemében. Haddock tábornok volt az egyik, aki felhívta Donovan, és melegen gratulált neki. Ez persze semmit sem változtatott az elnöki döntésen, miszerint a napokban vagy hetekben igazgatócserét hajtanak végre a CIA és az FBI élén.

Haddock tábornok és Louis Bergier Ebola-szakértő, a párizsi Trópusi Betegségek Intézetéből, a második emeleti 79-es kórterem előtt várakoztak. Mindketten fehér köpenyt viseltek, a tábornok terepszínű egyenruhát, Bergier szürke öltönyt a köpeny alatt. Csendben voltak, csak álltak egymás mellett, fél lépésre a faltól, és a 79-es kórterem ajtaját figyelték.

A folyosó olyan volt, mint egy horrorfilm egyik jelenete, ahol a halottak felkelnek a sírból, hogy magukkal vigyék az élőket. A folyosón mintegy ötven ember állt egy helyben, szótlanul, mozdulatlanul, a 79-es kórterem ajtaját figyelve. Mindegyikük fehér köpenyt viselt. Már bő fél órája várakoztak.

Megmozdult a 79-es kórterem kilincse. Lassan, nehézkesen elindult lefelé.

Akik látták, a lélegzetüket is visszafojtották.

Végre kitárult az ajtó, és egy kísértet lépett ki rajta.

Először rémülten nézett végig a folyosón álló embereken, aztán megállapodott fáradt tekintete a tábornokon, és halovány, fájdalmas, de bizakodó mosolyra húzódott a szája.

Haddock tábornok elindult a harmincnégy éves, sovány, sebekkel borított arcú, beesett szemű, csapzott Albert Borrows felé. A férfi szemében könny csillant. Ő olyan ember volt, aki a halálból tért vissza. A tábornok Borrows felé nyújtotta a kezét. Egy üveg jóféle francia pezsgő volt benne. A férfi két kézzel vette át, még nem érzett magában annyi erőt, hogy egy kézzel meg merje fogni. A falnak támaszkodott a kórterem ajtaja mellett, és elkezdte kicsavarni a dugót rögzítő drótszálat.

A folyosón állók egyetlen pissenés nélkül várták meg a dugó pukkanását, de amint a pezsgő gejzirként tört elő az üvegből, kitört az éljenzés.

Mindenki mindenkivel kezét fogott, a virológusok egymást ölelgették megkönnyebbülten. A rangok és a beosztások most nem számítottak, ezekben a pillanatokban mindenki egyenrangúnak érezte magát.

A pezsgőből senki sem kapott, az összes a földön, a falon, és a plafonon végezte. De ezért is volt. Végre mindenki ünnepelhetett, mert végre volt mit.

Albert Borrows volt az utolsó Ebolával fertőzött beteg az Egyesült Államokban.

A világjárvány elmaradt.

5.

FÖLDKÖZI-TENGER, CIPRUS MELLETT

November 13. hétfő, zónaidő: 10 óra 00 perc

Jellemző módon, a végsőig feszítették a húrt. A határidő lejárta előtt négy perccel Abu Szahaf, Irak elnöke üzenetet küldött Thomas Henner tábornoknak, hogy elfogadják az ultimátumot, legyen végre béke. Minden terroristát leállítottak, akit tudtak, akikkel nem volt kapcsolatuk, azok igencsak részletes anyagát elküldték a tábornoknak, aki azonmód továbbította azokat a NATO-országok titkosszolgálataihoz, melyek késedelem nélkül hozzáláttak az embervadászathoz.

A Keleti Hatalmak Szövetsége kivonta csapatait Izrael és Kuvait területéről. A terrorcselekmények száma egyik pillanatról a másikra mintegy 99 százalékkal csökkent. A megmaradt, működő csoportokra vadásztak.

A nukleáris csapásmérő hadtest megkapta a parancsot a visszavonulásra, helyét a békefenntartó csapatok veszik majd át.

A világ megkönnyebbülten sóhajtott fel.

HARMINCKETTIK FEJEZET

1.

NETSUKE TOWER

MANHATTAN, NEW YORK

November 13. hétfő, 06 óra 11 perc

A Netsuke Towerben csend és nyugalom honolt. Senki sem harcolt, senki sem bujkált. A csőcseléket már kizavarták az épületből. A biztonságiak minden folyosót ellenőrzésük alatt tartottak. A törmeléket elhordták a lépcsőházakból, a liftek újra működtek, lassan helyreállt a rend.

Momochi, Joshi, Mariko, és a kis Ashiko, akik négyen legyőzték a zsoldosokat, teaszertartást ültek Joshi 77. emeleti irodájában.

Ezt a csatát megnyertük jegyezte meg Joshi Masada elégedetten. De még van hátra néhány.

De egyik sem lesz ilyen kemény mondta Momochi. Masada bólintott.

Sokáig nem jöttem rá, hogy ami a világban folyik, az összefügg Julius Andannel.

Elég hihetetlen, ami történt.

Joshi bácsi! szólalt meg Ashiko.

Masada felé fordult, rámosolygott a kis ninjagyerekre.

Megbántad, hogy segítettél Andan bácsinak? kérdezte Ashiko.

Ha csak a műtárgyak lettek volna, és más semmi, akkor igen, akkor megbántam volna felelte Joshi. De sokkal többről van szó. Még nem látom igazán, hogy miről, de abban biztos vagyok, hogy roppant nagyszabású.

Igen, ebben én is biztos vagyok bólogatott Ashiko komoly arccal, kilenc évének minden bölcsességével.

Joshi felnevetett. Megsimogatta Ashiko fejét.

Még nagyon nagy titkok derülhetnek ki jegyezte meg Mariko.

Ebben egészen biztos vagyok mondta Momochi. Ez pedig azt jelenti, hogy még egy darabig maradnunk kell.

De jó! kiáltott fel Ashiko lelkesen.

Mindannyian nevettek.

2.

REJTEKHELY

NORFOLK, VIRGINIA

November 13. hétfő, 12 óra 03 perc

Nadya és Mörjike mélyen aludtak. Nicole a biztonsági szobában örködött, fél szemmel fel-felnézett a kijelzőkre, közben Frederick Forsyth Ikon című könyvét olvasta, már nem először. Damien ebédet készített a konyhában. Shana Andant tanította egy kis közelharcra a tornateremben.

A fojtózsínór igen veszélyes fegyver mondta Shana, és a kezében tartott egyet, hogy szemléltesse Andannak a mondandóját. Ha eleve fegyvernek készül, két fogantyúja van, ami lehet fából vagy műanyagból, maga a zsínór vagy hurok pedig vékony selyemzsínór vagy acélhuzal. Alkalmasint megteszi fojtózsínórnak egy nyakkendő is, vagy akár egy cipőfűző. Hátról használják. A másodperc törtrésze elegendő ahhoz, hogy bevessék, és egy másodperc alatt már el is törheti a légcsövet. Nem úgy néz ki, mint a filmekben, ahol percekig fojtják vele az áldozatot, aki össze-vissza rugdalózik meg hasonlóknak.

Akkor nem is lehet védekezni ellene mondta Andan.

Dehogynem. Természetesen jobb elkerülni a helyzetet, mindig tisztában kell lenni azzal, hogy mi van a hátunk mögött, de ha mégis a nyakunkra kerülne, még van úgy fél másodpercünk ahhoz, hogy megússzuk.

És mi a trükk? Hátra kell rúgni? kérdezte Andan, aki egy filmben látta a jelenetet. Ő nem volt egy harcos típus, de ha az élete múlna rajta, ez nem számítana, cselekednie kellene, vagy meghal.

Nem Shana odanyújtotta Andannak a fegyvert, aztán hátat fordított neki. Tegye a nyakamra, és hurkolja meg a tarkóm mögött.

Andan megtette, amire Shana kérte. Nem fogta erősen, de azért szilárdan tartotta a fojtózsínórt.

Egy hurokról van szó magyarázta Shana, csupán annyi az egész, hogy a zsínór körbeöleli a nyakamat, és a tarkómon keresztezi egymást. A szorítástól egyre jobban rászorul a nyakamra, amíg el nem töri a légcsöveget. Mivel egy hurok, az egyik irányba nyílik, a másikba nem.

Shana nem csinálta gyorsan, hogy Andan értse a mozdulatot. A fejét a jobb válla felé hajtotta, közben berogyasztotta a lábát, és úgy fordult meg, hogy a feje egy pillanatra Andan keze alá került. Amikor Shana felemelte a fejét, szemben állt Andannal, a zsínór a tarkóján futott végig, és a hurok nyitva volt.

Ilyen egyszerű mondta Shana. Ha pedig már szemben áll, akkor üthet torokra vagy szemre.

És ha rossz irányba fordult, és a hurok nem nyílik ki? kérdezte Andan.

Akkor sincs baj felelte Shana. Akkor még jobban meghurkolta a zsinórt vagy az acélhuzalt, amiben az a jó, hogy azon a ponton, ahol a zsinór vagy a huzal összetalálkozik, rászorul, így a támadó egy-két másodpercig nem tudja növelni a szorítást. Ez az idő pedig elég ahhoz, hogy szétrúgja a heréit, a térdét, vagy betörje a légcsövét, vagy kinyomja a szemét. Ha tehát hurkot vetnek a nyakára, akkor forduljon meg, amilyen gyorsan csak tud, ez a kulcsa.

Gorkie folytatta Zoe kiképzését az alsó szinten, a gyakorlóteremben. Zoe a földön lapult egy méteres zsámoly mögött. Gorkie a zsámollyal szemben állt, hat méterre tőle. A gyakorlat a gyors helyzetfelismerésről szólt. A világ számos kommandós alakulata használta kiképzése során.

Oké! szólt Gorkie.

Zoe kidugta a fejét a zsámoly mögül, majd visszahúzta. Fél másodperc volt az egész. Az volt a gyakorlat, hogy Zoe felismerje a tárgyat, amit Gorkie a kezében tartott, mindössze fél másodperc alatt.

Beretta M89-es! mondta Zoe a zsámoly mögül. 22-es kaliberű céllövőpisztoly. Jellegzetes a formája.

Mi a jellegzetes benne?

A markolata, az irányzéka és a csöve sorolta Zoe.

Helyes Gorkie letette az asztalra a pisztolyt, és elvett egy másikat. Keresztben maga elé tartotta. Oké!

Zoe kidugta a fejét a zsámoly mögül, majd visszahúzta. Fél másodperc.

Glock 17-es! mondta. Igen jellegzetes a

Nem, Zoe, ez nem Glock.

Zoe meglepődött.

Hát akkor mi? kérdezte, és kidugta a fejét a zsámoly mögül.

Na, mi ez? kérdezte Gorkie.

Zoe elfintorodott.

A fenébe! Ez egy Heckler & Koch USP Expert. De ciki! Nem nagyon hasonlítanak! A Glocknak nincs kakasa, kisebb a sátorvasa, kilátszik a tár alja s a többi. Hű, de ciki!

Gorkie Zoéra nevetett.

Mivel tévedtél, tovább gyakorolunk, Zoe! mondta.

Zoe mosolygott.

No problemo! mondta, és visszahúzódott a zsámoly mögé.

Gorkie kicserélte a pisztolyt.

Oké!

Zoe kidugta a fejét a zsámoly mögül, majd visszahúzta. Fél másodperc.

A rejtekhely felszíni háza előtt, a szemben lévő dombon, egy idős házaspár sétált kézen fogva, a nő karján táska, a férfinál bevásárlószatyor. Feltűnés nélkül egy egész fotósorozatot készítettek a táskába rejtett kamerával a házról.

Az HAC ügynökei voltak, a Felderítés Szekció szakemberei. Az HAC hat embere, három kocsival, Dr. Russell házatól követte a klánt.

Oké! mondta Gorkie, kezében pisztolyt tartva.

Zoe kidugta a fejét, majd visszahúzta. Már épp mondta volna, hogy milyen márkájú pisztoly van Gorkie kezében, amikor megszólalt a falba épített kommunikátor.

Gorkie! Bemérték minket jelentette Nicole a biztonsági szobából.

Akkor tűnés! adta ki az utasítást Gorkie, és Zoéval a nyomában futni kezdett az ajtó felé.

3.

CIA FŐHADISZÁLLÁS

LANGLEY, VIRGINIA

November 13. hétfő, 17 óra 45 perc

Donovan magához rendelte Ackermannt. Ackermann semmit sem gyanított, mindenestre kíváncsi volt, hogy mi a fenét akar tőle Donovan, mivel az igazgató elég sajátságosan fogalmazott: Beszélgessünk, Martin, négy szemközt, bizonyos ügyekről.

Alig ült le Ackermann az igazgatói irodában, amikor a nagyfőnök titkárnöje tálcán kávé, és egy szelet csokitortát hozott.

Ó, ezt igazán nem kellett volna! mondta Ackermann, amikor megtudta, hogy a süti az övé.

Ugyan! legyintett Donovan.

A süti rendkívül gusztusos volt, az illata is magával ragadó. Ackermann megkóstolta. Az íze egyenesen mennyei! Gyorsan befalta.

Martin, van egy kis probléma mondta Donovan a kávéját kevergetve. Őszintén szólva, csak Clive-ban és benned bízom, a többiekben nem annyira. Duke például kifejezetten idegesít. Andan könyve világos, mint a nap, Duke meg beszél összevissza, hogy mutassuk meg egy pszichiáternek, meg ilyenek.

Úgy vélem, ha egy pszichiáter elolvasná, agyvérzést kapna tőle jegyezte meg Ackermann.

Donovan elmosolyodott.

Nem lepne meg. Clive kiváló szakember, viszont ő egy teoretikus, elméleti ember, és nem gyakorlati. Valamikor az volt, de annak már sok éve. És ha valaki nagyon sok időt tölt el íróasztal mögött, akkor egy kissé berozsdásodik. Én is berozsdásodtam. Egy tetű majdnem kinyírt! Vietnamban olyan formában voltam, hogy egy ilyen kis tetű egy másodpercre sem okozhatott volna problémát, érted? Helyben kinyírtam volna Donovan legyintett. Na, de mindegy! A gyakorlati emberekkel meg az a baj, hogy nincs rálátásuk a dolgokra. Nem tudják egészében látni az eseményeket, csak a saját területüket, a saját közvetlen területüket, ahol működnek. Mindkettő hiba. Egyedül te vagy nagyjából középen. Neked cselekedned, és gondolkodnod is kell. Ez sok szempontból irigylésre méltó. Szükségem van egy közvetlen tanácsadóra, aki mindkét világban kiismeri magát, és rád gondoltam.

Ez igazán megtisztelő mondta Ackermann. Belül egészen boldog volt. Micsoda értesüléseket fog szállítani Darlának! Köszönöm.

Tehát vállalod? kérdezte Donovan.

Igen, természetesen. Köszönöm a felkérést.

Akkor isten hozott, Martin!

Donovan és Ackermann kezet fogtak.

EPILÓGUS

1.

GORKIE APARTMANJA

MANHATTAN, NEW YORK

November 22. kedd, 20 óra 36 perc

A legfelsőbb kaszt újjáépített minden hálózatot, közvetlen kapcsolataik számára pedig különleges biztonsági óvintézkedéseket rendelt el. Darla, Vufir és Anhaido készen álltak; az egész világ a markukban volt. Elindult az olaj lecserélését célzó program, ami túl azon, hogy koldusbotra juttatja az arab világot lévén az egész civilizációra kiható következményekkel járó folyamat, le fogja kötni az emberek figyelmét, és így Andan mondanivalója már nem is lesz olyan fontos.

A világgazdaság talpra állt. Mint valami varázslat. Az emberek egy nap arra ébredtek, hogy a

gazdaság megint működik. Mindenfelé a világban új pénzt bocsátottak ki, amelynek volt aranyfedezete. A számok a bankjegyeken viccesen kicsiknek tűntek. Tíz dollár már egész komoly pénz volt. Infláció nem létezett. De ez persze csak idő kérdése volt.

Az elnök igyekezett jóvá tenni, amit lehetett. A tévé nyilvánossága előtt kért bocsánatot Masadától, a Masada Konszerntől, és a Netsuke Tower minden dolgozójától. Fekete nap volt ez a Japánellenes Liga számára. Mivel maga az elnök kért bocsánatot, a Masada Konszerntől elpártolt cégek kezdtek visszatérni. Végre fogyni kezdett a raktárkészlet, és áramlott be a pénz.

A NATO rendfenntartó erőt telepített az arab térségbe. Az OPEC összeült, és elhatározták, hogy az olajjal fogják romba dönteni a nyugatot. Az OPEC-tanácskozás ideje alatt a NATO titkos értekezletet tartott az olajról. Döntés született egy alternatív motor teszteléséről.

A kormány visszaköltözött a Fehér Házba, a szükségállapotot feloldották. Kétszer annyi rendőr volt az utcán, mint szokott, de más már nem utalt arra, ami korábban történt, bár az emberek még mindig féltek. A CIA levadászta azokat a terroristákat, akikkel az arab szövetség országainak nem volt kapcsolatuk. A levadászást egyetlen terrorista sem élte túl.

Az elnök által elrendelt, országos méretű, neutron scans kutatás során nukleáris bombákat ugyan nem sikerült találni, de húsz alkalommal találtak uránt és plutóniumot, összesen 1,2 kilogramm uránt és 11 gramm plutóniumot, melyeket illegálisan tároltak, de amelyek nem voltak alkalmasak nukleáris fegyver készítésére. A kutatást tovább folytatták.

A CIA leállította a DGI, a kubai titkosszolgálattal kapcsolatos nyomozást, mivel egyértelművé vált, hogy semmi közük Andanhoz, illetve a terroristákhoz. Lauren Gilmore vallomását, melyet Gorkie a gyógyszeres vallatás során tett, tévesnek, illetve az ügyhöz nem tartozónak ítélték.

Az elnök eldöntötte, hogy leváltja az FBI és a CIA igazgatóját. Az FBI igazgatójával ezt meg is tette, de a CIA igazgatójával nem volt ennyire egyszerű dolga. A Donovan utódjaként választott Martin Ackermannt ugyanis holtan találták házában, november 17-én reggel. Szívroham végzett vele. Nem rendeltek el nyomozást, bár a CIA főhadiszállásán a folyosópletykák tudni vélték, hogy a süti ártott meg Ackermann-nak, az okozta a halálát. Bizony, volt is ebben némi igazság. Kiváltképp az a süti ártott meg neki, amit Donovan irodájában fogyasztott el oly jóízűen. Abban a sütiben ugyanis volt egy olyan összetevő is, melyet a világ egyetlen cukrásza sem ismer.

A múlt hét pénteki napja óta, a média, a tévé, a rádió, és az újságok tele vannak Andannal ám most már fordított előjellel. Andan egyik pillanatról a másikra, gonoszból bűnbak lett, szegény áldozat, akit szeretni és védeni kell. Amikor Andan végignézte az első vele kapcsolatos pozitív hírt a tévében, nem tudta elhinni, hogy jól hallotta. Az ötödiknél azonban már nem volt kétsége. Bejelentették, hogy az ellene felhozott vádak hamisnak találták, így ejtették őket. Andan most már akár ki is mehetett volna sétálni az utcára, de Gorkie óva intette ettől. Gorkie számára világos volt, hogy ez a nagy változás csak azért van, hogy előcsalogassák Andant.

A klán, két perccel azután, hogy Nicole bejelentette: bemérték őket, eltűnt a norfolki rejtékhelyről. Egy ideig Maine-ben tartózkodtak, majd az elnök bocsánatkérései után visszaköltöztek a központi rejtékhelyre, a főhadiszállásukként szolgáló Fifth Avenue-i lakásába, amely New York legdrágább

ingatlanja volt. Ez a lakás volt Gorkie egyetlen hivatalosan birtokolt ingatlanja az Egyesült Államokban. Az HAC hat embere még mindig a norfolki rejtekhelyet figyelte. Időközben az HAC, minden nyom után nyomozva, megfigyelőpontot hozott létre Masada Fire Island-i háza, a Netsuke Tower, és Lauren Gilmore apartmanja közelében. Gorkie úgy vélte, új játékos jelent meg a színen, aki minden eddigieknél jobb. Ezért fokozott éberséget rendelt el.

A klán és Andan a tévésobában ültek, és a CNN-t nézték. Andan volt a téma csupa szép szavak.

Andan még mindig hitetlenkedve forgatta a könyvet a kezében.

Az ő könyve!

A Rendszer Hiteles Krónikája!

Van címlapja, bekötött, összefűzött, nyomtatott oldalak.

Tegnap kaptak belőle néhány példányt Donovanról.

A címlapján a föld látszik, amely egy marionettbábu, és valaki játszik vele.

Andan nagyon elégedett volt.

Zoe kinyitotta a könyvet, és megszagolta a papírt. Széles mosoly terült szét az arcán.

Mörjike ölében laptop feküdt, vetett rá egy pillantást, hogy van-e valamilyen biztonsági probléma, de nem volt.

Nadya az elejétől olvasta Andan könyvét. Egészen más volt így, mint kézirat formájában.

Nicole a tévét nézte. Ugyanaz az ember, aki heteken keresztül mindennek elmondta Andant, most arról beszélt, hogy Andan milyen jó ember. Nicole nem értette, hogy egy ilyen kétszínű alakot mi tart életben.

Shana és Damien is A Rendszer Hiteles Krónikáját lapozgatták. Ők is hihetetlennek találták, hogy ennyi ellenállás ellenére is megvalósult.

Ez az egyetlen, amire nem gondoltam szólalt meg Andan. Hogy lesznek, akik a legfelsőbb kaszt pártjára állnak majd. Ahogyan terjed a könyv, úgy lesznek egyre többen és többen azok, akiknek Darla szimpatikus. Nem hittem volna, hogy lesznek olyan emberek, mint ez az Ackermann, akik szemében annyira vonzó a legfelsőbb kaszt hatalma, hogy megpróbálják megvédeni. Mintha egy ember töltött pisztolyt adna a gyilkosa kezébe Andan felsóhajtott. Sok bajunk lesz még ezzel a könyvvel.

Ami eddig volt, az csak bemelegítés mondta Gorkie. Az igazán kemény játék csak most következik. Eddig mindig voltak vastag falak, vagy pár ezer kilométer köztünk és az üldözőink között. Most majd nem lesz. Most ki kell állnia a világ elé, hogy vállalja, amit írt. És mindenhol orgyilkosok leselkednek majd.

Tudom mondtá Andan. Belelapozott a könyvébe. Elmosolyodott. De akkor is megérte.

Éppen ekkor jelentették be a CNN hírcsatornán, hogy Andan könyve elővételben 112 millió példányban fogyott el, ami világrekord.

Holnap megjelenik a könyve, Julius! mondta Mörjike.

Egyszerre negyvenhat országban, tizenkét nyelven. Attól kezdve új időszámításra lesz szükség hangosan felkacagott. Amióta ismerjük magát, Julius, egyfolytában újabb és újabb időszámítások kezdődnek!

Az egész klán nevetett még Nicole is. Andan csak szerényen mosolygott, és a saját könyvét lapozgatta.

Az első csatát Julius Andan és a Kunoichi Klán megnyerte a legfelsőbb kaszt ellen.

2.

BOSTON, MASSACHUSETTS

November 22, szerda, 23 óra 15 perc

Clive Morton, a CIA Műveleti Igazgatóságának főigazgatója, Boston külvárosában hajtott a kocsijával, és szüntelen a járdát figyelte.

Ki is szúrta, amit keresett. Leparkolt mellé.

Egy telefonfülke volt.

Kiszállt a kocsijából, és a mobiljával a kezében bement a fülkébe. A telefonfülke telefonjával felhívta a kezében tartott mobiltelefonját. Amikor becsöngött, megnyomta a hívásfogadó gombot, majd beszélni kezdett a telefonkagylóba.

Darla Darla gazda. Itt Clive Morton!

A szerző megjegyzése

Az első kéziratomat, melyet szerettem volna megjelentetni, 1991 áprilisában írtam. Az első könyvem 2000. október 24-én jelent meg. A két dátum között eltelt évek során egyik kéziratot írtam a másik után, összesen negyvenet, és hordozgattam őket egyik kiadóból a másikba. Ez alatt a kilenc év alatt több mint kétszáz kiadóval vettem fel a kapcsolatot, kaptam sok száz elutasítást, segítséget viszont semmit. Annak, hogy írtam negyven kéziratot, úgymond az íróasztalfiókomnak, az volt az egyetlen értelme, hogy egy bizonyos szempontból kiforrott lettem, mint író: rájöttem, hogy milyen témák, milyen események, milyen karakterek érdekelnek igazán. Mint írónak önálló személyiségem lett. A korábbi kézirateim mind utánérzések voltak: filmek, regények változatai. Az utánérzés pedig nem művészet. Amióta megjelent az első könyvem, Az elme gyilkosai, a kritikáim 99 százalékban meglehetősen pozitívak. Mindezzel csak annyit szerettem volna elmondani, hogy én tényleg író

akartam és akarok lenni. Erre születtem, ez tartott életben.

2001. szeptember 11-én egy olyan napra ébredtem, amelyben pszichopáták egy csoportja elkezdett létrehozni egy világot, melyben az egyetlen karrier, ami előttünk áll, az a katonai karrier.

Én író akarok lenni. Nem katona, nem titkosügynök. Írok katonai és hírszerzési témákról is; úgy érzem, elég otthonosan mozgok ezeken a területeken, de csak mint író érdekelnek.

2001. szeptember 11-én mintegy hétezer ember halt meg az Egyesült Államokban, egy több lépcsős terrortámadás során. Azóta eltelt egy hónap. Egy hónapnyi kemény munka egy olyan világ létrehozásában, melyben az egyetlen karrier, ami előttünk áll, az a katonai karrier.

Egy nap arra ébredtem, hogy néhány ember, akiket sose láttam, megfenyegetett engem: meggyilkol mindenkit, akit szeretek, és elveszi tőlem az összes álmomat.

Miért?

2001. szeptember 15-én Oszama Bin Laden megfenyegette a világot, hogy ha bárki fel mer lépni ellene, tömegpusztító fegyvert vet be a világ több nagyvárosában. Valaki, aki az örületben messzebb jutott, mint Hitler és Sztálin együttvéve (nekik legalább annyi bátorságuk volt, hogy nemcsak civileket, de hadseregeket is megtámadtak), el akarja venni az álmainkat, meg akarja ölni mindazokat, akiket szeretünk. És ennek nincs más oka, mint saját örülete. Egy ember, akiben csak nyomokban, mikroszkopikus kis morzsákban jelen van a józan ész, még csak nem is gondol arra, hogy válogatatlanul gyilkoljon halomra embereket. Azt kell látnunk, hogy Oszama Bin Laden és a többi terrorista olyan emberek, akiknek nincs intellektuális működésük: nem látnak, nem figyelnek meg dolgokat, nem gondolkodnak, nem mérlegelnek, nem kommunikálnak. Csupán egyet tesznek: rögeszméktől indítatva kényszercselekvéseket hajtanak végre. Nincs intellektuális működésük, vagyis zombik. Zombik, a szó legszorosabb értelmében.

Szeptember 11-én a zombik felkerekedtek, hogy megöljék az élőket

Úgy gondolom, hogy van egy vízválasztó, egy határ, amin túl valaki már nem tekinthető többé emberi lénynek. Azt hiszem, hogy ez a vonal ott van, amikor valaki olyan bűnt követ el, amit már lehetetlen kellőképpen megbüntetni. Amikor a bűn olyan nagy, hogy az életfogytiglan, a kivégzés, a kínhalál már semmi a bűnhöz képest, az, aki azt a bűnt elkövette, a homo sapiens kategória alá süllyedt. Nem ember többé. Mint minden terrorista a világon.

Éppen két napja láttam a tévében egy beszélgetést a terrorizmusról, amelyben önmagukat valamilyen általam nem ismert okból szakértőnek tartó emberek arról beszélgettek, hogy milyen szép ez a terrorizmus elleni világkoalíció, de sajnos nagyon nehéz definiálni a terrorizmus szót, és megmondani, hol húzódik a határ terrorista és szabadságharcos között. Ilyen dilettánsok veszik majd fel a harcot a terrorizmus ellen? Mert ha igen, akkor végünk van.

Micsoda egy visszataszító, undorító, eszelős törekvés összerosni az örült és a zseni, a terrorista és a szabadságharcos fogalmakat!

Hiszen ezek jelentése éppen ellentétes!

A zsenialitás a hozzáértés, a tisztánlátás, a racionalizmus egy nagyon magas foka, míg az örület a hozzá nem értés, a zűrzavar, az irracionalizmus nagyon magas foka.

A szabadságharc az igazságtalan elnyomás elleni harc, míg a terrorizmus fegyveres harc olyan emberek ellen, akik nem vesznek részt egy háborúban vagy konfliktusban.

Biztos vagyok benne, hogy az ENSZ 1947-ben iszonyúan nagy hibát követett el, amikor úgy döntött, hogy erőszakkal megszüntet egy országot, Palesztinát, és egy zsidó és egy arab államot csinál belőle, de az izraeli lakosság elleni fegyveres harc akkor is szintisza terrorizmus. Az izraeli hadsereg elleni harc azonban nem az.

Bárki, aki nem hadsereg vagy bűnözők ellen vet be fegyveres erőt, az terrorista.

A terrorizmushoz nem kell arabnak lenni. Még akkor sem, ha a gócpont éppen az arab térségben van.

A terrorizmus a rossz célpontok elleni harcról szól. Soha nem civilek szállnak meg egy országot, soha nem civilek bombáznak, soha nem civilek ülnek a tankokban és a helikopterekben, soha nem civilek emelik vállukhoz az automata karabélyokat! A katonák elleni harc semmilyen formája nem lehet terrorizmus, de a civilek elleni harc minden formája az.

Totális képtelenség, hogy egy örült tett nemes célt szolgáljon. Azért az, mert egészen másfajta lélek kell egy nemes célhoz, mint egy örült tethez. Következésképpen a terroristák állítólagos céljai nem lehetnek igazak.

Távol álljon tőlem, hogy bármiben is az IRA, az Ír Köztársasági Hadsereg pártját fogjam, de milyen különös az a jelenség, hogy az IRA rendszeresen csap össze fegyveres alakulatokkal, míg az úgynevezett iszlám terrrorszervezetek SOHA. Érdekes, nem? Kizárólag az úgynevezett iszlám terrorizmusra jellemző a fegyveresekkel való összecsapás kerülése.

A terrorizmus nem győzhet. Ez kétségbekonhatatlan tény. Az Egyesült Államok 6 milliárd dollárt szavazott meg a terror elleni harcra. Ha lesz még egy World Trade Center, ez az összeg lehet 60 milliárd is. Lehet 600 milliárd is. Olyan gazdasági és katonai erő áll a terrorizmussal szemben, melyet semmi módon nem képes kompenzálni. Annyival több a pénz, az ember, a tudás, az elszántság, a fegyver, a felszerelés, amit örülettel már nem lehet kiegyenlíteni. Tehát nem az a kérdés, hogy melyik fél fog győzni, hanem az, hogy a győzelem napján közülünk kik lesznek még életben.

Izrael 53 éve született, ez alatt az idő alatt terrrorszervezetek szünet nélkül harcoltak ellene, minden lehetséges módon. És 53 évnyi szüntelen terrorháború eredményeként még annyit sem értek el, hogy Izrael meggyengüljön. Izrael állampolgárai még mindig kimennek az utcára, még mindig elmennek kávéházakba és éttermekbe, eljárnak moziba, eljárnak táncolni és sétálni, szerelmesek lesznek, családot alapítanak, tanulnak és pályát választanak. Nos, vajon ki fog győzni?

A terrorizmusnak semmi köze népek konfliktusához, vagy a szegénységhez. Ezek mind hamis indokok.

A terrorizmus egyetlen oka az örület.

A második világháborúhoz képest a World Trade Center elleni merénylet szinte semmi. És Európa kiheverte a második világháborút. Amerika is ki fogja heverni a terrortámadásokat. Egy napon majd elmegyünk a moziba, hogy megnézzük Hollywood megemlékezését.

Három nappal a terrortámadások után egy ember a tévében a következő megjegyzést tette a terrorizmussal kapcsolatban: Ilyen az emberi természet. Micsoda egy aljas eszme ez! Mire jó közösséget vállalni az örülettel? Mire jó közösséget vállalni a bűnnel? Mire jó bénító büntudatot érezni soha el nem követett bűnökért?

Ezzel kapcsolatban a Kunoichi-trilógia első részéből, Az elme gyilkosaiból szeretnék idézni egy részletet, amely Julius Andan titkos könyvéből, A Rendszer Hiteles Krónikájából való, és amely kifejezi a megvetésemet az örülettel való közösséggel szemben.

A pszichiáterek és a pszichológusok azt vallják, hogy az ember alapvetően rossz, hogy alapvetően vérszomjas vadállat, hogy ember embernek farkasa, a gonoszság a vérünkben van; mint faj még gyerekek vagyunk, nem vagyunk eléggé érettek ahhoz, hogy ránk lehessen bízni a természetet, hiszen kizsákmányoljuk azt, pusztítjuk a bolygót, pusztítjuk az állatvilágot, a növényvilágot, egymást gyilkoljuk le; a területszerzés ösztöne, a gyilkolás ösztöne mélyen bennünk van, a bűnözés, a háborúzás hozzánk tartozik és mindez genetikailag belénk van kódolva.

Na jó, vegyük ezt végig.

Az ember alapvetően rossz. Ez így túl általános, legyünk egy kicsit konkrétabbak. Ki a rossz? Mindenki az lenne? Ember embernek farkasa? A legtöbb ember sohasem követ el semmilyen bűncselekményt, maximum kisgyerekként ellop egy-egy almát vagy valami effélét, de semmi komoly. A legtöbb ember soha nem veszi el azt, ami nem az övé. Nem lop mások szekrényéből, fiókjából, táskájából vagy zsebéből, nem lopja el mások kocsiját, nem sikkaszt el egyetlen fillért sem, nem tör be lakásokba, házakba, gyárakba, raktárakba, nem ver össze senkit, nem erőszakol meg gyerekeket, sem nőket és tegyük még hozzá: férfiakat sem, nem rabol el egyetlen embert sem, nem gyilkol meg senkit, nem dob rozsdás acélhordóba zárt radioaktív hulladékot a tengerbe, nem irt ki erdőket, nem rohan le más országokat, és nem robbant ki háborút. Szóval ki a rossz? Szóval ember embernek farkasa? De kicsoda? Ki az, aki ezeket az egyetemes vádakát tényleg meg is teszi? Én nem. És valószínűleg Ön sem. És valószínűleg nem is ismer senkit, aki ezeket megteszi. Hát akkor kire érvényesek ezek a vádak?

Csak egy maréknyi emberre. Valójában nagyon kevesen vannak, csupán néhány százaléka az emberi fajnak, ám a média olyan nimbuszt szőtt köréjük, mintha többen lennének, mint mi.

Ott vannak azok az emberek, akik naphosszat másokért küzdenek: az igazi orvosok, mentősök, virológusok, bakteriológusok, katasztrófaelhárítók, nyomozók, és mások; és ott vannak azok az emberek, akik bár nem ilyen látványos módon, de ott állnak a helyükön, és működésben tartják a világot. Nos, velük mi lesz? Ők hol rontják el? Hol irtják az erdőket, hol szennyezik a vizet és a földeket, hol erőszakolnak meg másokat, gyilkolják az embereket, veszik el mások tulajdonát, hol robbantanak ki háborúkat, vagy hol hazudják azt az embereknek, hogy nincs hatalmuk saját maguk

felett?

Sehol.

Duncan Shelley

2001. október 10.

Szómagyarázat

C4: régi típusú plastik robbanóanyag.

clairvoyance: jövőbelátás.

DCI (Director of Central Intelligence): A CIA igazgatója.

dezinformáció: hamis információ, hazugság.

DGI (Dirección General de Inteligencia): Kubai titkosszolgálat.

DIA (Defence Intelligence Agency): Védelmi Hírszerző Ügynökség. A hadsereg hírszerző szervezete.

embargó: egyes árucikkek exporttilalma.

ESP: érzékeken túli érzékelés. Nem fizikai érzékszervekkel való érzékelés, vagyis telepátia.

ETA (Euzkadi Ta Azkatasuna): Baszkföld és Szabadság. A baszkok teljes függetlenségéért küzdő terrrorszervezet.

FSB (Fegyerálnaja Szluzsba Bezopasznosztyi): Szövetségi Biztonsági Szolgálat. Oroszország nemzetbiztonsági hivatala.

geostacionárius műhold: olyan műhold, melynek keringési ideje egy nap, ezért a föld felszínének egy adott pontja felett maradva álló helyzetűnek látszik.

GRU (Glavnoje Razvedivatyelnoje Upravlenyije): Hírszerzési Főigazgatóság. A szovjet (orosz) fegyveres erők vezérkarának hírszerző főcsoportfőnöksége.

HAC (Health Alteration Committee): Egészségmódosító Bizottság. A CIA merényletekkel foglalkozó részlege.

harminc csomó: 55,5 km/óra.

Háborús Vezetési Központ: Az Egyesült Államok kormányközpontja amerikai területen folyó háború vagy rendkívüli természeti katasztrófa esetén. Helye: Pennsylvania állam, Catoctin-hegység, Raven Rock.

IONDS (Integrated Operational Nuclear Detection System):

Összevont Hadműveleti Nukleáris Felderítő Rendszer. Olyan műholdrendszert, amely nukleáris robbanások felderítésére szolgál.

IRA (Irish Republican Army): Ír Köztársasági Hadsereg. Írország Angliától való teljes függetlenségéért küzdő terrorszervezet.

JCS (Joint Chiefs of Staff): Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottsága.

jonin (japán): egy ninja klán vezetője, a ninjutsu nagymestere.

JSTPS (Joint Strategic Target Planning Staff): Egyesített Hadászati Céltervező Törzs. Feladata az ellenséges hadászati célpontok listájának összeállítása és folyamatos aktualizálása.

kidon: héberül szuronyt jelent. A Moszad orgyilkos osztaga.

Kunoichi klán: a kunoichi a női ninják neve. A történetben a Kunoichi klánban van egy férfi is, aki tiszteletbeli kunoichi.

LMG (Light Machine Gun): Könnyű géppuska. Egy fegyverkategória; olyan puskalőszert tüzelő, nagyteljesítményű automata fegyver elnevezése, amelyet egy katona képes tűzkész állapotban hordozni, és akár kézben tartva használni.

machete (spanyol): bozótvágó kés.

MAJESTIC: 1947-ben hozták létre, egyike volt a CIA első osztályainak, és a legmagasabb szintű titkossági kategóriába sorolták. Feladata, hogy összehangolja a kormány ufó kutatási programját.

makiwara (japán): a harcművészetekben használt támadófelületek (például az ököl, a könyök, a sarok stb.) felkeményítésére szolgáló ütőfa.

Moszad: izraeli titkosszolgálat. 1951. március 2-án alakult.

nefelogram: műholdról készített fénykép a felhőtakaróról.

netsuke (japán): a gyógyszeres dobozka övre való felfüggesztésére szolgáló, fából vagy elefántcsontból kifaragott kis figura. A netsuke-faragás önálló művészeti formává alakult a középkori Japánban. Képletes értelemben a netsuke szépen és aprólékosan kidolgozott, művészi tárgyat jelent. Netsuke Tower = Szép Torony.

ninja: a ninjutsu szakértője.

ninjutsu: a sokoldalúságra és a kreativitásra épülő, középkori eredetű, japán harcművészet. Az első komplex kiképzési rendszer, amely magában foglalta az írni-olvasni tudást, a gyógynövények ismeretét, a térképészetet, a ruhakészítést, a fegyverforgatást, a sziklamászást, és még számtalan egyéb ismeretet. A ninjutsu az őse az összes modernkori speciális alakulatnak. A ninjutsu a túlélésre tanít. Ma is léteznek aktív ninják, akiket fel lehet bérelni, és akik az ostoba ninjafilmmel ellentétben soha

nem használnának négyszáz éve idejétmúlt felszerelést. A ninják mindig is a kor csúcstechnológiáját használták, így ma is.

NORAD (North American Air Defence System): Észak-amerikai Légvédelmi Rendszer.

NPIC (National Photographic Interpretation Center): Nemzeti Fényképelemző Központ. A CIA Tudományos-Technikai Igazgatóságának részlege, melynek épületei Washington D.C.-ben találhatók.

NSA (National Security Agency): Nemzetvédelmi Hivatal.

NSC (National Security Council): Nemzetbiztonsági Tanács.

NSOC (National Security Operation Center): Nemzetbiztonsági Műveleti Központ. Az NSA idegközpontja, innen irányítanak minden nagyobb akciót.

OPEC (Organisation of Petroleum Exporting Countries): Kőolajexportáló Országok Szervezete.

OSS (Office of Strategic Service): Stratégiai Szolgálatok Hivatala. Az Egyesült Államok 1942-ben megalakult, világháborús hírszerző szervezete. 1947. szeptember 18-án a CIA az OSS legénységéből alakult meg.

pillangókés: olyan zsebkés, amelynél a nyél csukott állapotban két oldalról a pengére hajlik. Több mint 1200 éves polinéz-maláj harci fegyver. Az Egyesült Államokban elsőként a Benchmade Knife Company vezette be a piacra a cég emblémája egy pillangó, innen ered az elnevezés.

PRO (Paranormal Research Office): Paranormális Kutató Osztály.

Raven Rock: Háborús Vezetési Központ.

SAS (Special Air Service): Különleges Légi Szolgálat. A brit hadsereg speciális kommandója, a Különleges Erők Csoportjának része. Szárazföldön, vízen, víz alatt, illetve légi úton, minden terepen, minden éghajlaton, mindenféle körülmények között bevethető kommandó. Egyike a világ legkiválóbb elitegységeinek.

sayanok: segítők. Olyan zsidók, akik önkéntesként segítik a Moszad ügynökeit. Egy sayan azzal segít, amivel tud: rádióhíreket vesz fel, partikon meghallgatja a szóbeszédeket, ruhát, pénzt, ételt, szállást, fegyvert, orvosi ellátást ad a Moszad ügynökeinek stb. A becslések szerint az Egyesült Államokban mintegy tizenötezer olyan zsidó él, aki, szükség esetén, önként segíti a Moszad ügynökeit.

Semtex: plastik robbanóanyag.

színspektrum-analizátor: mozgásérzékelő. Képet alkot az általa megfigyelt területről, a képen található formákat színárnyalatokként értelmezi, a színárnyalatoknak megméri a kiterjedését minden irányban. Ha bármilyen mozgás történik, a színek kiterjedése is változik, és ezt jelzi. Tizenhatmillió színárnyalatot képes megkülönböztetni, az érzékenysége állítható.

SIS (Secret Intelligence Service): Titkos Hírszerző Szolgálat. Brit titkosszolgálat.

stróman: olyan személy, aki csak a nevét adja valamihez, de aki valójában csupán parancsokat teljesít.

SVR (Szluzsba Vnyesnyej Razvedki): Külföldi Hírszerző Szolgálat. Oroszország kém szervezete.

taijutsu: a ninják fegyvertelen harci művészete.

USAMRIID (US Army Medical Research Institute [on] Infectious Diseases): Egyesült Államok Hadseregének Fertőzőses Betegségeket Kutató Intézete.

USS (United States Ship): Az Egyesült Államok hajója.